

Giới thiệu Tương Tư Bất Hối

Truyện Tương Tư Bất Hối, câu chuyện nói về một cô bé không biết vì chuyện gì bất đắc dĩ mà đã xuyên qua thời gian đến một dân quốc khác, một quốc gia có chế độ nữ tôn.

Ở đây, lần đầu tiên gặp nam chủ, vị tướng quân nam phần nữ trang kiên cường tài giỏi, được người người ca ngợi là Bắc Cương chiến thần, vì tướng nàng là khát cái nên đã cho nàng tiền, và định mệnh cũng bắt đầu từ đó.

Nàng bắt đầu hành trình chinh phục trái tim của người con trai lạnh lùng, mười năm âm thầm giúp đỡ và bảo vệ, làm mọi việc chỉ để đạt được tâm nguyện của chàng, thậm chí không màng đến bản thân, chỉ cần chàng hạnh phúc là đủ.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Cha của ta là mafia Ý, là một người cha nghiêm khắc.

Mẹ ta là một nữ nhân Đông Phương xinh xắn lạnh lợi, tóc đen mắt đen.

Mẹ đem cha luyện từ cương biến thành nhu của riêng nàng.

Vì thế, hai người chỉ có ta là nữ nhi duy nhất.

Shirley [tên của tỷ đó], trăm phần trăm kế tục cha huyết thống là ta cả đời vĩnh viễn phải mệt mỏi, ta thích được như người mẹ Phương Đông nữ tính quyền rũ hơn. Không cam lòng, ta nhờ mẹ đặt cho mình một cái tên Phương Đông – Mị.

Ở lúc ta năm tuổi, ta theo cha huấn luyện trở thành người nối nghiệp của người, các đứa nhỏ khác ngày nghỉ cùng cha mẹ đi chơi trò chơi ở công viên, ta bị cha ném vào tổng bộ doanh trại huấn luyện; Các bằng hữu mỗi ngày về nhà có thể lên icq, msn, skype, ta lại bị chương trình học quấy rầy: Quyền mưu, tài chính, quản lý; Nghỉ đông nghỉ hè, bạn học tham gia trại hè, vạch ra các kế hoạch du lịch, ta bị cha giao cho người bạn tốt của ông để đến FBI, đoàn bộ đội đặc chủng, đoàn lính đánh thuê để huấn luyện [oa~ cha của tỷ thật là lãnh nha~].

Ta từng nghĩ quá, cha rốt cuộc là bồi dưỡng người nối nghiệp hay là huấn luyện đệ nhất sát thủ của thế giới đây chứ?

Bất quá thượng có chính sách, hạ có đối sách.

Nhờ kiên trì nắn nì mẹ, ta đã được học tập tiếng Trung, nghe, nói, đọc [bao gồm chữ phồn thể], viết [kiểm luyện thư pháp]. Ta không những không bài xích, mà ngược lại rất hứng thú, đáng tiếc thời gian có hạn, chưa từng học quá lịch sử của Trung Quốc bao giờ.

Bản lĩnh mạnh nhất của ta là truy tìm tung tích, bởi vì ta thường hay phóng bỏ câu của cha tới Trung Quốc để học tập cổ nhạc, bất luận loại nhạc khí nào, ta đều có thể dễ dàng chơi. [wow~~~ tỷ giỏi thật nha]

Lúc ta học tiểu học, viết một bài văn, làm cho cha đem ta ném tới tổng bộ hung hăng huấn luyện ba ngày, làm ta mệt thật giống cầu. Viết văn đề mục tên là [giác mơ của ta]: Cửa ta giấc mộng là làm nhạc sĩ, tốt nhất là nhạc sĩ cung đình, mỗi ngày đàn hát thổi khúc, còn có thể lấy tiền lương.

Ở lúc cha ta chuẩn bị đến thí nghiệm năng lực của ta, ta thuận tiện đánh tráo trang phục cùng mẹ vòng quanh thế giới, ta sớm bị đã bị người luyện thành tinh, nên liền dễ dàng chạy nhanh thoát khỏi nơi đó.

Mục tiêu: Trung quốc.

Trên máy bay.

Cái gì? Cướp máy bay? Khủng bố phần tử?

Nhìn người đứng ở phải trước, tay run run, giờ lựu đạn.....

Ta không nói gì.....

Bản năng nhận diện của ta lại hoạt động, hình như là ngan ngữ trung quốc thì phải?

Bất quá nếu là sát thủ chuyên nghiệp ta cũng không sợ..... Nhưng là.....

Đừng run lên nữa, muốn rót...

Bạch quang hiện lên.....

Cha, người hiện tại bắt đầu bồi dưỡng người thừa kế một lần nữa, hẳn là còn kịp.

Đây là di ngôn cuối cùng của ta trong đầu.....

[Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ta ngồi ngay tại thế giới nữ tôn nơi này, viết thể loại đã làm ta nghiện.....]

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Không gian xung quanh lặng yên như tờ. Mị vô lực ôm đầu ngồi xỏm bên góc tường, ai oán nghĩ.....

Nhớ rõ hình như là do bị đói nên tỉnh ngủ, khi tỉnh lại thì thấy chính mình đang ngồi ở góc của một cái hang tối lý, nàng bất giác cuộn người ôm chính mình, nhưng là vẫn như cũ là thấy lạnh..

Nàng cuối cùng đã có màu mắt đen, mái tóc cũng đen, nhưng lúc này, nhìn xuống chính mình, tiểu thân thể này bất quá sáu tuổi.....

Trước kia dù có trong hoàn cảnh tốt xấu gì đi nữa cũng là nàng ầm no không lo, nàng còn chưa từng vì tiền phát sầu, hiện tại nàng đã biết như thế nào là “một văn tiền bức tử một hảo hán” [tự tự nhận mình là hảo hán *cười té ghế*]

Nơi này cảnh quan với cái gì kêu là tuồng cổ trang lúc nhỏ nàng cùng mẹ thường xem không sai biệt lắm, nghe nói triều đại này tên là Tống triều, bất quá trung quốc có ra sao qua năm ngàn năm, nàng cho tới bây giờ sẽ không muốn làm rõ ràng quá..... Nhưng là ít nhất nàng biết ngày xưa đều là nam tôn nữ tử, nhưng cứ nhìn nơi này, trên đường qua lại toàn là các đại nương, a di, các cô nương, hỏi ra thì nàng rốt cục hiểu được nơi này là nữ nhân làm chủ, có điểm may mắn, nàng tuy là có một nửa dòng máu là người Trung Quốc, nhưng là không có cách nào giống với nữ tử cổ đại hiền lương thực đức như mẹ miêu tả vậy.

Của nàng chức nghiệp ở đây là khát cái, bất quá sau này không tính dựa vào nghề này để sinh tồn. Hôm qua có người đòi thu bảo hộ phí, đúng là hắc đạo a! Cho tới bây giờ, xã hội nơi nào tất nhiên cũng tồn tại a ~~~~ bất quá nàng dùng phương pháp như thế thâm thiết thoát ly, gì chứ bọn hắc đạo còn muốn chui đầu vô lưới.

Làm nhạc sĩ, nàng trong mắt sang lên, lại lập tức tiếp tục ôm đầu, nàng ở trong này làm sao có được nhạc khúc, lại cũng không biết dùng nơi này khuôn nhạc.

Ai! Nàng ai oán than thầm.....

“Đình đang”

Một thanh âm thanh thúy đánh gãy ai oán của nàng, không có phản ứng, nàng nhìn trước mặt là hai cái đồng tiền, phía trước đồng tiền có một đôi giày bỏ trần đầy bụi đất màu đen; Ngẩng đầu, quần áo màu trắng; Lại ngẩng đầu, lại nhìn thấy một đôi con người đen thâm thúy, mâu trung lóe ra sự ôn nhu. Ngồi xỏm trước mặt nàng là một người thân vận trang phục màu trắng, một cái nam nhân anh tuấn tuấn tú, nam nhân? Nàng neho neho mắt, người trước mặt toát ra một cỗ anh khí là không sai, không phải nam tử triều đại này hội có được, cũng không làm nàng nhận không được hẳn là một thiếu niên.

Chỉ liếc mắt một cái, nàng khẳng định hẳn là cái thiếu niên.

Chỉ liếc mắt một cái, hẳn liền bị khắc vào ở long trong của nàng.

Chỉ liếc mắt một cái, nàng đã biết lời mẹ nói cái gì gọi là nhất kiến chung tình.

Chỉ liếc mắt một cái, nàng đã gặp của nàng kiếp, tình kiếp.

Từ lâu, nàng đã thích nam tử Đông Phương, nhìn nam nhân này nàng đứng là không thể cưỡng lại được sự thu hút của hắn.

“Đợi chút”, nàng nhặt lên đồng tiền trước mặt, lưu luyến gọi thiếu niên đang đứng dậy rồi đi.

Thiếu niên xoay người, ngẩng đầu nhìn nàng, thân hình thon dài, thân thể cường tráng, một thân áo trắng, trong tay nắm một cái túi màu đen, trong túi ngân quang ẩn hiện, đứng ở giữa ngõ nhỏ yên lặng, phía sau là dòng người đi lại, ồn ào náo động náo nhiệt đường cái.

“Ta không phải khát cái”, nàng mở ra bàn tay nho nhỏ, trong lòng bàn tay có hai cái đồng tiền. [lúc đầu nhận là khát cái giờ lại bảo không a~ tỷ sợ mất

mặt trước mặt ca phở hôn *hí hí*]

“Nga? Không phải sao?”

Thiếu niên nhìn trước mắt cả người dơ bẩn tiểu cô nương, duy chỉ có một đôi mắt phượng hẹp dài không chút nào né tránh nhìn chính mình.

Nàng lấy ra từ trong long hai căn hồng trắng hôm qua nhặt được trên đường, phân biệt xỏ vào đồng tiền, xỏ thành hai cái đồng tiền tâm kết đơn giản, đưa qua một cái cấp thiếu niên, thiếu niên không nói, gơ tay tiếp nhận, nhú mày xem nàng.

“Tên của ngươi?” Nàng cầm trong tay một đồng khác, ngẩng đầu hỏi hắn, giọng điệu kiên định, không cho hắn phản bác.

“Thiệt Diễm” “Thiếu niên khỏe miệng khê mở.

“Thiệt Diễm, chờ ta mười sáu tuổi sẽ thú ngươi.”, mắt phượng của Mị xin đẹp cười, gơ gơ lên đồng tâm kết đồng tiền trong tay, “Đây là sinh lễ.”

Nói xong, xoay người, tiêu sái rời đi.

Giữa ngõ nhỏ, một thiếu niên tay cầm đồng tiền, khỏe miệng cứng đờ, ngây ngốc đứng ở trong gió.

[Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bối cảnh bối cảnh bài này chỉ do ta muốn làm, không có tích cực lắm!]

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Mị đứng ở trước cửa Xuân Phong lâu, nhìn ba chữ to trên tấm biển, cũng may văn tự này thông dụng, giống với những gì nàng được học từ mẹ.

Ở trên đường sườn sẽ có được vài người cho tiền, ngồi vài ngày góc tường, nghe nói Xuân Phong Lâu có một hoa khôi, cảm kỹ siêu tuyệt, như vậy khẳng định có nhạc phổ [bản nhạc].

Mục tiêu kế tiếp: Xuân Phong lâu.

Đi đến thợ may mua hai bộ quần áo, còn lại tiền cho khát cái gia gia nhìn nàng lớn lên, tắm rửa chính mình, thay đổi một thân quần áo, ở trong nước tắm thuận tiện nhìn kỹ một chút, có thể nhận thấy, không có gì bất thường, thân thể cũng không có cao lớn thô kệch, tóc đen mắt đen, nàng thực vừa long nha.

Hiện tại là ban ngày, cửa lớn Xuân Phong lâu đóng chặt, nàng tiến lên, hai tay dùng sức đập cửa. Một lúc lâu sau, một cái trung niên nam tử thoạt trông có vẻ còn buồn ngủ, sắc mặt tái nhợt mở ra một cánh cửa, nhìn nhìn, đang muốn đóng cửa, bỗng ngược xuống phía dưới nhìn thử, chợt thấy một tiểu cô nương nhỏ nhắn xinh đẹp đang đứng trước cửa.

“Ta tìm đến việc”. Không đợi nam tử mở miệng, nàng trực tiếp giải thích ý đồ mình đến đây, “Chỉ cần bao ăn bao ở, không cần tiền công”

“Ngươi có thể làm cái gì?” Nam tử buồn ngủ nói, nhìn xuống [mổ nử [bà già], ta hận từ này] tiểu cô nương ánh mắt đang nhìn thẳng vào hắn.

“Ta cái gì cũng đều đã từng làm”

“Hảo”

“A!” Đơn giản như vậy, nàng đã dần bớt lo lắng nha~.

“Ha ha” Nhìn bộ dạng ngốc nghếch của nàng, nam tử chợt nở nụ cười.

Xuân Phong lâu hậu viện.

Mị chạy nhanh, đứng ở dưới gốc cây, gọi tới gọi lui, thái độ thái đi.

Là ai nói trà lâu là nơi có nhiều tin tức nhất nha~. Xuân phong lâu xác thực có một hoa khôi, cảm kỹ siêu tuyệt, bất quá là vài năm trước, giờ đã già đi, quá khí.

Ai! Già đi. Mới hai mươi tuổi đã kêu già đi. Rõ ràng là cái dung mạo tuyệt thế, mặt mày như họa nam tử. Cuộc sống mưa gió đã muốn làm tiêu hết cao ngạo của hắn. Chỉ còn một thân tịch liêu.

Tiểu thân thể của nàng thực hoàn hảo, tiểu bộ dáng chính là cái đứa nhỏ sáu tuổi, một phen khăn cầu, Du Nhiên đã vui vẻ đồng ý dạy nàng nhạc khúc, cũng thường chỉ điểm cầm kỹ của nàng, cuộc sống của nàng cũng là thật dễ chịu.

Ở trong lâu một tháng, nàng cũng rõ ràng hiểu biết triều đại nơi này.

Tổng triều Anh Tông năm thứ ba.

Nữ tôn nam tì, triều đại này nam tử so với nữ tử, không hề có địa vị, giống như hàng hóa cho cha mẹ, thê chủ, chủ nhân mua bán. Tam tông tứ đức, phu đức dung công [giống công dung ngôn hạnh nha~], đều phải theo: Nam tử sinh ra không có họ, sau khi lập gia đình nếu thê chủ cho phép thì khả quan hơn sẽ thê họ [ý là họ của thê chủ đó]; Còn có trong thạch sùng sa truyền thuyết [thủ cung sa]. Tất cả những gì nữ nhân phải chịu, tại đây nam nhân phải gánh hết. [hí hí=)] ta khoái ta khoái nha;;) Ôi nghĩ lại ta cũng biến thái hết sức;]] Mỗi tháng đều có thời gian hành kinh, kinh nguyệt tự từ thân chảy ra, thân thể suy yếu, thể hàn khí hư; Nam tử đêm đầu tiên sẽ có lạc hồng [hí hí, cái này chắc nàng nào cũng biết r nha~~~]; Nam tử tính dục không mạnh, khi sinh hoạt vợ chồng nếu vào nơi kia của nữ tử, sẽ gặp thống khổ không chịu nổi. Nhưng việc làm cho nàng trở mất nhất chính là nam tử sinh con, OMG, như thế nào sinh nha? Cho dù nàng hỏi như thế nào, Du Nhiên như thế nào cũng không chịu nói, nàng gặp ai cũng liên hỏi, thế cho nên một sau một đoạn thời gian, nam tử trong lâu thấy nàng liên tục động lòng tránh, nàng đành phải thôi.

Nàng cảm quần áo chuẩn bị phơi, tiểu cánh tay của nàng a, đau. phải nhả. Cố gắng. Làm xong. Vận động. Gân cốt muốn giãn nha.

Đón dương quang ấm áp, lại nghĩ tới bóng dáng màu trắng của y, không khỏi ngáy ngồ cười hắc hắc.

Đây là thu hoạch được của nàng.

Thiết Diễm là Trần Bắc tướng quân, con của Thiết Dững thất nữ của Trung Hiếu vương phủ, chiến mã: Đạp tuyết vô ngân [không để lại dấu chân], binh khí: Ngân thương Tia Chớp; Mười hai tuổi gia nhập quân doanh; Mười bốn tuổi đảm nhận nhiệm vụ, đánh người Kim ở phía Nam, lấy tám trăm quân tiêu diệt hai ngàn quân địch; Mười sáu tuổi tham gia Hà Gian chi chiến, Thiết Dững lúc này bệnh nằm trên giường không thể lĩnh quân, từ nay do muội muội tin tưởng nắm giữ ấn soái, kết quả một trận chiến Hà Gian, người Kim mai phục, thất nữ từ nay chỉ còn hai người, cuối cùng, vị muội muội vạn tiền xuyên tâm mà chết, [vậy là còn một người thôi đó=="] hai vạn tướng sĩ huyết nhiễm sa trường. Hoàng Thượng phong Thiết Dững vì trung hiếu cho nước, ngự ban thưởng Long Đầu Quả trượng, trên đánh hôn quân, dưới đánh gian thần, sáu người Thiết gia nữ nhi huyết nhiễm chiến trường, đòi lấy một cái phong hào, một đền thờ cả nhà trung liệt [Tác giả Mỗ nữ: Như thế nào lại giống như một bộ tuồng cổ trang ta đã từng xem a]. Thiết Diễm mười chín tuổi dẫn quân đi thảo nguyên bình loạn, kim nhân tù binh hơn bốn vạn người, một trận chiến thành danh, Tổng Anh Tông phong là Trần Bắc tướng quân; Nay trong Trung Hiếu Vương phủ chỉ có Thiết Dững phụ phụ, đứa con mồ côi của lục nữ, cháu gái Thiết Loan, tôn tử Thiết Nguyệt, lục nữ Thiết Quảng trần thủ Bắc Cương. Thiết Diễm hồi kinh trước một tháng sẽ thụ phong sau.

Tổng triều Bắc Cương từ khi khai quốc tới nay đều nhờ Thiết gia trấn thủ, qua mấy thế hệ máu tươi đã tạo ra Tổng triều Thiết Dững giang sơn, chưa bao giờ làm cho người Kim vượt qua biên giới, trải qua nhiều vị hoàng đế cai trị, “thân tiểu nhân, xa hiền thần”, sự anh minh sớm không còn nữa, trong triều gian thần xem Thiết gia là cái đinh trong mắt, cắt xén quân lương, giảm bớt tăng binh... Dù vậy, lần này Thiết Diễm thắng trận trở về, đem người kim đuổi sâu về phía bên kia biên giới, trở thành người kim nhân nghe tin đã sợ mất mật: Bắc Cương chiến thần. [hắc hắc;;] Ai bảo Thiết ca của ta không có tài chứ;;) ta thấy huynh ấy cực kỳ tài giỏi nha~ Vừa là mỹ nam, lại vừa tài giỏi~ oa oa~ Mị tỷ thiệt có phước!]

Nhưng Mị không nghĩ như thế, nàng càng thêm đau lòng cho hắn, thân là nam nhi, đạt được thành tựu hôm nay, không biết hắn đã chịu bao nhiêu đau khổ.

Ngày đó Thiết Diễm xuất phát, nàng núp trên nóc nhà, lập tức nhìn thấy một thân màu trắng chiến giáp hiện ngang, tư thế oai hùng, trong lòng lặng yên vì hắn cầu nguyện, nguyện cho hắn được bình an.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Việc tiến hành truyện nữ tôn rất cuộc đã ổn rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Nghĩ đến Thiết Diễm, Mị không khỏi ở trong lòng sôi nổi, còn lăm bả miệng nói thảm: “Nhanh chút lớn lên, nhanh chút lớn lên.”

Đang vui vẻ, lại nghe một tiếng cười khê, trong mũi tràn ngập một mùi máu tươi, dừng lại, nhìn về phía góc trong viện tối như mực, chậm rãi tới gần.

Trước mắt là một nữ nhân đang ngồi dựa vào góc tường, trước ngực một mảnh vết máu, bên miệng cũng có vết máu.

Nàng xoay người giờ cao đèn lồng, ngồi xổm bên người nữ nhân kia đánh giá, tay nhỏ bé nâng cằm.

“Tiểu oa nhi, nhìn cái gì đâu?” Nữ nhân nói, khóe miệng có máu màu đỏ tươi tràn ra.

“Có nên cứu người hay không?” Cau mày, nhìn nữ nhân một thân huyết đồ thắm, nội thương, nàng cũng sẽ không trị, xem nàng như vậy, phỏng chừng nàng có thành đại phu, đại phu cũng không thể trị hảo.

“Nga!” Nữ nhân trong mắt hiện lên một tia hứng thú, “Thì sao?”

“Ta đồ ăn không đủ, cũng không có tiền thỉnh đại phu, người đây là nội thương, sẽ không dễ trị, nhiều nhất giường của ta tặng cho người nghỉ ngơi.”

“Điều kiện của người là gì.”

“Ăn ít, sau khi lành vết thương phải rời đi, đem giường đưa trả ta.”

Cứ như vậy đi a~.

*** **

Mị long vui rạo rực tiến vào trong phòng, cũng chưa nhìn đến nữ nhân đang ngồi khoanh chân vận khí điều trị vết thương, đã lập tức đi vào phía trước cửa sổ, thật cẩn thận đem đàn tranh Du Nhiên cấp cho nàng đặt lên trên bàn, đây chính là do Du Nhiên xem nàng thật sự chú tâm học tập, cố ý tặng cho nàng nha~.

Khoanh chân ngồi ở phía trước, di, không đủ cao, bắt đắc dĩ quỳ đứng lên, hai tay đặt trên cầm, thử cảm giác một chút, ừ, không sai cảm giác thật tốt, .

Miệng nàng bắt giác hơi nhếch lên, ngón tay vũ động, tiếng đàn lưu động, quanh quẩn ở bên trong ngôi nhà nhỏ, tiếng đàn thật hay nha, ừ, có thể bữa bãi phóng túng tấu lên cảm giác như thật, thật là thích a!

“Tiểu oa nhi thích dùng cầm à?” Nữ nhân trên giường trên khuôn mặt nhỏ nhắn nở rộ vui sướng, nhin không được hỏi.

“Ừ, là nhạc khí thì ta đều thích.” Nàng thuận miệng đáp, vẫn đang đắm chìm ở trong tiếng đàn.

“Vật kia đều là nam nhân sử dụng nha.”

Nữ nhân trong giọng nói có chút khinh thường.

“Tranh ~~” Tiếng đàn dừng một chút, nàng giương mắt nhìn nữ nhân, liếc mắt một cái nói, “Không có nam nhân, sẽ không có người.”

Nữ tử ghen lời. [há há=]] ta khoái ta khoái]

Lấy của ta mấy ngày đồ ăn, hại ta đói bụng, ngay cả nói chuyện cũng không nổi nha. Mị oán thầm.

“Tiểu oa nhi nói có lý.”

Không sai, biết sai liền sửa, vậy lại đói mấy ngày đi, dù sao đi đến chỗ Du Nhiên cũng có thể có chút điểm tâm mà ăn.

“Tiểu oa nhi không hiểu kỳ ta là ai?”

“Mầm mống của cái chết là hiểu kỳ.” Nàng cúi đầu tiếp tục đùa nghịch cầm của nàng, khi nào phải mượn tỷ bà của Du Nhiên đến chơi đùa mới được.

“Ha ha ~~ , người tuy là tiểu oa nhi nhưng lại thật thú vị. Tên gọi là gì?” Không ngờ ở cùng nhau mấy ngày như thế, hai người cần không biết tên lẫn nhau.

“Mị.”

“Thật giống tên của nam nhi nha.” Nữ tử nhìn từ trên xuống dưới tiểu oa nhi thanh tú trước mắt, “Người thật là nữ nhân sao?”

“Bảo đảm là thật.” Nàng đem cầm đặt ở cạnh cửa sổ, chuẩn bị đi ra ngoài kiếm đồ ăn.

“Tiểu oa nhi lại đây.”

“Gì chứ?” Đứng ở trước mặt nữ nhân, nàng bỗng nhiên không thể động, Mị chỉ cảm thấy đỉnh đầu nóng lên, một cỗ nhiệt lưu từ đỉnh đầu chảy xuống, toàn thân không thể nhúc nhích, miệng không thể nói.

Nữ nhân này làm gì chứ? Giết người diệt khẩu? Nàng bắt đầu cảnh giác, im lặng[tác giả: Người như vậy khẳng định người có thể không im lặng sao?], ô ô ô..... Nàng còn chưa có thú Diễm nha..... Diễm của ta..... Một màu đen buông xuống.....

*** **

Một đêm không trăng.

Xuân Phong lâu hậu viện, ngoài phòng bếp.

Một cái thân thể bé bé lút lút ôm một cái gì đó trong lòng, lút mình vào phòng.

“Uy, sư phó, người có khỏe không?” Người vào đúng là Mị.

“Còn chưa có chết.” Nữ nhân, Đoàn Trân đáp, thanh âm mỏng manh.

Mị đem vật trong lòng lấy ra, vừa mới tỉnh lại sai giờ điểm không bị nàng hù chết. Một cái dung mạo tuần tú nữ nhân đột nhiên biến thành một cái tóc bạc da mồi lão thái bà, trước sau tương phản cũng quá lớn.

“Ta, Đoàn Trân, Hồn Nguyên Cung chủ.” Thanh âm thật dị thường, “Tiểu oa nhi chưa từng nghe qua Hồn Nguyên Cung?”

“Không, ta chỉ muốn biết người vì sao lại như vậy? Người đối ta là muốn làm cái gì?” Đừng nói truyền cái gì nội công cho ta, thiên hạ không có ai ăn không phải trả tiền cơm trưa.

“Lần này ta bị thương tâm mạch, thời gian đã không còn nữa, ta đã đem Hồn Nguyên Công của ta truyền cho người. Dù sao ta cũng sống được bao lâu.”

Mị nhìn nhìn nữ nhân kia, hỏi “Người sống đã bao lâu?” Nàng đối với người này cảm thấy có vẻ hứng thú.

“Ta nghĩ, năm nay hẳn là một trăm tám mươi ba tuổi.”

“.....” Yêu quái! “Người này cái gì Hồn Nguyên Công sẽ không là có thể giúp giữ nhan sắc chứ?”

“Tiểu oa nhi đoán đúng rồi.”

“Ta không cần, ta năm nay mới sáu tuổi, người đã đem dung nhan của ta không thể biến đổi, ta còn muốn thú phụ lang nha.”

“Ha ha, tiểu oa nhi dự đoán được xa, yên tâm, Hồn Nguyên Công chính là ở trong cơ thể người, chờ sau khi người đem nó toàn bộ hóa thành chính mình công lực, lúc đó có thể giữ mãi nhan sắc.”

Vậy cũng được đi, dù sao nàng thâm nghĩ cũng chỉ làm nhạc sĩ mà thôi; Không đúng, nàng là phải biến lớn nha, nếu không về sau như thế nào bồi phụ quân trên chiến trường a [người phụ quân ở đâu đâu?], vậy điểm hóa nội công đi, đủ dùng thì tốt rồi.

“Người muốn ta giúp người làm cái gì?” Nghĩ thông suốt, nàng cũng liền thấy sáng khoái.

“Tiểu oa nhi nhưng thật sáng khoái, ta muốn người bái ta làm thầy.”

“Sau đó thì sao? Người không phải muốn ta làm cái gì cung chủ đi? Cái kia cung là sao? Không phải là xã hội đen chứ?” Nàng thật vất vả ném một cái gánh nặng, sẽ không như vậy xui xẻo lần nữa chứ!

“Xã hội đen? Tiểu oa nhi ý tứ là hắc đạo? Đương nhiên không phải, ta Hồn Nguyên Cung là xuống núi cứu người.....” Chắc không phải ni cô am đi, xem nàng đầu tóc, nga, đầu bạc, chẳng lẽ là đạo cô? Có thể thú phụ quân không? [Người đã vậy còn nghĩ sẽ thú phụ quân... Không biết nói gì...] “Không phải người xuất gia, chính là không nguyện trung thành gì chủ quân [hình như là hoàng thượng],” Hình như là nhìn ra nàng suy nghĩ cái gì.

Uống một ngụm trà, tiếp tục nói.

“Có câu không biết tiểu oa nhi nghe qua chưa a, “Hồn nguyên thiết kỵ hiện thế chung loạn thế phủ”

“Không, có ý tứ gì?”

“Ta Hồn Nguyên Cung cũng không nguyện trung thành gì quân chủ, nhưng nếu có người có thể làm Hồn Nguyên Cung yêu thích, Hồn nguyên thiết kỵ sẽ trợ người đó nhất thống thiên hạ.”

“Hồn nguyên thiết kỵ có bao nhiêu người?”

“Mười tám nhân”

“Nhiều năm như vậy trôi qua, đều là thành lão thái bà rồi a?”

“Ha ha, trước khi mỗi đại Hồn nguyên thiết kỵ thoái ẩn, đều đã huấn luyện một cái đồ đệ.”

Choáng váng, như thế nào nghe cũng chính là cái có vẻ cường hãn hắc đạo, cũng không thể không cần a!

“Nơi này có Hồn Nguyên Công tâm pháp, người muốn ẩn pháp tu luyện giúp chuyển hóa Hồn Nguyên Công trong cơ thể, còn có Hồn Nguyên Công bí tịch, đều giao cho người.” Một cái gánh nặng lại đã đến nàng trước mắt.

“Vì sao là ta?” Nàng nếu không truyền công cho Mị hẳn là không có từ nhanh như vậy, ít nhất đủ thời gian cho nàng chậm rãi tìm đồ đệ.

“Ta cùng tiểu oa nhi là hữu duyên.” Nói nhiều rồi, có chút mệt mỏi, “Tiểu oa nhi, lại nói cho người cái bí mật, Hồn Nguyên Công một khi tu luyện, sẽ vòng đi vòng lại, vĩnh không ngừng gia tăng, giết người càng nhiều, công lực đề cao càng nhanh, nói cách khác, người giết người càng nhiều, lại càng có thể hóa công.”

Choáng váng, này không phải ma công sao, nàng không muốn làm đại ma đầu. Nhớ tới lúc trước cũng bị một đám giang hồ nhân sĩ đuổi giết, không được, sẽ liên lụy phụ quân [người cũng chưa lấy phụ quân không cần suy nghĩ nhiều vậy nhai..... Vô lực ỉng].

“Các vị đại cung chủ tuyên đệ tử rất cẩn thận, nghiêm khắc khảo hạch, tuyệt đối không thể truyền cho người tâm thuật bất chính. Tiểu oa nhi là ngoại lệ đó.”

“Sur phó nâng đỡ rồi,” Nàng làm sao thoát nhìn chính trực được a.

“Tiểu oa nhi cấp sur phó làm chút rượu và thức ăn đi, tốt xấu gì cũng không thể làm quý đối.”

“Hào, người chờ.” Vì thế, xuất môn, làm tặc.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Mị tay nâng ba nén hương, cung kính bái tam bái, cắm ở lư hương đặt trước linh bài, trên linh bài viết: Sur phó Đoàn Trân linh vị. Sau linh vị làm cái hộp màu xanh đựng tro cốt.

Đúng vậy, nàng đã đem di thể sur phó hoá táng.

Di ngôn của sur phó là muốn nàng mang di thể về Hồn Nguyên Cung cùng các vị sur công hóa táng, nhưng Hồn Nguyên Cung thật xa nha. Cho nên, sur phó người tạm thời chỉ có thể ở cùng ta.

Sur phó đã giao cho nàng một quyển Hồn Nguyên Công tâm pháp, nàng mỗi đêm đều luyện, cái kia không luyện không được, không luyện sẽ bị liệt hóa đốt người, như thế nào ngủ được a, bất quá bên trong quyển tâm pháp nàng tự nhiên đọc hiểu nha, nếu có chỗ nào không hiểu, lại không thể đi hỏi ai, đơn giản còn có đồ hình, liền có thể luyện bình thường, cư nhiên cũng đã điều khiển được công lực của sur phó, [người nói ta không dễ dàng sao? Nếu không phải người xuyên qua, lại được luyện loại pháp này, sớm muộn gì người cũng tiêu đời! [hí hí, tiêu đời là ta chém gió nha~]]; quyển Hồn Nguyên Cung võ công bí tịch này, bên trong cái gì cần cũng đều có, kinh công, ám khí, chưởng pháp, đao pháp, kiếm pháp, tối cao nhất chính là Mị công, ha ha, không biết sur phó có luyện qua không, nhưng nàng thật ra đều thử từng cái một nha, phỏng chừng sau khi đã hòa hợp được công lực của sur phó đã muốn rất lợi hại, giờ lại có bí tịch, [tuyệt đại y thuật] một quyển, [tuyệt thế độc kinh] một quyển, nàng hảo hảo nghiên cứu một chút, neul 6 đã được sur phó cất giữ, phỏng chừng là thứ tốt, vì đã học được cách tinh ranh hơn [sunny: ôi! Ta cũng muốn có mấy quyển đó~* thêm nhỏ dãi*] nàng còn mượn Du Nhiên mười lượng bạc, đến sông bạc vòng vo hai vòng, liền thay Du Nhiên chuộc thân, mở một nhạc các tên là Du Nhiên Tiểu, biểu diễn ca múa, giáo nhân nhạc lý, sau đó thu mua sách về y dược của toàn thành, vì luyện bộ kia Tuyệt Đại Kim Khâu đại pháp, không biết bao nhiêu động vật thấy nàng bỏ chạy [Ồi, tỷ càng lớn càng cường nha!]; Dược lý nàng học được thật ra cực kỳ hữu dụng nha, về sau thân thể phụ quân liền giao cho nàng, nhất định làm cho hãn kiện khỏe mạnh khang [lại tới nữa, ta cũng bệnh mà không cứu ta, chỉ lo cứu phụ quân, ta khóc ~~~], độc kinh nàng chính là hiểu thật rõ, dù sao nàng đã có Hồn Nguyên Công hộ thể, bách độc bất xâm; Còn có một cái mặt sắc ban chỉ [ta không biết chính xác nghĩa của cụm này nha], phỏng chừng là Hồn Nguyên Cung chủ tín vật, nàng tìm một sợi dây, đeo trên cổ, không thể trông cậy có thể đeo được ở tay a~.

Bất quá nàng vui vẻ nhất vẫn là, nàng rốt cục thì đã là một nhạc sĩ đích thực, bất kỳ loại nhạc khí nào chỉ cần ở trên tay nàng đều có thể phát ra nhạc khúc, Du Nhiên nói rằng nàng có khả năng thiên phú. Vì thế nàng trở thành nhạc sĩ trẻ tuổi nhất Du Nhiên Tiểu, suốt ngày thổi kéo đàn hát, đúng là cuộc sống thiên đường của nàng a!

Sur phó, an tâm đi, chờ hiếu tử hiển tôn của người tìm đến, sẽ đưa người cùng sur công gặp lại, bất quá phỏng chừng hai người hiện tại đã ở chung một chỗ rồi, sẽ không so đo việc người không về Hồn Nguyên Cung đâu. Bất quá hiếu tử hiển tôn của người, hai năm nay đều còn không có tìm đến.

Hoa viên Du Nhiên Tiểu các.

Mị bước từng bước tiêu sái, trước kia mỗi lần nàng đi như vậy, cha sẽ cốc một cái vào trán nàng, nói là không có uy nghiêm, thật là nghĩ tới cùng mệt a! Lạnh sống lưng a. Đưa tay sờ sờ cái trán, còn nhớ rất rõ cảm giác khi cha cốc nàng, nàng không phải bị nói tới nỗi giờ bị ám ảnh chứ, chưa nghĩ đã run, không nghĩ nữa!

Một bóng người thẳng tắp nằm phía nàng, người vừa đến chừng đã theo sau, nàng nghiêng người né tránh, rất có thể giẫm thoi, lâu như vậy mới lao tới, thân pháp này vừa nhìn đã biết chính là hiếu tử hiển tôn của sur phó rồi.

Chướng hướng tới trước ngực, người vừa tới chừng đã theo sau, lách lư ở trước mặt nàng. Người nọ lập tức thu chướng, cung kính quỳ gối trước người nàng, “Cốc Đông tham kiến cung chủ.”

“Đứng lên” Đùa thật tốt. Muốn đánh giá nàng một chút sao?

Một nữ nhân, tuổi trẻ nữ nhân.

“Muốn thử võ công của ta?”

“Thuộc hạ không dám” Không dám? Vậy ngươi vừa làm gì chứ!

“Không dám nhận sai a?”

“Thuộc hạ đi theo cung chủ đã ba ngày.” Biết, nếu không mấy ngày nay nàng đi đường cần gì lựa toàn đường ít người, là nàng muốn chờ hấn lộ diện.

Mị ánh mắt ở bên người nàng kia chuyển động hai vòng.

Mị có chút buồn bực, nàng hai năm nay ăn tốt, bồi bổ tốt. Tiểu thân thể này đã so với bạn cùng lứa tuổi bình thường cao hơn một chút, nhưng đứng ở bên người nữ nhân này, cùng lắm là mới chỉ đến nửa vai của nàng ta, chừng nào nàng mới lớn đây, chờ đến dài cả cổ a ~~~~~ Diễm à, ta thật muốn gặp ngươi nha, thật là hảo nhớ ngươi [này nha càng nghĩ càng không đúng a, mới 8 tuổi đã trưởng thành sớm thành như vậy.....].

Cốc Đông so với Mị còn buồn bực hơn, tám tuổi tiểu cô nương trước mắt này, so với nam nhi càng thêm thanh tú, còn cái tên thật hảo giống nam nhi – Mị. Nàng không phải nghi ngờ cung chủ ánh mắt, theo nàng quan sát ba ngày, này tiểu cô nương trừ bỏ buổi tối luyện luyện tâm pháp, ban ngày, suốt ngày ở Du Nhiên Tiểu các đàn hát, ở giữa một đám nam nhi, nữ nhân như nàng cao quý là vậy mà vẫn không e dè. Còn uống rất nhiều rượu, ba ngày qua, mắt thấy nàng đã trộm rượu uống không biết bao nhiêu lần, thật sự là.....

“Tất ~~~ bá” Mị tinh thần bừng tỉnh.

“Làm sao? Tiểu Đông Đông” Dọa nàng nhảy dựng, là tín hiệu? Hiểu từ hiền tôn không chỉ có nàng một người?

“.....” Cốc Đông cảm thấy lưng phát lạnh, nhưng vẫn là cung kính nói, “Triệu hồi vệ sĩ khác, cung nghênh cung chủ hồi cung.”

Mị còn không có kịp mở miệng, “Xoát” “Xoát” “Xoát”, ba bóng người đáp xuống ở phía trước mặt nàng, quỳ một gối.

“Cốc Nam, cung nghênh cung chủ hồi cung!”

“Cốc Tây, cung nghênh cung chủ hồi cung!”

“Cốc Bắc, cung nghênh cung chủ hồi cung!”

Ba người trăm miệng một lời.

Tên thật lạ nha. Toàn là phương hướng, đi đâu chắc cũng không sợ lạc [sunny: ta chém gió hí hí]

“Đứng lên”, ba người đứng dậy, Mị lúc này đã thấy rõ, một nữ hai nam, bốn người này quả là phối hợp thật tốt, nam nữ tương xứng.

Mị biết lần này lại không xong, dù sao Diễm của nàng cũng không ở kinh thành, cũng muốn đưa sư phó trở về, nàng liền thuận tiện đi Hồn Nguyên Cung nhìn xem đi.

“Giờ hãy đến chỗ của ta ở đã, chúng ta sẽ xuất phát vào ngày mai.” Mị bước đi thong thả, hướng đến chính mình tiểu lâu.

Đường dẫn lên núi

Mị ngồi thoải mái trong xe ngựa, sau khi giao phó mọi chuyện cho Du Nhiên liền theo hướng Hồn Nguyên Cung đi, nửa tháng trôi qua, vẫn còn chưa tới, nhưng nàng thật ra rất thích nha, cứ cho là đi du lịch cũng tốt lắm. Trừ bỏ Tiểu Đông vào bên trong xe ngựa của nàng, ba người còn lại như thế nào cũng không chịu vào trong xe ngựa, cũng không cưỡi ngựa, không phải nói nơi này nam tử thân thể rất yếu sao a~.

Đi ra ngoài thăm dò nhìn xem, không khí núi rừng thật đúng là không sai, ánh mặt trời chiếu qua tấm vách mỏng manh, bên trong xe nhất thời sáng lên không ít. Tuy là ở trên xe ngựa nhưng là nàng đã sớm vì ngày hôm nay chuẩn bị tốt mọi thứ, có thể thoải mái thư giãn trên xe nha, nàng làm sao lại ngược đãi chính mình được chứ. Bên trong cái gì cần có đều có, cuộc sống phóng túng gì đó, nàng đã chuẩn bị không ít đâu.

Chính là mấy tên bên ngoài không cho rằng như vậy a! Cứ như ngồi xe ngựa là nhiều chuyện tình ái muội xảy ra lắm vậy.

Nhưng nàng cũng lười nghiên cứu tâm tình bọn họ, lấy cảm đặt ở một bên, dương quang tuyệt vời như vậy, không khí mới mẻ như vậy, có điểm phối thêm tiếng nhạc hẳn là càng thêm vẻ hữu tình nha. Hoi hoi ngẩng đầu lên, nghiêm mặt, cảm nhận dương quang ấm áp, hai tay nàng chợt vũ động, Tiếng đàn chậm rãi bầu bạn cũng tiếng xe ngựa, từ từ đi tới.

*** **

Ai! Cuối cùng sau một tháng, rốt cục cũng đến, lâu vậy là vì Tiểu Đông Đông phải đem xe ngựa vượt qua đường núi mà đến. Nếu theo đường dưới chân

núi trực tiếp cưỡi ngựa có thể tiết kiệm một nửa lộ trình nha.

Xe ngựa vừa dừng lại, liền thấy một đám người đứng ở ngoài cổng một tòa thạch điện [tòa nhà bạch đá] , thạch điện đại môn phía trên có khắc ba chữ như rồng bay phượng múa “Hỗn Nguyên Cung”, phòng chừng đề khắc được cũng không dễ dàng a. Thạch điện trừ bỏ đại môn, toàn bộ đều được khảm ở giữa vách núi, bất quá những người này ăn mặc đều là cái gì vậy? Có mặc da thú, có mặc áo tang, có mặc bố y, một đồng lõa xôn a~ Mị còn tưởng rằng nàng là đang ở dân thị nạn doanh nha~.

Sư phó, người lừa con a~!!!

Vào điện, trong điện đồ dùng đều là bằng đá, địa phương lạnh như băng này là cho người ở sao? Nhớ rõ mẹ trước đây từng cùng nàng giảng cái gì “thần điêu đại hiệp chuyện xưa” [có nàng nào không biết truyện này thì lên google search nha! Ta tự nhận ta là fan trung thành của Kim Dung a~ m’], bên trong giống như có cái gì thạch mộ, này phòng chừng cũng kém không nhiều lắm. Đại điện chính phía trên có cái dùng thạch điêu thành chủ tọa, hai sườn các đứng năm mặc da thú lão bà, sẽ không là cái gì trưởng lão, hộ pháp linh tinh đi.

“Thập đại trưởng lão cung nghênh cung chủ hồi cung.” Mười cái nữ nhân trăm miệng một lời cùng quỳ xuống, Mị lúc này cũng không hé răng, bọn họ quỳ cũng không phải vì nàng, mà là hộ tro cốt màu xanh trong lòng nàng a.

Hành lễ xong, một nữ nhân trong đó tiến lên dùng hai tay cung kính tiếp nhận hộ tro cốt, xoay người đi hướng trong điện .

Mị đang định theo sau, lại bị Cốc Đông ngăn lại.

“Thỉnh thiếu cung chủ theo ta đi trai giới tắm rửa, ngày mai sẽ cử hành cung chủ đại lễ.” Tắm rửa, nàng không phản đối, bất quá trai giới là sao a? Cũng không thể được miễn sao, không thể ăn cái khác ngoài đồ ăn chay sao [trai là ăn chay]!

Sau khi tắm rửa, ăn cái gọi là đồ ăn chay của bọn họ, là nước nấu rau dại a, *khóc* ~~~ hảo đói a ~~~~~

sư phó người lừa dối ta ~~~~

Ngày thứ hai còn chưa ngủ tỉnh, đã bị Cốc Đông Cốc Nam dựng dậy, mơ mơ màng màng cho các nàng đùa nghịch, trong lòng cân nhắc, ngủ trên giường đá thật là đau lưng nha, đêm nay thật muốn ngủ trong xe ngựa.

Nàng bị kéo đến gương đồng, trời, nơi như thế này còn có chất liệu quần áo tốt như vậy, chắc không phải là do cung chủ mặc mỗi khi làm lễ tại đại điện chứ ,nếu muốn nói như vậy ít nhất bộ y phục này đã có mấy chục năm tuổi nha~,hèn gì bọn họ bảo tồn tốt như vậy.

Mị mơ mơ màng màng , ai muốn làm sao thì nàng làm theo, không chút nào phản kháng, cái gì dâng hương, ngâm tụng, cũng chỉ có thời điểm sau khi đến nơi cúng tế, nàng nhớ tới di thể sư phó đang ở bên trong, hung hăng oán thăm một phen.

Đi vào đại điện, ngồi ở trên thạch tọa lạnh như băng . Hai bên vẫn là thập đại hộ pháp, phía dưới là mười người trẻ tuổi quý, là hộ pháp chuẩn bị thay thế nha~

Cuối cùng cũng hành lễ xong, mười vị tân hộ pháp tự động đi lại đứng ở bên cạnh người nàng.

Tiếp theo, một đám hắc y nhân tiến vào, là ám vệ, ân, đội ngũ cũng không tệ lắm, sau khi bái kiến xong cũng biến mất nha~

Theo sau là mười tám bóng dáng, quỳ gối phía dưới, ba người một hàng, phòng chừng đây chính là Hỗn nguyên thiết kỵ mà sư phó đã nhắc tới, đồng phục không được tốt lắm, căn bản không vậy truyền kỳ danh hiệu hợp như , ghi nhớ sẽ thiết kế cho các nàng một bộ đồng phục khác.

Còn phải thế gì gì nữa a, cái gì mà uống máu ăn thề chứ, ngay cả đầu ngón tay của nàng cũng không thể may mắn thoát khỏi a~~~

.....

Kết thúc buổi lễ, phải trở về ngủ bù.

*** **

Trong cung lẫn lộn ba ngày, ba ngày ăn toàn là đồ ăn độc hại, nhìn bọn họ sống khổ như thế, vì vậy nên nàng phi thường thành khẩn hỏi đại hộ pháp, dùng cái gì mà sống? Đáp án: Săn thú.

Nàng đứng ở nơi chứa “bảo khố”, một phòng toàn là binh khí, ám khí.Ngũ hộ pháp giải thích , nói cái gì Hỗn Nguyên Cung là bảo khố mà nhân sĩ võ lâm mơ tưởng. Không thể ăn được, cũng không thể uống, càng không thể mặc, chỉ có thể là một đồng sắt rỉ thôi! Ngũ hộ pháp tự hào giới thiệu, chính là người trong võ lâm cả đời tha thiết ước mơ có được tuyệt thể binh khí như thế này.

Nguyên lai ngọn núi này là một tòa quặng sắt, Hỗn Nguyên Cung kỹ thuật chế tạo binh khí là thuộc loại cấp bậc chuyên nghiệp , bất quá rất khinh thường việc mua bán, chỉ tặng người hữu duyên mà thôi.

Té xỉu! Vì thế nàng hạ lệnh, sửa sang lại hoàn toàn phòng binh khí, lấy ra một đồng đao kiếm,cung tên cái gì, đều đưa hết lên xe, ra lệnh cho ám vệ đưa đến Bắc Cương, nặc danh tặng cho Trần Bắc tướng quân Thiết Diễm, thân ái phu quân nhà nàng a~.[T/g: ai! Không biết nói gì..... Sunny: hí hí, tác giả nói gì nữa,,] Mị tỷ yêu Thiết ca thế cơ mà~~~]

Nhìn tới nhị hộ pháp, xem nàng có vẻ lanh lợi, lệnh cho nàng đem toàn bộ cổ quái binh khí đến chợ gần nhất trong thành bán đấu giá. Đúng là nói chuyện với người thông minh lúc nào cũng dễ hơn nhiều nha~.

Một tháng sau, nhìn nhị hộ pháp mang về rất nhiều đồ ăn, quần áo, tiếng hô phản đối trong cung rốt cục đã tiêu mất.

Sư phó, Hồn Nguyên Cung của người, thật đúng là một cái đại gánh nặng, người lừa dối ta đến làm bảo mẫu a~.

Vui đầu viết một đồng phương pháp phát tài, ném cho mười vị hộ pháp, làm cho bọn họ chính mình đi chấp hành, nàng lợi dụng la bàn khảo sát phương hướng, ngồi xe ngựa xuống núi.

Chuyện thứ nhất, đến từ lâu, ta bị ngược đãi ba tháng qua, cũng phải bồi thường một chút.

Ăn no, nàng rốt cục có tâm tình uống rượu a, lắng tai nghe xung quanh một chút, ô ô ô, đã lâu không có như vậy cảm giác.

Ba tháng này nhiều việc như vậy, ngay cả đánh đàn thời gian nàng cũng chưa có a~~~.

“Nghe nói Trần Bắc tướng quân là một nam tử.....”

“Nghe nói Trần Bắc tướng quân cùng người Kim quyết chiến Hà Gian.....”

“Nghe nói Trần Bắc tướng quân bị thương nặng, đang ở thành Tương Dương tìm danh y.....”

“Cốc Đông, chuẩn bị ngựa!”

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Mị trên đường đi lòng nóng như lửa đốt, nã bất đình đề.[cưỡi ngựa không ngừng nghỉ] Không roi chân, không nghỉ trọ, không ngủ nghỉ, không ngớt giục ngựa chạy như điên hướng tới thành Tương Dương. Một tháng lộ trình, nàng mười lăm ngày liền đã đến Tương Dương, mệt chết sáu con ngựa. Đến nơi, nàng cơ hồ lập tức ngã xuống dưới, cả người xộc xệch, trông thật thảm a~

Mấy năm trước, bị huấn luyện viên bộ đội đặc chủng huấn luyện dã ngoại một tháng cũng không thấm thành như vậy, mộng đã muốn chết lặng không có cảm giác a~. [AA~ Hâm mộ Thiết ca~ Ôi ta ghen quá nhá nhá nhá nháaaaa]

Quý nửa người trên mặt đất, yên lặng đem Hồn Nguyên Công vận hành một vòng, huyết mạch vừa thông suốt, nàng lập tức đứng dậy.

Người cùng nàng đến đây cũng lãbộ dáng dị thường chật vật.

“Vào thành,” Nhìn phía trước cửa thành, Mị trong lòng mặc niệm, Diễm, ta đến đây.

*** **

Tương Dương thái thú phủ

Cốc Đông dịch dung, tự xưng là Cổ y, cầu kiến thái thú, muốn trị thương cho Trần Bắc tướng quân.

Mị một thân nam trang, ra về gãi sai vật cùng Cốc Tây đi theo phía sau.

“Cổ đại phu, thỉnh.” Lâm thái thú tự mình đem ba người tới gian phòng của Trần Bắc tướng quân, hai vị thân mặc chiến bào, mặt lộ vẻ lo lắng nghênh tiếp nữ tử vừa đến.

“Là nàng sao? Có thể trị cho tướng quân?” Trong đó một nữ tử dáng người khôi ngô, lớn tiếng nói.

Một vị khác thần sắc nghiêm nghị, liếc mắt một cái đánh giá Cốc Đông, giọng điệu hơi trầm trọng “Cho nàng làm thử xem đi.”

Mị trong lòng hồi hộp một chút, từ lúc vào thành, cả thành đều đang nghị luận Trần Bắc tướng quân chiến tích sắc sảo, nghị luận Trần Bắc tướng quân nam giá nữ trang, nghị luận Trần Bắc tướng quân nay thương thể cực trầm trọng.

Nghe nói, Trần Bắc tướng quân dẫn quân tái chiến người Kim cho Hà Gian, lấy ít địch nhiều, bị thương nặng.

Nghe nói, trận chiến này, đại thống lĩnh của ngòi Kim hướng triều đình trình hàng thư, trước giờ không hề hướng Thiên triều phát binh.

Nghe nói, Trần Bắc tướng quân cả người đầm máu, vẫn phân phó quân y hết sức cứu trợ tướng sĩ bị thương, một mình trở lại doanh trung, rồi mới ngã xuống.

Nghe nói, quân y không đủ người, phải đưa tướng quân tới y quán trong thành, tại đây đại phu mới biết Trần Bắc tướng quân là một thân nam nhi.

Nghe nói, Trần Bắc tướng quân giữa ngực trúng tên, tánh mạng bị đe dọa, nay dán cáo thị khắp thành Tương Dương, tìm danh y cứu trị.

Nghe nói, tất cả các đại phu trong thành đều được thái thú [người đứng đầu thành Tương Dương] triệu tập nhập phủ, nhưng lại không tìm được đối sách, chỉ còn cách là gián bố cáo, tìm kiếm danh y.

Mị cùng mọi người tiến vào trong phòng, tụ tập ở gian ngoài đều là đại phu, đang tụ cùng một chỗ nghị luận, phòng trong tràn ngập vị thuốc nồng đậm.

Mị nhẹ nhàng huých chạm vào Cốc Đông, Cốc Đông hiểu ý, quay qua thái thú nói, “Thỉnh các vị ở ngoại viện chờ, khi ta trị liệu không muốn có người ngoài ở đây.”

Lâm thái thú không nói hai lời, lập tức nghe theo, trong lòng cho rằng, càng là người y thuật cao minh, càng ghét bị soi mói. [thái thú chỉ được cái nói đúng=]]]

Đợi mọi người rời khỏi, Cốc Đông đứng canh trước cửa, Mị lập tức nhảy vào nội gian, thấy người đang nằm trên giường chính là người nàng hằng đêm tơ tưởng, cầu nguyện bình yên,

Hắn nằm ở nơi đó, gầy lợi hại, hai gò má hãm sâu, sắc mặt như tro tàn, đôi môi lại không hề có chút huyết sắc, hô hấp mỏng manh cơ hồ gần như biến mất, trước ngực còn lộ nửa đoạn tên, vạt áo sẫm huyết. [Trời oiiii Đọc đoạn này mà ta muốn khóc :[[Tội ca ca của ta quá:[[Đau lòng quá nha~~~]

Mị trong lòng rét run, tứ chi cứng ngắc, thậm chí không dám dựa vào hắn thân cận quá. Thật sâu hít một hơi, chính mình cần phải bình tĩnh, hắn cần là sự cứu trợ của nàng, không phải bắt lực~

Bước vài bước đến trước giường, chuẩn bị bắt tay vào làm, quần áo của hắn toàn bộ cởi ra. Hắn hão gầy, gầy không ra hình người, toàn thân miệng vết thương che kín, cả người hão nóng a~. [ta k muốn nhìn cảnh này ="=]

Mị tâm thần bình tĩnh, nhìn không chớp mắt bắt đầu kiểm tra hắn. Năm mươi sáu chỗ, hắn toàn thân vết thương to nhỏ, tổng cộng có năm mươi sáu chỗ bị thương, vết thương trí mệnh là đoạn tên trước ngực, nhưng là mỗi ngày đều dùng Liệt rượu tẩy trừ, đoạn tên đến nay chưa bị rút ra, sợ là quá gần tâm mạch, không người nào dám rút, vết thương nơi mũi tên cắm sâu đã có dấu hiệu hư thối; Đùi cũng bị lợi khí đâm thủng, mặc dù đã băng bó cứu trị, nhưng đã tổn hại kinh mạch, nếu không chữa trị, chân này tất phế; trong lòng bàn tay trái bị đao chém, trúng có thể thấy được xương, đồng dạng đã tổn hại kinh mạch; miệng vết thương khác để ý cũng không tệ lắm, chỉ cần sử dụng một chút sang dược, vết thương sẽ khỏi.

Cốc Tây đang tiến vào nội thất, bỗng thờ hốt vì kinh ngạc, không dám tin nhìn người trên giường một thân thương tích.

Mị không rảnh chiếu cố hắn, lại sờ vào mạch môn của Thiết Diễm, nội tức mỏng manh, nội phủ bị thương, không nghiêm trọng lắm, chỉ là trong cơ thể hắn hàn khí rất nặng, khí huyết bế tắc nghiêm trọng, do nhiều năm xem nhẹ, không chú ý dưỡng thương, làm lụng vất vả khổ sở quá mà thành.

Mị mặt mày gắt gao nhăn, trừng mắt nhìn Thiết Diễm đang nằm trên giường, trong lòng lửa giận sôi trào, người này sao có thể tự ngược bản thân như thế, hôm nay nếu không có nàng tới, cho dù miễn cưỡng cứu mạng của hắn, cũng hắn là phải chịu cảnh tàn phế; Nay việc cấp bách là lấy ra đoạn tên trong cơ thể hắn, nhưng sự việc lại nghiêm trọng như vậy, cho dù chưa tổn hại tâm mạch, cũng sẽ do miệng vết thương bắt đầu hư thối làm sốt cao chí tử.

Nếu không nhờ người này trước nay như một đầu bảo vệ tâm mạch, ý chí muốn sống rất mạnh, lại kiên nhẫn cực độ, chỉ sợ căn bản cũng chờ không kịp nàng a~.

Kiếp trước kiếp này, dù gian khổ nàng cũng chưa từng dễ dàng rơi lệ, nhưng người trước mắt này.....[Ôi!!!!!!!!!!!! K biết nói sao cho t.y của ty~~~]

Mị cương ngạnh thu hồi nước mắt, lấy chén nước, từ trong cái hòm thuốc lấy ra một viên thuốc màu đỏ, bóp nát để thuốc tan ở trong chén; Lại phát hiện Thiết Diễm hiện cần chặt hàm răng, đúng là không thể nuốt, chén thuốc không thể vào a~.

Vì thế nàng đem nước thuốc ngâm ở trong miệng, một tay nắm cằm dưới của hắn, buộc hắn hé miệng, một tay nhẹ nhàng nắm mũi hắn, cúi người một chút, một chút đem thuốc nhập vào trong miệng của hắn.[Hun r hun r aaaaaa m]

Tiếp theo, lấy tay đặt ở giữa bàn tay hắn, vận Hồn Nguyên Công công lực, nhẹ nhàng đưa vào, giúp hắn nuốt. Cứ như vậy một ngụm lại một ngụm, không để rơi ra giọt nào, môi hắn lạnh như băng thật làm nàng đau lòng.

Đại nguyên đan, đại bổ đan được do chính nàng luyện thành, chỉ cần còn có một hơi thở, ăn xong liền trong ba ngày đỡ hắn.

Nàng xoay người, đi ra gian ngoài.

“Ta cần một lượng lớn máu, khăn sạch, bông cầu[hình như là bông gòn] một lượng lớn nước ấm và Liệt rượu.”

Mị nói với hạ nhân trong phủ, tiếp theo giao cho Cốc Đông cùng Cốc Bắc cách kiểm nghiệm nhóm máu như thế nào, như thế nào lấy huyết, lại cho hai

người thiết bị tương ứng , bản tóm tắt phương pháp sử dụng .

Nàng quay lại nội gian, đem dao giải phẫu, cái nhíp, kéo, kiềm, túi truyền máu, kim châm, cồn tự chế ra chuẩn bị tốt. May là nàng đã sớm chuẩn bị, giải phẫu dao cũng là khi ở Hỗn Nguyên Cung , sai bọn họ làm theo ý nàng mà thành, không lớn không nhỏ, cực vì sắc bén.

Nàng mặc vào y bào màu trắng , xắn cổ tay áo lên.

Sau khi chuẩn bị thỏa đáng , nàng ngồi ở bên giường, kéo tay phải của Thiết Diễm qua , duỗi những ngón tay nắm chặt của hắn, nhẹ nhàng xoa vài cái trong lòng bàn tay của hắn , đem bàn tay nhỏ bé của chính mình ở giữa tay hắn, nhắm mắt vận Hỗn Nguyên Công, thay hắn khai thông huyết mạch. Hắn đã mất máu quá nhiều, huyết mạch bị bế tắc, bất quá căn bản không thể chống đỡ được cuộc giải phẫu, Hỗn Nguyên Công của nàng là thể gian hiểm có chí dương chí cương công lực, vừa vận là khắc tinh hàn khí trong cơ thể của hắn .

Vận công vài lần, nghe được gian ngoài có tiếng đóng cửa, Mị thu công, xoay lại, vừa vận lúc Cốc Tây tiến vào. Nàng tiếp nhận từng túi huyết một, thử nghiệm máu trong túi, xác nhận không có sai lầm gì, đem máu hút vào kim tiêm, để sát tĩnh mạch ở cổ tay hắn .

Lại dùng được thủy gậy tê tự chế, cho Thiết Diễm uống xong. Nàng mang khẩu trang , cái bao tay vào , sau đó lại lấy ra một viên thuốc gây tê đã được bóp nát, thả tại xung quanh vết thương do đoạn tên ở trước ngực hắn.

Đem khăn trắng đắp ở trên người Thiết Diễm, chỉ lộ chỗ miệng vết thương trước ngực, bảo Cốc Tây ra gọi Cốc Đông cùng nhau tiến vào, hai người cũng mặc vào áo bảo trắng, đội khẩu trang, cái bao tay, sau đó nàng giao cho hai người làm một chút chuyện đơn giản.

Cốc Đông vừa mới tiến đến liền sững sờ, sau lại trầm mặc mặc y phục chỉnh tề, đứng ở bên người nàng.

Mị nhìn chăm chú vào túi quân màu đỏ lộ ra , trong lòng yên lặng. Phòng chùng gây tê đã có tác dụng, cầm lấy dao giải phẫu, nhẹ nhàng rạch một đường trên ngực hắn Lấy ra đoạn tên. nạo đi thịt thối. lấy cồn rửa để tiêu độc. khâu vết thương lại. Bôi thuốc.

Từ đầu đến cuối, khuôn mặt nhỏ nhắn của Mị cực căng thẳng, vẻ mặt chăm chú, mày nhíu lại, cả người tản ra một loại khí sắc bén.

Trong lúc Cốc Tây quỳ gối bên giường, không ngừng dùng miếng bông chạm ở miệng vết thương để giữ huyết; Cốc Đông thay nàng lau mồ hôi cùng đổ mồ hôi công cụ. Hai người càng không ngừng đánh giá Mị, trong mắt chuyển ngạc nhiên đến kinh ngạc. Từ khâu phục đến tâm phục khẩu phục.

Sự thất vọng cho cách làm người của tiểu cung chủ, lời nói lỗ mãng, cử chỉ ngả ngớn, ham hưởng lạc, không có chí lớn; Kết quả ở trong cung ngăn ngừa ba tháng, đã không biết phá bao nhiêu cung quy, nhưng cũng cải thiện cuộc sống của mọi người trong cung ; vừa rồi trên đường đến Trương Dương đã làm cho bọn họ đối với vị tiểu cung chủ này nhìn với cặp mắt khác xưa, mười lăm ngày mã bất đình đê, bọn họ đều có chút chịu không nổi, nhưng nàng trừ bỏ hình dung tiểu tụy, cũng không than một tiếng; Vào thành, nghe xong lời đồn đãi, rõ ràng trong mắt lo âu bất an lại còn trấn định, tiến thái thủ phủ chuẩn bị vẹn toàn; Còn có y thuật không ai sánh kịp , làm cho các nàng vui lòng phục tùng, thể sống chết nguyện trung thành.

Mị tự nhiên không biết tâm tư hai người bên cạnh, tâm thần của nàng đều đặt ở nam nhân trước mặt, nàng thật cẩn thận, lúc nào cũng cảnh giác, không dám để xảy ra một chút sai lầm, không ngừng cố gắng thả lỏng chính mình, lúc nào cũng lưu ý hô hấp cùng nhịp đập của hắn. Cho dù ở hiện đại thiết bị chữa bệnh đầy đủ, nhưng tình huống như thế này, giải phẫu như vậy cũng cực kì hung hiểm, huống chi hiện tại điều kiện đơn sơ nhu thế này.

Hiện tại nàng chỉ có thể tin tưởng chính mình, tin tưởng hắn. Tin kỹ thuật chính mình , tin ý chí của hắn .

Kế tiếp là đùi, kéo tấm khăn trắng ra, lộ chỗ lỗ máu trên đùi , Mị nhìn xem, đồng tử hơi co lại, nếu không phải nàng cơ duyên xảo hợp lấy được thiên hạ mật dược “Hữu sinh cơ cao” [Ta không biết chắc cái này là tên gì nha~ ta đoán nó thế thôi], nàng không thể tưởng tượng phải như thế nào đối mặt cảnh tượng trước mắt .

Thay cái bao tay mới. Xử lý sạch sẽ miệng vết thương. Bôi thuốc. Khâu lại. Băng bó.

Nàng theo trình tự xử lý thỏa đáng, dùng hết những gì chính mình học được trong “Hữu sinh cơ cao”.

Giao cho Cốc Đông cùng Cốc Tây thu thập mọi thứ thật tốt, phân phó Cốc Đông đến gian ngoài hầu, Cốc Tây đem tới nước ấm, Mị cẩn thận rửa sạch sẽ mỗi một miệng vết thương trên người hắn, một lần nữa lấy ra kim sang được do chính mình phối chế , so với kim sang được bình thường thật tốt hơn nhiều, còn có thể làm nhọt vết sẹo. Một phen rửa sạch từ trên dưới, Mị tâm gắt gao quận đau, hắn trên người trừ bỏ vết thương mới, còn có thật to, nhỏ, không đếm được sẹo của vết thương cũ . [A~~~~ Ca oi sao huynh ra nông nỗi này ca oooooooooooooooooooooo]

Nếu không phải trải qua bách chiến, trải qua phong sương, như thế nào rơi vào tình trạng này; Bắc Cương chiến thần lừng danh , phải dùng một thân thương tích đầy người, ốm đau đối lầy, mà hắn vẫn chỉ là một nam tử, ở nơi này bị coi thường, nam tử cần là sức khỏe yếu nhất .

Nàng thương hắn vì hắn ngao, thật tâm khâm phục hắn;

Nàng vì hắn đau lòng, đau thấu xương không chịu nổi.

Sau khi rửa sạch vết thương thỏa đáng, Mị một lần nữa thay một bao máu khác, xuất ra ống tiêm, đem được giúp hồi sức nàng nghiên cứu chế tạo ra gần đây tiêm vào cho hắn, nhớ ngày đó nghiên cứu chế tạo mục đích cũng là lo lắng đến việc hắn chinh chiến sa trường, nếu là bị thương tất là ngoại thương, đây là tình huống tối kỵ; không nghĩ hôm nay lại thật sự dùng tới.

Nhìn hắn từ đầu đến chân tinh tế kiểm tra một phen, xác định thương thế đều đã xử lý thỏa đáng; Nhìn hắn sắc mặt đã không còn sắc tro tàn , chính là

dần hiển tái nhợt; nàng đưa tay bắt mạch, mạch tượng đã có chút ổn định a~.

Nàng rót cục thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nhất thời cảm thấy choáng váng, hoa mắt. Miễn cưỡng nói ra một hơi, giao cho Cốc Tây làm thế nào giữ kim tiêm sạch,... sau đó phân phó hẩn lưu lại chiếu cố, Cốc Đông và Cốc Bắc ở lại đây hỗ trợ, sau đó liền ngã quỵ ở trong lòng Cốc Đông.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Khi Mị tỉnh lại, câu đầu tiên nói là: “Hẩn thế nào?” [Ngưỡng mộ không còn gì để nói a~]

Vừa hỏi, nàng mới biết được chính mình đã ngủ suốt ba ngày.

Vào trong sân, một đám người xông tới, đem Cốc Đông vây quanh ở chính giữa, “Cổ thần y, Cổ thần y”. Dem nàng đẩy đến bên ngoài.

Vừa vặn không có người, nàng trực tiếp vọt vào trong phòng, vừa vặn Cốc Tây giúp Thiết Diễm thay thuốc. Nàng vội vàng cầm tay thân ái phu quân nhà nàng [T/g: khi nào thì biến thành của nhà người? Sunny: hí hí=]] Ti sợ bị ng khác cướp ó mà=]] ghen ghen ý mà* hí hí*] thân mình hẩn nàng cũng không tưởng người khác chạm vào, mặc kệ là nam nhân, hay là nữ nhân... Nữ nhân cần bản là đừng hòng nghĩ đến, bằng không thì đứng trách nàng a~. [ta chém a~]

Dùng được tốt nhất, sau đó bắt mạch cho hẩn, ân, không sai, mạch tượng đã muốn mạnh hơn rất nhiều, khôi phục cũng không tệ lắm. Xem ra thuốc tây đơn giản nàng làm được vẫn là hữu hiệu, trở về phải làm nhiều chút, để phòng chuyện như hôm nay. Còn có cái kia “Sinh cơ cao” nàng cũng phải về nghiên cứu lại một chút.

Nàng trầm ngâm đi đến trước bàn, lấy ra tờ giấy viết vài cái phương thuốc, bổ huyết, bổ thân...

Vừa viết xong, chỉ thấy Cốc Nam vội vàng đi đến.

“Cung chủ, nhị hộ pháp gửi tin báo, thỉnh cung chủ lập tức hồi cung.”

Tiếp nhận thư, Mị khóe miệng run rẩy, là nội loạn, còn muốn đầu võ nữa a~.

“Cứ cho các nàng đánh, ai thắng cũng được, ai làm cung chủ cũng được.” Nàng mới mặc kệ các nàng a, dù sao cũng không liên quan tới nàng, nàng muốn ở đây bồi phu quân [hoàn toàn không biết nói gì...], không rảnh.

“Kịch”, Cốc Nam cùng Cốc Tây hai người đồng loạt quỳ xuống. Thanh âm, động tác chỉnh tề, dường như cùng một người quỳ a~. [Haha, HNCung huấn luyện thuộc hạ giỏi thật;;] Đồng đều luôn * hí hí*]

“Thỉnh cung chủ hồi cung” Cốc Nam vẻ mặt khẩn cầu nhìn nàng, “Hỗn Nguyên Cung mấy trăm năm cơ nghiệp đều dựa vào cung chủ.”

Mặt nàng chợt sẫm lại. Hiếp bức, cái này tuyệt đối là hiếp bức a. Toàn dựa vào ta, ta không đáng tin cậy, cũng không tốt. Sư phó, công lực trả lại cho người được không? Ta hối hận rồi a?[Người quên người dùng cái gì giúp phu quân nhà người lưu thông huyết mạch rồi a, choáng váng!]

“Cung chủ nếu là lo lắng cho tướng quân, Cốc Tây có thể lưu lại cho đến khi tướng quân khỏi hẳn.”

Ai! Quên đi, xem hẩn như vậy nàng cũng không nở từ chối, đành trở về nhìn xem thôi.

*** **

Mị phân phó Cốc Tây ở lại chiếu cố Thiết Diễm, liền mang theo Cốc Đông cùng Cốc Bắc chạy về Hỗn Nguyên Cung.

Vô luận như thế nào nàng cũng phải chuẩn bị mọi chuyện ổn thỏa mới có thể đi, liền làm cho Cốc Nam đi về trước, cùng nhị hộ pháp nghĩ cách ổn định trước.

Mị để lại phương thuốc, căn cứ vào giai đoạn khôi phục khác nhau mà phân lượng dược cũng khác nhau. Chỉ cần làm theo như thế này, mỗi ngày giúp hẩn xoa người, mát xa; cái gì có thể ăn, cái gì phải kiêng, phải nấu dược như thế nào..... nàng đều dặn dò kĩ càng Cốc Tây.

Ngựa phi như bay, tiếng gió vù vù gào thét bên tai Mị, nàng trong đầu tràn đầy cảnh ly biệt đêm đó.

Dưới ánh nến, nàng nhìn thấy hẩn sau lần đầu tiên gặp mặt, hẩn dung nhan tuấn tú như trước.

Như trước vẫn là mảy rậm, không thay đổi, hồn nhiên chất phác.

Như trước mũi cao mà thẳng tắp, giống như bình thường nàng biết hẳn , kiên cường bất khuất.

Như trước là bạc môi kia tái nhợt , gắt gao mân, đem đau khổ phải chịu đều giấu ở trong miệng, hóa bên trong lòng, kiên nhẫn mà bướng bỉnh, làm cho nàng lại vừa yêu vừa hận.

Đêm đó, nàng lần đầu tiên phát hiện, nguyên lai hắc lông mi rất dài, khi nhắm , bóng mi mắt dài ra trên khuôn mặt, chỉ hơi hơi rung động ,nhưng lại làm cho hắc mắt này thêm vài phần yếu ớt.

Đêm đó, nàng lần đầu tiên phát hiện, nguyên lai cái miệng của hẳn là hơi hơi nhếch lên, nhìn không thấy khoái hoạt bóng dáng, đã có dấu vết u buồn .

Đêm đó, nàng gần hẳn như vậy, tình tế miêu tả dung nhan của hẳn , một lần một lần, khắc sâu vào trái tim

Từ biệt lần này, không biết khi nào sẽ tái kiến, muốn dùng một đêm ngắn ngủi này , lưu lại cảm giác được ở gần của người

Mị trở lại Hồn Nguyên Cung , sau khi làm rõ ràng nguyên nhân nội loạn, nàng gần như điên lên a~.

Mười vị tân hộ pháp nghiên cứu cách phát tài Mị lưu lại , lo lắng đến vấn đề phương tiện, muốn đem mọi người trong cung đi chuyển đến dưới núi, cũng có thể cuộc sống tốt hơn chút a. Nhị hộ pháp đã tìm được chỗ tốt rồi.

Nhưng mười vị lão hộ pháp, lại kiên quyết phản đối, nói là vi phạm cung quy, đại nghịch bất đạo. [y như mấy người già khó tính==]

Kết quả là, mẹ con, thầy trò tranh chấp lan đến toàn bộ Hồn Nguyên Cung.

Cuối cùng chia làm ba phái, mười vị tiểu hộ pháp cầm đầu Tân phái, chủ trương di chuyển; Mười vị lão hộ pháp cầm đầu phái Bảo Thủ, kiên quyết phản đối việc di chuyển; Âm vệ, mười tám kỵ binh phần lớn không can thiệp sự vụ trong cung, không tham dự nội đấu, còn có một ít người hình thành phái trung lập. [chắc cái phái này là phái a dua :-? =]]

Chỉ là chuyện này thôi sao a~ Làm hại nàng bỏ lại Thiết Diễm đang trọng thương , cười ngửa không ngừng nghĩ trở về gấp . Lấy cớ là cái gì liên quan đến Hồn Nguyên Cung cơ nghiệp chó má [ặc! Tỷ dữ quá...]. Không phải là chỉ chuyện cái nhà thôi sao, có cần làm lớn như vậy không? Cưng nhiên bắt nàng phải giải quyết vấn đề tranh chấp này. Có lợi thì cứ làm, có cái gì mà phải tranh chấp chứ. Một nơi lạnh như băng, cuộc sống mọi người cực khổ, không thể giao dịch mua bán gì với bên ngoài, chim chóc đều trốn hết, giao thông không tiện, ngũ cốc không sinh sôi được, có cái gì mà quyền uy vậy!

Mị tựa vào tọa ý ở đại điện , sắc mặt tối tăm nhìn Tân phái cùng Bảo Thủ phái tranh cãi phía dưới .

“Đù!” Mị hét lớn một tiếng, đứng dậy, “Toàn bộ chuyển xuống dưới núi cho ta.”

Lời còn chưa dứt, tay đánh một chuông, bỏ về vách điện, “Oanh” một tiếng, vách điện rạn nứt từng mảnh. [Ngon ngọt không được phải bạo lực hà tỷ *hắc hắc]

Quay đầu nhìn về phía mười vị lão hộ pháp đang khiếp sợ , cười nói: “Không muốn ta hủy đi Hồn Nguyên Cung, toàn bộ chuyển cho ta.”

Nhìn Mị cao cao đứng ở đỉnh cầu thang , khỏe môi ôn nhu nhếch lên một chút, tà khí tươi cười , mấy lão hộ pháp khiếp sợ không thôi, đứa nhỏ tám tuổi không ngờ có công lực như thế , còn thủ đoạn muốn nàng phá cung quy , căn cứ vào tính của nàng , biết nàng tuyệt không chút để ý nếu hủy đi cơ nghiệp nhiều năm các nàng thủ hộ này, như vậy các nàng cũng chỉ có thể thỏa hiệp thôi a~ .

Nhìn các vị lão hộ pháp gục đầu xuống, có chút bất đắc dĩ tiếp nhận quyết định của cung chủ , nhị hộ pháp cúi đầu nở nụ cười.

Nàng biết tiểu cung chủ trở về nhất định sẽ không có vấn đề, các vị lão hộ pháp sớm đối với vị tiểu cung chủ này không hề có biện pháp nào ngăn cản a.

Nhớ tới khi tiểu cung chủ đem cung chủ trước mai táng cùng với phu lang, các vị lão hộ pháp cất lực phản đối, nói là cung quy, tro cốt của cung chủ nhất định phải cất ở nhà thờ, nam tử không thể vào nhà thờ nhà!

Vị tiểu cung chủ này đêm đó liền một mình một người mở mộ của phu quân cung chủ , đem hỏa táng.

Ngày thứ hai, trước mặt các lão hộ pháp, đem tro cốt của hai người bỏ chung một hộp, còn dùng sức quơ quơ. Động tác cực nhanh ngay cả các vị hộ pháp cũng chưa kịp tới ngăn cản.

Khi đó nàng cũng là lộ vẻ tươi cười như vậy nói : “Các người có bản lĩnh liền đem hai người họ tách ra đi.”

Thấy mọi người sững sờ, lại nói tiếp: “Từ nay trở đi, hủy bỏ quy tắc nam tử không thể vào nhà thờ.”

Các vị lão hộ pháp còn có thể làm như thế nào, tro cốt đã trộn lại, không thể chia lìa, chỉ có thể thỏa hiệp thôi.

Cứ như vậy, tiểu cung chủ phá một cái quy tắc, các nàng lại thỏa hiệp một lần. Bởi vì tiểu cung chủ thủ đoạn loại trừ các cung quy sắc bén mà hữu hiệu, làm cho các nàng ngay cả đường sống để phản kháng đều không có.

*** **

Sau khi Mị hạ quyết định, Hồn Nguyên Cung mọi người bận rộn lên hẳn, vì đây là lần đầu tiên trong mấy trăm năm di chuyển nơi ở.

Mị lại bận tới mày tới mặt, đúng là tự đào hầm chôn chính mình mà. [haha. Mị thích câu này của tỷ!]

Nhị hộ pháp các nàng thật là tìm được chỗ tốt, bất quá là dưới núi chỉ có một khu đất trống, ngay cả đường đi xuống đều không có.

Vì thế từ đó đặc, quy hoạch đến vẽ, vùi đầu làm việc một tháng trời, kết quả đổi lại là một cặp mắt gấu mèo, sau khi đưa bản quy hoạch hết thấy đều ném cho các nàng thực hiện, nàng phải nhảy vào giường đánh một giấc a~.

Bận rộn liên tục như vậy, thời gian ba tháng lướt qua thật nhanh nha~.

Giữa khung cảnh núi rừng, một cái thôn nhỏ dần được quy hoạch.

Đúng vậy, Mị quy hoạch một cái sơn thôn, phẳng phai giữa chốn rừng hoa đào, vì vậy đã kêu nơi này là Đào Nguyên thôn.

Bốn phía trên núi Hồn Nguyên Cung, lục hộ pháp cùng thất hộ pháp thiết kế kỳ môn trận pháp, cơ quan cạm bẫy, phòng ngừa ngoại nhân tiến vào.

Mặt khác quặng, cùng binh khí chế tác vẫn là để ở trên núi, hơn nữa Hồn Nguyên Cung nhân mọi người đều có võ công, coi như là luyện tập khinh công cũng thực tốt lắm.

Mị trước đây không tin tưởng lắm đối với mười tám ám kỵ, giờ cũng dần thay đổi nha.

Nàng tổng kết lại kinh nghiệm thâm thiết trước kia của chính mình, một lần nữa lại huấn luyện ám vệ, xét thấy ám vệ tình báo đã thực hoàn thiện, liền bảo ám vệ thống lĩnh có thể nhận các nhiệm vụ ám sát, bất quá không thể cường chế ám vệ nhận nhiệm vụ, các nàng có thể chính mình lựa chọn ra nhiệm vụ. Tất cả đều là tự do nha~.

Về phần mười tám kỵ, nàng rốt cục hiểu được vì sao hội trở thành truyền kỳ. Các nàng vũ khí trang bị là tối hoàn mỹ, toàn thân, vũ khí, ám khí không chỗ nào không có. Kỹ xảo chiến đấu của các nàng tất cả đều nhằm để chinh chiến sa trường, không giống ám vệ, huấn luyện nhằm để ám sát. Sau khi xem qua các nàng luyện tập, việc duy nhất nàng có thể làm cũng chính là thiết kế đồng phục.

Hết thấy phân phối thỏa đáng rồi, Mị rốt cục có thể thư giãn, rốt cục có thể quá nhân nhả qua ngày a.

Mỗi ngày đều đánh đàn, xướng khúc, uống rượu. Thật đúng là cảm nhận được vài phần Đào Nguyên khung cảnh.

*** **

Hôm nay, Mị vẫn là giống ngày xưa, một bầu rượu, một cây cầm, ngồi ở trên sườn núi, cảm nhận ánh nắng ấm áp sau giữa trưa, từ từ nhắm hai mắt, vỗ về cầm, uống rượu.....

“Cung chủ,” Cốc Đông đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, “Cốc Tây đã trở lại.”

Tiếng đàn ngừng hẳn.

Mị hai mắt tròn lên, là chuyện gì? Ba tháng này, Cốc Tây cách mỗi hai ngày liền có tin tức truyền đến.

Hắn rốt cục đã tỉnh.....

Hắn ngoan ngoãn chịu uống dược, chữa thương.....

Hắn miệng vết thương đều đã đóng vảy.....

Hắn thực cố gắng vận động.....

Hắn.....

Mị cuối cùng nhận được tin tức là hắn phụng chỉ hồi kinh.

Anh Tông băng hà..... Tân hoàng kế vị..... Thiết Diễm phụng chỉ hồi kinh.....

Mị đột nhiên có loại dự cảm bất hảo, đứng lên. Bỗng thấy hoa mắt, phía trước, bóng dáng của nàng dần mờ đi.

Mị chạy về, nhìn thấy Cốc Tây nằm ở trên giường, tái nhợt tiêu tụy.

Hắn cầm trụ cánh tay của nàng, thanh âm khàn khàn, “Thiết Diễm, đã xảy ra chuyện.....”

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8

Năm Hiếu Tông thứ nhất.

Du Nhiên Tiểu các

Mị ngửa đầu ngồi dựa vào ghế, trước mặt là một cây đàn tranh, ở trên còn lưu lại vài giọt rượu cùng một bầu rượu đã vỡ tan, nàng đã say rồi a.

Trước mắt là một mảnh trắng xóa , Mị cái gì cũng thấy không rõ, nhưng trong đầu lại nhớ rất rõ lời Cốc Tây, Thiết gia cả nhà bị bỏ tù, tội danh: Khi quân.

Nàng vẫn nhớ rõ ràng rành mạch từng lời từng chữ Cốc Tây nói khi đó.

*** **

Nhớ rõ ngày ấy vừa nhận được tin tức, nàng không ngừng nghỉ chạy như bay về kinh thành, đứng ở trước Thiết phủ, nhưng đập vào mắt lại chỉ có phong ấn hoàng gia trên cửa lớn Thiết phủ .

Mờ mờ, nàng không biết trở lại Du Nhiên Tiểu các như thế nào, không biết làm sao vào phòng, cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Ngơ ngác đứng ở trước bàn, cho đến khi Cốc Đông xuất hiện.

Cốc Đông nói, Thiết Diễm hồi kinh, mới vừa tới cửa thành, liền bị một đạo thánh chỉ áp giải tới Thiên Lao.

Cốc Đông nói, thánh chỉ viết, Thiết gia con là Diễm, nam giả nữ trang, đảo lộn luật pháp, Thiết gia một nhà, khi quân phạm thượng, cả nhà sử trăm.

Cốc Đông nói, nhờ Hiền vương Triệu Cần cùng Tể tướng Diệp Toàn nói giúp, võ tướng trong triều can ngăn xin tha, Tân hoàng lại tuyên chỉ, Thiết gia con là Diễm, nam giả nữ trang, đảo lộn luật pháp, nhưng niệm chiến công, xá tử tội, ban thưởng cho nguyên soái Tiết Thống làm thị nô; Thiết gia là Thiết Dũng, Thiết Quảng cả đời giam cầm trong Tây Giao cấm cung; Thiết gia cả nhà bị giáng xuống làm thứ dân, trục xuất khỏi kinh đô.

Ban thưởng làm thị nô. Ban thưởng làm thị nô. Một câu này giống như tiếng sét bên tai, làm nàng thất hồn lạc phách, rốt cuộc nghe không vào những cái khác, trong đầu chỉ lặp đi lặp lại một câu, thị nô, thị nô, phàm là nam tử thân là thị nô tức là tiện nhân thấp nhất trong phủ, không có nổi danh phân, không có địa vị, không có gì bảo đảm, dù chết cũng sẽ không có người nào hỏi thăm.

Nàng mong nhớ hân, nhưng hân lại bị chà đạp như vậy, làm nhục như vậy, khinh miệt như vậy.

Mị nhốt mình tại trong phòng ba ngày, tâm, đã muốn đau đến chết lặng.

Nàng dùng khinh công thượng thừa, chạy cực nhanh về kinh đô, nhưng hết thấy vẫn không thay đổi được gì.

Nàng còn có thể làm cái gì. Còn có thể làm cái gì đây.

Nàng rốt cuộc đã hiểu cái gì gọi là tình thương, là đau lòng, là tan nát cõi lòng.

Chàng kiêu ngạo như vậy.

Chàng kiên cường như vậy.

Chàng cứng cỏi như vậy.

Chàng vì thiên hạ như vậy.

Từ nay về sau lại như chim gãy cánh, bị giam cầm bên trong nhà tù kia.

Chàng nhất định là không cam lòng!

Mị xoa huyền cầm, nhắm mắt, trái nổi lòng theo tiếng đàn trong bầu trời đêm.

Nàng đau, hân bi. Nàng oán, hân khổ. Nàng phẫn hận, hân không cam lòng.

Thật lâu thật lâu sau đó, một khúc nhạc lại tiếp theo một khúc nhạc, tiếng đàn cứ như vậy vang lên cho đến khi bắt đầu có ánh sáng len lỏi phía chân trời xa.

*** **

Mị mở cửa phòng, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt tiều tụy, nói với người đứng một đêm ở ngoài phòng của nàng nghe tiếng đàn, “Vào đi!”

Ngồi trở lại ghế, Mị sắc mặt bình tĩnh, đáy mắt phẳng lặng, nói: “Đem chuyện người nói hôm qua lặp lại lần nữa.”

Trước mắt là tiểu cung chủ nhìn không khác lúc thường lắm, Cốc Đông lại tổng cảm thấy có chút không đúng, trong miệng vẫn là từ tốn kể lại.

Anh Tông chết bất đắc kỳ tử, thái nữ kế vị, xưng là Hiếu Tông.

Lập chính quân của thái nữ là Tiết Nguyên Anh làm Phụng hậu.

Sau khi kế vị, đạo thánh chỉ thứ nhất khi lần đầu tiên lên triều đó là đem người nhà Thiết gia nhân khi quân phạm thượng, áp giải Thiên Lao, chờ xét xử. Thiết Diễm hồi kinh, vừa vào Thiên Lao, thánh chỉ liền lại đến, xử trảm cả nhà Thiết gia. Sau do Hiền vương, Tể tướng cùng chúng tướng quân liều mạng khuyên ngăn, Hiếu Tông bất đắc dĩ đáp ứng sửa đổi lại ý chỉ. Phái Tiết quốc trưởng đi đến Thiên Lao, chỉ cần Thiết Diễm nguyện ý vào Tiết phủ làm thị nô của Tiết Thống, Thiết gia một nhà sẽ miễn tử tội. Thiết Diễm gật đầu, Hiếu Tông lập tức ban hạ thánh chỉ, đêm đó Thiết Diễm liền bị đưa vào Tiết phủ.

“Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do!” Mị hừ lạnh nói, Tiết gia này không ưa Thiết gia, trong triều mọi người đều biết sớm, nay Diễm thân phận bại lộ, đúng là cho các nàng một cơ hội diệt trừ Thiết gia. Diễm vào Tiết phủ chỉ sợ là dữ nhiều lành ít.

Mị trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Tìm một người tiếp cận Diễm, ở gần bên bảo hộ, tùy thời mà hồi báo. Phái ám vệ thâm nhập cấm cung, âm thầm bảo hộ người nhà Thiết gia, tuyệt đối không thể làm sai.”

“Dạ.”

“Còn có, ta muốn sở hữu danh sách những người có liên quan đến việc này, tên, nơi ở, tính cách, nhược điểm, ta muốn tư liệu đầy đủ.”

“Dạ.” Cốc Đông vâng lệnh rời khỏi, đứng ở ngoài cửa phòng, nàng rốt cục đã biết có cái gì không đúng nha.

Từ đầu đến cuối, tiểu cung chủ trên mặt không có biểu tình gì, trên người nàng lại có cảm giác của một loại đau thương phần hạn cùng lệ khí lạnh liệt.

Đây là cảm xúc của một đứa nhỏ chín tuổi bình thường sao?

Tuy rằng biểu hiện của tiểu cung chủ từ đó tới bây giờ không có gì là giống một đứa nhỏ.

Thiết Diễm tướng quân này ở trong lòng cung chủ chỉ sợ là có địa vị tuyệt đối trọng yếu đi.

Dù sao đi theo bên người cung chủ, trừ bỏ nhạc khí cùng rượu, chưa từng thấy nàng đem bất luận kẻ nào đặt ở trong mắt, người kia lại khác nha.

Cốc Đông quay đầu nhìn cửa phòng đóng chặt, liếc mắt một cái, lập tức nhanh chóng rời đi, đi làm chuyện cung chủ giao cho.

Trong phòng.....

Mị ngồi trên ghế, đầu, cúi. Hai tay, nắm chặt đặt ở trên bàn. Móng tay đâm vào bàn tay thật sâu. Thật lâu, thật lâu sau, nàng vẫn duy trì cùng một cái tư thế, vẫn không nhúc nhích, trong lòng cũng đã qua trăm chuyện ngàn hồi.* Sunny: trải qua nhiều suy nghĩ*

Diễm, ta nghĩ nhiều rồi, nếu như lấy thủ cấp của tên hôn quân kia vì hận thù của ta, oan ức của chàng, chàng sẽ vì lòng trung quân ái quốc của mình làm cho chúng ta từ nay về sau rốt cuộc không thể ở bên nhau!

Diễm, ta đã nghĩ nhiều, nếu nhảy vào Tiết phủ như vậy, diệt cả nhà nàng ta, cứu chàng đi ra, vì oán hận của ta, không cam lòng của chàng, vì người nhà, vì danh dự Thiết gia trăm năm, chỉ sợ là chàng thà chết cũng không chịu đi!

Nếu vậy, để cho ta bảo hộ chàng đi!

Ta có khả năng, sẽ dốc hết sức bảo vệ chàng. Ngay cả khi thân mình đầy thương tích, ruột đứt từng khúc, ta, cũng không oán, đứt khoát như vậy.

Chắc chắn sẽ có một ngày, chàng được tự do sải cánh trên bầu trời kia.

Lại là vào đêm

Mị ngồi ở đình bên trong hoa viên, gảy đàn.

Thiết Diễm, Thiết Diễm, Thiết Diễm.....

Quanh quần trong lòng đều là hấn, tên của hấn, dáng người của hấn, dung nhan của hấn nàng cũng đã khắc vào thật sâu trong lòng.

Bây giờ này, chàng ở Tiết phủ rồi cuộc như thế nào rồi?

Nàng chờ tin tức hân , trong lòng lo âu, không có chỗ phát tiết, chỉ có thể đánh đàn, gắng kiềm chế suy nghĩ hỗn loạn của mình.

“Tranh ~” Tiếng đàn đột nhiên dừng, một giọt máu tươi rơi xuống thân cầm, Mị kinh ngạc nhìn trên dây đàn vương vài giọt máu, là máu rỉ ở ngón tay. Nhưng kì lạ là nàng không có cảm nhận gì sâu sắc lắm a. Nỗi đau thể xác làm sao bằng nỗi đau trong lòng?

“Cầm này, sợ là chịu không nổi đau khổ của người đâu.” Ngoài đình, dưới ánh trăng, giữa đường mòn, đứng dưới bóng trăng là một nam tử mặt mày như họa, mặc dù một thân là quần áo màu xám cũng không che lấp được vẻ đẹp tuyệt sắc khuynh thành của hân .

“Du Nhiên?” Mị thì thầm gọi tên người kia.

Đây đúng là Du Nhiên Tiểu các Các chủ, Du Nhiên.

Du Nhiên nhìn nữ nhân ánh mắt trống rỗng ngồi trong đình , hân và nàng đã ở chung 3 năm a.

Nàng, là quý nhân của hân.

Nàng, giúp hân thoát khỏi nơi dơ bẩn kia.

Nàng, cổ vũ hân quên đi quá khứ, một lần nữa bắt đầu lại.

Nàng, dạy hân, không cần để ý đến ánh mắt của người khác, chỉ cần bữa bãi sống đúng với bản thân.

Nữ nhân sáng sủa lạc quan lại thông minh như vậy, cái gì có thể vây khốn nàng, làm khó được nàng? [Sunny: haha! Trên đời chỉ có một người thôi a~. Khi nói chắc các t.y của ta cũng biết hên ;)]

Tiếng đàn kia thâm trầm như biển, làm cho người ta có cảm giác bị thương, hân là cầm thấy có chút kì lạ, đàn tranh nhỏ nhỏ kia sao lại có thể chịu được a.

Hân không biết đã xảy ra chuyện gì, cũng chưa bao giờ từng hỏi qua chuyện của nàng. Hân chính là chỉ cần ở đây quản lý tiểu lâu này thật tốt, giúp nàng nghỉ ngơi khi mệt mỏi a.

Trong lòng của nàng, nhất định là chứa một người khác rồi. Thường ngày nghe nàng nói muốn kết hôn với vị phu lang nào đó, hân nghĩ nàng chỉ là tiểu hài tử, nói giỡn mà thôi.

Nhưng mấy đêm này, tiếng đàn không lúc nào ngừng nghỉ, thanh âm lại giống như khóc than. Vì tình mà ruột gan như đứt từng khúc sao?

Hân mới đầu khiếp sợ, sau lòng lại chua xót, rồi đến hâm mộ, cho tới bây giờ lại vạn phần đau lòng, vì nàng mà đau lòng a.

Thương tiếc cho tình thâm của nàng , đau lòng cho tiếng đàn tuyệt vọng của nàng.

Cuối cùng đã sáng tỏ, nhìn nàng như vậy, hân không có khả năng là người nàng thích a.

Vì thế, hân đến đây xem nàng, đau lòng của nàng, bị thương của nàng

“Du Nhiên.....” Một tiếng này, giọng nói nghẹn ngào, Du Nhiên đi vào trong đình, nhẹ nhàng đem thân mình run rẩy của Mị ôm vào trong lòng, ôm nàng, hân hơi hơi loạng choạng, nàng ở trong lòng hân im lặng run run, trước ngực hân dần dần thấm lạnh... [Sunny: Tỷ ơi! Tỷ đừng khóc a~... Mị muốn khóc theo tỷ rồi~]

Mị chưa bao giờ từng có cảm giác yếu ớt vô lực như vậy , trước mắt là một màu xám tái nhợt, không hề có sắc thái, thật giống như hắc bạch tâm tình* của nàng hiện nay. [Tâm tình không tốt]

Giận, oán, thương, đau, cuối cùng, hóa thành tuyệt vọng cùng bất lực, tràn ngập trong lòng, làm cho nàng không biết làm sao mới ổn nữa.

Du Nhiên ôm nàng làm cho nàng có được nơi phát tiết, hân là người ở chung lâu nhất với nàng ở nơi này , là người duy nhất nghe hiểu được tiếng đàn của nàng.

Hân là sư phụ của nàng , thân nhân của nàng , tri kỷ của nàng.

Ở trước mặt hân , nàng có thể dỡ xuống lớp nguy trang, phát tiết bị thương.

Du Nhiên cảm giác được người trong lòng chậm rãi an tĩnh lại, thân mình cũng không còn run rẩy, hô hấp cũng dần dần ổn định. Nhưng tâm hân cũng vì vậy mà càng thêm đau, nàng, đem bị thương của nàng chôn ở nơi nào rồi?

Mị chậm rãi ngồi dậy, sắc mặt bình tĩnh như thường, nếu không phải trước ngực còn vương lại nước mắt, Du Nhiên còn tưởng rằng mới vừa rồi hết thấy đều là ảo giác của chính mình nữa.

“Du Nhiên, cảm ơn ngươi!” Mị nhẹ nhàng cười.

“Không cần cười như vậy.” Du Nhiên đưa tay vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, nàng càng lớn càng thanh tú, so với các nam tử còn muốn tú lệ hơn vài phần. Nàng như vậy cũng không phải là thể chủ lý tưởng trong lòng các nam tử khác, nhưng thâm tình của nàng, chỉ sợ là một vị thể chủ mà trong lòng các nam nhi thiên hạ tha thiết ước mơ đi.

“Không thích cười thì đừng cười.” Du Nhiên hít một tiếng, “Mặc kệ ngươi gặp chuyện gì, nơi này vẫn luôn là nhà của ngươi, có thể cho ngươi cảm giác an toàn, không cần phải luôn phòng bị đâu.”

Mị cười, thấy được đau lòng trong mắt Du Nhiên. Hần hiệu nàng như vậy, sao có thể không hiểu tiếng đàn của nàng đâu.

Phải rồi a? Nàng là người nhà của hắn mà! [Sunny: Ôi ta thương Mị tỷ, thương Diễm ca, Du Nhiên ca! Thương hết nha~~~~]

“Biết rồi, Du Nhiên. Đêm đã khuya, trở về nghỉ ngơi đi.”

“Hào. Ngươi cũng sớm đi nghỉ ngơi đi.” Du Nhiên xoay người rồi đi.

Thấy bóng dáng hắn biến mất ở ngoài cổng vòm, trước mặt Mị liền xuất hiện một người, là Cốc Đông.

Mị nhìn nàng, không lên tiếng.

“Cung chủ, Tiết phủ truyền tin.”

“Nói cái gì?” Mị cuối cùng cũng không thể đè nén nổi được nóng lòng của nàng nữa a.

Cốc Đông không nói gì, chính là hé ra một tờ giấy nho nhỏ.

Mị hít một hơi, xem hoàn tín rồi, một chương phá tan một góc đình. [Trời...Tỷ ơi bình tĩnh :-s]

Nhìn phía Tiết phủ, cặp mắt xơ xác tiêu điều bỗng lộ rõ tia máu, đột nhiên phóng thích sát khí sắc bén làm cho Cốc Đông không khỏi tâm thần chấn động.

Mị xoay người hướng ngoài đình, trong nháy mắt phóng đi, như cầu vòng xẹt qua bầu trời, ẩn vào trong màn đêm dày đặc.....

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Màn đêm mông lung, ánh trăng mờ ảo được che đậy ở phía sau tầng mây mỏng manh.

Ánh trăng mông lung soi chiếu góc sân nhỏ hẹp, đơn sơ, vừa buồn thảm, lại có chút thê lương.

Trong viện chỉ có hai gian phòng nhỏ, trong đó một gian ánh nến hơi hơi lóe, bên trong có một bóng dáng đứng ở gần cửa, im lặng như dung nhập vào bên trong bóng đêm.

Giây lát sau, bóng dáng màu lam nhỏ kia đột nhiên xuất hiện trên sân, thật giống như quỷ mỵ nha.

“Thuộc hạ tham kiến cung chủ.” Người bên trong gian phòng như bóng ma đi ra, quỳ một gối, cúi đầu trước mặt nữ oa mặc áo lam, thiếu niên mặc áo y màu xám, diện mạo kia, đúng là ở nơi nào cũng không làm người khác chú ý.[Sunny: không làm người khác chú ý nên mới làm mặt thám được *cười]

Người tới đúng là Mị.

“Đứng lên đi.” Ánh mắt của nàng gắt gao nhìn chằm chằm cửa sổ dưới ánh nến.

Chậm rãi đi tới cửa, do dự một chút, cuối cùng lại đẩy cửa mà vào.

Thiếu niên áo xám lại ẩn vào trong bóng đêm phía trước. [Sunny: ca này như ma ý...]

*** **

Nhà nhỏ, cũ mà rách nát, bất quá vẫn là nhìn ra đã được người dùng tâm dọn dẹp qua.

Bên trong là một mùi máu thoang thoảng. Trong phòng, trên chiếc bàn gỗ thiếu một góc là nền đỏ đang lay động, khói nhẹ từng đợt từng đợt bay lên.

Nhà nhỏ này chỉ có duy nhất một tấm ván gỗ làm giường, Mị lẳng lẳng đứng trong phòng.

Nàng đã tu luyện Hỗn Nguyên Công, cho nên, trong bóng đêm nàng vẫn rành mạch thấy rõ người trên giường.

Mặt chàng như trước tái nhợt.

Lông mi cong vút.

Mũi, cao mà thẳng tắp.

Viền môi cong duyên dáng, nhưng lại tái nhợt, gắt gao mãn.

Chàng nằm ở nơi đó, giống như đêm đó lúc nàng rời đi.

Hoảng hốt, Mị cảm thấy như vẫn là đêm ấy ba tháng trước, trong lòng vẫn mang sự ngọt ngào hôm ấy, cái gì cũng đều chưa thay đổi. Hắn, vẫn là một thân chiến giáp màu trắng, cưỡi ngựa rong ruổi trên chiến trường, vẫn là Bắc Cương chiến thần. Mà nàng, vẫn là si ngọc luyện hán, vẫn luôn mong muốn thủ hán.

Mị, cúi người, im lặng miêu tả dung nhan của hắn. Mi mắt nhú lại, lông mi nhẹ nhàng run run, cái mũi quật cường thẳng tắp, bạc môi lạnh, từ từ nhìn xuống thân thể hắn dưới chân bông, chậm rãi kéo ra.

Chân bông rơi xuống, cảnh tượng thật thê thảm vô cùng. Trên xương tỳ bà có hai cái lỗ nhỏ*, huyết nhục lẫn lộn. Trước ngực, bụng, trên bắp đùi vết roi hằn rõ, nhẹ nhàng nghiêng thân mình của hắn, lưng cũng đầy vết roi. Thật là đúng với câu thương tích đầy mình. [* Bị người ta dùng xương tỳ bà là công lực toàn thân đánh phế bỏ.]

Mị đồng tử gắt gao co rút lại. Tâm vốn đã chết lặng, thế nhưng tại sao vẫn là có thể cảm giác được đau đớn? Nỗi lòng vốn đã đốt cháy hầu như không còn gì nữa, tại sao vẫn có thể nổi sóng dữ?

Vì sao? Vì sao?

Nàng muốn bảo vệ hắn, lại luôn phải thấy hắn thương tích đầy mình nằm ở trước mặt của nàng. Nàng muốn tới gần hắn, lại luôn bị ngăn cách phải ở rất xa, không thể danh chính ngôn thuận mà tới bên chăm sóc hắn được.

Rõ ràng trước khi đến đã biết hắn mình đầy thương tích, vẫn là không kìm được, đáy lòng càng lúc càng tràn ngập đau đớn.

Mị nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng thề, Tiết Khả, Tiết Thống, các người hành hạ Diễm như vậy, ngày nào đó, ta tất đòi lại gấp trăm lần, thay chàng đòi lại công bằng.

*** **

Mị tinh tế xem xét miệng vết thương của hắn, xử lý cẩn thận. Nghĩ đến thiếu niên áo xám im lặng ngoài cửa, thầm nghĩ, ám vệ được tuyển vào quả là rất tốt.

Phiền toái nhất là xương tỳ bà của hắn bị gán cốt đinh, muốn lấy ra không khó, khó là, nàng không thể lấy ra bây giờ được. Trừ phi nàng lập tức dẫn hắn rời đi nơi này. Nhưng nếu là không lấy ra, hắn, vốn là nam tử, thể chất yếu nhược, nay bị đinh này xỏ qua xương tỳ bà, phế đi nội công, thân thể của hắn ngay cả như nam tử bình thường cũng không được, như thế nào chịu đựng được ngược đãi, đánh đập như vậy.

Tuy rằng không muốn nhớ tới, nhưng Mị biết, đây tuyệt đối sẽ không là lần đầu tiên.

Tiết Khả từng rất tôn quý Anh Tông, trước kia là hoàng tử Triệu Quỳnh và phụ thân Thiết Diễm. Nhưng Triệu Quỳnh lại chọn binh mã nguyên soái là Trung Hiếu vương Thiết Dũng, từ đó Tiết Khả ghi hận trong lòng; nữ nhi thứ hai của Tiết Khả, phụng lệnh của Anh Tông, đi tăng cường binh lính ở Bắc Cương, lại tự cao tự đại, không nghe hiệu lệnh, muốn cùng Thiết Diễm tranh công, một mình xuất binh, bị người kim trảm cho ngã ngựa. Nếu không có Thiết Diễm, ngay cả thi thể của nữ nhi Tiết Khả cũng không thể lấy trở lại. Từ đó binh mã Đại Tổng cơ hồ đều ở trong tay Thiết gia. Tiết Khả và trưởng nữ Tiết Thống lại là thủ hạ bại tướng của Thiết Diễm, thật là không cam lòng, nay biết được Thiết Diễm là một thân nam nhi, trong lòng lại càng phần hận.

Mà nay, con của Tiết gia đã là Phượng hậu, Tiết Khả nhiều năm làm ăn kinh doanh, quyền thế kinh người, nay Tiết gia trợ Hiếu Tông lên ngôi vị hoàng đế, lại nắm giữ triều chính, lấy thúng úp voi. Hiếu Tông bất quá cũng là con rối, quốc sự đều là do mẩu tử Tiết gia xử lý.

Nếu là chuyện này, Mị tuyệt đối không khoanh tay đứng nhìn. Nếu nàng tay cầm trọng binh, tuyệt không ngốc đến nỗi thúc thủ chịu trời, chắc chắn đã trực tiếp phản tên hôn quân này rồi. ‘Trung quân ái quốc, Thiết gia gia huấn’ nhà hắn thật đúng là “quân muốn thần tử, thần không thể không tử” phát huy vô cùng nhuần nhuyễn rồi!

Nhưng nàng lại yêu đứa ngọc này, tay cầm trọng binh lại thúc thủ chịu trời, như thế nào lại dễ dàng tha thứ người khác khi dễ hắn như vậy.

Như vậy, nàng nên chuẩn bị tốt trước, hiện tại cứ như vậy bảo vệ hấn đi.

Sẽ có một ngày, hấn sẽ không hề lo sợ rời đi nhà giam này rồi.

Ở trên xương tỳ bà của hấn bóp nát được gây tê, hấn hấn là rất đau đi. Nhưng mà hấn chỉ nhủu mày. Hấn như thế nào còn có thể kiên nhẫn như vậy ? Chẳng lẽ an thần hương không có hiệu quả? Nếu là không có hiệu quả, hấn hấn là sớm bị đau mà tỉnh, lại như thế nào vẫn mê man như vậy ?

“Ân.....” Thiết Diễm nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, Mị ngẩng đầu xem xét, thấy hấn mặt mày giãn ra, đôi môi hé mở. Một tiếng rên rỉ tựa hồ phóng ra này sở hữu mạnh mẽ áp lực đau đớn, hấn dần dần ngủ thiếp đi....

Mị biết gây tê hoàn đã có tác dụng, nàng đau lòng cho hấn phải nhẫn như vậy nha. Những chuyện nàng có thể làm đều đã làm, hiện tại chuyện duy nhất có thể làm chính là giúp hấn hào hào ngủ một giấc đi.

Mị kéo hấn nằm ở trong lòng nàng , cẩn thận tránh đụng tới miệng vết thương của hấn , kéo chăn bông qua cẩn thận đắp ở trên người hai người . Tuy nàng đã cẩn thận tất cả , vẫn là không cẩn thận chạm vào miệng vết thương, tuy là an thần hương rất cực đã phát huy tác dụng, làm lơ lửng ý chí của hấn, nhưng trong lúc mê man, Thiết Diễm vẫn rên ra tiếng.

Mị cúi người, đau lòng nhẹ nhàng hôn lên bạc môi lạnh lạnh kia, đây là nụ hôn đầu tiên của hấn cùng của nàng nha. Hôn như vậy, đau đớn của nàng mấy ngày này đều đã tiêu tán không ít.

Kéo tay hấn qua , áp tay vào song chường của hấn, Mị yên lặng vận Hồn Nguyên Công, thay hấn dưỡng kinh mạch, khơi thông chỗ xương tỳ bà bị ché ngự mà không thể tự khai thông khí huyết kinh mạch. Thân thể hấn dần dần ấm lại, tiếng hít thở cũng trở nên sâu mà vững vàng.

Mị cứ vận công như vậy, mắt dừng ở mặt hấn khi ngủ, suốt một đêm.

Thiết Diễm nghiêng người nằm ở trên giường, dưới thân là một đệm chăn dày, sau lưng cũng có rất nhiều chăn bông, làm cho hấn có thể thoải mái mà dựa vào, chỉ có chăn bông trên người vẫn là như ngày thường a.

Tiếp nhận cái chén thiếu niên áo xám đưa, hấn uống cạn. Thiếu niên này chưa bao giờ mở miệng nói qua một câu, chính là chỉ yên lặng chiếu cố chính mình, nếu không, liền lặng lẽ đứng ở một bên, làm cho người ta cơ hồ không cảm giác hấn tồn tại a.

Trực giác của Thiết Diễm cho rằng thiếu niên này cũng không bình thường như bề ngoài như vậy .

Lúc vào Tiết phủ này, mấy ngày đầu là một ngày một lần ngược hình, sau đến ba ngày một lần, bảy ngày một lần, lại đến bây giờ mười ngày nửa tháng một lần. Trừ bỏ hình phòng, hơn phân nửa thời gian hấn đều là dưỡng thương trên giường tại tiểu viện .

Mới đầu do chịu ngược hình thường xuyên, thời gian hôn mê rất nhiều, nhưng từ mấy tháng trước, vô luận như thế nào dụng hình, như thế nào tra tấn, Thiết Diễm thủy chung chưa từng hô qua một tiếng đau, vô luận ngược hình có tàn khốc như thế nào, dù một tiếng than cũng chưa bao giờ, hấn như vậy, đã làm cho Tiết Thống dần dần đối với hấn mất hứng thú, chỉ có khi tâm tình không tốt , mới tìm hấn xả cho qhả giận.

Vì thế, hấn dần dần cảm thấy có chút không đúng. Miệng vết thương của hấn dần khỏi hẳn, phải nhanh hơn bình thường nhiều, kim sang được kia nhìn như bình thường tuyệt đối không phải xuất từ Tiết phủ. Hấn nay nội công đã mất hết , thường xuyên chịu hình ngược mà lại còn sống được thời gian dài như vậy cũng tuyệt đối không phải ngẫu nhiên. Mỗi ngày sáng sớm tỉnh lại, bên trong phòng có mùi hương cực thanh đạm, không cần thận phân rõ nhất định sẽ không dễ ý. Hấn có thói quen , khi ngủ thường hay cảnh giác, đặc biệt đêm bị thương đó.....

Là ai? Âm thầm giúp hấn. Thiếu niên này lại là nhân vật như thế nào ?

Thiết Diễm trong lòng nghi ngờ càng ngày càng nhiều, nhưng ở mặt ngoài lại vẫn là bình tĩnh vô sự, ân cứu mạng này, Thiết Diễm hấn chắc chắn tương báo. Nay hấn thăm nghĩ quan trọng nhất là chân hưng Thiết gia. Bởi vì, là hấn, hại Thiết gia trăm năm danh dự. Là hấn, hại thiết gia, nhà tan cửa nát.

Kỳ thật, Thiết Diễm phát hiện còn chưa đủ nhiều, đó là bởi vì hấn hơn phân nửa thời gian là ở Bắc Cung, suốt ngày hành quân đánh giặc, vừa về nhà lại phải đi ngay, [ăn, mặc ở, đi lại] đều không có để ý.

Hấn không biết, thực đơn mỗi ngày của mình cần phải đủ chất, là Mị dùng hết bao nhiêu tâm lực, trải qua bao nhiêu trình tự chế biến mà thành.

Hấn không biết, vì đệm chăn của hấn phải giống cái cũ , Mị chạy lần khắp các tiệm bán vải ở kinh thành , mới mua được vải dệt này, nhìn như bình thường nhưng lại mềm mại dị thường, hơn nữa giá trị rất xa xỉ .

Hấn không biết, ban đêm mỗi khi bị thương nghiêm trọng , Mị cả đêm vận công ôn dưỡng thân thể hấn,giúp hấn ngủ yên.

Hấn không biết, mỗi khi có Mị ban đêm, hấn ngủ dị thường yên giấc.

Hấn không biết, một năm này, Mị suốt ngày ngâm mình ở trong sách thuốc về thảo dược , nghiên cứu chế tạo hữu kim sang được hữu hiệu nhất, an thần hương tốt nhất , tìm kiếm phương pháp để ngày sau khôi phục công lực của hấn . Nếu không phải Hồn Nguyên Công chí dương chí cương, nam tử không thể tu luyện, hoàn toàn truyền hết cho hấn, Mị cũng sẽ không do dự.

Hấn không biết, hấn cũng càng không biết, có một nữ nhân, như vậy bảo hộ hấn, không oán, không hối hận.....

*** **

Mị hơi thở tràn đầy thảo được đi ra từ bên trong tiểu lâu , đột nhiên muốn đi phía trước một chút, nàng cũng thật lâu không có gặp qua Du Nhiên, tuy rằng cùng ở chung trong vườn.

Thiết Diễm gần đây cũng không bị thương, tâm tình của nàng cũng vì vậy mà tốt lên rất nhiều.

Vậy đi chơi vài khúc nhạc đi, một năm này, nhạc sĩ sớm đã là trên danh nghĩa, cũng nên phải nên lộ mặt rồi.

Mị, không biết, nàng đi lần này, sẽ gặp một người, ngọn lửa trong tâm lúc nào cũng sôi sục lật đổ hoàng vị.....

Một năm, Mị đã mười tuổi, Thiết Diễm hai mươi ba tuổi.....

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Mị nhàn nhã ngồi ở lầu hai Du Nhiên Tiểu các , có chút nhàm chán nhìn dòng người phía dưới ngã tư đường náo nhiệt , Du Nhiên đang dạy dỗ ở chỗ nhạc sĩ mới tới. Mà nàng, lâu lắm không có tới, việc trong lâu đều đã quên phải làm cái gì rồi.

Quay đầu lại thấy đàn cổ, đã lâu lắm không có bữa bãi đàn tấu một khúc, ngày xưa luôn có thể đắm chìm vào âm điệu phát ra ở đầu ngón tay , cũng là đắm chìm cảm giác u sầu không thể tiêu mất trong lòng.

Mị không khỏi tự giễu cười, nàng khi nào lại thương xuân, buồn thu như thế , khi nào lại luôn giữ đau thương ở trong lòng.

Nhẹ nhàng than một tiếng, vén tay áo ngồi ở trước cầm, nâng cao cổ tay, nhắm mắt, tiếng đàn du dương, nàng nhẹ nhàng ngâm xướng:

“Đề chàng nắm chặt tay của thiếp, thiếp quyết định đi cùng chàng, trải qua nhiều khó khăn, cũng tuyệt đối không lùi bước.

Dù sông có chảy ngược dòng, thiếp vẫn ở bên chàng, vẫn làm bạn chàng đến lúc cuối đời;

Cho dù có một ngày, trời đất đều đã chia lìa, cũng vĩnh viễn thờ chung bầu không khí, cùng với chàng ở chung một chỗ.

Ô ~~~~~

Vì chàng, thiếp có thể làm tất cả. Bởi vì thiếp yêu chàng, chỉ có thể yêu chàng.

Dù trải qua kiếp luân hồi, chàng vẫn là người duy nhất thiếp vẫn lưu trong trí nhớ.

Chân chính yêu, mới thật sự chân chính sống.

Yêu chàng, từ nay về sau tuyệt đối không bao giờ buông tay.

Hứa hẹn giữa chúng ta chưa từng phai màu , so với vĩnh cửu còn lâu hơn, dù đau, khóc và hận đến cỡ nào, chưa bao giờ thiếp nghĩ sẽ buông tha cho chàng.

Chớ có hỏi lý do, thiếp khi yêu chính là vậy , kiếp này kiếp sau vẫn là không thay đổi, thiếp sẽ chờ đợi chàng.

Cho dù toàn thế giới đều xem chàng là địch, thiếp vẫn muốn gặt gao ôm chàng, lệ sẽ không nhỏ một giọt.

Ô ~~~~~

Vì chàng, thiếp có thể làm tất cả. Bởi vì thiếp yêu chàng, chỉ có thể yêu chàng mà thôi.

Chỉ cần là vì chàng, thiếp đều nguyện ý hy sinh hết tất cả cũng không thấy đáng tiếc.

Chân chính yêu, mới thật sự chân chính sống.

Yêu chàng, từ nay về sau không cầu gì hơn ”

Một giọt lệ trong từ khóe mắt rơi xuống, xẹt qua gò má xinh đẹp, rơi vào chiếc cổ mảnh khảnh , ản vào vạt áo.

Diễm, ta sẽ luôn bên cạnh chàng.

Diễm, ta muốn cùng chàng ở cùng một chỗ, không bao giờ rời xa.....

Diễm, để ta bảo vệ chàng, cho đến vĩnh viễn.

Diễm, ta chỉ yêu chàng.

Diễm, bởi vì yêu chàng, ta tuyệt không sẽ buông tay.....

“Diễm” Mọi đồ mọng khê mở, tất cả tương tư, muôn vàn tưởng niệm, chỉ có thể hóa thành một tiếng vừa nhẹ lại trầm, có chút ôn nhu, đau đớn phát ra.

Âm thanh kia phát ra không thể ngăn chặn được sự đau long của nàng. Đau lòng cho hân khắp người đầy thương tích. Đau lòng hân bị hành hạ. Đau lòng vì hân kiên cường như vậy.

Tất cả đau lòng bất đắc dĩ hóa thành oán hận. Hận chính mình bất lực; Hận ông trời bất công; Hận hôn quân vô năng; Hân không thể lắng trị người gây thương tổn trên người hân.

Mị khoe miệng cười khê một tiếng làm cho người ta cảm thấy xương cốt co rút, đáy mắt lại lóe màu máu tươi. Hôn Nguyên Cung ám vệ đã được điều động, nàng đã giăng một cái bẫy rất lớn, ngày nàng thu hồi cái bẫy kia, chính là lúc hân được tự do.

Mặc dù cho Hôn nguyên thiết kỵ tái hiện sẽ có giết chóc ngập trời, máu nhiễm núi sông.

Thần chấn sát thần, ma chấn giết ma. Không có người nào có thể ngăn cản nàng được.

*** **

“Phiền vị công tử này, chúng ta chính là vì nghe hát mà tới.” Dưới lầu truyền đến một giọng nữ ôn nhu trong sáng, “Thỉnh công tử dàn xếp cho chúng ta gặp một chút.”

“Xin lỗi, trên lầu không đón khách, thỉnh nhị vị thứ lỗi.” Tiếng nói tinh tế kia là tiểu nhạc sĩ Tâm Linh có tính tình tốt nhất, phàm là Du Nhiên giao cho cái gì, hân đều làm tốt, còn vì nàng chặn khách.

“Tâm Linh, cho các nàng đi lên đi.” Mị gương giọng nói, chỉ vì giọng nói ôn nhu trong trẻo kia hấp dẫn nàng thôi.

Theo tiếng bước chân, hai gã nữ tử từ từ lên trên lầu, thấy một người ngồi ở trước cổ cầm trong phòng, đều kinh ngạc giật mình.

Tiếng ca kiên định thâm tình, lại như đang oán than chuyện gì như vậy đúng là xuất phát từ cô gái nhỏ nhỏ tầm mười tuổi trước mắt này sao?

Nếu không phải từng trải qua tình thương, đau đến chết tâm, như thế nào có thể xướng lên uyển chuyển động lòng người như vậy .

Hai người này bị âm điệu kỳ dị của nàng hấp dẫn, nghe được ca từ nên dừng lại lắng nghe. Một khúc xướng này, nghe được giọng hát là của nữ tử, liền nổi lên ý muốn kết bạn chi tâm, triều đại này nữ tử làm nhạc sĩ rất ít, nếu không có cuộc sống bức bách, có nữ tử nào nguyện cùng nam tử làm bạn, làm việc dễ tiện cho người ta ngắm này? [Sunny: Trời, xã hội này phong kiến còn ác hơn nữa a~ Làm nhạc sĩ mà cũng gọi là dễ tiện sao~ :-s]

Nữ nhân trước mắt này gây cho các nàng kinh ngạc thật sự, vượt xa s75 mong đợi của các nàng, nữ nhân này, thật sự chính là một cô gái sao?

Thân thể tà mị tựa vào trên bàn, một đôi mắt phượng hẹp dài khê mở, da thịt trắng nõn, chiếc mũi khéo léo mà rất đẹp, cánh môi đỏ tươi ướt át , phối hợp với nhau trông rất hài hòa và linh động, nét xinh đẹp này thật không giống nữ tử! Nếu so với nam tử còn đẹp hơn vài phần.

Bị hai người kia đồng thời đánh giá, Mị liếc mắt một cái liền thấy rõ hai gã nữ tử trước mắt .

Áo trắng chỉ có thể là nữ tử có thanh âm ôn nhu trong sáng , ngũ quan như ngọc, mặt mày ôn nhu, tao nhã lại nhã nhặn, hân là xuất thân từ gia đình quyền quý, hậu nhân của danh môn.

Nữ tử mặc áo bào màu tro khuôn mặt mang một nét tang thương, ẩn vài phần sắc bén, tuy rằng cố ý giấu đi, nhưng sự trầm ổn ẩn dấu kia lộ ra vài phần bá đạo, hân là hậu duệ của quý tộc, chỉ sợ là xuất thân bất phàm.

“Không biết nhị vị vì có gì nhìn ta như vậy?” Mị gương mắt nhìn lên, ánh mắt thanh minh, nữ nhân mười tuổi nhưng lại nói ra những lời ngang hàng.

“Tại hạ Dung Nhược,” Tiếng nói trong suốt ôn nhu như nước, nữ tử áo trắng Dung Nhược cười nhìn Mị, trong mắt không chút nào che dấu sự thường thức cùng khâm phục, “Nghe thấy giọng hát của cô nương, nên muốn kết bạn.”

“Tại hạ Triệu Lang.” Nữ tử áo xám vuốt cằm, ánh mắt mỉm cười. Trừ bỏ nét tang thương, cũng có vài phần thân thiện.

“Tâm Linh, mời rượu.” Mị gương giọng nói, lãnh đạm cười chống lại hai người ánh mắt, “ Không biết nhị vị tỷ tỷ có muốn ngồi xuống uống vài chén?”

Không cần đợi lâu, ba người an tọa, ăn vài món, nâng cốc luận ca, đánh đàn làm khúc, rất ăn ý.

Du Nhiên Tiểu các, tiểu lâu của Mị.

Họ Triệu sao?

Triệu Lang, họ Triệu là một họ thuộc dòng dõi vua Anh Tông. Triệu Thụ, tỷ tỷ của đương kim Hiếu Tông. Nhưng phụ thân Triệu Lang xuất thân địa vị thấp hèn, lại không có cường đại hậu thuẫn nên nàng không thể tham gia tranh ngôi vị chỉ tôn kia được. Khi Thổ Phiên đến xâm phạm, nàng xin đi giết giặc, từ đó lập được vô số chiến công, rốt cục được Anh Tông coi trọng, phong vương, cai quản Lô Châu. Lý do đơn giản là muốn nàng ngăn chặn người Thổ Phiên xâm phạm, giúp mọi nơi yên bình. Nay tân đế kế vị, nàng phụng chỉ vào kinh để ôn chuyện, thể hiện tỷ muội tình thâm.

Tỷ muội tình thâm? Mị cười khẩy một tiếng, vị Hiếu Tông này không phải là đối với vị tỷ tỷ này luôn tồn tại kiêng kỵ, phải phòng bị chặt chẽ sao?

Sợ là Tiết gia cũng phải nể vị vương này vài phần a! Nàng có thể an toàn trở ra không hề bị thương tích, dơ bẩn tại chiến trường kia, rồi được phong vương, hẳn là cũng không phải trần kẻ dễ bị bắt nạt. Vậy phải xem nàng rốt cuộc có bao nhiêu nhân nại đây!

Về phần vị kia.....

Dung Nhục, con của quan thanh bình ở Đại Lý, thanh bình quan là tổng quản của tất cả học viện tư thực, vì nước đào tạo nhân tài. Dung gia ở Đại Lý là một thư hương thế gia đầy danh vọng, ba đời làm quan thanh bình. Dung Nhục lại là đệ nhất tài nữ vừa thấy được trăm năm nay của Đại Lý quốc, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, không quan tâm con đường làm quan, lại đam mê đi du lịch khắp nơi.

Nhưng như vậy, nàng ta không phải thực là thanh thần sao? Từ nàng ta toát ra một cảm giác khó tả.

Tuy rằng hai người này dặt tay nhau mà đến, phối hợp với nhau trông cực kì cổ quái, bất quá cũng là vẫn có thể xem là tương giao.

Mị lắc lắc chén bạch ngọc trong tay, ánh mắt có chút mộng lung, miệng lầm bầm nhớ kỹ:“Triệu Lang, Triệu Lang.....”

*** **

Hiếu Tông năm thứ năm

Một năm, Thiết Diễm hai mươi sáu, Mị mười ba tuổi, đã là một cô gái xinh đẹp.

Trong nháy mắt, ba năm vội vàng mà trôi qua, Mị mỗi ngày đều chuyên tâm nghiên cứu y dược, đêm đến liền đến Tiết phủ, vài năm này, Tiết phủ so với hậu viện nhà mình nàng còn quen thuộc hơn a. [Sunny: sợ tỷ luôn=]]

Mỗi khi Thiết Diễm bị thương, thần chí mơ hồ, nàng đều thay hân vận công điều dưỡng, thủ đoạn hình phạt của Tiết Thống càng ngày càng tàn nhẫn, nhìn Diễm huyết nhục mơ hồ, Mị đau lòng không thôi. Hàng đêm trong mộng đều là những vết thương của hân, bộ dáng huyết sắc mơ hồ.

Mặc dù sau khi Thiết Diễm tỉnh lại, nàng cũng đã lên vào Tiết phủ, núp ở ngoài cửa sổ, nhìn hân bình yên vô sự, mới có thể quay về nhà ngủ yên.

Ngày từ biệt tại Du Nhiên Tiểu các, ngày thứ hai sau khi Triệu Lang gặp mặt nữ hoàng, liền trực tiếp quay về đất Phong.

Nhưng thật ra Dung Nhục lúc nào cũng đến Du Nhiên Tiểu các, tìm Mị để nâng cốc luận ca, thường xuyên qua lại nên hai người nổi lên cảm giác thân thiết.

Đêm đó, nàng quay về từ Tiết phủ, thấy Dung Nhục mang theo cầm, đang cầm vò rượu mặc áo trắng đứng ở bên ngoài tiểu lâu của nàng, Mị không khỏi nở nụ cười.

Dung Nhục nói, trong lòng của người cũng có một người đi! Không biết binh sĩ nhà ai làm cho người tương tư như vậy?

Mị nói, Dung Nhục trong lòng tương tư nhưng nếu vẫn là lúc gần lúc lại xa như vậy, không biết quý trọng, có một ngày thật là có hậu quả xấu thôi.

Dung Nhục nghe vậy, chăm chú nhìn nàng thật lâu, thở dài một tiếng,“Hắn giống như treo ta cao lên ở phía chân trời Minh Nguyệt, cao không thể xuống được. Là thiên mệnh sao?”

Mị, uống cạn một ly rượu, khinh thường nói,“Ta chỉ tin bản thân, tận mọi sức, làm sao có thể nghe thiên mệnh?” Một tiếng cười lạnh,“Nếu là mọi chuyện mặc cho số phận, ông trời sắp đặt, không bằng nghịch thiên, cùng ông trời tranh mệnh, bừa bãi nhất thời, cũng tốt hơn là thống khổ cả đời.”

Dứt lời, lại đánh đàn cuồng ca.

Hồng trần nhiều chuyện buồn cười, si tình là chuyện nhàm chán nhất, tự cao tự đại cũng tốt

Cuộc đời này chưa kết thúc, tâm cũng đã không còn nhiều loạn, thâm nghĩ đời nửa đời để được tiêu dao

Khi tỉnh dậy cười với người, quên mất tất cả ở trong mộng, thâm thán trời tối quá sớm

Kiếp sau khó đoán, xóa bỏ yêu hận, đôi rượu đàm ca ta chỉ nguyện vui về đến già

Gió lại lành không nghĩ sẽ trốn được, hoa lại mỹ cũng càng không muốn, ta chỉ muốn phiêu diêu

Trời càng cao lòng càng nhỏ, không hỏi nhân quả có bao nhiêu, một mình ta uống rượu

Hôm nay khóc ngày mai cười, không cầu ai có thể sáng tỏ, một thân kiêu ngạo

Ca xướng vũ khiêu, đêm dài từ từ bắt gác bắt đầu tìm kiếm khoái hoạt

Một lần lại một lần lặp lại nụ cười này [cười hồng trần], Mị cùng Dung Nhược thoải mái đàn ca chè chén.

Hồng trần thật buồn cười, nằng lại vào luân hồi, lòng có tâm sự. Si tình nhảm chán, nằng lại cam tâm tình nguyện không muốn quên mất. Trốn không ra, tị không xong, vậy thì không cần né không cần tránh. Ngay cả tan nát cõi lòng cũng dứt khoát không oán. Không cầu kiếp sau, chỉ nhìn kiếp này. [Sunny: Đoạn này là lời bài hát nên hơi khó hiểu, ta dịch mà cũng hiểu sơ sơ thôi, nói chung là hai tỷ tỷ này đang thất tình nên ngồi uống rượu ngâm thơ *hắc hắc*]

Dung Nhược đã say, cười to nói, “Nếu là Triệu Lang, sợ là chỉ biết nói một câu, “Thiên nhai ở nơi nào vô phương tìm thấy?”

Mị cúi đầu cười nói, “Ta đây cũng tặng tỷ tỷ một câu, ‘Nhược thủy ba ngàn, chỉ thủ nhất biên âm.’” * [ba ngàn con sông chỉ có thể mức một gáo]

“Muội muội tuổi còn nhỏ, sao biết tư vị sâu nào này? Thiên hạ này to lớn, hảo nam nhi rất nhiều, người lại cũng biết?”

Mị lắc lắc người đứng lên, nằng chén trong trời đêm Minh Nguyệt, phượng mắt híp lại, lớn tiếng nói, “Ta lại chỉ nguyện, nhất, sinh, nhất, thế, nhất, song, nhân*.....” Uống một hơi cạn sạch. [* Cả đời chỉ cần một người]

Diễm a, đây là tâm nguyện của ta kiếp này .

“Hào, hào một câu “cả đời nhất thế một đôi nhân”. Người là tri âm của Dung Nhược ta” Dung Nhược hét lớn một tiếng đứng lên, kích động không thôi, đang nói thì ngã ra sau, rượu đổ.

“Cốc Đông,” Mị chậm rãi ngồi xuống, gọi, “Đưa Dung Nhược trở về đi.”

*** **

Sau đêm đó, Dung Nhược sai người đưa tới một phong thơ, nói là đã hiểu sự quý trọng của Mị đối với mình, cảm ơn đã khích lệ, Mị thật đúng là phong mà cũng chính là vũ. [Sunny: là gió mà cũng là mưa]

Đối với Triệu Lang, Mị ba năm này lúc nào cũng chú ý và lặp lại đánh giá, cuối cùng ra kết luận là, hôm nay, có lẽ, có thể sẽ có thay đổi.

“Cung chủ, Tiết phủ gởi thư.” Cốc Đông hiện thân ở bên cạnh người Mị , lấy ra một cuộn giấy cuộn.

Mị vội vàng tiếp nhận, mở ra, đọc một lần, một chương đánh trên thân bàn tròn, nhất thời bột phấn tăn ra bốn phía, giọng nói có chút hận ý nói, “Tiết Thống, Tiết Thống, người, khinh người quá đáng.....”

Cốc Đông đứng ở một bên, lông mi cũng chưa động một chút, nhiều năm như vậy , có thể làm cho vị cung chủ này dao động cảm xúc như thế, trừ bỏ “cái khoá” ở trong Tiết phủ kia , không ai có thể làm cho cung chủ thành như vậy.

“Cốc Đông, người đã chuẩn bị chỗ tốt chưa?”

“Sớm đã thỏa.”

“Tiết gia kia, ta sẽ không tha cho các người.”

Hừ, người đã vội vã tự chui đầu vào rọ như vậy, vậy, ta sẽ đưa các người một đoạn đường. Mị trong lòng tức tối, bóng dáng cũng đã bắn thẳng đến hướng Tiết phủ, không để ý tới mặt trời cao kia

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

Khi Thiết Diễm hôn mê tỉnh lại, nhìn xung quanh là một gian phòng xa lạ , mình thì đang nằm ở trên giường, giống như bình thường, trên người thương tích cũng đều đã xử lý thỏa đáng, trên môi có một mùi Du Nhiên thơm ngát, ngay cả hạ thân cùng hai chân, địa phương bí ẩn phía sau kia cũng đều đã thoa

được [Sunny: địa phương bí ẩn=]] ta cười chết mất!], thân mình thì dựa vào chân bông bằng tơ lụa, giường dưới thân so với trước kia mềm mại hơn nhiều, cái chân trên người cùng đồng chân bông phía sau hẳn là đồng dạng.

Bất quá giờ phút này hẳn muốn biết là, đây là làm sao vậy? Hẳn vì sao lại ở chỗ này?

Hắn cuối cùng nhớ tới khi ở hình phòng.

Tiết Thống giống như bình thường thường lui tới, sau khi dùng các loại hình cụ tra tấn bắt đồng lên người hẳn thì thở hồng hộc ngồi ở ghế bành, còn hẳn tầm mắt mơ hồ, khí lực toàn thân đều dùng để cắn chặt khớp hàm, chịu đựng sẽ không kêu ra tiếng khi đau, mỗi lần khi duy trì không được, hẳn sẽ nghĩ đến hẳn còn có rất nhiều trách nhiệm hoàn thành, rất nhiều nợ nần chưa trả, sau đó lại bắt buộc chính mình cố gắng chống đỡ. [Sunny: ca ơi! *khóc*]

Hôm nay Tiết Thống so với bình thường khi lui tới bắt đồng, xuống tay so với ngày thường nặng hơn rất nhiều, nàng ta vừa hành hạ vừa tức giận mắng chửi, tựa hồ như hôm nay có người đề cập chuyện nàng từng thua thủ hạ của hắn.

Thật lâu sau, hẳn nghe được có người đi đến bên giường.

“Người nhàn như vậy thì chúng ta hôm nay sẽ có một chút thay đổi vậy.” Thanh âm âm trầm vang lên ngay tại bên tai.

Là Tiết Thống, nàng muốn làm gì? Thiết Diễm mơ hồ nghĩ.

Cảm giác được quần áo pha lẫn huyết nhục bị vứt xuống dưới đất, hẳn cắn răng liều mạng chịu đựng, trước mắt dần biến thành màu đen. Không được, không thể hôn mê, không được. Oán hận dùng sức cắn nát môi, trong miệng đau đớn cùng mùi máu tươi làm cho hẳn thanh tỉnh đôi chút.

Bỗng dưng, mặt huyết phía sau bị một vật thô cứng sập nhập, đau đớn làm cho hẳn ngất đi, giây tiếp theo, lại là do bị đau mà tỉnh.

Bên tai mơ hồ nghe thấy nàng tựa hồ nói: “Người như vậy làm sao giống nam nhân... Ta dù thế nào cũng phải chạm vào người...”

“Nàng muốn làm cái gì?” Thiết Diễm vô lực thông thả nghĩ, nơi đó tưởng đau làm cho hẳn muốn phun trào, hẳn cũng sắp chống đỡ không được, nếu là chết ở chỗ này như vậy, kia hẳn...

“Đi lấy nước... Đi lấy nước... Đại nhân... Đi... Mang về...” Ý thức dần dần tan rã.

Nhớ lại hết thảy, Thiết Diễm chịu đựng đau xót của thân thể và sau huyết, ngồi dậy, cúi đầu thấy trên rốn vẫn có nốt đỏ, hẳn nhẹ nhàng thở ra. [Sunny: hình như nốt đỏ là thủ cung sa của huynh ấy ;;]]

“Công tử sao có thể đứng dậy?” Từ ngoài cửa thiếu niên bước vào gấp giọng nói, vội vàng tiến lên, muốn dìu hẳn nằm xuống.

“Ta không sao.” Thấy thiếu niên kia một tay kia là chén nước, hẳn đơn giản vươn tay đi, tiếp nhận được, một hơi uống cạn.

Thiếu niên đưa lên một chén nước, hẳn ngừng đầu uống xong, sau đó nhíu mày, “Đây là cái gì?”

“Mật thủy” Thiếu niên đáp, kiểm tra rồi một chút miệng vết thương của hẳn, không khỏi thở ra nhẹ nhõm, hoàn hảo.

“Đây là ở đâu?” Thiết Diễm hỏi, để hẳn giúp đỡ chính mình nằm xuống.

“Kính thành”

Vẫn là ở kính thành sao?

“Tướng quân đã muốn hôn mê ba ngày rồi.” Không đợi Thiết Diễm mở miệng hỏi lại, thiếu niên mở miệng đáp, “Ba ngày trước, công tử nhân bị thương nặng, bị đưa ra ngoài thành bãi tha ma, là chủ tử nhà ta cứu công tử.”

“Chủ tử của nhà người sao? Ta muốn gặp.”

“Nơi này là dinh thự của chủ tử, chủ tử nói, thỉnh công tử an tâm dưỡng thương, chờ thân thể khỏi hẳn chủ tử sẽ thay công tử lấy ra tỷ bà đình, giúp công tử khôi phục nội công. Còn thỉnh công tử chờ một chút, Lam vì công tử đi chuẩn bị một ít hàng hóa.” Lam thiếu niên kia tự xưng tên sau đó đi ra ngoài.

Trong thâm tâm hẳn hiểu được, người này cứu mình sẽ không đi hại mình, chủ nhân nơi này nhất định là mấy năm qua âm thầm trợ trợ mình, bởi vì trong phòng này cũng có mùi hương quen thuộc hẳn người được trong ba năm qua.

Hắn rừ mắt nhìn xuống, tuy rằng nhìn không thấy rõ, nhưng đã kết sọ ở địa phương đó, hẳn ba năm qua đã sờ qua vô số lần, tỷ bà đình này sớm đã cùng cốt nhục tương liên, phải như thế nào lấy ra đây? Gia chủ tử của Lam chẳng lẽ có y thuật xuất thần nhập hóa giống Cổ thần y vậy? [Sunny: Cổ thần y là Mị tỷ ấy chứ ai! =... Khi nào huynh mới hiểu được tỷ ấy thương huynh như thế nào đây...]

Nhớ tới lần đó khi tìm được đường sống trong chỗ chết, giờ nói đến chính mình cũng không dám tin. Nghe đại phu khi đó nói, mũi tên cắm vào một tác trước ngực, quá sâu nên không ai dám nhổ ra, Cổ thần y kia chính là dùng dụng cụ kỳ quái lấy huyết của mấy người, sau không biết dùng phương pháp gì rút được tên, chính mình sau đó không cần lo gì nữa, sắc mặt so với trước kia còn hoàn hảo hơn nhiều.

Nghe một vị đại phu sau đó tiến vào trong phòng hần nói, Cổ thần y hình như là dùng cái phương pháp gì đó cho hần huyết. Huyết cũng có thể cho sao? Hần cũng là lần đầu tiên biết nha.

Còn có vết thương trên đùi cùng bàn tay , rõ ràng dù có chữa như thế nào cũng phải chịu tàn phế, không biết Cổ thần y dùng cái gì thay hần nói lại kinh mạch bị thương tốt lắm, đại phu nói miệng vết thương của hần được thoa thuốc trị thương nhất định là thuốc trong truyền thuyết ‘Sinh cơ cao’.

Kỳ quái nhất là, hần chưa bao giờ cảm giác đau đớn gì.

Lại nói tiếp, ba năm này , lúc bị thương cần rịt thuốc , cũng là không hề đau đớn, mỗi khi tỉnh lại, miệng vết thương sớm đã xử lý thỏa đáng, tinh thần cũng coi như thật tốt.

Đủ loại nghi hoặc, có lẽ gặp qua chủ nhân nơi đây sẽ có giải đáp.

Thiết Diễm âm thầm suy nghĩ, ân tình như vậy, không biết phải dùng cái gì đền đáp, nếu là không có cách nào, hần liền chỉ có thể lấy mạng báo ân.

Mị không biết Thiết Diễm bên này đoán ý đồ nàng cứu người , chính là mạng theo Cốc Đông cùng Cốc Nam đi trước đến Lô Châu.

Ông dẫn rộng lớn phía trên Mị đi trước làm gương, Cốc Đông Cốc Nam hai người gắt gao theo sau.

*** **

Lô Châu, Trọng vương vương phủ

Minh Nguyệt nhô lên cao trên bầu trời đêm, ánh sáng ngọc tinh quang, đúng là thời cơ tốt để thề non hẹn biển trước hoa tiền dưới ánh trăng .

Trọng vương Triệu Lang ngồi ở án thư, vui đầu vào văn thư, một cổ gió bất ngờ nổi lên khác thường làm cho nàng đột nhiên ngừng đầu.

“Là nguoi!” Nàng không khỏi kinh ngạc thất thanh.

Trước mặt nàng ngồi là một cô gái áo lam, mặc dù cách xa nhau ba năm, nàng vẫn là liếc mắt một cái liền nhận ra cô gái trước mặt đúng là nữ nhạc sĩ Mị của Du Nhiên Tiếu các .

Nàng vào bằng cách nào? Là thị vệ vương phủ của nàng võ công quá kém, hay vẫn là võ công của nàng quá cao?

Nàng tuổi còn trẻ, công lực như thế nào cao thâm đến vậy, nếu không phải nàng cố tình phát ra hơi thở làm cho nàng cảm nhận, nàng cũng không biết người kia đã ở trước mắt.

Nàng, rốt cuộc là ai?

Mị thấy nàng nhìn chằm chằm chính mình, thất thanh một tiếng liền thu lại biểu tình, cố giữ vững trấn định, nhưng ở chỗ sâu đáy mắt mặc dù là lưu chuyển ở trong ban đêm, Mị cũng nhìn ra nét ngạc nhiên không che dấu của Triệu Lang.

“Không cần suy nghĩ, ta chỉ là tới tìm phía đối tác, không có ác ý.” Mị trực tiếp nói rõ ý đồ đến, trong lòng nàng nghĩ về Thiết Diễm dường như thương trong kinh , không định cùng nàng chậm rãi tám chuyện.

“Phía đối tác?” Triệu Lang có chút mê hoặc, có ý tứ gì, “Nguoi rốt cuộc là ai?” Nàng đang cực kì muốn biết a.

“Người có thể giúp nguoi làm hoàng đế.” Mị tựa vào ghế, tùy ý ngồi xuống.

Triệu Lang đứng lên, “Nguoi sao có thể xuất khẩu ra những lời đại nghịch bất đạo như thế ?”

“Nguoi, không phải cũng muốn sao?” Mị ánh mắt sắc bén, hỏi cực kì khiêu khích.

“.....” Triệu Lang không nói.

“Nguoi nếu không từng nghĩ qua, vì sao tự mình xuất chinh? Nguoi nếu không nghĩ qua, vì sao huấn luyện quân đội? Nguoi nếu không nghĩ qua, vì sao ở đất Phong này nuôi quân?.....”

“Muội muội, làm sao tin những lời đồn này? Những điều muội vừa nói chỉ là đồn đãi.....“

“Thật là lời đồn sao? Dự trữ lương thực, thay phiên nhau ngày đêm thao luyện quân đội, biện pháp này không phải là cao minh quá sao!“

“Nguoi.....” Triệu Lang không nói gì, đây là cơ mật của vương phủ, trừ bỏ những tâm phúc của nàng, không ai biết được.

“Tỷ tỷ có lẽ chính là tự bảo vệ mình, nhưng tỷ tỷ có từng nghĩ tới, trong mắt đế vương vẫn là không chấp nhận được hạt cát. So với ngồi chờ chết, sao không bắt tay với ta.”

Triệu Lang không nói gì, chính là ngẫm nghĩ lại lời nói của Mị, thật lâu sau, nàng nói “Nguoi, muốn cái gì?”

Thiên hạ này nàng đương nhiên là muốn. Nhưng nàng cũng không phải là không nghĩ, hoàng đế kia dù sao cũng là tỷ tỷ của nàng, tuy đối với nàng lòng mang nghi kỵ, nhưng không đến phút cuối cùng, nàng vẫn là còn muốn có loại tình cảm tỷ muội này a.

“Chờ ngươi lên vị trí kia, ta thì sẽ nói cho ngươi biết.” Mị nhìn nhử lại mi nhìn Triệu Lang, nở nụ cười, ý cười lại lan đến đáy mắt, “Tỷ tỷ yên tâm, ta muốn cho tỷ tỷ là chỉ cần một cái nhắc tay là có thiên hạ, hơn nữa lại trăm lợi mà không một hại.”

Triệu Lang vẫn là không nói gì.

Mị không khỏi đảo cặp mắt trắng dã, người này thật đúng là cố chấp! Ném một quyển sổ ở phía trên thư án của nàng.

Triệu Lang nhìn nhìn Mị, giờ tay mở ra, không khỏi kinh hãi! Đây là.....

“Trong vòng một năm, thu phục mọi người có tên bên trong quyển sổ này, phương pháp tuy rằng ti bi một chút, bất quá vẫn là hữu hiệu nhất.” Mị nói.

Triệu Lang đọc qua quyển sổ, không khỏi cảm thấy ngạc nhiên, nàng làm sao làm ra quyển sổ này được, có những người này, người có thể giúp được nàng sẽ không là chỉ có nàng rồi. Vì thế, nàng hỏi, “Vì sao là ta?”

“Ngươi sẽ không là hôn quân.” Mị thành thật trả lời, dù sao đối với Thiết Diễm mà nói, vẫn là muốn phải trung thành với hoàng đế, nên đương nhiên phải là mình quân rồi, Mị làm sao để hắn chịu khổ được.

“Ngươi khẳng định như vậy?” Triệu Lang bỗng nổi lên cảm giác phòng bị, ba năm trước đây, ở Du Nhiên Tiếu các, nàng như thế nào cũng nghĩ không thông, một cô gái có tâm tính trí tuệ như vậy, như thế nào lại muốn giúp đỡ nàng? Nàng, là thật sự vì ai đây?

“Chúng ta không ngại mỗi mắt mong chờ.” Mị cũng thả lỏng một chút, thật lâu không có cùng người đoán tâm như vậy, nàng từ trước cũng không thích việc này lắm.

“Bất quá.....” Triệu Lang hơi hơi trầm ngâm.

Biết nàng còn do dự, biết nàng băn khoăn cái gì, đơn giản trực tiếp nói ra đi.

“Ngươi cứ nghĩ đi, ngươi hiện tại nếu thỏa hiệp, tương lai có càng nhiều người theo ngươi. Hiện tại ngươi tuy xuất thân hoàng gia, đi theo hoàng đế kia, nguyện trung thành với hắn, với thiên hạ vạn dân, nhưng Hiếu Tông đối với ngươi như thế nào? Thực khinh thực trọng, thông minh như ngươi, thì tất sẽ cân nhắc. Chỉ cần nghĩ đến việc ba năm tới ta sẽ giúp ngươi làm gì đi! Trừ phi ngươi muốn vương triều từ nay về sau là họ Tiết.” Đều đã giảng sáng tỏ như vậy, Mị ngồi xếp bằng trên ghế, một tay nâng cằm, giống như bắt đắc dĩ chờ đợi hắn trả lời.

Triệu Lang nghe nàng hô tục danh của nữ hoàng, không khỏi nhủ mảy, nàng đối với tỷ tỷ đánh giá xem ra là cực thấp. Bất quá lời của nàng lại như thế rất hợp lý, nàng chính là hơi hơi trầm tư, liền đưa ra quyết định.

“Ta ở Lô Châu, trong cung tuy có mật thám, nhưng là.....” Việc này liên lụy rất nhiều người, nên nàng muốn suy tính mọi việc kĩ càng.....

“An, ngươi chỉ cần thu phục mọi người trong cuốn sổ này, xong rồi cho ta biết một tiếng, trong cung có ta thu phục rồi. Muốn cướp ngôi vị này cũng không chỉ có ngươi một người, cho nên vẫn là thực tốc chiến tốc thắng đi.” Mị nói xong, xuất ra một cái lồng sắt, bên trong có một con bò câu đưa tin màu xám.

Triệu Lang có điểm hắc tuyến, nàng từ nơi này lấy ra bò câu sao? Mang theo bò câu vào vương phủ, cũng không từng kinh động một người nào, võ công như vậy, thật may mắn là bạn không phải địch a~.

“Đây là, bò câu đưa tin?”

“Ân, ta dùng được đường nó đấy.” Mị lại xuất ra một cái túi hương đưa cho Triệu Lang, “Mang theo cái này, mặc kệ ngươi ở đâu, nó đều có thể tìm được ngươi.”

Thần như vậy sao? Triệu Lang có chút khó tin, vui đùa nói, “Không sợ bị ta ăn con chim đó sao?”

Mị vui vẻ, “Không sợ đâu. Ha ha”

“Bò câu này có độc?” Triệu Lang có chút đồ mờ hồ.

“Độc? Không đến mức đó, chính là sẽ ở nhà vệ sinh cùng trên giường ngọc mấy ngày thôi. Không chết được đâu. Tưởng có thể ăn bò câu của ta mà không trả tiền sao!”

..... Triệu Lang không nói gì.

“Tốt lắm, sự tình hoàn, ta phải đi.” Mị nhảy xuống ghế, đi đến bên cửa sổ.

“Muội muội không lưu lại mấy ngày sao?” Bình tĩnh mà xem xét, Triệu Lang đối nàng là có vài phần thích thú, tuy chỉ gặp qua một lần, bất quá từ những lá thư của Dung Nhục lại biết được rất nhiều, một câu “Cả đời nhất thế một đôi nhân” của nàng liền giải được nhiều năm khúc mắc của Dung Nhục.

“Không được, ta muốn chạy về kinh thành, ta ở kinh thành chờ tỷ tỷ.” Dứt lời, người đã bay ra ngoài cửa sổ, một đạo lam bào xẹt qua bầu trời đêm. Như vậy vô công là có thật sao?

*** **

Không lâu, trong kinh truyền đến tin tức, Du Nhiên Tiểu các có một nữ nhạc sĩ, cầm kỹ cao siêu, khúc nghệ vô song.....

Không lâu, trong kinh lại truyền tin tức, hoàng gia đổi mới hoàn toàn nhạc sĩ, có một người đã vượt qua tất cả nhạc sĩ trong cung đình để trở thành cung đình đệ nhất nhạc sĩ.....

Nghe nói, cung đình đệ nhất nhạc sĩ là một nữ tử, có một cái nam nhi danh, Mị.....

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Một năm sau

Kinh thành biệt viện.

Mị một thân nam trang màu trắng, đầu đội mũ sa, đứng ở ngoài cửa lớn.

Một năm trước hần mang hình dáng thê thảm, ở trong lòng nàng rên rỉ làm nàng mỗi khi sau giấc mộng bừng tỉnh đều không thể ngủ lại, nàng đều đi tới nơi này, xác nhận hần đều ổn cả mới yên lòng.

Tiết Thống, thế nhưng không ngờ lại có thể ngược hần như vậy

Nàng không thể đợi được nữa.

May mắn áo xám thiếu niên kia, vào thời khắc mấu chốt thả một quả pháo vào phòng, kịp thời bảo vệ sự trong sạch của hần.

Trong sạch hay không đối với nàng không quan trọng, nàng yêu là yêu cái người nam tử kêu Diễm kia. [Sunny: tỷ vĩ đại quá =[[]

Nếu hần mất đi trong sạch, cũng chính là làm nhục kiêu ngạo cuối cùng của hần rồi.

Cho nên, nàng nhờ Lam mạo hiểm dùng được chết giả mới chế tạo cho hần uống thử, lại không biết thành công hay không. Dù sao nàng chưa bao giờ từng thí nghiệm qua người nào.

Nàng đi theo sau người của phủ quốc trượng, bọn họ đưa hần tới bãi tha ma. Nàng lập tức cho hần ăn vào giải độc, ôm hần trở về.

Suốt một đêm, cho đến khi sắc trời đêm sang dần, hần mới chậm rãi khôi phục nhịp tim đập, hô hấp, mạch đập.

Tâm tình nàng dần thả lỏng, ngồi ở bên giường hần, lệ rơi đầy mặt, cái loại sợ hãi, vô năng vô lực mà bi ai này, nàng tuyệt đối không nghĩ lại muốn gặp lần thứ hai.

Mỗi lần thay hần bôi thuốc, hần hội ả nhân không được lại rên ra tiếng. Không phải cực đau, hần lại như thế nào nhịn không được? Nàng đau lòng. Đây đúng là cảm giác quen thuộc của nàng mà~

Hai đêm liền, nàng chăm sóc cho hần. An thần hương cùng Hồn Nguyên Công của nàng có thể giúp hần bình yên ngủ say.

Ba năm bị ngược đãi, một năm trở về liền tỉnh dương, hần gây yếu lợi hại, tỷ bà đình kia hay là muốn nhanh chóng lấy ra thì tốt hơn chăng?

Một năm nữa, thân thể hần đã khá hơn nhiều, hần như vậy đã không cần dùng an thần hương để trấn an nữa.

Biết hần muốn gặp nàng, nhưng nàng không nghĩ lấy thân phận như vậy cùng hần gặp lại.

Nàng không cần hần cảm ơn, không cần hần báo ân. Khi nàng đứng trước mặt hần, nàng hy vọng nàng chính là nàng, không có pha lẫn thân phận gì khác.

Nàng làm mọi việc vì hần, là nàng cam tâm tình nguyện, nếu là có thể, nàng tình nguyện gặt hần cả đời.

Cho nên, nàng hiện tại đứng ở chỗ này nhìn hấn hảo hảo tình dường.

*** **

Thiết Diễm ngồi ngay ngắn ở sau án thư, trong tay cầm một quyển binh thư, vẻ mặt thật sự chuyên chú.

Mị lẳng lẳng đứng ở cửa, không muốn quấy rầy hấn, nhìn hấn thật sự chuyên chú vào binh thư, nàng không ngờ nguyên lai nam nhân này còn có biểu tình hấp dẫn người đến như vậy a~.

Nhiều năm như vậy, nàng cũng không từng chân chính nhìn hấn lần nào, toàn là lúc hấn mê man, trong mắt một mảnh mờ mịt mà nhìn trộm. Nhưng bây giờ thật sự là “xem” hấn rồi, thật tốt..

“Chủ tử.” Thấy nàng vẫn đang đứng ở ngoài cửa, Lam mở miệng gọi nàng, trong tay bưng canh gây tê mà nàng phân phó hấn chuẩn bị.

Thiết Diễm ngẩng đầu, thấy công tử áo trắng đứng ở cửa, ngay sau đó, hấn liền ý thức được người kia chính là chủ tử của Lam, ân nhân cứu mạng của hấn, người cứu hấn không chỉ một mạng.

“Tướng quân.” Do ăn được nên thanh âm khàn khàn, Mị một câu nhân tiện nói qua thân phận của Thiết Diễm.

“Đa tạ ân cứu mạng của công tử.” Thiết Diễm đã đứng ở trước mặt Mị, hành lễ như nữ tử bàn, “Không biết công tử có thể cho ta biết tước danh được không?..”

Mị suy nghĩ, hiện giờ mình một trang nam phục, lại học cách đi đứng của nam nhân, hấn nhận ra cũng phải.

Thấy Thiết Diễm ngẩng đầu nhìn nàng, Mị hồi phục tâm thần, nói, “Ta tước danh không tiện bẩm báo, gia sư họ Cỏ.” Một tiếng ta kia, Mị cả người tóc gáy đều dựng đứng dậy.

Thiết Diễm ánh mắt sáng lên, họ Cỏ? Bất quá người kia cứu hấn là vì sao? Hấn nay hai bàn tay trắng, thậm chí ngay cả họ cũng đều không có.

“Tướng quân?” Thấy hấn có chút xuất thần, Mị lên tiếng gọi.

Thiết Diễm hoàn hồn, cười đến có chút chua xót, “Công tử, Diễm sớm không phải tướng quân rồi.”

Mị đau lòng nhìn hấn cười chua xót, đưa tay cầm chén thuốc trong tay Lam, đưa tới trước mặt Thiết Diễm, “Tướng quân chính là tướng quân, ở trong lòng ta chỉ có một vị Trần Bắc tướng quân là Thiết Diễm. Thuốc này tướng quân vẫn là thừa dịp nóng uống đi, nguội rồi thì không tốt.”

“Vô phương thôi.” Thiết Diễm tiếp nhận được, một ngụm uống cạn, mày mặt cũng chưa nhăn một chút.

Mị nhủ mảy. Vô phương? Khi mỗi lần uống được, nam nhân ở trong lòng nàng thì thảo nói khổ là ai? Lúc nào trong miệng cũng bảo không cần đâu, gặp chuyện gì đều yên lặng nhẫn nhịn. Chẳng lẽ nhất định phải để đến khi thần trí mê man, mới chịu kêu đau, kêu khổ?

“Công tử, ân cứu mạng này, Thiết Diễm dù tan xương nát thịt cũng nhất định tướng báo, chỉ cần không phạm vào đại nghĩa dân tộc, không.....”

Mị nâng tay ý bảo hấn ngừng nói, cái gì mà tan xương nát thịt chứ! Hấn mà tan xương nát thịt, nàng chẳng phải là tâm như vớ vụn sao? Hấn vừa mở miệng, nàng liền biết hấn băn khoăn cái gì, người này, ngay cả khi báo ân đều phải trước tiên đem quốc gia lên đầu. “Tướng quân lo lắng nhiều rồi, ta không cần báo đáp gì đâu, chỉ là kính nể tướng quân mà thôi. Tướng quân nếu là thật sự muốn báo ân, chỉ cần ở trên sa trường giết nhiều địch là được rồi.”

Đôi mắt thâm thúy của Thiết Diễm dừng ở trước mặt vị công tử kia, trong lòng cũng là càng thêm dị thường nặng nề. Sa trường giết địch sao? Hấn còn có thể sao?

Mị biết hấn suy nghĩ cái gì, nàng thầm nghĩ trong lòng, được, nhất định là được. Chắc chắn hấn sẽ quang minh chính đại lấy một thân nam nhi trở về phục vụ quốc gia.

Thấy ánh mắt Thiết Diễm có chút sưng mù nhưng lại vẫn bất buộc chính mình thanh tỉnh, Mị hít một hơi thật sâu, “Tướng quân không cần miễn cưỡng, ta muốn thay tướng quân lấy ra tỳ bà đỉnh, được kia giúp tướng quân ngủ một giấc, tướng quân sẽ không thấy đau đớn nữa.”

Lam vâng lệnh Mị, bước lên phía trước giúp Thiết Diễm cởi áo, giúp hấn nằm ở trên giường.

Chờ Thiết Diễm mắt rốt cục đã khép lại, hô hấp cũng vững vàng, Mị tháo mũ sa xuống. Lam cùng nàng mặc vào ngoại bào, dùng cùn sát trùng, mang mặt nạ, bao tay, lấy ra dao giải phẫu, nhẹ nhàng cắt vào miệng vết thương đã muốn đóng vảy của Thiết Diễm, thẳng đến khi lộ ra tỳ bà đỉnh, dùng nam châm đem tỳ bà đỉnh hút ra, sau đó bôi “hủ sinh cơ cao” lên miệng vết thương, khâu lại.

Hết thầy thu thập xong rồi, Mị nhìn nhìn binh thư để trên án thư, đi đến trước giường, tình tế nhìn gương mặt gầy yếu của Thiết Diễm, nhẹ nhàng vỗ về.

Đứa ngọc này a, cố gắng như vậy muốn khôi phục thân thể, khôi phục võ công, sợ là đã đem tất cả tội danh đều đặt lên lưng, cho rằng Thiết gia bị như thế đều là hấn lỗi rồi.

Đánh giấc hấn rất lợi hại, nhưng quyền mưu của đế vương hấn sao có thể hiểu được, Thiết gia như thế là do đế vương nghi kỵ, quan lại trong triều nói khích mà thành. Là Thiết gia hấn chiến công quá mức hiển hách, lại là vì hấn một người mà dựng lên, lần này bắt quá là lấy cớ mà thôi.

Vô phương gì chứ. Phàm là những gì chàng nguyên có, ta đều ỷ nhờ biến nó thành sự thật. Chàng muốn khôi phục Thiết gia, chàng muốn bảo vệ giang sơn Đại Tống, như vậy ta liền giúp chàng kiếm một người minh quân có thể đối xử tử tế với Thiết gia, cho chàng một chức thủ hộ quân vương đáng giá, mà chàng lại còn là nam nhân, vậy để ta đến bảo hộ đi.

*** **

Mười ngày sau

Mị lại một thân nam trang, đứng ở trong gian phòng này thay hấn cất chi.

Thiết Diễm còn thật sự chăm chú nhìn mỗi một cái động tác của nàng, đến khi Mị toàn bộ hoàn thành, nói hấn có thể yên tâm không lo gì nữa rồi, hấn thế này mới mở miệng hỏi, “Ngày đó Cổ thần y đó là dùng thần kỹ như vậy để cứu ta sao?”

Cổ thần y? Mị khước miệng giựt vài cái, cúi đầu “Ân” một tiếng.

“Nghe nói Cổ thần y có thể quá huyết cho người khác.” Quá huyết? Ý là truyền máu a! “Nếu quân y* cũng có thể quá huyết, có thể cứu lại bao nhiêu tánh mạng các tướng sĩ rồi!” Ai! Hấn cũng không thể nghĩ chuyện khác sao, trong đầu lúc nào cũng là chuyện đánh giặc. [Sunny: Quân y nghĩa là bác sĩ trong quân đội]

Mị từ trong lòng lấy ra một quyển nội công tâm pháp, đây chính là do các ám vệ trăm phương nghìn kế đi đến các võ lâm thế gia tìm thật lâu mới được, quyển này cùng nội công của hấn xấp xỉ, sẽ không xảy ra mâu thuẫn, luyện tập cũng sẽ không quá mức vất vả. Mị đưa cho hấn nói, “Tướng quân cứ y như quyển này mà tập, nhất định sẽ khôi phục công lực.”

“Cám ơn! Đại ân này.....”

Ai! Lại nữa rồi. Thật sự là sợ hấn luôn. Chỉ sợ hấn mở miệng ra chỉ toàn là tan xương nát thịt, vượt lửa quá song. Hấn nói đồng dục như vậy, nàng nghe được càng đau lòng hơn thôi.

“Tướng quân,” Nàng cất ngang lời hấn, “Tướng quân tập nội công này, nhất định không thể gấp rút được. Nội công này thuộc loại nhu, cùng nội công trong cơ thể của người vốn tương đồng. Hơn nữa tướng quân nay thân phận miễn cảm, thỉnh tướng quân không cần bước ra khỏi viện này. Một năm sau, tướng quân nếu muốn ra ngoài, ta tuyệt không ngăn cản.” Mị muốn hấn hứa, thực sợ hấn vì Thiết gia, không để ý an nguy chính mình, nếu là làm cho Thiết gia lại thấy hấn, không biết lại xảy ra chuyện gì.

Thiết Diễm nắm quyển sách trên tay, cúi đầu, không thấy rõ biểu tình, một lát sau, nói, “Diễm đáp ứng công tử.”

Mị thế này mới yên lòng, hấn là một người trọng chữ tín, nhất định là một lời nói đáng giá ngàn vàng.

*** **

Một năm sau, cuối thu.

Du Nhiên Tiểu các

Mị ngồi ở trước cửa sổ, nhìn khu vườn mùa thu hiu quạnh.

Nửa tháng trước nhận được tin tức từ Triệu Lang, tất cả đã sẵn sàng, kế tiếp, cũng chỉ còn lại nữ hoàng họ Triệu kia thôi.

“Chuyện gì?” Mị miễn cưỡng mở miệng, trong lòng nghĩ đến qua mùa đông này, nàng vừa tròn mười sáu, đã đến định kỳ nàng cùng hấn đính ước rồi!

“Cung chủ,” Là Cốc Đông, “Trọng vương đến đây.”

“Ngà?” Mị có chút kinh ngạc, cũng có chút hiểu rõ. Nàng vẫn là đến đây a! “Mời nàng vào đi.”

“Dạ”

Mị trở lại phòng, thấp nền, chờ khách nhân của nàng.

Triệu Lang tiến vào liền thấy Mị đang nằm trên giường, trên người khoác áo da cừu màu trắng, bất giác buồn cười, “Người võ công cao như vậy, còn có thể sợ lạnh sao?”

“Tiếng gió ngoài kia nghe như tiếng sấm, lạnh!” Mị nói xong, còn đem áo da cừu trên người kéo sát vào.

Triệu Lang cười khẽ một tiếng, tự mình tìm một cái ghế dựa ngồi xuống.

Trong phòng im lặng, Mị nằm úp sấp, ngay cả mắt cũng đều nhắm lại, Triệu Lang liền ngồi như vậy, đánh giá Mị đang lười biếng nằm trên giường. Gần

hai năm rồi, đây là lần đầu tiên thấy nàng, nàng tựa hồ trưởng thành càng đẹp hơn, vẻ đẹp của nàng là một loại tú trí xinh đẹp, cho dù biết võ công của nàng cao cường đến đáng sợ, Triệu Lang vẫn là muốn bảo hộ nàng, tựa như bảo hộ muội muội.

Nàng cũng là giáo hoạt đến đáng sợ, nàng vừa bày mưu, một bước rồi lại một bước hoàn thành, chu chu đáo đến đáng sợ. Triệu Lang thầm nghĩ mình thật sự thực may mắn, mình là bằng hữu của Mị, không phải địch nhân.

Tiết gia, hoàng tử trong hoàng cung, Phương hậu trong hậu cung, chỉ sợ là bọn hắn đều có kết cục không tốt rồi. Hiện tại Mị giống như đang săn bắn người của hoàng gia, sau đó hảo hảo thuần dưỡng, tiếp theo sẽ làm thịt.

“Nhất định phải như vậy sao?” Triệu Lang rút cục mồ miệng hỏi, biết rõ Mị biết nàng đang hỏi cái gì.

“Ta không muốn lưu lại mối họa gì,” Mị mắt vẫn đang nhắm, dùng lời một chút, thanh âm bỗng có một tia hàn ý, “Nàng, hẳn phải chết dưới tay ta.”

Mị mở mắt ra nhìn Triệu Lang, trong mắt trơn trắng không chút nào che dấu hận ý, “Bởi vì nàng ta làm bị thương chính là người quan trọng nhất của ta, dù chết muôn lần cũng không giải hết hận. Huống chi, ta sẽ còn cho nàng chết rất thoải mái.”

Triệu Lang há miệng thở dốc, cuối cùng cũng không có mở miệng nói câu nào. Làm bị thương người quan trọng nhất của nàng? Là vì chuyện này, tiếng ca hôm ấy của nàng mới có thể đau thương như vậy đi! Thôi, nàng dù sao cũng đã đi tới đây rồi, không còn đường quay đầu nữa.

“Tỷ tỷ là phụng chỉ vào kinh sao?” Mị lúc này đã bình tĩnh, ánh mắt lại nhắm như cũ.

“Ngươi như thế nào biết được?” Triệu Lang lời vừa ra khỏi miệng liền biết chính mình hỏi thừa, nàng như thế nào lại không biết, tất cả đều trong kế hoạch của nàng rồi mà. Bất quá nàng nhận được mật chỉ cũng là hoàng tử tự tay viết, nàng như thế nào sai khiến hoàng tử tự tay viết viết chỉ được? Bởi vì tin tưởng Mị, nàng một mình vào kinh, đại quân để lại cho thủ hạ tâm phúc rồi.

“A.....” Mị cười khê, không có trả lời vấn đề của nàng, nhưng lại hỏi lại một câu, “Tỷ tỷ lần này nhập kinh dẫn theo bao nhiêu người?”

“Chỉ có mình ta thôi.” Triệu Lang trong lòng hạ quyết định, liền thấy thoải mái, đưa tay đến chén trà, chậm rãi uống.

Mị kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nàng. Triệu Lang tâm tình bỗng nhiên rất tốt, rất cục, có thể nhìn ra biểu tình kinh ngạc của nàng, cho dù mạo hiểm cũng đáng.

“Tỷ tỷ thật can đảm,” Mị cười quyến rũ, cúi đầu thờ dài, “Tỷ tỷ tin ta như vậy sao?”

Lúc này Triệu Lang chỉ nở nụ cười, cũng không nói gì.

Trong phòng lại khôi phục yên tĩnh như cũ, một người thưởng trà, một người nằm trên giường.....

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Hoàng cung, Loan Phụng điện.

Tổng Hiếu Tông Triệu Viện nằm ở phượng giường, hai mắt nhìn chăm chăm chỗ góc chết hắc ám của tấm điện, thanh âm run rẩy nói, “Ngươi..... Ngươi đáp ứng sẽ thay trẫm..... Giải độc.....”

“Còn một chuyện cuối cùng nữa, xong xuôi rồi, ta sẽ thay ngươi giải độc.” Thanh âm lạnh như băng từ chỗ hắc ám truyền ra.

Tiếng nói vừa dứt, một tờ giấy trắng dùng để viết thư hé ra, hạ xuống trước mắt. Triệu Viện run rẩy cầm lấy giấy viết thư, xem một lượt, nhanh chóng ngẩng đầu, “Này..... Này..... Là di chiếu?”

“Không sai, ta muốn ngươi chiếu theo tờ giấy viết thư này viết di chiếu, đặt ở bảng thông cáo trên chính điện, báo cho chúng thần biết ngươi đã viết di chiếu.”

Triệu Viện ánh mắt lóe sáng, cúi đầu, nói, “Trẫm đáp ứng ngươi.” Trong lòng thầm nghĩ, chỉ cần giải độc rồi, muốn hủy đi di chiếu có gì khó khăn.

Chỗ hắc ám kia cũng không có lại truyền ra thanh âm lạnh như băng kia, Triệu Viện biết nàng đã rời đi, cả người xụi lơ ở trên giường.....

*** **

Kính thành trạm dịch.

Triệu Lang ngồi ở sau án thư , trên án thư là một quyển sách mở ra, một bên là chén trà , trà sớm đã nguội.

Hôm nay, ở ngự hoa viên, tỷ tỷ của nàng , đương kim Thánh Thượng đối với nàng phá lệ thân thiết, nàng không nhớ rõ tỷ muội các nàng từng có thời điểm bình tâm tĩnh khí [tự nhiên] ngồi đối diện như vậy . Tuy rằng Thánh Thượng lời nói ôn hòa, cử chỉ thân thiết, nhưng nàng cũng không phải không nhìn ra trong mắt Thánh Thượng thoáng ẩn hiện hận ý.

“Suy nghĩ cái gì?” Giọng nữ trong trẻo vang lên, nàng nhìn Mị đứng ở bên cửa sổ cười yếu ớt , cũng không thấy trong mắt phượng kia có ý cười đáp lại.

“Ngươi” Triệu Lang không chút nào che dấu trực tiếp đáp.

Mị nhú mày, không nói gì.

“Hoàng Thượng hôm nay lâm triều chiếu cáo chúng thần, người thân thể vì bệnh nhẹ, đã soạn ra một di chiếu.” Khi nói chuyện, Triệu Lang nhìn chăm chăm vào mắt Mị, “Muội muội rốt cuộc tính làm như thế nào đây?”

“Ta nghĩ tỷ tỷ đã biết rồi.” Mị cười ôn nhu, dựa vào cửa sổ nói, nàng như vậy lại làm cho Triệu Lang cảm thấy có chút tịch liêu.

Triệu Lang không nói gì, đứng vậy, nàng đã đoán được, chỉ là muốn Mị chính miệng nói ra mà thôi. Nhưng là mặc dù nói như thế nào đi nữa, đến từng bước này, đã mất đường lui rồi.

“Tỷ tỷ không cần nghĩ nhiều, muội muội ta cũng chỉ có thể giúp đến đây thôi, sau này phải xem tỷ tỷ rồi.”

“Muội muội muốn ta làm một chuyện là gì vậy?”

“Mọi chuyện xong xuôi ổn thỏa muội muội ta sẽ cùng tỷ tỷ đòi nợ.” Mị cười khê, làm sao còn để ý được cái gì là tịch liêu nữa.

*** **

Ban đêm ở Loan Phượng điện

Triệu Viện ngồi ở bên giường, đối diện với bóng ma, một bóng dáng như ẩn như hiện.

“Trẫm đã chiếu theo những gì ngươi nói làm rồi, có thể thay trẫm giải độc được chứ.” Trong thanh âm của Triệu Viện là cố giữ vững trấn định, hai tay giấu trong tay áo không ngừng run run, mỗi lần đối với người này, nàng có thể cảm giác được một loại áp lực bức người, làm cho nàng không tự chủ được sợ hãi.

“Hừ!” Người nợ hừ lạnh một tiếng, một cái bóng đen hướng tới.

Triệu Viện theo bản năng đưa tay tiếp được, là một cái bình sứ màu đỏ , nàng mở ra, đổ ra hai viên thuốc nho nhỏ .

“Đây là?” Nàng ngẩng đầu hỏi.

“Giải độc!”

Triệu Viện ăn vào hai viên thuốc , lại nghe thấy tiếng người nợ nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Ngươi cho trẫm ăn cái gì?” Ngực bỗng hít thở không thông làm cho Triệu Viện oán hận hỏi, “Ngươi dám lừa trẫm.”

“Trong đó một là giải độc, ta không có lừa ngươi. Về phần một cái khác, tự nhiên là độc dược.”

“Triệu Lang rốt cuộc cho ngươi cái gì rồi? Trẫm cho ngươi gấp đôi.” Người này vào tầm cung của nàng như vào chỗ không người, cao thủ như vậy, chắc chắn đòi hỏi rất cao, nhưng nàng là hoàng đế, có cái gì là nàng không thể cấp cho nàng ta.

“Ta muốn gì, sợ ngươi cấp không nổi.”

“Ngươi muốn cái gì? Trẫm là hoàng đế, có cái gì là ta không thể cấp cho ngươi ?”

“Ta muốn, mạng, của ngươi.” Bóng ma kia chậm rãi đi vào bên trong ánh sáng.

“Ngươi, là ngươi.” Triệu Viện hai tay gắt gao đặt tại ngực, hai mắt mở to trừng mắt nhìn người vừa tới, rốt cuộc cũng nói không nên lời một câu nào.

Ngoài cửa sổ, tuyết bay đầy trời , mặt đất dần dần bị tuyết trắng che phủ.

*** **

Năm Hiếu Tông thứ bảy

Hoàng đế băng hà, Phụng hậu tự tử. Trọng vương Triệu Lang tuân theo di chiếu kế vị, bách quan ủng hộ.

*** **

Năm Thần Tông thứ nhất, Loan Phụng điện.

Triệu Lang lặng lẽ ngồi ở phụng điện đợi, hết thấy đều thuận lợi trôi chảy theo kế hoạch, giống như nằm mơ vậy. Nếu là không có nàng ta, đường đi này sợ là đi cực kì gian nan rồi. Cho nên, ở Loan Phụng điện, người nàng hàng đêm chờ đã đến, nàng càng muốn biết Mị rốt cục là muốn nàng làm cái gì đây? Là chuyện gì có thể làm nàng ta hao tổn tâm cơ như thế.

Nhìn lam ảnh xuất hiện ở trước mắt, Triệu Lang nở nụ cười, nàng cuối cùng cũng xuất hiện.

Mị nhìn nữ tử ngồi ở sau phụng án mỉm cười nhìn nàng, trong mắt lộ ra ý cười.

“Tỷ tỷ đang đợi ta sao?” Thanh âm của nàng như trước trong trẻo, so với ngày thường có một phần ấm áp hơn, “Tỷ tỷ thật đúng là có nợ tát trả!”

“Như vậy, bây giờ ngươi có thể nói cho ta biết, ngươi tốt với ta như vậy là vì cái gì chưa?”

Mị thần sắc ngưng trọng nhìn Triệu Lang, nói, “Ta muốn ngươi, thay Thiết gia sửa lại tội trạng. Khôi phục chức của Trần Bắc đại tướng quân Thiết Diễm. Còn phải ban thưởng cho dòng họ này.”

“Này, chính là tất cả ngươi muốn?” Triệu Lang có chút giật mình, Thiết gia một nhà trung liệt, Thiết Diễm chiến công hiển hách, việc này cũng không phải khó, nàng nếu vừa đăng cơ liền sửa lại án xử của Thiết gia, nhất định cũng sẽ được thiên hạ quân tâm, việc này đối với lời của Mị, trăm lợi mà không một hại.

Nàng hao tổn tâm cơ như thế, trù tính mọi cách, cũng là vì một việc không liên quan đến nàng.

Thật sự không chút nào liên quan sao? Nhớ tới tình thương của nàng, nhớ tới nàng từng nói người hoàng tử thương tổn qua là người quan trọng nhất của nàng. Như vậy theo lời nàng, người trọng yếu nhất trong lòng kia là Trần Bắc tướng quân Thiết Diễm?

Nàng làm hết mọi, cũng là vì một người nam nhân sao?

“Nhưng, nghe nói hai năm trước hắn đã qua đời.” Triệu Lang thật cẩn thận nói.

“Không, hắn còn sống, ngươi chỉ cần thay Thiết gia sửa lại án này, tự nhiên có thể thấy một Thiết Diễm bằng xương bằng thịt.”

“Nhưng, hắn, dù sao cũng là nam tử.” Từ xưa đến nay, chưa bao giờ từng có nam tử vào triều làm quan.

“Nam tử thì như thế nào, Bắc Cương chiến thần hiển hách, làm cho kim nhân nghe danh đã sợ mất mật. Chiến công hiển hách như vậy lại chỉ có vài nữ tử có thể cùng hắn so sánh. Thiết gia vì giang sơn của Triệu gia ngươi, chỉ còn lại một nhà mẹ goá con cô. Vì đền nợ nước, rất nhiều người đã qua đời. Trung thần lương tướng như thế, không đáng cho ngươi phá vỡ tiền lệ sao?” Mị chỉ ro từng điểm, thanh âm lại có vài phần thâm lương.

Triệu Lang vẫn là lần đầu tiên thấy nàng kích động như thế, cảm thấy không khỏi đối với vị Trần Bắc tướng quân này nổi lên vài phần tò mò, nam nhi như thế nào, có thể được Mị hết lòng đối đãi như vậy.

“Còn có một sự kiện ta muốn hỏi một chút, muội muội.” Triệu Lang không hề kéo dài đề tài, nàng lập tức đã đáp ứng, nàng nhất định thực hiện lời hứa.

“Tỷ tỷ xin cứ hỏi.” Mị biết nàng đã đồng ý, cũng không nhiều lời nữa.

“Vì sao buông tha cho Tiết gia?” Lần này Tiết gia tuy rằng bị di chiếu làm trở tay không kịp, hơn nữa đại bộ phận quan viên đều đồng ý, nàng mới có thể thuận lợi đăng cơ. Nhưng nếu Mị thật sự đối với Trần Bắc tướng quân này xem trọng như vậy, như thế nào có thể lưu trữ Tiết gia, dù sao Trần Bắc tướng quân này từng là thị nô của Tiết gia.

“Tỷ tỷ đã hỏi, chắc cũng đã từng nghĩ tới đạo lý này rồi.” Nói đến Tiết gia, mắt phụng có một tầng sương mù, trong mắt hiện lên tia máu. “Ta chỉ là cảm thấy Tiết gia còn chưa đủ thịnh.”

Triệu Lang tin tưởng mới vừa rồi trên người Mị phát ra nồng đậm sát khí. Nàng bỗng nhiên lo lắng, nếu nàng muốn ngồi ổn ở ngôi vị hoàng đế này, Tiết gia tất là nguy hại lớn nhất, lực lượng cường đại như vậy, nếu như không thể đem nhổ tận gốc, tất để lại hậu hoạn. Bất quá, hiện tại, nàng cũng thật ra không cần lo lắng lắm, tối nay hắn là có thể ngủ tốt rồi.

*** **

Thần tông kế vị, đạo thánh chỉ thứ nhất là thay Thiết gia sửa lại án oan, còn ban thưởng cho Thiết Dũng, phong làm Trung hiếu vương, Thiết Quảng phục nguyên chức quan. Con trai Thiết gia, chiến công hiển hách, đặc xá tội khi quân chi, ban thưởng họ Thiết, phong làm Trần Bắc tướng quân, vì nước góp sức. Đặc biệt ban thưởng phủ đệ mới ở trong kinh thành.

Đạo thánh chỉ thứ hai, tuyên Trần Bắc tướng quân Thiết Diễm tiến cung diện thánh.

Nghe xong hai đạo ý chỉ, bách quan ồ lên, mọi người đều biết, Thiết gia con trai đã bị ban cho Tiết Thống làm thị nô, hai năm trước đã qua đời.

Mà khi Thiết Diễm đi vào đại điện là lúc, ánh mắt Tiết Thống trợn lên, giống như thấy quỷ. Dù sao hai năm trước, nàng tự mình kiểm tra hô hấp, mạch đập của hắn, xác thực quả thật hắn đã chết rồi cơ mà. Như vậy, người hiện nay đứng ở đại điện lại là người nào?

Thiết Diễm quỳ gối phía trên đại điện, trong lòng mông lung suy nghĩ, mỗi ngày mỗi đêm đều muốn một lần nữa thấy được ánh sáng của Thiết gia, khôi phục Thiết gia trăm năm danh dự. Mong mỗi muốn được nắm lại ngân thương, cười chiến mã, tung hoành sa trường, bảo vệ quốc gia.

Nghe thánh chỉ, nhưng lại không dám tin, hắn sững sờ ở đương trường, đã quên tiếp chỉ, may mắn có Lam nhắc nhở, mới không làm cho quan tuyên chỉ tiếp tục cầm thánh chỉ.

“Ái khanh bình thân.” Thấy Thiết Diễm quỳ gối bên trong đại điện, Triệu Lang mở miệng cho hắn đứng dậy, bách quan chỉ nói Hoàng Thượng là giả bộ, dù sao nàng cũng là chỉ cần ban ra đạo thánh chỉ này, lòng dân chúng thiên hạ nhất định sẽ ủng hộ; Cũng không biết Hoàng Thượng suy nghĩ thật sự là, Trần Bắc tướng quân này, là bảo bối của người ta, nếu làm cho hắn quý lâu, phiền toái nhất định sẽ tìm đến nàng rồi.

Nàng tuy từ lâu đã nghe danh Trần Bắc tướng quân, lại chưa bao giờ từng gặp mặt hắn. Hắn đóng ở Bắc Cương, rất ít hồi kinh. Nàng đóng ở Lô Châu, không có tuyên triệu cũng không thể vào kinh. Nay chính là cơ hội tình tứ đánh giá vị Bắc Cương chiến thần nổi tiếng này.

Dáng người cao ngất, lông mi xé ch, ánh mắt sắc bén, bạc môi kiên nghị, bên trong đại điện, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, thái độ như nữ tử, anh tuấn lại không có nửa phần yếu điệu của nam nhi. Nam nhân này là người Mị thích sao? Ánh mắt thật đúng là kỳ lạ a!

Kế tiếp, nàng ở trong điện sắc phong Thiết Diễm làm chức Trần Bắc tướng quân, lệnh cho hắn hồi Thiết phủ cùng người nhà đoàn tụ.

*** **

Mị đứng cách Thiết phủ không xa, nhìn một bóng người xa xa chạy vội tới, đúng là Thiết Diễm.

Đi vào trước phủ, Thiết Diễm lập tức nhảy xuống ngựa, trên khuôn mặt ngay thẳng khó nén kích động, cương trực tiêu sái bước tới trước đại môn, đứng thẳng một lát, đưa tay đẩy ra đại môn, chậm rãi rồi đi vào.

Đã về nhà, rốt cục, đã về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Tần đế đăng cơ đã gần ba tháng. Đầu mùa xuân, vạn vật dường như đều sống lại, vui sướng nở rộ.

Mười năm rồi, mọi người trong Thiết phủ rốt cục lại có thể đoàn tụ, qua một năm đoàn viên, nhưng lại vẫn đang không thể viên mãn. Phu quân Thiết Quảng một năm trước thân nhiễm bệnh nặng, buông tay nhân gian. Nữ nhi Thiết Loan, không biết tung tích, sinh tử chưa biết. Thiết Quảng bị giam cầm bảy năm, hùng tâm tráng chí không còn nữa, chỉ còn nỗi đau mất phu, làm cho nàng càng thêm nản lòng thoái chí, vốn định quy y phật môn, nhưng Trung hiếu vương Thiết Dũng lên án mạnh mẽ, từ đó sống một mình ở hậu viện, thành tâm lễ Phật, không hề đụng tới binh khí.

Thiết gia to như vậy, nay trụ cột gia đình đều lần lượt ra đi, chỉ dư lại một nhà quả phụ cô nhi.

Sáng sớm, người gác cổng Thiết An giống như bình thường, dọn dẹp bụi đất trong viện, nàng vốn là lão bộc nhà Thiết gia, đối với Thiết gia lại trung thành và tận tâm, năm đó Thiết phủ gặp nạn, các nô bộc bị đuổi hết về quê, nàng lại chưa từng rời xa kinh thành, nghĩ có lẽ có một ngày còn có thể lại quay về Thiết phủ. Năm đó nghe nói thiếu gia mệnh vong ở Tiết phủ, nàng còn từng đi tới bãi tha ma tìm thi thể của thiếu gia, muốn hảo hảo an táng. Hoàn hảo thiếu gia phúc lớn mạng lớn, nay lại lấy thân nam nhi vào triều làm quan, coi như là đã bảo vệ Thiết gia.

“Cốc cốc cốc” Ngoài cửa lớn truyền đến tiếng gõ cửa.

Thiết An có chút buồn bực, từ sau khi Thiết gia được chứng minh trong sạch, tới cửa thăm hỏi cũng chỉ có Hiền vương cùng Tề tướng Diệp Toàn, còn lại chính là một ít đồng nghiệp trong quân ngày xưa. Sáng sớm như vậy sẽ là ai tới đây?

“Cốc cốc cốc” Người gõ cửa rất kiên nhẫn, làm cho người ta cảm thấy nếu là không ra cửa, tiếng gõ cửa vẫn sẽ không ngừng.

Thiết An nâng lên then cửa, mở ra đại môn.

Đập vào mắt là một vị xinh đẹp..... nữ tử.

Kia thật là một vị nữ tử sao? Thiết An chưa từng thấy qua nữ tử xinh đẹp như vậy, lông mày sắc mà không thô, cặp mắt phượng dài hẹp sắc bén, gương mặt mang ý cười. Mũi cao khéo léo, cái miệng đỏ au, khuôn mặt tú trĩnh nhỏ nhắn, làn da nõn nà .

Bao nhiêu năm về sau, Thiết An thủy chung nhớ rõ, sáng sớm như vậy , một nữ tử xinh đẹp tú trĩnh cười yếu ớt trong suốt, đứng ở ngoài đại môn. Ánh mặt trời sáng sớm ngưng đọng trên thân thể của nàng, toát ra sự ấm áp khó tả.

Khi nàng mở miệng, thanh âm kia trong trẻo dễ nghe.

“Ta là tới cầu thân.” Cô gái thanh thúy cười nói, “Theo đúng hẹn tới cầu hôn thiếu gia Thiết Diễm nhà ngươi , đây là tín vật.” Nữ tử kia lấy ra một cái hộp gỗ nhỏ nhỏ , “Đây là.....” Cô gái chỉ vào mười xe ngựa phía sau , “Đây là sính lễ.”

Thiết An có chút đồ đần, nhìn những xe ngựa khoa trương phía sau nữ tử hết nửa ngày, rốt cục phục hồi tinh thần, cuống quýt nói, “Tiểu thư, thỉnh chờ một chút.”

Nói xong, nhanh chân hướng trong phủ chạy đi.

*** **

Mọi người trong Thiết phủ giờ phút này chính là ngồi vây quanh ở trong phòng dùng đồ ăn sáng, chỉ thấy Thiết An nghiêng ngả lão đảo chạy tiến vào, không kịp thở nói, “Phu..... Phu..... Nhân....., có..... Có người..... Hướn..... Thiếu gia..... Cầu hôn.....” Một câu nói trong lúc thở hổn hển nên thật lâu mới nói xong.

“Cầu hôn?” Thiết Dững cũng có chút ngoài ý muốn, “Hướn ai cầu hôn? Thiết Nguyệt sao?”

Thiết Nguyệt này là con của Thiết Quảng , đệ đệ của Thiết Loan , năm nay mười sáu, là khuê nữ nam tử duy nhất của Thiết gia.

“Không phải, là hướn Thiết Diễm thiếu gia cầu hôn.” Thiết An rốt cục cũng bình tĩnh, đưa ra hộp gỗ, “Đây là tín vật.”

Mọi người trong Thiết phủ nghe vậy đều cả kinh. Thiết Diễm vào Thiết phủ làm thị nô, thiên hạ ai cũng đều biết, mặc dù vẫn là một thân trong sạch , nhưng cũng chưa từng nghĩ tới còn có nữ tử nào có thể nhận hấn, hướn chi, Thiết Diễm năm nay đã hai mươi chín tuổi. [Sunny: trời ơi, cái tuổi này là quá hợp rồi chứ :-“]

Thiết Diễm yên lặng tiếp nhận hộp gỗ, mở ra, sắc mặt trong nháy mắt thay đổi, kinh ngạc nói, “Là nàng? Làm sao có thể chứ?”

Mọi người nhìn vật trong tay Thiết Diễm , một sợi dây màu đỏ xỏ qua đồng tiền, là đồng tâm kết.

“Ngươi khi nào biết vị tiểu thư này? Như thế nào ngay cả tín vật cũng có?” Thiết Dững chất vấn nói, nếu người nhà Thiết gia đã nhận lời, sao có thể nuốt lời.

“Mười năm trước.” Thiết Diễm thành thật trả lời vấn đề của mẫu thân. Nhưng là, khi gặp nàng, nàng chỉ là một đứa nhỏ, những lời nàng nói, hấn cũng chưa bao giờ để ở trong lòng, hướn chi lúc ấy hấn ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có, không ngờ bây giờ lại thật sự tới cửa cầu hôn. [Sunny: huynh thì không để người ta trong lòng, người ta thì mong nhớ huynh hằng đêm==]

“Thiết An, đi thỉnh vị tiểu thư kia đến phòng khách.” Vương Quân Triệu Quỳnh nhìn thần sắc của con, liền biết, xác thực có việc này, vội vàng hét to gọi Thiết An đi thỉnh, vốn tưởng rằng con của mình số khô, cả đời này cô độc sống quãng đời còn lại như vậy , nay lại có nữ tử tới cửa cầu hôn, như thế nào cũng phải bắt cho được. [Sunny: đúng là lòng dạ của bậc cha mẹ =]]]

Thiết Dững không nói gì, nhìn Vương Quân, biết tâm tư trọng phụ, cũng không ngăn cản.

“Vị tiểu thư kia dẫn theo mười xe sính lễ, phải xử trí như thế nào ?” Thiết An nhớ tới mười cái xe ngựa khoa trương ngoài kia.

“Mười xe?” Mọi người kinh ngạc, Thiết Diễm càng ngạc nhiên gấp bội.

“Nhận lấy, nhận lấy.” Vương Quân mắt không che giấu nét cười.

“Dạ.” Thiết An tuân lệnh, vội vàng đi mời người, có một nữ tử xinh đẹp muốn thú thiếu gia nhà nàng a!

“Phụ thân,” Thiết Diễm không đồng ý lắm hỏ, Thiết gia nay không có nữ tử, hấn vốn định sẽ không tái giá, đơn giản có thể vẫn bảo vệ Thiết gia, ngày sau giúp Thiết Nguyệt kén rể, kéo dài Thiết gia huyết mạch vậy là đủ rồi. Nhưng hôm nay phụ thân như vậy, sợ là sẽ không bỏ qua nữ tử hôm nay đến cầu hôn .

Tuy rằng hiểu ý con, nhưng Vương Quân như thế nào cũng không hi vọng nhi tử phải cô độc một mình sống quãng đời còn lại, đứa nhỏ này vì Thiết gia hy sinh rất nhiều rồi, nay đã có người không ngại, hấn như thế nào cũng muốn thay con tranh thủ, nào có cha mẹ nào không thương con chứ.

Cuối cùng, Trung Hiếu vương phụ cùng Thiết Diễm đi vào đại sảnh.

*** **

Đợi đến khi mẫu tử hai người kia hoàn hồn, Mi đã trở về, trong sảnh chỉ còn lại có Vương Quân.

Thiết Dững dĩ nhiên khôi phục trấn định, thế này mới phát hiện căn bản không biết nàng này làm nghề nghiệp gì, dòng họ ra sao?

Mọi người Thiết gia biết được người cầu hôn đã rời đi, liền đều tiến vào đại sảnh, thay phiên nhau nhìn thư mời cùng danh mục quà tặng trong tay Vương Quân.

Danh mục quà tặng kia thật dài, mọi người nhìn mà táp lưởi không thôi, sinh lễ mà hoàng gia dùng để cưới Phụng hậu cũng không khoa trương như thế, nữ tử này bút tích thật lớn.

Thiết Nguyệt cảm thư mời, nhìn qua một lần, đột nhiên hô to một tiếng, “Ta biết nàng là ai!” Khi hắn trở lại trong kinh, từng chuồn êm đi ra ngoài, tất nhiên là nghe được không ít chuyện đã xảy ra gần nhất trong kinh.

Trong sảnh nhất thời im lặng, Thiết Nguyệt thấy bao gồm cả Trung Hiếu vương, tất cả mọi người đều nhìn hắn, không khỏi có chút do dự, không biết có nên nói hay không.

“Nguyệt nhi, nói đi.” Thiết Dững nói.

“Nàng hắn là đệ nhất nữ nhạc sĩ cung đình, Mị.”

Nhạc sĩ? Có mấy nữ tử làm nhạc sĩ vậy?

Trong đại sảnh Thiết gia, yên tĩnh một mảnh. [Sunny: Ý gì đây chứ== cứ khinh thường đi, sau này mấy người sẽ biết được sự lợi hại của Mị tỷ =]] kaka]

Vương Quân nhìn thái độ trầm mặc của mọi người, lo lắng nhìn phía Thiết Diễm, hắn không cần đối phương là thân phận gì, chỉ cần nàng có thể cho con mình hạnh phúc là tốt rồi, cha mẹ trong thiên hạ, cũng không mong gì hơn thế.

*** **

Hoàng cung ngự thư phòng

Mị đối với người ngồi ở sau án thư, Triệu Lang thân mặc phụng bào nhũ mào, “Ngươi kêu ta tới, không phải chỉ ngồi chờ như vậy thôi chứ?”

Triệu Lang cười chế nhạo nói, “Nghe nói hôm nay từ sáng sớm, có người kéo mười xe sình lễ đi đến Thiết phủ cầu hôn, người kia sẽ không là người chứ?”

Mị không nói, nhướn mày, không e dè trừng mắt nhìn nữ nhân trước mắt, nàng ta làm hoàng đế có phải thực nhàn rồi hay không?

Nhìn bộ dáng hung tợn kia, làm cho Triệu Lang không ngừng quăng ra bùa hộ mệnh, “Ngươi vẫn là trước tiên nhìn xem cái này đi!”

Mị tiếp nhận thì vừa thấy, hai bản tấu chương.

Một quyển là của Tiết Thống sở tấu, nói Thiết Diễm là thị nô của Tiết phủ, thiên hạ đều biết, thỉnh Hoàng Thượng y theo ý chỉ của tiên đế, đem Thiết gia tướng quân Thiết Diễm đuổi về.

Mị cười lạnh một tiếng, nói, “Không cần đề ý tới, ta sẽ xử lý nàng ta.”

Một quyển nữa là của Yên vương Triệu Huân sở tấu, muốn nạp Thiết Diễm làm thị.

Mị không khỏi cả giận nói, “Nàng lại là từ nơi này xuất hiện vậy?” [Sunny: hahah, Mị tỷ gặp đối thủ =]]]] Mà tỷ đừng lo, các fan ở đây ai cũng ủng hộ tỷ hết a m/]

Triệu Lang không nghĩ nàng đem lửa giận đốt tới trên người chính mình, giải thích nói, “Hoàng đế này tính tình nóng nảy, người duy nhất khâm phục đó là Trần Bắc tướng quân Thiết Diễm, từ khi biết hắn là nam nhi, liền động tâm tư, nhưng khi đó tiên hoàng đã đem Thiết tướng quân ban cho Tiết Thống làm thị nô, sau lại biết được hắn qua đời, cũng thương tâm một trận, nay biết được hắn vẫn khỏe mạnh, liền dâng tấu thỉnh ta đồng ý, ít ngày nữa là đến kinh.”

Mị không khỏi đau đầu, Thiết Diễm không phải không hợp với tiêu chuẩn nữ nhân nơi này sao? Như thế nào vẫn là hoa đào nhiều đóa khai, còn đều là hoa đào đã chín? [Sunny: hình như câu này ý là tại sao vẫn có nữ nhân thích Diễm ca, mà lại là nữ nhân có địa vị tốt]

Thật sự là choáng váng a!

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Kinh thành, phủ quốc trượng

Mị ngồi ở trong đại sảnh tráng lệ của Tiết phủ, tâm tình buồn bực cực độ, nếu có thể, nàng nhất định vĩnh viễn không muốn lại bước vào nơi này lần nữa. Mỗi lần nghĩ đến Diễm ở trong này đã bị ngược đãi, nàng đã muốn nổi một ngọn lửa đốt trụi nơi này.

Lại nhắc đến ngày hôm qua, phản ứng của Diễm khi nàng cầu hôn làm nàng không khỏi có chút chua xót. Ở trong lòng hần, trừ bỏ câu tuyên ngôn lúc sáu tuổi của nàng, ngoài ra không có một chút dấu vết nào lưu lại, quyết tâm thù hằn của nàng càng lớn dần. Mười năm nay, chỉ tại hần không biết tới tình yêu của nàng thôi, từ giờ trở đi, nàng sẽ xâm nhập vào cuộc sống của hần, thay đổi cách suy nghĩ lúc nào cũng chỉ có quốc, có gia của hần.

Nàng sẽ không từ thủ đoạn nào!

Việc thứ nhất phải giải quyết chính là Tiết Thống. Muốn vào cửa chính của phủ quốc trượng thật đúng là không dễ dàng nha! Đặc biệt nàng lại chỉ là một nhạc sĩ nhỏ nhỏ, không có quyền thế gì. Nếu không phải nàng sớm chuẩn bị, hiện tại sợ không ngồi ở chỗ này rồi! Nàng biết mẹ con Tiết Khả, Tiết Thống bị ỏi không lường được, lo sợ Thiết gia lại được nắm binh quyền, nay Thiết gia chỉ có Thiết Diễm một thân nam tử tại triều đình, chỉ có tâm để bảo hộ, vì thế Tiết Khả muốn nhân cơ hội này đưa hần về lại Tiết phủ, nắm giữ trong tay. Chuyện như vậy trải qua một lần là đủ rồi! Nàng vô luận như thế nào đều sẽ đem Thiết Diễm bảo bọc cẩn thận [Sunny: x Ôi tỳ ơi!!!!], mặc kệ có thể xâm nhập vào tâm hần hay không, nàng cũng muốn cho hần một mảnh trời riêng để thỏa sức bay lượn.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, không chỉ một người, xem ra bị kích động đi ra đây không chỉ có Tiết Thống a~, dù sao chuyện đó cũng là chuyện nhà Tiết phủ.

Nhìn theo hướng bên ngoài, hai người nhìn như chậm rãi đi vào trong sảnh, kì thực lại thờ loạn nhịp, quả nhiên không ngoài sở liệu, đúng là mẹ con Tiết Khả Tiết Thống. Nếu không phải nàng thính lực cực tốt, nghe được ra âm thanh cước bộ của Tiết Khả Tiết Thống rơi xuống đất nặng hơn bình thường, hô hấp loạn nhịp, thật đã tin lầm bộ dáng trấn định của các nàng rồi.

Đối với cấp bậc của quốc trượng, nàng vốn chỉ là một nhạc sĩ nhỏ nhỏ phải đứng dậy chào, nhưng Mị cố tình ngồi vững vàng ở chỗ kia, ngay cả mi mắt một chút cũng chưa nâng. Muốn nàng chào? Nàng hừ lạnh, các nàng không xứng. Quốc trượng? Phụng hậu đã tự tử rồi, cái danh quốc trượng này sợ phải bỏ thôi.

Tiết Thống thấy nàng vô lý như thế, há mồm định phát tiết bực tức, lại bị Tiết Khả đưa tay ngăn lại, không nhanh không chậm ngồi vào chỗ của mình.

Thật đúng là giả tạo. Mị bỗng nổi lên ý muốn nhạo báng, nhưng cũng không lên tiếng, để xem ngươi có thể bình tĩnh bao lâu.

Đại sảnh dị thường im lặng, cuối cùng vẫn là Tiết Khả mở miệng trước.

“Không biết vị này xưng hô như thế nào?” Tiết Khả là một lão thái thái mập mạp, nhìn qua thì hòa ái dễ gần, nhưng ở trong mắt Mị, nàng ta chỉ là sói đội lột cừu thôi. Về phần Tiết Thống đứng một bên, thân hình gầy gò, hạ bàn vững chắc, đôi mắt nhỏ lóe ra tinh quang, chắc là võ công cũng không tồi. Tuy vậy, Mị cũng không đem nàng ta để vào trong mắt.

“Tại hạ là một nhạc sĩ nhỏ nhỏ, phải xưng hô râu ria làm gì, ta đến chỉ là muốn hỏi quốc trượng vài chuyện thôi.” Mị cũng lười cùng nàng ta nói lời vô nghĩa, nhìn sang Tiết Thống đứng một bên, nàng xúc động chỉ muốn bầm thây nàng ta ra vụn đoạn.

Mắt Tiết Khả chợt lóe, đảo mắt một vòng, lại nhìn đến bộ dáng người ngồi trước mặt mình, “Không biết cô nương như thế nào nhất được vật kia, Tiết phủ ta chắc chắn đem vật phẩm giá kia giao cho Hoàng Thượng xử lý, chứng minh bọn ta trong sạch.”

Uy hiếp nàng? Nàng trước đây từng ở trong xã hội đen a!

“Được, quốc trượng có thể thử, ta không ngại ở trước mặt Thánh Thượng làm rõ mọi chuyện đâu.”

Tiết Thống hừ lạnh một tiếng, “Ta sao biết ngươi thật sự có ngại hay không.”

Tiết Khả nhú nhú mày.

Mị lại nở nụ cười, thật đúng là cái thứ không đầu óc, một câu của nàng đã kích hần thành như vậy a~. Mị đưa tay vào trong lòng lấy ra một quyển sổ, “Vậy ngươi không ngại thì cứ nhìn xem đi.”

Đôi mắt nhỏ của Tiết Thống chợt lóe, không đợi nàng ta hành động, Mị dĩ nhiên tiếp tục ngồi ngay ngắn ở trên ghế, nàng ta thậm chí cũng không thấy rõ Mị như thế nào đem quyển sổ thu lại. Tiết Thống không khỏi cả giận, “Hừ, ngươi làm như vậy có thể ra được cửa của Tiết gia ta sao?”

Tiết Khả không nói gì.

Đe dọa? Không biết ai dọa ai.

“Không bằng cứ thử xem thì biết thôi?” Mị đứng dậy, hướng cửa đi ra.

“Thống nhĩ,” Tiết Khả kéo tay Tiết Thống, đánh giả nữ nhân mảnh khảnh trước mắt, tuổi trẻ nhưng lại có thể trấn định như vậy, nếu không nắm chắc phần thắng, một thân một mình làm sao có thể bình tĩnh như vậy? Huống chi quyền sở kia có thể khiến nàng đích thân đem đến, chắc chắn nửa phần không phải giả rồi.

“Không biết cô nương muốn cầu vật gì?”

“Thiết Diễm hưu thư.” Mị cũng không muốn cùng nàng dài dòng vô nghĩa.

“Hả?” Nhớ tới nàng mới vừa rồi tự xưng là nhạc sĩ, chẳng lẽ chính là.....“Ngày trước nghe nói có người đi Thiết gia cầu hôn, không biết là có phải chính là cô nương không?”

“Đúng thì như thế nào? Không đúng thì như thế nào?” Mị có chút không kiên nhẫn rồi nha~.

Tiết Thống nhìn Mị, ánh mắt càng thêm khinh thường, Thiết gia sao? Nam nhân như vậy cũng đáng để cầu hôn? Nếu không phải nương bảo phải có được hân, nàng ngay cả liếc mắt một cái để nhìn nam nhân kia cũng không nguyện ý đâu.

“Thống nhĩ, viết hưu thư.” Tiết Khả trầm ngâm một lát, lập tức đưa ra quyết định, bất quá chỉ là một Thiết Diễm, chỉ cần có thể bảo trụ Tiết gia là được. Thiết gia không đáng ngại, nhưng tiểu cô nương này, tựa hồ thâm tàng bất lộ a~. Trong ánh mắt kia cuồng ngạo không kiềm chế được, không phải là loại người có thể mua chuộc, nhưng cũng không thể đắc tội, đợi ngày sau điều tra rõ chi tiết lại đến đòi ân oán cũng còn kịp.

Mị đem hưu thư cất vào trong lòng, ném quyền sở, lập tức quay lưng đi khuất. Nơi này, nàng một khắc cũng không muốn ở lại.

*** **

Đêm đó, Loan Phượng điện.

“Người làm sao lấy được hưu thư?” Triệu Lang ngồi ở án thư sau, nhìn tà tựa vào nhuyễn tháp thượng Mị, này nhuyễn tháp là nàng cố ý sai người chuẩn bị, chuyên môn cấp này thích đêm tham, không thương đi môn nhân.

“Trao đổi. Một quyền sách tội trạng của Tiết phủ vợ vết của cái của dân và quân lương.” Mị thoải mái dựa vào ghế, lấy đến hưu thư, tâm tình của nàng tốt hơn rất nhiều rồi.

“Cái gì?” Triệu Lang hét lớn một tiếng.

“Không được tiến vào!” Ngay sau đó liền ý thức được mình thất thanh sẽ làm thị vệ ngoài điện chạy đến, lên tiếng quát bọn thị vệ “Người làm sao có thể? Như thế nào.....”

Bảng tình báo kia, cũng chỉ có thể không chế bách quan trong nhất thời, Tiết gia nắm giữ triều chính không phải một hai ngày, các quan viên cũng sẽ không bởi vì vậy cùng Tiết gia đối địch. Một quyền sách có thể xóa bỏ được u nhọt của triều đình, nàng lại cư nhiên lấy đến đổi lấy hưu thư của một người nam tử, sao có thể chẳng phân biệt được nặng nhẹ như thế, không để ý đến việc lớn gì cả.

Triệu Lang nhứt chí ngồi trở lại long ý, trong lòng hiểu được, trong lòng người này làm sao có cái gì mà đại nghĩa quốc gia? Vì nam nhân kia, hành thích vua cũng không tiếc, một quyền khoản sách nhỏ lại như thế nào ở trong mắt nàng được, nhưng Mị như thế thì đem nàng đặt chỗ nào chứ, nàng đối đãi Mị hết sức chân thành, là thiệt tình đối đãi cơ mà.

Mị nghe được một tiếng khiển trách của nàng, lại thấy vẻ mặt nàng như thế, dĩ nhiên đoán được trong lòng nàng suy nghĩ gì. Trong lòng than nhẹ, hiểu được nàng đối đãi với mình rất tốt, như muối muối, như bạn thân, đối với một người đế vương mà nói, đúng là khó có được. Nàng vừa không phải là gốc tử, cũng không phải đầu gỗ, như thế nào không rõ được. Vì như thế, nàng không có rời đi, vẫn ở bên Triệu Lang, cũng vì như thế, nàng mới có thể vẫn ở tại nơi đơn thị phi này tới bây giờ. Không chỉ vì Thiết Diễm, cũng là vì Triệu Lang. [Sunny: Mị tỷ vừa có tình vừa có nghĩa~ x]

“Một quyền sở, dù lay động được thân cây, cũng không có thể nhổ tận gốc được. Gấp gáp sẽ hỏng việc. Đợi khi các nàng làm ra chuyện gì khác, chúng ta cũng có thể nắm giữ cơ hội mà phản đòn.” Triệu Lang nghe xong lời của nàng thì trầm tư đứng lên. Mị dừng một chút, lại nói, “Nay các nàng ở mình, chúng ta ở ám, nhất cử nhất động của các nàng chúng ta đều có thể nắm được. Nàng muốn quyền, người liền cấp nàng quyền, muốn thế, người liền cấp nàng thế. Nhớ rõ lời nói, thịnh cực tất suy. [Sunny: câu này hình như ý nói là khi Tiết gia thịnh vượng rồi sẽ lo là đề phòng, để dành cho Triệu Lang nhổ tận gốc] Người cũng có thể mượn cơ hội này bồi dưỡng thế lực, mượn tay Tiết gia đem người của người sắp xếp vào làm gián điệp, về phần làm như thế nào, nói vậy người so với ta hẳn rõ ràng hơn rồi.”

Triệu Lang là người thông minh, tất nhiên là vừa nghe xong liền nghĩ thông suốt lợi hại bên trong, nhưng làm sao để thực hiện đây.....

Nhìn ra lo lắng của nàng, Mị đành phải tiếp tục nói, “Tiết gia phản tâm không phải mới đây, cũng là họa lớn trong triều, tất nhiên là không thể lưu. Cứ vừa cổ vũ, đồng thời cũng muốn chèn ép, nàng không phản, người cứ đơn giản bức nàng phản. Như vậy mới có thể trăm thảo trừ căn, diệt cỏ tận gốc.”

Không cho Triệu Lang cơ hội chen vào nói, Mị đơn giản một lần nói hết, “Hon nữa đại thống lĩnh Kim nhân nặc dù từng nói qua, nếu còn sống không phạm Tồng nữa, nhưng theo ta được biết, nàng ta nay nằm trên giường bệnh triền miên, cũng không biết có thể chống đỡ bao lâu nữa đâu.”

“Người là nói Kim nhân sẽ lại một lần nữa đến phạm?”

“Tuyệt đối sẽ phạm. Không chỉ Kim nhân, còn có Thổ Phiên cùng Tây Hạ, liền ngay cả Hung Nô cũng không thể khinh thường đâu. Chuyện người

cần làm còn có rất nhiều, không phải chỉ có Tiết gia là mối họa đâu.”

“Kia, nếu là Kim nhân đến phạm, Thiết Diễm tất sẽ phải gánh trọng trách.” Triệu Lang có chút không xác định thật cẩn thận nói, lấy uy danh của Thiết Diễm ở Bắc Cương, tất nhiên sẽ phải ra trận chống Kim nhân. Nhưng người trước mắt này sẽ để hấn đi mạo hiểm sao?

“A,” Mị cười nhẹ một tiếng, “Không cần ngại tuyên chỉ, hấn sẽ tự tiến cử bản thân thôi. Cùng lắm là, ta cùng hấn cùng ra chiến trường.”

Triệu Lang lại dùng ánh mắt quý dị nhìn nàng, sủng nãi nhân cư nhiên lại sủng thành dạng như nàng vậy, cũng coi như là chuyện đáng ghi vào sách sử rồi. Bất quá vậy cũng tốt, có người có thể làm Mị muốn ở lại trong triều. Nàng chỉ sợ là cho tới bây giờ Mị cũng chưa bao giờ đem thân phận hoàng đế này để vào mắt, nàng tin tưởng, Mị giúp nàng, đơn giản là vì mình là tỷ tỷ của Mị. Bất quá, nếu là có thể đem Thiết Diễm ở lại trong triều, chẳng khác nào là Mị lưu lại rồi. Xem ra, nàng phải hảo hảo trọng dụng vị tướng quân này a! [Sunny: Triệu Lang tỷ thiệt thông minh tính ý=]]

Nhưng, Tiết gia tuy rằng giải quyết rồi, vẫn còn có một người a, người này ngay cả nàng cũng không thể từ chối đâu!

Nàng rất ngạc nhiên, hoàng đế hỏa bạo kia nếu chống lại tiểu nha đầu cuồng ngạo không kiềm chế được này, sẽ phát sinh cái gì?

Triệu Lang nổi lên tính hiếu kỳ, không khỏi thắc mắc, nói, “Hoàng đế của trẫm, ba ngày sau hồi kinh.”

Quả nhiên, mi mắt thanh tú của tiểu nha đầu đang tựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần kia nhắm lại.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Yến vương trở về, tân đế Thần Tông dùng chính điện để mở tiệc tẩy trần, bách quan đều tham dự.

Yến Vương Triệu Huân, ngũ quan như nữ ngọc, tính cách lại cương nghị hào sảng, nàng trấn thủ Hà Châu, cùng Thiết Diễm một tây một đông, cùng nhau chống Kim nhân. Ở trong quân đội, đồng dạng với Diễm uy vọng rất cao, địch nhân nghe danh đã muốn bỏ chạy, vì thế được xưng tụng là Hổ Thần. Là người vừa dũng mãnh lại vừa có nghĩa khí, rất quan tâm đến tam quân nên rất được lòng mọi người. [Sunny: hahah, tỷ này cường ngang Diễm ca nhé=]] Bất quá làm sao bằng Mị tỷ ;;)]

Ngay cả Thiết Diễm đối với nàng cũng rất là tôn sùng. Bởi vậy, Mị mới có thể đối với nàng phá lệ mà bày ra chút phòng bị. Thậm chí còn tìm tới hoàng thượng, đề cử được là người hiến nhạc trong bữa tiệc mừng Yến vương trở lại kinh thành.

Trong điện, Triệu Lang ngồi trên long ý, nhìn Yến vương ngồi ở dưới điện bên tay phải, hoàng đế Triệu Huân của nàng, ánh mắt gắt gao khóa ở trên người Trần Bắc tướng quân Thiết Diễm, đằng hoàng, rõ ràng. Nhưng thật ra vị Trần Bắc tướng quân này, thật khác với nàng dự kiến, vẫn bình tĩnh tự nhiên. Toàn bộ trong đại điện, chỉ có một mình hấn là nam tử, bách quan vì nàng tỏ thái độ ưu ái Thiết Diễm mà không ai dám đối với hấn có ngôn ngữ bất kính, nhưng lại e ngại Tiết gia, nên cũng sẽ không ai bắt chuyện cùng hấn, hấn đơn độc ngồi đó, không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, thái độ tự nhiên như là ở nhà mình thưởng trà, thậm chí có thể không để ý đến ánh mắt khinh miệt của Tiết Thống, đối với Yến vương ánh mắt nóng bỏng đang nhìn chăm chú lại thờ ơ, cũng không biết là vô tình, hay là không hiểu phong tình.

Nhưng thật ra lạ nhất vẫn là nha đầu kia, không ngờ nàng lại đòi hiến nhạc hôm nay a~ Nàng ngày thường muốn trốn liền trốn, nhưng hôm nay lại muốn tham gia màn ca múa này, không biết kia nha đầu kia làm sao nữa a?

“Hiến nhạc ~”

Khi người chủ trì hát vang lên, toàn bộ đèn đuốc trong đại điện đều tắt hết.

Đột nhiên một chùm tia sáng sáng lên, chiếu vào bên trong đại điện, một nữ tử xinh đẹp, thân hình yếu diệu đứng ở chính giữa, búi tóc vấn cao. Mi, thân hình cao gầy, đứng giữa những bông hoa mang màu lửa đỏ hoa lệ, phượng khoe mắt kẻ nâng, khoe mắt kẻ một màu đỏ kiêu diễm, vừa yêu kiều lại vừa mềm mại đáng yêu. Môi, đỏ tươi như lửa, một thân áo trắng dài tay, quần áo phiêu phiêu, thanh lệ mà yêu diễm, thoáng chốc đã hấp dẫn mọi ánh mắt trong điện.

Triệu Lang kinh ngạc nhìn bên dưới, nhìn Mị mi mắt như lửa, nàng giống như không thuộc về nơi này vậy. Nào có nữ tử nào trang điểm thành như vậy, vừa yêu mị lại mềm mại đáng yêu. Nàng theo bản năng nhìn về phía Thiết Diễm ngồi ở bên người Trung Hiếu vương, quả nhiên, cho dù đèn đuốc mờ ảo, vẫn như cũ nhìn thấy Trung Hiếu vương mày mặt nhăn lại như ăn phải ruồi bọ, Trần Bắc tướng quân sắc mặt chưa biến, đôi mắt âm u lại thấy không rõ lắm đang nghĩ gì.

Thiết Diễm liếc mắt một cái liền nhận ra người kia giữa đại điện, trong lòng đồng dạng có chút kinh ngạc, nàng mi mắt đỏ rực màu lửa làm cho trong lòng hấn nổi lên một cảm giác khác thường, khi chùm tia sáng sáng lên là lúc, hấn khẳng định ánh mắt xinh đẹp kia đang ngắm hướm của hấn, sau đó liền chuyển hướng lên ghế phía trên. Nguyên lai cái cô gái xinh đẹp kia cũng có thể kiêu mỵ như hoa như vậy, lại có chút yêu diễm như lửa. Cho dù vận một thân áo trắng, cũng che lấp không được cái loại bữa bãi này, bên tai không ngừng vang lên khinh ngữ của nàng ngày ấy, “Ta nguyện ở rể Thiết phủ.”. Hấn

gặp qua nữ tử dữ dội rất nhiều, nhưng không có nữ nhân như nàng vậy, xinh đẹp lại hết sức lông bông a~. [Sunny: Ân tượng rồi=]] Siêu lòng rồi=]] Đồ rồi=]]

Đúng vậy, hết sức lông bông, nàng ngôn ngữ ngày ấy cung kính, có lễ nghi đài hoàng, hành vi đoan trang, nhưng hẳn lại có thể thấy trong mắt nàng hiện lên nàng là người hết sức lông bông, hẳn bỗng thấy mơ hồ, giống như ánh mắt ấy đang tỏ vẻ bất đắc dĩ, giống như than nhẹ, lại giống như..... Thương tiếc....., thương tiếc cái gì? Hẳn sao?

“Đông!” một tiếng, kéo lại suy nghĩ của Thiết Diễm, thế này mới thấy rõ bốn phía quanh Mị trống trơn, nàng nâng tay áo, như cầu vồng màu trắng đang đánh vào cái trống giữa đại điện, tiếng trống thanh thủy hữu lực.

Một tiếng trống vang lên, một chút lại một chút, tiết tấu dồn dập, thông thả hữu lực giống như thâm nhập vào nội tâm từng người, thân thể của nàng cũng theo tiếng trống mà duỗi thẳng, xoay tròn, tiếng trống này giống như tiếng trống trận sa trường, Thiết Diễm giống như thấy cát vàng bay đầy trời, thảo nguyên vạn dặm, bên tai tựa hồ vang lên tiếng trống sĩ chém giết, tiếng ngựa phi, tiếng lưỡi mác chạm vào nhau. [Sunny: ta nghĩ cái bài múa này cũng là dành tặng Diễm ca thôi~ Trống trận :-? Chắc để cổ vũ Diễm ca r~]

Theo tiếng trống cuối cùng, chùm tia sáng biến mất, đại điện dần yên tĩnh, nhưng tiếng trống kia tựa hồ còn ở lại trong lòng từng người, không thể biến mất.

Tiếp theo, giống như lúc đầu, đèn đuốc trong điện thoắt chốc sáng trưng.

Trong điện, vẫn là cô gái kia, đi chân trần, áo trắng dài tay cũng đã không còn nữa, một đoá hoa đỏ tươi nở rộ trước ngực, cánh tay tuyết trắng gầy gầy, eo nhỏ khê lẹ. Quần dài màu đỏ tươi, hoa lệ bó chặt đường eo cong duyên dáng, cặp đùi tuyết trắng. Cùng một người, cùng một bộ y phục hoa lệ, nhưng lại có nét rất kì lạ, trang phục lớn mật mang một nét dịu yêu mị, ngay cả thân là nữ nhân như Triệu Lang mà còn cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, không khỏi cảm thán nha đầu kia lớn mật không sợ gì, bất quá cũng là đã được mở rộng tâm mắt, không nghĩ nàng trừ bỏ cầm kỳ siêu tuyệt, khúc nghệ vô song, ngay cả vũ kĩ cũng siêu quần như vậy a!

Bốn phía, bốn gã nam tử đứng bốn chỗ, màu trắng quần áo, tay cầm dùi trống, bên cạnh mỗi người là một cái trống.

Mị nhân như tơ đào qua đại điện, bốn gã nam tử bắt đầu đánh trống, nhịp trống bắt đầu vang lên. Mị chân trần, nghiêng chiếc cổ thon dài, eo nhỏ nhẹ lay động, kiều diễm thướt tha theo nhạc mà nhảy.

Theo nhịp trống, Mị nhảy càng thêm đài hoàng, nóng bỏng. Quần thân lười khô miệng đắng, nhiệt huyết sôi trào, chưa bao giờ biết nữ tử cũng có thể múa mềm mại đáng yêu như nước, cuồng dã như lửa như vậy a~.

Tất cả đều ủng hộ Mị, trước sau sai biệt không ngờ to lớn như thế, lúc thì mệnh mông trào dâng, khi lại diêm dúa quyền rũ.

Trống ngừng, bóng dáng của Mị cũng biến mất, nhưng mọi người vẫn thật lâu không thể hoàn hồn, cứ như vẫn quyền luyến bóng dáng nóng bỏng kia....

Khi mọi người hoàn hồn, trong điện chỉ còn lại tiếng đàn tranh, một lát sau, một bóng dáng màu lam đi vào trong điện.

Đúng là cung đình đệ nhất nhạc sĩ của tiên đế, Mị. Lúc này mọi người mới nhận ra, nữ nhân trước mắt có một đôi phượng mắt hẹp dài này đúng là vũ công nóng bỏng lúc này. Thế mới biết, nàng chẳng những giỏi về âm luật, lại còn giỏi cả về múa a~.

Tiếng đàn vang, một giọng ca trong trẻo cất tiếng.

『Đề chàng nắm chặt tay của thiếp, thiếp quyết định đi cùng chàng, trải qua nhiều khó khăn, cũng tuyệt đối không lùi bước;

Dù sông có chảy ngược dòng, thiếp vẫn ở bên chàng, vẫn làm bạn chàng đến lúc cuối đời;

Cho dù có một ngày, trời đất đều đã chia lìa, cũng vĩnh viễn thờ chung bầu không khí, cùng với chàng ở chung một chỗ.

Ô ~~~~~

Vì chàng, thiếp có thể làm tất cả. Bởi vì thiếp yêu chàng, chỉ có thể yêu chàng.

Dù trải qua kiếp luân hồi, chàng vẫn là người duy nhất thiếp vẫn lưu trong trí nhớ.

Chân chính yêu, mới thật sự chân chính sống.

Yêu chàng, từ nay về sau tuyệt đối không bao giờ buông tay.

Hứa hẹn giữa chúng ta chưa từng phai màu, so với vĩnh cửu còn lâu hơn, dù đau, khóc và hận đến cỡ nào, chưa bao giờ thiếp nghĩ sẽ buông tha cho chàng.

Chớ có hỏi lý do, thiếp khi yêu chính là vậy, kiếp này kiếp sau vẫn là không thay đổi, thiếp sẽ chờ đợi chàng.

Cho dù toàn thế giới đều xem chàng là địch, thiếp vẫn muốn gặt gao ôm chàng, lệ sẽ không nhỏ một giọt.

hỗn loạn, không thể bình tĩnh được .

“Người dám cùng bản vương tỷ thí một phen không? Thắng sẽ được cưới tướng quân.” Yến vương cuống lên. Nàng cai quản tam quân, mọi người đều biết, một cái nhạc sĩ nhỏ nhỏ, dù tính tế như thế, những làm sao là đối thủ của nàng a~. Yến vương kỳ thật là hoàng quá, tiểu nhạc sĩ này câu nào câu nấy bức người quá đáng, như vậy đúng lý hợp tình, đối với nàng không kiêu ngạo không siểm nịnh, làm cho nàng ngay cả tính tình đều phát không được, lại không cam lòng đem Thiết Diễm như vậy chấp tay nhường cho.

“Mì có thể nhận khiêu chiến của Yến vương , nhưng cũng không thể nào xem tướng quân là hàng hóa để cùng người khác đánh đố, bất luận thắng hay thua, đều là do tướng quân quyết đoán.” Một phen nói ra, nàng biết Thiết Diễm sẽ không mặc kệ mọi người trong Thiết phủ , nàng biết tâm lý tự trách của Thiết Diễm, nàng biết vì huyết mạch của Thiết gia, Thiết Diễm cũng nhất định chọn nàng.

Aiz! Triệu Lang trong lòng thờ dài, hoàng di thua rồi, lại có mấy người có thể ở trước mặt nha đầu kia tính kế? Huống chi là Thiết Diễm, nha đầu kia lấy hết nhiệt tình ra để tính kế nói chuyện với hoàng di, hần như thế nào thoát được khỏi tay nàng đây~.

“Không biết ý Thiết Diễm như thế nào?” Triệu Lang biết chính mình phải lên tiếng rồi, hôm nay, trận này diễn thật đúng là không uống công mấy ngày mong đợi của nàng .

Thiết Diễm ánh mắt phức tạp nhìn Mị, trầm mặc không nói, hần cũng không ý thức được, từ khi Mị xuất hiện, ánh mắt hần liền chưa từng rời xa hình dáng nàng, cũng không từng liếc mắt một cái nhìn đến Yến vương . Hần chưa từng nghĩ đến, hôn nhân đại sự của mình, lại là quyết định trong triều đình. [Sunny: YẾU rồi, YẾU SÁI CỎ roi~~~~~ Phen này Yến vương thua đậm=]]]

Quay đầu liếc mắt một cái nhìn Trung Hiếu vương, Thiết Diễm đứng dậy, quỳ trước điện, nói, “Thiết Diễm mười năm trước đã cùng.” Hần xưng hô nàng như thế nào đây? Mị sao? Nàng họ gì a? “Nhạc sĩ đính hôn ước.”

Triệu Lang thấy được được lửa nóng trong ánh mắt Mị, biết nàng khó chịu việc Thiết Diễm vẫn quỳ đằng kia, cũng không thể nào giúp Yến vương về mặt cô đơn một bên, không đợi Thiết Diễm nói xong, nàng rất nhanh liền nói tiếp, “Hào, nếu tướng quân đã có quyết định, trăm ban thưởng cho hai người các người ba ngày sau thành hôn.”

Thiết Diễm giật mình, không dự đoán được hoàng đế lại vội vã tứ hôn như vậy , ba ngày sau sao? [Sunny: càng sớm càng vui chứ ca!]

Mị lập tức cam tâm tình nguyện quỳ gối bên cạnh người Thiết Diễm, trong suốt cười nói, “Tạ chủ long ân!” [Sunny:=]] cái chữ in hoa kia vì ta thấy mắc cười nên in hoa cho mọi người đọc=]]

“Bình thân.” Làm cho nàng hành đại lễ này thật đúng là không dễ dàng a!

Vừa dứt lời, Mị lập tức kéo Thiết Diễm đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Thiết Diễm ngồi ở phía trước cửa sổ nhìn đồng tâm kết đồng tiền, lúc ấy, trong tay nắm đồng tiền này , nghe được tiểu nữ nhi cả người dơ bẩn nhưng lại có một cặp phượng mắt dài hút hồn kia nói sau khi tới mười sáu tuổi sẽ kết hôn với hần, hần rất là kinh ngạc, một đứa nhỏ không ngờ cũng có thể liếc mắt một cái nhìn thấu nguy trang của hần. Đó cũng là lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất hần nghe được lời nói như vậy, có lẽ chính là do sự tò mò lúc đó làm cho hần vẫn giữ lại đồng tiền này, chứng minh cũng từng có một nữ nhân muốn thú hần. [Sunny: ca oi ca à, ca về hiện đại đi a~ Đảm bảo mọi không bạc đãi ca đâu ;;] Mị tỷ: *Như lai thần chưởng* Sunny: *Ủy khuất trốn sau lưng Diễm ca* *Diễm ca * Xoa đầu Sunny*=]] Cái này là phút tự kỷ của ta, mọi người thông cảm=]]

Ai có thể tưởng được, mười năm sau, cô gái này lại xuất hiện trước mặt hần, lại một lần nữa nói muốn kết hôn với hần, thậm chí còn nguyện ý ở rể Thiết gia. Đây là vì cái gì? Hần không biết được chính mình có cái gì tốt a! Mười năm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, ba năm cuộc sống của hần như ở địa ngục, hần cũng không hề nhắc lại, nếu sớm đã qua, cần gì nhắc lại cho thương tâm.Nam tử áo trắng từng giúp đỡ hần cũng đã biến mất, khi hần quay lại tiểu viện kia, người đã đi mất chỉ còn lại căn nhà trống. Lam cũng không biết tung tích, thậm chí chưa từng có người nào biết trong viện này từng có ai ở qua.

Rất nhiều nỗi băn khoăn, rất nhiều mê hoặc, làm cho hần không biết làm sao. Nay nẫu thân tuổi tác đã cao, lục tỷ Thiết Quảng lại một lòng lễ Phật, Thiết Loan mất tích, trong nhà tuy có mẫu thân chống đỡ, nhưng người nhà Thiết gia vào triều chỉ có hần là nam tử. Mẫu thân nói, đây là do Thánh Thượng anh minh, coi trọng Thiết gia, coi trọng công tích của hần khi xưa mới khai ân như vậy, Thiết gia nhất định phải trung thành với hoàng đế, lấy thân báo quốc. Nay thế cục xoay chuyển, thế lực Thiết gia thực khổng lồ, nắm giữ triều chính, Thánh Thượng cũng vô pháp khống chế, bởi vậy cho tới hôm nay, chỉ có thể khôi phục tên Trần Bắc tướng quân của hần, chứ thật sự hần không có chức vị gì cả.

Tình huống phức tạp rồi rắc như vậy, tại sao nàng phải xuất hiện? Vì hần sao? Không có khả năng đâu! Nàng rốt cục là người như thế nào đây? [Sunny: Để mọi trả lời cho Mị tỷ, là người thương ca nhất trên đờix]

Thiết Diễm có chút mệt mỏi nhắm mắt, hành quân đánh giấc hần không kiêng nể ai, nhưng trong triều đình người lừa ta gạt, hần lại không am hiểu lòng người, hần rốt cuộc phải làm như thế nào mới có thể bảo hộ người nhà chu toàn đây?

“Thiếu gia, thiếu gia.....” Thiết An ở một bên hô, một bên vội vã vào đến phòng, trong tay một cái hộp gỗ dài.

“An thăm, ta ở trong này.” Đối với lão bộc nhiều năm trung thành này, Thiết Diễm hết mực tôn kính.

“Đây là thiếu phu nhân tương lai đưa cho thiếu gia,” Thiết An nâng lên hộp gỗ trong tay, Thiết Diễm đưa tay tới đón, nàng nói tiếp, “Thiếu phu nhân tương lai còn nói, nếu là thiếu gia vừa lòng phần lễ vật này, thỉnh ngài ra phủ, còn có một vật nàng ta muốn tặng cho thiếu gia.”

Thiết Diễm tiếp nhận hòm gỗ, có chút nặng a, Diễm mở miệng nói, “Không phải trước khi thành thân không thể gặp mặt sao?”

“Lão nô cũng đã nói như vậy, nhưng thiếu phu nhân nói, hết thảy chỉ cần thiếu gia thích là được.” Thiết An nói, thiếu gia luôn luôn theo khuôn phép cũ, tất nhiên là sẽ không làm việc vượt rào này, thực không hiểu thiếu phu nhân tương lai xinh đẹp kia vì sao lại cười tự tin như vậy.

Thiết Diễm nghi hoặc mở ra hòm gỗ, sắc mặt đại biến, tay cầm hòm gỗ có chút run run, “Ngân thương tia chớp?.” Đây là tia chớp ngân thương đã theo hần nhiều năm, hần tuyệt không nhận sai được. Nhưng bảy năm trước trong trận chiến ấy, rõ ràng ở trước mắt mình bị chém làm ba đoạn, vì sao bây giờ lại hoàn hảo như vậy được? Người nào có thể tu bổ lại hoàn mỹ như thế, căn bản là nhìn không thấy được chỗ gãy. Đầu thương tựa hồ cũng được mài càng thêm sắc bén. Nắm trong tay bằng hữu nhiều năm này, tâm tình của hần không khỏi kích động không thôi.

“Nàng còn ở ngoài phủ không?” Thiết Diễm vội vàng hỏi, cũng muốn hỏi nàng từ chỗ nào có được tia chớp ngân thương.

“Còn ạ.” Thiết An kinh ngạc nói, dĩ nhiên kia chính là tia chớp ngân thương của thiếu gia, thiếu phu nhân tương lai thật biết tặng đồ nha, nếu là vàng bạc châu báu, tơ lụa gấm vóc, thiếu gia sợ là liếc mắt một cái cũng không để ở trong mắt.

Thiết Diễm vừa nghe trả lời, thân hình chợt lóe, nắm theo ngân thương, hướng ngoài cửa chạy đi.

Mới đứng vững ở trước cửa phủ, liền thấy nàng một thân áo lam, mỉm cười đứng ở trước phủ, mà bên cạnh nàng là..... Một con chiến mã có bộ lông tuyết trắng mạnh mẽ, đây là..... Đạp Tuyết Vô Ngân? Nhưng là.....

“Đây là đòi sau của đạp tuyết vô ngân, nhưng ta vẫn kêu nàng là Đạp Tuyết Vô Ngân.” Mị thanh âm trong trẻo giải thích nghi hoặc của hần.

Thiết Diễm bước nhanh đi đến bên người Mị, nhẹ tay khẽ vuốt lưng Đạp Tuyết Vô Ngân, tuy rằng không phải bằng hữu đã từng rong ruổi chiến trường nhiều năm xưa kia, nhưng vẫn là có cảm giác thân thiết, Đạp Tuyết Vô Ngân tựa hồ cũng có cảm giác thân thiết với hần, mặc hần vỗ về chơi đùa, thậm chí còn dựa vào tay hần nhẹ nhàng cọ xát làm nũng. [Sunny: Mụi cũng muốn làm nũng...]> Mị tỷ *xách roi* Này thì làm nũng... Này thì làm nũng... Sunny* Vừa chạy lại ôm ké Diễm ca vừa khóc* Diễm ca *Xoa đầu Sunny*]

Mị nhìn thấy Thiết Diễm tươi cười, chính mình cũng không kiềm được nở nụ cười, có thể thấy được niềm vui của hần, cũng không uổng công nàng tìm mọi cách có được chúng nó, nàng nói tiếp, “Xem ra nàng vẫn là thích chàng rồi, không uổng công ta khổ cực nuôi lớn nàng, từ lúc ta nuôi nàng tới giờ, đây là lần đầu tiên thấy nàng đùa giỡn với người khác như vậy.”

“Kia, Đạp Tuyết Vô Ngân, nàng.....” Thiết Diễm hỏi có chút do dự, tươi cười bên môi biến mất, dù sao nhiều năm dưỡng nàng như vậy, Mị có phải hay không.....

“Nếu chàng không ngại chăm sóc nàng, ta khi ở rể sẽ mang theo nàng nhập phủ, như thế nào hả?”

Thiết Diễm nhận tình sáng lên, mặt giãn ra cười nói: “Hảo.”

Mị lại chưa bao giờ thấy hần cười đến vui vẻ như thế, sầu lo trong lòng biến mất hết, hần tươi cười như vậy làm cho hai má của nàng có chút thiếu nóng nha!

Hoi hoai rũ mắt xuống, Mị mở miệng dời đi suy nghĩ của chính mình, “Chàng có muốn đi ngoài thành một chút không, Vô Ngân cũng thật lâu không đi ra ngoài rồi.”

“Hảo,” Thiết Diễm cao hứng đáp, xoay người leo lên lưng Đạp Tuyết Vô Ngân, lúc này mới nhớ tới có phải nên cùng nàng cười chung ngựa hay không, dù sao ra ngoài thấy nàng cũng đã là vượt rào rồi.

Mị cũng không có nhiều lời, thanh âm tựa như tiếng sáo vang lên, một con ngựa đen bóng chạy đến.

Vô Ngân thấy con hắc mã kia liền tỏ ý giận dữ, Thiết Diễm theo bản năng cúi người vỗ vỗ mặt của nàng, trấn an nàng.

Mị có chút xấu hổ nở nụ cười, “Nàng tính tình bất hòa, ta liền đem Vô Ảnh đuổi sang một bên.” [Sunny: Vô Ngân là ngựa của Diễm ca nên Mị tỷ lấy tên hắc mã của mình là Vô Ảnh đây=]] Công nhận về điểm này ta không bằng Mị tỷ rồi *lắc đầu chịu thua*]

“Hần gọi là Vô Ảnh sao?” Thiết Diễm hỏi, con hắc mã này cũng là một con ngựa tốt khó tìm.

“Hần gọi là, Huyết Vô Ảnh.” Mị xoay người lên ngựa, đáp, “Đi thôi.” [Sunny: OMG! Tên của hắc mã hay quá thế :XXXXXXXXX Mị tỷ đặt tên

proooo:X]

Vừa ra khỏi cửa thành, Thiết Diễm đề cương giục ngựa, một đường lao đi, gió quất vào trên mặt, gào thét bên tai, bao lâu rồi không có cảm giác gió quất vào mặt khi giục ngựa như vậy? Loại cảm giác này tựa hồ hẳn đã muốn quên mất rồi.

Nắm thật chặt ngân thương trong tay, mắt thấy phía trước địa thế bằng phẳng, vì Diễm kéo dây cương, xoay người lập tức nhảy xuống, một cây ngân thương, vung lên giống như một con giao long rời bến, vể lên vạn đóa ngân hoa xinh đẹp.

Sử xong một bộ thương pháp, Thiết Diễm tuy khí không suyễn, nhưng mặt lại bởi vì tâm tình kích động mà hơi hơi đỏ hồng, hẳn quay đầu nhìn nữ tử cười Huyết Vô Ảnh, ánh mặt trời sau lưng nàng làm cho hẳn thấy không rõ biểu tình của nàng, nhưng Thiết Diễm vẫn có thể cảm nhận được một loại quyền sùng ánh mắt từ nữ tử trước mặt. Là hẳn nhầm lẫn sao? Nữ nhân này thua hẳn nhiều tuổi như vậy, làm sao có thể có được ánh mắt như vậy. [Sunny: Người ta nhỏ mà người ta rành đời đó anh"> Anh không nghe câu nữ nhân lúc nào cũng già hơn nam nhân 2 tuổi hử =]] Phải cộng thêm tuổi ở hiện đại của tỷ nữa, hehe, không có nhỏ đâu a :-"]

Thiết Diễm lắc lắc đầu, thành tâm cười nói, "Cám ơn lễ vật của ngài! Ta thực thích!" [Sunny: Ta chỉ đổi cách xưng hô của Mị tỷ thôi, còn Thiết Diễm ca ca thì do lúc này chưa nhận ra mình thương Mị tỷ nên không đổi thành "Nàng" được;;] Thực rat a muốn đổi lắm ý...]

Ngày đó, Thiết Diễm chơi đùa đến khi mặt trời khuất bóng mới lưu luyến giục ngựa hồi phủ.

Ngày đó, Thiết Diễm cam tình nguyện lĩnh phạt của mẫu thân, quỳ gối trong từ đường.

Ngày đó, trong suy nghĩ của Thiết Diễm đều là hình bóng của nữ tử giục ngựa gặt gao đi theo sau mình, nụ cười ôn nhu thường trực trên môi.

*** **

Đêm trước khi thành thân, Loan Phượng điện.

Sau án thư, Triệu Lang nhìn Mị ngồi trên ghế thờ dài, nàng bật cười nói, "Ngày mai sẽ thành thân, muội như thế nào lại buồn bã ỉu xìu như vậy? Hối hận à?"

"Ai hối hận!" Phượng mắt hẹp dài trừng mắt nhìn Triệu Lang, nói, "Ta đây là đang nghỉ ngơi dưỡng sức, ngày mai phải làm tân nương xinh đẹp."

Triệu Lang không nói gì, phải là tân lang xinh đẹp chứ, nàng đang suy nghĩ cái gì vậy? Tưởng tượng lúc nàng cùng Trần Bắc tướng quân đứng cạnh nhau, thật là có chút cảm giác điên đảo trời đất rồi!

"Đúng rồi, nghe nói hôn lễ của muội có chút không giống người thường nha!"

"Thế thì sao?" Mị miễn cưỡng đáp, nếu không phải Mị nghĩ đến thành thân rồi ban đêm sẽ không thể tùy ý tới nơi này tìm nàng nói chuyện, nên đêm nay mới có ý lại đây chơi với nàng, nàng nhất định đã ở nhà ngủ dưỡng sức, bất quá cái ghế này thật đúng là rất thoải mái, ừm khuất một chút cũng không sao.

"Không được tốt lắm đâu. Ngày mai ta có thể làm người chủ trì cho hôn lễ không giống người thường như vậy, thật đúng là chờ mong a!"

"Đi? Đây là chuyện gì thế? Ta như thế nào không biết?" Mị ngạc nhiên từ trên ghế ngồi thẳng, nhìn Triệu Lang đang cười xấu xa. [Sunny: cái cười xấu xa còn có từ khác là cười nham hiểm đó =]

"Chính là hôm nay, Trung Hiếu vương đã dâng tấu, hy vọng ta có thể đến chủ trì hôn lễ." Triệu Lang định sẽ không nói cho nàng, là chính nàng tuyên Trung Hiếu vương đến, hỏi công việc chuẩn bị hôn lễ như thế nào, nghe nói do Mị một tay xử lý, vì thế nhắc khéo Trung Hiếu vương thỉnh chỉ mời nàng đến chủ trì hôn lễ. [Sunny: Triệu Lang tỷ thiệt ham vui =="]

"Vậy tỷ ngày mai nên cẩn thận một chút, đừng để thân phận của ta bị bại lộ, đây chính là ngày trọng yếu của đời ta đấy."

Triệu Lang nhìn lại nữ tử ngồi vắt chân trên ghế, lắc đầu, chỉ có nàng mới dám như vậy cảnh cáo mình, cũng chỉ có Mị xem mình là bằng hữu, không phải xem mình là hoàng đế, dù sao đứng ở chỗ cao như vậy, không khỏi phải cô đơn, nhưng người cô đơn như nàng lại có một bằng hữu tri kỷ như vậy, chỉ sợ Mị cũng là bằng hữu duy nhất trên đời này của Triệu Lang ta rồi.

"Đúng rồi, nếu về sau muội không thể lại vào vào ban đêm, không bằng ta liền ban ngày tuyên triệu muội tới đánh đàn đi!" Triệu Lang nghĩ biện pháp.

"Không cần." Không ngờ biết nàng lại nói như vậy.

"Muội không phải nói muốn thu phục địch nhân, cho nên ta quyết định, về sau đệ nhất nhạc sĩ cung đình phải vào triều đánh đàn vào những ngày có yến tiệc, từ nay về sau đều phải như vậy. Ta cảm thấy lý do này tốt lắm" Triệu Lang xuất ra đã lí do tốt nhất.

"Tỷ....." Mị hí mắt nhìn nhìn nàng, thờ dài, lập tức lại nhắm mắt lại, nói, "Được rồi, bất quá tỷ không có việc gì đừng tìm ta, ta còn muốn tạo cảm tình với người trong phủ đấy!"

Triệu Lang lại lần nữa lắc đầu, hoàng đế muốn nghe nhạc còn phải xem sắc mặt nhạc sĩ, trong thiên hạ cũng chỉ có nàng mới đồng ý cái chuyện này thôi! Hơn nữa nàng còn phải đều đặn phát bổng lộc cho tiểu nha đầu kia nữa chứ!. Cầm tiền còn không chịu làm việc, phòng chừng cũng chỉ có nha đầu kia là vậy thôi. [Sunny: ta in đậm vì thấy đoạn này hài hết sức=]]

*** **

Đêm trước khi thành thân, Thiết phủ.

Thiết Diễm đưa tay vuốt ve hi phục màu đỏ trước mắt, khi các vị tỷ tỷ thành thân, hẳn từng thấy tỷ phu mặc la y quần [Sunny: bó tay không biết cái quần này==]. Nhưng bộ hi phục trước mắt này lại dị thường khác biệt, khổ trang màu đỏ, thân áo bào cũng màu đỏ, bên sườn xẻ tà thẳng đến thắt lưng. Phụ thân nói, tuy rằng kỳ quái một chút, nhưng cũng rất thích hợp hẳn. Hẳn kỳ thật cũng vô pháp tưởng tượng bộ dáng lúc mình mặc la quần. [Sunny: ý này là vì Diễm ca ca to cường tráng, không hợp với mấy trang phục của nam nhân trong thế giới nữ tôn a~]

Nghĩ nghĩ, thế nhưng lại nghĩ đến nàng, nàng rõ ràng chỉ có mười sáu tuổi, nhưng hôn lễ này cũng là do một nàng tay xử lý, yêu cầu của nàng tuy rằng kỳ quái lại không hợp lễ giáo, nhưng lại làm cho mẫu thân cùng phụ thân không thể phản đối, nghe mẫu thân nói, ngay cả Thánh Thượng còn muốn đến giúp vui, nhắc khéo muốn mẫu thân thỉnh nàng đến làm chủ hôn.

Kỳ thật, Hoàng Thượng muốn đến, chỉ cần ban chỉ là được, cần gì nhất định phải là thân từ mời. [Sunny: ca à, không phải thân từ mời, Triệu Lang tỷ tự nhiên tới chủ trì hôn lễ sẽ bị Mị tỷ hành hạ không thương tiếc đó=]]

Ngày mai rốt cuộc là nàng cưới hẳn, hay là hẳn cưới nàng đây? [Sunny: câu này hài số một =]] Thắc mắc hay đấy ca ca=]]

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Một ngày này, toàn kinh thành mọi người đều biết đệ nhất nhạc sĩ cung đình muốn ở rể Thiết phủ.

Một ngày này, toàn kinh thành đều nhớ kỹ hôn lễ duy nhất có thể được ghi vào thiên cổ.

Một ngày này, kinh thành toàn bộ chìm trong một màu đỏ.

Thảm màu đỏ trải từ Du Nhiên Tiếu các kéo dài tới Thiết phủ, cơ hồ phủ kín một nửa kinh thành.

Ven đường treo đầy những dải đèn lồng đỏ thắm.

Mấy trăm nam nữ tiểu đồng mặc quần áo màu đỏ đứng ở hai bên đường.

Trên mái hiên, một nữ tử trang phục màu đỏ lấy khăn đỏ che mặt, khi kiệu hoa đi qua, những đóa hoa màu đỏ từ trên trời rơi xuống, đem bầu trời cũng nhuộm đậm thành một mảnh chói mắt màu hồng.

Màu hồng này, làm cho toàn kinh thành cũng không ai không cảm nhận được niềm háo hức vui mừng toát ra từ Thiết phủ.

Hôn lễ này thiên cổ khó gặp, nam tử cười ngửa, nữ tử ngồi kiệu.

Hôn lễ này kinh thế hãi tục, nữ tử đội mũ phượng, vai quàng khăn hi.

Hôn lễ này trăm năm khó gặp, đã tàn sát bao nhiêu nam nhân rồi a~. [Sunny: Nam nhân khác ghen tỵ với Diễm ca đây a~ =]]

Mị – người làm kinh thành thay đổi hoàn toàn hôm nay, lúc này cũng chỉ ngồi ở trong kiệu, xốc lên hi khăn, lộ ra bán tư thế oai hùng của phu quân nàng đi bên cạnh. Hẳn mặc hi phục, dáng vẻ bùng bùng phấn chấn, tư thế oai phong凛冽, làm cho Mị say mê ngắm nhìn không muốn rời mắt.

Ha ha, rốt cục có thể tới gần hẳn, rốt cục có thể bảo hộ hẳn, rốt cục có thể đưa hẳn nhét vào dưới cánh chim, cẩn thận từ từ mà trân trọng rồi.

Tình yêu nàng dành cho hẳn, đã muốn dung nhập vào máu của nàng, đã giống như hô hấp, nhịp tim đập của nàng, không thể chia lìa.

Lúc này, Thiết Diễm cười ở trên lưng Đạp Tuyết Vô Ngân, tâm tư đặt tất cả ở trên người nữ tử trong kiệu. Thiết gia không phải lần đầu tiên có việc vui, nhưng cũng chưa từng gặp qua hôn lễ như thế. Không phải hẳn không biết nữ tử ở rể cũng không phải chuyện chuyện tốt đẹp gì, nhưng nàng lại có thể xem mọi chuyện xảy ra như là việc đương nhiên như vậy. Hôm nay vừa thấy một thân hi phục của hẳn, phụ thân liền rơi lệ không ngớt, nói rằng thế chủ như vậy, hiếm có, là phúc khí của hẳn. Hẳn không phải không cảm động, nhưng là Thiết Diễm hẳn trừ bỏ một thân võ nghệ, hành quân đánh giặc, làm sao đáng để nàng đối tốt như vậy, nàng rốt cuộc vì cái gì chứ? Nay hẳn còn là một tướng quân hữu danh vô thật, Thiết gia một nhà mẹ goá con cô. Có năng lực cho nàng cái gì chứ? Hẳn, thật sự là nghĩ không ra a!

Nàng, đưa hẳn tia chớp ngân thương

Nàng, đưa hân đáp tuyệt vô ngân.

Nàng, biết hân muốn cái gì.

Mà hân, lại không biết nàng muốn cái gì.

Ngày ấy phía trên đại điện, lời nàng hứa lúc đó, đã từ từ khắc vào nội tâm của hân. Chính phụ, cả đời nhất thế một đôi nhân, kéo dài Thiết gia huyết mạch, mỗi khi đêm dài buông xuống, hân đều sẽ cảm thấy lòng mình rạo rực, trong tâm sinh rất nhiều hy vọng. Nhưng khi mặt trời mọc lên ở phương đông là lúc hân vẫn không thể hiểu thấu được mọi chuyện. Hân, như thế nào có thể bảo vệ người nhà an toàn, như thế nào có thể bảo hộ giang sơn Đại Tống.

Suy nghĩ một hồi, cuối cùng kiểu hoa đã tới Thiết phủ.

Nhắc lên màn kiệu, bước qua chậu than, đi đến đại sảnh.

Triệu Lang lúc này sớm đã ngồi ngay ngắn ở phía trên đại sảnh, nhớ đến những gì chứng kiến ở trên phố, nàng thầm nghĩ, nha đầu kia thật đúng là phung phí a, chính điện của nàng còn chưa có trải thảm nhiều như vậy đâu! Nàng ta trải thảm nửa kinh thành, xem ra Mị so với nàng tưởng tượng đúng là giàu có hơn nhiều, về sau vấn đề lương thực trong quân đội không cần phải lo nữa rồi, vì Trần Bắc tướng quân của nàng, nàng cũng phải phụ trách một phần, xem ra trong triều có Trần Bắc tướng quân giống như có trấn quốc chi bảo a, Triệu Lang lo lắng không biết có nên cấp Thiết Diễm sửa phong hào thành Trần Quốc tướng quân không đây.

Khi Triệu Lang thấy trấn quốc chi bảo của nàng một thân hi phục đi đến, không khỏi cũng có chút kinh ngạc. Hi phục kì dị kham ở trên người Thiết Diễm chẳng những không kì lạ mà lại càng phát ra vài phần anh tuấn, nhưng lại so với nữ tử bình thường còn muốn mạnh mẽ hơn nhiều. Lại nhìn người theo sau hân đi vào, không khỏi phải nhin lắm mới có thể không cười to thành tiếng, thật sự là dị thường vất vả a~.

Mị thân hình mảnh khảnh vận mũ phượng và khăn quàng vai đỏ thắm, đầu đội hi khăn, thế gian này có nữ tử mặc như vậy để bái đường, từ thiên cổ tới nay nàng là người đầu tiên rồi!

Nhất bái thiên địa, Diễm, chúng ta từ nay về sau bạch đầu giai lão, vĩnh viễn chẳng cách rời.

Nhị bái cao đường, Diễm, ta sẽ hoàn thành mọi tâm nguyện của chàng, yêu chàng hết lòng.

Vợ chồng đối bái, Diễm, ta hứa với chàng tình yêu của ta đối với chàng sẽ vĩnh viễn bất diệt.

“Thình chú rề vén khăn voan.” Bà mới tiến lên nói, hân chưa từng thấy qua như hôn lễ vậy, ở lễ đường vén khăn voan không phải là chuyện ngạc nhiên, ngạc nhiên là nam tử lại là người vén khăn voan của nữ tử, nữ tử nhà ai ở rề cũng chưa từng làm như thế, chuyện không tốt như vậy, không phải đều phải che dấu thật kỹ sao, thế chủ thật đúng là.....

Thiết Diễm bình tĩnh tâm thần, ổn định tay, nhẹ nhàng vén lên khăn voan.

Vẫn là dung nhan xinh đẹp kia, không có son phấn, chỉ có một cặp mắt phượng xinh đẹp hút hồn, mũ phượng đẹp để quý giá ẩn trong chiếc khăn voan.

Giờ phút này, trong lòng hân không có quốc, không có nhà, có chỉ có nữ nhân xinh đẹp đến chói mắt trước mặt, chỉ có ánh mắt say đắm của nàng nhìn hân, chỉ có cánh môi nhỏ xinh mỉm cười với hân, chỉ có nàng, chỉ có nàng thôi. Lòng mi dài rậm khẽ run phảng phất ở trong tim hân, hoa đỏ giăng khắp nơi.

Mị vừa lòng nhìn vào đáy mắt kinh ngạc của Diễm, rốt cục có thể đường hoàng nhìn hân, dung nhan mà nàng sớm đã quen thuộc khắc vào thật sâu trong trái tim, nàng nhìn hân, càng nhìn lại càng yêu. Hân nhìn nàng như vậy làm nàng chỉ muốn ôm hân thật chặt mãi mãi, nàng muốn nhốt hân vào trong lòng để chứng minh cho mọi người biết hân chỉ thuộc về một người, là nàng.

“Khụ khụ khụ” Triệu Lang thấy hai người kia đắm đuối nhìn nhau, trong lòng có một chút hâm mộ, lại có ý muốn chúc phúc, không nỡ phá cảnh tượng tốt đẹp này.

Nhưng tình hình này, trừng mắt nhìn nàng không phải chỉ có mình Triệu Lang, ngay cả Trung Hiếu vương cũng liếc mắt khó chịu.

Thiết Diễm lấy lại tinh thần, cúi mặt, rũ mắt xuống, cảm thấy có chút xấu hổ bộ dáng vừa rồi của chính mình, không ngờ hân lại không nhớ lễ giáo gì cả.

Mị thấy hân lại lùi về một bước, cảm thấy có chút thương tiếc, thăm thán một tiếng, suy nghĩ vừa chuyển, đã tìm được tên đầu sỏ gây nên mọi việc.

Triệu Lang vừa thấy ánh mắt kia, làm sao có thể không biết Mị có ý tứ gì, mở miệng nói, “Trẫm niệm tình Thiết gia đời đời trung liệt, Trần Bắc tướng quân lập nhiều công lao cho triều đình, nay đặc biệt ban thưởng, chúc hai người các người bách niên giai lão, vợ chồng bền vững.” Quay đầu nhìn Trung Hiếu vương nói, “Có thể mượn thư phòng của Trung Hiếu vương dùng một chút không?”

Hoàng Thượng mở miệng, tất nhiên không ai dám từ chối, người ta khách khí hỏi vậy thôi, nhưng nghe ngụ ý của Hoàng Thượng, là muốn tặng họa sao?

“Trần Bắc tướng quân phụ phu theo trẫm vào phòng, các khanh cứ tự nhiên đi!” Triệu Lang đứng dậy rồi đi, phía trên hi đường mọi người đều quỳ tiễn.

*** **

Tiến vào thư phòng, đóng lại cánh cửa, Mị liền lạnh lùng nói với người đi bên cạnh Triệu Lang, “Ngươi tới làm cái gì?”

Người này đúng là Yến Vương Triệu Huân, mới vừa rời ở phía trên lễ đường, Mị liền thấy nàng, người này ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm thân ái phu quân của nàng, Mị hận không thể trực tiếp quăng hấn ra ngoài Thiết phủ.

Triệu Huân trong mắt chỉ có Thiết Diễm, thấy hấn vui mừng mặc hi phục, nhưng người bên cạnh hấn không phải nàng, ngay cả trong mắt hấn cũng không phải nàng, trong lòng dần cảm thấy âm ảm. Lúc này nghe được Mị một tiếng chát vắn, thế mới nhìn về phía Mị đội mũ phượng, ánh mắt nàng phức tạp không nói nên lời, có hận, không hề cam lòng, lại còn toát ra nét cực kỳ hâm mộ.....

Nữ tử nào có thể làm giống như nàng vậy, đem mũ phượng khăn quàng vai mặc đẹp giống như đương nhiên vậy, nhớ tới bóng dáng ở đại điện cùng nàng đối đầu, nữ tử cuồng ngạo như vậy, không ngờ chỉ là một nhạc sĩ nhỏ ?

Nàng nhìn thế nào cũng chỉ là một người nhu nhược, không có nửa phần võ công, biết Hoàng Thượng sẽ đến chủ trì hôn lễ, nàng cố ý thỉnh chi cùng đến, chỉ vì muốn xem Mị có hợp với Thiết Diễm hay không.

“Mị.” Thiết Diễm kêu tên nàng, hấn không nghĩ nàng không chút nào nhường Triệu Huân như vậy, Yến Vương như thế nào cũng là người của hoàng tộc, bất kính là tội lớn.

Mị nghe được một tiếng này, vui vẻ không thôi, đây là lần đầu tiên hấn gọi tên của nàng, nàng lập tức cái gì cũng không so đo, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Triệu Lang thật là bị dọa chết khiếp, nha đầu không sợ trời không sợ đất này, từ khi nào biết nghe lời như vậy?

Biết Triệu Lang lại loạn tướng, Mị tránh ở phía sau Thiết Diễm trừng mắt nhìn nàng một cái, còn không họa mau đi?

Đã biết rồi! Triệu Lang nhìn nàng liếc mắt một cái, nếu không theo mang người tiến vào, nàng đành phải chính mình động thủ, lấy giấy, mực.....

Thiết Diễm nhẹ nhàng mài mực. Mị đi lên phía trước, lấy nghiên mực, nhét vào trong tay Yến Vương, tức giận nói, “Mài mực.”

“Mị!” Thiết Diễm có chút không đồng ý gọi nàng.

Hắc hắc! Nghe hấn gọi nàng như vậy thật tốt, về sau không thể để cho người khác gọi nàng như vậy. Nghĩ nghĩ, nàng nhìn Thiết Diễm cười nói, “Chàng ở trong này mài mực, Thánh Thượng làm sao họa được!” [Sunny: Cái câu này ý là muốn kéo Diễm ca đi cho ca ấy khỏi mài mực=]]]]

“A?” Thiết Diễm nghe vậy có chút giật mình, lại bị Mị lôi kéo sóng vai đứng ở trước án thư.

Mị nhìn nhìn Triệu Lang đang thu lại bút mực. Nàng chính là nghĩ đến để xem náo nhiệt, kết quả lại phải một hồi nghe Mị nói một câu, “Nghe nói tỷ tỷ họa cũng không tệ lắm, ngày mai liền thay ta cùng Diễm vẽ một bức đi, làm hạ lễ cũng tốt lắm đó.”

Triệu Lang có chút không phản ứng, nhẹ nhàng nói, “Hạ lễ của ta đã đưa đến Thiết phủ rồi.”

“Đó là đưa cho Thiết gia, cái này là quà của ta.”

Vì thế, nàng hiện tại ở trong này cầm bút vẽ tranh, Hoàng Thượng lại phải làm họa sĩ, còn kéo luôn cả Vương gia dùng mảnh kia mài mực, trong lòng không ngừng thờ dài.

Nghĩ đến mới vừa rồi Thiết Diễm nói một tiếng, liền có thể làm cho nàng ngoan ngoãn nghe lời, nàng liền quyết định nhất định phải mua chuộc được Thiết Diễm, nếu không được thì hay là đổi phong hào thành Trần Quốc tướng quân cho hấn cũng không tệ nha?

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Hôn lễ điên đảo trời đất như vậy, bách quan là lần đầu tiên tham gia.

Thê phu kính rượu trong tiệc cưới, bách quan lần đầu tiên nhìn thấy chuyện kì lạ này.

Bất luận qua bao nhiêu năm, hôn lễ này đều làm cho người ta bàn tán say sưa.

*** **

Tiền viện, tiếng người ồn ào. Hậu viện, nền đỏ lay động. [Sunny: Đọc câu này có bạn nào...xao xuyến không =] Cuối cùng thì cũng cưới rồi, ta hạnh

Thật lâu đời không được động tác của nàng, Thiết Diễm khẽ cắn môi, mạnh dạn xoay nửa người đặt ở trên thân thể của nàng, xấu hổ nhìn ánh mắt bỗng nhiên mở lớn của nàng, phượng mâu kia lộ rõ nét kinh ngạc.

Hắn, tại sao không có mặc cái gì cả? Mị kinh ngạc nhìn gương mặt xấu hổ của Thiết Diễm, ánh mắt hắn mờ mờ, nhưng như thế nào cũng không dám nhìn thẳng vào mắt nàng.

Hắn, không phải là muốn..... Vì sao? Mị phát hiện trong lòng mình bỗng dưng có chút vui mừng.

Không cho nàng thời gian tự hỏi, Thiết Diễm bắt đầu đưa tay rút đi quần áo của nàng. Mị lẳng lặng nằm ở nơi đó, mặc hắn ngược ngịch làm, hắn nếu thật sự muốn, liền cho hắn đi, nàng, có lẽ vĩnh viễn sẽ học cách không cự tuyệt hắn. [Sunny: Ôi câu này, câu này..... Ta muốn khóc quá =]]

Khi hắn ở trên người nàng, bên hông nàng bỗng nhiên bị ấn xuống, Mị chỉ kịp ngẩn người, lập tức phản ứng với việc hắn muốn làm, vội vàng đưa tay ngăn trở, lại vẫn là chậm nửa bước, phần thân của hắn đã đè vào mặt huyết của nàng, tuy rằng chỉ là hơi hơi tham nhập, nhưng Mị biết, hắn là dị thường đau đớn.

Ngẩng đầu nhìn thần sắc hắn, sắc mặt tái nhợt, hô hấp hỗn loạn, nam nhân ngu ngốc này không biết cần phải làm tron trước sao? Rõ ràng đau như vậy rồi, còn muốn cứng rắn chống đỡ nữa a.

Thiết Diễm đưa tay đến tay nàng đang để ở trên hông hắn, muốn đẩy ra.

Mị không khỏi đau đầu, hắn đã vậy còn chấp nhất nữa, vì cái gì chứ? Nàng có chút không hiểu hắn. Không phải hắn sợ nàng sao? Không phải không tình nguyện sao? Chuyện hiện tại là như thế nào đây? Hắn có biết hay không, hắn làm vậy là dành vì cường gian a. [Sunny =]] H mà vẫn hài =]]

Aiz! Muốn thì được, nếu là hắn chủ động, nàng cũng không phải lại làm Liễu Hạ Huệ. Vậy, liền để nàng dạy cho phu quân thân ái biết cái gì là làm tình đi. [Sunny: Ôi trời== Sao mà t/g huyệt toẹt cái tử này ra thế a =]]

Mị đặt tay ở trên thắt lưng hắn dùng chút lực, xoay người đem Thiết Diễm đặt ở dưới thân, nhẹ nhàng cười nói, “Diễm, muốn ta sao?”

Thiết Diễm thấy động tác của nàng liền chần chờ một chút, nghe thấy câu hỏi của nàng, lại rũ mắt xuống im lặng.

Mị có chút phát điên, nam nhân này, sao lại muốn làm khó nàng vậy chứ! Hành động như vậy càng làm cho nàng tò mò muốn hỏi hắn rốt cuộc là đang nghĩ cái gì a!

Mị không hề nói lời vô nghĩa nào, trực tiếp hôn lên môi Thiết Diễm, không để ý tới trong nháy mắt hắn tròn to mắt, nàng điên cuồng mà mãnh liệt hôn trụ nam nhân dưới thân, như là muốn đem hết mười năm tương tư của nàng nhập vào linh hồn hắn.

Khi Mị buông ra Thiết Diễm, Thiết Diễm đã sớm từng ngum từng ngum thở hổn hển, đây là cái gì? Tim hắn đập như sấm, thở hổn hển như ngư, phụ thân chỉ nói sẽ rất đau, lại chưa nói qua sẽ có cảm giác như vậy.

Nhìn hắn có chút kinh ngạc, lại có chút bộ dáng mê mang, Mị cúi người nhẹ nhàng cắn vành tai hắn, cảm giác được hắn lập tức cứng ngắc thân mình, không khỏi bên vành tai hắn nở nụ cười.

Chậm rãi hôn xuống, hôn một tắc lại một tắc, không buông tha một tắc da thịt nào, ở trên làn da kia hôn đến khi lưu lại một cái vết đỏ tươi để đánh dấu ấn ký của nàng.

Mặc kệ thân mình hắn đã cứng ngắc, Mị đưa tay hướng lưng hắn hơi hơi ôm lấy, dùng ở trên hai hạt đậu đỏ trước ngực hắn, liếm, cắn, mút, sau đó, lại lặp lại lần nữa. Hôn xong, nàng mới phát hiện hắn hạo gầy, hạo gầy. Gầy đến mức làm cho nàng đau lòng, khi hôn hắn dần dần ôn nhu hơn.

Nàng nhẹ nhàng ở trên lưng hắn chậm rãi vuốt ve, chỗ kia dưới thân hắn lại đột nhiên rung rung đứng lên, Mị cười quyến rũ, nguyên lai, lưng hắn lại mãi cảm như vậy.

Thiết Diễm từ đầu đến cuối trầm mặc nằm ở trên giường, khi nàng hôn, có chút đau, lại có một cảm giác khác lạ hắn chưa bao giờ trải qua, hắn chỉ có thể cương thân mình, để nàng làm, khi nàng hôn lên trước ngực hắn, hắn cắn chặt răng, nuốt tiếng rên rỉ vào đầu lưỡi. Vì sao lại như vậy? Hắn thủy chung không hiểu, cảm giác lúc này và lời phụ thân nói tuyệt không giống nhau a! Khi tay nàng bắt đầu vuốt ve hắn, hắn chỉ cảm thấy có một loại cảm giác tê dại làm cho hắn không thể khống chế phần thân đang run run đứng lên kia, hắn lại có chút sợ, sợ sẽ biến thành người không giống chính mình như ngày thường.

Mị hơi hơi nghiêng đi thân hắn, ngược lại hôn trên lưng, đều là một tắc lại một tắc hôn không chừa chỗ nào, nhưng mỗi khi hôn một lần, hắn sẽ lại càng thêm run rẩy lợi hại, chờ khi hắn cơ hồ toàn thân đều run rẩy, Mị lại cảm thấy có chút kỳ quái, bởi vì hắn chính là chỉ im lặng run run, không có một chút tiếng rên rỉ nào phát ra.

Mạnh tay đưa hắn lật lại, một tia màu đỏ tươi từ miệng hắn chảy xuống.

Mị phượng mắt sầm lại, lửa giận dần ngăn chặn dục hòa bị hắn khơi mào, nam nhân này, thật ngu ngốc, nàng là cùng hắn làm tình, không phải cấp hắn gia hình.

Mị có chút thất bại cúi người liếm chất lỏng màu đỏ tươi kia, trong miệng đều là hương vị huyết tinh, hôn đôi môi đang cắn chặt của hắn, nhẹ nhàng liếm vết thương trên môi, ở giữa môi hắn lâm lâm nói, “Diễm, không cần nhẫn nhịn.”

Ngẩng đầu, thấy hán đang nhắm mắt lại quay đầu đi.

Mị có chút bất đắc dĩ, cảm giác thật bại càng nhiều hơn, không muốn bắt buộc hán chấp nhận mình, không muốn hán ảm đạm như vậy, không muốn..... Nàng quay đầu đi, lại thấy, hán..... Nơi đó..... Cao cao đứng thẳng giữa hai chân.

Mị đưa tay cầm, có chút phồng tay, Thiết Diễm lại đột nhiên vận vẹo run rẩy thân hình.

Mị than nhẹ, nửa nằm ở người hán bên cạnh, ôn nhu hôn môi hán, mi hán, hán cứ nhiên lại nhắm chặt mắt, Mị nhẹ giọng nói, “Diễm, đừng sợ, ta sẽ không làm bị thương chàng, đừng sợ.” Một lần lại một lần.

Mị nắm lấy tay hán, hướng phân thân hán bắt đầu nhẹ nhàng xoa nắn, chậm rãi di động, miệng không ngừng trấn an nam nhân càng ngày càng cứng ngắt kia, tay kia thì lại vuốt ve lưng hán.

Thiết Diễm mãnh liệt run rẩy, lưỡi của nàng để ở hán giữa môi hán, làm cho hán không thể cắn môi, một tiếng rên rỉ liền như vậy từ đầu lưỡi phát ra, rốt cuộc không thể ngăn chặn, thân hình hán cuội cùng hơi hơi mềm ra, trong cơ thể hán không thể khống chế một dòng nhiệt lưu đang di chuyển, lần đầu tiên hán phát hiện, khống chế chính mình đúng là khó khăn như vậy. Hán đã dần dần không thể chịu được nữa.

Mị đơn giản tăng nhanh tốc độ trên tay, nam nhân này rất biết nhịn, sợ hán lại thương tổn chính mình, để miệng gần môi hán, nàng không ngừng nói, “Diễm, đừng sợ, đừng nhẫn.” Không ngừng thì thầm, nàng một chút biện pháp để trấn an hán cũng không có, trong tay hán không ngừng có mật dịch từ đỉnh chảy ra, dính ẩm ướt cả tay nàng, hán cố gắng khống chế tiếng rên rỉ đứt quãng, thanh âm trầm thấp khàn khàn kia lại càng thiêu đốt dục vọng của nàng, nàng cũng không dám làm bị thương hán.

Rốt cục, thân hình hán đột nhiên ban trắng tấp, hơi hơi run rẩy, hán trong tay nàng càng cứng rắn hơn, nhưng như thế nào cũng vô pháp phóng thích, dục vọng quá mức mãnh liệt làm cho Thiết Diễm thần trí mê ly, miệng thông khổ thì thảo, “Thật là khó chịu a.....”

Mị thế này mới bỗng nhiên nhớ tới trong sách thuốc trung nói, nam tử muốn phá thân phải trải qua sinh hoạt vợ chồng. Nhìn hán thần trí đã không rõ, cả người tản ra dục vọng nhưng lại phá lệ đẹp đến mê người.

Mị nhắm mắt, áp chế dục thú đang bò trong cơ thể, ôm lấy Thiết Diễm, ghé vào lỗ tai hán nhẹ nhàng hỏi, “Diễm, ngươi đang sợ cái gì?”

“Sợ?” Bị dục hòa khống chế, Thiết Diễm thì thảo lặp lại, “Sợ, không thấy được những mối họa trong triều, ân..... Sợ, không bảo hộ được Thiết gia, sợ, người..... A..... Thật là khó chịu.....”

Mị lại ngây ngẩn cả người, sợ nàng? Hán sợ nàng? Trong lòng nàng đột nhiên chấn động một cái rồi dần trở nên lạnh lẽo.....

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

“A..... Mị.....” Thiết Diễm đột nhiên kêu ra tên của nàng, nắm lấy cánh tay của Mị đang đắm chìm ở trong lòng hán, “Ta khó chịu..... rất khó chịu..... Mị..... Mị.....” Kia một tiếng “Mị” là xin sự giúp đỡ của nàng, không cần buông ta, ta rất khó chịu, giúp ta.....

Mị lại cảm thấy hốc mắt đỏ lên, kêu tên của nàng như vậy, hán thật sự sợ nàng sao? Hán sợ nàng vì cái gì chứ? Mặc kệ, cho dù là hiểu sai ý, nàng cũng không quan tâm, hán mê hoặc như vậy, nàng làm sao rời hán được chứ.

Trong lòng Thiết Diễm đột nhiên kịch liệt run động, biết hán không thể đợi thêm nữa, Mị xoay người ngồi xuống, đưa phân thân của hán nhét vào nơi ấm áp của nàng.

Thiết Diễm oằn mình, run run nói, “Đau..... Đau quá.....”

Mị bao bọc hán bên trong, cúi người hôn nhẹ hán, tuy rằng thân mình của hán đang khát vọng dục vọng nên đau đớn, nhưng dù sao cũng khó có được cơ hội nghe được nam nhân của nàng kêu lên đau đớn như vậy, không quan tâm hán khó chịu, không quan tâm hán sợ hãi, nàng hy vọng hán có thể biết được tư vị hạnh phúc chân chính là như thế nào!

Ôm lấy một nửa thân mình mềm nhũn kia, nàng nhẹ nhàng vuốt ve trên lưng của hán, một lần lại một lần, cho đến khi môi hán phát ra tiếng rên rỉ, thân mình vì ham muốn tình dục mà run run, thất vọng vì khát vọng mà vận vẹo liên hồi.

Mị hít sâu một hơi, chậm rãi đóng đưa vòng eo, dần dần hô hấp cùng tầm mắt mê ly trước mặt làm Mị biết dục vọng của chính mình sắp sửa không khống chế được nữa, dù sao từ khi đến kinh thành, nàng vẫn luôn uống thuốc áp chế dục vọng, dục vọng của nữ nhân ở nơi này mạnh hơn nam nhân nhiều, nhưng nàng trừ bỏ Thiết Diễm, ai cũng không muốn chạm vào. Như vậy, hiện tại nàng chỉ có thể hy vọng, hán có thể chấp nhận dục vọng của nàng.

Thiết Diễm tuy là người luyện võ , thể lực so với nam nhi bình thường tốt hơn rất nhiều, nhưng chưa bao giờ trải qua mấy chuyện làm tình này, cũng không chịu được cách Mị liên tục “đòi” hân như vậy. Huống chi, Mị lại có Hồn Nguyên Công hộ thể, thể lực của người bình thường so với nàng không thể bằng được.

Đợi cho Mị rốt cục đã thỏa mãn hết dục vọng tích tụ đã lâu, Thiết Diễm sớm đã bất tỉnh nhân sự, cả người xanh tím khắp nơi nằm ở trong đệm chăn, phân thân giữa hai chân dĩ nhiên là đã sưng đỏ, còn bị xước da chút chút, ần ần có vài tơ máu nổi lên. [Sunny: Tỷ làm gì Diễm ca thể hử — Tội huynh ấy chưa kia!]

Mị biết mình đã làm quá mức, nhưng nhiều năm ần ần, một khi phóng thích đến chính mình cũng không chế không được, hiện tại duy nhất có thể làm là giúp cho hắn dễ chịu một chút.

Cũng không quản hiện tại đã là giờ nào, Mị đứng dậy, gọi Cốc Tây, muốn hắn chuẩn bị thùng nước và nước ấm để tắm rửa, sau đó tự mình trước kiểm tra phân thân của hắn một chút. Mặc dù bị xước da, nhưng chỉ cần sức chút được thì tốt rồi. Lúc này, Mị mơ hồ nhớ rõ, khi hắn đang lúc cao trào , trong cơ thể của chính mình lúc ấy bỗng nhiên cảm giác được hấp lực mãnh liệt, đó là cái gì vậy a? Aiz, sách thuốc ở nơi này rất ít đề cập đến vấn đề sinh lý của nam tử, thật sự là trọng nữ khinh nam đến mức tận cùng rồi.

Nghe được gian ngoài an tĩnh lại như thường, Mị ngồi bên giường ôm lấy Thiết Diễm, người này ngày thường thoát nhìn dáng người cao ngất mạnh mẽ, kiên nghị bất khuất, nhưng dưới lớp quần áo lại gầy yếu đến như vậy, nàng ôm hắn cũng không cảm giác được sức nặng, về sau xem ra phải bồi hân ăn cơm đảng hoàng rồi.

Mị ôm hắn ngồi vào dục dũ* [Cái thùng tắm đấy], tẩy trừ mọi thứ sạch sẽ. Lại trở lại trước giường, Mị thấy trên giường có loang lổ vết máu, kia, là lạc hồng của hắn. Máu son trên bụng cũng đã biến mất, như vậy, từ nay, hắn đã là của nàng. Mị kéo xuống tấm trải giường đặt ở một bên, đơn giản kéo ra đệm chăn, sau đó đem Thiết Diễm đặt ở trên đệm, giúp hắn bôi thuốc, là loại được tốt nhất, lại tiếp tục thay hắn nhẹ nhàng mát xa thân mình, hy vọng ngày mai hắn có thể đứng lên, người này một khi thanh tỉnh, nhất định lại sẽ đem chính mình biến thành siêu nhân, dù đau cũng sẽ không nói ra miệng.

Sáng sớm, Mị sau khi đã lạy Thiết gia liệt tở liệt tông , liền đứng ngay tại đại sảnh chờ, thật đúng là có chút khốn đốn mà. Nàng đã bao giờ làm mấy chuyện này đâu cơ chứ!

Đang nghĩ lung tung, Trung Hiếu vương Thiết Dũ cùng Vương Quân Triệu Quỳnh đi vào đại sảnh, vừa thấy Mị một mình chờ ở trong sảnh , hai người có chút kinh ngạc.

“Như thế nào chỉ có mình con, Diễm nhi đâu?” Thiết Dũ mở miệng hỏi, cũng là Vương Quân Triệu Quỳnh hiểu rõ mọi chuyện nên chỉ cười nhẹ.

Aiz! Nhìn hắn cười thành như vậy, chắc chắn hôm qua hắn đã giao cho Thiết Diễm việc gì rồi, nếu không, nam nhân lạnh lung kia làm sao ở lúc tối hôm qua làm ra cái chuyện khiến người người đỏ mặt như thế được chứ!

“Diễm còn đang ngủ, Mị là tới thỉnh an kính trà !” Nàng thật đúng là không biết là phải dâng trà, buổi sáng khi tỉnh dậy còn gọi Đông Đông nhà nàng tới, cư nhiên nàng ta lại hỏi nàng một câu, “Ta không có ở rê qua, làm sao mà biết được!” Aiz! Đều bị nàng chịu quá nên hồng rồi, cả chủ tử cũng dám nói giọng như thế!

Nhưng thật ra Diễm... Nhớ tới nam nhân này, Mị tâm nhien không được như nhữn ra từng trận , tỉnh tỉnh như thế, đúng là một nam nhân biết làm người khác đau lòng a! Hắn tại sao lúc nào cũng nhẫn nhien như thế chứ?

Đêm qua nàng ngồi như vậy, nhìn hắn ngủ thẳng đến khi trời sáng, bên tai quanh quẩn toàn là âm thanh của hắn kêu tên “Mị” và “Ta rất khó chịu” . Cũng chỉ có lúc thần trí tan rã đến cái loại này hắn mới có thể như thế a!

Mị nghĩ đến Diễm nên có chút xuất thần, cho đến khi chính mình bị huých một cái, nhìn xuống, là cháu ngoại trai Thiết Nguyệt của Thiết Diễm, bụng khay, đang dùng khuỷu tay huých nàng.

Thiết Nguyệt không hiểu được, tiểu cậu như thế nào lại tuyển tiểu nhạc sĩ chỉ biết đánh đàn xướng khúc nhu nhược này a? Yển Vương không tốt hơn sao? Có người như vậy thích tiểu cậu, nhất định là một thể chủ kì lạ rồi. Hơn nữa nữ tử ở rê cũng không phải chuyện tốt đẹp gì.

Từ lúc nhắc tới chuyện đó trước mặt bà bà, hắn đã bị bà bà cấm cửa, đều là tại nàng ta làm hại, kết quả không đầy hai ngày, bà bà cùng tiểu cậu vào cung, một hồi sau quay về nói Hoàng Thượng đã ban thưởng hôn lễ, đáng tiếc tiểu cậu oai hung như vậy, sao lại phải lấy một thể chủ có khí chất nam nhi như thế chứ.

Thiết Nguyệt bên này oán thán, Mị bên kia đã nghĩ, Thiết gia thuộc loại nghèo khó a! Tốt xấu cũng là phủ của vương hầu , nhưng hạ nhân trong phủ này , cũng chỉ có một người gác cổng là Thiết An, một người trong trù phòng* [Phòng bếp] là An thúc, bảo an Thiết Quân; một người phụ trách dọn dẹp là Thiết Bình, và một người phụ trách mọi chuyện vặt vãnh trong phủ của Mị và Diễm là Bình thúc. Dù sao thì gia nhân chính thức vẫn là phụ phu Bình An, bên người Vương Quân còn có hai gã sai vặt. Nhưng thật ra nàng ở rê nơi này, đi theo bên người còn có bốn người, cùng mẹ con đập tuyệt vô ngần đang ở trong chuồng ngựa, nếu không ngay cả kính trà cũng không cần Thiết Nguyệt này bụng khay.

Lại bị huých một cái, Mị trừng mắt nhìn, liếc mắt một cái, tiểu tử này, có cần dùng sức như vậy không, nhìn đại sảnh đã muốn ngồi đầy người, Thiết Dũ chính là đang nhủ này, Vương Quân cũng là khẽ nhìn nàng.

Mị đi lên phía trước, quỳ gối trước mặt Trung Hiếu vương cùng Vương Quân , hai tay giữ thẳng bằng, nâng chén, kính trà.

Trung Hiếu vương uống trà, nói, “Diễm nhi hôm nay không luyện công sao?”

Mị trên mặt trong chốc lát xuất hiện hắc tuyến, đó là con trai, người cho là nữ nhi sao chứ. Đã qua một đêm động phòng, còn muốn hấn đi luyện công, tướng phu quân ta là siêu nhân à?

Vương Quân vội nói, “Đột nhiên tổ chức hôn lễ như vậy nên tinh thần không thoải mái, khó trách không thể luyện võ.”

Có người giải vây, Mị liền bụng chén trà đưa Vương Quân.

Vương Quân tiếp trà, nhấp một ngụm, cười tủm tỉm nhìn Mị, lên tiếng nói, “Hào hảo hảo, mau đứng lên đi!” Con tuyền thể chủ cũng thật tốt, hôn lễ kia hấn chưa nhìn qua, nhưng lúc nhìn đến bộ hỉ phục kia, hấn liền biết con thật sự là tuyền đúng người rồi, nếu là vô tâm, như thế nào độ nhỏ, dài ngắn không sai chút nào, kiều dáng kia tuy rằng kỳ lạ chút, nhưng lại có thể càng thể hiện nét độc đáo riêng cho con. Còn có ngân thương tia chớp, đập tuyệt vô ngân, trên lễ đường hấn ra nhìn trong mắt con tràn ngập tình ý. Vương bản lớn nhất của hấn chính là hạnh phúc của con, nay, có được một thể chủ tri kỷ như vậy, hấn đã có thể yên tâm mà đem con giao cho người nguyện ý vì hài tử ngốc kia ở rể.

Kế tiếp là, đại tỷ phu, nhị tỷ phu, tam tỷ phu, tứ tỷ phu cùng ngũ tỷ phu. [Sunny: Gi đông vậy trời ==]

Hắc hắc! Kế tiếp là lúc tiểu tử Thiết Nguyệt này cấp nàng kính trà. Trong ánh mắt tiểu tử này rõ ràng là xem nàng không vừa mắt, bất quá Mị cũng không rảnh cùng hấn so đo, trong lòng lại nghĩ về Thiết Diễm, không biết hấn có đi nổi không đây? Thân thể thế nào rồi?

Tiến vào cửa phòng, Mị thấy trên giường không một bóng người, xoay người đi ra ngoài, chỉ thấy Cốc Đông đứng ở ngoài cửa.

“Đông Đông, Diễm đâu?”

“Tiểu thư, tướng quân đi luyện võ trường rồi.” Vào Thiết phủ, Mị cảm bất luận kẻ nào cũng không được xưng nàng là cung chủ, vì thế tất cả thống nhất đổi giọng gọi nàng là tiểu thư, tuy rằng Cốc Đông cảm thấy bất bình việc cung chủ hạ mình ở rể Thiết phủ, đối với Thiết Diễm cũng không thấy hấn có gì đáng giá để tiểu thư làm vậy. Trong con mắt của nàng, vị tướng quân này so với nữ nhân còn cường hấn hơn, làm sao giống nam nhân được chứ!

“Luyện. Võ trường?” Mị thanh âm có chút âm trầm, quay đầu hướng luyện võ trường đi.

*** **

Trên luyện võ trường.

Một đạo bóng dáng tung bay, thân hình như điện, ngân thương như rồng, nhanh như tia chớp lay động trong không gian.

Diễm liễu mạng vung ngân thương trong tay, trong đầu toàn là những hình ảnh dây dưa điên cuồng đêm qua, mãnh liệt dục vọng như vậy, hấn chưa bao giờ trải qua, cái cảm giác không khống chế được làm cho hấn sợ hãi không thôi, cái cảm giác khoái hoạt làm cho hấn vừa khát vọng lại muốn vừa rời xa, nên làm cái gì bây giờ? Hấn nên làm cái gì bây giờ?

Đêm qua bị nàng bức nói ra những lời ấy, từng tiếng hấn đều rành mạch nhớ rõ, hấn sao lại yếu đuối cần nàng giúp đỡ như thế, không khống chế được mình lại phải cầu xin tiểu thể chủ giúp đỡ. Hấn tâm thần rối loạn, khí huyết trong lồng ngực bốc lên.

Mị âm trầm đứng ở một bên luyện võ trường, nhìn Thiết Diễm ở giữa sân hết sức chăm chú múa ngân thương, nhất chiêu nhất thức đều sắc bén, dừng nhịp đúng chỗ, mỗi chiêu đều cứng cáp hữu lực, giống hệt như bình thường. Một đêm tận tình làm việc chắc chắn rất đau, xem hấn đi, sắc mặt tái nhợt, hô hấp hỗn loạn, không nằm trên giường nghỉ ngơi, còn chạy tới đây luyện võ điên cuồng như vậy, hấn, sao lại không biết quý trọng chính mình như vậy? Kia nàng, vì sao phải thay hấn đau lòng như vậy đây.

“Phốc ~” Thiết Diễm bỗng dưng phun ra một ngụm tiên huyết, quỳ một gối xuống cho giữa sân, huyết hoa rơi ở trên vạt áo, vài đoá rớt dưới đất.

Mị thân hình chợt lóe, liền đi vào giữa sân, cũng không để ý có ai nhìn hay không, đoạt cây ngân thương trong tay Diễm, ngồi xuống ôm lấy hấn.

“Buông tay.” Thiết Diễm bị nàng gắt gao ôm trong ngực, không thể động đậy, khí lực của nàng lại lớn như vậy, kỳ thật tối hôm qua hấn cũng vô pháp gãy ra khỏi nàng, không phải sao?

“Câm miệng.” Mị cắn răng nói, không hảo hảo nghỉ ngơi cho nàng, chạy đến đây luyện công nàng còn chưa tỉnh, cư nhiên lại luyện đến học máu, sao lại thế chứ? Mị không ngờ lại kích động thành như vậy.

Thiết Diễm nghe thấy nàng bình tĩnh mà sắc bén quát hấn, gương mặt thấy khuôn mặt nàng âm trầm, thế này mới cảm nhận được trên người nàng đang tản mát ra tức giận. Nàng như vậy làm cho hấn rất cuộc nói không nên lời câu nào, chỉ có thể để nàng ôm trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Vào phòng, Mị đem Thiết Diễm đặt ở trên giường, đưa tay chế trụ mạch môn của hắn, may sao chỉ là rối loạn cơ thể, không có gì đáng lo. Nam nhân này sợ là chưa từng chú ý đến sức khỏe của bản thân mình, nhiều năm hành quân đánh giặc, không chừng đến thức ăn hắn cũng không kiêng dè sống chín. Hơn nữa, ở Tiết phủ 3 năm hình ngược, chỉ có 2 năm bồi bổ, làm sao có thể bồi dưỡng thân thể mạnh khỏe được. Nếu muốn kéo dài huyết mạch cho Thiết gia, nàng tất phải chăm sóc hắn thật tốt, nhưng nếu vì ý cô nàng ở bên, hắn lại chủ quan không để ý đến bản thân mình thì làm sao đây.

Nhìn Thiết Diễm nằm trên giường mặt quay đi, không dám nhìn lại nàng. Mị thật sự không biết làm sao cho phải, người này, bất quá chỉ là nam nữ hoan ái thôi, dù gì cũng là việc rất bình thường, rốt cuộc là hắn để ý ở điểm gì chứ? Đêm qua, bị hành động của hắn dọa, nàng nhất thời không phản ứng kịp, nhưng đêm qua khi ngồi bên nhìn hắn cả đêm, nàng đã đoán chắc tám phần là do phụ thân của hắn nên hắn mới dám làm thế. Ai ngờ người này lại một mực cho rằng, Thiết gia nếu rơi vào tình trạng không có con nối dõi là do hắn, vì là lỗi của hắn cho nên hắn mới.Aiz, người thích đảm đương trách nhiệm như vậy, thế nào lại không ngắm lại xem, muốn làm một phu quân có trách nhiệm, lại có thể coi thường thế tử như thế sao?

Thiết diễm thấy Mị vẫn không lên tiếng, xoay người muốn xuống giường. Đối với hắn mà nói, ngoại trừ lúc ngủ và khi dưỡng thương mới phải nằm trên giường, nhưng lại đột nhiên bị nàng ôm lấy rồi đặt lại trên giường. Nàng nằm ngay cạnh hắn, vùi đầu vào vai hắn, hơi thở ấm áp của nàng phả nhẹ trên cổ, thân thể Thiết Diễm trong nháy mắt trở nên cứng ngắc, bên tai chỉ nghe thấy nàng nói ‘ Ta mệt, giúp ta ngủ một lát’.

Căn phòng không có tiếng động, chỉ một lát sau, Thiết diễm nghe được tiếng nàng nhẹ nhàng hô hấp, nàng, thật sự đang ngủ sao ? Hắn bị nàng ôm chặt bên mình, lúc này mà tránh ra e sẽ làm nàng thức giấc, nghĩ đến vừa rồi trong mắt nàng mơ hồ hiện lên vài tơ máu, hắn yên lặng cho nàng ôm, cơ thể cứng ngắc cũng dần dần thả lỏng.

Thiết Diễm nhìn về phía trên màn, kinh ngạc nghĩ, vừa rồi là nàng thở dài bên tai hắn sao? Tại sao nghe tiếng thở dài ấy hắn lại cảm thấy tâm trạng rất kỳ lạ, trong lòng cảm xúc không rõ lại muốn trào ra? Rốt cuộc là hắn làm sao vậy ? Vì sao vì tiểu thế tử mà tâm trạng lại đại loạn như thế ?

Đêm qua. mặt Thiết Diễm chợt bừng đỏ, ngay trên chiếc giường này, hắn cùng nàng ân ái, nghĩ lại, chợt thấy đối với cảm giác của bản thân hôm qua lại có một chút xa lạ.

Kỳ thật, hắn biết nàng ngồi cạnh bên mình cả một đêm. Hành quân nhiều năm như vậy, ngay cả lúc mệt mỏi nhất hắn cũng chưa từng ngủ một giấc sâu, cho nên khi mơ hồ tỉnh lại, hắn đã biết có người bên cạnh, cũng là lúc hắn nhận ra hơi thở của nàng.

Hơi thở này, lướt qua làm cho hắn không thể bình tĩnh, nhẹ nhàng mà xuyên sâu vào tâm can, xương cốt của hắn, khiến Thiết Diễm không thể nào quên.

Nghe được nàng đứng dậy rồi đi, nghe được nàng phân phó hạ nhân bên ngoài không được làm phiền hắn nghỉ ngơi, cũng nghe được nàng hỏi một người về cách kính trà, cũng nghe được người nọ bắt kính trà lời. Người này hình như tên Cốc Đông, ngoài ra còn có 3 người khác cũng theo nàng nhập phủ, hình như là người hầu thân cận của nàng. Nhưng 4 người này cũng không phải hạ nhân bình thường, ai cũng biết võ công. Nàng rốt cuộc là ai đây? Bên người luôn mang theo những cao thủ như thế, chắc chắn không phải người bình thường rồi.

Nàng thật sự là một nhạc sĩ sao ? Nhớ ngày ấy trước của phủ, nàng đưa hắn tia chớp ngân thương cùng đập tuyết vô ngân, mùa hạ, trời xanh mây trắng, nàng yếu ớt cười, xấu hổ cùng hắn sống vai trên ngựa. Trên đại điện, thanh lệ là nàng, xinh đẹp là nàng, đáng yêu cùng mạnh mẽ vẫn là nàng, cuồng ngạo cũng là nàng. Trước mặt Yên vương cùng chư vị bách quan, nàng hứa sẽ cùng hắn cả đời bên nhau, còn có đêm qua, nàng là người khẽ hôn hắn, vuốt ve hắn điên cuồng thậm chí lại vẫn là nàng. Nàng như vậy, biến thân thành nhiều vẻ như vậy, lại làm hắn rung động, thậm chí có chút rối loạn, hoảng hốt. Chỉ có liều mạng vũ động ngân thương, mặc kệ thân thể đau nhức tiếp tục luyện võ, hắn mới có thể tìm về sự bình tĩnh ngày xưa , nhưng trong lòng vẫn tràn đầy hình bóng của nàng.

Nàng. Thân thể mảnh khảnh như vậy lại có thể dễ dàng ôm lấy hắn, cái ôm của nàng làm hắn muốn thoát đi, có lẽ bởi vì sợ hãi, nhưng thật ra có phải sợ cái gì đâu, chỉ là theo bản năng muốn tránh thôi. Thấy nàng tức giận trong lòng, hắn cũng không yên, lại có chút sợ hãi song lại không biết mình sợ cái gì, một Thiết Diễm như vậy, đến chính hắn cũng cảm thấy xa lạ.

Hơi thở trên cổ nhẹ nhàng mà ấm áp làm cho hắn cảm thấy lòng cũng dần vững vàng, Người này so với Thiết Nguyệt kêu mình là cậu kia chỉ lớn hơn vài tuổi, lại có thể làm hắn khinh địch không đề phòng gì, tâm tình đảo lộn, làm cho hắn không thể xem nàng làm như Thiết Nguyệt, bình thường mà đối đãi.

Không hiểu vì sao, Thiết Diễm cảm thấy trong lòng nàng cũng không thực sự tức giận, cứ miên man suy nghĩ như vậy, hắn vô thức rơi vào giấc ngủ say – lần đầu tiên khi mặt trời đã lên cao như thế mà hắn vẫn chìm trong giấc mộng.

Ngoài cửa, Cốc Đông cùng Cốc Tây lặng lẽ thủ, chủ tử nhà các nàng khi ngủ thì không nên để người khác quấy rầy, chỉ trừ khi là người đang nằm bên cạnh chủ tử trong kia thôi.

Những ngày kế tiếp, Thiết Diễm cố ý tránh ở cùng một chỗ với My, nàng cũng không có ý ép buộc hắn, chỉ sai Cốc Tây cùng Cốc Bắc từ nay đi theo Thiết diễm.

Thành thân được ba ngày, hoàng đế ra một đạo thánh chỉ, phong Thiết Diễm làm Trấn Quốc tướng quân kiêm thống lĩnh ngự lâm quân, lập tức nhận chức.

Trung hiếu vương có chút không vui, Trấn Bắc tướng quân cùng Trấn Quốc tướng quân, căn bản khoog có gì khác biệt cho lắm, chẳng qua chỉ là danh xưng bất đồng mà thôi. Thiết Diễm vốn cũng không cần danh xưng kia, nhưng làm thống lĩnh ngự lâm quân sẽ không phải cả ngày ở trong phủ, cũng coi như đây là một điểm tốt.

Mị thật ra chỉ cần nghĩ một chút liền hiểu được tên hồ ly Triệu Lang kia suy nghĩ gì, thật đúng là ngày càng gian xảo. Nhưng nàng thật ra cũng muốn Thiết Diễm nhận chức vụ này. Hàng ngày nhìn hấn vất vả né tránh, cả ngày đều đến võ trường luyện thương, trừ lúc dùng bữa mới gặp mặt đôi chút, còn đâu, buổi tối, hấn nhất định phải chờ nàng ngủ mới vào phòng, nhẹ nhàng nằm bên cạnh nàng. Chỉ khổ nàng sợ hấn ngủ ít lại biến thành con cú, nên đành phải đi ngủ sớm. [Sunny: ý của câu này là nếu Diễm ca ngủ trễ => mất sẽ thâm => con cú =]]

Thiết Diễm của nàng sao có thể như vậy a! Nhớ tới ngày ấy, hấn ở trên ngựa, gương mặt ẩn hiện đôi lúm đồng tiền, hấn quả thật thích hợp ở nơi trời cao để dang rộng đôi cánh, chứ không phải chỉ làm rồng ở nơi nước cạn được.

Thiết Diễm đi nhận chức, Mị không có việc gì cũng sẽ đi dạo ở trong cung, nàng bây giờ cũng được coi như tâm phúc của hoàng thượng. Đương kim hoàng thượng từ ngày thấy nàng múa, liền đem lòng say mê, còn tuyên Mị ít ngày nữa vào đại điện tấu khúc. [Sunny: Chỉ là cái cớ của tỷ ấy=] Ngay cả Đại nhạc tư* là một lão thái thái nghiêm túc như vậy, nay thấy nàng cũng tủm tỉm cười, còn thỉnh nàng chỉ bảo thêm vài điều cho các nhạc sĩ cùng vũ công trong hoàng cung [Đại nhạc tư là quan đứng đầu về phần văn nghệ đấy] Những tháng ngày an nhàn trước đây đã không còn nữa rồi, có đôi khi nàng còn không thể không tự tìm lấy nơi thanh tĩnh mà trốn a~~~~

Mị tìm được một nơi thanh tĩnh, ngay tại ngự hoa viên, nơi này hẻo lánh, ít người đến. Nhưng ít người đến không có nghĩa là không có ai đến, nàng biết nếu nàng đến đây tìm thanh tĩnh, tất cũng sẽ có nhiều người biết chỗ này. Cũng may, nàng thường trốn ở trên cao, không dễ bị phát hiện a. [Sunny: chắc tỷ trốn trên cây =]]

Vì thế Mị mới biết được, Thiết Diễm nhà nàng ở trong triều cũng như trong cung luôn bị cô lập a! [Sunny: Diễm nhà tỷ đấy =] Cũng may, còn có Hiến vương cùng tể tướng nâng đỡ. Tuy rằng hai người kia không phải lúc nào cũng ở bên hấn, nhưng xem cách các nàng bảo vệ hấn, cũng như là mắt nhắm mắt mở nâng đỡ mà thôi! Dù sao người của ngự lâm quân đều là nữ nhân, tất nhiên sẽ không đồng ý nghe theo lời một nam nhân rồi, ai cũng có tình ngầm chèn ép hấn a~.

Nhưng lúc nào người nọ cũng luôn bày ra bộ dáng điềm tĩnh, Mị đương nhiên nhìn thoáng qua không thể nào biết được, nhưng nay nếu nàng đã biết, tất không thể để hấn cứ như vậy bị cô lập.

Về phần thu mua lòng người, cách tiện lợi nhất chính là

Kết quả, không lâu sau, Thiết Diễm dù triện cũng phát hiện ra có điểm khác lạ. Các đại thần ngày thường đối với hấn luôn lạnh lùng, xa cách, nay lại tự nhiên chào hỏi, đôi khi còn có thể bàn một vài câu chuyện công với hấn nữa a. Quân giáo ngự lâm quân luôn không phục hấn, nay lại cư nhiên dựa theo mệnh lệnh của hấn mà tập luyện. Thậm chí còn có một số đại thần lên thỉnh hấn mời Mị đệ nhất nhạc sĩ cung đình đến biểu diễn ở phủ của họ. Hấn quả thật có chút buồn bực, không phải việc này phải do bọn họ tự mình đưa thiệp mời đến chỗ nhạc sĩ sao, sao bây giờ việc này lại đến tay hấn rồi.

**** *

Phụng Thiên Điện

Mị tựa vào cái ghế Triệu Lang vì nàng đặc biệt làm ra, ôm một cây tỷ bà, chán nản gầy gầy vài cái, aiz, nàng lại bị triệu đến hiến khúc nữa rồi.

Triệu Lang đối với thái độ này của Mị tựa hồ đã thành thói quen. Dù sao nàng cũng không phải thực sự muốn nghe Mị hiến khúc.

“Muội gần đây giống như rất bận rộn a!” Triệu Lang hỏi.

“Đúng” Mị tất nhiên biết Triệu Lang có ý tứ gì.

“Đúng?” Triệu Lang bật cười nói “Muội đến chỗ ta hiến khúc nhiều lần như vậy, ta cũng chưa từng nghe được một khúc trọn vẹn nào a. Hậu cung hạ nhạc thiệp muội nhưng thật ra tiếp nhất thiệp có nhất thiệp, nghe nói tiền chút thời điểm muội ở là thường yên thượng, một khúc xướng chúng nam nhi lệ sái đương trường.” Nghe bảo người ở hậu cung đưa đến thiệp mời nào muội cũng đến hiến, ta còn nghe nói, lần trước khi người xướng một khúc nhạc ở yến tiệc, đã khiến bao nam nhi rơi lệ a”

Yến tiệc thường là do hoàng hậu tổ chức, mời các đại thần cùng gia quyến tham gia xem như là thay hoàng thượng gắn kết tình cảm giữa triều đình với quan lại. Mị bình thường chỉ tấu nhạc, rất ít khi xướng nhạc. Thanh âm của nàng lại rất trong trẻo, khúc xướng rất êm tai, nếu như cố ý thấp giọng xướng lại có sự mềm mại, đáng yêu, réo rắt, thấm thiết mà như mang theo một chút ưu thương, khiến cho bao nam nhi động lòng như tìm được tri âm.

Từ đó, Mị cũng trở thành người rất hay ra vào hậu cung, người muốn mời nàng xướng khúc ngày càng nhiều, nhưng dạo này rất khó có thể mời được nàng hiến khúc, chỉ khi Trần quốc tướng quân đem thiệp về, Mị nhất định sẽ nhận.

Cho nên đối với các vị triều thần đạo mạo kia, mị lực của nàng sợ là khó chống cự nổi.

Mị nhìn Triệu Lang kia, đã biết rõ còn có tình muốn hỏi! “Người tìm ta làm gì? Hoàng Đế không phải rất bận rộn ư? Sao bây giờ ngay cả đến một tiểu nhạc sĩ như ta cũng muốn quán?”

“Aiz! Nếu không biết tình tình của muội, ta còn nghĩ muội muốn oán vị đấy” Triệu Lang bắt đầu đi nói. Người này, sao hấn muốn hỏi quá 3 câu cũng không được a.

Mị nhún mày nhìn về phía Triệu Lang, muốn ám chỉ nàng cái gì đây?

“Muội, khụ khụ, đi hỏi lộ ngự lâm quân sao?”

Mị dương dương mắt tự đắc nhìn, có thể mà cũng bị nghi có mưu đồ soán vị, không phải dễ dàng quá sao? Nàng vốn không có cách làm cho mấy người kia thay đổi tư tưởng nên dùng tiền là phương pháp đơn giản nhất thôi mà. Nàng cũng chỉ mời họ uống ít rượu, thổi một khúc sáo, thuận tay đưa ít ngân lượng, như thế mà cũng bị coi là hối lộ? [Sunny: =]]]]] coi lý luận cùn của tỷ ấy kìa =]]]

“Yên tâm đi, ta làm sao có cái tư tưởng đó, ít nhất ta còn muốn sống thêm vài năm nữa”

‘.....’ Triệu Lang biết Mị luôn cho rằng làm hoàng đế không phải là đang sống một cách đúng đắn, nàng cũng biết như vậy, giọng liền hơi trầm xuống, nói “Nếu như Trần Quốc tướng quân biết, e rằng sẽ không phản ứng dễ dàng như ta đâu!”

Mị cười quyền rũ, cũng không trả lời. Nếu như hắn biết, chắc chắn sẽ đến tìm nàng hỏi cho ra lẽ, hắn là không muốn nàng can thiệp việc quân của hắn a~. Nhưng thế cũng tốt, ít ra như vậy còn có thể cãi nhau được vài ba câu, hắn hiện tại cứ như vậy tránh nàng, con người này thật sự không biết làm thế nào mới khiến hắn bình thường được a.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Mị biết mình là người tâm phúc trước mặt hoàng thượng, cũng biết mình là tri âm của chúng quan sau gia quyến. Nhưng ở Thiết phủ, mình nhất định không phải người tâm phúc, cũng không phải nhạc sĩ biết âm luật, vậy nên tiểu tử Thiết Nguyệt kia không biết rốt cuộc làm cái quỷ gì, không có việc gì lại luôn dùng một loại ánh mắt quỷ dị nhìn nàng chòng chọc.

Nàng ở Thiết phủ thực là tuân thủ quy củ, ngay cả cha mẹ kiếp trước của nàng cũng chưa từng thấy qua bộ dáng nhu thuận như vậy của nàng đâu, nàng như vậy lại là làm sao trên chọc vị tiểu thiếu gia này chứ?

Mị mỗi ngày lý đều hồi phủ từ sớm, chuẩn bị bữa tối. Từ khi nàng vào Thiết phủ, đồ ăn hằng ngày của Thiết Diễm đều là do nàng tự mình nấu nướng, bắt quá nam tử ngốc nghếch kia, thật đúng là dễ chịu, không kiêng ăn, cấp cái gì ăn cái đó, đến bây giờ cũng chưa phát hiện mọi việc, chỉ là cảm thấy hương vị thức ăn so với bình thường ngon hơn nhiều, liền nghĩ ngay đến tay nghề của An thúc đã có tiền bộ. Nhắc tới vị An thúc này, phòng bếp là địa phận làm việc của hắn, nhưng nàng lại mỗi ngày đến, muốn không quen thân với An thúc cũng không được. An thúc đối với trù nghệ của nàng rất khâm phục, mỗi lần nàng nấu nướng, hắn đều đứng một bên học hỏi. [Sunny: Nhớ lại hồi đó Mị tỷ chỉ có đánh nhau vs luyện tập thể lực ở doanh trại quân đội j j đó, làm sao học được tay nghề vậy chứ? Chắc lại là vì Diễm ca rồi :-]

Đang nấu, nàng lại cảm giác được có một loại ánh mắt quỷ dị nhìn mình, nhiều ngày làm lơ như vậy, nàng cảm thấy, nàng hẳn là nên đối mặt với nó một chút, ít nhất, cũng tránh được một cái đuôi.

Mị quay mình nhìn về phía cửa, quả nhiên, vị Thiết Nguyệt thiếu gia kia đang đứng ở cửa ánh mắt quỷ dị nhìn chằm chằm nàng. Mị chỉ đơn giản đi đến trước mặt hắn đứng thẳng, mặc hắn nhìn, nàng cũng đánh giá vị Thiết Nguyệt thiếu gia từ trên xuống dưới này, để mọi người nhìn thấy dù sao cũng tốt.

Nói thật, vị Thiết Nguyệt thiếu gia này không ngờ là đáng yêu thành cái loại này, khuôn mặt nhỏ nhắn, mày liễu, mắt to, khi trừng người khác đúng là rất hiệu quả, dù sao nàng cũng đã nhìn quen nên cũng không còn cảm giác gì nữa rồi. Cái đầu nhỏ, mới cao đến bả vai của nàng. Tuy rằng hắn chưa bao giờ đối xử hòa nhã với mình, nhưng bất quá Mị thật ra không chán ghét hắn, dù sao người có tính tình thẳng thắn như vậy, muốn chán ghét, cũng rất khó đi.

Huống chi, Thiết Diễm cũng rất thương người cháu này, hơn nữa hắn còn cho rằng nếu không phải bởi vì hắn, lục tỷ phu sẽ không vì làm bệnh rồi qua đời, lục tỷ sẽ không vì vậy mà nản lòng thoái chí nguyện cả đời lễ Phật, cho nên Diễm càng thương hắn gấp bội. Ngốc từ nhà nàng a, trách nhiệm gì cũng đưa lên vai. Nhưng trách nhiệm của phu quân thì lại quên..... Quên đi, nàng cùng hắn so đo chuyện này làm gì chứ?

“Ngươi nhìn cái gì?” Thiết Nguyệt bị nàng nhìn như vậy, nổi giận quát.

“Đi? Ngươi xem ta sao lại không thể?” Mị cười quyền rũ, tiểu tử này còn rất bá đạo a.

“Ngươi.....” Lại tới nữa, như thế nào lại là loại quỷ dị ánh mắt này.

“Ngươi.....” Di! Biểu tình như thế nào lại thay đổi rồi?

“Ngươi.....” Mị lộ vẻ xem thường, hắn rốt cuộc muốn nói gì a!

“Ngươi.....” Còn.....

“Ngươi cái gì ngươi, ngươi rốt cuộc muốn nói gì, nhanh chút, ta đang bận.” Mị không kiên nhẫn nói, chỉ nói thôi cũng khó như vậy, Thiết gia các nàng như thế nào người người đều như vậy chứ!

Nhìn từ phía sau nàng, lại nhìn nàng, Thiết Nguyệt đơn giản hỏi: “Ngươi thật sự hứa với tiểu cậu ta rằng ‘cả đời nhất thế một đôi nhân’ sao?”

Không thể nào? Hắn theo nàng nhiều ngày như vậy chỉ vì việc này? Lúc này, đến phiên Mị dùng quỹ dị ảnh mắt nhìn hắn. [Sunny: =] hai người này hài thật =]

“Có phải hay không?” Thiết Nguyệt mở to mắt trừng Mị, dậm chân hỏi.

Mị phát lạnh, trừng mắt nhìn hắn, liếc mắt một cái, tức giận nói, “Ừ!” Không có việc gì lại dậm chân, Thiết Diễm nhà nàng sẽ không có loại tật xấu này đâu.

Thiết Nguyệt hỏi qua một câu như vậy, cũng không mở miệng nữa, chỉ dùng đôi mắt to của hắn thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng. Tự giải lệnh cấm, hắn lại liền vụng trộm chuồn ra phủ đi chơi, vì thế nghe được trong kinh thành ồn ào huyền ảo mọi người truyền tai nhau tiểu nhạc sĩ ở trên đại điện đối đầu với Yến vương, mỗi bản mỗi khác, nhưng mỗi bản đều có câu nàng đồng ý cho tới khi còn sống sẽ cùng hắn “nhất thể một đôi nhân”, còn nói tiểu nhạc sĩ khẳng định sẽ ở rể Thiết gia, nhất định là yêu Trần Quốc tướng quân này cực kỳ rồi. Nhưng trên đời này thực sự có nữ tử như vậy sao?

Thấy hắn lại im lặng, Mị nhìn nhìn lại sắc trời, nàng dù sao cũng lui cùng hắn đầu gối, sẽ không kịp bữa tối mất, nàng chỉ đơn giản quay đầu đi làm chuyện của mình.

An thúc thấy thiếu gia ngơ ngác đứng ở cửa phòng bếp như vậy, tiến lên đưa hắn kéo sang một bên nói, “Tôn thiếu gia, theo An thúc thấy, việc này không giả đâu.”

“An thúc?” Thiết Nguyệt mới vừa hoàn hồn, cầm lấy tay áo An thúc hỏi, “An thúc, nàng so với ta chỉ hơn một tuổi, thật sự yêu tiểu cậu sao?” Hắn là nam tử, tất nhiên là biết, nam tử mà như tiểu cậu, tất nhiên phải trả giá rất nhiều, nhưng ở trong mắt hắn, tiểu cậu so với đại đa số nữ tử còn mạnh hơn nhiều. Từ lúc trở về Thiết phủ, tiểu cậu liên tục đặc biệt thương hắn, hắn biết vì sao, nhưng theo hắn thấy, Thiết gia như vậy không phải lỗi của tiểu cậu, cũng không phải trách nhiệm của tiểu cậu. Hơn nữa, hơn nữa, nữ nhân này thật là không ngại sao, nàng là thật thương tiểu cậu sao? Nghe Vương Quân gia nói, năm đó tiểu cậu bị đưa vào Tiết phủ, vài năm qua tất là đã chịu không ít khổ, nếu không, tiểu cậu nhất định sẽ không im lặng như vậy.

Hắn hy vọng tiểu cậu có thể hạnh phúc. Cho nên, khi hắn nghĩ đến thể chủ của tiểu cậu chính là nàng một tiểu nhạc sĩ, hơn nữa so ra còn giống với nam nhi bình thường vài phần, làm sao xứng đôi với tiểu cậu uy phong lẫm lẫm, anh tuấn của hắn đây.

“Tôn thiếu gia, chuyện khác không nói, từ lúc thiếu phu nhân vào phủ, thức ăn của Diễm thiếu gia đều là do thiếu phu nhân tự tay làm, thể gian này những nữ tử vào phòng bếp vốn là không nhiều lắm, huống chi còn giống như thiếu phu nhân, tay nghề còn tốt như vậy. Thiếu phu nhân mỗi ngày đều thay đổi món ăn cho thiếu gia, luôn nghĩ làm như thế nào mới có thể cấp đồ ăn cho thiếu gia bổ thân, ngay cả An thúc ta làm đầu bếp nhiều như vậy năm cũng không biết, nguyên lai đồ ăn còn có thể làm nhiều cách như vậy. Người nếu vẫn là không tin, đến hỏi Bình thúc đi.” An thúc nói xong, liền xoay người vào phòng bếp.

Vì thế, sau đó không lâu, Thiết Nguyệt ở nơi nào trong phủ chặn Bình thúc lại, hỏi, “Bình thúc, tiểu nhạc sĩ kia thật sự thương tiểu cậu sao?”

“Cái gì tiểu nhạc sĩ, Tôn thiếu gia, đó là tiểu mợ của người đó.” Bình thúc vừa nói trong lòng như vậy, tự nhiên cũng là hướng về Mị, Bình thúc hơi suy nghĩ một chút, nói, “Tôn thiếu gia, từ khi thiếu gia thành thân đến nay chưa từng vào sân phòng của thiếu gia phải không? Tôn thiếu gia có rãnh, thì hãy đi xem. Còn có, quần áo của thiếu gia không biết tôn thiếu gia có chú ý không, mới đầu, ta cũng không chú ý, sau mới phát hiện, quần áo nhìn sơ qua cùng trước kia không có gì bất đồng, nhưng thật sự là vài dệt cùng đường may là hoàn toàn bất đồng, Tôn thiếu gia có thể tự mình đi đối chiếu. Còn có giày của thiếu gia cũng là giống nhau a. Y thiếu gia ngày thường đối với bản thân rất cầu thả, làm sao chú ý tới mấy việc này a! Kia đều là do thiếu phu nhân thu xếp cho thiếu gia. Người nói cũng không suy nghĩ! Nam tử trên đời không phải đều cầu là có được một thể chủ hết lòng yêu thương sao?” [Sunny: ta nghĩ Tôn vs Y là biệt danh ở nhà chăng? =]

Vì thế, Thiết Nguyệt khi hấp tấp vọt vào trong phòng, làm Thiết Diễm vừa trở lại trong phòng không khỏi hoảng sợ.

“Nguyệt nhi, gấp gấp như vậy là có chuyện gì?” Thiết Diễm nhìn Thiết Nguyệt vì chạy mà mặt đỏ bừng.

Thiết Nguyệt không có trả lời tiểu cữu của hắn, mà là đi dạo một vòng bên ngoài cùng bên trong phòng, nơi này sờ sờ, nơi đó sờ sờ. Trong phòng thoạt nhìn giống như trước kia, không có gì bất đồng, nhưng gia cụ tất cả đều đã đổi qua. Giường cũng là làm từ gỗ tốt nhất, hình thức lại cùng với chiếc giường của tiểu cậu trước kia giống nhau như đúc; Đệm chăn cũng đều là làm từ vải bông tốt nhất, tuy rằng nhìn qua đều cùng đồ dùng hằng ngày của tiểu cậu không sai biệt lắm, nhưng không phải là hoàn toàn giống; Cái khác gia cụ cũng giống nhau, đều là hình dáng cũ nhưng lại đổi thành gỗ đào tốt nhất, ngay cả giá đặt ngân thương của tiểu cậu cũng làm từ gỗ mộc.

Thấy tiểu cậu đang thay quần áo, Thiết Nguyệt tiến lên cầm quần áo của tiểu cậu, nhìn kỹ, thật sự không giống với trước kia, gia sự của nam nhi, tiểu cậu không hiểu, nhưng hắn cũng là hiểu được, lại lấy qua giày mà tiểu cậu đặt ở bên giường, đôi hài này cũng là được đặc chế, mặt vải dệt cũng là vì chủ nhân mà làm sao cho thoải mái nhất, đường may tinh thể mịn màng, vừa thấy đã biết người may tay nghề bất phàm.

Thiết Nguyệt biết, vài dệt tốt, tay nghề cao cũng chưa là cái gì, khó có được là, có thể có được những vật dụng giống với đồ dùng thường ngày của tiểu cậu, đúng là không dễ, phàm là quý trọng vật gì đó, hẳn là hằng ngày đều thương thức ngắm nhìn không rời mắt, như vậy, màu sắc giống nhau để đánh lừa được tiểu cậu hẳn cũng cực khó tìm. Vậy, tiểu cậu biết không?

“Nguyệt nhi, người..... Đây là làm sao vậy?” Thiết Diễm có chút kỳ quái, tiểu cháu này vội vàng tiến vào, vốn tưởng rằng có việc gấp gì, ai ngờ lại chính là ở trong phòng nhìn nhìn sờ sờ. Hắn mới yên lòng, chuẩn bị thay quần áo vào sảnh dùng bữa, nhưng Thiết Nguyệt lại cầm quần áo hắn tỉ mỉ xem xét, đây rốt cuộc là chuyện gì? Hắn là thích chúng sao? Nếu như bình thường, cháu hắn nếu thích, đưa cho hắn cũng không sao, vấn đề là, hắn, mặc vừa

sao?

Thiệt Nguyệt thế này mới nhìn tiểu cậu hỏi, “Tiểu cậu, người cảm thấy trong phủ những ngày gần đây thức nă như thế nào?”

Thiệt Diễm thấy hấn hỏi còn thật sự nghiêm túc, nói, “Không sai a, An thức tay nghề tốt lên rất nhiều.”

“Kia, vậy những quần áo này?” Thiệt Nguyệt giờ giờ lên quần áo trong tay.

“Đây đều là quần áo bình thường của tiểu cậu , có cái gì bất đồng sao?” Thiệt Diễm có chút buồn bực, hấn như thế nào đột nhiên hỏi cái này chứ?

Tiểu cậu thật là sợ ý a! Thiệt Nguyệt nhớ tới lời nói của Bình thức .

Như vậy, nàng là thật tâm thích tiểu cậu đi! Thiệt Nguyệt nhớ tới bóng dáng nữ nhân kia ở trước trù án bận rộn , có thể làm đến như vậy, hấn cũng hiểu được, không còn gì để nói a! Nữ nhân kia suy nghĩ cái gì chứ? Vì sao làm cũng không cho tiểu cậu biết a? [Sunny: tình yêu thật sự không cần người khác đền đáp đấy mà!]

Hôm nay, sau khi vào trong sảnh, Thiệt Nguyệt lần đầu tiên đối người đã ngồi bên bàn từ lâu hô, “Tiểu mợ!”

Mị sùng sốt một hồi lâu, mới phản ứng lại thì ra đây là kêu nàng, Mị có chút không xác định hỏi, “Người bảo ta sao?”

Vì thế, ở lúc mọi người nhìn hấn, Thiệt Nguyệt thoải mái lại bảo một tiếng, “Tiểu mợ!”

Mị nửa ngày mới nói một câu, “Nga! Ngoan!” Không phát hiện Thiệt Nguyệt cấp nàng chút xem thường nào, trong lòng cũng không biết là đã phát sinh chuyện gì đây ? Có ai có thể hay không nói cho nàng a?

*** **

Mấy ngày nay đột nhiên Thiệt Nguyệt chuyển thái độ ba trăm sáu mươi độ không còn theo sát nàng nữa , nay nàng đột nhiên phát hiện, nguyên lai, người kỳ quái không chỉ một a.

Thiệt Diễm luôn trốn tránh nà, thế nhưng nay đã bắt đầu chủ động xuất hiện ở trước mặt nàng, đặc biệt khi nàng ở trong cung , khi không cẩn thận sẽ bất ngờ gặp hấn.

Nàng còn tưởng rằng hấn sẽ còn trốn nàng lâu lắm, hấn, thật sự đã thông suốt sao ? Khi nào thì đã nghĩ thông suốt a?

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Mị nhận được nhạc thiệp của Triệu Lang, liền đi đến Phụng Thiên điện.

Người đi phía sau, nàng đã quen thuộc hơi thở của hấn đến nỗi, không cần đến gần nàng cũng không bao giờ nhận thức sai, nàng vừa đi khỏi nhà, hấn liền đi theo, nàng nhanh hấn nhanh, nàng chậm hấn cũng chậm.

Đột nhiên Mị đứng lại, thở dài, xoay người nhìn về phía sau.

Quả nhiên là một thân áo bào trắng, áo giáp trắng cùng với đai lưng vàng kim, đầu đội mũ quan càng khiến Diễm tăng thêm phần cao lớn. Hấn đứng đó, một tay giữ kiếm, vàng dương sáng lạn bao quanh, sự anh tuấn đó tràn ngập trong mắt Mị. Một Thiệt Diễm như vậy dù có nhìn bao nhiêu lần vẫn khiến Mị kinh ngạc. Nhưng, bây giờ là cái tình huống gì vậy ?

Dù Mị luôn cho rằng bản thân mình có khả năng hiểu được Thiệt Diễm, song hiện tại nàng cũng không hiểu hấn phát sinh chuyện gì mà ngay cả một câu cũng không hỏi, cứ như vậy “bất khuất” đi theo nàng ?

Nàng nhìn nam nhân trước mắt, hơi nghiêng đầu, thở nhẹ một hơi rồi cất tiếng hỏi, mặc dù biết hấn sẽ không trả lời “Chàng đi theo ta làm gì ?”

Lúc này, Thiệt Diễm mới mở lời, song lại là hỏi ngược lại nàng “ Nàng là đi đến Phụng thiên điện sao ?”

“Đúng vậy” Thiệt Diễm đáp lại làm Mị rất cao hứng và kinh ngạc, hấn, rốt cuộc làm sao vậy? Thế này thật không phải là bản tính của hấn.

Thiệt Diễm nhìn đàn tỳ bà trong tay nàng, lại nói “Đi đến chỗ Hoàng thượng ?”

“Đúng vậy” Ngoài hai chữ này ra, Mị chẳng biết nói gì hơn, nàng hai tay đang ôm đàn tỳ bà, lại đi trên đường hướng hoàng cung, không đến đó thì đi đâu

chứ ?

Vốn tưởng rằng hấn còn hỏi nữa, nhưng Thiết Diễm lại trầm mặc đứng đó, Mị đợi trong chốc lát, chỉ thấy hấn im lặng đưa mắt nhìn về nơi nào đó xa xa phía sau nàng.

‘ Cái kia...ta... phải đi rồi’ Mị nhẹ giọng nói, chỉ sợ nếu quát lớn sẽ làm hấn sợ mà bỏ chạy mất, nhưng kỳ thật nàng rất muốn hét to lên một tiếng a.
[Sunny: Tỷ đấu tranh tư tưởng ghê quá =]]

Thiết diễm hơi hơi xoa cằm

Mị xoay người, thẳng hướng Phụng Thiên điện mà đi, phía sau, Thiết Diễm lại im lặng đi theo, nàng đi được vài bước, cuối cùng lại xoay người, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng Diễm “Diễm, đã xảy ra chuyện gì vậy ?”

Thiết Diễm lại không nói, chỉ yên lặng đứng đó, nhưng cũng không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, thật lâu sau, khi Mị định buông tha cho hấn, chuẩn bị xoay người đi, một thanh âm nhẹ nhàng bay tới ‘ Ta đi cùng nàng’

“Ồi chào” Mị bị lời nói của hấn làm cho ngây cả người, có ai làm ơn đến nói cho nàng biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra không a?

Hai người cứ như vậy, một trước một sau đi vào Phụng Thiên điện, chỉ có điều, khi Mị tiến thẳng vào trong điện, Diễm lại đứng thẳng tắp bên ngoài cửa.
[Sunny: chắc là huynh ấy làm nhiệm vụ canh gác rồi=] hahaha]

Triệu Lang ở trong điện chờ Mị cũng đã lâu, vốn định hỏi nàng tình hình Tiết phủ mấy ngày nay, nhưng nha đầu này vừa vào là liền tiến thẳng tới nhuyển tháp* [Cái ghế này là cái ghế Triệu Lang chuẩn bị sẵn cho Mị đó] ngồi, sau đó ngán ngán ngơ ngơ, hồn bay đầu mất, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Triệu Lang bèn đứng dậy, đến ngồi bên cạnh Mị, thuận tay vỗ vỗ nàng mấy cái, Mị lúc này mới giật mình, quay lại nhìn sang Triệu Lang.

“ A... tỷ tỷ tìm ta có chuyện gì?” Miệng thì hỏi như thế, nhưng trong đầu nàng vẫn còn vấn vương hình ảnh tuần lãng tiêu sái của Thiết Diễm cùng những cử chỉ kỳ quặc của hấn khi nãy.

“Là ta hỏi muội, muội làm sao thế?” Nhìn bộ dáng thất thần của Mị, Triệu Lang cũng có vài phần lo lắng.

Mị vừa nghe Triệu Lang hỏi vậy rốt cuộc thì hôn cũng thành công quay trở về, nàng lập tức ngồi chồm hổm trên nhuyển tháp, đôi mi thanh tú khẽ nhú lại hỏi “Tỷ tỷ, gần đây trong cung có xảy ra chuyện gì không ?” Chưa kịp nghe trả lời, nàng lại hỏi tiếp một câu “Có chuyện gì liên quan tới Thiết Diễm nhà muội hay tới muội không ?”

Triệu Lang khẽ liếc nàng một cái, Thiết Diễm nhà muội? Nghe sao mà thân mật quá a! Nàng suy nghĩ một chút rồi lắc đầu nói “Cũng không có chuyện gì đặc biệt cả”

Quả nhiên, nếu có thì không thể nào có chuyện Mị lại không biết, nàng ủ rũ gục đầu, trong lòng buồn bã không thôi, cuối cùng không nhịn được mà kêu lên một tiếng “A ~~~~~”

Triệu Lang bị tiếng kêu của nàng dọa cho giật mình, còn chưa kịp mở miệng...

“Rầm...” Một tiếng động lớn vang dội cả hoàng cung, cửa đại điện bị đập toang. Trên đời này có mấy người có đủ công lực để làm chuyện như vậy chứ?

Triệu Lang hoảng sợ quay người nhìn lại.

Mị cũng bị âm thanh này dọa, không nói lên lời.

Thiết Diễm tựa như một vị thiên thần đứng hiên ngang nơi cửa điện, ánh mắt nhìn chằm chằm vào dáng người đang chồm hổm trên tháp nhuyển kia cùng Triệu Lang ngồi bên cạnh.

Mị thấy hấn bước vào, vội vàng từ trên tháp nhảy xuống, liên tục hỏi “ Diễm, chàng làm sao vậy, không dung tự nhiên lại đập đổ cả cửa điện, có bị thương ở đâu không ?”

Triệu Lang vô cùng ngạc nhiên nhìn Mị, không khỏi bất giác thở dài, nàng a, chỉ cần là việc có liên quan đến Trần Quốc tướng quân thì đều không thể giữ được bình tĩnh, quả thật là lãng phí tuổi thanh xuân mà ~~~

Thiết Diễm nhìn kĩ Mị, bắt lấy tay Mị đang sờ loạn trên người hấn, hướng Triệu Lang quỳ một gối, nói, “Thần nghe được trong điện có tiếng kêu sợ hãi, nên mới mạo phạm xông vào, thỉnh Hoàng Thượng giáng tội.”

“Thứ người vô tội, hãy bình thân!” Triệu Lang khoát tay.

“Tạ Hoàng Thượng!” Thiết Diễm cung kính đứng dậy.

Kỳ thật, không chỉ Mị mà ngay cả Triệu Lang cũng nhìn ra Thiết Diễm có điểm kỳ lạ, tuy vẫn là con người ấy, vẫn cung kính như thế nhưng vẫn là có cái gì đó bất đồng.

Triệu Lang nghi hoặc quay sang Mị, lại thấy nàng cũng dùng ánh mắt không hiểu gì nhìn mình.

Đến cuối cùng, là chuyện gì đã xảy ra đây ? Hai người đồng thời suy nghĩ trong lòng.

Đợi đến khi hai người kia rời đi, Triệu Lang nhìn đàn tỳ bà nằm im trên tháp nhuyền, chuyện muốn hỏi còn chưa có nói, ngày mai có nên triệu Mị vào cung một chuyến nữa không đây. [Sunny: tội Triệu Lang của chúng ta a:-

Đã nhiều ngày Mị biết Diễm vẫn có những hành động kỳ quái, song nàng thật sự nghĩ nát óc cũng không biết có chuyện gì, 2 ngày qua bị hấn theo sau, nàng cũng không thể đến ngự hoa viên nghỉ ngơi rồi.

Sáng nay Triệu Lang muốn đi tuần tra ngự lâm quân, Thiết Diễm không rảnh để theo nàng, nàng ngược lại lại không biết phải làm gì liền đến ngự hoa viên ăn thận suy xét lại mọi chuyện. Rốt cuộc Diễm làm sao a?

Quả nhiên đúng lúc, phía dưới truyền tới giọng trầm thì nói chuyện.

“Ngươi không nghe nói gì sao ?” Thanh âm này là của gã sai vặt trong cung “Ngày đó trấn quốc tướng quân phá tan cửa điện...”

“Ta còn nghe nói, nhạc sĩ tên Mị kia bộ đáng so với nam nhân còn quyến rũ hơn gấp bội phần. Mỗi lần vào cung, hoàng thượng đều đuổi hết cung nữ cùng thái giám ra ngoài...”

“Ta còn nghe Diệp thừa tướng cùng hiền vương nói cái gì mà nhạc sĩ họ Mị kia mê hoặc hoàng thượng.....”

“Ta cảm thấy đáng thương nhất là vị tướng quân kia, lại cùng hoàng thượng chung thê tử...”

Mị nghe đến đó liền từ trên cây ngồi bật dậy, mấy cái điều ngu ngốc này bọn họ nghe ở đâu cơ chứ..... Nàng không khỏi che mặt rên rỉ, đây là cái sự tình gì a~~~~

Khó trách Diễm cứ như vậy theo sát nàng, khó trách ngày đó hấn muốn cùng nàng đi Phụng thiên điện, khó trách hấn cứ như vậy mà đứng ngoài canh, khó trách hấn nghe thấy tiếng nàng kêu liền phá cửa xông vào, cũng khó trách hấn nhìn hoàng thượng vừa cung kính vừa thất lễ, kỳ thật, là hấn đang tức giận a.

Nói như vậy, là trong lòng hấn có nàng, vì nàng là thê tử của hấn nên hấn ra sức để ý ?

Mị vừa nghĩ, nửa mừng nửa buồn chôn, cuối cùng quyết định vẫn nên tìm hấn giải thích một chút, mặc dù để hấn hiểu lầm như thế thì ngày nào cũng có thể nhìn thấy hấn, hấn muốn đi theo nàng cũng sẽ cố hoàn thành sớm mọi việc trở về nhà. Aiz, suy đi tính lại, người phí tâm tư tình cảm nhất cuối cùng vẫn là nàng.

Aiz, nhớ rõ ngày xưa có người từng nói, yêu một người phải đánh đổi rất nhiều thứ vì vốn dĩ tình yêu không có sự công bằng, Mị bây giờ mới thực sự lĩnh ngộ được tâm ý của nó.

Aiz, vẫn là nên về nhà sớm một chút, kéo người nào đó ở nhà lại “nhớ thương”

Mị hỏi phủ, chỉ khổ Triệu Lang kia tuần tra ngự lâm quân nhưng lúc nào cũng cảm thấy lạnh cả sống lưng [Uyển Như: vì bị anh diễm nhìn đấy ; Sunny: Diễm ca càng ngày càng cường a=], hôm nay, Thiết Diễm vẫn giữ nguyên cái thái độ kỳ quặc như ngày hôm trước, tuy cứ chỉ với nàng vẫn hết mực cung kính, nhưng Triệu Lang vẫn không thể nào bỏ qua được cảm giác ớn lạnh phía sau này, nàng rốt cuộc bị sao a?

Thiết Diễm nhìn Triệu Lang, trong đầu lại hiện ra tình cảnh ở đại điện ngày hôm ấy, Mị ngồi trên tháp, còn có hoàng thượng ngồi kề bên, hơn nữa tay của hoàng thượng còn đặt trên vai nàng, cuối cùng là đã có chuyện gì xảy ra ? Nàng rõ ràng là thê chủ của hấn không phải sao ? Nếu nàng thích hoàng thượng vậy sao còn lấy hấn ? [Sunny: ca ơi là ca== sao ca có ý nghĩ biến thái thế được hả==] Nếu nàng thích hoàng thượng, tại sao đêm động phòng đối với hấn lại hết mực ôn nhu như thế ? Nếu người nàng thích là hoàng thượng..... Không, không thể là Hoàng thượng, các nàng đều là nữ tử, sao có thể xảy ra chuyện đó được???? Tuyệt nhiên không được, vì nàng là.....

Thiết Diễm không biết bản thân mình sao lại thế, hấn chỉ muốn lúc nào cũng bên cạnh nàng, nghe được những lời đồn đại kia, hấn không thể không để ý. Đột nhiên, hấn nhận ra rằng hấn không thể xem nàng như Thiết Nguyệt mà đối đãi, bởi vì vị trí của nàng trong lòng hấn, so với Thiết Nguyệt bất đồng. [Sunny: AAAA!! Ca đã nhận ra, ca đã nhận ra sự quan trọng của Mị tỳ:X *Đốt pháo bùm bùm*]

Qua mấy ngày, hấn rốt cuộc cũng vứt bỏ được sự e lệ, xấu hổ, nhớ lại đêm động phòng hôm ấy, tuy rằng hấn lớn hơn nàng, nhưng rõ ràng khi ấy nàng mới là người dễ dàng hấn, thậm chí... sủng hấn. Lúc đầu có chút đau đớn, nhưng cũng không đau như phụ thân từng nói, hấn còn có cảm giác khó tả, chưa từng trải nghiệm qua.

Thiết Diễm đột nhiên thấy trong lòng nóng nực, khó chịu, bởi vì nàng là thê chủ của hấn cho nên hấn mới cảm thấy.... khổ sở? Bởi vì nàng là thê chủ của

hắn nên nàng không thể thích hoàng thượng.

Hắn nhận ra bản thân mình đã rơi vào một con lốc xoáy, có giãy giụa thế nào cũng không thoát ra được.

Mị đang ở phòng bếp chuẩn bị bữa tối, xào xào, đảo đảo, đảo đảo lại xào xào, nhất định phải làm đều tay.

“Nàng ở trong này làm gì ?”

Mị nghe thấy tiếng nói, liền quay đầu, Diễm ? Nàng nhìn hắn vận một thân trang phục thống lĩnh ngự lâm quân đang đứng ở cửa bếp, lại nhìn qua sắc trời, sao hôm nay sớm như vậy đã về rồi ?

“Chàng, hôm nay về phủ sớm à?” Mị có chút kỳ lạ hỏi hắn, như thế nào ngay cả quần áo cũng không thay, lại chạy tới nơi này, là tới tìm nàng sao ? Nhớ tới mình có chuyện cần quan trọng cần nói, Mị đến trước mặt Thiết Diễm nghiêm túc nói “Diễm, ta có chuyện này”

Thiết Diễm không nói gì, con ngươi đen thâm thúy nhìn chằm chằm vào Mị.

“Ta cùng hoàng thượng vốn không có chuyện gì, là trong sáng, vô cùng trong sáng” Mị nhìn thẳng vào mắt thiết Diễm, từng lời từng lời nói ra thật rõ ràng.

Thiết Diễm nghe được lời của nàng, đột nhiên cảm thấy cả người thả lỏng xuống dưới. Hắn mới vừa rồi vội vàng hỏi phủ, vào trong phòng không có thấy nàng, không biết vì sao, hắn thâm nghĩ lập tức phải tìm nàng, có thể trong lòng mới có thể bình ổn trở lại. [Sunny: ca ơi! Cuối cùng ca đã biết được tầm quan trọng của tỷ!!!]

Hỏi Thiết Nguyệt, mới biết được, nàng ở phòng bếp. Nhưng là, nàng vì sao lại ở chỗ này? Không phải nói, nữ tử phải ở xa nhà bếp sao? Nhớ tới vừa rồi khi hỏi về Mị, Thiết Nguyệt có vẻ mặt rất lạ, phải chăng còn có chuyện gì hắn không biết à?

Mị gặp Thiết Diễm cái gì cũng không nói, cứ như vậy mà đứng, yên lặng mà nhìn, hắn, không tin nàng sao?

“Diễm, ta vừa rồi nói.”

“Ta đã biết.” Thiết Diễm phục hồi lại tinh thần, ánh mắt ở tại phòng bếp quét qua một vòng sau đó dừng ở trên người Mị “Nàng vì sao lại ở chỗ này?” Điều bây giờ hắn muốn biết nhất là việc này

“Thiếu phu nhân đang chuẩn bị bữa tối.” Thanh âm An thúc thúc từ phía sau Thiết Diễm truyền đến, lão vừa rồi đi ra ngoài lấy một ít rau xanh, quay lại liền thấy thiếu gia đứng ngay cửa bếp.

“Nàng ? Xuống bếp?” Thiết Diễm có chút kinh ngạc.

An thúc thúc thập phần bất mãn, quả nhiên thiếu gia này gốc vô cùng, lão liền nói xen vào “Từ lúc thiếu phu nhân nhập phủ, chỉ cần thiếu gia hỏi phủ dùng bữa, thiếu phu nhân đều tự mình xuống bếp làm cơm.”

“Nàng.” Thiết Diễm có chút động lòng nhìn về phía Mị.

“Ha ha, không có việc gì, chàng mỗi ngày đều vất vả như vậy, phu nhân như ta lại quá nhàn rồi, cho nên mới tìm chút việc để làm thôi.” Mị việc giải thích rõ ràng, chỉ sợ hắn lại cảm thấy không yên trong lòng.

“Ta. Ta đi thay quần áo.” Thiết Diễm lập tức xoay người rời đi.

“Ồi chào?” An thúc thúc thật ra có chút choáng váng, thiếu gia nói đi liền như vậy đi rồi? [Sunny: người ta đang ngượng mà thúc =]]

“Ha ha,” Mị cười khê hai tiếng, đi rồi cũng tốt, nếu không nàng thật đúng là không biết làm như thế nào giải thích tiếp, làm là một chuyện, muốn nàng nói ra, vẫn là quên đi.

*** **

Từ ngày ấy về sau, Thiết Diễm không hề trốn Mị nữa. Ở trong phủ, không có việc gì nhất định sẽ không ra võ trường luyện tập nữa, buổi tối cũng không trốn đến khi Mị ngủ rồi mới băng lòng vào phòng. Hai người liên giống như vợ chồng bình thường, tương kính như tân.

Mặc dù như vậy, Mị cũng rất cao hứng a, cuối cùng nàng cũng có thể ngủ ngon, không cần phải vì ngủ sớm không được mà nằm đếm cừu, cũng không cần lo ai kia không ngủ đủ sẽ thành cú nữa. [Sunny: wow!!!! Mị tỷ thật là quá vĩ đại mà!]

Nàng rốt cục lại có thể dưới ánh trăng, nhàn nhã vừa uống rượu vừa đánh đàn.

Đêm nay, Mị giống mọi ngày, vừa thưởng trăng vừa đánh đàn, đột nhiên, hai tay chợt dừng lại.

Vừa lúc Cốc Đông xuất hiện ở bên ngoài đình “Tiểu thư, Du Nhiên công tử đã xảy ra chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Mị nhìn Du Nhiên sắc mặt tiêu tụy nằm ở trên giường, tay nàng đang bắt mạch cũng run nhè nhẹ, gân xanh giữa trán liền nổi lên.

Sau một lúc lâu, Mị trừng mắt, hướng Tâm Linh đang đứng một bên, hỏi, “Đây là chuyện gì? Du Nhiên vì sao lại mang bầu?” [Sunny: sr các bạn nào vừa ăn vừa đọc truyện=]

Tâm Linh hai mắt đỏ hồng, cổ kiềm chế tiếng khóc, từ từ kể.

Nguyên lai có một đêm, sau khi Du Nhiên đi hiến nhạc về, thân mình liền mệt mỏi buồn ngủ, mới đến đường cái, lại tưởng đang ở trước cửa các. Đột nhiên bị một người từ phía sau ôm lấy, Du Nhiên vốn muốn kêu to, lại bị nữ tử mạnh mẽ kia hôn trụ. Hắn cất lực giãy dụa, nhưng làm sao địch nổi sức mạnh của nữ nhân kia, mới bị nàng cường bạo. [Sunny: =] sốc chưa các nàng=] haha]

Khi nàng kia rời đi, Du Nhiên mới gắng gượng, nỗ lực bò đến bên trong viện, vừa lúc Tâm Linh đi ngang qua, nhìn thấy liền đưa hắn trở về trong phòng. Vừa nghe xong mọi chuyện, vốn Tâm Linh muốn tìm Mị để thay Du Nhiên đòi công đạo ngay, nhưng lại bị Du Nhiên gắt gao ngăn lại, hắn bảo, không muốn quấy rầy đêm tân hôn của nàng.

Có ai từng tưởng rằng, hắn lại liền như vậy có bầu a? Đã nhiều ngày nôn nghén, hắn ăn cái gì cũng đều phun cái đó, đại phu kê được đều bị hắn nôn ra, cuối cùng, đại phu kết luận, do Du Nhiên tuổi quá lớn, tâm tư lại không được thoải mái, nên đã động thai khí, mới bị như thế. Nếu cứ như vậy hoài, đừng nói thai nhi, ngay cả tánh mạng của hắn cũng không bảo đảm được.

Tâm Linh thế này mới hoảng hồn, vội vàng đi tìm Cốc Đông, nhờ hắn thỉnh Mị lại đây.

Mị sau khi nghe xong, liền đi ra ngoài viện, Cốc Đông Cốc Nam, còn có Tâm Linh đều theo đi ra, thấy bóng lưng nàng thẳng tắp, tay nắm chặt, tựa như trên người nàng đang phát ra sự tức giận không kiềm chế, làm cho ba người đứng sau cũng không dám lên tiếng.

“Oanh!” Mị một churong đánh ra, tòa núi giả trong viện nháy mắt nứt làm đôi.

“Cốc Đông, phải tìm bằng được nữ nhân kia về đây cho ta, cho dù lật cả kinh thành cũng phải tìm ra.” Dứt lời, nàng xoay người vào phòng.

*** **

Đêm đó, Mị không có hồi phủ. Nàng chỉ bảo CốcNam trở về nói với Thiết Diễm, hôm nay có việc bận, nàng sẽ ở Du Nhiên Tiểu các.

Nàng cả đêm chăm sóc Du Nhiên, giúp hắn ăn cháo cùng thuốc dưỡng thai, nhưng hắn ói ra tất cả, Mị lại bồi hắn ăn, bồi hắn uống lần nữa. Cuối cùng Du Nhiên vì quá kiệt sức không thể tiếp tục nôn, cả người dựa vào Mị, vất vả nuốt vào một ngụm thuốc.

“Du Nhiên, nuốt vào, không thể lại ói ra đâu đấy.” Mị ở bên tai Du Nhiên ôn nhu mà kiên định nói.

“Mị?” Du Nhiên nhẹ nhàng kêu.

“Ân! Là ta.” Mị thấy vẻ mặt hắn có chút hoảng hốt, tựa như nửa tỉnh nửa mê.

“Mị.....” Du Nhiên chỉ hô một tiếng thật nhẹ, lệ liền theo đó chảy xuống.

Mị từ lúc sáu tuổi đã biết Du Nhiên, hắn vẫn là một nam nhân ôn nhu nhưng lại mang đầy ngạo khí, dung mạo như thần tiên hạ phàm, tài nghệ tuyệt thế, làm cho nàng thường thức, làm cho nàng khâm phục. Hắn dạy nàng nhạc phổ, còn dạy nàng các loại cổ nhạc, hắn là tri âm của nàng, cũng là thân nhân mà nàng quan tâm và muốn bảo hộ. Nàng đã thấy hắn cười, thấy qua sự tức giận của hắn với nàng, thấy qua sự hối tiếc cùng kiêu ngạo của hắn, nhưng chưa bao giờ thấy qua nước mắt của hắn.

Nay, nếu không phải thật sự ủy khuất, không phải thật sự thương tâm, hắn làm sao có thể rơi lệ?

Mị nhẹ nhàng lau đi nước mắt của Du Nhiên, ôn nhu dỗ hắn, “Du Nhiên, Mị ở đây, không có người nào có thể khi dễ ngươi, ngoan ngoãn ngủ đi!”

Nàng dịu dàng nói xong, hắn dần dần mê mang thiếp đi, mặc dù ở trong mộng, vẫn ngẫu nhiên có nước mắt chảy ra.

*** **

Đến chạng vạng ngày thứ hai Mị mới trở lại Thiết phủ.

Du Nhiên sau khi tỉnh lại biết đã giấu giếm không được Mị, thế này mới từ từ kể chi tiết mọi chuyện, tuy thanh âm khàn khàn, cũng chưa rơi giọt nước mắt nào nữa, nhưng Du Nhiên như vậy lại làm cho trong lòng Mị lại vừa giận vừa đau. Đêm đó, hần khóc một hồi, sau khi tỉnh lại, nói hết tất cả với Mị, những gì nên phát tiết đều đã phát tiết, tâm thần vì vậy đã thanh thản hơn rất nhiều, lại thấy Mị lo lắng cho hần như vậy, thế này hần mới gỡ xuống bản khoan trong lòng, tuy rằng vẫn là nôn nghén không ngừng, nhưng cũng vẫn là có thể ăn chút đồ.

Mị thế này mới yên tâm trở về, cái gì cũng không nói, đến bên giường liền nằm xuống ngủ say.

Sau khi nàng tỉnh lại, trong phòng một mảnh hắc ám, bên người là tiếng hít thở quen thuộc của Thiết Diễm.

Mị xoay người, lẳng lặng nhìn Thiết Diễm đang ngủ, nàng nghĩ, nếu là hần mang thai, nhất định cũng sẽ chịu thống khổ giống như Du Nhiên vậy, nàng thật không đành lòng. Nhưng hần lại muốn kéo dài huyết mạch Thiết gia, sợ là tất cả khổ sở cũng sẽ nhân nhin chịu đựng.

Cuối cùng, hần cũng không trốn tránh nàng nữa, nguyện ý cùng nàng giống như vợ chồng bình thường, nhưng nàng bây giờ lại không có thời gian ở cùng hần, Du Nhiên đang không khỏe, phòng chừng thời gian này nàng đều phải ở Du Nhiên Tiểu các rồi.

Mị nhìn khuôn mặt Thiết Diễm, trong lòng nghĩ lung tung, không ngờ bất tri bất giác lại mơ màng muốn ngủ, định nhắm mắt lại thì lại thấy con ngươi đen thâm thúy của Thiết Diễm, không khỏi mỉm cười, sau đó lại chìm vào mộng đẹp.

Thiết Diễm cũng đã tỉnh, bị nàng nhìn chăm chăm như vậy, hần muốn bất tỉnh cũng không được.

Nàng đã xảy ra chuyện gì? Đêm qua nàng truyền lời lại cho Cốc Đông, nói muốn ngủ lại ở Du Nhiên Tiểu các. Hôm nay khi hồi phủ, cũng không thấy nàng. Khi dùng bữa tối cũng không có nàng, mọi vị của thức ăn bất đồng với lúc trước, làm hần nhớ đến lời của An thúc trước kia, tất cả thức ăn của hần đều do nàng tự tay làm, nguyên lai chỉ là do chính hần quá mức trì độn nên mới không nhận ra. Trở lại trong phòng, liền thấy nàng nằm ở trên giường, ngủ say, trên mặt có vài nét ủ rũ.

Không có nàng ằm ỹ, hần lẳng lặng nhìn dung nhan khi ngủ của nàng, nàng xinh đẹp như vậy, căn bản không giống nữ tử, giống như hần, căn bản cũng không giống nam tử. Thân mình mảnh khảnh cũng không giống với bề ngoài như nhược, nàng có thể dễ dàng ôm lấy hần, nàng có thể dễ dàng chế trụ hần, nhưng tại sao hành động của nàng lại không giống một người luyện võ?

Thiết Diễm thu liễm tâm thần, phát hiện chính mình không ngờ lại nhìn nàng ngây ngốc lâu như vậy, vội vàng đứng dậy thay quần áo, thổi tắt ánh nến, lẳng lặng nằm xuống bên người nàng.

Trong lúc ngủ mơ, hần đột nhiên tỉnh lại, cảm giác người đang nằm kế bên, ánh mắt đang dừng ở trên mặt hần, hần cố gắng bảo trì hô hấp giả bộ ngủ, mãi cho đến khi nghe thấy tiếng hô hấp của nàng dần dần đều đặn, mới mở mắt, thấy được phượng mâu của nàng đang nhắm chặt. Nàng mơ thấy cái gì? Vì sao lại cười đến ngọt ngào như vậy?

Vì thế, Thiết Diễm cứ si ngốc nhìn khoe miệng xinh đẹp đang mỉm cười của nàng, cả đêm không ngủ được.

Ngày kế tiếp, mọi việc trong cung đều do Cốc Nam xử lý, Mị trừ bỏ thời gian ngủ ở Thiết phủ ra, cơ hồ tất cả thời gian đều lưu lại Du Nhiên Tiểu các.

Nàng cái gì cũng không nói, chỉ toàn lực thay Du Nhiên giữ thai.

Du Nhiên cũng im lặng, bộ dáng lạnh nhạt kia, cứ như là đứa nhỏ này tồn tại hay không cũng không quan trọng.

Nhưng Mị thật ra lại biết, Du Nhiên mặc dù đã ba mươi, nhưng khi ở thanh lâu, luôn sử dụng được để tránh thai. Nhưng những năm nay ở Du Nhiên Tiểu các, đã không còn uống thuốc nữa, hơn nữa, nàng từng thay hần điều trị qua một trận, thân thể do đó mới có chuyển biến tốt hơn, do đó mới có thể dễ dàng mang thai như vậy. Đây dù sao cũng là cốt nhục của Du Nhiên, hần tuy hiện tại trong lòng ủy khuất, oán hận, nhưng trong lòng hần thật sự là có đứa nhỏ kia, nếu là mất đi đứa nhỏ, đợi khi oán hận tan đi, tất sẽ hối hận không kịp.

Một ngày lại một ngày qua đi, một tháng sau, nhìn Mị ở trước mặt bận rộn, Du Nhiên đột nhiên mở miệng, “Mị, cảm ơn ngươi!”

Mị nhìn nụ cười trong suốt trên gương mặt Du Nhiên, nàng biết, người kiên cường, cao ngạo như hần sẽ không bao giờ cúi đầu trước bất hạnh.

“Mị, đừng sai Cốc Đông tìm nữa.” Du Nhiên nhẹ nhàng xoa tay trên bụng, ánh mắt hướng ngoài cửa sổ, thanh âm thanh thản nói, “Ta đã không hề để ý nữa rồi. Mặc dù một thân một mình, nhưng ta nhất định có thể nuôi lớn đứa nhỏ này.”

Mị lại chỉ cười, trách mắng, “Làm sao có thể là một người, không phải còn có bác là ta sao?”

Du Nhiên thu hồi tầm mắt, nhìn Mị, chậm rãi cười, “Đúng vậy, còn có ngươi là bác. Tất nhiên sẽ không làm cho hần chịu thiệt a!”

Hần biết chính mình không khuyên được nàng, nàng làm cho hần tất cả như vậy, thật sự là bởi vì nàng đã xem hần là người thân cận, là thân nhân.

Một nữ tử si tình, cũng vô tình nhất thiên hạ, nếu không phải nàng xem trọng hần, nhất định sẽ không cần quan tâm đến an nguy của hần rồi.

Cũng may, hần từ sớm đã là tri âm của nàng, thân nhân của nàng, mới có thể được nàng bảo hộ, quan tâm như vậy.

Hần ôn nhu cười, hần lại sắp có thêm một người thân.

Hài tử, phụ thân sẽ hảo hảo yêu ngươi, không cho ngươi chịu nửa phần ủy khuất.

Phụ thân nhất định sẽ dạy dỗ ngươi, tiêu sái, lạnh ngạo như bác của mình.

*** **

“Tra không được? Làm sao có thể, ta cũng không tin nàng còn có thể bay đi đâu xa được.” Mị ngồi trong tiểu lâu của Du Nhiên Tiểu các.

Cốc Đông đứng thẳng ở trước mặt nàng, nói “Đêm đó sắc trời rất tối, trên đường sớm đã không có người, ngay cả Các chủ cũng không thấy rõ, chỉ nói người nọ một thân toàn mùi rượu, miệng lẩm bẩm một chữ, “Thanh””

Mị hơi hơi trầm ngâm, nói, “Ngươi lại đi điều tra, xem đêm đó các tửu quán, thanh lâu, khách sạn ở kinh thành khách nhân đã nàng hết thấy điều tra ra cho ta, chữ “Thanh” kia chắc chắn là một người, tất là phu lang của người nọ, phỏng chừng một là đã chết, hai là đã chạy trốn, tìm xem có ai phù hợp với điểm đó không. Ta mặc kệ nàng là hoàng tộc hay là thảo dân, quật ba thước đất ta cũng phải tìm ra nàng. Tuyệt không để nàng yên ổn sống ngoài kia được!”

Cốc Đông vâng lời rời khỏi, trong lòng không khỏi thấy tiếc cho người đã chọc tới tiểu thư nhà nàng, người nào không chọc, lại cố tình chọc phải chủ nhân tính toán chi li, có cừu tất báo này của hần.

*** **

Ba ngày sau, Mị ở tiểu lâu được Cốc Đông hồi báo, thân thể hơi chấn động, thần sắc thê lương gằm nhẹ nói, “Thì ra là nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

“Ngươi nói cái gì, là nàng sao?” Du Nhiên đang nằm trên giường ngồi bật dậy, ngăn người ra, tay bám vào thành trụ giường, bồi hồi hỏi Tâm Linh: “Mị đâu? Nàng hiện ở đâu?”

“Chủ tử hỏi phủ rồi” Tâm Linh vừa nói vừa ngăn không cho hần bước xuống giường “Chủ tử nói, ngài phải nằm trên giường dưỡng sức khỏe cho tốt”.

Du Nhiên ánh mắt trùng trùng, nói “Xảy ra đại sự rồi, nhất định phải đi ngăn nàng lại.” Đúng vậy, nhất định phải ngăn nàng, nếu nàng vì hần... vì hần... không được, không thể dễ như vậy, hần không muốn lại nhìn thấy nàng trong bộ dáng...” Nhanh, đưa ta đi, kéo chậm trễ”.

*** **

Thiết phủ

Hạ nhân Thiết gia đang quét dọn trong sân thì thấy xa xa, thiếu phu nhân đi như bay vào, gương mặt lộ vẻ căm giận ngút trời, hướng vào trong phủ mà chạy như điên. Cái phương hướng kia chẳng phải là...

Thiết Bình ném cái chổi trong tay, vội theo hướng đại viện mà chạy, tuy nàng không biết có chuyện gì xảy ra nhưng thiếu phu nhân cả người tỏa ra một cỗ sát khí thật làm cho nàng bất an, chắc chắn đã có chuyện gì đó...

Vừa nhìn thấy Thiết An, Thiết Bình vội giữ chặt nàng “Nhanh, nhanh đi thỉnh thiếu gia hồi phủ”

“Chuyện gì... Thiếu gia, hần....” Thiết An nhìn sắc mặt lo lắng của Thiết Bình. Đã xảy ra cái gì rồi?

“Aiz, ngươi đừng hỏi nữa, mau đi thỉnh thiếu gia” Thiết Bình chỉ biết là, một thiếu phu nhân đáng sợ như thế, e chỉ có thiếu gia mới can ngăn được.

Đây Thiết An vẫn còn ngờ ngác đi, nàng cũng chạy đi hướng đại viện, mặc kệ là chuyện gì, cứ mời phu nhân cùng Vương Quân trước đã.

*** **

Mị chạy thẳng đến Thiết phủ thiên viện, “Phanh” một cước đá văng cả cửa phòng.

Đang quỳ trước tượng quan âm, Thiết Quảng bị tiếng động này dọa cho kinh người, quay lại đằng sau thì thấy một nữ nhân xinh đẹp, sắc mặt liền đen lại, ánh mắt thâm trầm nhìn Mị.

“Nàng là ai?” Tâm tư Thiết Quảng nhanh chóng phân tích, có thể như vậy mà chạy thẳng vào đây, chắc hẳn không phải người bình thường.

Thiết Quảng vốn ở thiên viện lễ Phật đã lâu, ngày thường cực ít ra ngoài, dùng bữa cũng là một mình ở trong viện. Ngay cả khi Thiết Diễm thành hôn cũng không tham dự, cứ nghĩ sẽ như vậy mà sống cho đến cuối đời nên đương nhiên chưa từng gặp qua Mị.

Mị nhìn Thiết Quảng trong tay cầm một chiếc vòng phật, lại nhìn lên bàn thờ Phật phía trên, lạnh lùng cười, “Không biết lục tỷ bái thần phật ra sao? Muốn cầu chuyện gì? Là vinh hoa phú quý sao? Hay là, như hoa mĩ quyền*?” Bốn chữ cuối cùng, Mị nghiêng răng nghiêng lợi mà nói. [Sunny: ta đoán là nam sắc đây x]

“Người là người nào?” Nữ tử vô lễ kia sao lại gọi nàng là lục tỷ, ở Thiết gia này, người gọi nàng là lục tỷ chỉ có một người thôi.

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng là vì sao ta lại đến đây kia.” Mị từng bước từng bước tiến lại gần, thái độ nghiêm nghị, khuôn mặt nàng lạnh đến nỗi nhìn không ra sự tức giận.

“Người..... Vì.....” Thiết Quảng còn chưa hỏi ra đầu đuôi, Trung Hiếu vương đã bước vào phòng, Thiết Nguyệt đỡ Vương Quân đi theo sau nàng, mọi người trong phủ cũng theo đó mà tiến vào. Phòng vốn dĩ đã không lớn, nay càng thêm chật chội.

“Người ở trong này làm cái gì?” Trung Hiếu vương Thiết Dững nhìn Mị hỏi.

“Đòi nợ!” Nhiều người như vậy tiến vào, Mị liếc mắt nhìn qua một lượt, lại tiếp tục trừng trừng nhìn Thiết Quảng, hai tay gắt gao nắm lại, chỉ có như thế nàng mới có thể kìm chế bản thân không tiến lên trực tiếp giết chết nữ nhân kia.

Lúc này cũng là ngoài phòng truyền đến thanh âm chặn lại câu trả lời của Trung Hiếu vương.

“Mị.....” Là Du Nhiên được Tâm Linh giúp đỡ mà tiến vào, tiếp theo đó tất nhiên là một thân trang phục thống lĩnh – Thiết Diễm

“Người tới đây làm gì?” Thấy Du Nhiên đứng còn không vững, Mị miễn cưỡng đi đến, ôm lấy hán, diu đến bên ghế dựa.

Nàng hành động như vậy làm toàn bộ mọi người trong Thiết phủ một phen choáng váng, nàng dám thân nhiên, không kiêng nể gì cùng với một nam tử thân mật.

“Mị, quên đi, ta đã không sao rồi.” Du Nhiên giữ chặt lấy người Mị, cầu xin nói, hán không thể làm cho nàng bởi vì hán mà cùng Thiết gia trở mặt, hán biết, tuy trên mặt Mị không biểu lộ ra nhưng trong lòng nàng, vị tướng quân kia chiếm một vị trí trọng yếu vô cùng.

Mị quay đầu nhìn về phía Thiết Diễm, hán dùng con ngươi đen mà thâm thúy nhìn nàng, đôi mắt sâu thẳm, mông lung kia, làm nàng không rõ cảm giác của hán thật sự là như thế nào đây....

Nàng không biết hán đang nghĩ như thế nào, cũng không biết hán sẽ nghĩ như thế nào, nhưng có thể khẳng định, người ngay thẳng, chính trực như hán, sẽ không dễ dàng tha thứ cho hành vi của lục tỷ, nhưng dù sao, hán có lẽ cũng không thể nỡ bỏ mặc lục tỷ.....

Nhưng là, nàng cũng không thể để Du Nhiên cứ như vậy mà chịu ủy khuất.

Mị cúi đầu nhìn lại Du Nhiên, ánh mắt bi thương, kéo tay hán, chậm rãi nói, “Đúng vẫn là đúng, sai sẽ mãi sai, nếu là người khác, ta nhất định không quản, nhưng đó lại là Du Nhiên người, ta làm sao có thể để người ủy khuất đây?”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Trung Hiếu vương Thiết Dững lên tiếng chất vấn, ngày đó trên đại điện đã nói cả đời chỉ một phu một thê, hiện tại lại không e dè đi ôm ấp một nam nhân khác là như thế nào. [Sunny: này này bà bà à == nghĩ bậy bạ gì Mị tỷ đây]

Mị nhìn Thiết Quảng một lượt, miệng trả lời vấn đề của Thiết Dững “Chuyện này, hay là hỏi nữ nhi tốt của người một chút, có phải không lục tỷ - Thiết Quảng.”

“Ta?” Thiết Quảng hiện tại đã biết này nữ nhân này là đệ muội của mình, nhưng nàng đến tột cùng cũng không hiểu vì sao Mị đối với mình oán hận như thế?

Thiết Quảng chỉ nói một chữ, Du Nhiên lại lập tức chấn động thân mình, thanh âm này, dù có nằm mơ hán cũng sẽ không bao giờ quên.

Cảm nhận được Du Nhiên run run, lửa giận trong lòng Mị càng thêm mãnh liệt, đốt sạch những kiên nhẫn cuối cùng “Không biết lục tỷ hai tháng trước có từng ra khỏi phủ? Có từng uống rượu? Có từng làm chuyện gì trái với lương tâm không?”

“Ta.....” Thiết Quảng giật mình, hai tháng trước, là ngày giỗ của phu quân, nàng nổi lòng lo lắng không yên nên ra phủ uống rượu, nhưng nàng đêm đó uống nhiều, rất nhiều, không nhớ rõ bản thân mình từng đã làm cái gì, khi tỉnh lại, đã thấy mình nằm ở trên trên giường rồi.

“Không biết phu quân lục tỷ có tục danh hay không? Có phải tên “Thanh” không?” Mị chất vấn, khí thế bức người đến nỗi, ngay cả Trung Hiếu vương cũng không thể mở miệng.

“Tục danh của phu quân là Văn Thanh, đệ muội như thế nào lại biết?” Thiết Quảng nghi hoặc hỏi.

Nhìn người kia bộ dạng như vô tội, lửa giận trong Mị bốc cao đến cực điểm, giận dữ quá mà cười lạnh, “Ta vì sao lại biết? Ta thật ra tuyệt không muốn biết. Lục tỷ, người đại tụy một hồi, xuân tiêu một khắc*, cũng không nhớ rõ chính mình từng đã làm chuyện gì sao?” [Sunny: ta nghĩ là uống rượu một

trận nên “ý xuân” lộ ra. “Ý xuân” chắc ai cũng biết phải k;]]

Xuân tiêu một khắc? Bốn chữ này lập tức làm chấn kinh mọi người, cũng hung hăng đánh vào lòng Thiết Quảng một gậy. Nàng nhớ rõ đêm đó, nàng giống như mơ thấy Vân Thanh, cùng hấn ái ân, chẳng lẽ, chẳng lẽ, kia... đúng là thật sự? Như vậy, người kia, là ai? Nàng chậm rãi đem tầm mắt dời về phía sau Mị, Du Nhiên, là hấn?

Du Nhiên quay sang, tránh đi ánh mắt của nàng, Mị bước thêm nửa bước, ngăn trở cái nhìn của thiết Quảng “Lục tỷ, nghĩ ra rồi sao?”

“Ta, ta đêm đó, uống rượu.” Thiết Quảng thì thảo nói xong, ánh mắt vẫn như trước, lướt qua Mị, dừng lại trên người Du Nhiên, nàng, đã làm gì?

Thiết Quảng nói một câu, làm cho mọi người Thiết gia như hít một ngụm lạnh khí, Thiết Nguyệt không thể tin, nhìn mẫu thân chăm chăm, Thiết Dững lại tức giận đến cả người run run, Thiết gia không ngờ nay lại xảy ra việc cường gian dân nam không thể tha thứ như thế. [Sunny: haha!=] sao cứ nhìn chữ cường gian dân nam là ta không nhịn dc cười=]

“Người.....Súc sinh..... Sao? Sao.....” Thiết Dững lời còn chưa dứt, Thiết Quảng “kịch” một tiếng, quỳ rạp xuống đất.

“Con sai rồi, thẹn với liệt tổ liệt tông Thiết gia, thỉnh mẫu thân trách tội.”

Lời này vừa ra, Thiết Dững run run chỉ vào nàng, song là một câu cũng nói không nên lời, nàng từng là nữ nhi anh hào như thế, nàng từng uy phong lẫm lẫm như thế, nay chẳng những khí chất không còn mà còn làm ra những chuyện hạ lưu này sao.

“Không biết vị công tử này xưng hô như thế nào?” Thiết Dững áp chế tức giận, quay lại hướng Du Nhiên hỏi.

Trung Hiếu vương vừa dứt lời, Du Nhiên đáp, “Ta là Du Nhiên, người của Du Nhiên Tiếu các.”

Mị đối với việc hấn xưng danh phận, đôi lông mày khẽ nheo lại.

Thì ra là người của Du Nhiên Tiếu các, thật khó trách Mị một lòng bảo hộ như thế, Thiết Dững thầm nghĩ, nhưng Du Nhiên này nghe nói xuất thân thanh lâu, sớm đã không còn trong sạch, như vậy.....

Trầm ngâm hồi lâu, Thiết Dững nói, “Thiết phủ có thể nạp người làm thiếp, không biết ý công tử như thế nào?”

Du Nhiên chưa kịp trả lời, Mị lại cười lạnh đứng lên. Thiết Dững không hồn giận nhìn về phía nàng, nàng còn muốn như thế nào?

“Du Nhiên nhà ta sẽ không làm thiếp, Du Nhiên Tiếu các sẽ bảo bọc tốt cho phụ tử bọn họ, cho dù không có Du Nhiên Tiếu các đi nữa, cũng còn có ta.”

“Phụ tử?” Thiết Dững cùng Thiết Quảng đồng thời nhìn về phía Du Nhiên... hấn... mang thai?

“Mị, hấn là nam tử, lại chưa xuất giá, dù sao đây cũng không phải chuyện tốt.” Vương Quân này giờ vẫn trầm mặc giờ lại hướng phía Mị ôn nhu nói.

“Vậy thì tính sao? Chỉ vì hấn xuất thân thanh lâu, thế nên chỉ có thể làm thiếp? Chỉ vì hấn có thai, thế nên đứa nhỏ nhất định phải nhận tổ về tông? Chỉ vì hấn bị cưỡng bức nên nhất định phải gả sao?” Thanh âm của Mị cực kỳ trầm tĩnh, Du Nhiên biết nàng đã giận đến cực điểm, trong lòng Mị lại kích động nói: “Chỉ cần Du Nhiên không thích, ta không bao giờ để hấn chịu ủy khuất.”

Lời Mị vừa nói ra, mọi người đều giật mình nhìn chăm chăm nàng, ai cũng khó chịu vì lời nói không coi trọng lễ giáo của nàng. Thế nhưng nàng lại nói rất tự nhiên, không mang một chút ngượng ngùng.

Thiết Quảng khiếp sợ không thôi, nữ nhân xinh đẹp tinh tế đường này lại nói năng hết sức cao ngạo, song lại làm cho người ta không thể bỏ qua khí thế kia, mắt nhìn thẳng mẫu thân không chút khiếp sợ. Có thể như vậy mà nhìn thẳng vào ánh mắt đang tức giận của mẫu thân mà không chút nào lùi bước, ngay cả nàng cũng làm không được. Mẫu thân tuy rằng tuổi đã cao, nhưng đã chinh chiến vất vả sa trường, thống lĩnh hơn mười vạn đại quân, khí thế cùng sát khí ấy, một người bình thường như thế có thể mặc nhiên mà tiếp nhận sao?

Từ đầu đến cuối, Thiết Diễm chưa từng nói chen một lời, cứ đứng thẳng ở cạnh cửa, nhìn Mị, đôi mắt càng thêm âm u, thân mình cũng hơi run run, đôi môi gắt gao mím lại.

Thiết Dững lại khó thở, nàng thật sự thấy tức giận cực độ. Nữ nhân này ở rể Thiết phủ nhưng lại không hề biết điều. Lừa giận chột bùng lên, không khỏi tiến lên từng bước, tay không ý thức khẽ nhếch lên.

Lại chỉ thấy một đạo bóng trắng hiện lên, Thiết Diễm ở giữa ngăn Thiết Dững cùng Mị, thanh âm hết sức rõ ràng mà ẩn chứa một áp lực, nói, “Mẫu thân, xin bớt giận!”

Thiết Dững bị Thiết Diễm cản lại, mới ý thức được chính mình có chút thất thố, đưa tay phía sau lưng, trừng mắt nhìn Mị.

Mị lại ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ nhìn chăm chăm vào bóng dáng kia, Thiết Diễm, hấn đây là ở che chở cho nàng sao?

Thiết Diễm nhìn mẫu thân thu lại ý tay mới xoay người, muốn mở miệng, đột nhiên trước mắt tối sầm, cứ như thế mà ngã xuống.

“Diễm.” Mị sợ hãi kêu một tiếng, vội thi triển song chưởng, tiếp được thân mình Thiết Diễm đang ngã xuống, mọi người cũng kinh hô một tiếng, tất cả xông tới.

Mị quỳ rạp xuống đất, ôm lấy Thiết Diễm vô lực yếu đuối nằm ở trong lòng nàng, một tay kéo nhẹ tay hắn, bắt mạch, đôi mắt phượng chậm rãi mở to.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Hắn, mang thai ? Chỉ có một lần, sao lại. [Sunny: Có ai hiểu một lần gì k =]

Mị tiễn mọi người trong phủ ra khỏi phòng, liền đến ngồi ở bên giường, nhìn Thiết Diễm lẳng lẳng nằm ở trên giường .

Thiết Diễm đã có bầu ba tháng, mà đến bây giờ cũng không có nôn nghén, đứa nhỏ này xem ra rất là nhu thuận, chuyện sợ hôm nay chắc là đã kích thích đến hắn, mới động thai khí, hắn mới có thể té xỉu a!

Là od chính mình quá mức xúc động, muốn phát tiết phần hận trong lòng, lại đã quên cảm thụ của hắn.

Mị đưa tay khẽ vuốt hai má gầy yếu của hắn, nhẹ giọng thở dài, hắn nếu muốn bảo trụ đứa nhỏ này, sợ là phải chịu khổ rồi. Khí huyết, thân thể của hắn so với Du Nhiên còn muốn yếu hơn, tuy rằng nàng lúc nào cũng thay hắn tiến bổ, nhưng là lại hiệu quả rất ít. Thể chất của hắn kháng được tính quá mạnh mẽ, mỗi khi nàng thay hắn chữa thương, lượng dược so với thường nhân phải hơn gấp ba, mới có thể điều trị hiệu quả. [Sunny: Đúng là ca cường quá, nên thành ra Mị tỷ phải dùng biện [hấp mạnh thể này đây...]

Vốn Mị định bồi bổ cho hắn, nhưng ai từng tưởng, chuyện ngoài ý muốn kia lại đến nhanh như vậy?

“Tiểu thư, Trung Hiếu vương mời tiểu thư ra đại sảnh thương lượng việc Du Nhiên công tử .” Cốc Đông đứng ở ngoài cửa bẩm báo.

Cư nhiên lại như vậy?

Cho dù trong bụng Du Nhiên là cốt nhục Thiết gia các nàng đi nữa, nhưng chỉ cần Du Nhiên không muốn gả, như vậy, đứa nhỏ này sẽ không mang họ Thiết.

Mị cúi người hôn bạc môi lạnh lẽo của Thiết Diễm, thầm nghĩ, trong bụng chàng cũng là cốt nhục Thiết gia a!

Đứng lên, Mị đi đến ngoài cửa, nói, “Tiểu Tây, tiểu Bắc, các người ở trong này xem tướng quân, chàng tỉnh liền đến báo cho ta biết.”

Tiếp theo, Mị liền mang theo Cốc Đông đi đại sảnh.

*** **

Trong đại sảnh, người nhà Thiết gia đã sớm tề tụ, Mị chậm rãi tiến vào, phượng mắt đảo một vòng, đến bên ghế dựa ngồi xuống.

“Diễm nhi như thế nào rồi?” Thiết Dững còn chưa mở miệng, Vương Quân đã hỏi trước, trong mắt có vài phần lo lắng.

“Chưa có tỉnh lại, con đã bảo Cốc Tây Cốc Bắc chăm sóc hắn rồi.” Mị nhìn Vương Quân thật thà đáp.

Vị phụ thân này là thật tâm lo lắng cho Thiết Diễm, một lòng thầm nghĩ con mình có thể hạnh phúc, đối với nàng cũng là dị thường yêu thương, những thứ tốt nhất trong phủ đều đem đến cho nàng dùng, lại còn vô điều kiện chấp nhận thuộc hạ của nàng vào phủ.

“Kia hắn.” Vương Quân có chút lo lắng, đứa con quật cường này, ý chí kiên cường như vậy, không ngờ lại bị ngắt.

“Phụ thân yên tâm, Mị sẽ hảo hảo chiêu cố Diễm.” Mị là biết phụ thân lo lắng cái gì.

“Hảo, vậy, hảo.” Vương Quân thế này mới thả lỏng tinh thần, nhìn Mị, ánh mắt cảm kích mang vài phần vui mừng.

“Khụ khụ,” Thiết Dững ho nhẹ một tiếng, lôi kéo sự chú ý của các nàng, nói tiếp, “Chuyện của Du Nhiên.” Nói xong đưa mắt nhìn nữ nhi Thiết Quảng ngồi ở một bên.

“Chuyện của Du Nhiên vẫn là thỉnh mẫu thân chính mình đến hỏi Du Nhiên đi!” Mị tiếp lời, nói, nàng vừa rồi đã muốn bày rõ thái độ của mình, kế tiếp chỉ xem Du Nhiên quyết định, dù sao, đó cũng là con của hắn.

Mị nhìn Thiết Quảng ngồi đối diện, lại nhìn sang Du Nhiên đang rũ mắt xuống, nói, “Bất luận Du Nhiên quyết định cái gì, ta đều tuyệt đối ủng hộ! Ta cũng tuyệt đối tin tưởng Thiết gia sẽ không lấy quyền ép người khác.”

Mị tỏ thái độ như vậy, Thiết Dững chỉ biết nhìn chăm chăm vào Thiết Quảng.

Lúc Du Nhiên kiên cường đi vào Thiết phủ, thân thể cũng không có tổn hại gì, hẳn bị Thiết Dững an trí ở khách viện, mới vừa rồi, cũng đã được Vương Quân đến hỏi ý kiến.

Nhưng Du Nhiên chỉ nói, “Du Nhiên mặc dù là một nam tử, nhưng cũng có thể nuôi nấng đứa con của mình.” Một câu, lập trường đã sáng tỏ.

Thiết Dững nhìn Vương Quân liếc mắt một cái, Vương Quân thảm than một tiếng, liền mở miệng, “Du Nhiên công tử nay đang có thai, không nên sống một mình trong các, không bằng hãy ở lại vương phủ dưỡng thai, không biết ý của Mị thế nào.”

Mị nhìn nhìn Vương Quân, thấy trong mắt phụ thân mơ hồ có ý khẩn cầu. Nàng biết Thiết Dững muốn cái gì, chắc chắn là trước tiên lưu lại Du Nhiên, sau lại chậm rãi khuyên bảo. Nhưng dù sao nếu Du Nhiên sống một mình, nàng cũng không yên tâm, nay Thiết Diễm cũng có thai, nàng sợ là không có phương pháp nào phân thân để bảo hộ cả hai người, nếu là cùng ở vương phủ, vậy thì càng chiếu cố hai người tốt hơn rồi.

Vì thế, Mị gật gật đầu.

“Vậy, Du Nhiên công tử thì sao?” Vương Quân thấy nàng gật đầu, vội hiện sắc mặt vui mừng.

“Du Nhiên, con sẽ nói với hắn.” Chưa nói hết, khóe mắt nàng thoáng nhìn góc áo thấp thoáng ngoài cửa, lập tức đứng dậy, đi ra ngoài cửa.

Thiết Diễm một thân áo trắng đứng tựa vào cửa, Cốc Tây Cốc Bắc đứng ở phía sau hắn, mặt lộ vẻ khổ sở, vị tướng quân này tính tình thật là quá quật cường.

“Chàng.” Mị nhìn về mặt trong suốt tái nhợt của hắn trước mắt mình, sức khỏe của hắn như thế nào, hắn không rõ ràng sao? Hắn đang mang thai, sao lại vẫn ương bướng như vậy, Mị vốn đã nguôi ngoai con tức giận, nay lại sắp dâng lên nữa rồi.

Mị cường ngạnh đỡ lấy hắn, gánh vác phân nửa thể trọng của hắn, dìu hắn tiến vào trong sảnh, an trí hắn ngồi ở chiếc ghế của nàng khi nãy.

“Diễm nhi, ngươi đang có bầu, sao không ở trong phòng nghỉ ngơi?” Vương Quân không khỏi mở miệng trách cứ, đau lòng nhìn đứa con sắc mặt tái nhợt.

“Phụ thân không cần lo lắng, con không có việc gì.” Thiết Diễm bình tĩnh trả lời.

Không có việc gì? Mị rũ mắt xem đầu ngón tay run nhè nhẹ của hắn đặt trên tay ghế.

“Diễm nhi, ngươi đã có thai, ngự lâm quân bây giờ.” Thiết Dững cũng có chút lo lắng, dù sao sắc mặt của Thiết Diễm thật là quá mức tái nhợt rồi.

“Không sao, ngày mai con sẽ tiến cung.”

“Tướng quân!” Mị đứng ở bên người Thiết Diễm, lên tiếng chặn lại lời nói của hắn.

Thiết Diễm im lặng, nàng, gọi hắn là tướng quân sao?

Hắn hơi hơi gục đầu xuống, nhìn chăm chăm vào đầu ngón tay trong suốt, hơi hơi run run, trong lòng lại dâng lên một cảm giác khó chịu, hắn, thật không thích nàng gọi như vậy.

“Hãy để Mị kê cho tướng quân một chén thuốc, phá bỏ thai nhi trong bụng rồi, tướng quân hãy tiếp tục báo ân đất nước.”

Trong sảnh, mọi người nghe vậy không khỏi chấn động, dù sao cũng là cốt nhục của nàng, nàng, sao lại. Lạnh bạc đến vậy?

Thiết Dững trừng mắt Mị, nàng, đang này nói cái gì.

Vương Quân cũng là có chút đăm chiêu.

Thiết Diễm chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Mị, phượng mắt trong suốt bình tĩnh, nhưng hắn lại tựa hồ hiểu được, nàng đang tức giận, tựa như lần đó.

Hắn, giống như có chút hiểu được nàng, nàng càng tức giận lại càng bình tĩnh.

Mị cúi đầu nhìn Thiết Diễm, tức giận trong lòng lại nhờ con người đen thâm thúy của hắn làm tan thành mây khói, nàng thở dài một tiếng, nói, “Diễm, thân thể của chàng, tin tưởng chàng cũng rõ ràng, chàng nếu muốn bảo trụ đứa nhỏ, phải nằm trên giường tĩnh dưỡng, nếu không.”

Thiết Diễm thấy nàng thở dài, ánh mắt liền có chút nhu hòa, hơi hơi cân nhắc nói, “Kia. Trong cung.”

“Ta đi giúp chàng nói, chàng cứ an tâm ở nhà dưỡng thai là được.” Mị biết hắn đã lựa chọn, cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra. Dù sao chắc mình cũng phải xin nghỉ ở nhà chăm sóc hắn rồi, vừa vặn có thể thay hắn hao hao bồi bổ thân mình, nếu không, nàng chỉ sợ lúc hắn sinh phát sinh chuyện gì, nàng sẽ

trở tay không kịp a!

“Vây..... Được rồi!” Thiết Diễm hơi hơi vuốt cằm

*** **

Thiết Diễm tựa vào nhụyen tháp ở trong phòng, trong tay cầm binh thư, trên bàn là một đĩa đựng trái cây muôn màu, các loại quả vỏ cứng, ít nước.

Cuộc sống nhàn nhả như vậy, hân chưa từng trải qua bao giờ. Mỗi ngày chỉ là xem binh thư, sau đó ngủ một chút. Tuy gọi là tỉnh dưỡng, nhưng Mị cũng không thể bắt hân suốt ngày nằm ở trên giường

Nàng có khi còn kê nhụyen tháp ở dưới tầng cây trong viện, để hân có thể nằm hóng gió, phơi nắng; Cũng sẽ khi nàng giúp hân đi dạo ở trong viện, hoạt động gân cốt; Có khi sợ hân buồn, nàng còn đánh đàn xướng khúc cho hân nghe, bởi hân nói chuyện trên trời dưới đất.

Nàng, làm cho hân có thể cảm giác được nàng thật tâm yêu thương hân. Một sự sùng ái mà chính bản thân hân cũng chưa bao giờ được trải qua.

Nghĩ đến ngày ấy nàng ở trong phòng lục tỷ, đối với Du Nhiên tỏ ra quan tâm lo lắng, thậm chí không chút nào sợ mẩu thân tức giận, nói lớn ra những lời nói cuồng vọng trước mặt mọi người. Mặc dù hai người đều giữ lễ giáo, nhưng dù sao cũng thật quá thân thiết, hại hân một phen chấn động tâm thần.

Biết rõ nàng xem Du Nhiên như thân nhân, nhưng, khi hân nhìn nàng ôm Du Nhiên, khi hân nhìn nàng đứng ở trước người Du Nhiên vì hân ngăn trở hết thấy, trong lòng hân chợt có chút khó chịu với người được nàng che chở đàng kia. Cái loại cảm xúc này hân là tên ghen tị đi? Cảm giác của hân đối với nàng, tại sao càng ngày càng lạ?

Thiết Diễm nhíu nhíu mi, ngăn cản bản thân suy nghĩ lung tung.

Hân đã tỉnh dưỡng gần một tháng, trong khoảng thời gian này, thức ăn đều là dùng ở trong phòng, vì thế, Mị liền sai người dựng một phòng bếp nhỏ trong sân.

Nàng là nữ tử, như thế nào có được trù nghệ tốt như vậy? Có lẽ do mang thai, khẩu vị của hân so với ngày thường tốt hơn rất nhiều, nàng vì vậy mà càng vui vẻ, thức ăn chuẩn bị mỗi ngày cũng đều không giống nhau.

Từ lúc nàng cùng hân ở trong phòng dùng bữa đến nay, mỗi khi phụ thân cùng các vị tỷ phụ đến thăm, ai cũng có chút tiếc nuối, nói là tay nghề An thức tuy là tốt, nhưng chung quy vẫn không hơn Mị.

Còn có Thiết Nguyệt, hân biết Thiết Nguyệt mới đầu cũng không thích Mị, nhưng chỉ là cố kỵ, hân cũng chưa từng làm ra chuyện gì quá đáng. Cũng không biết từ khi nào, hân luôn đi theo Mị, luôn miệng kêu “Tiểu mợ” hết sức thân thiết.

Trong khoảng thời gian này lại.....

“Tiểu cậu!” Mới nghĩ người, người đã tới rồi. Thiết Diễm nhìn người vừa chạy vào phòng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiết Nguyệt còn nguyên nét đỏ bừng. Khi Diễm đến thời gian dùng bữa mỗi ngày, hân nhất định sẽ đến báo danh. Thiết Diễm thậm chí không cần nhìn sắc trời, chỉ cần nhìn Thiết Nguyệt liền biết là đã đến giờ dùng bữa.

“Oa! Thật khá!” Thiết Nguyệt vừa thấy một bàn trái cây trên bàn, liền đưa tay cầm lên ăn, kết quả khuôn mặt nhỏ nhắn thành một đường, “Hảo..... Chua nha!”

Thiết Diễm nở nụ cười nhìn Thiết Nguyệt bày ra bộ dáng ngốc nghếch, Mị đang đến gần trong phòng thấy Thiết Diễm cười vui vẻ, liền tức giận đối với Thiết Nguyệt nói, “Thứ kia vốn là cho cậu người ăn, người đã ăn còn la cái gì.”

“Tiểu mợ!” Thiết Nguyệt lấy lòng cười, “Hôm nay lại làm món ngon gì vậy?”

“Ăn, người mỗi lần đến đây chỉ có biết ăn thôi, ta nghĩ người chính là trư tinh* chuyển thế rồi.” [Sunny: Trư: heo] Cười quyền rũ, Mị nhẹ giọng mắng, tiểu tử này bây giờ luôn thích kề cận nàng, nàng cũng là không biết tiểu tử này rốt cuộc là uống lộn thuốc gì. Bất quá thấy hân cũng thật tâm quan tâm Thiết Diễm, nàng cũng không muốn cùng hân so đo.

“Hắc hắc! Kia còn không phải bởi vì tiểu mợ tay nghề tốt sao?” Thiết Nguyệt cười đến đáng yêu, tiểu mợ chẳng những tay nghề tốt, còn không bắt hân không thể cười to thoải mái, không thể chạy,... Cùng tiểu mợ ở một chỗ, hân có thể muốn làm cái gì thì làm cái đó, muốn nói cái gì liền nói cái đó.

“Vây người cứ cùng tiểu cậu nói chuyện phiếm đi, tối nay còn có thể ăn.” Mị biết Thiết Diễm có Thiết Nguyệt rồi sẽ không cảm thấy buồn nữa, liền xoay người trở về phòng ngủ.

Thiết Nguyệt mở to mắt, lơ đãng nói, “Ài! Tiểu mợ là một nữ nhân, làm sao có thể biết được tiểu cậu thích ăn loại trái cây chua như thế này a?”

“Nga, ta cũng thật muốn biết.” Thiết Diễm nhìn bộ dáng của đứa cháu giấu đầu hở đuôi kia. Tính tình Thiết Nguyệt vốn hoạt bát, dường như không chuyện gì có thể khiến hân cảm thấy mệt mỏi, dù sao, đây cũng là chuyện tốt.

Thấy Thiết Diễm trầm ngâm suy tư, Thiết Nguyệt đơn giản hỏi tiếp, “Tiểu cậu có biết quần áo này dùng bao nhiêu bạc để mua không?” Hân sờ sờ y bào Thiết Diễm mặc trên người.

Thiết Diễm kỳ quái nhìn hần, “Đây đều là quần áo bình thường, có thể đáng giá bao nhiêu tiền?” Quần áo của hần trước nay luôn đơn giản, hần lại không dùng tơ lụa, tất cả đều là vải bông bình thường mà thôi, có thể đáng giá bao nhiêu tiền đây?

Thiết Nguyệt gượng cười, tiểu mợ thật đáng thương. Tiểu cậu của hần thực quá trì độn, lâu như vậy còn không có phát hiện, thật sự tiểu cậu của hần là tướng quân sao!

“Đúng rồi, nương nương những ngày gần đây thế nào?” Thiết Diễm do dự một chút, vẫn là hỏi, chuyện này hần cũng không thể hỏi Mị.

Thiết Nguyệt rầu rĩ, “Nương bây giờ mỗi ngày đều đi khách viện, nhưng Du Nhiên công tử đều đóng cửa không chịu gặp.” Nương lãnh ngạo của hần, thế nhưng cũng làm ra cái loại chuyện này, tuy nói là vì quá mức tưởng niệm phụ thân, nhưng là, dù sao cũng là làm sai.

“Kia.....” Thiết Diễm vốn muốn hỏi tiếp, đã thấy Cốc Tây bưng chén thuốc tiến vào.

“Tướng quân, uống được.” Cốc Tây đem dược đưa qua.

Thiết Diễm uống một hơi cạn sạch, Cốc Tây lại đưa một cái chén khác.

Thiết Diễm tiếp nhận cái chén, nhìn nhìn bên trong.

Tại sao dược trong chén này có chút quen a? Cái này có phải là mật thủy.....

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Ngày một ngày lại trôi qua, bụng Thiết Diễm cũng dần dần lớn lên. Mị vốn nghĩ nam nhân mang thai sẽ là chuyện rất kỳ quái, nhưng nhìn Thiết Diễm mỗi khi ở một mình, tay vỗ về bụng, nhợt nhạt mỉm cười thì lại cảm thấy bức tranh này thật đẹp cùng ấm áp, khiến cho lòng của nàng mềm mại như nước, Mị nguyện ý trả bất cứ giá nào để bảo vệ hạnh phúc này.

Thì ra nam nhân có thai so với nữ nhân thì không khác biệt cho lắm, cũng sẽ tùy hứng, cũng sẽ khóc lóc om sòm, cũng sẽ kén ăn. Cứ nhìn Du Nhiên là sẽ biết, đồ ăn nàng thay hần chuẩn bị còn tốn nhiều công sức hơn Thiết Diễm rất nhiều, chỉ có điều tâm lòng này nàng không nói ra mà thôi.

Có thai, Thiết Diễm trầm tĩnh hơn hần, tính cách cũng mềm mại hơn, sự quật cường cũng theo đó mà giảm đi. Hần thực ngoan ngoãn, nghe lời, Mị nói ăn liền ăn, nói đi ngủ là ngủ, chưa bao giờ phản đối lời Mị. [Sunny]: ôi ta khoái ai ngoan lắm nhé x]

Nhưng là, chỉ cần đã có thai, mặc kệ tính khí tốt thế nào, tay chân của Diễm cũng sưng phù, hay bị rút gân, thực khiến Mị vất vả.

Ngày ngày, cứ sau bữa tối, Mị lại cùng hần ra hoa viên tản bộ, ban đêm cũng sẽ giúp hần mát xa tay chân, đến khi Diễm bình yên đi vào giấc ngủ, tay nàng cũng chưa từng dừng lại.

Cứ như vậy, ngày qua ngày, trong lúc tĩnh lặng, Mị đã từng suy nghĩ, Du Nhiên có hạnh phúc như vậy không? Hiện hần ở đó cũng sống tốt chứ? Mỗi khi nhìn Diễm ngủ, những suy nghĩ đó lại chợt hiện lên.

Mấy ngày nay, Mị đã dùng hết mọi biện pháp tắm bổ nên sắc mặt Diễm tốt lên rất nhiều, nhưng người vẫn gầy yếu, chỉ có cái bụng là to lên. Rốt cuộc, phải làm sao mới có thể dưỡng béo hần đây? [Sunny: hời đó mui ồm ồm tong teo :X “nhờ” sô cô la mà thành thế này nè :-

Về phần Du Nhiên, cứ mãi ở trong căn phòng đóng kín, Mị không biết đã xảy ra chuyện gì, may sao, hần cũng mở cửa cho phép Thiết Quảng vào phòng nói chuyện, uống chén trà, tuy rằng sắc mặt không được tốt, nhưng cũng không để nàng ta đứng ngoài cửa nữa.

Nàng chỉ cần hần có thể chấp nhận, chỉ cần hần thích, thì sẽ thay hần duy trì cuộc sống hiện tại này.

Cái làm cho nàng nhìn không vừa mắt, chính là Thiết Quảng kia, suốt ngày bày ra cái bộ dáng mọi sự không liên quan gì đến mình.

Ngày ấy, Mị ở trong hoa viên, thấy Thiết Quảng ngồi nhìn làn nước trong, thần sắc bi thương, tinh thần sa sút, đáng người cũng bi thương, không thể nhìn được nữa, Mị nhẹ cười mang chút vị ché giễu.

“Lục tỷ nếu là thật sự quyến luyến người đã khuất như vậy, chi bằng nhảy luôn xuống đi. Tiểu muội ta nhất định không cản trở, cũng sẽ không cứu giúp, nếu có nhiều người làm phiền, tiểu muội cũng nguyện thay tỷ tỷ đuổi đi, thành toàn cho tỷ một mảnh thâm tình, cùng lục tỷ phụ đoàn tụ. Nhưng lục tỷ nếu không dám, vậy sao không buông tay người đã chết, giúp cho hần an an ổn ổn đi đầu thai, sau này lại được ở kiếp người. Tỷ nhiều năm như thế ở Phật đường, có hay mẫu thân tóc đã đổi màu hoa râm? Tỷ có đệ đệ là thân nam tử, lại phải cùng các nữ tử khác tại đại điện mà tranh tước vị, một nam nhân, lại đi chinh chiến sa trường, bảo vệ quốc gia, ngay cả cuộc đời này có lẽ cũng không thể lập gia đình, hần cũng không màng, còn muốn cô độc sống

quảng đời còn lại. Tỷ có từng nghe qua hán oán giận một câu không? Tỷ có người con nhu thuận đáng yêu, nhưng đã bao giờ là một mẫu thân có trách nhiệm? Tỷ trách cuộc sống mang người ấy hóa thành tro bụi, quyết định nương tựa nơi cửa Phật, vì sao còn mượn rượu làm bừa, trêu chọc người khác? Nay sự việc đã xảy ra, lại còn muốn trốn tránh? Nếu tỷ thấy hối tiếc, tiểu muội không ngại nhắc nhở tỷ một câu, Du Nhiên mặc dù sinh ra ở thanh lâu, nhưng tâm cao khí ngạo, tỷ dù có ra sao đi nữa cũng chưa chắc đã bằng; Hán tuy là nam tử, song so với tỷ ngày xưa – một tướng quân, lại càng thêm kiên cường, chưa bao giờ khuất phục vận mệnh. Nếu tỷ tỷ muốn phủ nhận mọi trách nhiệm, chỉ mong gánh nặng này giảm đi, tỷ không sợ người đời chê cười hay sao ?”

Mị nói một hồi, vừa sắc sảo lại vô cùng chân thành, bao lời lẽ xuyên thẳng vào tim Thiết Quảng. Chưa bao giờ có người chỉ ra mọi điều đó với nàng, mẫu thân cùng phụ thân chỉ biết đau lòng mà thương tiếc thờ dài, đệ đệ chỉ luôn yên lặng gánh vác hết thảy, con lại chưa bao giờ chỉ trích người làm mẹ là nàng. Thế mà nàng lại chìm vào cái thống khổ do chính mình tạo ra, xem nhẹ cảm giác của người khác, bao năm qua, nàng đã sống một cuộc đời như thế thật sao?

Thiết Quảng nhìn lại nữ tử xinh đẹp mang vẻ mặt không chút kiên nhẫn kia, có lẽ nàng căn bản là không muốn quan tâm mình à? Nàng ấy vừa rồi trong lời nói câu nào cũng lục tỷ, nhưng lời lẽ gay gắt, lại không hề có ý cung kính. Lời nói sắc bén không lưu tình, tính tế đường này, có nhìn thế nào cũng không giống như được phát ra từ con người bề ngoài mang dáng vẻ nhu nhược này.

Đệ đệ có được vị thế tử thế này, quả thật không đơn giản à!

Mị thấy Thiết Quảng cứ mãi đứng đó, thế nào cũng không nói một lời. Như thế nào mà tỷ đệ nhà này đến cái tật xấu mà cũng giống nhau? Đây không phải Thiết Diễm nhà nàng, nàng tất nhiên là không có nhiều thời gian để kiên nhẫn khuyên nhủ, càng không có ý định phỏng đoán nội tâm phức tạp của nàng ta, vì thế nàng bỏ lại một câu “Nếu lục tỷ vẫn còn muốn sống, tốt xấu gì cũng nên nghĩ cho tốt, có điều trong hoa viên này không người, tiểu muội cáo từ trước, lục tỷ nếu thay đổi chủ ý thì cứ thử một lần xem sao.” Mị nói xong, dứt khoát xoay người bước đi, ngay cả đầu cũng không ngoái lại, dù chỉ một lần.

Thiết Quảng nghe thấy Mị nói ra lời ấy không khỏi bật cười, trong lòng đau đớn kịch liệt như thế cũng giảm đi không ít, nàng ấy quả nhiên để nàng lại nơi này, không để ý tới chết sống, con người có khí thế cao ngạo như thế, nhưng lại cam tâm tình nguyện vì tiểu đệ mà đến phòng bếp nấu canh thuốc. Tương lai của đệ đệ, nàng thật không có gì phải lo lắng rồi.

Không lâu sau, Trung Hiếu vương Thiết Dĩnh cùng Vương Quân phát hiện, nữ nhi dần dần khôi phục sự tự tin cùng thần thái của ngày xưa, trên đài luyện võ lại có bóng dáng mạnh mẽ ngày xưa; Thiết Nguyệt cũng phát hiện, nương không còn suốt ngày không ra khỏi viện nữa, nàng còn thật sự quan tâm, lo lắng cho hần; Du Nhiên cũng phát hiện, nữ tử cùng ngồi thưởng trà bao ngày qua, từ một thân đau thương, từ từ trở nên trầm ổn, đối với hần, lời nói cũng chậm rãi hần, lại còn mang nét tự tin; Thiết Diễm cũng phát hiện, lục tỷ không biết khi nào, đã không còn ở mãi trong bốn bức tường lạnh lẽo nữa, dần dần trở lại là lục tỷ vốn có.

Thiết gia cũng dần dần có sinh khí trở lại. Thiết Quảng thay đổi, nàng đối với sinh mệnh sắp chào đời kia không giấu được vẻ chờ mong. Thiết gia cũng theo đó mà không còn sự lạnh lạnh lẽo như năm mô nữa

*** **

Một ngày, phó thống lĩnh ngự lâm quân sai người tới phủ, nói là có muốn chuyện muốn cùng Thiết Diễm thương thảo, hy vọng Thiết Diễm có thể đi vào cung một chuyến; Mị lo lắng hần bản tính bôn ba, không chăm sóc được bản thân. Song Du Nhiên bỗng cảm thấy trong bụng đau đớn, Mị không thể theo cùng, vì thế lệnh cho Cốc Tây, Cốc Bắc đi theo bảo hộ .

Mị thay Du Nhiên xem qua một chút, phát hiện là thai quấy đạp, dẫn dò về sau muốn sinh dễ thì cần đi lại nhiều, còn dạy hần vài động tác, muốn hần mỗi ngày đều phải làm như thế một lần, đến khi trở lại phòng, phát hiện Thiết Diễm vẫn chưa hồi phủ.

Đang nghĩ có nên hay không vào trong cung xem xét tình hình, lại thấy Cốc Đông đi tới “Tiểu thư, trong cung đưa tới một phong thư.”

Mị vừa thấy, biết ngay đây là bút tích của Triệu Lang chuyện gì mà vội thế a?. Thiết Diễm còn đang ở trong cung, mà nàng không biết Triệu Lang phát sinh chuyện gì, vì thế mang theo Cốc Đông Cốc Nam mà tiến cung.

*** **

Mị vừa tiến vào Phụng Thiên điện, Triệu Lang liền đứng dậy đi lên, “Muội cuối cùng cũng đến.”

“Tỷ tỷ, xảy ra chuyện gì ?” Mị thấy vẻ mặt kia hiện vài phần bối rối, có chút kinh ngạc. Triệu Lang tính tình cẩn trọng, trầm tĩnh, có thể làm cho nàng bối rối như thế, tất là việc trọng yếu.

“Muội xem này.” Triệu Lang đưa qua một phần tấu chương.

Mị liếc nhìn nàng một cái, mở tấu chương:

“Thượng thư tấu: tiền đế băng hà rất kỳ quái, hiện có nhân chứng chứng minh người nào làm hại. Hiền vương Triệu Kinh.”

“Tỷ tỷ, có phải vừa xem xong tấu chương liền cho người truyền tin cho ta?” Mị hỏi. Tấu chương này lời lẽ như báo hiệu điềm xấu, tỷ tỷ nếu không rối loạn quá mức, như thế nào lại không phát hiện được..... Sợ là.....

“Đúng là.....” Triệu Lang hồi đáp, nhìn biểu tình của Mị, lại nhìn tấu chương trong tay kia, nhất thời như bưng bình, “Đây là..... Bấy.”

“Chỉ sợ là.....” Mị khẽ cười nói, chuyện lần này chỉ sợ do nàng mà ra, nàng đêm đó tại Loan Phụng điện, này thế gian có mấy người có thể phát hiện? Chiều điều tra trước khi hành động này thật đúng là cao tay! Hơn nữa.....

“Bẩm Hoàng Thượng, Hiền vương, Tể tướng cùng Trung Hiếu vương, Trấn Quốc tướng quân cầu kiến.” Ngoài cửa truyền đến lời bẩm tấu.

Hắn như thế nào cũng đến đây? Mị không khỏi nhíu mày.

Triệu Lang nhìn Mị, có chút do dự, muốn hay không gặp?

Mị thấy thế, chính là cười, “Tỷ tỷ cứ gặp đi, không gặp sợ là họ sẽ không cam tâm. Cứ để nghe một chút, xem các nàng nói cái gì đi!”

Triệu Lang lúc này tâm thần đại loạn, thấy Mị vẫn cứ bình tĩnh như trước, cũng an tâm một chút an, hướng ngoài điện mà ra lệnh, “Tuyên!”

Chỉ chốc lát sau, bốn người đi vào trong điện, quỳ xuống hành lễ. Triệu Lang ngăn lại, “Miễn, không cần đa lễ!” Nhìn nhìn bụng Thiết Diễm, Triệu Lang không ngờ ngay cả lúc này mà vẫn còn tâm trạng nghĩ, nếu Thiết Diễm vì quý mà có làm sao, nàng chắc chắn không chịu nổi được sự oán hận của nhà đầu kia. Thậm chí nàng còn cho người đưa tới một chiếc ghế dựa, ban thưởng cho Thiết Diễm ngồi.

Mà Hiền vương cùng Tể tướng từ lúc vào trong điện, tầm mắt vẫn dừng ở người ngồi bên cạnh hoàng đế, Mị. Thiết Dĩnh cũng kinh ngạc nhìn Mị, Thiết Diễm mặc dù ngồi ở dưới, ánh mắt cũng quét về phía Mị, trong mắt ẩn hàm lo lắng.

“Không biết bốn vị yết kiến, có chuyện gì cần tấu?”

“Khỏi bẩm Hoàng Thượng, chúng thần – bốn người cầu kiến cũng là về việc liên quan đến tiên hoàng.” Hiền vương vừa mở miệng liền vào thẳng chủ đề, “Thần đã tra được, ngày đó tiên vương đều không phải là chết vì bệnh cũ, mà là do có người người làm hại.”

“Không biết hoàng đế như thế nào biết được?” Triệu Lang muốn tránh nặng tìm nhẹ, nên mở miệng hỏi.

“Thần có nhân chứng, cũng có Thái y ghi lại để đối chiếu, nếu là không được, thần cũng đã thỉnh Thánh Như Ý là thánh vật hoàng gia, thần mạo phạm thỉnh hoàng thượng mở hoàng lăng*, xét lại di thể của tiên đế.” [Sunny: lăng mộ hoàng gia]

Triệu Lang cũng chỉ im lặng không nói, ngay cả Thánh Như Ý cũng đã thỉnh ra rồi, nàng còn nói được cái gì. Thánh Như Ý là thánh vật hoàng gia, Thánh Như Ý xuất hiện, Hoàng Thượng cũng phải quý gồi. Mà người chương quản Thánh Như Ý của triều đại này, là Hiền vương, bởi vậy, mặc dù là tiên vương cũng đối nàng có chút kiêng kỵ. Thiết gia có thể sống sót, cũng nhờ nàng hỗ trợ.

“Thần lần này không dâng tấu chương hỏi thánh chỉ, cũng chỉ vì muốn thử Hoàng Thượng có phải là người làm hay không. Thánh Hoàng Thượng tha lỗi.” Một lời nói, làm cho hoàng đế không còn đường lui, lại đem nghi vấn chỉ thẳng hướng Mị.

Mị lại vẫn đứng ở nơi đó, lông mi cũng chưa động một lần. Trong lòng biết, Hiền vương cùng Tể tướng nếu là cùng Trung Hiếu vương và Thiết Diễm đang yết kiến, chắc là đã có ý muốn bảo vệ Thiết gia, trong lòng nàng cũng không còn lo lắng.

Thiết Diễm trong mắt cũng dấu không được sự lo lắng, nếu nàng thật sự cuốn vào việc này... Nàng nếu giờ đây bị xem như vật hy sinh của hoàng thượng, cho dù Thiết gia có danh trạng bao nhiêu cũng sợ không bảo hộ được nàng!

Từ xưa đến nay các bậc đế vương vì hoàng vị, vì một vật hy sinh nhỏ nhoi sao có thể do dự đây?

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Đại điện, một mảnh yên tĩnh, thật lâu chưa từng có ai lên tiếng. Cuối cùng, Triệu Lang hít một hơi thật sâu, liếc mắt nhìn Mị một cái, cuối cùng chậm rãi mở miệng, “Trẫm cho tới bây giờ.....”

“Tiên vương từ là vì Mị, không biết Mị nói như thế, Hiền vương vừa lòng hay không?” Vẫn im lặng từ này đến giờ, Mị bỗng lên tiếng chặn lại lời nói của Triệu Lang.

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người trong điện đều tập trung ở trên người Mị, ngay cả Hiền vương cùng Tể tướng đều kinh ngạc không thôi, không có dự đoán được nàng dễ dàng như vậy liền thừa nhận, theo trình tự bình thường không phải đều “giả vờ” một chút sao?

“Người.....” Hiền vương nhìn Mị, không khỏi có chút khiếp sợ. Người này chẳng lẽ không biết hành thích vua là tội gì sao?

“Tiên vương Triệu Viện, ta còn thật sự là không muốn xưng nàng tiên vương. Bỏ qua một bên chuyện nàng là như thế nào đăng cơ, ta cũng không muốn

nói, từ khi nàng kể vị tới nay lại đã làm được cái gì? Sát trung thần, đòi trăm cả nhà Thiết gia, nếu không có người là Hiền vương cùng Tể tướng khuyên bảo, chỉ sợ cả nhà thành oan hồn đi! Nạp tú nam* [Sunny: dạng như nạp thiếp ý], nàng tại vị bảy năm lại sáu lần mở cửa cung. Từ khi nàng tiếp vị, đã chia rẽ bao nhiêu đôi uyên ương ở dân gian, tăng thêm bao nhiêu oan hồn ở hậu cung? Nàng còn tùy ý để những tên tiểu nhân kia nắm giữ triều chính, mình thì lại đi tận hưởng thanh sắc, hoang dâm vô độ. Nàng không phải là làm dân chúng thiên hạ thất vọng sao? Người như vậy, cho là mỗi người các người. Ba!” Một tiếng động vang lên, chặn lại tiếng của Mị.

“Không cần nói, không cần nói nữa!” Đứng ở trước mặt Mị là Thiết Diễm, nắm tay phải gắt gao đặt trên ngực, quá mức kích động làm cho thân thể hắn hơi hơi run rẩy, ngón tay nắm chặt thành quyền hơi hơi chuyển màu xanh trắng, tròng mắt gắt gao nhìn Mị, trên gương mặt hơi hơi chuyển hồng.

Mị không nói, chỉ quay đầu nhìn Thiết Diễm, ánh mắt gắt gao kia làm nàng quẩn luyến nhìn không rời, trong mắt nàng ẩn ý chỉ quyết liệt không hề dọa đến Thiết Diễm.

Hắn cầm trụ cánh tay Mị, lẩm bẩm nói, “Không.” Hắn hô hấp rõ ràng rối loạn, tay đặt trên tay Mị, nắm chặt, cả người cứng ngắc run run.

Mị thấy hắn kỳ lạ như thế, lập tức đưa tay tiếp nhận hắn, để cho hắn tựa vào thân thể của nàng. Mị liên thanh hỏi, “Diễm, chàng làm sao vậy? Làm sao mà không thoải mái?”

Thiết Diễm chỉ gắt gao cắn môi, sắc mặt tái nhợt, giữa trán cũng có mồ hôi lạnh toát ra.

Mị đặt tay trên mạch môn của, lại nghe thanh âm của Triệu Lang vang lên, “Mị, người. Người xem tướng quân.”

Mị theo ánh mắt của Triệu Lang, nhìn về phía dưới thân của Thiết Diễm, bên chân hắn, màu máu đỏ tươi chậm rãi dần dần lan ra.

“Tướng quân sợ là muốn sinh rồi, bệ hạ mau tuyên Thái y.” Tể tướng vội vàng hô.

“Tuyên Thái y, mau!” Triệu Lang phản phó bên ngoài điện.

Mị ôm lấy Thiết Diễm, trực tiếp để trên nhuyễn tháp, vén lên áo choàng của Thiết Diễm, đưa tay hướng tiết khó của hắn. Nhưng lại bị Trung Hiếu vương một phen ngăn lại, “Người muốn làm gì?”

Mị thế này mới nhớ lại trong điện còn có người khác, quay đầu nhìn về phía Triệu Lang, còn chưa mở miệng, Triệu Lang liền đưa tay ngăn cản, cất cao giọng nói, “Các khanh theo trẫm đi ra ngoài, nơi này giao cho Mị khanh là tốt rồi.”

Dứt lời, xoay người đi ra ngoài, Trung Hiếu vương thần sắc phức tạp nhìn nhìn Mị, lại nhìn nhìn Thiết Diễm gắt gao nắm tay nàng, xoay người đi cùng Hiền vương. Tể tướng đang đi ra ngoài.

Mị một phen cởi ra tiết khó của Thiết Diễm, nhìn hạ thể của hắn tràn đầy huyết, nàng liền đưa tay để trên mạch môn của hắn, quả nhiên, hắn do quá mức kích động, dẫn đến động thai khí, sợ là muốn sinh non, nhưng là, bị xuất huyết như vậy, đợi cho đứa nhỏ ra đời, hắn cũng sẽ chết vì rong huyết rồi.

Nàng vừa nhắc đầu, thấy Thiết Diễm đang cắn khước môi, có máu tươi chảy xuống, không khỏi cúi người nhẹ nhàng hôn tới khước môi nhuộm huyết kia, nhẹ giọng nói, “Diễm, buông tay, ta muốn thay chàng đỡ dè.”

“Chớ đi.” Thiết Diễm tinh thần bởi vì kịch liệt đau đớn mà hoảng hốt, nắm chặt tay nàng, trong đầu chỉ có phượng mắt quyết liệt của nàng.

“Ta không đi, ta sẽ ở cùng chàng.” Mị ôn nhu trấn an hắn, “Diễm, buông tay, ta cùng chàng ngênh đón cực cung của chúng ta.”

“Bảo. Bảo.” Hai chữ này tựa hồ xúc động Thiết Diễm, hắn chậm rãi buông lỏng tay Mị.

Mị đi ra cửa điện, hướng Triệu Lang vội la lên, “Đem Cốc Tây cùng Cốc Bắc tìm đến, bảo Cốc Đông lấy hòm thuốc của ta sang đây, còn có, ta muốn huyết, người đi tìm nhiều người đến đây, giao cho Cốc Đông cùng Cốc Tây xử lý, còn có, nước ấm, bố khăn.”

Triệu Lang đưa tay bắt lấy tay Mị, nhẹ nhàng mà lại kiên định nói, “Mị, bình tĩnh một chút!”

Mị nao nao, cảm xúc dần dần lắng đọng lại, “Cám ơn tỷ tỷ, phiền tỷ tỷ rồi!” Nói xong, xoay người tiến vào trong điện.

*** **

Một lát sau, Triệu Lang cùng Hiền vương, Tể tướng, Trung Hiếu vương, còn có một đám Thái y đứng ở ngoài điện Phụng Thiên, không cần Mị mở miệng, Triệu Lang không để ý ba người kia phản đối, cố ý đem Thái y ngăn lại, nàng biết, nếu ngay cả Mị cũng cứu không được, các nàng đi vào cũng vô dụng. [Sunny: Triệu Lang đúng là bạn tốt của Mị tỷ ^^]

Trong lòng Triệu Lang âm thầm lo lắng, không có chú ý tới Tể tướng cùng Hiền vương đang trao đổi tầm mắt, nàng một lòng đều đặt ở trong điện. Thiết Diễm tuyệt đối không thể có việc gì, nếu không, nàng thật sự không biết kia nha đầu hội thể nào a!

Thật lâu sau, “Ồ.” một tiếng, như tiếng mèo kêu, một thanh âm tinh tế theo trong điện mơ hồ truyền đến, một lát sau, cửa điện mở ra, Cốc Đông cùng Cốc Bắc đi ra.

“Sao rồi?” Triệu Lang tiến lên hỏi, Trung Hiếu vương cũng vội vàng đi tới.

“Khỏi bẩm Hoàng Thượng, tướng quân sinh hạ một vị tiểu công tử.” Cốc Tây đáp lời.

“Tướng quân thế nào?” Tuy rằng rất mừng, nhưng Triệu Lang quan tâm nhất cũng là an nguy của Thiết Diễm.

“Tướng quân vẫn mạnh khỏe, tiểu thư nói tướng quân chính là do mất máu quá nhiều, thân thể suy yếu, nên nghỉ ngơi một chút.”

“Vây là tốt rồi, vây là tốt rồi.” Triệu Lang liền thanh nói.

Trung Hiếu vương cũng thả lỏng, chậm rãi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tất cả Thái y ai cũng ngờ ngạc không biết chuyện gì, loại sự tình này, thật là kỳ lạ đi, tên nữ nhạc sĩ kia tự mình đỡ đẻ, thật sự là quá mức tương tượng, không ngờ còn có nữ tử hiểu được cách đỡ đẻ a.

*** **

Sùng Chính điện

Triệu Lang ngồi ở phượng y, Hiền vương, Tể tướng cùng Trung hiếu vương đứng ở một bên, bên kia là Mị với sắc mặt mệt mỏi.

Triệu Lang nhìn nhìn Hiền vương cùng Tể tướng cúi đầu im lặng, cất cao giọng nói, “Hoàng di, việc của tiên vương, trẫm vẫn chưa thể để các người giải quyết được. Cũng là vì giang sơn Đại Tống không thể rơi vào tay kẻ gian. Nếu là hoàng di cho rằng trẫm thất đức, chỉ cần hoàng di tìm được người có thể tiếp nhận ngôi hoàng đế, trẫm sẽ thoái vị, mặc cho hoàng di xử lý.”

Mị nâng phượng mắt nhìn Triệu Lang đang cố ý tránh né ánh mắt mình, trong lòng dâng lên một mảnh kích động. Vốn là nhất thời này lòng tham, vốn là lợi dụng, nên hai người mới chịu đồng hành chung một đường. Thế nhưng vì tình tỷ muội, nay, nàng lại nguyện dùng ngôi vị chí tôn, đền bảo toàn Mị. Nàng biết rõ Mị sẽ không khoan tay chịu chết, nàng biết rõ, chỉ cần Mị muốn đi, trong cung này sợ không có người ngăn được. Triệu Lang vì vậy cũng biết, Mị không thể bỏ lại Thiết Diễm, biết nàng không bỏ xuống được, cho nên, nàng lựa chọn bảo toàn Mị, lựa chọn làm cho Mị có thể quang minh chính đại đứng ở chỗ này, có thể bảo vệ thứ mình muốn bảo vệ.

Tình ý như vậy, tình tỷ muội như vậy, rốt cuộc, nàng, chỉ sợ là không rời đi được đi!

Hiền vương cùng Tể tướng, còn có Trung hiếu vương đứng một bên nghe được lời nói này, khiếp sợ không thôi. Nhạc sĩ nhỏ nhỏ này, không ngờ lại làm Hoàng Thượng tình nguyện bỏ qua ngôi vị hoàng đế cũng muốn bảo hộ, để vương thiên cổ, có ai sẽ làm như vậy đây.

Tìm được người thích hợp để tiếp nhận, nói dễ hơn làm, tiên vương hoang dâm vô độ, sau khi bị hạ kế vị lại quan tâm chính sự. Tuy thô lỗ, nhưng lại biết giấu tài, tất cả các việc cần giải quyết, đều có thể thấy bị hạ dụng tâm, ngày sau chắc chắn sẽ là một vị quân vương nhân đức.

Mới vừa rời ở ngoài Phụng Thiên điện, Hoàng Thượng cùng con dâu Thiết gia, hai người đều đã thấy được; Bình tĩnh như Thiết Diễm tướng quân, cũng sẽ vì nàng mà không khống chế được, Trung Hiếu vương tựa hồ cũng có chút đề phòng.

Một khi đã như vậy, thỏa hiệp, tựa hồ chỉ có thể là các nàng.

“Hoàng Thượng,” Hiền vương tiến lên nói, “Tội này không nhẹ, nếu Hoàng Thượng cố ý muốn bảo vệ, còn có một cách.”

“Hoàng di mời nói!” Triệu Lang nói, nhiều nhất bất quá là mất vương vị, nàng cùng lăm thì từ nay nàng lại sống cuộc sống bình thường, ngao du sơn thủy cũng không phải không thể a, dù sao ngôi vị hoàng đế này cũng làm nàng mệt chết đi!

“Phương pháp kia đó là, lấy ra từ long tiên.” Hiền vương nói, trừ bỏ Mị, mọi người đều thay đổi sắc mặt.

Từ long tiên? Là ý gì? Mị trầm nghĩ, nhìn sắc mặt các nàng, kia tuyệt đối không phải cái thứ tốt gì rồi.

“Mấy tiên?” Triệu Lang hỏi.

“Bát tiên!”

Hiền vương lời này vừa nói ra, Tể tướng cùng Trung hiếu vương rốt cuộc nhìn không được hỏi, “Hiền vương, không còn phương pháp nào sao?”

Hiền vương chậm rãi lắc đầu.

“Hảo.....”

“Đề ta chịu đi!”

Triệu Lang cùng Mị đồng thời mở miệng, hai người liếc mắt nhìn nhau, Mị kiên định mở miệng, “Vẫn là ta chịu đi!” Nghe các nàng nói cũng biết là dùng cách xử phạt về thể xác, đánh roi. Nàng có Hồn Nguyên Công hộ thể, như thế nào cũng so với Triệu Lang cường hơn đi.

Triệu Lang chính là mặt nhăn nhu mày, biết nàng võ công cao cường, nội lực thâm hậu, nhưng nàng có biết từ long tiên kia lợi hại như thế nào không

đây? Từ khi có từ long tiên tới nay, không có người nào có thể chịu quá tam tiên.

*** **

Cấm Uyển điện

Mị thoát ngoại bào, chỉ mặc nội sam, Trung Hiếu vương chấp tiên, Hiền vương cùng Tể tướng đốc hình. [Sunny: THV là ng đánh, còn HV, TT là người giám xét đó!]

Triệu Lang ngồi ở phía trên, nhìn Mị đi lên trước, đưa tay bắt lấy hai bên cột trụ, xô hai cô tay vào dây thừng.

Trung hiếu vương giờ lên từ long tiên trong tay, đang muốn hạ xuống.

“Chi ~” Cửa điện đột nhiên bị đẩy ra, một đạo bóng trắng tiến vào.

Mị vừa quay đầu lại, đúng là Thiết Diễm về mặt tái nhợt, thân hình rõ ràng không xong, nàng gỡ ra dây thừng, vọt tới trước mặt hắn, quát, “Chàng không nằm dưỡng sức, tới nơi này làm cái gì?”

Thiết Diễm bắt lấy cánh tay của nàng đang chống đỡ thân mình, Cấm Uyển điện không phải là nơi Cốc Tây Cốc Bắc có thể đi vào. Hắn là do nỗ lực chống đối nên mới được tiến vào, nhìn thấy Mị, gánh nặng trong lòng liền được giải khai, liền có chút chống đỡ không được, dựa vào trong lòng của nàng, hắn nhìn về phía từ long tiên cũng trong tay mẫu thân.

Từ long tiên, đó là vật thời thượng cổ, người của hoàng gia nếu muốn che chở cho người phạm trọng tội, chỉ cần có thể có ai chịu được từ long tiên, tội nặng bao nhiêu cũng được đặc xá, nhưng lại chưa bao giờ có ai chịu được tam tiên.

Nay tuy là Hoàng Thượng che chở, nàng cũng phải chịu tiên hình. Bất tiên, thân mình mảnh khảnh này như thế nào có thể chịu được đây.

Thiết Diễm bỗng cảm thấy hận chính mình. Vì sao ngay tại giờ phút này thân thể lại yếu nhược như thế. Nếu không, thân thể y được luyện võ từ nhỏ, nhất định có thể thay nàng chịu hình phạt rồi.

Mị thấy hắn nhìn roi kia, ánh mắt luôn luôn bình tĩnh lại có chút khổ sở. Không muốn hắn thấy nàng bị tiên hình, nhưng nàng cũng biết, người này tính tình quật, chính mình cũng đối với hắn không có biện pháp, nay, hắn xông vào như vậy, sợ là sẽ không dễ dàng đi ra ngoài rồi.

Vì thế, Mị đơn giản ôm lấy hắn, hướng ghế dựa duy nhất trong điện đi đến.

Triệu Lang dĩ nhiên lập tức đứng dậy, nhìn Mị đẩy Thiết Diễm ngồi vào trên ghế, đơn giản mở miệng nói, “Tướng quân sau khi sinh thân thể suy yếu, trăm ban thưởng ghế ngồi.” [Sunny: Triệu Lang tỷ tự giác thiệt nha~]

Một câu, Thiết Diễm cuối cùng không hề giãy dụa nữa, thành thành thật thật ngồi ở trên ghế.

Mị xoay người, cho Triệu Lang một ánh mắt trấn an, thấy Triệu Lang hơi hơi vuốt cằm, liền đi hướng hình trụ.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Cấm Uyển điện

Mị đưa tay đem hai vòng da thừng bắt lấy, nói, “Đến đây đi!”

Trung Hiếu vương giờ roi, tay dừng một chút, ngay sau đó, tiên ánh chợt lóe, “Ba” một tiếng, trên lam sam của Mị, vết máu vội hiện! [Sunny: huhuhuh tỷ ơi]

Shit! Mị đau đến thiếu chút nữa kêu lên tiếng, tổ tông Triệu Lang nhà nàng làm sao tìm ra cái loại biến thái roi này a, nàng vì sợ đánh nếu có chút dấu hiệu gì thì không được nên chỉ dùng tam thành Hồn Nguyên Công trong cơ thể, nhưng roi này lực xuyên thấu thật đúng là biến thái, nếu như vậy, nàng sẽ không khách khí. Mị vận khí, vận Hồn Nguyên Công tới lưng.

Mà Triệu Lang, khi roi trong tay Trung hiếu vương giờ lên, liền bước tới trước tầm mắt của Thiết Diễm ngăn trở không cho hắn nhìn. [Sunny: oaaaaa! Triệu Lang thiệt là manly quá :> p/s: ta thấy từ manly hơi biến thái, bất quá... chỉ có từ đó mới hợp thôi ^^]

Nhưng khi nghe được tiếng roi giã ở trên người Mị, thân thể Thiết Diễm run lên, một tiên kia như làm bùng tình tất cả trong lòng mình, tay hắn run run, không thể nắm chặt thành quyền.

Roi lần lượt giờ lên, lần lượt hạ xuống, không vội cũng không chậm. Thiết Dừng sợ đánh quá mau, mảnh khảnh thân mình kia sẽ chịu không nổi, nàng âm thầm thả chậm tiết tấu.

Trong lòng Mị lại rên rỉ, biết độ mạnh yếu này đã là thủ hạ lưu tình, nàng cũng chỉ có thể duy trì thừa nhận trình độ biến thái roi này. Nếu là thương thể quá nặng, Triệu Lang cũng không thể bảo đảm, vì có thể tiếp tục cùng Diễm ở gần nhau, hình phạt này, nàng cũng chấp nhận. Nhưng là, cũng không thể cấp nàng thống khoái sao? Mau một chút đi a!

Bát tiên quát rồi, trong lòng bàn tay nắm từ long tiên đã sớm ra mồ hôi đến ẩm ướt, nàng cảm thấy vừa mừng vừa sợ; Hiền vương cùng Tề tướng thấy tứ tiên hạ xuống đã bay mất hồn vía; Mảnh khảnh nữ nhạc sĩ này, thể nhưng có thể chống đỡ qua bát tiên, còn có thể đứng thẳng, này, làm sao có thể?

Mị chịu đựng đau đớn sau lưng, chậm rãi buông ra tay đặt trên da trắng, một vòng vết dây xanh tím ở trên cổ trắng nõn có vẻ hết sức chói mắt; Phía sau, lam sam rách nát, vết máu lần lượt lan ra.

Mị chậm rãi buông cánh tay, mỗi động tác đều đúng đến miệng vết thương sau lưng, Shit! Nàng lại muốn mắng chửi người, nàng còn chưa từng thăm qua như vậy bao giờ, dù là bị cha quăng đi làm ma quỷ địa ngục, nơi huấn luyện lính đánh thuê cũng không thăm như vậy a!

Nàng quay người lại, vừa mới đón nhận người vội vàng đi đến bên người nàng, Triệu Lang vì không biết cách nào giúp nàng, nên đối với nàng dùng ánh mắt thương tiếc lại lẫn hàm ý xin lỗi, Mị cười nhẹ, lại thấy Thiết Diễm ngồi ở trên ghế ngơ ngác nhìn đầu ngón tay của mình, không khỏi liếm cười, nhủ lại mi, hửn làm sao vậy? Tuyệt không giống hửn a!

Mị trong lòng quýnh lên, đã quên đau đớn, hướng Thiết Diễm đi đến, ngồi xổm trước người hửn, ngửa đầu chống lại hửn ngăm đen đôi mắt, nơi đó không đáy sâu thăm, doanh đầy trống rỗng cùng bất lực, hửn, rốt cuộc làm sao vậy?

Mị đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy ngón tay tái nhợt trong suốt mà lạnh như băng đang rẩy của hửn, nàng nắm tay hửn tựa hồ chấn động hửn, trong mắt dần dần có tiêu cự, trong mắt hửn dần dần chuyển sang hìn nàng.

“Mị” Hửn môi khẽ nhúc nhích, một tiếng, ôn nhu, mềm nhẹ như tuyết.

“Là ta.” Mị nắm chặt ngón tay hửn, thanh âm đồng dạng mềm nhẹ, sợ quá nhiều hửn, Diễm như vậy thật quá mức khác thường.

Thiết Diễm bỗng ngưng lấy lại tinh thần, đã xong, đều đã xong, nàng, không sao cả?

Hửn kinh ngạc nhìn Mị trước mắt, không có việc gì, nàng không có việc gì, hửn trong đầu chỉ có một câu như vậy.

Mới vừa rồi, hửn chỉ bằng ý chí kiên cường của mình chống thân mình không khỏi ngã xuống đất.

Hửn còn nhớ rõ trước khi đau bụng sắp sinh, nàng ghé vào lỗ tai hửn, ôn nhu an ủi, hửn nghe được từng lời rành mạch; Khi sinh, nàng kiên định ra mệnh lệnh, lại làm cho hửn vô cùng an tâm; Thân thể hửn nghe theo mệnh lệnh của nàng, hửn ý thức được nàng vẫn tồn tại bên hửn; Thẳng đến khi nghe được tiếng nàng vui sướng trong trêu nói, “Diễm, là con trai, con chúng ta.” Đúng vậy! Con chúng ta, thanh âm vui sướng mà quen thuộc, hửn khí lực hao hết, ý thức dần dần chìm vào mộng đẹp ngọt ngào.

Tỉnh dậy, đầu tiên mắt không nhìn thấy nàng, hửn liền cố ý muốn tìm đến nàng. Cốc Tây Cốc Bắc chỉ có thể bắt đắc dĩ diu hửn đi vào Cẩm Uyển điện.

Không ngờ là Cẩm Uyển điện, Hiền vương thật sự mời từ long tiên? Như vậy.....

Khi hửn một mình một người, dùng hết khí lực sở hữu, nỗ lực bước vào trong điện, đập vào mắt cũng là bóng dáng của nàng đứng ở hình trụ. Khi đó, hửn duy nhất có thể nghĩ đến là, nàng mảnh khảnh như vậy, như thế nào có thể chịu được từ long tiên oai lực cường đại kia? [Sunny: Người ta bảo nhỏ mà có võ mà ca^^]

Khi từ long tiên giờ lên, Hoàng Thượng chặn tầm mắt hửn, nhưng không cách nào che lấp lỗ tai hửn, thanh âm tiếng roi xẹt qua không khí kia, dừng ở trên người nàng. Một tiên lại một tiên, đều như quát ở trong lòng hửn, sợ hãi kia lan tràn ở trong ngực làm cho hửn cơ hồ không thể hô hấp, mặc dù năm đó một mình xâm nhập vào quân đội địch nhân, trải qua tất cả hiểm cảnh, hửn cũng không từng hãi quá như thế sợ, chưa từng, như thế, bất lực.

Không dám tưởng tượng, nàng sẽ như thế nào, không dám.....

Nhưng, nàng ở trước mắt hửn, nàng không có việc gì, không có việc gì.....

Mị thấy Thiết Diễm sau khi thấy rõ nàng, ánh mắt dần dần tan rã, thân thể cứng ngắc ngồi ở ghế dần dần trượt xuống, nàng liền sớm đã quên tiên thương sau lưng của mình, đưa tay tiếp Thiết Diễm trượt chân ở trong lòng mình, theo bản năng để trên mạch môn của hửn.

Mị khiếp sợ mà đau lòng nhìn Thiết Diễm trong lòng, hửn ý chí lực quả thực cường đến đáng sợ. Thân mình suy yếu như vậy huyết khí không đủ, dừng nói là đi, sợ là ngay cả đứng dậy cũng không có khả năng. Nhưng hửn lại tự mình theo ngoài điện tiến vào, còn có thể chống được đến hiện tại. Hửn, lại quan tâm chính mình như vậy sao?

Mị giờ phút này đã không nhận ra, trong lòng nàng rốt cuộc là tràn ngập vui sướng hay là đau lòng! Nam nhân này là người duy nhất có thể dễ dàng làm lòng nàng rối loạn.

Mị nằm ở trên giường, đưa lưng hướng bên trong, gối lên cánh tay của mình, nhìn sườn mặt của Diễm nằm ở bên cạnh nàng. Sớm đã quen thuộc dung nhan của hắn, nhưng nàng vẫn là trăm xem không chán, phương thức dưỡng thương như vậy, kỳ thật là rất thú vị a! Nàng mỉm môi cười trộm.

Hôm qua, Triệu Lang đem các nàng an trí ở trong cung dưỡng thương. Thiết Diễm tỉnh lại, thái độ liền khác thường, mặc dù không nói được lời nào, lại cầm lấy tay nàng không chịu buông ra. Phản ứng của hắn tại đại điện thật giống như đánh nàng một cái tát, đều thực khác thường, là vì nàng sao? Nếu là vì nàng đảo loạn tâm hắn, như vậy, nàng thật cao hứng a!

Nghe thấy gian ngoài truyền đến tiếng bước chân, Mị tựa đầu vào trên gối, thấy Triệu Lang đang nhẹ nhàng đi đến.

“Hắn, ngủ?” Triệu Lang nhẹ giọng hỏi, nàng thật sự là khâm phục vị trấn quốc tướng quân này, thân thể như vậy cư nhiên còn có thể đi từ Phụng Thiên điện đến Cẩm Uyển điện, cố gắng chống đỡ đến khi tiên hình chấm dứt; Bất quá hiện nay, người nằm úp sấp bên cạnh kia cũng là quái vật, đã chịu bát roi của tứ long tiên, cư nhiên còn có thể đem người này ôm đến nơi đây; Dù sao nàng cũng xem như hiểu được, hai người kia cũng không phải người bình thường, xem như là trời đất tạo nên một đôi vậy.

“Àn.” Mị nhẹ giọng lên tiếng.

“Thương thế của muội sao rồi?” Triệu Lang, nếu nói không lo lắng, đó là giả, dù sao tứ long tiên cũng là thần vật thượng cổ.

“Hừ!” Nhắc tới là Mị lại muốn phát hỏa, “Tổ tông nhà tỷ thực biến thái, làm sao tìm ra cái loại đó, còn chuyên môn dùng để trừng phạt con cháu của mình, cũng không sợ đem con cháu mình đều đánh cho tàn phế, tuyệt hậu cả gia tộc hay sao đây! Cũng may là ta, nếu là tỷ, không cần đánh tam tiên, đất nước này liền chuẩn bị thay đổi triều đại rồi.”

Triệu Lang khóe miệng run rẩy, nàng liền vô dụng như vậy sao? Nha đầu kia sẽ không nghĩ rằng ai cũng đều cường hãn giống nàng đi?

“Cái kia.....” Triệu Lang sờ sờ cái mũi, nhìn nhìn Thiết Diễm bên trong, ngủ ở bên cạnh người Mị, muốn nói lại thôi.

“Nói đi, không có việc gì đâu, hắn vừa uống thuốc nên ngủ say, nhỏ giọng chút thì tốt rồi.” Mị biết ý tứ của nàng.

“Muội muội, người ở đại điện nói những lời nói kia với Hiền vương, tuy rằng đồng dạng, có lý, nhưng là cũng không phải thật tâm đi?” Triệu Lang biết nàng sẽ làm vì “lý do chân chính”, mà cái lý do kia, nay đang nằm ở bên cạnh thân thể của nàng. “Muội sẽ không nghĩ tới nói cho hắn chân tướng chứ?”

Mị trầm mặc nằm úp sấp trong chốc lát, ngẩng đầu nhìn về mặt trời chọc của Triệu Lang.

Mà Triệu Lang lại bị vẻ mặt nghiêm túc của nàng chấn trụ, nàng còn chưa từng gặp qua biểu tình trịnh trọng của Mị như vậy.

“Tỷ tỷ,” Mị còn thật sự nói, “Lần này xem như muội muội cầu người, chuyện này, hãy giấu ở trong bụng, trăm ngàn lần không thể cho hắn biết!”

“Người.....” Nàng nói như vậy, Triệu Lang lại như thế nào không hiểu. Thiết Diễm trung quân nghĩa đảm như vậy, một khi biết chân tướng, có thể cảm động hay không nàng thật không biết, nhưng là, nhất định sẽ đem trách nhiệm đặt ở trên mình, tự trách không tốt a!

Nhưng Mị vì hắn mà suy nghĩ như vậy, ngay cả Triệu Lang cũng không thể không cảm động a! Có bao nhiêu nữ tử tài cán vì nam nhân làm được như vậy a.

“Hảo, ta đáp ứng muội.” Triệu Lang gật đầu.

Mị vừa nhận được hứa hẹn của nàng, vẻ mặt liền buông lỏng, tính lười biếng liền lại nổi lên, “Tỷ tỷ, người có hay không nghĩ tới, vì sao Hiền vương các nàng sẽ biết việc này? Ngay cả nhân chứng đều có nữa.”

“Ý của người là? Phía sau tấm màn có người?” Triệu Lang cũng thấy kỳ quái, y thân thủ của Mị lại như thế nào bị người khác phát hiện được, “Sẽ là Tiết gia sao?”

“Sẽ không.” Mị lắc đầu, các nàng bị nàng kiểm soát chặt chẽ, một con muỗi bay ra từ Tiết phủ nàng cũng đều biết.

“Kia, sẽ là người nào?” Triệu Lang hoang mang, loại địch nhân nhìn không thấy này rất khó giải quyết a!

“Ha ha.” Mị lại nở nụ cười, “Là loại người nào, tỷ tỷ nhưng thật ra tạm thời không cần lo lắng, mục đích của người nọ phỏng chừng là muốn dẫn ta thôi. Cố tình lựa ngay lúc này, khi Hiền vương cùng Tề tướng có lòng muốn bảo hộ Thiết gia, mới có thể lên yết kiến, một hồi phong ba, bởi vì một chút tiền hình này liền thuận thế muốn trừ khử luôn. Nếu không.....”

“Người là nói, mưa gió dục đến?” Triệu Lang giật mình ngộ đạo, nếu là việc này bị vạch trần, khiến cho quốc gia nội loạn thì thật không tốt. Dù sao, nơi đó còn có một Tiết gia làm cho thiên hạ e sợ. [Sunny: k huu cái câu TL nói kia nghĩa j nữa :-s tò mò quá]

“Đừng vậy! Ta đã nhận được hồi báo, đại thống lĩnh Kim nhân đã hấp hối hết sức rồi.” Mị thở dài, nàng cũng muốn hảo hảo đem thân mình sau khi sinh nên suy yếu của Thiết Diễm mau chóng dưỡng hảo, một khi khai chiến, người này tuyệt đối sẽ là người đầu tiên xông pha chiến trường.

“Như vậy,” Triệu Lang nhìn nhìn Thiết Diễm đang ngủ say, “Ta muốn mau chóng cho hắn trở về quân doanh.”

“Đừng rồi, lục tỷ nhà của ta cũng xuất quan.” Mị nhắc nhở Triệu Lang một câu, nàng như thế nào cũng không yên tâm để cho Thiết Diễm một mình một

người đối phó với hai mẹ con đạo tặc nhà Tiết gia kia .

“Thiết Quảng?” Nàng không phải một lòng lễ Phật, tuyên thệ không bao giờ đề cập tới thương đao nữa sao? Liếc mắt một cái nhìn Mị nhắm mắt nằm úp sấp, không biết nàng lại muốn làm cái gì đây.

Triệu Lang tất nhiên là chỉ vuốt cằm, nhiều người có thể dùng, nàng cầu còn không được.

Mị đột nhiên mở to mắt, lên tiếng hỏi, “Cốc Đông, chuyện gì?”

Lời của nàng thanh âm vừa phải, Triệu Lang liền thấy Cốc Đông thân hình cực nhanh đi vào trước giường, nha đầu kia thủ hạ cũng đều là người có võ công cao cường a!

“Tiểu thư, tiểu công tử tình huống giống như không tốt cho lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

“Người nói cái gì?” Mị thanh âm trong nháy mắt tăng lên, không để ý vết thương sau lưng, mạnh ngồi dậy, nhưng lại bị Triệu Lang đè lại.

Hai người đều không có chú ý tới, bởi vì Mị tăng lên thanh âm mà làm Thiết Diễm khẽ nhú mày .

“Nói rõ ràng.” Triệu Lang trầm giọng nói, nhiều Thái y canh giữ ở nơi đó như vậy , sẽ có chuyện gì được đây?

“Thái y nói, tiểu công tử vì sinh non, nên thân mình rất nhược, lại không thể dùng được, chỉ sợ sẽ.” Cốc Đông dừng lại.

“Như thế nào?” Triệu Lang mặt cũng trầm xuống dưới.

“Chỉ sợ sẽ chết non.” Cốc Đông một mạch nói ra.

Triệu Lang không nói gì, chỉ là nhìn về phía Mị.

Mị cũng là đã nhận ra Thiết Diễm có biến hóa, hần, tỉnh, bởi vì hần bắt được tay nàng, mí mắt run run, chắc là vì mệt quá không thể mở đi. [Sunny: ôi Diễm ca thiệt thảm==]

Mị thanh âm trầm thấp, nói, “Cốc Đông, đi đem tiểu công tử ôm đến.”

Cốc Đông tuân mệnh rồi đi.

“Diễm,” Mị ở bên tai Thiết Diễm kêu, hần chắc là bị thanh âm của nàng làm tỉnh giấc, lại nghe Cốc Đông nói, mới có thể kích động như thế đi! Được nàng hạ đã dùng phân lượng đủ làm cho hần có thể háo hảo ngủ một giấc, hiện tại sợ là rất khó tỉnh đi?

Nhưng là, ánh mắt Thiết Diễm lại bỗng nhiên mở, vừa chuyển, liền nhìn vào phượng mắt của Mị , nắm tay nàng cũng hơi hơi dùng sức, môi khẽ run, nói, “Cục cung.”

“Không có việc gì,” Mị đưa tay nắm chặt hần, “Có ta ở đây, cục cung nhất định không có việc gì.” Người này, lại dùng cường hần ý chí của hần đến đối kháng được tính, aiz!

Thiết Diễm không nói, chính là gắt gao nắm lấy tay nàng.

Trong chốc lát, Cốc Đông liền ôm cục cung tiến vào, phía sau đi theo là vẻ mặt lo âu của Trung hiếu vương Thiết Dũng cùng người vừa tiến cung Vương Quân, ba người Cốc Đông theo sau cùng tới.

Mị đưa tay tiếp nhận cục cung, đặt ở trên giường, thay hần bắt mạch, lại coi bỏ xiêm y, tỉnh tề nghe lồng ngực, trầm ngâm một lúc sau, nàng bảo Cốc Đông lấy đến giấy bút, viết xuống loại thuốc.

“Theo đây mà đi bốc thuốc, nấu nước bùng tới, thay tiểu công tử ngâm thuốc.” Mị phân phó, đem tên thuốc đưa cho Cốc Đông, chính mình bắt lấy cánh tay nhỏ của con, thử đưa vào một chút Hồn Nguyên Công, dù sao công lực này cũng bá đạo, không biết con chịu nổi hay không nên nàng cũng chỉ dám đưa vào một chút, không dám đưa nhanh.

Mọi người chỉ thấy nàng chống khuỷu tay ghé vào trên giường, song chường đặt ở trên người cục cung, nàng cầm cái tay nhỏ bé của đứa trẻ mới sinh một , vẫn không nhúc nhích, không biết nàng đang làm cái gì, nhưng vẻ mặt tập trung của nàng lại làm cho người ta không dám quấy rầy.

Thiết Diễm cũng chỉ là lẳng lẳng nằm, không nháy mắt nhìn chăm chăm khuôn mặt tro tàn nhỏ nhắn của con .

Một lát sau, sắc mặt cục cựa dần dần hảo chuyển, tuy nói không hơn hồng nhuận là bao nhiêu, nhưng cũng không lại là sắc tro tàn xanh trắng nữa, hô hấp cũng dần dần có thể nghe rõ.

Mị cũng là một đầu mồ hôi lạnh, trong lòng lo lắng, nghe thấy tiếng hít thở rất nhỏ, yếu ớt của con , nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia tái nhợt , hốc mắt nàng bỗng nóng lên, này, là con trai của nàng! Trong lòng hình như có cái gì bắt đầu nổi lên.

Cha, mẹ, hai người chắc cũng không thể tưởng được ta cũng làm mẹ đi? Loại cảm giác kỳ quái bắt đầu nổi lên trong lòng ta này chính là tình thương của mẹ sao? Huyết thống thật là kỳ diệu a! Nàng vốn cũng không yêu thích tiểu hài tử, thế nhưng lại cảm thấy vật nhỏ trước mắt dị thường xinh đẹp.

Cúi người, nhẹ nhàng mà thân ái nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng của con, Mị ôn nhu nở nụ cười, đây là, con trai của nàng. [Sunny: hạnh phúc của người mẹ.... Ôi!]

Những người khác không thể thấy vẻ mặt của Mị, nhưng Thiết Diễm nằm nghiêng ở bên cạnh thân thể của nàng, chăm chú nhìn từng biểu hiện trên gương mặt Mị. Thê chủ xinh đẹp của hắn, cánh tay thon dài cầm tay nhỏ nhỏ của con , bên môi nở nụ cười cực nhu, cực ấm. Ánh mắt nhu hòa ấm áp, thân thể của nàng phẳng phất ra khí chất nhu hòa, đem nàng cùng con đều quay chung quanh tại thiên địa ấm áp kia. Hình ảnh này chặt chẽ khắc ở trong đầu Thiết Diễm, mặc kệ qua bao nhiêu tuổi đi nữa cũng không quên được.

*** **

Bốn người Cốc Đông đem dục thủy, nâng vào phòng.

Mị cho các nàng đem thủy bồn đặt ở bên giường, dưới sự trợ giúp của Cốc Đông ngồi dậy. Nàng cẩn thận một tay nâng cục cựa đặt ở bồn tắm, nhẹ nhàng dùng dục thủy ngâm thân thể gầy nhỏ của hắn, tay kia thì để đặt ở trong bồn, thăm vận Hồn Nguyên Công, bảo trì độ ấm của dục thủy, để dục tính có thể phát huy hết tác dụng.

Mọi người lẳng lẳng nhìn một lớn một nhỏ kia, thời gian dần dần trôi qua.

Khi Mị rút cục cựa cũng đem cục cựa ôm ra, tiếp nhận vài bông Cốc Tây đưa sang, tinh tế lau khô thân thể nhỏ nhỏ, dùng khăn lót đã chuẩn bị sẵn, đặt ở bên người Thiết Diễm.

Đề Cốc Tây Cốc Bắc đem tất cả thu thập sạch sẽ, mọi người vây quanh lại đây, kinh ngạc không thôi.

Bị Thái y tuyên bố sẽ chết non , cục cựa nay sắc mặt ửng đỏ, hô hấp thông thuận, từ từ nhắm hai mắt, nặng nề ngủ.

Thiết Dĩnh ánh mắt rồi rầm nhìn nữ tử ghé vào trên giường, Thiết Diễm cũng đưa trẻ mới sinh trong lòng hắn, đứa con dâu mà nàng vẫn không vừa lòng lắm. Tinh tế xinh đẹp còn chưa tỉnh, lại còn chỉ là tiểu nhạc sĩ biết đánh đàn làm khúc , nếu không phải vì hạnh phúc của con , Thiết gia huyết mạch, hơn nữa còn do Hoàng Thượng tứ hôn, nếu không nàng căn bản sẽ không đem đứa con trai con mình gả cho nàng.

Thứ duy nhất đáng giá để nàng khen ngợi là, con dâu này chưa bao giờ từng sợ hãi nàng, ngay cả con của mình cũng đều không có dám đối kháng nàng như vậy bao giờ.

Nhưng, hai ngày này phát sinh nhiều chuyện làm cho nàng khiếp sợ không ngừng, tiên vương đúng là chết vào tay Mị, mà nàng còn dám đứng trước mặt Hiền vương cùng Tể tướng nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, trần thuật khuyết điểm của tiên vương ; Hiền vương cùng Tể tướng kéo nàng đi theo yết kiến là vì muốn nàng duy hộ thiết gia, lại trùng hợp lúc Thiết Diễm tiến cung nghị sự, hắn vừa nghe xong nhưng lại kiên trì muốn diện thánh; Nhưng ở phía trên đại điện, Hoàng Thượng lại cam nguyện buông tha vương vị, cũng muốn bảo trụ nàng; Trong điện Cẩm Uyển , người vừa tinh tế nhưng lại nhu nhược như nàng, nhưng lại thừa nhận tất cả, còn đồng ý chịu bất hạ tử long tiên; Nay lại dùng diệu thủ hồi xuân, cứu trở về tiểu ngoại tôn mà chúng Thái y đều thúc thủ vô sách ; Nàng, làm sao có thể chính là một cái nhỏ nhỏ nhạc sĩ? Làm sao có thể chỉ cam nguyện làm một nhạc sĩ nhỏ nhỏ ?

Rốt cục cũng yên tâm, mọi người lẳng lẳng rời khỏi phòng, đem một mảnh trời đất trả lại cho một nhà ba người trên giường vừa mới trải qua hoạn nạn mới gặp được nhau kia.

Trong phòng, Mị cùng Diễm đều không có nói chuyện, chỉ lẳng lẳng nhìn cục cựa nằm ở trong lòng các nàng. Mị chậm rãi đưa tay cầm tay Thiết Diễm, hai người quan trọng nhất của đời nàng, nay, đều nằm cạnh ở thân thể của nàng, làm bạn nàng, chính là như vậy, nàng đã thỏa mãn, không còn cầu gì hơn.

Thiết Diễm đề nàng gát gao nắm tay hắn, hai ngày nay phát sinh nhiều chuyện cũng đã đồng dạng rung động hắn, nàng rút cuộc là người như thế nào lại làm cho Hoàng Thượng vì nàng ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng không cần? Vì sao nàng bị tử long tiên làm da tróc thịt bong mà lại không có nội thương? Vì sao nàng chỉ cần cho hắn thay nàng bôi thuốc, không cần Thái y dâng kim sang dục tốt nhất của hoàng gia? Vì sao được hương kia lại quen thuộc như thế? Vì sao khi nàng nói ra cục cựa nhất định không có việc gì, hắn liền cảm thấy yên tâm ?

Hắn từng nghĩ, nàng cần huyết để trị thương, vậy, tám năm trước người cứu hắn là nàng sao? Nhưng tám năm trước nàng chỉ là tiểu cô nương tám tuổi, mà Cổ thần y kia cũng là đã nữ tử tuổi trẻ rồi; Hắn từng nghĩ tới, nàng có lẽ là người ba năm trước đến ở Tiết phủ giúp hắn, sau lại là công tử áo trắng cứu hắn, nhưng này, thế gian như thế nào lại có nữ tử giả trang nam tử, nếu thật sự là nàng, nàng vì sao không cho hắn biết?

Thiết Diễm trong lòng tựa hồ có rất nhiều thắc mắc, lại như thế nào cũng không có đáp án.

“Diễm,” Mị nhẹ giọng gọi hân.

“Ân?” Thiết Diễm nhìn về phía nàng, bất luận như thế nào, hân biết, hân trong lòng đã muốn có nàng, có tiểu thê chủ tuổi còn nhỏ nhưng lại vô cùng đáng tin cậy.

“Vì cực cung, người chỉ sợ phải đích thân cho con bú sữa rồi.” Mị nghĩ giống như mẹ nói qua, chính là bởi vì mẹ kiên trì cho nàng bú sữa mẹ, nàng mới khỏe mạnh như vậy, mới có thể đủ sức chống lại người cha dã man kia. Thân thể của con nhược như vậy, không ngại phải thử xem rồi. [Sunny: ta tự hỏi, tác giả có cần nhắc khúc này k== Biến thái hết sức=]]]]]]

“Ân,” Thiết Diễm mặt ửng đỏ, khẽ lên tiếng, dừng một chút, vẫn là hỏi, “Nàng có thể hay không. Bởi vì là. Con.” [Sunny anh Diễm quá dễ thương luôn :>]

Mị thấy hân do do dự dự nửa ngày, áp a áp ứng chỉ phun ra vài từ, liền đã hiểu tâm tư của hân, không khỏi nở nụ cười, “Chỉ cần là chàng sinh, nam hay nữ ta đều thích.” Nàng dừng lại, đảo mắt ôn nhu nhìn con, nói, “Huống chi, ta thực thích con.”

“Ân.” Thiết Diễm không nói gì thêm, hai người chính là như vậy một tả một hữu mặt đối mặt, nghiêng người nằm, nhìn mặt con hơi hơi phấp phồng ngủ say.

*** **

Triệu Lang không thể không lại cảm thán thể chất quái dị của Mị, tiền thương như vậy, ngũ ngày sau liền đã đóng vảy, nàng đã có thể hoạt động như thường.

Vì thế, nàng liền mang theo Thiết Diễm cùng con hồi phủ, còn xin Triệu Lang cho mình và Thiết Diễm ba tháng nghỉ ngơi, nói là phải giúp Thiết Diễm ở cũ, cấp con dưỡng thân mình, thuận tiện nói một câu, nếu muốn dùng người, lục tỷ nhà nàng có thể tùy tiện cầm dùng.

Triệu Lang đáp ứng, còn tặng kèm một xetran quý được liệu, dù sao Thiết Diễm sinh non là vì chính mình nhất thời dấn độn, trùng kế của Hiền vương các nàng.

Aiz! Nàng càng ngày càng cảm thấy làm hoàng đế không bằng làm nhạc sĩ, nàng thì có năng lực tìm ai đi xin nghỉ đây? [Sunny: càng ngày càng thấy Triệu Lang dễ thương =]

*** **

Mị từ khi trở lại trong phủ liền chỉ vây quanh Thiết Diễm cùng con, giúp Thiết Diễm cùng con bổ thân. Lại còn đi theo phụ thân học như thế nào chăm sóc đứa nhỏ, đổi tã, Chính mình không có việc gì cũng thường thường cấp con tắm được, giúp hân cường thân.

Thái y trong cung còn đến nhờ nàng cách truyền huyết, nàng đơn giản bảo Cốc Tây cùng Cốc Bắc đến hoàng cung, dù sao trước đây nàng cũng đã dạy bọn họ, vì thế, các Thái y cũng chỉ có thể nhận sự chỉ đạo của hai gã nam tử này.

Mấy ngày nay, Thiết Diễm chỉ cần nằm ở trên giường tắm bổ, cho con bú sữa, còn lại đều do Mị lo, chuyện có liên quan đến Thiết Diễm cùng con, Mị cũng không mượn tay người khác giải quyết.

Nàng thậm chí còn chạy tới cùng các tỷ phu học thêu thùa, Thiết Diễm thuở nhỏ đã học cách cầm thương, những việc do nam nhi làm chắc chắn cũng không biết. Cũng may Mị thiên tư thông minh, không cần học hết mười bước, đã làm ra một kiện tạm được quần lót, cho dù bị Thiết Nguyệt cười nhạo, vẫn là vui vẻ cho con mặc vào, cũng may vật liệu nàng làm quần áo cho con cùng Thiết Diễm giống nhau, sẽ không làm bị thương nộn nộn da thịt của con.

Thiết Dững cùng Thiết Quảng nhìn nàng liên tiếp lắc đầu. Nàng căn bản là không giống nữ tử, đã vậy còn đi học gia sự của nam nhân.

Làm cho Thiết Dững vui mừng là, Hoàng Thượng ban một đạo thánh chỉ cho Thiết Quảng, tứ phong Bình Bắc nguyên soái, chưởng quân kinh đô, sở hữu binh mã.

Nhưng Vương Quân cùng chúng gia tỷ phu cũng là càng thêm yêu thích Mị, cảm thấy Thiết Diễm thật sự là gã cho thê chủ tốt, thương Thiết Diễm như vậy, liền cũng cùng nàng học chút phương pháp nấu nướng, học đánh đàn làm khúc, cuộc sống bình thân cũng là hơn vài phần lạc thú.

Mị lại vô tư bày ra một đồng phương pháp bí truyền, ở phòng Thiết Diễm lúc nào cũng đều có thể truyền ra tiếng hoan hô của chúng gia nam nhi, làm cho Thiết Diễm cũng hiểu được trong nhà dần dần có tiếng cười vui.

Trước đêm trăng tròn, Mị vào cung, không bao lâu liền cầm một đạo thánh chỉ trở về phủ.

Thiết Dững kinh dị, Thiết Diễm nhìn thánh chỉ, hốc mắt ảm ướt, thánh chỉ viết, ban thưởng con của trấn quốc tướng quân họ Thiết, nam nhi Thiết gia từ đó đều có thể mang họ Thiết, mặt khác, nhạc sĩ Mị, vì ở rể thiết gia, ban thưởng lấy họ Thiết.

Vì thế, Mị từ đó liền tên là Thiết Mị.

Như vậy, thánh chỉ ban ân cho nam tử không thể có họ trong triều đại này, là cực kì cao thượng, Thiết Nguyệt lại khóc lóc nỉ non, tiếng khóc không

ngừng, hẳn cũng rất cực có thể quang minh chính đại mang họ Thiết.

Thiết Mị đối với những nam tử ở trong phòng khóc này cũng không thấy lạ, không nghĩ tới là, ngay cả Thiết Diễm luôn luôn không để lộ ra cảm xúc cũng đỏ mắt, lệ trong suốt. Nàng không khỏi nghĩ đến nên nói Triệu Lang sửa giáo điều vô nhân đạo này. Họ còn phải được ban cho, đây là nhân quyền cơ bản cơ mà!

Vì thế, khi trăng tròn, Hoàng Thượng ban thưởng họ Thiết, Trung Hiếu vương phủ nổi danh khắp nơi. Vì Lạc, con từ nay về sau sẽ tên là Thiết Lạc, Thiết Mị lại thường gọi hắn, Lạc Lạc.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Những ngày này, Thiết Diễm đã có thể ra khỏi phòng, ngồi ở trên ghế trong viện đặt dưới tàng cây, trên người là một cái chăn bằng gấm thật dày.

Mị ngồi ở một bên, ôm tiểu Lạc Lạc trong lòng vừa mới ăn no, nhẹ nhàng để hắn ghé vào đầu vai của nàng, một tay nắm lại vỗ vỗ lưng hắn, thẳng cho đến khi hắn ợ nhẹ một tiếng, mới cẩn thận đưa hắn ôm vào trong ngực, hắn hơi hơi tựa đầu cọ trong lòng Thiết Mị, thoải mái mà ngủ vui.

Từ đầu đến cuối, Thiết Diễm không nói được lời nào nhìn đôi mắt từ kia. Nàng, là thật thực con, động tác của nàng thực ôn nhu, ánh mắt nhu hòa, đối với con nhắn nại mười phần, nay, con cũng chính là dính nàng không rời. Chỉ cần nàng là ôm, nếu không đói bụng, tuyệt sẽ không chịu sang tay hắn.
[Sunny: Lạc Lạc thiết ngoan =]]

Quần áo con mặc trên người đều là do nàng làm, càng làm càng tinh xảo.

Những việc đó hẳn phải là do hắn làm, nhưng nàng lại chỉ để cho chính mình hảo hảo dưỡng thân, nói là nếu có việc thì sẽ nhờ hắn đi làm, còn lại liền giao cho nàng tốt lắm.

Kỳ thật Thiết Diễm biết, nếu là đổi lại cho hắn làm, nhất định không có cẩn thận như nàng, cũng nhất định không làm tốt được như nàng vậy.

Hơn nữa, nàng cư nhiên thỉnh Hoàng Thượng ban thưởng họ Thiết, từ đó đã mang họ Thiết, vì sao? Vì sao nàng lại làm những chuyện khác lạ như thế? Lại vì sao, nàng tuyển thê phụ, cố tình chọn hắn?

“Mị,” Thiết Diễm gọi nàng.

“Ân?” Mị ngẩng đầu nhìn hắn, sắc mặt hắn tốt hơn nhiều, tuy rằng như thế nào bồi bổ cũng không mập thêm, nhưng vừa vặn, thân thể lại dần dần cường kiện hơn rồi.

“Nàng có họ không?” Thiết Diễm hỏi, chẳng lẽ nàng không ngại nhà nàng không có huyết mạch thừa kế sao?

Tay Mị đang vỗ nhẹ con ngừng một chút, nghĩ rằng, đừng nói họ, nàng ngay cả cha mẹ cũng chưa gặp qua. Kế trước, cha nàng là giáo phụ mafia Italy, họ Táp Stella Nặc, phòng chừng họ này ở trong này là không thể dùng rồi; Mẹ nàng nhưng thật ra có họ Trung Quốc, cũng là họ Hồ, kia có thể sử dụng sao? Hồ Mị? Dụ đồ? Đánh chết nàng cũng sẽ không dùng.

Vì thế, nàng nhún nhún vai nói: “Không có, ta là cô nhi.”

Thiết Diễm thế này mới nhớ tới lần đầu tiên khi nhìn thấy nàng, trong ngõ nhỏ, một bóng dáng nho nhỏ lui ở góc tường, tâm hắn, thế nhưng có chút hơi hơi đau. Nhìn lại nàng, tựa hồ cũng không chú ý, hắn cũng không hỏi lại.

Nhìn mẫu tử nàng, Thiết Diễm tâm dần bình tĩnh, còn cảm thấy có chút ngọt ngào, hắn chưa từng nghĩ tới mình còn có một ngày được làm phụ thân.

*** **

Đào mất đã gần đến cuối năm, từng nhà chuẩn bị đón năm mới.

Mị lại thừa dịp Thiết Diễm cùng Lạc Lạc đang ngủ trưa, tránh ở tại phòng bếp chuẩn bị buổi tối. Nhớ năm đó, người cha thương yêu thê tử hết mực của nàng, vì mẹ, cố ý bảo nàng cùng đi Trung Hoa học nấu nướng. Cuối cùng, cha không học được, nhưng nàng lại được bồi dưỡng đến suất sắc.

Mị đem cá trích cắt đi tai, lấy ra nội tạng, tẩy sạch, để sang một bên, sau đó lại đem thịt heo làm sạch, đặt một bên. Làm cá trích, sau đó lại nấu thêm cháo. Diễm sau khi sinh khẩu vị cũng không phải là tốt lắm. Nàng phải luôn nghĩ biện pháp làm chút đồ ăn hợp khẩu vị hắn, thức ăn giống nhau một chút cũng tốt; Nếu không, làm lại tôm thịt bánh sủi cải cũng tốt lắm, nhớ rõ lần trước làm, Diễm cũng ăn được vài cái.

Sau đó, nàng cấp Lạc Lạc chuẩn bị thức ăn, sữa tươi của Thiết Diễm cũng không nhiều, cho nên hắn cũng thường làm chút đồ ăn thích hợp cho trẻ con,

làm cho Lạc Lạc có thể có dinh dưỡng toàn diện, về phần bữa tối, liền cấp Lạc Lạc hàm cháo mà hần thích nhất.

Chuẩn bị xong xuôi, Mị nhắc tay kéo ra thắt lưng, lại nghe Thiết Nguyệt vọt vào sân kêu lớn, “Tiểu cậu, tiểu cậu.”

Mị vội vàng xuất môn, ngăn trở tiểu đầu tàu này, còn chưa có mở miệng, trong phòng liền truyền đến tiếng khóc của Lạc Lạc.

Mị trừng mắt nhìn Thiết Nguyệt liếc mắt một cái, xoay người vào phòng, thấy Thiết Diễm đang ngồi ở trên giường, tóc rối tung, quần áo hỗn độn, luống cuống tay chân đồ cực cung. Vừa thấy nàng tiến vào, trong mắt hần liền lóe lên ý muốn xin giúp đỡ.

Mị cảm thấy buồn cười, hần đường đường là trấn quốc tướng quân, khi thống lĩnh đại quân, uy phong lẫm lẫm, nhưng khi đụng tới con liền hoàn toàn không có cách gì. Bất quá hiện tại bộ dáng hần lại có vài phần gọi cảm a. Nhận thấy được mình miễn mạn suy nghĩ, nàng lập tức tập trung tâm thần, tiến lên tiếp nhận Lạc Lạc, ôm hần vào trong ngực đỡ dành.

Lạc Lạc vừa đến trong lòng nàng, lập tức ngừng khóc, chỉ còn hơi hơi nức nở, như là muốn lên án người phá rối giấc ngủ của hần. Mị trừng mắt nhìn Thiết Nguyệt theo vào, nói, “Nói đi, có chuyện gì? Kêu to thành như vậy, quấy rầy tiểu cậu người cùng Lạc Lạc ngủ trưa.”

Thiết Nguyệt lui lui sang một bên, rõ ràng tiểu mợ này chỉ so với hần hơn có một tuổi, nhưng hần như thế nào lại cảm thấy chính mình ở trước mặt nàng luôn giống một cái tiểu hài tử. Nhìn tiểu cậu đang sửa sang lại quần áo, chải vuốt tóc, hần nhỏ giọng nói, “Tỷ tỷ về rồi.”

Thiết Diễm tay đang chải vuốt tóc dừng lại, “Tỷ tỷ? Người là nói, Thiết Loan?”

“Ân” Thiết Nguyệt hưng phấn gật đầu, lập tức đã quên mới vừa rồi làm sai chuyện gì, “Vừa rồi bà bà thu được tín, nói là buổi chiều sẽ đến, lúc này mọi người đều ở đại sảnh, chỉ còn cả nhà tiểu cậu thôi.”

Thiết Loan? Chính là nữ nhân đã mất tích của Thiết gia? Mị ôm Lạc Lạc nghĩ, theo ám vệ nói, nàng là do khi cha nàng lâm bệnh chạy tới ngọn núi săn thú, nên mới tự nhiên mất tích đi! Khi đó ám vệ tiến đến bẩm báo còn nói chính mình thất trách, tự thỉnh xử phạt, nhưng nàng kêu hần trở về, dù sao hần cũng không phải cố ý, không có việc gì sao phải phạt a! Có thời gian rảnh để dưỡng thương, không bằng đi cấp nàng tìm người, nhưng là, Thiết Loan dường như biến mất khỏi thế gian, như thế nào cũng tìm không thấy.

Trong đại sảnh Thiết gia, mọi người ngồi vây quanh, chờ Thiết Loan sắp trở về.

Mị ôm Lạc Lạc, dứt hần uống nước canh, uống một ngụm, liền thay hần lau miệng, tiếp theo lại dứt; Một ngụm lại một ngụm, dị thường có kiên nhẫn.

Mị vốn là phải đặt bát lên bàn, nhưng Thiết Diễm lại cố ý muốn ngồi ở bên cạnh thay nàng bưng bát, chuyện hần có thể làm đã rất ít, nên hần muốn giúp nàng một chút.

Một nhà ba người, bộ dáng hoà thuận vui vẻ làm cho Vương Quân cùng chúng gia tỷ phu nhìn chăm chú. Ai cũng vui vẻ tươi cười, từ khi Thiết Diễm thành thân đến nay, Thiết phủ thật sự là việc vui liên tục a!

“Đã trở lại, đã trở lại,” Không cần nhìn, Mị đã biết là tiểu quý Thiết Nguyệt. Quả nhiên, Thiết Nguyệt xóc lên váy, không hề để ý thực nam khí chất chạy nhanh tiến vào, vừa thấy Vương Quân trừng mắt nhìn hần, lập tức buống váy, đứng vững, ngoan ngoãn nói, “Tỷ tỷ đã trở lại.”

Mị không chút khách khí, không nề mặt cười to ra tiếng, Thiết Diễm cũng ním môi nở nụ cười, chúng gia tỷ phu lại cười trộm không thôi.

Thiết Nguyệt mặt to vừa mở, tức giận trừng mắt nhìn Thiết Mị liếc mắt một cái, lại ai oán nhìn Thiết Diễm cùng các đượng, bọn họ đều đi theo tiểu mợ học xấu hết rồi a.

“Bà bà, gia gia, mẫu thân.” Một bóng người vọt vào trong sảnh, quỳ gối trước mặt Trung hiếu vương phụ phu ngồi ở chính giữa, thanh âm phấn khởi.

Bốn người còn không có kịp hai mắt đắm lệ bắt đầu ôn chuyện, Lạc Lạc bên này lại bị thanh âm như sấm dọa đến, uống một ngụm nước, liền thanh tú oa oa khóc lên, bên ho bên khóc.

Mị canh đưa cho Thiết Diễm, đem Lạc Lạc dựng thẳng lên, ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng hần, ôn nhu liên tục, “Không khóc nga, Lạc Lạc không khóc, ngoan a!”

Mị đứng lên, đối với mọi người nói một câu, “Các người cứ tán gẫu, ta mang Lạc Lạc đi hoa viên một chút.” Liền ôm Lạc Lạc đi ra ngoài, thanh âm mềm mại dỗ Lạc Lạc của nàng nhỏ dần, cho đến biến mất.

Thiết Loan kinh ngạc nhìn theo bọn họ đi ra ngoài, hần là ai vậy? Mẫu thân mới thú phụ thị sao? Vừa rồi nàng chạy vào trong sảnh quá mau, trong mắt chỉ có bà bà, cũng không từng chú ý đến những người khác.

“Hần, là ai?” Thiết Loan hỏi Thiết Nguyệt đứng ở cạnh cửa.

“Nàng?” Thiết Nguyệt mới ý thức được tỷ tỷ là hỏi Mị ôm Lạc Lạc đi ra ngoài, đáp, “Nàng chính là tiểu mợ!”

“Tiểu. Mợ?” Thiết Loan miệng không khỏi khẽ nhếch nhìn Thiết Diễm, cái kia, là, nữ nhân sao? Mảnh khảnh thân mình kia, là, nữ nhân? Nữ nhân như thế nào có thể đẹp thành như vậy?

*** **

Mị ôm Lạc Lạc đi ra hoa viên, miệng nhẹ nhàng ngâm một tiểu khúc, mặt nhỏ nhỏ của con gồi lên hõm vai của nàng, ngủ say sưa, hồ hấp ôn nhu phủ ở trên da thịt của nàng.

Mị không tự kìm hãm được, cọt cọt nộn nộn khuôn mặt nhỏ nhắn của con, Lạc Lạc là gan rất nhỏ, thực dễ dàng sẽ bị dọa; Hơn nữa mới lớn như vậy mà đã bắt đầu nhận thức được tất cả, ở trong lòng nàng lại ngoan như một con mèo nhỏ, thật sự là không biết đứa nhỏ này tính tình giống ai a.

Thiết Diễm tìm đến nơi chỉ thấy Mị ôm Lạc Lạc đã muốn ngủ say nhẹ nhàng ngâm tiểu khúc, không khỏi lắc lắc đầu. Nàng quả thực đem con sủng lên trời, chỉ cần Lạc Lạc vừa khóc, muốn lên ánh trăng, nàng sợ cũng sẽ nghĩ biện pháp hái xuống đi!

“Diễm” Mị thấy Thiết Diễm đứng trên đường, gọi hân một tiếng “Sao chàng lại tới đây?”

“Nga, phụ thân cùng các tỷ phụ đi giúp Thiết Loan an trí nơi ở rồi, ta liền tới tìm các nàng.” Thiết Diễm đi đến bên người Mị, hai người đi vào đình ngồi xuống.

Mị đem Lạc Lạc ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng bỏ vào ngoại bào, làm cho hân ngủ càng cảm thấy ấm chút, sau đó mới nhỏ giọng hỏi Thiết Diễm, “Nga? Nàng thành thân?”

“Đúng vậy, nói là khi đó ngã xuống vách núi, được tiểu Mãn cứu lên, nhưng lại không có trí nhớ, sau lại thành thân cùng tiểu Mãn, có Tĩnh nhi; Hai tháng trước, Thiết Loan đi trong núi săn thú khi không cẩn thận đụng vào đầu, trí nhớ khôi phục liền lập tức hỏi thăm tin tức Thiết gia, sau đó liền vội vàng chạy về kinh.” Thiết Diễm đem chuyện mới vừa rồi Thiết Loan ở trong sảnh giảng chuyện xưa khái quát xong. Nhân vật, tính danh, thời gian, tất cả, giống nhau đều bị rút ngắn.

Mị nghĩ rằng, tuy nói là chuyện xưa, nhưng Diễm thật đúng là không có thiên phú nói chuyện xưa, này nếu đổi thành Thiết Nguyệt đến kể, nhất định mi phi sắc vũ, mạo hiểm thật mạnh, tình ý kéo dài, nghĩ đến đây, nàng không khỏi nhẹ nhàng mà nở nụ cười.

Thiết Diễm hồ nghi nhìn Mị cười khế, chuyện xưa này đáng cười lắm sao?

Hai người lặng lẽ ngồi trong chốc lát.

Thiết Diễm cúi người nhìn con trong lòng nàng ngủ say sưa, hỏi, “Người như thế nào liền như vậy bế Lạc Lạc đi ra?”

“Không được, chẳng lẽ tùy ý Lạc Lạc ở bên trong khóc sao?” Mị buồn cười, cháu của hân cái kia, vừa thấy đã biết chính là có tính cách thô kệch, tiếp tục ở lại nơi đó, chắc chắn nàng sẽ lớn giọng nói tiếp, Lạc Lạc nhất định sẽ khóc hoài không yên, các nàng lâu ngày không gặp cũng không quan hệ, nhưng Lạc Lạc khóc lớn như vậy, nàng thật sự đau lòng.

“Đều là do nàng sủng nó, vừa khóc một chút liền ôm dỗ như vậy.” Thiết Diễm kỳ thật cũng biết, Lạc Lạc sinh non, thân mình rất nhọc, là do Mị trăm phương nghìn kế địa giúp hân cường thân, thương hân vừa sinh ra liền phải chịu khổ, cho nên Mị mới thương hân như vậy.

“Con ta, ta không sủng, ai sủng?” Mị nhún mày.

Xem bộ dáng của nàng, Thiết Diễm nở nụ cười, còn trẻ như vậy, nhưng lại làm ra biểu tình cứng rắn của lão bà, nàng, cũng thật là đáng yêu. [Sunny: Diễm ca khen tỷ đáng yêu kìa =]]

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ai! Ta rốt cục hiện lên đến đổi mới

Hôm nay từ lúc buổi sáng ra cửa, sửa máy tính, thẳng đến buổi chiều 5 điểm mới lấy đến máy tính, cao tốc đại tắc xe, ta đi nha đi bỏ lại đến

Thật vất vả thu phục máy tính, thế này mới hiện lên đến đổi mới.....

Ai!

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Trong sảnh Thiết phủ, mọi người ngồi vây quanh cùng một chỗ dùng bữa tối, trong mắt Vương Quân lóe ra nước mắt vui mừng, Trung hiếu vương Thiết Dũng cũng có chút hơi hơi động dung.

Mọi người rốt cục cũng tẻ tẻ, bao lâu không có ăn qua bữa cơm đoàn viên như vậy rồi.

Thậm chí ngay cả Du Nhiên vừa mới sinh em bé xong cũng ngồi ở bên người Thiết Quảng , trong lòng ôm nữ nhi Thiết Nhị, lẳng lặng đút. Thiết Quảng ngồi ở một bên, có khi cũng sẽ giúp Du Nhiên gấp rau, bất quá như thế nào cũng làm không được như Mị, không kiên nhẫn gì như vậy.

Mị vẫn nhớ rõ ngày đó Du Nhiên sinh, Thiết Quảng chờ ở ngoài, lo âu cùng quan tâm, mà khi Mị ôm nữ nhi đi ra, nằng mặc dù cao hứng, lại vẫn không quên, trước tiên là hỏi tình hình của Du Nhiên.

Cũng may Du Nhiên sinh sản rất là thuận lợi, ngay cả Vương Quân cũng nói, niên kỉ giống Du Nhiên, có thể thuận lợi sinh như vậy, là cực kì hiếm thấy. Xem ra Du Nhiên đem giao cho Mị thực là tốt lắm, hẳn cũng rất là dụng tâm chiếu cố cục cưng của mình.

Thiết Dũng cấp đưa nhỏ này gọi là Thiết Nhị, Du Nhiên cũng chỉ là yên lặng tiếp nhận, Mị liền đã muốn hiểu tâm ý Du Nhiên, chỉ đối với Thiết Quảng nói một câu, “Ca ca ta Thiết Mị không làm thiệp.”

Về phần Thiết Nhị, Mị cảm thấy tên này khó gọi, nên đơn giản kêu nàng là Tâm Tâm [Sunny: Mị tỷ có sở thích đổi tên trẻ nhỏ =] Thiết bá đạo=]

Thiết Loan cũng là đối với Mị đánh giá cẩn thận từ trên xuống dưới, trai phải, phía trước phía sau. Không thể tin được tiểu cậu anh tuấn như vậy, thế nhưng sẽ tìm thế chủ có mười phần khí chất nam nhi như vậy.

Nhìn xem đồ ăn sáng tinh xảo trước mặt tiểu cậu, nhìn xem nàng đút tiểu biểu đệ thành thực như vậy, đây là việc nữ tử sẽ làm sao? Nhìn nhìn lại vẻ mặt tự nhiên của mọi người, chắc là ngày thường cũng là như thế đi!

Càng làm cho nàng giật mình là, đồ ăn lại là do nàng tự mình nấu, đây là cái gì nữ nhân a? Nữ tử phải là người đầu đội trời chân đạp đất, làm chuyet65n oanh oanh liệt liệt, tiểu cậu nàng đều so với nữ nhân này cường hơn rất nhiều, giục ngựa sa trường, đánh đuổi địch Kim. Một gã “Thiết Diễm”, làm bao nhiêu Kim nhân nghe tin đã sợ mất mật, lại có bao nhiêu nữ tử có thể xứng đây?

Mị đối kìa với ánh mắt bất mãn dán ở trên người nàng như không thấy, bên này đút tiểu Lạc Lạc, bên kia nở nụ cười. Là bởi vì tiểu tử Thiết Tĩnh hai tuổi kia kêu một câu “Cửu bà nội?”. [Sunny: =] chúa ơi=]]

Cái kia, đừng nói nàng năm nay mười bảy xuân xanh đã được nghe người khác kêu bà nội, kiếp trước nàng cũng không có ai muốn nhận làm bà nội a! Kìa một tiếng, lập tức liền làm nàng vui vẻ hẳn lên.

Tiểu oa nhi kia bụng một cái đĩa đồ ăn Thiết Diễm cho hẳn , cùng với vài con tôm, ngồi ở hẳn bên người cha hẳn Tiểu Mẫn , ăn ngon lành.

Thẳng đến khi Mị bị Thiết Nguyệt cùng các vị tỷ phụ kéo đi tán gẫu về gánh hát mới tới kinh thành, này nàng nhưng thật ra biết, Thiết Nguyệt luôn chuẩn em đi ra ngoài xem, đã trở lại thuật cho chúng gia tỷ phụ nghe nên các tỷ phụ mới rảnh như vậy.

Nguyên lai, gánh hát nơi này biểu diễn cùng Trung Quốc quốc tuý kịch kịch* có chút giống nhau, nàng lúc trước cũng bởi vì có hứng thú, đi học một ít, cơ bản cũng đã luyện qua, khi rảnh cũng biểu diễn cho mẹ xem qua, đáng tiếc, nàng cứ nhiên nghe không hiểu, cái gì mà người phải là Trung Quốc a, so với nàng có hơn chứ. [Sunny: ai muốn tìm hiểu kịch đó thì vào đây]

Tán gẫu hăng say một hồi, Vương Quân nhưng lại cũng sáp tiến vào, nói là cũng thật lâu chưa từng nghe qua cái kia, kia vài năm, mọi người đều vì cuộc sống bộn ba, đã sớm quên cái loại này nhàn nhã cảm giác này, hiện nay thật đúng là có chút hoài niệm đâu.

Vương Quân tùy tiện vừa nói như vậy, Mị lại lập tức cảm giác được hơi thở Thiết Diễm bên người nàng đang bình thản đột nhiên lại yên lặng xuống, nghiêng đầu nhìn lại, thấy sắc mặt hẳn chưa biến, nhưng đáy mắt lại lưu trữ một chút tự trách âm ảm. Người này lại suy nghĩ loạn rồi, chuyện đã qua đi, hẳn chẳng lẽ sẽ không có thể buông xuống sao? Huống chi, này căn bản là không phải lỗi của hẳn.

Mị đem đã Lạc Lạc muốn ăn no ngủ say đặt vào lòng Thiết Diễm cho hẳn ôm, ý bảo chính mình muốn ăn cơm, Thiết Diễm lập tức liền đem con tiếp nhận, thật cẩn thận ôm vào trong ngực.

Mị khoe miệng mỉm cười, này Diễm, mỗi lần ôm con liền khản trương, hẳn giống như đối với tiểu tử mềm nhũn kia cũng giảm bớt lo lắng đâu, liền ngay cả đối với Thiết Tĩnh cũng như vậy. Bất quá vậy cũng tốt, như vậy hẳn sẽ không miên man suy nghĩ nữa. [Sunny: ta nghĩ ý tác giả muốn nói là Diễm ca sợ làm em bé đau hay gì đó nên mới căng thẳng đó ;] Dịch từ bản convert nên ta k dám thêm nhiều :d]

Ban đêm trở lại trong phòng, Lạc Lạc lại bắt đầu khóc lóc âm ỉ, Mị biết hẳn lại đói bụng, tiểu gia hỏa này càng ngày càng ăn nhiều, thân thể cũng từ từ cường tráng a! Triệu Lang tặng xe được liệu kia công hiệu cũng không tồi, bất quá nhị hộ pháp các nàng đưa tới được liệu lại rất kì diệu, Lạc Lạc a, người thương và quan tâm con thật đúng là không ít a!

Mị xoay chân, ngồi ở bên giường. Thiết Diễm ôm Lạc Lạc ngồi ở chỗ kia, quần áo đại khai, lộ ra bộ ngực gầy teo , Lạc Lạc ngậm một đầu đồ của hẳn, nửa ngủ nửa tỉnh mút vào, một đầu đồ khác ở vạt áo trong ngực như ẩn như hiện. [Sunny: ghê thật =]]

Cúi đầu, hẳn nhìn tiểu Lạc Lạc , ánh mắt nhu hòa, mặt mang nét mỉm cười, ngón trỏ để ở trên nộn nộn gương mặt của Lạc Lạc nhẹ nhàng vuốt ve. Cả người hẳn như được bao trùm bởi vàng sáng thánh khiết , khỏe mắt, đuôi lông mày đều tản ra tình thương nồng đậm của người cha.

Hắn đẹp như vậy làm cho Mị run sợ, hẳn làm cho Mị vô lực kim chế, nàng đi theo tiềm thức, rướn người hôn lên phiếm hồng nhạt bạc môi của hẳn. [Sunny: r r, tới r =]]

Thiết Diễm bị Mị thỉnh linh hôn, sợ tới mức ngăn ra, tiếp theo chỉ có thể ôm Lạc Lạc ngồi im cho nàng hôn, trên mặt lại có chút thiêu nóng, nàng đối hẳn như vậy, làm cho hẳn có chút khốn quẫn, hẳn vẫn là không thể quen khi nàng hôn.

Mị dần dần hôn sâu hơn, tay cũng để trên lưng Thiết Diễm, chống đỡ thân thể hần. Cảm giác thân mình hần càng ngày càng nóng, nàng lại thích hần nóng nóng như vậy, nàng thật yêu thân thể mềm mại của hần, hảo yêu, hảo yêu, hần.....

Mị trần trọc hôn, ôn nhu mà triển miên, muốn đem tình yêu nồng đậm trong lòng từ từ truyền cho hần, làm cho hần sáng tỏ nàng yêu hần nhiều bao nhiêu..... Diễm, chàng, có yêu ta như vậy không?

Mị thờ dài, ngừng hôn, ngược đầu, hai gò má Diễm có chút đỏ ửng, trong mắt khí trời mờ mịt, làm cho phượng mắt của Mị càng thêm tối tăm khó phân biệt.

Mị đưa tay tiếp nhận Lạc Lạc trong tay Diễm, đứng lên, đặt hần ở cái nôi bên giường, kéo chăn, sau đó nàng xoay người lên giường, cỡi gầy, sau đó lại hôn lên môi Diễm, ôm hần ngã vào đệm giường.

Mị hôn Thiết Diễm, nhanh tay rút đi quần áo trên người hần, Thiết Diễm ở dưới thân nàng e dè tiếp nhận nàng hôn, vuốt ve.

Thiết Diễm để Mị ở trên môi hần tàn sát bữa bãi, cái loại cảm giác tê tê này, hần bởi vì lời lẽ của nàng mà choáng váng. Nàng đặt tay ở trên người hần vuốt ve, mỗi khi qua một chỗ đều làm hần dấy lên hòa hoa, thiêu nóng thân hần, máu hần, đốt cháy ý thức hần.

“Ân.....” Thiết Diễm nghe thấy chính mình không tự giác từ mũi hừ ra thanh âm, thần trí lập tức thanh tỉnh chút, “Lạc Lạc.....” Hần nhớ lại con đang ngủ ở màn ngoại, kể bên giường.

Mị nghe thấy Thiết Diễm rên rỉ một tiếng, liền dừng lại động tác, chậm rãi rời đi môi hần, ngẩng đầu, Thiết Diễm mày kiếm hơi nhíu, khuôn mặt ửng hồng, môi bởi vì Mị hôn mà hơi hơi sưng đỏ, thân thể bởi vì cố gắng ấn nhẫn mà run rẩy không ngớt.

Nhìn hần trần ngập dụ hoặc trí mạng, Mị cúi người ghé vào lỗ tai hần, bên hôn bên ní non, “Diễm, không cần chịu đựng.”

“Không..... Lạc Lạc..... Lạc Lạc ở.....” Thiết Diễm liều mạng hạ giọng, đứt quãng nói xong, nhiệt lưu trong cơ thể nhưng lại bởi vì hần áp lực như vậy mà càng thêm nóng cháy, hần, nóng quá a!

Vì sao lại như vậy? Cơ thể của hần, so với đêm thành thân đó càng thêm kỳ quái, hần thể nhưng cũng muốn ôm nàng, rất muốn..... Thiết Diễm gắt gao nắm tay, đưa tay khẹp chặt ở lại bên cạnh người..... Như thế nào cũng không cho phép chính mình..... Làm càn.....

Nhìn Thiết Diễm rõ ràng đã muốn động tình, lại vì bận tâm Lạc Lạc mà ấn nhẫn, Mị trong lòng dịu dàng lưu chuyển ôn nhu, làm cho nàng thương tiếc cúi người lại hôn môi hần, nuốt vào rên rỉ của hần; Lại chậm rãi hôn môi hần, nàng ôn nhu nói, “Diễm, thả lỏng, hảo hảo hưởng thụ.....”

Ở lúc Mị nói, động tác của cũng dần dần cuồng dã hơn.

Thiết Diễm cũng không vì lời nói an ủi của Mị mà hoàn toàn thả lỏng, hần yên lặng cảm thụ Mị ở trên người hần, cảm giác khác lạ tăng vọt, hần không biết chính mình khi nào lại để cho Mị kích thích thành như vậy.

Bạch quang hiện lên trước mặt, Thiết Diễm căn bản không thể khống chế thân thể đang co rút, chỉ có thể phập phồng thờ để cho nữ tử trên người tùy ý hành động. Lúc này hần không thể tự hỏi, không thể nhẫn nại, thậm chí có thể dựa vào nàng càng gần chút..... Gần chút..... Lại gần chút..... [Sunny: các tình yêu, chương này hiểu vì sao ta nói nhẹ rồi chứ =] Ai nội công thâm hậu ta nghĩ đọc qua từng câu đều hiểu hai người đang làm gì =] Trí tưởng tượng phải phong phú lắm mới được a~ :>]

Khi Mị rút cuộc cũng dừng lại, thân thể Thiết Diễm ở trong lòng nàng run run, tứ chi hơi hơi run rẩy, cái loại khoái hoạt cực hạn này làm thể xác và tinh thần Thiết Diễm đều không thể ngăn chặn được mà run rẩy.

Hần cũng không biết thế nhưng còn có thể có khoái hoạt như vậy, hần chưa bao giờ từng thể nghiệm. Thành thân đêm đó, hần chỉ cảm thấy đau, cảm giác được hần xấu hổ, hần bất an, hần bối rối, hần sợ hãi..... Cũng không nhớ rõ có loại khoái hoạt này.....

Nhưng, thân thể hần lại nhớ kỹ, mới có thể dễ dàng thần phục ở dưới thân thể của nàng như vậy, thần phục khi nàng gây cho hần khoái hoạt.....

Thiết Diễm từ từ nhắm hai mắt, tựa vào trong lòng Mị, cảm giác cánh tay tinh tế thon dài kia ôm lấy hần, nàng đưa tay nhẹ nhàng xoa lưng hần, trấn an thân thể hần, môi hần hơi hơi nhếch lên, giống như động tác khi nàng dỗ Lạc Lạc.

Nàng vì giúp hần khoái hoạt, thật sự từ đầu đến cuối cũng không từng rời đi môi hần, nuốt vào rên rỉ cùng hò hét của hần.....

Thiết Diễm lần đầu tiên cảm thấy chính mình trong lòng nhưng lại cũng có khát cầu của nam nhi, khi nàng kích động thì thảo vào tai hần, “Diễm, Diễm, Diễm.....” Từng tiếng đều tiến vào sâu nhất trái tim hần..... Biến mất.....

Mị cũng đồng thời vui sướng vì Thiết Diễm lại ngoan ngoãn, Thiết Diễm như vậy, làm cho nàng vui mừng, làm cho nàng khoái hoạt, làm cho nàng cảm động.....

“Mị,” Thiết Diễm thanh âm có chút khàn khàn, vẫn có chút thờ dốt, tự trong lòng Mị truyền ra, hơi thở của hần phảng phất ở trên da thịt Mị, trong đầu nàng thể nghiệm liền nghĩ đến từ “thở khí như lan”. [Sunny: hình như là hơi thở thơm như hoa lan ý]

Mị không khỏi bật cười, đây là loạn tưởng cái gì đây? Thân mình run rẩy của Thiết Diễm đã chậm rãi bình ổn, nhưng nàng cũng không muốn buông tay,

thầm nghĩ muốn lưu lại thời khắc dựa sát vào nhau này lâu một chút. Thân thể hần dù sao cũng không có né tránh nàng a!

“Qua năm sau chính là sinh nhật phụ thân!”

“Nha? Phải không?” Năm trước đó, Thiết gia còn đang gặp nạn, chính là không có khả năng tổ chức sinh nhật.

“Chúng ta..... Chúng ta nên tặng gì cho phụ thân.” Thiết Diễm kỳ thật đã muốn suy nghĩ thật lâu, nhưng hần cũng không am hiểu mấy cái này. Nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy vẫn là tới hỏi nàng có vẻ tốt hơn, nàng tựa hồ cùng phụ thân, các tỷ phụ trò chuyện với nhau cũng rất hợp.

Chúng ta? Mị bởi vì Thiết Diễm dùng lời này mà hiểu ý cười, nhớ đến bữa tối khi thấy phụ thân vui vẻ nhưng Thiết Diễm lại âm trầm, nàng lập tức liền có chủ ý.

“Diễm, Thiết phủ rất nhiều năm không có náo nhiệt qua rồi phải không? Không bằng nhân cơ hội này làm một cái thọ yến cho phụ thân cũng tốt lắm”

“Thọ yến?” Thiết Diễm khởi động thân mình, nhìn phía Mị “Có thể hay không quá mức long trọng? Mẫu thân không biết có thích hay không?”

“Chuyện này chàng không cần phải quan tâm, chỉ cần nói được hay không thôi?” Mị cười quyến rũ nhìn Thiết Diễm, như vậy, giống như là đang nói, chỉ cần chàng thích..... Đúng vậy, chỉ cần hần thích.....

“Hảo” Thiết Diễm đầy mắt mỉm cười nhìn Mị bên cạnh cười đến thanh thần, hần ôn nhu nói.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Vừa qua khỏi đầu tháng ba, cả triều văn võ đều biết đến thọ yến của Vương Quân Thiết phủ.

Thiết Diễm không biết Mị cùng mẫu thân là như thế nào nói, chỉ biết là khi nàng bước ra thư phòng, liền nhìn hần nhoèn miệng cười, nói, “Chúng ta bắt đầu chuẩn bị thọ yến đi!”

Vì thế, lớn bé trong Thiết phủ đều vì Vương Quân chuẩn bị thọ yến.

Kỳ thật, Mị chính là cùng Thiết Dững nói, “Chúng ta muốn thay phụ thân chuẩn bị tiệc thọ yến, Diễm nói nhất định phải được mẫu thân cho phép, không biết mẫu thân có ý như thế nào?”

Thiết Dững muốn nói như thế nào đây? Nói không được, chính là ngăn các nàng thể hiện hiếu thảo, trừ bỏ đồng ý ra, nàng cũng không còn lựa chọn. Huống chi, khẩu khí của Mị cũng không nghe được cái gì là “Ý như thế nào”, chỉ nghe đến “Muốn tổ chức thọ yến”. Nàng từ lâu cũng đã học được không nên cùng Mị so đo, con dâu này trong mắt sợ là chỉ có mình con đi.

*** **

Hiền vương cùng Tề tướng chính là đã được mời đầu tiên. Một ít võ tướng phụng chỉ hồi kinh thăm người thân cũng đã bị mời.

Về phần bọn quan viên khác, phu quân các nàng không biết từ chỗ nào biết được, Mị sẽ hiến nghệ ở thọ yến, liền thúc dục thê chủ đến muốn có thiệp mời.

Trong lúc nhất thời, trước cửa Thiết phủ, ngựa xe như nước, rất náo nhiệt!

*** **

Mị liệt ra trình tự của thọ yến, những cái khác liền đều giao cho các vị tỷ phụ.

Chính mình mang theo Thiết Nguyệt cùng Thiết Tĩnh, không biết vì sao, hần luôn thích dán bên người của nàng, thừa dịp Thiết Diễm cùng Lạc Lạc trưa trưa, đi gánh hát.

Một phen trao đổi, Mị phát hiện hí kịch cùng kinh kịch này gần như giống nhau ở vài điểm. Trang dung, dáng người cùng giọng hát không tính xảo bằng nàng khi đó diễn ở đại điện, còn có chút kì lạ. Nhưng thật ra cũng không giống nhau, trong lòng vì thế có chút so sánh.

Từ ngày ấy, Mị liền dẫn theo Thiết Nguyệt cùng Cốc Tây Cốc Bắc vào trong viện, không cho ai vào gặp, bắt đầu luyện tập. Chỉ..... Trừ bỏ Lạc Lạc.

Hần thật sự là quá mức dính nàng, lại không thể luôn đỡ hần ngủ, vì thế, Mị liền để cho Thiết Diễm dẫn theo hần ở một bên nhìn các nàng luyện tập.

Lạc Lạc nhìn Mị và các nàng luyện tập , hần lập tức không khóc, cũng không nháo, chỉ là cười hi hi trừng mắt, hoa chân múa tay rất vui sướng.

*** **

Một ngày này, đại môn Thiết phủ rộng mở, trước cửa xe ngựa tấp nập.

Xa xa, một bóng dáng áo xanh chậm rãi mà đi đến, đứng ở cửa Thiết phủ , vén màn kiệu. Một người đi ra khỏi kiệu, quần áo mộc mạc cũng không cao quý.

Thiết Quảng vừa nhìn, chấn động, vội vàng kéo Thiết Loan quỳ xuống nghênh giá.

Người đến không phải ai khác, người đứng cạnh kiệu kia, là Yên vương Triệu Huân, còn người vừa ra khỏi kiệu, đúng là đương kim nữ hoàng Triệu Lang.

Này cả triều văn võ bá quan lớn nhỏ, hơn phân nửa đều nhận được thiệp mời của Thiết phủ, Triệu Lang trong lòng buồn bực, Nàng mặc kệ các quan viên như thế nào được mời, nhưng nha đầu này tại sao lại nhân nhả như vậy, nàng giúp nàng cũng không phải là ít cơ mà.

Không có cấp thiệp mời cho hoàng di Triệu Huân, nhưng như thế nào ngay cả của nàng cũng đều không có. Thiết Lạc từ lúc ở trong cung gặp một lần, liền chưa từng gặp qua, nàng thế nhưng cũng không lo lắng, dù sao cũng là con của Mị, chắc chắn sẽ không có chuyện gì. [Sunny: A à, khách không mời mà cứ tới =]]

Hừ, không quan hệ, đặc quyền của hoàng đế chính là có thể tùy lúc cải trang tới nhà thần tử, không đưa thiệp mời cũng phải tiếp giá thôi. Nha đầu kia, muội không thỉnh, ta liền không thể tới hay sao!

Triệu Lang phẩy phẩy tay áo, làm cho các nàng bình thân, nói, “Trẫm biết hôm nay là ngày sinh của Trung hiếu Vương Quân , nên muốn đến chúc mừng!”

“Không dám động đến thánh giá, thần nghênh giá chậm, xin Hoàng Thượng thứ tội!” Trung Hiếu vương cùng Vương Quân Nghe thấy thấy tiếng vội vàng ra phủ nghênh giá.

“Không cần quỳ !” Triệu Lang ngăn lại các nàng, “Trẫm lần này cải trang mà đến, mong rằng Trung Hiếu vương không trách trẫm vì không có thiệp mời mà vẫn đến đây a!” [Sunny: tỷ à, ai dám trách tỷ đây =]]]]

“Thần không dám” Trung Hiếu vương không biết thọ yến nho nhỏ này có thể dẫn tới hoàng đế giá lâm, bách quan đều đến.

Triệu Lang theo Trung hiếu vương tiến vào bên trong phủ, sau khi nhận tân khách quỳ lạy trong sảnh, biết rằng Mị đang ở hậu viện chuẩn bị hạ lễ, liền làm cho Trung Hiếu vương phụ phụ tự đi đón khách, nhờ Thiết Loan mang đi gặp Mị.

Mị ôm Lạc Lạc, vừa thấy Triệu Lang, ánh mắt không khỏi ánh lên vẻ xem thường. Nàng tới làm gì a? Còn ngại không đủ náo nhiệt sao? Ngay cả Thiết Diễm cũng bị bắt đến tiền thỉnh đãi khách rồi. [Sunny: Biết ngay Mị tỷ phản ứng như thế =]]]

Thiết Loan trừng lớn mắt, nữ nhân này thế nhưng dám nhìn Hoàng Thượng mắt tròn trắng như vậy. Mẫu thân đối với nữ nhân này đánh giá cũng rất tốt, nhưng sao mấy ngày nay, nàng trừ bỏ lúc thì thấy nàng vây quanh tiểu cậu, khi thì suốt ngày cùng tiểu biểu đệ Lạc Lạc, không thì lại xuống bếp, cùng các nam nhân Thiết phủ nói chuyện phiếm, chính sự cũng không thấy nàng làm cái gì a.

Nghe nói nàng là đệ nhất nhạc sĩ cung đình, nhưng, đó là chuyện nữ nhân nên làm sao? Nữ tử là phải ra chiến trường đền nợ nước, rồi sau đó từ một cách oanh oanh liệt liệt, Nàng lười nhác lại không có chí cầu tiến như vậy, tiểu cậu coi trọng nàng cái gì ? [Sunny: Ta muốn chém Thiết Loan một nhát ghê :>]

Mị biết Thiết Loan vẫn xem nàng không vừa mắt, cũng may cái loại ánh mắt này Thiết Nguyệt cũng từng làm cho nàng hảo hảo lãnh hội quá, nay nàng cũng đã có thể hoàn toàn không nhìn.

“Tỷ tới làm gì?” Mặc kệ Thiết Loan trừng mắt lớn hơn nữa, Mị cùng Triệu Lang một người một cái ghế ngồi xuống, Lạc Lạc đang đùa trong lòng Mị , bắt đầu im lặng như đang nghe hai người hàn huyên.

“Ta sao lại không thể tới?” Triệu Lang lại có chút tức giận nói tiếp, “Như thế nào mời nhiều người như vậy, cố tình không phần của ta ?”

“Ta nào biết sao sẽ có nhiều người như vậy, Diễm chính là muốn làm cái nho nhỏ thọ yến mà thôi.”

“Nho nhỏ ?” Triệu Lang nghĩ bên ngoài những người này như vậy, như vậy kêu nho nhỏ sao? Nghĩ lại một lần, nàng tà tà cười nói, “Muội rất thông minh, đoán xem ai cùng đi với trẫm ?”

Mị ngẩn ra một chút, lập tức ngồi dậy, trừng mắt nhìn nàng nói, “Tỷ mang nàng tới làm gì?” Cái người cùng nàng tiến đến, lại không trong ở hàng ngũ khách mời, trừ bỏ Yên vương phụng chỉ hồi kinh, cả nhà đoàn viên , còn có người nào nữa? [Sunny: Sao giống cố tình vậy trời =]]]

Triệu Lang thấy nàng một chút liền đoán ra, tầm thấy vô vị, nha đầu kia đầu óc tạo từ cái gì a? Một người tài giỏi thông minh xuất chúng như vậy, như thế nào chỉ vì một chữ tình tình mà hành sự ?

“Hoàng di muốn cùng đi, ta chẳng lẽ không cho?” Triệu Lang đưa tay tiếp nhận Lạc Lạc trong lòng Mị khi nàng vẫn chưa hoàn hồn, còn chưa kịp ôm

vào lòng, bé liền “Oa!” một tiếng, không nỡ mặt ai khóc lớn.

Mị gạt mình, ôm lấy con vào trong lòng định dỗ, đang định lại trách cứ vài câu, nàng đã thấy Thiết Diễm từ ngoài cửa vội vàng mà vào, Yến vương theo sát sau đó.

“Lạc Lạc làm sao vậy?” Nghe thấy Lạc Lạc tiếng khóc, Thiết Diễm thế nhưng ngay cả Triệu Lang cũng chưa thấy, trực tiếp xông đến bên người Mị.

“Không có việc gì, bị dọa thôi.” Mị không thèm để ý nói, nhưng khóe mắt lại liếc mắt nhìn Yến vương, đôi mắt người nọ chính là nhìn chăm chăm Thiết Diễm.

Mị trong lòng hừ lạnh, nhưng cũng không so đo, chỉ đơn giản trừng mắt nhìn Triệu Lang đang lườm nàng. Nàng có như vậy dọa người sao? Mới ôm một chút liền khóc rồi à.

“Thần khấu kiến Hoàng Thượng.” Thiết Diễm thế này mới thấy Triệu Lang, vén bào quỳ xuống.

“Hãy bình thân!” Triệu Lang thanh âm có chút buồn bực.

Thiết Diễm tiến lên tiếp nhận Lạc Lạc, đối với Mị nói, “Phía trước tân khách đã đến đông đủ rồi, nàng cũng phải đi chuẩn bị, Lạc Lạc liền cho ta đi.”

“Hảo,” Mị tiếp theo đối Triệu Lang nói, “Tỷ cũng đi phía trước đi, ta không rảnh cùng tỷ hàn huyên đâu.”

Triệu Lang nhún nhún vai, dù sao nàng cũng là muốn đến nhìn xem nàng lại làm cái gì, không biết nàng sẽ lại mang đến kinh hi gì. Nàng ở trong cung, mỗi ngày thật sự là nhàm chán cùng buồn à!

*** **

Thiết Nguyệt cùng Cốc Tây Cốc Bắc sớm đã giả dạng xong, hiện nay đang đứng ở trước người Mị. Nhìn bạch phiến* tung bay trong tay nàng, bàn tay trắng nõn khẽ phẩy; Đánh phấn trang điểm, vẽ hai viền mắt, thoa son môi; Sau khi làm xong, Mị làm cho ba người kia trợn mắt há hốc mồm. Trang dung như vậy, bọn họ chưa bao giờ gặp qua. [Sunny: Ta nghĩ là cây quạt trắng thì phải :’> k hìu lắm]

Đợi đến khi Thiết Nguyệt thay nàng búi tóc, đeo vào ngọc châu trâm, thay diễn phục, ba người lại như được mở tầm mắt. Cho dù thân là nam tử, bọn hắn cũng không từng gặp qua ai xinh đẹp như vậy à.

*** **

Bởi vì hôm nay tân khách đến dự vượt qua dự định nhân số của Thiết phủ, trong đại sảnh chứa không đủ, vì thế đem yến hội tổ chức ở luyện võ trường.

Triệu Lang, Yến vương cùng Trung Hiếu vương phụ phụ ngồi ở chủ vị, phía dưới quan viên đang ngồi cũng là đông nghìn nghịt một mảnh, người người đều mang theo phu lang, nhân số rất là khả quan.

Triệu Lang đặc biệt ban thưởng cho Thiết Diễm mang theo Thiết Lạc ngồi ở chủ tọa, tuy rằng nàng không thể ôm hắn, nhưng ngồi cạnh tiểu tử này cũng tốt.

Yến vương Triệu Huân cũng là nhìn Thiết Diễm bởi vì ôm con mà vẻ mặt nhu hòa, không thể dời đi ánh mắt lưu luyến si mê, Triệu Lang thật bội phục vị trấn quốc tướng quân khó hiểu phong tình này, biểu tình tự nhiên của hắn kia là căn bản không hiểu tâm của hoàng đế à!

Người đơn giản như vậy, nhưng nha đầu kia lại phải tính kế nhiều năm, yêu nhiều năm như vậy, nàng vì hắn làm nhiều điều, Triệu Lang đều biết. Hoàng đế lại không cam lòng, sợ là cũng không làm được gì à! Nữ tử hết sức lông bông như vậy, trong thiên hạ chỉ có mình nàng à!

Đúng lúc nàng đang suy nghĩ, trên đài, chiêng trống bỗng vang lên, một đạo phản lực bóng dáng, tay cầm chiết phiến, tay áo tung bay, nhanh nhẹn đi tới. Toàn luyện võ trường thoáng chốc một mảnh tĩnh lặng, mọi người ngơ ngác nhìn người xinh đẹp trên đài, thật lâu không nói nên lời.

Triệu Lang nhiều năm chinh chiến, cũng chưa từng gặp qua trang dung như thế. Quần áo kì lạ như vậy, nha đầu kia không biết lại làm việc đáng chờ mong gì à, lần này nàng tuyệt không yêu diễm giống như ngày ấy ở đại điện à!

Yến vương Triệu Huân trong lòng phức tạp vô cùng, nữ tử này như thế nào mỗi lần xuất hiện đều đã làm cho người ta kinh hãi như vậy. Nhìn lại Thiết Diễm, ánh mắt hắn ngày thường trầm tĩnh, nhưng bây giờ lại cũng có không chút nào che dấu kinh hi, giống như ngày ấy đại điện, trong mắt hắn chỉ có bóng dáng của nàng.

Thiết Diễm ngày thường thấy các nàng tập luyện, vốn tưởng rằng sớm đã biết rõ tất cả, nhưng hôm nay, trên đài, chỉ có nữ tử phi vũ xinh đẹp, phảng phất mong manh giống như có thể bị gió thổi đi mất.

Thiết Loan cũng là nhìn chăm chăm người trên đài, bất đắc dĩ lắc đầu, người như vậy, thật sự là đầu thai sai chỗ rồi, nàng nếu thân là nam tử, tất là khuynh quốc họa thủy rồi.

Duy nhất không bị ảnh hưởng, còn hưng trí bừng bừng, xua tay hoan nghênh chỉ có người ngồi trong lòng Thiết Diễm, tiểu Lạc Lạc đối với người trên đài kêu lên “Y y nha nha”.

Chương 34

Thọ yến này làm cho rất nhiều người đến nay đều thật lâu không thể quên.

Các nữ nhân không ngờ trên thế gian lại có giai nhân như thế, khuynh thành tao nhã, tuyệt đại dung mạo, nhưng lại tiếc nuối nàng sinh ra là thân nữ nhi.

Các nam nhân lại cảm động thế gian này lại có nữ nhân như thế, ti trúc la y, son thủy tay áo, chỉ vì, muốn phu quân cười. [Sunny: không hiểu lắm nên ta giữ nguyên không dịch == Sr các tình yêu :’>]

*** **

Kia một ngày

Một dáng người vận y phục màu phấn lục thướt tha trên đài.

Trên đầu mang trang sức bằng phi thủy châu, ánh sáng ngọc tinh xảo; Sau đầu búi tóc cao đơn sơ; khuynh tai phi thủy hơi hơi lay động, bím tóc thả ở trước ngực, dài đến dưới đầu gối; Hai má lất phất vài sợi tóc mai đen nhánh, càng thêm quyến rũ như mặt trăng, tú lệ tuyệt luân.

Lông mi cong vút, chậm chậm chớp; Phượng mắt nâng cao, nhẹ nhàng lưu chuyển nhìn phía dưới; Hai gò má đào, quyến rũ động lòng người; Trang dung tinh xảo, nếu tinh tế phác họa, nữ tử như thế, thế gian chỉ có một người.

Hoa bí thêu trên váy màu hồng nhạt, lục nhạt, váy dài vàng nhạt, giày thêu màu hồng phấn; Hoa bí phía trên sắc màu rực rỡ, tinh mỹ; Đẹp để quý giá mà không mất vẻ thanh lệ.

Hoa lan thêu ở trên quạt, quạt chậm rãi mở ra. Mí mắt chậm rãi nâng lên, phượng mắt vừa chuyển, quyến rũ lạ thường.

Trang dung, phục sức, dáng người, đúng là những thứ mấy ngày nay chuẩn bị, nay lại càng thêm tinh mỹ, xa hoa.

Mị hôm nay muốn xưng “quý quân say rượu”, là nàng tự cải biên “quý phi say rượu”* nàng từng học quá. Vương Quân phụ thân suốt ngày ở trong phủ, chính là nghe Thiết Nguyệt xưng lại đã rất thích, nên Mị mới lấy đây làm quà. [Sunny: một vở kịch của TQ đó :d]

Trang sức, quần áo, giao cho Cốc Đông trong ba ngày đặt mua. Mặc kệ ở nơi nào, có tiền có thể sử dụng thôi mà*, thật sự là một lời lẽ chí lý. [Sunny: có tiền là có tất cả đó :’>]

Vở kịch này là, vua Đường Huyền Tông cùng Quý Phi ước hẹn ở bách hoa đình, để cùng đi ngắm hoa uống rượu. Nàng chờ mãi không thấy đâu, nghe người báo lại mới biết, nhà vua đang vui thú với Giang Phi trong cung. Dương Quý Phi nghe vậy rất đau buồn, không muốn sống nữa thế là nàng liền uống rượu để giải sầu, chỉ ba ly vào là đã say, tình tứ tràn trề, không kiềm chế được mình; Thế là nàng liền lờ đi tất cả, ưỡn ẹo khiêu dâm, làm những động tác say rượu trước mặt hai Thái Giám là Cao Lực sĩ và Bùi Lực sĩ, để thỏa mãn dục vọng trong mình, mãi cho đến khi mệt lử rồi mới chịu trở về cung.

Mị nhẹ nhàng bước, dáng người thướt tha, giọng hát say đắm, giờ tay nhấc chân trang trọng lại ẩn hàm ai oán, uống ba ly rượu, ra vẻ rụt rè, hai tay để ở thất lưng, xoay người; Lần thứ hai, hai tay để ở lưng tay áo, ra vẻ đã bị dục hóa đốt người; Chén thứ ba, cảm giác say rồi, mị nhân như tơ, uống một hơi cạn sạch.

Dáng người mềm mại linh hoạt như vậy, làm cho Vương Quân cùng các tỷ phụ, không khỏi vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Về say rượu say sưa của Mị thu hút Thiết Nguyệt sắm vai tiểu cung thị đang xem xét đóa hoa nở rộ trong hoa viên. Dáng người khi ngồi của nàng, chỉ thấy đùi phải gấp khúc, bàn chân hướng bên ngoài, chân trái để sang một bên; Hai chân chậm rãi gấp khúc, nửa nằm nửa ngồi; Cánh tay đặt trên đùi phải, chân trái gác lên đùi chân phải, chậm rãi đong đưa, bàn tay đặt ở phần eo, tạm dừng một lát, hai chân đứng lên.

Nàng thuần thực lắc lư thất lưng cùng chân, nhảy đến xuất thần nhập hóa. Khi Thiết Nguyệt đến đỡ nàng, hai chân nàng đá vào nhau, hai mắt vô thần, thân thể bỗng trở nên mềm mại, làm ra vẻ cố gắng chống đỡ thân thể. Tay phải xoa thái dương hoặc hai tay tự nhiên rũ xuống, chân trái hướng bên trong, chậm rãi mà bước, chân phải thuận thế hướng ra bên ngoài, lại đi phía trái giữ thượng từng bước, trên thân vô lực, toàn thân theo động tác chân mà tự nhiên đong đưa. Động tác của nàng tàn mất ra mùi rượu, hơi thở mảnh mai vô lực đến mê người. [Sunny: ta tự hỏi anh Diễm xem toi cảnh này thì như thế nào =]]]

Một nụ cười, một cái đá chân, một cái lảo đảo, đem buồn bực tâm tình biểu lộ không bỏ sót, ai oán lại mang chút mỉa mai, nàng làm cho Thiết Diễm rung động, trong đầu lại hiện ra khuôn mặt mê hoặc của nàng đêm đó, hai lỗ tai không khỏi nóng lên, mí mắt hạ xuống, muốn nhìn lại không dám.

Tiếng trầm trồ khen ngợi liên tiếp vang lên, dù có có vài quan viên không hiểu lắm, nhưng cũng bị mê muội vì dáng người ôn nhu mượt mà và giọng hát tinh tế uyển chuyển của nàng.

Cuối cùng, chiêm trổng vang lên, Mị tay cầm chiết phiến, tay áo bay lên, liên tục múa, thật lâu không thôi, nhịp trống dừng lại, thân hình mạnh mẽ di chuyển, hai chân lay động, hai tay giang ra, thân thể ngửa ra sau, mặt hướng lên trời.

*** **

Mị đứng dậy cùng với Thiết Nguyệt đáng yêu hoá trang thành cung thị , còn có Cốc Tây Cốc Bắc sắm vai cung nữ, đứng giữa đài, bái một bái, cùng kêu lên nói, “Cung chúc Vương Quân phúc thọ vô song, từng hạc duyên niên!”

“Hào! Hào! Hào!” Vương Quân liên thanh nói hào, đây là thọ lễ ý nghĩa nhất từ trước đến nay hẳn nhận được. Trong mắt nước mắt lóe ra, không biết bao lâu đã không có cảm thụ quá vui mừng như vậy.

Mị đang muốn cùng đám người Thiết Nguyệt lui ra tháo trang sức, Lạc Lạc ngồi ở trong lòng Thiết Diễm , giờ hai tay muốn Mị ôm, Thiết Diễm ôm sát nhỏ nhỏ thân mình của hắn, hắn liền “Oa ~” một tiếng khóc lớn lên, hai tay nhỏ bé hướng tới Mị huơ loạn.

Mị vừa nghe con khóc, trực tiếp từ trên đài nhảy xuống, đi đến chủ tọa, tiếp nhận con, vỗ nhẹ hai cái, Lạc Lạc liền ngừng khóc, chính là dựa vào Mị hơi hơi nức nở, bộ dáng ủy khuất nhìn Mị vỗ về hắn. Thiết Diễm rất bất đắc dĩ, hắn làm sao có thể dằn nằng như vậy a?

Mị ôm Lạc Lạc, nhìn Yến vương liếc mắt một cái, kéo Thiết Diễm, đối với ba người ngồi trên ghế nói, “Chúng ta đi xuống tháo trang sức trước.”

Triệu Lang nhìn Mị, gật gật đầu, trang dung của nàng nhìn gần càng thêm kinh người xinh đẹp. Nàng như thế nào hóa trang tinh xảo như vậy nhưng lại không có đậm rực rỡ và tục tĩu? Bất quá đừng nói nữa nữa, sợ là nam tử cũng không có thể hóa thành như vậy.

Trung Hiếu vương Thiết Dũng cũng chỉ là vuốt cằm, Vương Quân cũng là nhẹ nhàng nói : “Mị, quà của con, thật sự là dụng tâm”

Mị kéo qua Thiết Diễm, cười đáp, “Đây là một mảnh tâm ý của Diễm và ta , phụ thân thích là tốt rồi, coi bỏ trang sức xong liền trở về cùng phụ thân uống rượu, được không?”

“Hào hào hào.” Vương Quân cười nhìn theo nàng rồi đi.

*** **

Mị một đường lôi kéo Thiết Diễm hướng trong phòng đi đến, thẳng đến trong viện, nàng mới phát hiện Thiết Diễm tựa hồ vẫn không có lên tiếng, làm cho nàng không khỏi nghĩ đến đêm thành thân đó...

Nàng chậm rãi xoay người, thấy Thiết Diễm quay đầu nhìn một bên, tâm tình nhưng lại thấy âm trầm, vẫn là không được sao? Muốn như thế nào mới có thể chạm đến nội tâm hắn đây?

Mị nhìn tay mình đang nắm tay hắn, thở dài một tiếng, chậm rãi buông ra ngón tay, lại ở lúc buông ra bị Thiết Diễm đưa tay cầm lại.

Nàng ngẩng đầu, vẫn chỉ có thể nhìn thấy sườn mặt hắn, nhưng, nàng lại thấy rõ bên tai hắn ửng đỏ. Trong lòng nhất thời nhảy nhót không thôi, hắn, không có buông tay của nàng .

Nhưng là, vì sao không chịu nhìn nàng đâu? Nàng cầm tay hắn, bước từng bước nhưng vẫn không quên quay sang nhìn Thiết Diễm, hắn lại chính là quay mặt hướng bên kia, nhưng nàng vẫn nhìn được bên tai hắn ửng đỏ, hắn, đây là làm sao vậy?

“Diễm?” Mị thật cẩn thận nhỏ giọng kêu hắn, “Chàng làm sao vậy?”

“Nàng, nàng đi trước tẩy trang đi!” Thiết Diễm thấp giọng nói, từ lúc diễn xong, nàng trực tiếp đi đến trước mặt hắn, trong mắt hắn liền chỉ có phượng mắt tinh tế tinh xảo của nàng, thân hình cao gầy, quyến rũ, làm cho hắn căn bản không dám nhìn nàng, sợ chính mình không biết sẽ làm ra cái chuyện thật thất thố gì. [Sunny: AAA! A oi a dễ thương qua :>]

Bị nàng nắm chặt tay như vậy, hắn mặc dù không dám nhìn nàng, nhưng hắn cảm giác được tay nàng hình như lỏng dần. Khi nàng muốn thả tay, hắn không hề nghĩ ngợi, trực tiếp cầm tay của nàng, muốn lưu lại nàng, hắn không thích cái loại cảm giác đau đớn khi không có nàng.

Mị đem Lạc Lạc đưa cho hắn, Thiết Diễm theo bản năng đưa tay ôm lấy, nàng liền dùng tay kia kéo mặt Thiết Diễm , hắn cũng ngoan ngoãn để nàng kéo, nhưng lại cúi mắt, nhìn về phía Lạc Lạc trong lòng.

Hắn rốt cuộc là..... Mị có chút hoang mang, gần nhất Thiết Diễm luôn sẽ có chút biểu hiện kỳ quái ,như là hiện tại vậy, không phải không được tự nhiên, cũng không phải quật cường, nhưng lại luôn trốn tránh, không chịu nhìn nàng, nàng thực đáng sợ vậy sao?

“Diễm, ta hóa trang như vậy, chàng cảm thấy rất kỳ quái?” Mị nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy phỏng chừng là như thế này, nơi này rốt cuộc không có nữ tử tô son điểm phấn, nàng kỳ thật cho tới bây giờ không để ý quá người khác như thế nào xem nàng, nhưng, cũng không thể không để ý hắn.

“Sẽ không.” Thiết Diễm thấp giọng nói, làm sao có thể kỳ quái, hắn chưa thấy ai so với nàng đẹp hơn a.

“Kia?” Mị nghĩ nghĩ, “Chàng không thích nữ nhân hoá trang?”

Thiết Diễm giật mình, xác thực chưa có nữ nhân nào hoá trang cả. Người hấn gặp qua duy nhất chính là nàng, bắt quá, không phải là không thích, nàng hóa trang luôn gây cho hấn nhiều cảm giác kỳ quái, làm cho hấn không thể tự động điều khiển cảm xúc.

“Diễm?” Thấy hấn rót cục nhìn nàng, cũng là nhìn đến ngấn người, một tiếng cũng không nói.

Thiết Diễm nhìn phượng mắt hắc bạch phân minh xinh đẹp của nàng, trong nháy mắt mặt đỏ lên, nhưng không cách nào dời đi hai mắt sang chỗ khác.

Mị lần này cũng là hiểu được, không phải chán ghét, không phải không thích, mà là..... Nhìn hấn hai má đỏ ửng, trong mắt kinh diễm, nàng, đã hiểu.

Mị cúi người, đến sát bên hấn, cảm giác được hấn nín thở, nhẹ nhàng dán vào môi hấn, thấp giọng nói, “Diễm thích như ta vậy sao.”

Không phải nghi vấn, không cần đáp án, nhưng Thiết Diễm nhẹ gạt đầu. Mị cười nhẹ, hôn lên môi hấn.

“Diễm, làm sao bây giờ? Ta không muốn trở lại trong luyện võ trường nữa.” Mị cả người đều dán trên người Thiết Diễm, vừa hôn vừa nói.

“Không, không được.” Thiết Diễm bị nàng hôn khiến cho có chút choáng váng, hấn hiểu được lời của nàng, vội vàng phủ định, hấn thế nhưng thiếu chút nữa đã quên, đây là ngày sinh của phụ thân đâu!

“Ha ha,” Mị sung sướng cười nhẹ, Diễm, một chút hài hước cũng không có, thật là chính trực đáng yêu.

“Kia, chúng ta phải nhanh thôi.” Mị cúi đầu, nhìn Lạc Lạc đang nhìn nàng cùng Diễm ngây ngô cười ha ha, cúi người hôn một cái, kéo qua Thiết Diễm mặt đỏ hồng đi vào phòng.

*** **

Lần đó sau thọ yến, Mị lại thành người tâm phúc của chúng quan gia quyền, không còn thỉnh nàng đánh đàn làm khúc, mà là hướng nàng thỉnh giáo kỹ thuật hoá trang tinh xảo kia.

Lần đó sau thọ yến, Thiết Diễm trở về trong quân nhậm chức, thao luyện tân binh.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Sáng sớm, sắc trời trong xanh.

Thiết vừa bước ra cửa phòng, Cốc Tây Cốc Bắc đã đợi ở ngoài cửa. Thấy Thiết Diễm đi ra, Cốc Bắc nói, “Tướng quân, đồ ăn sáng đã chuẩn bị, thỉnh tướng quân dùng bữa.”

“Đồ ăn sáng?” Thiết Diễm nhú mày, sáng sớm, Mị liền đã không ở trên giường, ngay cả Lạc Lạc cũng không thấy. Hấn hồ nghi xoay người đi hướng phòng khách.

Trong sảnh, Mị đã ôm Lạc Lạc đang đợi, Lạc Lạc nằm ở trong lòng Mị, trên bàn có một chén nhỏ, xem ra là ăn no rồi mới ngủ.

Trên bàn là một tô mì nước nóng hầm hấp, nước canh, rau xanh xanh mượt, trứng ốp lếp vàng óng ánh; Đây là Mị thay Thiết Diễm chuẩn bị.

Sống chung lâu như vậy, nàng sớm đã biết khẩu vị của hấn, hấn mặc dù không kiêng ăn, nhưng lại thích ăn những món khô, nhưng khô không có nghĩa là thô ráp, nàng cũng phải chuẩn bị rất công phu, canh cũng là từ đêm qua hâm lại.

Thiết Diễm đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống, Mị chính là mỉm cười nhìn hấn, “Chàng hôm nay đi luyện binh, đồ ăn sáng tất nhiên là phải ăn rồi.”

Mặc dù ngày thường khi hấn muốn luyện công, nàng cũng sẽ thay hấn bị đồ ăn sáng.

“Ăn.” Thiết Diễm đã bắt đầu ăn, vào mùa đông, buổi sáng có thể ăn đến một chén mì nước nóng như vậy, tâm tình của hấn thật sung sướng khác thường.

Mị ôm Lạc Lạc, mỉm cười nhìn Thiết Diễm dùng xong đồ ăn sáng, tiễn hấn xuất môn, cúi đầu nhìn Lạc Lạc trong lòng sớm ngủ đến ngọt ngào, nhéo nhéo thân ái cái mũi nhỏ, “Con hãy cùng nương ngủ bù đi!”

Cốc Đông cũng là âm thầm lắc đầu, rõ ràng là cực yêu ngủ chủ nhân, lại cố tình sáng sớm liền thức dậy làm đồ ăn sáng cho tướng quân này, rõ ràng có hạ nhân, nhưng phạm là chuyện về tướng quân cùng tiểu thiếu gia, tiểu thư cũng không làm cho người ta nhúng tay vào a.

Aiz! Thiên hạ này không phải nữ tử chủ ngoại, nam tử chủ nội, phu lang dạy con sao?

“Đông Đông” Mị xoay người nói, “Thay ta triệu mười tám kỵ vào kinh.” [Sunny: tới rồi =]]]]

*** **

Thiết Diễm cười đáp tuyệt vô ngân đi vào quân doanh, trong đầu lại đều là hình ảnh Mị ôm Lạc Lạc đứng ở trước cửa phủ mỉm cười nhìn theo bộ dáng của hắn.

“Tướng quân!” Thanh âm binh lính gác ngoài quân doanh làm cho Thiết Diễm hoàn hồn, thế này mới phát hiện đã tới quân doanh.

Vào doanh, xuống ngựa, Thiết Diễm mới phát hiện Cốc Tây cùng Cốc Bắc đi theo hắn. Từ khi Mị đưa bọn họ đến bảo vệ hắn, bọn họ liền luôn đi theo hắn. Hắn cũng dần dần thành thói quen, nhưng, bọn họ như thế nào có thể theo vào quân doanh?

Quân doanh, phải là người có quân chức mới được vào, nhưng vừa rồi, tại sao hắn căn bản không có nghe thấy tiếng binh lính ngăn cản bọn họ vào?

“Các người như thế nào có thể tho ta nhập doanh?” Thiết Diễm hỏi Cốc Tây Cốc Bắc.

“Chúng ta có quân chức trong người.” Cốc Tây đáp.

“Quân chức gì?”

Cốc Tây rất nhanh ngẩng đầu nhìn Thiết Diễm liếc mắt một cái, tướng quân này từ khi gả cho tiểu thư, tính tình nhu hòa rất nhiều, nhưng vừa vào quân doanh liền lại khôi phục vẻ kiên cường, khí thế uy vũ lại hiện, vì thế, hắn cung kính đáp, “Người hầu bên người tướng quân.”

Thiết Diễm nhướn mày, trong quân tại sao lại có loại quân chức này? Hắn nhìn xem hai người cung kính trước mắt, đơn giản xoay người đi hướng đại tướng.

*** **

Đại nội tướng, Thiết Quảng đang ngồi ở sau bàn, nhìn văn thư.

“Đại tướng quân, khi nào trong quân có lại có chức người hầu?” Thiết Diễm vừa tiến đến liền hỏi Thiết Quảng đã bị phong làm đại tướng quân.

“Này.....” Thiết Quảng bị hắn hỏi như vậy, nhớ tới tin chính mình nhận được khi nhận chức, nàng không khỏi nở nụ cười, “Là bộ binh trực tiếp hạ thư.”

“Bộ binh?” Thiết Diễm có chút kinh ngạc, nhìn Thiết Quảng trêu chọc tươi cười, hắn cảm thấy có chút sáng tỏ, chắc chắn là cùng Mị có liên quan, hắn cảm thấy trên mặt có chút thiêu nóng, nàng như thế nào.....

Nhưng là, bộ binh là do Tiết gia nắm trong tay, nàng lại là như thế nào có được tin này? Huống chi, Cốc Tây Cốc Bắc đều là thân nam nhi, chẳng phải là nói dễ hơn làm sao? Hoàng Thượng muốn Thiết Quảng làm đại tướng quân, cũng là phải mất một phen công phu a.

Thiết Diễm nghĩ nghĩ, đơn giản đem Cốc Tây Cốc Bắc kêu vào trước, trực tiếp hỏi bọn họ.

“Là tiểu thư tiêu tiền mua quân chức.” Cốc Tây một câu nói xong.

“Tiêu tiền? Mua?” Thiết Diễm choáng váng, nhưng là Thiết Quảng lại cười ha ha, mua chuộc, thật đúng là trực tiếp.

Một bạch bạc lớn, chính là đổi hai chức người hầu, mẹ con Tiết gia tham tài, như thế nào lại không chịu, trực tiếp hướng Hoàng Thượng xin còn muốn dễ dàng thành công hơn.

“Chức trách của chúng ta đó là phụng dưỡng ở bên người tướng quân.” Cốc Bắc bồi thêm một câu, tiểu thư khác cái không nhiều lắm, nhưng bạc cũng là rất nhiều, bạc mua hai chức quan này không đáng kể.

“Thiết gia ta chưa bao giờ từng cần mua chuộc chức quan.” Thiết Diễm có chút tức giận, nàng thật đúng là dính vào việc này a. Nếu là ngoại nhân biết Thiết gia mua chuộc chức quyền, Thiết gia còn danh dự gì nữa.

“Ha ha, thất đệ, không cần quá mức chấp nhất, đây cũng là việc bình thường thôi.” Thiết Quảng thấy đệ đệ sắc mặt không tốt, mở miệng khuyên bảo, Thiết Mị làm nên chuyện này cũng đều là vì đệ đệ, một người hết sức lông bông lại lười nhác như y, không ngờ dùng thủ đoạn trực tiếp lại dị thường hữu hiệu, vì đạt được mục đích, không từ thủ đoạn; Nhớ tới ngày xưa trong hoa viên hai người nói chuyện, nghĩ cái gì liền nói cái đó, không lưu tình chút nào, nhưng lại rất có lý, giống như đánh đòn cảnh cáo, thực sự đã đánh thức nàng.

Thiết Quảng vốn cũng là người thông minh, đệ đệ bức bối nàng cũng có thể đoán được vài phần, trong lòng lại khâm phục Thiết Mị, cũng vạn phần cảm kích nàng.

Đệ đệ vì Thiết gia đã chịu khổ rất nhiều, lưng đeo nhiều trách nhiệm, lại không chịu vứt bỏ; Nhưng nàng lại chịu bảo vệ hắn, dung túng hắn như vậy, hy vọng đệ đệ này hiểu được chính mình đang có được cái gì, hiểu được, quý trọng mới là tốt. [Sunny: ngay cả TQ cũng biết đó nha =]

Nàng kỳ thật tò mò là, Mị cả ngày không phải chỉ là ở trong cung đánh đàn, làm khúc, nếu không thì chính là ở trong phủ cùng Lạc Lạc, nàng làm sao có được nhiều bạc như vậy? Hay là bữa nay làm nhạc sĩ, bỗng lộc so với tướng quân còn cao hơn nữa?

*** **

Khi giờ ngo, Thiết Diễm nhìn thức ăn trên bàn, kinh ngạc không nói.

Thiết Loan một bên cũng là giật mình nói, “Tiểu cậu, thức ăn của ngươi vì sao cùng chúng ta bất đồng a?”

Đúng vậy? Vì sao bất đồng a? Thiết Diễm nhìn thức ăn trên bàn, vừa thấy liền biết là do ai làm, có thể làm tình xảo như vậy, lại có mấy người đâu? Vì hân, nàng thậm chí ngay cả mua chuộc chức quan cũng đều làm, tâm tư của nàng hân lại như thế nào không rõ?

“Tướng quân, tiểu thư nói, tướng quân thân mình vì sinh nên yếu hơn bình thường, cần phải thường xuyên bồi bổ, nếu là tướng quân vẫn muốn ra trận giết địch, bảo vệ quốc gia, mong rằng tướng quân hãy trân trọng sức khỏe.” Cốc Tây thuật lại lời tiểu thư nói, tiểu thư thật sự là hiểu rõ tính tình tướng quân đến mười phần, ngay cả phản ứng cũng coi như không sai chút nào.

“Lại là nàng, nàng trừ bỏ nam nhi gia sự, còn có thể có chút gì khác không?” Thiết Loan khinh thường nói.

Cốc Tây nhìn thoáng qua Thiết Loan, liền không hề để ý đến hân, hân lười cùng nàng vô nghĩa. [Sunny: ta khoái biểu tình của anh =]]

Cốc Bắc cũng là hừ lạnh, “Tiểu thư nhà ta, người còn không bằng được một phần đâu.”

“Ngươi.....” Thiết Loan trừng mắt, Cốc Bắc so với nàng còn trừng còn lớn hơn, hừ một tiếng, “Hảo nữ không cùng nam nhân đấu.” [Sunny trời, thua xong rồi chơi chiêu hà =]]]

Dứt lời, xoay người rời đi.

Thiết Diễm cũng là giờ lên chiếc đũa, thăm than, nam nhi gia sự sao? Nhưng hân, trừ bỏ hành quân đánh giặc, mang binh đi thao luyện, những gì nam nhi nên làm, hân lại giống nhau cũng sẽ không biết. Hân như vậy, đến tốt cùng là làm sao đáng giá cho nàng làm như vậy?

Thời gian còn lại, Thiết Diễm cố gắng quên đi suy nghĩ lung tung trong đầu, còn chuyên tâm thao luyện tân binh, bộ dáng uy nghiêm túc mục, uy phong凛凛, làm cho các nữ binh cũng không khỏi sợ hãi, ngoan ngoãn thao luyện, không dám lơ đãng.

*** **

Rốt cục trở lại trong phủ, Thiết Diễm chậm rãi đi trên đường trở về phòng, từ khi ra khỏi quân doanh liền suy nghĩ lung tung, bước vào trong viện, nhìn xuyên thấu qua cửa sổ đang mở lớn, thấy mẫu tử hai người đang ngồi trên ghế.

Mị một tay chống đỡ đầu, nằm ngoài sườn nhuyễn tháp, Lạc Lạc ngồi ở bên trong sườn, vùng loạn đôi tay nhỏ bé.

Lạc Lạc lúc này mặc dù không thể đi, cũng đã tự mình xoay người, tự mình ngồi.

Mị chính là một tay giữ hân, Lạc Lạc vốn là ngồi không xong, thân mình nhỏ nhỏ liền ngã trên nhuyễn tháp, hân cố gắng xoay người ngồi dậy, lại đối với Mị vùng tay nhỏ bé, Mị trên môi ý cười dạt dào, giờ ra một tay, Lạc Lạc nắm lấy, lại xoay người ngồi dậy, ha ha cười.

Thiết Diễm nhìn nhìn, suy nghĩ lung tung trong lòng lại dần dần biến mất, hồi phục bình tĩnh, ngay cả con mà nàng cũng sùng như vậy, người này..... Hân chăm chú nhìn, không có thấy được khóe môi của mình đang sùng nịch tươi cười.

Như thế vài lần, Lạc Lạc thủy chung ôm không được mẫu thân thân ái, ủy khuất mở to cái miệng nhỏ nhắn, nước mắt dần hiện, Mị liền một phen ôm hân vào trong lòng, trên nộn nộn khuôn mặt nhỏ nhắn hôn một cái, hân lập tức ha ha nở nụ cười, hướng trong lòng Mị cọ cọ.

Nhìn mẫu tử kia dựa sát vào nhau mà vui cười, Thiết Diễm đã quên hết thảy, chính là như vậy đứng, nhìn, cười, không muốn đi quấy rầy nơi ấm áp kia, chỉ cảm thấy, thậm chí muốn cứ như vậy..... Nhìn..... Nhìn các nàng, thê của hân, hài nhi của hân.

Thẳng đến khi, Mị thấy hân đứng ở trong viện, nhủ mảy gọi hân vào nhà, cắt ngang suy nghĩ hân còn phiêu tán của Thiết Diễm.

“Như thế nào liền như vậy đứng ở trong viện, không biết lạnh sao?” Ngừ khí mang ý trách cứ, cời ra ngoại bào của hân, đưa hân kéo đến bên lò lửa, xoa xoa bàn tay lạnh lạnh của hân.

Thiết Diễm chính là cười cười, nhìn Lạc Lạc nằm vào trong nôi, nhìn các nàng cười, trong mắt hân ý cười càng sâu. [Sunny: đọc khúc này ta cảm động quá *khóc* một nhà ba người... Hạnh phúc quá a!]

*** **

Đêm.

Loan Phụng trong điện, một bóng người chột hiện.

Triệu Lang vẫn chưa đi ngủ, nhìn thấy nàng, hai hàng lông mày nhướn lên, người này vào đây không một tiếng động a.

“Tỷ tỷ, giúp ta đi!” Mị ngồi lên nhuyển tháp đã lâu không gặp, thờ sâu, thật đúng là hoài niệm a!

“Gấp cái gì?” Triệu Lang cũng đi tới, tựa vào tháp, nhắm mắt lại, thật lâu không cùng nàng ở chung như vậy, đúng là rất hoài niệm a!

“Lấy danh nghĩa của tỷ, ban thưởng Thiết Diễm một đội thị vệ.”

“Đội thị vệ? Làm sao có? Bao nhiêu người?”

“Mười tám người.”

Triệu Lang không có lên tiếng, chỉ chốc lát sau, bật ngồi dậy, thanh âm cất cao, “Mười tám người?”

Nàng nhớ rõ, hoàng gia bí sử có ghi lại, trên đời có mười tám người, tên là hỗn nguyên. Hỗn nguyên thiết kỵ hiện, nhân gian loạn thế. * [Sunny: Hỗn Nguyên Thiết Kỵ xuất hiện, nhân gian đại loạn.]

Nên sẽ không. Nên sẽ không là.

“Hỗn, Nguyên, Thiết, Kỵ?”

Mị ngẩng đầu nhìn nàng liếc mắt một cái, nàng biết? Chính là gật gật đầu, biết thì lại như thế nào chứ?

Triệu Lang sừng sốt, đột nhiên lại nằm trở về, biết lại như thế nào đây? Nha đầu kia, đem ngôi vị hoàng đế đưa cho nàng cũng không tiếc a! Thiên hạ lại như thế nào, nàng chỉ có thể may mắn đứng ở bên người này, cho dù muốn đã thương thân cũng không tới phiên nàng, người nào dám cùng Mị đối nghịch thật là sai lầm đi!

Bất quá, Hỗn nguyên thiết kỵ biến thành đội thị vệ, có nghĩ cũng không ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Triệu Lang cảm quyền sở trong tay, đưa cho Mị lĩnh chỉ đến hiến nhạc, sắc mặt trầm trọng.

“Muốn khai chiến thật không?” Mị nhìn nhìn, đây là tấu chương đến từ biên cương, “Tỷ. Tính như thế nào?” Việc này không thể chậm trễ, tuy quân địch ở xa nhưng là trong nháy mắt sẽ thay đổi vị trí thôi.

Triệu Lang trầm ngâm không nói, đúng vậy, nàng cũng biết nếu chậm trễ sẽ không được. Nhưng nếu ban chỉ, triều đình tất loạn, trước mắt thế lực của nàng còn không đủ để đối kháng Tiết gia.

Hơn nữa nếu là khai chiến, quân lương ở đâu ra đây. Tiết gia chẳng những nắm giữ bộ binh, còn nắm giữ cả vệ binh. Trên tay Thiết Quảng chính là tân binh, thời gian huấn luyện ngắn ngủi. Nàng bắn khoản nhiều lắm, nên không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng là biên cương tấu đã rất cấp bách rồi a!

Mị thấy nàng cau mày, nghĩ nghĩ, nàng bắn khoản Mị cũng biết, chính là, nếu là như vậy, nàng phải ở lại trong triều. Diễm nơi đó có mười tám kỵ đi theo, hẳn là không có vấn đề gì, trong lòng hạ quyết định, Mị liền chậm rãi nói, “Tỷ tỷ ngày mai lâm triều vẫn là phát binh đi! Tuy nói binh sĩ trên tay Thiết Quảng quá non, nhưng có thể có mười tám kỵ đi theo, chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu.”

Triệu Lang nghe vậy, trong mắt sáng ngời, “Muội là nói, muội sẽ ở lại trong triều?” Nàng vốn tưởng rằng người này yêu phu quân đến cuồng loạn, nhất định sẽ theo tới trên chiến trường đi. Thiết Diễm là một gã hồ tướng, tên Bắc Cương chiến thần, nhưng chồng kim nhân, nàng tuy rằng muốn lưu lại nàng, nhưng cũng không thể đảm bảo Thiết Diễm được an toàn. Nàng còn đang lo như thế nào lưu lại nàng a!

Mị gật gật đầu, nói, “Có Thập bát kỵ ở đó, Diễm hẳn là không có nguy hiểm, huống chi Lạc Lạc hiện tại cũng rồi không được ta.”

“Đúng là, đúng là.” Triệu Lang liên tục gật đầu xưng là, nàng đều đã quên còn có Lạc Lạc đâu! Nàng hiện tại vô cùng cảm kích Lạc Lạc dấn Mị như vậy a. [Sunny =]]]] TL dễ thương :>]

Mị liếc nhìn nàng một cái, có chút buồn cười, chính mình ở trong lòng nàng chẳng lẽ không nghĩa khí như vậy sao. Tuy nói nàng không sợ Tiết phủ sẽ làm cái gì, nhưng lão hồ li thành tinh của Tiết gia kia, không có chuẩn bị vạn toàn đối phó sẽ là hành động thiếu suy nghĩ. Chỉ sợ các nàng muốn thiên hạ đại

loạn, Mị lại phải đề phòng các nàng mua Hung a!

“Còn có, chuyện quân lương ta sẽ làm cho Cốc Nam đi chuẩn bị, mười tám kỵ sẽ tiếp ứng, tỳ ở nơi này hay là cùng Tiết gia bàn về quân lương xem, thử xem bộ dáng của các nàng như thế nào.” Mị tiếp tục nói xong quyết định của chính mình, không ngờ ngay cả quân lương cũng phải tự mình đi giải quyết, cũng may cho Thiết Diễm, đã có nàng lo.

“Hào!” Triệu Lang cười híp mắt, lo lắng đặt ở trong lòng nàng cả đêm đã muốn tiêu thất, may mắn nha đầu kia luyện phu thành cường, nếu Thiết Diễm muốn đi, tất nhiên là không có đạo lý làm cho hấn đối bụng rồi, trấn quốc tướng quân này quả nhiên phong không sai a! [Sunny: nham hiểm, nham hiểm =]]]]]]

“Đúng rồi, tỳ còn phải hạ chi cho ta mang Lạc Lạc tiền cung đó.” Mị lúc này trực tiếp đi đến nhuyển tháp thượng, giải quyết chính sự xong, có thể nghỉ ngơi một chút.

“Muội. Là sợ?” Triệu Lang nghĩ một chút sáng tỏ, Mị gật gật đầu, vẫn là cùng người thông minh nói chuyện vui hơn a.

“Đúng rồi, chuyện quân lương ta sẽ đi theo Thiết Quảng nói.” Mị ngoài miệng nói xong, trong lòng có chút lo lắng a! Người nọ vừa lên chiến trường, liền biến thành tam lang liễu mạng, chưa bao giờ để ý bản thân, cho nên, nàng mới đem mười tám kỵ triệu vào kinh.

Dù sao cất giấu cũng sẽ có người nhớ thương, vậy cứ đơn giản gọi ra cho mọi người thưởng thức đi! Nàng nhưng thật ra cũng muốn nhìn, bọn người kia có bao nhiêu thực lực.

*** **

Đêm đó.

Thiết phủ thư phòng.

Thiết Dũng cùng Thiết Quảng sau khi ăn xong buổi tối liền bảo Thiết Diễm đi xem Lạc Lạc. Mị lại thỉnh các nàng vào thư phòng, có chuyện gì rồi? Về mặt của nàng có chút bất đồng với ngày xưa.

“Lục tỳ tính như thế nào an trí cho Du Nhiên và con gái?” Mị hỏi Thiết Quảng, sắp tới sẽ khai chiến, các nàng có phải hay không cũng phải có cái lựa chọn, sống chung một nhà lâu như vậy, nàng cảm thấy lục tỳ cũng không phải người bội bạc.

“Vì sao hỏi như vậy? Ta tất nhiên là sẽ không cô phụ bọn họ.” Thiết Quảng đáp, “Ta sẽ cưới Du Nhiên làm chính phu, cả cuộc đời này sẽ không lại nạp thiếp.”

Thiết Dũng không nói, mấy ngày nay, nàng cũng nhìn ra tính tình nam nhân kia. Nếu là nam nhân nông nghênh, nam tử như vậy, sẽ không không xứng với nữ nhi của mình.

Mị vui vẻ gật đầu, nói, “Hoặc là tỳ cưới bây giờ, hoặc là hãy đợi một chút, ta cũng không muốn Du Nhiên làm quả phụ.”

“Người.” Hai mẹ con người trừng mắt nhìn Mị, nàng này nói cái gì vậy? Nhìn nàng, trong đầu hai người cũng không nói mà cùng nghĩ đến cùng sự kiện.

“Chẳng lẽ nói.” Thiết Dũng lẩm bẩm nói.

“..... Sẽ khai chiến?” Thiết Quảng nhìn Mị đang uống trà.

Mị buông chén trà, giương mắt nhìn mẹ con hai người, “Không phải sẽ, mà là đã khai chiến.” Nhìn nhìn bộ dáng kinh ngạc của hai người, nàng nói tiếp, “Ngày mai lâm triều, Hoàng Thượng sẽ tại đại điện sắc phong lục tỳ làm nguyên soái, Thiết Diễm làm tướng quân, Thiết Loan làm tiên phong, chuẩn bị xuất chinh.”

Việc cơ mật như vậy, Hoàng Thượng thế nhưng lại nói cho nàng nghe. Thiết Dũng nhìn Mị chậm rãi nói. Nói nàng là một nhạc sĩ nhỏ nhỏ, ai sẽ tin? Nghĩ đến ngày đó tại đại điện, không khỏi lắc đầu, nàng lại đoán không ra tâm tư quân thần hai người này.

“Nhưng là.....” Thiết Quảng rất là lo lắng, “Chúng ta trên tay đều là tân binh, mẫu nữ Tiết gia làm sao chịu uỷ quyền, còn có quân lương.....”

“Quân lương, lục tỳ không cần lo lắng, sau khi rời kinh, Cốc Namsẽ đến cùng liên lạc với lục tỳ, đến lúc đó thì sẽ đưa quân lương tới, về phần tân binh đánh phải đề tỳ lo lắng rồi.” Tiết gia sẽ không phái ra người nào, nhưng biên cương hết sức căng thẳng, không có thời gian cùng các nàng đôi co, nàng hiện tại cũng chỉ có thể tin tưởng Thập bát kỵ.

“Vì sao phải để Thiết Diễm tránh đi?” Thiết Quảng nghi hoặc nói, nàng không phải không phản đối Thiết Diễm xuất chinh sao? Vì sao đàm luận việc này lại muốn Thiết Diễm tránh đi.

“Ta khi nào thì bảo hấn tránh đi?” Mị kỳ quái liếc nhìn nàng một cái, nói, “Sắp tới xuất chinh, Diễm nhất định sẽ muốn cùng Lạc Lạc ở chung, việc này, không phải tỳ sẽ nói cho hấn sau sao?”

*** **

Ngày thứ hai

Thiết Dững cùng Thiết Quảng đứng ở trong triều đình, nhìn Hoàng Thượng tức giận , hai người không nói gì.

Chiến báo vừa ra, cả triều ò lên, Tiết Thống chính là tìm mọi cách ủy thác, nói là quốc khố không đủ, binh lực thiếu hụt. Hoàng Thượng không để ý chúng thần phản đối, lệnh cho Thiết Quảng làm nguyên soái, ba ngày sau điểm binh xuất phát.

Sau, liền cùng Tiết Thống giằng co trong triều đình, Thiên Tử tức giận, muốn Tiết Thống nghĩ biện pháp kiểm quân lương. [Sunny: ngu mà lý =]]

Tiết gia mẫu nữ vốn là cố kỵ việc Thiết gia chường quân binh quyền , nay biên cương khai chiến, Thiết gia xuất chinh, gãi đúng chỗ ngứa, chỉ cần quân lương không đủ, nhất định có thể suy yếu binh lực này.

Cho nên đối với việc Hoàng Thượng sắc phong nguyên soái, mẫu tử các nàng không thêm phản đối, nhưng lại tính nói lý để cắt xén quân lương.

Thiết gia mẫu nữ cùng Mị hôm qua nói chuyện, tất nhiên là hiểu được quân thần hai người này cố tình, cũng là không giống Hiền vương cùng Tể tướng kích động như vậy, cùng Tiết Thống giằng co.

Về phần Thiết Diễm, lại bị Hoàng Thượng một đạo thánh chỉ.

Thiết Diễm không rõ, cho nên, Thiết Dững cùng Thiết Quảng lại làm sáng tỏ dụng tâm của Hoàng Thượng , nhìn Mị mặt mày hớn hờ, các nàng cảm thán Hoàng Thượng đối với nàng trân trọng. Cũng không hiểu được vì sao? Các nàng càng ngày càng không hiểu con dâu này , em dâu này, rõ ràng chính là cái nhục sĩ, tại sao Hoàng Thượng coi trọng như thế? Vì sao biết được cơ mật triều đình ? Vì sao hành sự quý dị như thế ?

*** **

Thiết phủ lại giăng đèn kết hoa, hi tự tiếp khách, chính bắc nguyên soái Thiết Quảng cưới Du Nhiên Tiểu các Các chủ Du Nhiên làm chính phu, hôn lễ mặc dù không bằng ngày trấn quốc tướng quân kén thê, nhưng cũng xem như là long trọng mà hoàng.

Đêm khuya, động phòng, nến đỏ hạ trên dung nhan của Du Nhiên làm thiên địa thất sắc, nhìn thê chủ trước mắt sắp đi viễn chinh , trong mắt hấn có ả ả thủy quang. Nến đỏ hạ, hai bóng dáng ôm nhau gần bó phản chiếu trên cửa sổ giấy, không người nào quấy rầy.

Đêm đó, Mị ôn nhu muốn Diễm, thì thảo tên của hấn, ôn tồn triền miên.

Đêm đó, Lạc Lạc ngủ ở ngoài giường, Mị cùng Diễm mặt đối mặt, tay trong tay, nhìn lẫn nhau, nhìn Lạc Lạc, suốt một đêm.

Đêm đó, nguyệt nhi ẩn thân sau tầng mây , đem bóng đêm hữu tình cho các cặp tình nhân này .

*** **

Điểm binh ngày đó, Hoàng Thượng đích thân tới, đặc biệt ban thưởng cho trấn quốc tướng quân một đội thị vệ.

Thiết Quảng cùng Thiết Diễm thấy đội thị vệ kia, “khiếp sợ” hai từ không đủ để hình dung tâm tình các nàng. [Sunny: rồi, hiểu hén =]]]]

Mười tám người trong đội thị vệ, chẳng phân biệt được nam nữ, đồng loạt vận một màu hắc y, bên vạt áo thêu màu đỏ của lửa; Hắc sa mặt nạ, sau lưng đeo cung tên; Dưới thân cũng là tuần mã thuần một màu đen , tứ chi cường tráng, móng sắc đen bóng, nhưng lại không thua đẹp tuyệt vô ngần của Thiết Diễm , cùng huyết vô ảnh của Mị gần như giống nhau.

Các nàng đội hình chỉnh tề, trong đội ngũ ẩn hàm trận pháp, tiến khả công, lui khả thủ.

Các nàng tuy rằng tay không binh khí, thân chỉ đeo cung tên, nhưng Thiết Quảng cùng Thiết Diễm lại có thể nhìn ra, quanh thân các nàng cao thấp đều ẩn hàm vũ khí, liền ngay cả yên ngựa cũng đều dấu điểm huyền cơ.

Một đội như thế, thế nhưng ban cho Thiết Diễm làm thị vệ, hai người thật không rõ thánh ý.

*** **

Mười tám kỵ nhận được mệnh lệnh là bảo hộ Thiết Diễm cùng người Thiết gia , sau đó mới là phục tùng Thiết Diễm mệnh lệnh.

Mị tin tưởng năng lực của mười tám kỵ , nhưng lại biết Thiết Diễm chỉ biết nghĩ đến người khác, sẽ không bận tâm chính mình. Cho nên đối với mười tám kỵ hạ mệnh lệnh là, phục tùng Thiết Diễm mệnh lệnh điều kiện trên hết là, cam đoan hấn an toàn.

*** **

Ngày ấy, tiễn bước Thiết Diễm, Mị liền mang theo Lạc Lạc đứng ở hoàng cung.

Ngày ấy, mọi người đoán Hoàng Thượng là vì muốn nắm Thiết gia trong tay, bắt Mị cùng Lạc Lạc đi vào hậu cung, muốn làm con tin. [Sunny: =]] giang hồ đồn =]]

Chương 37

Từ khi Mị vào cung, trừ bỏ thay Triệu Lang cán vài lần thích khách, cũng là rất nhàn nhã, cả ngày mang theo Lạc Lạc ở trong hậu cung của chúng hoàng quân của Triệu Lang làm khách, truyền thụ kỹ xảo hoá trang của nàng.

Lạc Lạc đã bắt đầu biết đi, Lạc Lạc bắt đầu cao lên, Mị đem tất cả viết xuống, đưa đi cho Thiết Diễm.

Khi không có việc gì, Mị sẽ một lần lại một lần giáo Lạc Lạc kêu phụ thân, mặc kệ Triệu Lang cười nàng đứa nhỏ nhỏ như vậy nói chuyện như thế nào.

Khi đêm dài, Mị luôn ngăn người đến kho trời sáng, mới có thể thoáng ngủ một chút, nhưng niềm tương tư vẫn tràn ra, vẫn ở trong tâm trí nàng tàn sát bừa bãi. [Sunny: tội nghiệp hai người này quá a :-]

Thói quen cùng hấn, thói quen nhìn hấn, thói quen chiều cổ hấn, đột nhiên chia lìa như vậy, làm cho nàng có chút không khoẻ, giống như mất đi trọng tâm của cuộc sống.

Thế này mới phát hiện, chính mình đã muốn đưa hấn khắc vào trong lòng quá sâu quá sâu, nàng, đã không còn cách hút ra, chỉ có thể tùy ý để chính mình hăm sâu, cam nguyện hăm sâu.

Khi nhớ hấn, Mị sẽ nhìn chăm chú vào Lạc Lạc, mỗi người đều nói Lạc Lạc giống nàng, nàng lại cảm thấy ánh mắt Lạc Lạc cực kỳ giống Diễm, mỗi khi nhìn đến thất thần, nàng hoảng hốt, tựa hồ giống như thấy cái kia quật cường, ngậy ngốc nam nhân.

Trong mắt của nàng, Diễm không phải tướng quân uy phong lẫm lẫm, hấn chính là phu quân của nàng, vương bận của nàng.

Trong mắt của nàng, Diễm không phải nam tử cao ngạo hơn cả nữ tử, hấn chính là đứa ngốc trên lưng đeo nhiều trách nhiệm, vương bận.

Trong mắt của nàng, Diễm không phải bất bại chiến thần, bất hủ thần thoại, hấn chính là có huyết nhục chi khu, ngu ngốc không chịu chiều cổ bản thân.

Hấn như vậy, nàng làm sao có thể nào yên tâm, lại, như thế nào có thể buông tay?

May mắn, có Lạc Lạc làm bạn, làm cho nàng không đến mức tương tư thành cuồng, nếu không có có Lạc Lạc làm bạn, nàng tất sẽ phi thẳng đến chiến trường, cùng hấn kề vai chiến đấu, chặt chẽ bảo hộ hấn.

*** **

Một ngày này, Mị cùng Lạc Lạc ở nhuyễn tháp Phụng Thiên điện chơi đùa, để hấn ở trên người nàng đi đi. Lạc Lạc từ khi biết đi, liền thích ở trên người nàng đi đi, như thế nào cũng không chịu cách nàng quá xa.

Khi Triệu Lang tiến vào, Lạc Lạc đang ngủ, sau khi đi một đã muốn ghé vào trên đùi Mị chảy nước miếng.

Mị nhẹ nhàng ôm lấy con, thay hấn lau khô nước miếng bên môi, làm cho hấn thư thái ngủ ở trên nhuyễn tháp.

Đột nhiên, ngoài điện truyền đến tiếng đập cánh, Mị lập tức lách mình tới ngoài điện, một con bồ câu đưa tin đứng ở trên cánh tay đuổi thẳng của Mị, Mị lấy xuống giấy cuộn, mở ra.

Vài giây sau, người liền nháy mắt biến mất ở trước mặt Triệu Lang, lưu lại một câu cùng tờ giấy còn đang bay tán loạn.

“Thay ta đem Lạc Lạc quay về Thiết phủ.”

Triệu Lang nghe vậy, liền đưa tay tiếp được tờ giấy, thấy tám chữ: “Tướng quân trúng tên, trên tên có độc”.

*** **

Nơi này là chiến trường cát vàng vạn dặm.

Nơi này mai táng bao nhiêu xương khô, bao nhiêu huyết, bao nhiêu nữ nhi lệ.

Quân đội Thiết Quảng liền hạ trại tại đây.

Ngoài đại trường, mười tám bóng dáng màu đen đứng thẳng giống như cọc gỗ, canh giữ ở trường ngoại.

Đại nội trưởng, Thiết Quảng sắc mặt lo lắng, hai mắt đỏ bừng nhìn Thiết Loan, quân y thúc thủ vô sách; Chỉ có Cốc Tây cùng Cốc Bắc như thường thay Thiết Diễm nằm ở trên giường chà lau mồ hôi lạnh; Bọn họ duy nhất có thể làm chính là không ngừng giúp tướng quân ăn vào đại nguyên đan, hy vọng có thể chống được khi cung chủ đến.

Lam ảnh ở trường ngoại vừa hiện, mười tám người lập tức quỳ xuống, trăm miệng một lời, “Ta hộ chủ bất lực, tự thỉnh xử phạt.” Thanh âm to vang vọng quân doanh, dường như cả đại quân cùng nói.

Người tới đứng là Mị, thân thể phong trần mệt mỏi, không thấy mười tám người quỳ xuống, Mị trực tiếp lắc mình vào trường.

Trong trường, mọi người chột thấy Mị hiện thân, biểu tình khác nhau.

Thiết Quảng nhìn thấy nàng cũng không ngoài ý muốn, chính là kinh ngạc, không ngờ nàng đến nhanh như vậy.

Thiết Loan cũng là kinh ngạc, người này như thế nào có thể đi vào quân doanh, còn xông thẳng đại trường.

Nhưng khiếp sợ nhất cũng là, trường ngoại tiếng động to kia. Mười tám kỵ kia đứng là của nàng? Đội thị vệ đáng sợ như vậy, đúng là, của nàng? [Vâng, của tỷ đấy ạ = Bây giờ thì mấy người mới sáng mắt ra =”]

Mị không để ý tới mọi người, thân hình cực nhanh đi tới bên giường, xem xét thương thế Thiết Diễm. Cũng may thương thế không nghiêm trọng lắm, phiền toái cũng là độc kia.

Biện pháp đơn giản nhất chính là, đầu ngón tay Mị ngăn quang chột lóe, liền đã cắt qua chính mình cổ tay, đem từng giọt huyết nhập vào trong miệng Thiết Diễm. Nàng vì tu luyện Hỗn Nguyên Công, bách độc bất xâm, hơn nữa sư phụ truyền cho của nàng công lực thượng thừa, dù chưa hoàn toàn hấp thu, nhưng lại làm cho huyết của nàng cũng có công hiệu giải độc.

Mọi người trừ bỏ kinh ngạc xem nàng làm, căn bản còn chưa khôi phục khiếp sợ do nàng mang đến.

Tiếp nhận Cốc Tây đưa sang bố khăn, Mị tùy tiện ở cổ tay quấn quanh hai vòng, liền bắt đầu xử lý thương thế của Thiết Diễm, quất độc, lấy máu, khâu lại, giảm nhiệt.

Hết thấy sau khi kết thúc, nàng bắt mạch, thế này mới buông ra sầu lo trong lòng, nhìn về phía Thiết Diễm vô thanh vô tức nằm ở trên giường, sắc mặt hần đã mất đi hắc sắc sau khi trúng độc, chính là do mất máu nên tái nhợt mà thôi.

“Sao lại thế này?” Mị mở miệng, thanh âm có chút khàn khàn, trong lòng lại đè nặng ần ần tức giận.

Vì sao luôn ở sau khi hần bị thương, nàng mới có thể đi đến bên người hần? [Sunny: Vâng, Mị tỷ đã nổi cơn thịnh nộ rồi các bạn ạ]

Nàng không muốn nhìn hần như vậy, ở trong trí nhớ của nàng, cười trên bạch mã, tư thế hiên ngang oai hùng mới là hần nên có được.

Cốc Tây nghe ra cung chủ áp lực tức giận, vì thế, chậm rãi nói, không một tí giấu diếm.

Nguyên lai, ba ngày trước, đại quân Thiết Quảng nghênh chiến Kim nhân, lấy được toàn thắng, vốn muốn thừa dịp thắng truy kích, lại bị Thiết Diễm ngăn lại. Dễ dàng thắng lợi, làm cho hần hoài nghi Kim nhân có ý đồ.

Năm đó ở Hà Gian, một trận chiến thảm thiết, làm cho Thiết Diễm không dám xem nhẹ thực lực cùng mưu trí của Kim nhân.

Nhưng Thiết Loan nhiệt huyết sôi trào, cứ muốn chém giết cũng không nghe quân lệnh, dẫn bộ binh truy kích. [Sunny: gru :’> ta đã bảo là ta muốn chém TL mà :-wwwww. Hại anh Diễm ra thế này đây *gào thét*]

Thiết Diễm lo lắng Thiết Loan sẽ trúng mai phục, hạ lệnh đại quân lui lại, chính mình suất lĩnh mười tám kỵ tiến đến cứu giúp.

Quả nhiên, không ra ngoài Thiết Diễm sở liệu, tam vạn quân Kim nhân mai phục, vây khốn Thiết Loan. Thiết Diễm một cây ngân thương dẫn đầu sát nhập vòng vây, vũ tiễn ngập trời vẫn liều mạng bảo vệ Thiết Loan, chính mình lại bị trúng một tên.

Đợi đến khi Thiết Quảng dẫn quân đuổi tới, chỉ thấy mười tám kỵ đã chặt chẽ đem Thiết Diễm trướng tên cùng Thiết Loan vây quanh ở chính giữa. Tam vạn đại quân vây công, không hề sợ hãi, mỗi người một thanh trường đao, đao lướt qua, máu tươi vẩy ra, tuyệt không người sống.

Gần mười tám nhân, lại giống như trăm vạn hùng sư, sát khí tăng vọt, gươm tay chém xuống, giết đến khi Kim nhân sắc mặt sợ hãi, lập tức thu binh.

Thiết Quảng lúc ấy nghĩ, một đội thị vệ nhanh nhẹn dũng mãnh như vậy, Hoàng Thượng từ đâu có? Vì sao lại ban cho Thiết Diễm?

Xuất kinh, tiếp ứng quân lương cũng là mười tám kỵ này, các nàng tựa hồ chỉ nghe theo hiệu lệnh của Thiết Diễm, cũng không cách hần nửa bước.

Nay biết được chủ nhân của mười tám kỵ chân chính đúng là em dâu của nàng, cung đình đệ nhất nhạc sĩ Thiết Mị.

Người này, đã muốn gây cho nàng kinh dị nhiều lắm, khiếp sợ nhiều lắm, kể tiếp còn có cái gì làm mọi người khiếp sợ nữa đây? [Sunny: vâng, còn nhiều lắm TQ tỷ tỷ :d]

Nghe xong Cốc Tây tự thuật, Mị nhìn Thiết Loan liếc mắt một cái, lại nhìn thấy lưng Thiết Loan run lên, không dám lên tiếng. [Sunny biết sợ r cơ đấy =]]

Rõ ràng nàng chính là người không làm chuyện đại sự gì, chỉ ở nhà mang đứa nhỏ, đánh đàn xướng khúc, vì sao nàng liếc mắt một cái nhưng lại làm người ta sợ như thế, sợ đến cảm như hén.

Không cần “lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị”, chỉ cần liếc mắt một cái, Thiết Loan nhưng lại trong nháy mắt cảm giác được một cỗ sát khí, khí thế lạnh thấu xương như vậy, ánh mắt lãnh khốc như vậy, nàng nhưng lại có loại khiếp đảm cảm giác dâng lên trong lòng.

Nàng, làm sao có thể sợ nữ nhân mà nàng vẫn khinh thường này?

Nhưng, giờ khắc này, người có dung mạo mềm mại như nam nhi kia, lại xinh đẹp có chút âm trầm.

“Báo ~~~” Ngoài cửa truyền đến thanh âm binh sĩ, “Bẩm nguyên soái, kim nhân dẫn ngũ vạn người, đã tới phía đông doanh trại.”

“Cái gì?” Thiết Quảng nghe vậy, còn chưa kịp phản ứng.

Chỉ thấy sắc mặt Mị càng thêm âm trầm, trên người lại có loại huyết lệ khí thế, dần dần khuếch tán, năm ngón tay vừa thu lại, gờ lại căng ra, đàn cổ đặt một bên liền bay tới trong tay nàng. Công lực của nàng, chấn kinh Thiết Quảng cùng Thiết Loan, nàng, biết võ công?

Tiếp theo, bóng người của nàng trong nháy mắt biến mất, các nàng thậm chí không thể thấy rõ thân thể của nàng, chỉ nghe thấy trướng ngoại truyền đến thanh âm khàn khàn của nàng, hướng mười tám kỵ hạ mệnh lệnh, “Đứng lên, theo ta bảo vệ cho tốt!”

Tiếng nói vừa dứt, Thiết Quảng cùng Thiết Loan lắc mình tới trướng ngoại, chỉ thấy một đạo lam ảnh như điện xẹt qua phía chân trời, biến mất ở phương xa.

Kia phương hướng, đúng là chỗ quân Kim xâm chiếm, Thiết Quảng đại kinh thất sắc, ngộ ra ý của nàng, cao quát một tiếng, “Điểm binh!”

Thiết Loan bị mẩu thân hét lớn một tiếng, chấn động tâm thần, nữ nhân kia điên rồi sao? Thế nhưng một mình nghênh địch, nàng vội vàng xoay người, đi chấp hành mệnh lệnh.

Hai bóng người dừng ở trước mặt mẹ con Thiết Quảng.

“Không biết tiểu thư nhà ta ở đâu?” Người tới đứng là Cốc Đông cùng Cốc Nam, trên đường, Mị vận toàn công lực, tốc độ như chớp, Cốc Đông hai người không thể đuổi kịp, cố gắng đuổi theo tới quân doanh, cũng không gặp Mị, vì thế, mở miệng hỏi nói.

“Nàng đi nghênh địch.” Thiết Quảng tất nhiên là nhận ra được hai người này, sớm nhìn ra các nàng trên người mang võ công, cũng không tưởng cao thâm như thế, nhập quân doanh như chỗ không người, giống y như Thiết Mị.

“Nguyên soái vẫn là không cần mang binh đi đâu, để tránh ngộ thương mạng người.” Cốc Đông ngăn cản Thiết Quảng điểm binh, nếu là bị thương Tổng binh, tiểu thư tất hội lo lắng phản ứng của tướng quân.

“Quân Kim ngũ vạn đến phạm, nàng một người đi trước, ta lại có thể nào không để ý nàng?” Thiết Quảng cả giận nói.

“Kia liền thỉnh nguyên soái cùng ta đi trước đi.” Cốc Đông thấy nàng tình chân ý thiết, liền cũng không lại ngăn trở, xoay người hướng quân doanh ngoại đi đến.

“Cốc Đông.” Cốc Tây bước ra trướng ngoại, kêu trụ Cốc Đông, “Nhớ rõ đem cầm mang về đó.”

Thiết Quảng cùng Thiết Loan há hốc mồm, khi nào thì, lại có loại sự tình này xảy ra.

Cốc Đông hơi hơi sùng sốt, lại biết Cốc Tây nếu nói như vậy, nhất định có đạo lý của hắn, vuốt cằm đồng ý.

*** **

Khi Thiết Quảng cùng Thiết Loan mang binh đi tới hướng đông lại bị Cốc Đông cùng Cốc Nam sớm đã tới ngăn lại.

“Nguyên soái không thể đi lại đằng trước, để tránh ngộ thương mạng người.”

Thiết Quảng cùng Thiết Loan hai mặt nhìn nhau, trong không khí ẩn có tiếng đàn thanh truyền đến, hỗn hợp với mùi huyết tinh, ở chiến trường chém giết bao lâu nay, các nàng đối loại hương vị này cũng không xa lạ.

Nhưng nơi này, cách chiến trường còn có rất xa.

Cốc Đông thấy Thiết Quảng chấp nhất như thế, không khỏi than nhẹ, “Nguyên soái không ngại, chúng ta đứng xa xa đánh giá.”

Thiết Quảng nghe vậy, hạ lệnh đại quân ngừng tiến, xuống ngựa, cùng Thiết Loan, Cốc Đông cùng Cốc Nam cùng nhau đi lên đỉnh.

Đưa mắt nhìn ra xa, không khỏi kinh hãi, thất kinh hồn vía.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Cái gì gọi là địa ngục tu la?

Cái gì gọi là tu la địa ngục? [Sunny: gì kỳ vậy chị tác giả ==”]

Phía dưới trền núi, đó là một chỗ địa ngục nhân gian.

Xa xa chỉ thấy một lam ảnh độc lập phía trên cánh đồng bát ngát cát vàng; Một tay cầm cầm, một tay gầy dầy; Tiếng đàn vừa vang, hương chỗ nào, chỗ đó máu tươi vẩy ra, thân thể vỡ toang; Cát vàng nhiễm huyết, không một thi thể toàn thây. [Sunny: tức giận của Mị tỷ đó == Ta nghĩ anh Diễm mà thấy cảnh này chắc hết hồn quá ==]]

Người đánh đàn, hai mắt phấp hồng, tay áo màu lam bay lên, tóc dài phiêu đảng ở bốn phía, giống như muốn lấy mạng tất cả, huyết văng khắp nơi.

Một tiếng vang vọng, một mảnh Kim nhân ngã xuống đất, sát khí như vậy, giết chóc không nương tay như vậy, làm cho người ta không thể không cảm nhận được năng lượng đang nổi giận lôi đình, không thể không khiếp sợ kinh ba sớ dữ kia.

Thiết Quảng đồng tử mắt hơi co lại, mặc dù nàng chinh chiến nhiều năm như vậy, cũng không thể không bị huyết tinh nhuộm khắp nơi này mà làm cho kinh hãi, này, tiếng đàn đến đâu, không người nào có thể ngăn, huyết nhục bay tứ tung. [Sunny: kinh quá ==]

Thiết Loan lại khiếp sợ không thể di động, chỉ có thể mở to mắt, nhìn mảnh khánh bóng dáng kia, xinh đẹp nữ nhân kia, nay lại không một tia mềm mại. Hơi thở âm trầm vờn quanh nàng, tiếng đàn kia, mặc dù cách xa như thế, cũng có thể làm người ta chấn động tinh thần. Đó là công lực cao thâm như thế nào, ngày thường tại sao nàng lại chưa từng nhìn thấy qua a?

Kim nhân bị này sát thần này oanh tạc, mau chóng lui về phía sau; Lại nghe “Tranh ~” “Băng ~” hai tiếng, tiếng đàn vang lên, huyền cầm đứt dây.

Quân Kim liền nhanh chóng phản ứng lại, hô to, đồng thời mà lên, muốn đem sát thần này đánh gục bên trong vạn đao.

Lam ảnh lại chính là ngửa đầu cười lạnh ba tiếng, thân hình nhảy mất cao ba trượng, hơi hơi ngưng lại trên không trung, quan sát quân kim; Tiếp theo, như mũi tên bình thường bắn vào bên trong kim quân, chớp đại hai thanh ngân đao, hai tay tung bay, áo lam phát động, gió tay chém xuống, huyết hoa vẩy ra.

Đó là chiến dịch một người nghênh địch, đó là do một người giết hại.

Toàn bộ chiến trường, mấy vạn quân Kim thật mạnh vây quanh một cái màu lam tinh tế bóng dáng, chỗ trung tâm, lam ảnh lay động, ngân quang lóe ra, đao phong bị bám khí kinh lam quân Kim lập tức ngã nhào, không có người nào có thể lại gần nàng ba trượng.

Cảnh tượng giết chóc khiếp sợ không chỉ là cảnh Thiết Quảng cùng Thiết Loan nhìn thấy. Xa xa tiếng động thu binh của quân Kim vang lên, quân Kim nhất thời như thủy triều lui về phía sau, rồi xa sát thần các nàng chưa bao giờ từng gặp qua này.

Lam ảnh chính là đứng ở nơi đó, cũng chưa hề động, lạnh lùng nhìn quân Kim rồi xa nàng, liều mạng chạy lui về phía sau, thân thể của nàng đứng giữa các thi thể chồng chất như núi, máu tươi thành sông.

Cốc Đông cùng Cốc Nam thế này mới chạy gấp hướng Mị, đợi đến khi Mị đi vào trước mặt mẹ con Thiết Quảng, hai người thế này mới thấy rõ nàng.

Lam sam của nàng đã bị máu tươi sũng nước, chỗ nào cũng có máu tươi. Hai mắt phấp hồng, một thân sát lệ, khí thế kia làm cho người ta không dám lại gần.

Mị không để ý đến mẹ con hai người đứng ở kia, lập tức chạy hướng đại quân.

Đợi đến khi hai người Thiết Quảng hoàn hồn, lam ảnh sớm biến mất thật lâu, Thiết Quảng ý bảo Thiết Loan dẫn người đi dọn dẹp chiến trường, quân Tổng thế này mới nhìn đến huyết nhiễm sa trường này, đều là hai mặt nhìn nhau, không dám tin.

Thiết Quảng cuối cùng khi biết được kết quả, chính là cùng Thiết Loan không nói gì. Trận giằng co này, ít nhất địch chết hai vạn, nhưng xác chết quá mức tán loạn, không thể biết được số lượng rõ ràng.

Các nàng thế mới biết, mười tám kỵ có lẽ nhanh nhẹn dũng mãnh, nhưng là, trăm ngàn lần không thể chọc giận cái nữ nhân kia.

Mà, của nàng điểm máu chót, đó là đệ đệ của Thiết Quảng, cậu của Thiết Loan, nam nhân trúng độc hôn mê đến nay nằm ở bên trong đại trướng tên là Thiết Diễm.

Lần này chiến dịch cuối cùng kết quả là, Thiết Quảng thu được chiến báo, kim nhân thu bình, trong thời gian ngắn hạn sẽ không tái xâm phạm biên cương.

Mị đi về quân doanh cũng không có trực tiếp tiến vào đại trướng, mà là phân phó Cốc Tây cùng Cốc Bắc đang bị vết máu đầy người nàng dọa, đi đến doanh trướng khác tìm quần áo cấp nàng thay.

Khi nàng rửa mặt chải đầu xong, lại trở lại đại trướng. Cốc Đông Cốc Nam đã ở đại trướng, bốn người nhìn ánh mắt kích động dị thường của nàng.

Mị không có tình thần cùng các nàng trêu đùa, từ khi rời khỏi chiến trường, nàng liền cảm thấy trong lòng trong khí huyết cuộn cuộn, trong cơ thể tựa hồ có hai cô khí luân chuyển, rất mâu thuẫn.

Nàng cường chế suy nghĩ muốn bốc lên, ngồi ở bên giường Thiết Diễm, muốn hảo hảo xem hắn, vừa mới giết chóc cùng phát tiết, nàng nôn nóng gặp hắn đến tương tư, khi nóng lòng chợt nghe thấy hắn bị thương, hoảng hốt nhìn hắn vô thanh vô tức nằm ở nơi đó, phần nộ khi không thể hộ hắn chu toàn.

Nay tất cả suy nghĩ lắng đọng lại, Mị thăm nghĩ hảo hảo xem hắn, lúc trước nghĩ có mười tám kỵ che chở, hắn nhất định an toàn; Nhưng hắn, lại liền vọt vào giữa vũ tiễn như vậy, một khắc kia, hắn có nghĩ tới nàng, nghĩ tới Lạc Lạc hay không đây? Cuối cùng, các nàng ở trong cảm nhận của hắn, cũng hồng hồng cái danh Thiết gia trung liệt, cuối cùng, cũng không là gì trong lòng của hắn sao?

Mị đột nhiên phát hiện, nguyên lai, trừ bỏ thương hắn, nàng, nhưng lại cũng là oán hắn. Chỉ vì yêu đến sâu đậm, không thể rời xa, chỉ có thể lựa chọn bảo hộ, nàng lại thủy chung không thể nào hận hắn.

Diễm a, ở trong lòng chàng, ta đến tốt cùng là cái gì đây? Thê của chàng, nương của con của chàng? Chàng đối với ta, có thật sự là yêu không?

Lén gạt hết thảy mọi thứ, nàng chính là không muốn nhìn thấy hắn vì cảm kích mà đồng ý hầu hạ nàng.

Lúc trước, trong ngõ nhỏ, nàng cho rằng, hình ảnh thiếu niên với ánh mắt ôn nhu, vẻ mặt kiên nghị, ở bên trong lòng của nàng, nhiều năm qua đi, cũng chưa bao giờ từng phai nhạt.

Vừa thấy đã ái mộ, tuyên ngôn bá đạo kia, nàng chưa bao giờ từng quên.

Nhưng hắn, lại chỉ nhớ rõ vài phần? Sợ là khi hắn nghĩ cũng tưởng là một tiểu hài đồng vọng ngôn đi.

Là nàng bắt đầu quá sớm, hay là hắn bắt đầu quá muộn? Trên con đường tình yêu này, nàng cùng hắn, tựa hồ như không theo kịp nhau.

Mà nàng cũng đã đi quá xa, không thể quay đầu, không thể buông tay nữa rồi.

Dùng ngón tay nhẹ nhàng tinh tế miêu tả dung nhan Thiết Diễm, thật sâu dừng ở khuôn mặt tái nhợt gầy yếu của hắn, nam tử này, là người nàng muốn yêu cả đời. Nàng biết hắn trung thành, nàng biết hắn một lòng vì nước, nàng biết hắn thương thiên hạ bách tính, một lòng đền nợ nước.

Bởi vì thương hắn, cho dù hắn không hiểu tấm lòng của nàng, cho dù hắn chưa từng biết nàng vẫn luôn bảo hộ hắn, nàng vẫn là không cần hồi báo, một lòng yêu hắn, thành thực yêu hắn, vô cùng yêu hắn, yêu hết thảy của hắn, chấp nhận tất cả của hắn.

Nhưng mà, có phải hay không yêu đến khắc cốt ghi tâm, cho nên nhìn không thấy oán hận đã được nàng chôn thật sâu, dấu ở bên dưới tình yêu? Có phải hay không yêu quá nhiều, cho nên càng không thể oán hận hắn?

Mị một tay áp lên ngực, yết hầu có một mùi rỉ sắt nhẹ nhẹ, bốc lên mãnh liệt.

Mị áp chế cảm giác khó chịu đang dâng lên, cúi đầu hôn đôi môi vô tri giác của Thiết Diễm, mi hắn, mắt hắn, mũi hắn, cuối cùng lưu luyến ở bạc môi tái nhợt của hắn, thể hiện tất cả nhu tình.

Trong trướng, bên giường, một thân áo lam, nữ nhân với ánh mắt rồi rầm rầm lại nhu tình vạn phần cúi người nhìn nam tử áo trắng tuấn tú gương mặt tái nhợt trên giường, hai người gần đến nỗi, ngay cả hơi thở đều như đan vào cùng một chỗ. Cảnh tượng như vậy, Cốc Đông nhìn thấy liền quay đầu đi, Cốc Nam lặng im, Cốc Tây Cốc Bắc mắt ửng đỏ, thâm tình như vậy, nam tử nào lại không ước mơ đây.

Diễm a, ta yêu chàng đã thành bản năng, giống như hô hấp bình thường, ngay cả khi mãnh liệt, ngay cả khi sẽ thống khổ rồi rầm, cũng đã không thể dứt bỏ nữa rồi. Ta không mạnh mẽ như vậy đâu. Ta đồng ý bỏ tất cả, chỉ cầu chàng có thể có một trái tim biết lo lắng cho bản thân, biết chiều cố chinh mình. Chỉ vì, chàng cũng có thể, có hài nhi rồi. [Sunny: Đọc tới đây ta muốn khóc quá =[[chương này tả tâm sự của Mị tý phức tạp nhưng hay thật =[[[

Nỗi lòng rối rắm, phức tạp như vậy, tình yêu gần như hèn mọn như vậy, làm cho Mị không thể lại ngăn chặn được trong lòng bắt đầu có một dòng nước chảy xiết, bao cố gắng đè nén cuối cùng cũng không được. Miệng khẽ nhếch lên, sợ sẽ làm dơ bản Thiết Diễm, nàng vội lấy tay áo che mặt, một ngụm máu tươi phun ra tẩm vải, tay áo liền nhiễm hồng. [Sunny: Đến mức này còn nghĩ cho Diễm ca....]

“Cung chủ.” Bốn người lập tức vây tới bên cạnh người nàng.

“Không có việc gì.” Mị nhẹ nhàng xua tay, nâng tay áo lau đi vết máu trên môi. Phun huyết ra, cũng không thể giảm bớt suy nghĩ buồn phiền chất chứa

trong lòng, Mị ý thức được thân thể chính mình có chút khác thường, biết chính mình không thể lại lưu lại đây nữa, nàng đứng dậy cõng ra ngoại bào, giao cho Cốc Bắc, nói, “Thieu nó.”

Tiếp nhận Cốc Tây đưa qua ngoại bào sạch sẽ, nàng dẫn dò Cốc Tây Cốc Bắc hảo hảo chiếu cố Thiết Diễm, sau đó trở lại cẩn thận mà sâu lắng nhìn Thiết Diễm trong chốc lát, nàng liền mang theo Cốc Đông Cốc Nam rời đi quân doanh, hướng phương hướng của kinh thành đi tới.

*** **

Đọc theo đường đi, Mị không ngừng nôn huyết. Cốc Đông cùng Cốc Nam nóng vội không thôi, lại không biết cung chủ nhà mình rốt cuộc là bị cái gì, lại là như thế nào bị thương.

Cuối cùng ở trên đường, tại một cái trấn nhỏ thuê một phòng, muốn cho Mị trước tiên dưỡng hảo thương, sau đó mới đi tiếp.

Nhưng từ lúc rời quân doanh, Mị nếu cứ cưỡng bức vận công chữa thương, chỉ biết càng thêm thúc dục nội tức trong cơ thể di chuyển, phun ra càng nhiều huyết, như vậy, nếu cứ không ngừng phun huyết, nàng cảm thấy chính mình không cần bao lâu sẽ học máu mà chết thôi.

Ngày thứ ba rời đi quân doanh, Cốc Đông cùng Cốc Nam bữa tối hướng phòng Mị đi đến. Ba ngày này, Mị đều liên tục học máu mà không thể ăn cơm, trong ba ngày, một người có thể gầy yếu tái nhợt đến cái loại tình trạng này, các nàng nhìn thấy ở trong mắt, liền đau lòng không thôi. Nữ tử hăng hái, bữa bữa hết sức lông bông của các nàng, chưa từng nghèo túng quá như thế.

Đi vào trong phòng, hai người thấy Mị nằm ở trên giường, vẫn không nhúc nhích, nghĩ đến nàng thể lực hao hết, đang nghỉ ngơi, liền phóng nhẹ cước bộ, đem thức ăn nhất nhất dọn xong, lấy tới một chậu nước ấm để rửa mặt.

Hết thấy chuẩn bị thỏa đáng xong, Cốc Đông đi tới trước giường, nhẹ lắc Mị đã gầy yếu tái nhợt đến không thành hình người, nhưng, khi chạm vào, cũng là một mảnh lạnh lẽo.

Cốc Đông cảm thấy cả kinh, chậm rãi đưa tay hướng hơi thở của Mị, nhất thời mặt trắng như tờ giấy.

Cốc Nam thấy thế, mau chóng xem mạch môn của Mị, thật lâu sau, trong mắt rung rung, cả người run run.

Người trên giường, đã mất mạch đập, không có hơi thở.....

Đã chết?

Cốc Đông Cốc Nam hai người hai đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống trước giường, lớn khóc, “Cung chủ.....”

*** **

Cùng lúc đó, bên trong đại trường của quân doanh

Thiết Diễm vẫn mê mẫn đột nhiên cảm thấy đau đớn, bỗng dưng mở hai mắt, hé mở đôi môi kêu một tiếng gọi, “Mị.....”

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Bên trong đại trường quân doanh, cây đàn cầm tàn tạ nằm trên bàn. Thiết Diễm thân trên trần trụi, ngồi ở trước bàn, trong ngực quấn quanh băng vải màu trắng.

Hắn đưa tay sờ lên thân cầm. Công lực như thế nào, mới có thể hủy đàn thành như vậy; Công lực như thế nào, mới có thể đặt mình trong thiên quân vạn mã, quần áo nhiễm huyết lại lông tóc vô thương.

Hắn nhìn ngoại bào màu lam trên đùi, chỗ ông tay áo nhiễm máu tươi kia, thật sự là lông tóc vô thương sao?

Hắn đưa tay xoa ngực trái, vì sao khi tỉnh lại tìm hắn lại đập nhanh như vậy, trong lòng tràn đầy bất an.

Nàng vì sao vội vàng mà đến, lại vội vàng rời đi. Đến, là vì hắn mà đến, nhưng lại đi đâu?

Thiết Diễm cúi đầu đem cầm cố gắng gắn lại. Hắn còn nhớ rõ tâm tình khi nàng làm cầm, nàng nói, thấy cầm như thấy người. Từ sau khi xuất chinh tới nay, hắn mới biết chính mình có bao nhiêu tưởng niệm sự ôm ấp của nàng, ôn nhu của nàng, nhiệt độ cơ thể của nàng, nụ cười của nàng, vẻ mặt khi ngủ của nàng, hết thảy của nàng. [Sunny: ta biết là ca yêu Mị tỷ, nhưng tình yêu đó chưa đủ để so với tám chân tình tỷ ấy bỏ ra đâu :-]

Hắn mới biết, chính mình có bao nhiêu yêu thích nhỏ nhỏ thế chủ này .

Tĩnh lại, lục tý tĩnh tế miêu tả chiến dịch kia, nàng, vì hắn mà tức giận; Nàng, vì hắn mà một mình đánh thiên quân vạn mã; Nàng, vì hắn đại khai sát giới; Nàng, vì hắn huyết tẩy sa trường.

Nàng, làm vì hắn, làm sao chỉ từng này; Từng chút một, hắn đều tĩnh tế thu vào trong lòng.

Mà hắn, vì nàng làm, lại không được gì cả. Càng nghĩ, hắn quyết định làm lại một cảm, lại không biết nàng sẽ thích hay không .

Thiết Diễm tu bỏ một cảm trong tay, hắn trong lòng lại suy nghĩ, nàng vì sao không đợi hắn tĩnh lại? Theo tính tình của nàng, hắn là sẽ đợi cho hắn tĩnh lại. Vì sao phải vội vàng rời đi? Ông tay áo nhiễm huyết kia luôn làm hắn phân tâm.

Tayhắn lại ấn ngực, mỗi khi nhớ tới nàng, ngực sẽ lại đau. Hắn không ngờ mình lại dần quen thuộc cảm giác đau đớn này, tương tự nàng đến đau lòng.

Thiết Diễm mạnh mẽ đứng lên, lao ra ngoài đại trường, mười tám bóng dáng màu đen đứng thẳng ngoài cửa làm cho hắn khựng lại.

Ngày ấy, thấy các nàng nhanh nhẹn lại dừng mãi, ngay cả hắn tung hoành sa trường nhiều năm cũng không khỏi sợ hãi. Thiện chiến như vậy , thế nhưng lại là thân vệ của hắn, hắn kinh ngạc không thôi, vì sao lại là ban cho hắn?

Nguyên lai, vẫn là nàng,thế chủ, mười tám kỵ này , đúng là thủ hạ của hắn.

Có thể có được thủ hạ như vậy , nàng tuyệt đối không phải người thường, nhưng hiện nay hắn lại không rảnh tìm hiểu, trong lòng hắn tràn đầy an nguy của nàng, việc hắn muốn làm bây giờ nhất là thấy nàng, xác định nàng vẫn mạnh khỏe.

Nghĩ đến đây, Thiết Diễm xoay người hướng đại tướng quân trưởng mà đi đến.

*** **

Khi Thiết Diễm vọt vào trong trường, Thiết Quảng cũng vừa tiến bước ban Chỉ quan. Nhìn thánh chỉ trên án thư, Thiết Loan đứng ở một bên, vừa thấy Thiết Diễm vọt vào, đều chấn động. Hắn, thế nhưng ngay cả áo cũng không mặc liền vọt vào đây, đã xảy ra chuyện gì sao?

“Ta muốn hồi kinh.” Thiết Diễm mở miệng, đó là câu này.

Thiết Quảng nhìn đê đê, thật lâu không nói. Đây là lần đầu tiên, hắn cái gì cũng không quản, cái gì cũng không để ý, nói ra lời nói bốc đồng như vậy, xem ra, Thiết Mị dụng tâm vẫn chưa uống phí a!

Đê đê tuy rằng chất phác, nhưng cũng là thành thực khác thường. Nếu là không có Thiết Mị chuẩn bị, hắn thân là nam tử, tính tình như vậy, lại như thế nào có thể sống yên ở trong triều .

Cũng may a! Nhìn nhìn thánh chỉ trước mắt, là Hoàng Thượng đã biết trước đâu? Vẫn là Thiết Mị a!

Quan ban chỉ vừa đến, thánh chỉ lập tức ban ra, Thiết Quảng đóng ở đó trấn giữ, Thiết Diễm hồi kinh.

Vì không muốn nữ nhân kia lại có cơ hội nổi trận lôi đình. Nàng liếc mắt một cái nhìn Thiết Loan, nói, “Hào, cho Thiết Loan hộ tống đệ trở về đi!”

Thiết Diễm vừa được tý tý cho phép, lập tức xoay người quay về.

Một nén nhang sau, Thiết Diễm liền cùng Thiết Loan, Cốc Tây Cốc Bắc cùng mười tám kỵ, cùng nhau bước trên đường hồi kinh.

Thiết Quảng nhìn bụi đất xa xa , không khỏi bật cười, khi nào thì đệ đệ luôn bình tĩnh này lại lo lắng như thế ?

*** **

Thiết Diễm cùng mọi người tới kinh thành liền trực tiếp hồi phủ, vừa mới ở trước cửa phủ liền đụng tới Cốc Đông.

Cốc Đông vừa thấy Thiết Diễm, trong mắt sáng ngời, không đợi Thiết Diễm hỏi, liền nói thẳng, “Tướng quân, tiểu thư tiến cung hiến vũ.”

Thiết Diễm nhìn Cốc Đông, sắc mặt chưa biến, cảm thấy có chút hồ nghi. Hắn biết, trong lòng Cốc Đông kính trọng, chỉ có một chủ nhân là Mị. Nàng cũng không giống như thích hắn, chỉ vì Mị mới có thể kính trọng hắn, nhưng, nàng hôm nay biểu hiện đã có chút quái dị, là Mị phát sinh chuyện gì sao?

Thiết Diễm vẫn chưa hỏi nhiều, trực tiếp trở về phòng tắm rửa thay quần áo, liền trực tiếp tiến cung diện thánh.

Vào cung, Thiết Diễm mới biết Thánh Thượng hôm nay thiết yến khoản đãi sứ giả Nhật Bản, lại không biết vì sao, sứ giả kia lại trực tiếp chỉ định Mị hiến vũ, sứ giả Nhật Bản kia là lần đầu tiên đến đây, lại như thế nào biết được Mị ?

Thiết Diễm nhận lệnh đại diện cho triều đình, hắn vái chào Hoàng Thượng xong, liền ngồi xuống một bên, ghé đối diện trên là sứ giả Nhật Bản. Một nữ nhân cực kì uy vũ , nhìn Diễm cũng cực kì kiều ngạo, nhìn Thiết Diễm, trong mắt chỉ có khinh thường cùng nhạo báng.

Thiết Diễm chính là bình thần nhìn nàng một cái, liền nhìn về phía chỗ hấn, trong lòng tưởng cũng là, Mị ở nơi nào?

Khi tiếng nhạc vang lên, Thiết Diễm theo bản năng ngẩng đầu, liền thấy Mị một thân phục sức Nhật Bản, tay cầm một thanh trường đao của Nhật Bản.

Lông mày cũng không tự giác nhăn lại, nàng vì sao gầy yếu như thế? Dường như chỉ cần gió thổi qua sẽ muốn bay đi. Trên mặt đồ lớp phấn thật dày, trang phục cùng cách hóa trang kì dị của quốc gia kia, đã che lấp ngũ quan tú trí của nàng, trang phục đồ thẩm của Nhật Bản càng làm sắc mặt nàng phát ra một màu tái nhợt.

Phượng mắt liếc mắt nhìn Thiết Diễm một cái, liền theo nhạc mà múa thanh đao trong tay.

Sứ giả Nhật Bản nguyên bản chính là tùy ý dựa vào ghế mà xem xét, tựa hồ đối với cách hóa trang của Mị thật là vừa lòng. Nhưng khi Mị múa đao một lát, nàng không khỏi thay đổi sắc mặt, này, là Nhật Bản đao pháp, hơn nữa, còn tinh diệu vô cùng.

Mị khỏe miệng có hơi hơi trào phúng cười, chưa thấy qua đi, này chẳng những là đao pháp Nhật Bản, còn đã được trải qua vô số người nghiên cứu mà thành; Nàng xem sắc mặt sứ giả kia, liền cảm thấy khó chịu, muốn khinh thường Diễm của nàng sao? Nàng thuận tiện phát tiết buồn bực tích lũy mấy ngày nay.

Nàng nhưng thật ra có chút ngoài ý muốn khi thấy Thiết Diễm, hấn như thế nào nhanh như vậy đã trở lại, tuy nói Triệu Lang nói cho nàng, nàng sẽ hạ thánh chỉ triệu Thiết Diễm hồi kinh, nhưng Mị lại không dự đoán được hấn về nhanh như vậy, không biết thương thế hấn như thế nào rồi.

Nàng cứ không yên lòng múa xong đao pháp, thu đao liền muốn lui ra.

“Ngươi, chậm đã!” Sứ giả mở miệng, nàng liền nghe ra thành tiếng nói kì lạ gì, Mị ngạc nhiên xoay người đối mặt nàng, lại không có nói gì.

“Cái kia, đao pháp, làm sao ngươi biết?”

Mị cố đè nén xúc động, người này, nói tiếng Trung so với nàng cha còn giỏi hơn, không cần người phiên dịch mà vẫn nói tốt a!

“Đại nhân chê cười rồi, ta là nhạc sĩ nhỏ nhỏ, làm sao biết cái gì là đao pháp, chính là một điệu múa đao mà thôi.”

Ý là, trong mắt ngươi đao pháp tinh diệu, nhưng ở ta trong mắt ta, bất quá chỉ là đao vũ nhỏ nhỏ mà thôi.

Triệu Lang ngồi ở chính giữa phượng ghế khỏe miệng run rẩy, cố gắng định chỉ tiếng cười. Chỉ biết nàng ứng đáp như thế, tất không có hảo tâm. Sợ là này sứ giả kiều ngạo kia vì khinh Diễm nên đã chọc tới nàng, nàng cũng liền tức chết muốn hấn đến mạng a!

Sứ giả mặt nhất thời in lặng, đang định dạy bảo Mị vài lời, còn chưa kịp mở miệng, trước mắt liền xuất hiện một đạo bóng dáng màu trắng, đúng là nam tử mới vừa rồi ngồi vào vị trí đối diện nàng.

Tổng triều quả nhiên là trong triều không có người, ngay cả nam tử cũng làm quan.

“Tránh ra!” Sắc mặt âm trầm, muốn giáo huấn một chút tiểu nhạc sĩ cuồng vọng kia. Thiết Diễm kiều ngạo như vậy, căn bản là không đem Triệu Lang ngồi trên phượng ghế kia nhìn trong mắt. [Sunny: Lần đầu tiên=]]]] Anh Diễm dễ thương ghê :’>]

“Không cho thì lại như thế nào?” Thiết Diễm ngạo nghễ mà đứng, ánh mắt ác liệt, vươn cánh tay trái bảo vệ Mị phía sau. Lúc này, hấn đã quên người phía sau cũng mang võ công, hấn chỉ thăm nghĩ phải bảo vệ nàng mà thôi.

“Ngươi chính là nam tử, không hảo hảo đứng ở trong nhà, lại lúc này xuất đầu lộ diện, không sợ thế chủ nhà ngươi hờn thẹn sao.” Dài Dã hừ lạnh nói, nhìn sơ qua búi tóc hấn, liền biết đã kết hôn. Oai hung như vậy, thật không biết nữ nhân kiều gì lại cưới nữa.

Thiết Diễm không nói, sắc mặt một chút cũng chưa biến, cũng không di động mấy may.

Triệu Lang lại thấy Mị sắc mặt thay đổi, người này cái gì không nói, lại cố tình nói ra những lời này. Tuy nói nàng cũng không thích gặp sứ giả kiều ngạo này, liền thấy Mị trêu chọc nàng kia nàng liền cảm thấy khoái ý dâng trào, nhưng vẫn phải lưu lại thể thống đi!

Vì thế, Triệu Lang nói, “Sứ giả nói sai rồi, vị này là trấn quốc tướng quân Thiết Diễm.”

Dài Dã nghe vậy, liền nheo mắt đánh giá Thiết Diễm, đó là Bắc Cương chiến thần? Một nam tử sao?

“Ta muốn cùng ngươi luận võ.” Dài Dã mắt hàm chứa vẻ khinh thường nói.

Triệu Lang có chút đau đầu, người này thật sự là cứng đầu, đã cho một cái thang để leo xuống còn muốn leo lên, thật sự là cái không biết sống chết.

“Hảo!” Thiết Diễm thế nhưng đáp ứng nói, Triệu Lang cùng Mị cũng kỳ quái nhìn hấn, lại không biết trong lòng hấn không vui vì nàng dùng ánh mắt kia đánh giá Mị, cũng giận nàng mới vừa rồi thế nhưng lại muốn ra tay với Mị.

Hấn vội vàng chạy về kinh, vội vàng tiến cung, chính là muốn thấy nàng bình an. Nhưng bộ dáng gầy yếu của nàng, tất là đã xảy ra chuyện gì. Hấn chưa từng bỏ xuống lo lắng trong lòng, ngược lại càng thêm lo âu.

Nay, người này nếu đem chú ý chuyển sang hẳn, vậy hẳn cứ trực tiếp bồi nàng đi.

“Ngươi nếu thua thì như thế nào?” Dài Dã được một tắc lại muốn tiến một thước.

“Tùy ngươi xử trí.”

“Hảo! Kia tuyển binh khi đi!” Dài Dã xoay người dục Triệu Lang muốn có binh khí. [Sunny: Mị tỷ, tỷ phải chém cái ông sứ giả kia cho mụi nha =]]

“Ngươi nếu thua thì như thế nào?” Những lời này làm thân hình Dài Dã khựng lại, người nói chuyện đúng là đứng phía sau Thiết Diễm, Mị.

Cũng là luận võ, lại có thể nào chỉ có một bên đồng ý.

“Ta làm sao có thể thua!” Dài Dã ngao mạn nói, ánh mắt oán hận trừng Mị.

“Ngươi nếu thua thì như thế nào?” Mị lại hỏi, căn bản không úy kỵ ánh mắt của nàng.

“Hừ, tùy ngươi xử trí.”

“Hảo! Thỉnh hoàng thượng hạ chỉ!” Mị hướng Triệu Lang cúi đầu.

Vì thế mọi người đi giá sang võ trường trong hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40

Trong hoàng cung, luyện võ trường

Giữa sân, Thiết Diễm một thân áo trắng, hai tay cầm thương, đứng ở trước ngực; Dài Dã hai tay nắm đao, tà tà chỉ hướng Thiết Diễm.

Ngay sau đó, Dài Dã liền huy đao bỏ về phía Thiết Diễm, Thiết Diễm ngân thương giờ lên, ngăn trở đao phong của nàng. Hai người, hai bóng dáng lần lượt thay đổi, ngân quang phi vũ.

Triệu Lang khuyếch thân hỏi Mị bên cạnh, “Muội sẽ không lo lắng?”

“Diễm nhất định sẽ thắng!” Miệng nói thoải mái, đôi mắt Mị cũng là gắt gao nhìn chăm chăm bóng dáng màu trắng giữa sân, một chút không dám thả lỏng, không biết hẳn thương thế sao rồi?

Thiết Diễm lại cảm thấy đao pháp của Dài Dã còn không bằng vừa vũ đạo sắc bén Mị mới biểu diễn, vung trường thương, không cần một lát, liền đã hất tung cây đao trong tay Dài Dã.

Dài Dã thẹn quá thành giận, không tin mình lại thất bại cho một gã nam tử, nàng huy quyền mà lên, Thiết Diễm cũng liền bỏ trường thương, tay không cùng nàng đối chiêu.

Mị cũng là hừ lạnh một tiếng, ngốc tử này làm sao lại thành thực như vậy, rõ ràng nàng ta đã sắp thua, còn cần gì phải cùng nàng tích cực, một thương đánh lên người nàng ta Mị càng cảm thấy thống khoái, bây giờ nhìn xem càng thấy chướng mắt.

Triệu Lang nghe thấy tiếng hừ lạnh của nàng, chính là cười cười, may mắn không phải là Mị ở trên đó. Hai quốc giao chiến cũng không chém sứ giả, để cho Thiết Diễm giáo huấn nàng một chút cũng tốt, tính nàng không coi ai ra gì, phải cho nàng biết Đại Tổng không dễ khi dễ.

Qua vài cái hiệp, Dài Dã liền bị Thiết Diễm bức ra giữa sân, đang muốn phi thân trở lên, lại nghe một tiếng châm biếm.

Người châm biếm đúng là Mị, “Đã nghe qua tinh thần võ sĩ của quý quốc, nay đại nhân bị thua, không biết là có muốn mổ bụng tạ tội không a?”

Mặt Dài Dã trở nên trắng bạch, một câu cũng nói không nên lời.

Triệu Lang trừng mắt nhìn Mị liếc mắt một cái, nha đầu kia còn ngại không đủ loạn sao, không phải là đã đánh hẳn bị cái gì, chỉ mới tỏ ý khinh thường với phu quân bảo bối của nàng, nàng liền muốn giết nàng ta sao? Nàng, thật đúng là càng ngày càng hiểu ý của nha đầu kia nha!

Nàng cười nói, “Luận võ, thắng bại là do binh gia thường thức. Quý sử không cần xem là thật.”

Một câu, cho Dài Dã một bậc thang. Lúc này, nàng rốt cục cũng biết thuận thế xuống đài, sau, ngoan ngoãn trao đổi quốc thư, ít ngày nữa, liền mang

giương mặt xám xịt về nước.

*** **

Thiết Diễm đứng ở ngoài cửa cung, cùng Cốc Đông đã sớm hầu ở chỗ này đang chờ Mị. Khi thấy Mị đi ra, sắc mặt hần càng phát ra trầm trọng.

Mới vừa rồi có một lớp phấn che lấp, chỉ cho là lau phấn mới có thể tái nhợt như thế, nhưng, giờ phút này, sắc mặt của nàng so với lúc trước càng thêm tái nhợt đến trong suốt.

“Nàng,” Thiết Diễm nhìn sắc mặt nàng chưa bao giờ từng như thế kém, trong mắt tràn đầy sầu lo.

Mị thấy hần thần sắc ngưng trọng, sờ sờ mặt mình, sợ là sắc mặt rất khó xem đi? Ói ra nhiều huyết như vậy, cũng không phải một hai ngày là có thể bồi bổ trở về như cũ, vì thế nàng cười cười nói, “Làm sao vậy? Ta biến khó coi sao?”

Thiết Diễm chính là lắc đầu, cái gì cũng chưa nói.

Mị biết thói quen của hần, chính là dặt tay hần chậm rãi đi về phía trước, “Chúng ta về nhà.”

Thiết Diễm khoe miệng khê cong, đúng vậy! Chúng ta về nhà.

Cốc Đông trên giường hai người nhìn sóng vai mà đi, liền nghĩ đến đêm đó, trong lòng đến nay vẫn còn sợ hãi.

Nàng cùng Cốc Namngơ gác ở bên giường Mị quý tới bình minh, cuối cùng thu thập cảm xúc, trước hết nghĩ muốn làm như thế nào. Khi muốn đứng lên, nàng bị Cốc Namcầm tay kéo lại.

Cốc Namchỉ vào Mị trên giường, run giọng nói, “Cốc Đông, người. Xem”

Cốc Đông nhìn theo hướng nàng chỉ, thật lâu mới phát hiện, tiếng bộ ngực của Mị phập phồng cực kỳ nhỏ, không khỏi nín thở ngưng thần lại đưa tay hướng mũi của Mị.

Một lát sau, Cốc Đông không khỏi vừa khóc vừa cười, tuy rằng thực mỏng manh, nhưng là. Có hơi thở. Có mạch đập.

Không chết! Cung chủ không chết!

Vì thế, nàng cùng Cốc Namvẫn thủ một ngày, Mị mới từ từ tỉnh lại.

Tỉnh lại, Mị thử vận khí, lại phát hiện Hồn Nguyên Công trong cơ thể đại trưởng, nguyên bản Hồn Nguyên Công công lực của sư phó trong cơ thể nàng lại được nàng hấp thu tam thành nửa, đây là có chuyện gì?

Tĩnh tế suy tư một hồi, Mị liền nghĩ thông suốt nội công biến thái này. [Sunny: e ước k có mà tỷ chê biến thái==]

Sư phó từng nói qua, giết người càng nhiều, công lực càng cao. Nàng tu luyện Hồn Nguyên Công cũng không nhiều, công lực hiện có được là do sư phụ truyền lại.

Lần này, nàng đại khai sát giới, một lần giết người sợ đã vượt qua sư phó giết một trăm năm, tăng vọt công lực chính mình, nhưng lại cùng công lực trong cơ thể đối nghịch, mới có thể bị chân khí nghịch lưu, hộc máu mà chết.

Nhưng khi tỉnh lại, trong cơ thể nàng công lực dần dần mạnh hơn, chạy khắp kinh mạch, sau khi chết công lực tăng nhiều.

Bất quá loại tình huống này xem ra, nếu là nàng muốn hấp thu toàn bộ công lực, ít nhất còn muốn chết lại hai lần; Chi cần nàng thúc dục nội tức, liền sẽ không tái xuất hiện loại tình huống chân khí nghịch lưu này, cũng không phun nhiều huyết như vậy.

Mị hiện tại dị thường bội phục cung chủ đòi thứ nhất Hồn Nguyên Công đã phát minh Hồn Nguyên Công, công phu biến thái như vậy, sợ là xưa nay chưa từng có.

Cốc Đông cùng Cốc Namnghe qua Mị thô sơ giản lược giải thích, vui sướng vì nàng nhân họa đắc phúc, nhưng cũng đau lòng khi mấy ngày nay, nàng trông càng tiêu tụy hơn. Vẫn muốn làm cho nàng lại tỉnh dưỡng một thời gian, nhưng trong lòng Mị lại nhớ thương Lạc Lạc, không chịu nghỉ ngơi, lập tức hồi kinh.

Hồi phủ, bộ dáng tái nhợt tiêu tụy của Mị làm mọi người bên trong phủ sợ hãi, chỉ có Lạc Lạc thế nhưng liếc mắt một cái liền nhận ra Mị, khóc đòi nàng. Khi Mị ôm lấy hần liền dùng sức khóc lớn, giống như lên án nương liền như vậy bỏ lại hần.

Vì thế mấy ngày kế tiếp, Mị đều cùng Lạc Lạc cùng ăn cùng ngủ, một chút cũng không rời.

Cốc Đông nhìn Mị khoe môi tươi cười, xem ra có thể làm cho tiểu thư thiệt tình vui sướng chỉ có phụ tử này thôi.

Mới đi đến phủ cửa, liền thấy Cốc Bắc đứng trước cửa. Vừa thấy Mị, hần lập tức ra đón, đưa qua một phong thư.

Mị mở ra xem qua, vẻ tươi cười lập tức bị thu hết, đáy mắt vô tận hiện rõ nét bi thống làm cho Thiết Diễm cả kinh, phát sinh chuyện gì ?

Liếc mắt nhìn góc cuối thư hần thấy được bốn chữ, “Dung Nhược tuyệt bút”.

Dung Nhược là ai? [Sunny: chắc các t.y vẫn nhớ Dung Nhược phải không ^^]

“Diễm, ta đi thư phòng, Lạc Lạc hôm nay liền giao cho ngươi.” Mị dứt lời lập tức vào phủ, đem chính mình nhốt tại thư phòng trong viện.

Ánh nến ở thư phòng, sáng suốt một đêm.

Thiết Diễm đọc tọa trong phòng, nhìn Lạc Lạc ngủ trong nôi, suốt một đêm.

Sáng sớm, Thiết Diễm đứng ở ngoài thư phòng, có chút do dự.

Nghe Cốc Đông nói, Mị lần này nhận được hai lần quốc yến, một cái là nghênh đón Nhật Bản sứ giả hôm qua, một cái khác là hôm nay. Thái nữ Đại Lý quốc cùng chính quân, vì tân đề đăng cơ, nên đến ra mắt. Hôm qua, Hoàng Thượng cũng hạ chỉ muốn hần dự thính.

Khi tưởng tượng sắc mặt tái nhợt cùng thân hình gầy yếu của Mị, hần liền có chút không đành lòng. Còn nhớ đến phong thư hôm qua kia, nghĩ đến trong mắt nàng bi thống như vậy, làm hần suốt một đêm lo lắng, cuối cùng cũng đẩy cửa phòng.

Trong phòng, tĩnh lặng không tiếng động, tất cả trống trơn, chỉ có phong thư kia đặt ở trên bàn, trên bàn vẫn còn sắp xếp, tỏ rõ một đêm không ngủ của nàng.

Thiết Diễm lặng lẽ nhìn chăm chú phong thư kia nửa ngày, xoay người ra phòng, đóng cửa phòng. Hần không muốn xem chuyện riêng của nàng, lòng thầm nghĩ muốn nghe nàng chính miệng kể ra cho hần.

Hỏi qua Thiết An mới biết Mị đã vào cung, chuẩn bị quốc yến. Thiết Diễm nghe xong, liền một mình vào cung dự tiệc.

*** **

Hôm nay Mị bất đồng với ngày xưa, một thân áo trắng, thanh lệ mà thanh lịch; Một cây đàn cổ, ngồi trên đại điện; Đôi mắt vô thần, cả người tản ra khí chất đau thương.

Ánh mắt Diễm lặng lẽ dừng ở trên người nàng, từ khi hồi kinh, hần cùng với nàng tựa hồ không có cơ hội ở cùng một chỗ, nàng tiêu tụy như vậy làm hần thật không quen, nàng đau thương như vậy làm hần thật khó chịu, nàng như thể làm tâm hần như bị xé ra từng mảnh, đau đớn không ngừng.

Tiếng đàn vang lên, âm điệu sâu kín, lộ ra chút ai oán, thanh âm trong trẻo nay chuyển sang trầm thấp uể uải, “Nhân sinh nếu chỉ như lúc ban đầu gặp, chuyện gì gió thu bi họa phiền. Bình thường biến lại cố nhân tâm, lại nói cố nhân tâm dịch biến. Li sơn ngữ hải thanh tiêu bán, dạ vũ lâm linh chung không oán. Thế nào bạc hạnh cầm y lang, bi đực ngay cả chi ngày đó nguyện.” [Sunny: đoạn này ta không dịch nổi vì ta sợ dịch sẽ lạc ý chính :>]

Mị ngậm làm cho thái nữ Đại Lý chính quân sắc mặt đại biến, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm nàng.

Mị lại không hề phát giác, ngậm xong khúc đó, lại tiếp tục, “Huyền đã bát loạn, đạn phá quảng lăng tán, từng chấp bút ở đẳng bạn, qua lại không chịu nổi; Diệp Không bay lên, không người đến ngâm xướng, ai phát một cái bụi bậm, thi cuốn trong nước dạng; Hoa đầu ngón tay vòng, lãnh vũ lại nhất tiêu, thấy đến mùi thơm đã điều, đôi bại chi sao; Mộ vô bài minh, thi hồn ai dám bình, tài tình phiêu linh tự tại lòng người. Nhân đã qua đời, chỉ có nhiên, như ngư nước uống ấm lạnh biết, thi từ thiên cổ sự, cùng thất tác lòng biết; Tinh cùng từ, luyện cùng thi, từ từ phiêu tán phồn hoa phá, lãnh vũ tan mất khi không người bi hoa lạc; Thi đã tán loạn, đêm hợp hoa ai xem, phong quá điều linh hóa hoa, thất sắc âm đạm; Từ đã hỗn loạn, nhất khuyết chiều quân oán, thượng phiên độc tôn thư cuốn hạ phiên đã không thấy; Giấy đã ô vàng, văn chương vẫn phiên muộn, nhân gian tình cừu mê, ai tới ngâm xướng; Đẳng đã Lạc Trán, đêm khuya sớm không người, đêm đọc khêu đèn đã là qua lại, nhân đã qua đời, chỉ có nhiên, như ngư nước uống ấm lạnh biết, thi từ thiên cổ sự, cùng thất tác lòng biết; Tinh cùng từ, luyện cùng thi, từ từ phiêu tán phồn hoa phá, lãnh vũ tan mất khi không người bi hoa lạc.” [Sunny :> đoạn này ta bó tay :>]

Tiếng ca thê oán bi thương, thanh uể uải động lòng người, thâm trầm như vậy, bi thương như vậy, làm cho những người ở đây không khỏi động dung.

Thiết Diễm vì nàng đau mà đau, vì nàng thương mà thương, vì nàng bi mà bi, thầm muốn cùng nàng chia sẻ, hần không muốn lại để cho nàng một người độc tọa tới bình minh.

Thái nữ chính quân lại lệ tràn ra mắt, ánh mắt ảm đạm bi thương, nhìn chăm chú vào Mị, từ đầu đến cuối chưa từng di chuyển.

Mị phủ khăn lên đàn cầm, cung kính cấp Triệu Lang một cái lễ, ngẩng đầu, ánh mắt hai người trao đổi cái đau kịch liệt, nàng liền chậm rãi lui ra.

Quốc yến chấm dứt, Thiết Diễm nóng lòng muốn nhìn thấy Mị, lại chỉ thấy cung nhân đưa tới một tờ giấy nhắn lại, “Có việc ra kinh, ít ngày nữa sẽ về.”

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 41

Từ sau ngày ấy, sáng sớm mỗi ngày khi Thiết Diễm đi ra cửa quân doanh, sẽ theo bản năng nhìn về phía phòng khách, tưởng niệm nữ tử nấu đồ ăn sáng, bồi hấn dùng, sau đó đưa hấn xuất môn .

Mỗi ngày sau khi trở về, hấn sẽ chơi cùng Lạc Lạc, mới biết được, nguyên lai nàng là như vậy sùng con, ăn, mặc ở, đi lại, mọi thứ đều là những thứ tốt nhất; Phụ thân nói đùa nhỏ là người có cảm giác tốt nhất, biết ai là người đối với mình tốt, cho nên, Lạc Lạc mới có thể dinh nàng như vậy.

Mỗi ngày vào ban đêm, Thiết Diễm sẽ ngồi một mình ở trong viện, nhớ tới nàng mỗi đêm ở chỗ này đánh đàn, uống rượu ; tửu lượng của nàng tốt lắm, tửu lượng của hấn cũng rất kém, nên không thể bồi nàng đối ẩm.

Nàng không ở bên người Thiết Diễm , hấn mới phát hiện những chuyện lật vặt ngày thường, nguyên lai đều có linh hoạt tâm tư của nàng.

Ngày ấy, Thiết Diễm được rảnh, cùng phụ thân, Du Nhiên cùng Thiết Nguyệt đi dạo trên đường, vào tiệm vải, hấn mới phát hiện vải dệt quần áo trên người chính mình tuy nhìn như bình thường , nhưng lại cùng loại vải hấn mặc khi xưa tốt hơn rất nhiều.

Khi Thiết Diễm nắm tấm vải dệt kia rồi ngẩn người, Thiết Nguyệt lặng lẽ đi đến bên người hấn, nói, “Tiểu cậu, người rót cục phát hiện có bất đồng rồi sao?”

Thiết Diễm quay đầu nhìn Thiết Nguyệt, khẽ cười, Du Nhiên cùng phụ thân đứng ở cách đó không xa nhìn bọn họ mỉm cười, bọn họ, đều biết sao?

“Kia, loại vải mặc trên người ta này.....” Thiết Diễm nhìn quanh trong điểm, vẫn chưa nhìn đến.

“Vải dệt trên người tiểu cậu cùng Lạc Lạc , ở tiệm vải bình thường không mua được, biết tiểu cậu không thích đồ quá lộng lẫy, nên vải dệt là do tiểu mợ thỉnh người may riêng, hoa văn trên quần áo cũng là tiểu mợ chính mình thêu, tay nghề của nàng so với ta còn giỏi hơn, ngay cả Vương Quân gia gia cũng còn thích a!”

“Kỳ thật thất đệ không cần quá mức để ý, Mị dù sao cũng là một người rất cẩn thận, người đừng thấy nàng luôn mặc một thân lam bào, rất là bình thường, nhưng quần áo kia cũng là dụng loại vải dệt cực kỳ quý, tiệm vải bình thường mua không được, ngay cả may cũng là nàng dùng một số tiền rất lớn để thuê người may, ta còn thực chưa thấy qua ai chú ý tới quần áo như vậy đâu.” Du Nhiên thấy hốc mắt Thiết Diễm ửng đỏ, liền mở miệng an ủi.

Du Nhiên gả vào Thiết phủ lâu như vậy, chuyện của thất đệ này hấn cũng nghe phụ thân bọn họ nói không ít, Thiết Quảng cũng đề cập qua, một người nam nhi, muốn giống như hấn vậy cũng thật sự là không dễ dàng. Mị thương hấn như vậy, nên chỉ phí ăn mặc đều là đồ tốt nhất, như là muốn thay hấn lấp đi những ủy khuất đã chịu, tuy rằng hấn không biết nàng làm sao có nhiều bạc như vậy, lại biết nàng chưa bao giờ từng vì bạc mà phát sầu.

Nếu là nàng biết điều này sẽ làm Thiết Diễm đỏ mặt, sợ là như thế nào cũng không chịu cho hấn biết đi.

Nàng, đi nơi nào? Vì sao còn không trở về? Thiết Diễm nhìn tấm vải dệt trong tay, chính là giắt mình nghĩ, hấn rất nhớ nàng, hảo muốn nhìn thấy nàng.

Kế tiếp, Thiết Diễm cứ ngẩn ngơ đi theo bọn họ, mãi cho đến khi ba nam nhân rót cục vừa lòng quyết định có thể hồi phủ, hấn thể mới biết nguyên lai bồi nam nhân đi dạo phố so với thao luyện binh sĩ còn muốn mệt hơn.

Rất xa, có hai người đứng trước cửa Thiết phủ , Thiết Diễm liếc mắt một cái liền nhận ra người đứng ở bậc thang phía trên, thân hình gầy yếu đúng là Mị, bậc thang phía dưới là một nam tử mặc áo choàng, hấn không rảnh nhìn kỹ, bước nhanh đến bên người nữ tử đứng ở trước cửa phủ.

“Mị,” Thiết Diễm kêu, người đã đứng ở trước mặt của nàng , sắc mặt của nàng vẫn là tái nhợt như vậy, nhìn về phía hấn, trong mắt tràn đầy ứ rữ, một thân phong trần.

“Diễm?” Mị có chút hoang mang nhìn Thiết Diễm cấp tốc đi vào nàng trước mặt, hấn có chút thờ dốt, có chút vội vàng xao động, không giống như ngày xưa, bình tĩnh thông dong, xảy ra chuyện gì sao? [Sunny: tý còn nói ==]

Trừ bỏ tiếng gọi kia, Thiết Diễm nhất thời không biết nên nói cái gì, do dự một hồi, thanh âm của nam tử từ phía sau truyền đến, “Người mới vừa hồi phủ ta liền đến quấy rầy, thật sự là xin lỗi, ta ngày mai sẽ lại đến, đến lúc đó mong rằng Mị nhạc sĩ sẽ chịu gặp ta.”

Thiết Diễm thế này mới xoay người, dĩ nhiên là chính quân của thái nữ Đại Lý , hấn vì sao phải tìm Mị?

Mị không để ý hấn, nàng còn đang suy nghĩ, mới vừa rồi trong mắt Thiết Diễm có lo lắng, vui sướng, hấn, cũng nhớ nàng sao?

Ngày ấy, nhận được thư của nhị hộ pháp , nàng vội vàng trở về, mới phát hiện là những người đó không có việc gì làm nên mới bắt tay cùng với thương nhân nọ để làm ăn, kết quả là quản lý không tốt, mới bị thương nhân bắt lương kia lừa, lỗ quá nhiều.

Nàng vốn là tâm tình tích tụ, lại bị các nàng khiến cho vô lực mà phát tiết, ngay cả tinh thần để giận cũng đều không có, thức trắng vài đêm, thay các nàng quản lý hệ thống, đưa ra chế độ quản lý, làm xong việc nàng nên làm, liền cảnh cáo các nàng cẩn thận một chút, các nàng hiện tại không thiếu tiền, nên cẩn thận khi làm ăn quá lớn, tinh lực tràn đầy như vậy, không bằng về nhà tăng sản xuất, đền nợ nước thì hơn.

Tiếp theo nàng liền ngày đêm chạy trở về, cũng không biết Thiết Diễm thương thế như thế nào rồi? Lạc Lạc có thể hay không khóc lóc âm ỉ, Thiết Diễm có đỡ được hay không? Tất cả lo lắng, muôn vàn suy nghĩ quán quanh trong lòng, làm cho nàng không yên lòng.

Nay, vừa thấy hấn đến, biết hấn lo lắng, trong lòng nàng liền buông lỏng, chân lại có chút như nhũn ra; Mà nàng lại mất máu quá nhiều, lại không kịp tiến bổ thân thể, sớm đã mỏi mệt không chịu nổi, nếu không có nội lực hùng hậu, sợ là sớm đã chống đỡ hết nổi.

Thiết Diễm thấy nàng thân hình lao đảo, liền bước lên phía trước từng bước, làm cho nàng tựa vào trong lòng hấn, đầu gối lên vai hấn. Nàng rốt cuộc làm cái gì, làm sao có thể mệt thành như vậy? Hấn trong lòng tràn đầy đau đớn, ôm thân mình mảnh khảnh của nàng.

Mị tựa vào trong lòng hấn như vậy, hấn cảm thấy tâm đột nhiên yên ổn xuống dưới, trong đầu trống rỗng, ừ ừ tích lũy trong lòng giống nhau trong nháy mắt ngưng kết, mí mắt có chút trầm trọng.

“Diễm, ta hảo bản, nhưng là, ta hảo muốn ngủ.” Thiết Diễm nghe nàng ghé vào lỗ tai hấn thì thảo vài câu như vậy, liền thân mình trầm xuống, hấn ôm chặt nàng hướng trong lòng hấn, xoay người đem nàng ôm lấy, quay đầu đối nhìn thái nữ chính quân nói, “Thỉnh ngày khác hãy đến.”

Đứt lòi, xoay người ôm Mị vào phủ, trong lòng trừ bỏ lo lắng, còn có vui sướng, bởi vì nàng, đã ở trong lòng hấn.

Thiết Diễm nghĩ, nàng từ trước tới nay yêu sạch sẽ, nhưng khắp người bây giờ toàn là bụi đất. Vì thế, vào trong viện, hấn liền phân phó Cốc Tây ở cùng Lạc Lạc, Cốc Bắc chuẩn bị nước ấm, chính mình bế nàng vào phòng.

Thiết Diễm đỏ mặt, thay nàng tắm rửa, thay quần áo, đem nàng an trí ở trên đệm giường. Tất cả làm xong, nàng thế nhưng ngay cả mắt cũng chưa mở một chút, nghĩ đến mới vừa rồi khi tắm rửa, thân thể nàng rõ ràng yếu hơn trước thật nhiều, hấn không khỏi có chút lo lắng.

Vì thế làm cho Cốc Bắc đi mời đại phu, mọi người thế này mới phát hiện, từ khi Thiết gia trở về kinh sư, lần này đúng là lần đầu tiên phải mời đại phu, ngày thường, đều là Mị thay mọi người bắt mạch, kê đơn. [Sunny: AAAAAA!!! Mọi người có thấy khúc anh Diễm đỏ mặt quá dễ thương k :OOO]

Tiến bước đại phu, Thiết Diễm vẫn chưa yên tâm, đại phu nói nàng là do mất máu quá nhiều, lại mệt nhọc bốn ba nhiều ngày, nhưng dù sao thể chất cũng là tốt lắm, cũng không cần lo ngại, ngủ say như vậy chính là do quá mệt nhọc, tiếp theo chỉ cần uống thuốc bổ huyết cùng bổ thân.

Mới vừa rồi khi hấn thay nàng tắm rửa, vẫn chưa phát hiện trên người nàng có thương tích gì, kia, nàng vì sao lại mất máu quá nhiều? Lại vì sao gây yếu đến lợi hại như vậy? Thiết Diễm biết có thể hỏi Cốc Đông, nhưng là nếu là Mị không muốn hấn lo lắng, sợ là hỏi cũng chỉ làm Cốc Đông khó xử.

Đang nghĩ tới đây, lại nghe nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng Lạc Lạc khóc, hấn vội vàng đi vào trong phòng, chỉ thấy Lạc Lạc trong lòng Cốc Tây, hướng tới Mị trên giường duỗi thẳng cánh tay, không ngừng khóc.

Thiết Diễm hít một hơi, tiếp nhận Lạc Lạc, cũng không quản hấn có nghe hay không, còn thật sự nhìn Lạc Lạc nói, “Không thể quấy rầy mẫu thân nghỉ ngơi.” Nói xong đưa hấn đặt ở bên người Mị, Lạc Lạc lập tức dừng lại tiếng khóc, thân mình nho nhỏ dán vào người Mị, tiếng nức nở nhỏ dần, chậm rãi ngủ.

Thiết Diễm bật cười, ngày thường đáng lẽ là con vẫn còn khóc, hấn thật sự không có biện pháp dỗ, chỉ có Mị, chỉ có nàng, chỉ cần ở bên người nàng, Lạc Lạc sẽ gặp như thuận lại, là dựa vào nàng như vậy, sau đó liền im lặng ngủ. Nhìn một lớn một nhỏ nằm ở nơi đó, thỏa mãn cùng vui mừng trong lòng hấn đúng là nói không nên lời.

Nàng, cuối cùng đã trở lại, trở lại bên người hấn, trở lại nhà của hai người.

Rõ ràng nàng chỉ có mười bảy tuổi, nhưng cách làm việc của nàng, thủ đoạn của nàng, đều đã làm cho người ta quên tuổi của nàng, nay nhìn gương mặt non nớt khi ngủ của nàng như vậy, Thiết Diễm cân nhắc lại tất cả những việc gần đây, những việc chứng kiến cùng nghe thấy; Nguyên lai vẫn là tiểu thê chủ thua hấn mười tuổi này, tính tế lén lút không để lại dấu vết mà chiều cô hấn, chiều cô Thiết phủ từ trên xuống dưới.

Hấn, Thiết Diễm đến tốt cùng vì sao được nàng ưu ái như vậy, che chở như vậy, hấn thậm chí không giống nam nhi, lại càng là một nam nhi không ra gì.

Nhưng hôm nay, nàng đã ở trong trái tim hấn, hấn thích nàng, thương nàng, chỉ có đối với nàng, hấn mới có thể cảm nhận được trái tim hấn có sự ôn nhu của nam nhi, nhu tình của nam nhi; Nếu là bên người không có nàng, hấn mới biết tưởng niệm khổ như thế nào, tương tư sẽ đau đớn ra sao.

Ngày ấy Thiết Diễm cứ đứng nhìn mẫu tử hai người suốt đêm, sắc mặt vui vẻ, lòng yên tĩnh như nước, không gian trong phòng ấm áp làm cho người ta không muốn tiến vào quấy rầy.

Thẳng đến khi màn đêm buông xuống, hấn cũng thay quần áo, lên giường, đặt Lạc Lạc ở giữa, lôi kéo tay của Mị vòng sang ôm hai người. Máy ngày nay, đây là ngày đầu tiên hấn ngủ được ngon giấc.

Mị ước chừng ngủ liền ba ngày, trong lúc đó, Thiết Diễm hướng Hoàng Thượng báo cáo tất cả, Triệu Lang cũng rất là lo lắng Mị, cho Thiết Diễm nghỉ ngơi mấy ngày, để cho hấn hảo hảo chiều cô Mị.

Vì thế, hấn học cách dỗ nàng, nghĩ biện pháp làm cho nàng đang mơ mơ màng màng ngủ uống xong chén thuốc bổ huyết, canh gà bổ thân, hấn còn học cách giúp nàng thay nàng chăm sóc thân thể.

Tiểu Lạc Lạc chỉ cần đứng ở bên người Mị liền như thuận để cho hấn dứt ăn, thay quần áo, mệt nhọc liền ôm Mị ngủ.

Đêm đó, khi Mị tỉnh lại, đập vào mắt đó là bóng dáng đáng yêu của con khi ngủ, cùng dung nhan khi Diễm ngủ say, mà tay nàng còn bị hán nắm chặt chẽ.

Tỉnh lại, Mị không hề động, chính là như vậy yên lặng nhìn hán, tay cũng nhẹ nhàng cầm tay hán, dùng ánh mắt tình tế âu yếm nhìn hai người, vẻ mặt hiện rõ nét yêu say đắm nhìn phu quân.

Đây, là hai người mà nàng muốn bảo hộ nhất trong đời, ngay cả khi phải chịu những mệt mỏi, vất vả nhất, nhưng cũng lại vạn phần đáng giá, vạn phần đáng quý trọng.

Tâm Mị chưa bao giờ yên ổn quá như thế, kiên định quá như thế, cuối cùng trong lòng hán cũng đã có nàng, nhìn tay hai người đan chặt vào nhau, nàng sung sướng nở nụ cười.

Dung Nhục a! Dung Nhục!

Con người sẽ thay đổi theo thời gian, có bao nhiêu người có thể kháng cự lại sự mài mòn của thời gian chứ?

Chỉ có thể đem hết toàn lực đi yêu một người, không cần buông tay, không cần rời xa, mới hy vọng được người đó đáp lại.

Cho nên, dù người không có bắt lấy tay người mình thương, ta cũng đã chặt chẽ cầm tay người ta thương rồi. Người dù mất đi hạnh phúc, nhưng ta lại đạt được hạnh phúc.

Vậy thì người hai cứ chúc phúc cho ta đi!

Ta cũng hy vọng người có thể quên đi tình kiếp này, kiếp sau hảo hảo cầm chặt tay người mà mình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Mị ngồi ở đình viện, trên bàn bày vài đĩa đồ ăn, một bầu rượu, nàng chậm rãi đổ ra hai chén, hương rượu ở trong viện phiêu tán.

Nàng chậm rãi bung lên một ly, chạm vào cái chén đối diện, uống một hơi cạn sạch.

Thiết Diễm đứng lúc đi lại đi vào trong viện, thấy nàng như vậy hán liền lặng lẽ đứng, nhìn nàng, biết nàng tất là đang thương nhớ vị Dung Nhục kia, hán không biết có nên quấy rầy nàng hay không.

“Diễm” Mị buông cái chén, lại rót một ly, sớm phát hiện Thiết Diễm đã đến, mở miệng gọi hán.

Thiết Diễm nghe tiếng, đi tới bên người nàng.

“Lạc Lạc ngủ rồi sao?” Mới vừa rồi Lạc Lạc ở trong lòng nàng đã muốn ngủ mơ mơ màng màng, Thiết Diễm liền bế hán vào phòng.

“Ân.”

“Vậy, chàng ngồi với ta một lát được không?” Mị thanh âm rất nhẹ, nhưng trong đêm tĩnh lặng lại vang lên hết sức rõ ràng.

Thiết Diễm yên lặng ngồi ở bên cạnh người nàng, đôi mắt cũng là thẳng tắp nhìn chăm chú vào Mị, không hề chớp mắt.

“Uống hai chén với ta, được không?” Mị nhìn lại Thiết Diễm, tối nay nàng muốn uống say một lần.

Thiết Diễm bị ánh mắt nhìn chăm chú của Mị thiêu nóng, rũ mắt xuống, gật gật đầu, nói, “Hảo.” Tuy rằng từ lượng của mình thực kém, nhưng hán cũng không muốn nhìn nàng ngồi một mình ở nơi này.

Mị lấy quá cái chén, cấp Thiết Diễm một ly, sau đó liền lặng lẽ nhìn ly rượu đối diện, một ngụm uống cạn chén của mình, “Diễm, chưa gặp qua Dung Nhục đi?”

Thiết Diễm không có trả lời, chính là uống cạn ly rượu của mình, hán biết, nàng không cần hán trả lời, nàng cần, chính là mình làm bạn mà thôi.

Mị lại rót đầy ly rượu của hai người, chậm rãi bắt đầu tự thuật chuyện của nàng cùng Dung Nhục gặp nhau, ở chung, hiểu nhau cùng chia lìa.

Còn có..... Lá thư từ biệt ngày ấy.....

Người Dung Nhược yêu, đúng là vị chính quân của thái nữ Đại Lý kia.

Lại nói tiếp là cái chuyện xưa kia, hai người thuở nhỏ là thanh mai trúc mã, cùng ở trong cung học bài với các hoàng nữ khác, luận thi từ ca phú, luận cảm kỳ thư họa, hai người đều rất hợp nhau. Nhưng hẳn lại sớm đã được chọn là chính quân của thái nữ, bất luận hai người như thế nào hiểu nhau, mến nhau, cũng không thể chống lại lợi ích gia tộc, uy nghiêm hoàng gia.

Vì thế, Dung Nhược thương tâm rồi đi, du lịch khắp nơi, sau đó biết Triệu Lang, lại kết bạn với Mị, hai người suốt ngày đánh đàn làm khúc, hát vang ngâm xướng, nàng bị Mị thuyết phục, quyết định vô luận như thế nào cũng phải cố gắng, yêu lại một lần.

Nàng vội vàng chạy về Đại Lý, biểu lộ tâm ý với hắn, cảm động hắn, hai người cũng xác thực từng có một đoạn thời gian ngọt ngào.

Nhưng hẳn chung quy không thể không vì lợi ích gia tộc Cổ, tuy biết Dung Nhược yêu hắn hơn chính bản thân nàng, nhưng hẳn vẫn ngồi trên kiệu hoa, thành chính quân của thái nữ Đại Lý, chỉ đưa cho Dung Nhược một lá thư, đoạn tuyệt.

Dung Nhược đau đến sinh bệnh, trước khi lâm chung liền viết hai phong thư, một phong cho Mị, một phong cho hắn.

Trên đại điện ngày đó, Mị chính là ngâm lá thư mà Dung Nhược gửi cho hắn.

Thiết Diễm nghe Mị phát tiết kể ra tất cả, không biết phải như thế nào mới có thể giúp nàng lau đi bi thương, bi thống, hẳn cảm thấy mình như có thể hiểu hết được tâm tình của nàng, mỗi lần ở trên chiến trường, thấy chiến sĩ bên người ngã xuống, trong lòng hẳn cũng sẽ bi thống, nhưng không có thời gian đau thương, chỉ có tiếp tục chiến đấu.

Hắn duy nhất có thể làm chính là từng chén từng chén uống cạn chung rượu, tuy rằng trong bụng thiếu nóng, trong đầu choáng váng, hắn vẫn là cố gắng thanh tỉnh, cùng nàng, không muốn để nàng một mình một người ở ngoài này chịu bi thương.

Mị dứt quãng nói xong, không biết vì sao, đối với hắn, nàng muốn phát tiết, thổ lộ tất cả, nàng biết hắn sẽ hiểu nàng, nàng biết hắn sẽ bao dung.

Mị nhìn về phía Thiết Diễm, thế này mới phát hiện hẳn mặt sớm đã đỏ bừng, ánh mắt giống như hắc ngọc, vẫn như cũ trong suốt, không thấy men say, nhưng tay hắn nắm ly rượu cũng đã bắt đầu run run.

Nàng lập tức hiểu được hẳn hẳn là đã muốn say, tẩu lượng của hắn giống như không được tốt lắm, ngày ấy thanh thân, hẳn cũng không uống rượu, như vậy, hiện tại hẳn cũng là cố gắng thanh tỉnh để ở cùng nàng rồi. [Sunny: hai người này, nhìn một cái đã hiểu nhau !!!]

Mỗi lần như vậy, nàng đều chịu thua ý chí kiên cường của hắn, nhưng lần này, lòng của nàng lại lưu động vô tận, ôn nhu yêu hắn say đắm, hẳn đúng là ngốc từ a!

Nàng đưa tay lấy ly rượu trong tay Thiết Diễm, uống một hơi cạn sạch. Đứng lên, kéo Thiết Diễm, chuẩn bị điu hắn trở về phòng.

Thiết Diễm vốn là cố gắng chống đỡ, bị nàng lôi kéo như vậy, thân mình nhanh chóng gục mạnh về phía trước, Mị không nói gì, hơi hơi đẩy hắn ra, sau khi bình tĩnh lại, mới buông tay, để cho hắn ghé vào thân thể của nàng.

Mị vốn muốn kiểm tra Thiết Diễm có thương tích gì hay không, vừa nhắc đầu liền chìm vào đôi mắt tối đen như đêm của Thiết Diễm, trong suốt như vậy, trong suốt đến nỗi có thể thấy rõ lo lắng cùng đau lòng ở sâu trong đáy mắt của hắn, nàng đã quên hết thấy, liền cứ như vậy ngắm đôi mắt kia đến mê người.

Thiết Diễm cố gắng muốn thấy rõ người bên cạnh, nhưng rõ ràng thân thể cũng không còn nghe hắn, trong đầu lại rõ ràng biết, nàng mới vừa rồi đẩy hắn ra một chút, là vì muốn che chở hắn, nếu va chạm mạnh như vậy, tựa hồ thân thể hắn sẽ có chút ê ẩm.

Mà hắn, lại có bao lâu chưa từng dựa vào nàng gần như vậy; Nhưng hắn lại còn muốn dựa vào nàng càng gần hơn nữa, không muốn buông ra.

Hắn cố gắng hồi tưởng đến trước kia, nàng là như thế nào đối hắn. Chạm rãi cúi đầu, hắn đặt môi mình lên đôi môi anh đào của nàng. [Sunny: AAAA! Anh Diễm củ động :O]

Mị nhìn Thiết Diễm, chạm rãi mở to mắt, nhìn môi hắn trên môi của mình, Diễm. Đây là tiếng gọi duy nhất từ đáy lòng nàng lúc này. Xung quanh đều là hơi thở của hắn, nhưng hẳn hôn nàng có hơi gượng gạo, làm nàng không khỏi tâm sinh đau đớn.

Nàng hé mở môi, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm bạc môi của hắn, tham nhập trong miệng hắn, quần lông của hắn, hương rượu nhẹ nhàng lan tỏa, làm cho nàng càng thêm say mê, làm cho hắn càng thêm choáng váng.

Mị tay kéo ra y bào của Thiết Diễm, tham nhập y nội, nhẹ nhàng vuốt ve lưng hắn.

Sau khi sinh, thân mình Thiết Diễm hẳn cảm hơn rất nhiều, lưng liền càng thêm mỏi mệt, bị Mị sờ, cả người kịch liệt run run, dùng tia thanh minh cuối cùng, ní non nói, "Mị. Không cần. Nơi này. Lạc Lạc."

Mị mạnh mẽ xoay người ôm lấy hắn, trực tiếp đến thư phòng, đưa hắn đặt ở trên nhuyễn tháp, lại hôn hắn.

Nụ hôn này không ôn nhu triền miên giống với vừa rồi, Thiết Diễm cảm thấy nàng cuồng dã tựa hồ đã muốn đốt cháy cả hai người, làm cho hắn chỉ có thể để nàng hôn, trong cơ thể tràn ra nhiệt năng, làm cho hắn không khỏi run run, đang đưa vòng eo tới gần nàng.

Thiết Diễm chủ động như vậy đã đốt sạch lý trí cuối cùng của Mị, đưa tay xé rách quần áo hần, chỉ một cái chớp mắt liền đã không còn gì.

Nàng neoh lại mắt, nhìn hai hạt đậu đỏ bùng trước ngực Thiết Diễm, mỗi lần hần cho Lạc Lạc uống sữa, nàng đều phải đề xuống dục vọng.

Nhưng hần lúc xuất chinh đã ngừng cho Lạc Lạc uống sữa, nay sợ là đã muốn không có sữa tươi, dù vậy, Mị vẫn là cúi đầu ngâm lấy hạt đậu kia, ôm lấy Thiết Diễm, một bên âu yếm cái lưng trần cảm của hần, một bên mút vào.

“A.....” Thiết Diễm nhìn không được nàng đùa như vậy, cở thể nổi lên một loại tê dại khoái cảm, làm cho hần không khỏi rên rỉ ra tiếng, nàng mút như vậy, giống như hút ra hết thần trí của hần, làm cho hần rốt cuộc không thể không tự hỏi, đưa tay ôm lấy Mị, thâm nghĩ, ôm chặt lấy nàng, lưu lại nàng, không bao giờ buông ra nữa.

Bên tai nghe thấy Thiết Diễm rên rỉ, trong lòng là thân mình nóng bỏng nhून ra của hần, cánh tay nàng đặt trên lưng hần càng gắt gao mà xoa, Mị mút vào càng thêm kịch liệt, tay không ngừng mà xoa nắn vỗ về chơi đùa lưng hần, chạy dọc theo xương sống hần.

Thiết Diễm thân mình đột nhiên dùng sức nâng lên, đem đứng phân thân thẳng đỏ bùng đưa vào người Mị càng sâu hơn, sau khi bắn ra nhiệt tình cùng khoái ý, thân thể hần liền mềm ngả xuống dưới.

Mị đưa tay nâng đầu vô lực ngã ra sau của hần, ôn nhu hôn hần bạc môi như trước thờ gấp của hần, chậm rãi hạ xuống, lật lại sau lưng, hôn lên lưng, giống như ngày thường giống nhau, chính là hôn càng thêm cẩn thận.

Thiết Diễm vừa mới cao trào qua, thân mình nhìn không được lại bị khiêu khích, lại bị Mị áp chế ở trên nhuyển thác thượng vô lực di động, chỉ có thể đề nàng hôn như vậy, choáng váng mê mang trong ý thức, hần chỉ có thể thì thảo gọi nàng, “Mị..... Mị..... Mị.....”

Kia một tiếng kêu gọi làm cho Mị suýt nữa không thể tự chủ, rốt cuộc buông tha cho thân thể run run không ngớt của Thiết Diễm, đưa hần lật lại, khiêu khích như vậy đối với hần mà nói, sợ là không thể chịu đựng nữa rồi.

Hần lần đầu tiên như vậy chủ động với nàng, đã nhiều ngày qua, hần quan tâm nàng, chiều cố nàng, lo lắng cho nàng, cố gắng muốn vì nàng làm càng nhiều chuyện.

Nàng cũng từ trong mắt hần nhìn ra hần yêu thích, hần chờ mong, lòng của nàng đúng là khác thường thỏa mãn, hần sẽ không nói thích nàng, càng không nói đến nói yêu, nhưng tình yêu trong mắt hần thân nhiên như vậy, nàng cũng đã nhận ra.

Cảm xúc vui buồn lẫn lộn, trong đầu cùng trong lòng chỉ có một tự, một cái danh, “Diễm..... Diễm..... Diễm.....” Diễm của nàng, người nàng thủ hộ nhiều năm, người nàng yêu say đắm sâu vô cùng.

Diễm không bỏ trí phòng vệ ôm hôn nàng như vậy, Diễm gắt gao ôm lấy nàng không muốn buông tay như vậy, Diễm không hề cảm thấy áp lực nữa, hoàn toàn dâng lên thân thể như vậy, sẽ chỉ làm nàng càng thêm yêu, không thể dừng lại.

Mị kích động vỗ về thân hình hần dưới thân, gầy yếu như trước, nhiệt độ cơ thể cũng đã muốn phòng tay, mồ hôi ẩm ướt toàn thân, nàng cũng không hề tra tấn hần, trực tiếp đưa hần nhét vào trong cơ thể, ôm chặt lấy hần, không lưu một tia khe hở, miệng thì thảo tên của hần, Diễm.

Sự ám áp của nàng làm cho Thiết Diễm rên rỉ thờ dài, càng không ngừng gọi nàng, trong lòng ngọt ngào không thôi, rốt cuộc có thể lại ôm lẫn nhau như vậy, rốt cuộc có thể lại tới gần như thế, sợ hãi nhiều ngày lòng đang dần dần bình phục trong khoái cảm cực hạn.

Cứ như vậy, hai người đan vào nhau mà kêu gọi, Thiết Diễm không biết Mị như vậy ôm lấy hần là muốn từ hần bao nhiêu thứ, mỗi lần cũng không từng buông ra, cứ ôm lấy hần cánh tay, thanh âm hần đã dần dần khàn khàn, hần rên rỉ càng thấy mềm mại, hần gắt gao nắm chặt cánh tay nàng, cuối cùng cũng vô lực, tùy ý để nàng bài bố.

Mơ mơ màng màng, hần tựa hồ cảm giác được đang cùng nàng ở trong làn nước ấm áp; Hốt hoảng cố mở mắt, hần thấy nàng tựa hồ như đang ôn nhu thay hần tẩy trừ thân thể; Hần ngay cả khí lực trọn mắt đều không có, chính là tựa vào đầu vai của nàng, cúi đầu gọi, “Mị.....”

Tiếng gọi mềm mại ngọt ngào ở đầu lưỡi trước mặt kêu gọi làm cho Mị không khỏi ngừng một chút, nhìn “lẽ rửa tội tình dục” một hồi, không thể cưỡng lại nét quyến rũ của Diễm, phượng mắt sầm lại, trực tiếp ngồi trên phân thân giữa hai chân hần, bên tai nghe thấy tiếng hần thờ dài và rên rỉ, bọt nước vậy cả ra ngoài. Thiết Diễm vốn đã vô lực, vòng eo đành phải lại để cho nàng sử dụng, cuối cùng, cuối cùng ngẩng đầu lên, “hò hét”, ở trong lòng nàng mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Thiết Diễm vừa khôi phục một chút ý thức, liền cảm thấy đau đầu kịch liệt, gắt gao nhún mảy, giây tiếp theo, một bàn tay mềm mại như dòng nước ấm

nhẹ nhàng xoa lên huyệt thái dương của hắn, làm cho hắn thoải mái hơn nhiều.

Đau dần dần biến mất, cuồng dã kích thích đêm qua dần dần hiện ra ở trong đầu, Thiết Diễm không khỏi mở mạnh mắt ra, nhìn thẳng vào đôi mắt phượng hẹp dài của Mị.

Môi nàng mỉm cười, làm cho gương mặt Thiết Diễm nháy mắt hồng lên, cũng không muốn dời ánh mắt, có thể ở lúc sáng sớm, khi tỉnh lại được nhìn nàng như vậy, thật tốt!

Sáng sớm? Thiết Diễm đột nhiên mạnh ngời dậy, thế này mới cảm giác được cả người đau nhức, thất lưng căn bản không thể thẳng được, hắn cắn răng, lấy tay miễn cưỡng chống trên giường, cố gắng ngồi dậy.

Mị bị hắn làm hoảng sợ, thấy hắn ngồi vất vả, nàng vội vàng quỳ lên, để cho hắn tựa vào trong lòng, trách mắng “Chàng làm sao vậy? Thân mình không đau sao?” [Sunny: thì ra tỷ biết ca ấy đau, thế mà tỷ vẫn làm không nương tay =]]

“Luyện. Võ” Thiết Diễm mở miệng, mới cảm thấy cổ họng đau nhức, thanh âm khàn khàn. [Sunny: =]] la hét cả đêm mà =]]

“Luyện cái gì võ chứ, mặt trời lên cao rồi, chàng hãy hảo hảo nghỉ ngơi cho ta đi.” Mị đưa tay lấy bộ quần áo bên giường thay hắn mặc vào.

Mặt trời lên cao? Thiết Diễm có chút sợ sệt, hắn nhưng lại ngủ lâu như vậy, ngủ sâu như vậy! Ý thức được động tác của Mị, hắn mới phát hiện vừa rồi chính mình bị cái gì cũng không có mặc, trên người gần đây vết xanh tím, nhưng tựa hồ đều đã được thoa được, nghĩ đến là nàng. Không khỏi xấu hổ quay đầu đi, hắn cúi đầu khàn khàn nói, “Ta. Tự mình.”

“Đừng lên tiếng, chàng hôm nay làm sao cũng không được đi, ở trên giường hảo hảo nghỉ ngơi cho ta.” Mị nghe thấy thanh âm hắn khàn khàn, đã biết hắn tối hôm qua do dùng sức kêu quá mức, yết hầu khẳng định rất đau đớn, trong lòng có chút áy náy, thay hắn mặc quần áo xong, nàng nhẹ nhàng đưa hắn ôm vào trong ngực, thấp giọng nói, “Diễm, thực xin lỗi.” [Sunny: XXX Tỷ dễ thương quá !!!!]

Thiết Diễm sững sờ, nghĩ một chút mới biết nàng đang nói cái gì, cúi đầu, lắc lắc, lại không biết nên nói gì, bộ dáng quẫn bách của hắn làm Mị nở nụ cười.

Đem đệm chăn xếp gọn gàng, để chồng lên nhau, sau khi để cho Thiết Diễm thoải mái mà dựa vào, Mị mở miệng gọi Cốc Tây Cốc Bắc đã đứng ở ngoài cửa tiến vào, tiếp nhận Lạc Lạc nhỏ bé trong tay Cốc Tây, nhìn Thiết Diễm không được tự nhiên để bọn họ hầu hạ rửa mặt chải đầu. Ngày thường đáng lý hắn không cần người khác phục vụ, tự hắn làm là tốt rồi.

Nhưng hôm nay. Mị cười quyến rũ đùa với Lạc Lạc, nhìn một màn khó gặp trước mắt.

Thấy hắn rửa mặt chải đầu xong, Mị ôm Lạc Lạc ngồi vào bên giường, cầm lấy chén nhỏ trên khay trong tay Cốc Bắc, đưa cho Thiết Diễm, “Uống đi, đầu sẽ không đau nữa.”

Thiết Diễm ngoan ngoãn uống cạn, Mị lại đưa thêm một chén, “Cái này là cho cổ họng!” Hắn chỉ phải tiếp nhận rồi uống xong, Mị lại đưa qua một cái chén nữa. [Sunny= j nhieu chén vậy tỷ =]]

Thiết Diễm nhìn cái chén kia, chậm rãi đưa tay tiếp nhận, uống xong, quả nhiên, là mật thủy.

“Mị.” Thiết Diễm lại mở miệng, cổ họng đã tốt lên rất nhiều, bất quá thanh âm vẫn khàn khàn như trước, hắn muốn hỏi, kia ác mộng ba năm trước kia có phải hay không nàng.

“Điệp. Điệp*” Tiểu Lạc Lạc trong lòng Mị đột nhiên nhào vào trong lòng Thiết Diễm, một tiếng kia của hắn làm cho Thiết Diễm trong nháy mắt đã quên điều mình muốn hỏi.

Hắn ôm thân mình nhỏ nhỏ của con, thanh âm có chút run run, “Lạc Lạc, con. Vừa rồi bảo ta cái gì?”

“Phụ thân.” Tiểu Lạc Lạc lúc này rõ ràng hồ hê.

(*): ta nghĩ từ Điệp này kêu giống như ba ba ý J

Thiết Diễm hốc mắt đỏ lên, nhìn Mị đang mỉm cười, trong lòng cảm động không thôi, lại là nàng a! Mỗi lần dạy Lạc Lạc nói, nàng đều là dạy hắn kêu “Phụ thân”, hắn vươn tay cầm tay của nàng, trong mắt ần ần có lệ quang.

Mị chính là cười, trong mắt lại hiện lên chút bồn chồn, đưa tay sang bên giường lấy sang một cái bao, mở ra, đặt ở trước mặt Thiết Diễm, hỏi, “Diễm, đây là cái gì?”

Đây là sáng nay khi nàng thay hắn lấy quần áo thấy được, ở dưới ngăn tủ tìm được, mở ra, nàng vừa thấy lại kinh ngạc không thôi, đó là một cây cảm đã được sửa qua, nhìn ra được người tu bổ thực dụng tâm, nhưng cảm đã tổn hại quá mức lợi hại, chỉ có thể miễn cưỡng đàn những âm thanh đơn giản.

Làm cho Mị kinh ngạc không phải là cảm đã bị tàn phá bao nhiêu, mà là cây cảm này đúng là nàng dùng để đánh quân Kim ngày đó, giờ phút này nàng mới nhớ ra, nhưng tại sao Thiết Diễm lại có cây cảm này?

Nàng tìm Cốc Tây Cốc Bắc hỏi, mới biết đúng là do Thiết Diễm tự tay làm, không khỏi hối hận lúc ấy đã quá giận dữ, đã hủy một phen tâm ý của hắn.

Thiết Diễm nhìn đặt cây cầm đặt trước mặt, ôm lấy Lạc Lạc, quay mặt đi, cố giữ vững trấn định đáp, “Là một cây cầm thôi.”

“Nga? Vì sao chàng lại giấu ở bên trong tủ quần áo?” Mị làm sao khinh địch như vậy, dễ dàng buông tha hắn.

“Lạc Lạc, kêu phụ thân đi.” Thiết Diễm không có trả lời, chính là đùa với Lạc Lạc ở trong lòng.

“Phụ thân”, Lạc Lạc cũng thực nể tình hắn, lại hô lên, ở trong lòng Thiết Diễm giờ tay ra giỡn với tay của Mị, ha ha cười.

Thấy hắn thế nhưng là dùng con ngay để che chắn, Mị cũng không lại trêu chọc hắn, lấy qua cầm, đặt ở trên đùi, đầu ngón tay dao động, đàn vang lên vài tiếng đơn giản, mặc dù không dễ nghe cũng không êm tai, nhưng cũng có thể thành khúc.

Nàng nhìn Thiết Diễm, trong lòng đột nhiên an tĩnh lại, nàng nhìn chăm chăm tiểu Lạc Lạc, thanh âm trong trẻo ở trong phòng vang lên, nàng xướng khúc nhạc trước đây mẹ đã xướng cho nàng nghe, khúc Trúc Tia Điều.

『 Một cây trúc tia thẳng tắp, đưa cho ca ca làm tiêu, đặt tiêu lên môi, tiếng tiêu vang lên mang theo muôn loại hoa nở; Ta hỏi ca ca nha, cho ta cây tiêu này được không; Hỏi ca ca nha, cho ta cây tiêu này được không .

Một chú cá vàng nho nhỏ, bơi từ thượng nguồn tới hạ nguồn, vẫy đuôi vẫy đuôi, vẫy đuôi vẫy đuôi, tay cầm cần câu câu ta đi đến; Tiểu muội muội nha, nước trong lắm, cứ bơi đi bơi đi; Tiểu muội muội nha, nước trong lắm, cứ bơi đi bơi đi.』

Tiếng đàn đơn giản, thanh âm của Mị trong suốt như nước suối, làn điệu vui tai làm cho tiểu Lạc Lạc ngồi ở trong lòng Thiết Diễm dựa theo tiếng ca của Mị hươu hươu cánh tay nhỏ bé.

Thiết Diễm cũng là thật vui sướng, cười yếu ớt nhìn Mị, nàng làm vậy là nói cho hắn, nàng thích phần lễ vật này của hắn phải không?

Nghe tiếng ca từ trong phòng truyền ra, mọi người ở trong viện nhìn nhau cười, hy vọng các nàng vĩnh viễn có thể ấm áp hạnh phúc như vậy.

*** **

Chính quân của thái nữ Đại Lý lại tới chơi, Thiết Diễm cùng Lạc Lạc ở trong phòng, Mị ở thư phòng gặp hắn.

Mị đánh giá nam nhân trước mắt, tuấn tú nho nhã, khí độ hào phóng, phong hoa tuyệt đại, là nam nhân mà Dung Nhượng sẽ thích, quần áo hắn cũng không đáng hoàng, thậm chí có thể nói là mộc mạc, không phải cái loại chất phác của Thiết Diễm, mà là một loại thanh nhã mộc mạc.

Nhưng ngay cả khi hắn là tiên tử hạ phàm thì như thế nào, ở trong mắt Mị, hắn xem ra chỉ là một cái hạng người vô ơn bạc nghĩa, hắn có là cực phẩm đi nữa, ở trong mắt nàng không đáng giá một xu; Nhưng, Dung Nhượng, người tài tình hơn người như vậy, thế nhưng vẫn phải trải qua bất hạnh trầm luân.

“Không biết, Mị nhạc sĩ có phải là tri kỷ của vị kia?” Thanh âm nam nhân có chút mơ hồ chờ mong.

“Đúng thì như thế nào, không phải lại như thế nào?” Mị lạnh lùng nói, gương mặt tú trí không có biểu tình gì.

“Vậy bài hát trên đại điện.”

Mị nghe hắn nhắc tới bài hát kia, không khỏi cười lạnh, hắn nêu tài tình thực sự, cùng Dung Nhượng tương đương, lại làm sao có thể không hiểu ý đó? Ngay cả nàng này người ngoài, xem qua cũng hiểu được nổi thất vọng cùng đau lòng của Dung Nhượng.

“Bài hát kia đúng thư tuyệt bút của Dung Nhượng.”

“Thư... Tuyệt. Bút.?” Sắc mặt nam nhân trong nháy mắt tái nhợt như mặt máu, run run nói, “Như thế nào. Lại.”

Nhìn hắn cũng không phải giả bộ, Mị liền không hề lên tiếng, cho hắn thời gian chấp nhận tin dữ.

Thật lâu sau, thanh âm hơi nghẹn ngào của nam tử ở trong thư phòng tĩnh lặng lại vang lên, “Nàng. Vì sao.?”

“Vì tình đã gây tổn thương cho nàng, hận hực mà chết.” Xem ra Dung Nhượng là thực sự yêu nam nhân trước mắt này, nàng gửi thư tuyệt bút cho hắn, nhưng không có nói ra tin dữ của bản thân, không muốn hắn thương tâm. [Sunny: Dung Nhượng ơi là Dung Nhượng! Tỷ thật quá si tình rồi :-

Dung Nhượng, thực xin lỗi, ta sẽ không giúp tỷ giấu diếm đâu. Có lẽ là tàn nhẫn, nhưng ta muốn hắn biết chính mình đã mất đi cái gì; Con người, chỉ khi mất đi thứ gì đó, mới biết được cái gì thật sự quý trọng.

Tĩnh lặng hồi lâu, nam nhân chậm rãi đứng dậy, “Ta đã quấy rầy, như vậy, cáo từ.”

Mị nhìn nam nhân lịch sự tao nhã trước mắt, tựa hồ hắn đã cố gắng kiềm chế bản thân, cặp ánh mắt kia tuy nhìn như bình tĩnh nhưng lại phức tạp vô cùng, lại tiết lộ một nỗi lòng không bình tĩnh, nói vậy Dung Nhượng trong lòng hắn, cũng là không phải bình thường đâu!

“Không tiễn.” Mị đối với nam nhân cảm giác kỳ thật thực phức tạp, nàng thường thức sự tao nhã, trầm ổn của hắn, nhưng không cách nào tha thứ cho sự lựa chọn của hắn; Nhìn hắn, nàng cũng sẽ không tự chủ được nghĩ đến, nếu là Thiết Diễm, sợ cũng sẽ cùng hắn làm ra lựa chọn đồng dạng đi, mỗi

khi nghĩ đến đây, trong cơ thể nàng sẽ gặp một loại kích động đau đớn thấu xương, cũng có thể cảm nhận được nỗi tuyệt vọng bi thống của Dung Nhựt .

Vô luận như thế nào, nam nhân này có lẽ sẽ đem Dung Nhựt chôn sâu trong lòng, trở thành nỗi đau đẹp nhất; Nàng cũng sẽ đem Dung Nhựt – tri kỷ duy nhất của mình- ghi nhớ trong lòng.

Mị đột nhiên rất muốn thấy Thiết Diễm, lập tức đứng dậy rồi đi thư phòng, khi mở cửa, lập tức thấy một lớn một nhỏ ngủ ở trên giường . Thiết Diễm gối đầu dè trên cánh tay, nằm ở trên giường, tay kia thì nhẹ nhàng đặt ở trên bụng của Lạc Lạc , thanh thân ngủ sâu; Lạc Lạc đầu tựa vào ngực hắn, cái miệng nhỏ nhắn khi ngủ hơi hơi chu lên, bộ dáng rất là ngọt ngào .

Mị liền như vậy đứng nhìn phụ tử kia ngủ, bất an trong lòng nhất thời tan thành mây khói, hắn đã là phu của nàng, cũng có nhi của nàng, các nàng sẽ vẫn luôn luôn ở bên nhau, cho đến bạch đầu giai lão.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Tự sau ngày ấy, Thiết Diễm trở về trong cung, đảm nhiệm chức vị thống lĩnh ngự lâm quân, phụ trách an toàn trong ngoại hoàng cung .

Tự sau ngày ấy, mỗi đêm Mị ở trong viện đánh đàn cũng không còn là một người độc tọa, mà sẽ có Thiết Diễm lắng lắng ngồi một bên bồi nàng, nhưng không cách nào cùng nàng uống rượu lâu được.

Tự sau ngày ấy, trên bàn đá ngoài sân, không chỉ có một bầu rượu, vài món ăn nhẹ; Mà còn có cả một bình trà hoa thơm ngát, mấy đĩa điểm tâm tinh xảo.

Tự sau ngày ấy, mỗi đêm Mị đều “động tình”, khi lại ôn nhu muốn Thiết Diễm, có Lạc Lạc ở đó nên Thiết Diễm luôn phải miễn cưỡng áp lực, không thể phát ra âm thanh; khi Mị lại càng thêm kịch liệt âu yếm hắn, khiêu chiến hắn đến cực hạn, đến khi hắn vô lực chống đỡ, nàng liền nuốt vào tiếng hò hét của hắn; Có khi lại ôn nhu hôn, làm cho tiếng rên rỉ của hắn đều biến mất ở trong miệng của nàng.

Đối với Mị mà nói, Thiết Diễm như vậy lại càng làm cho nàng càng thêm trầm luân, vui vẻ không ngừng. Hắn không còn là người cứng nhắc không chế dục vọng như trước, để mặc nàng làm gì thì làm; Hắn hiện tại sẽ đáp lại nụ hôn của nàng, sẽ gắt gao ôm lấy nàng, khi kích tình dâng trào, sẽ gọi tên của nàng.

Mị mới biết được, hắn nguyên lai cũng có thể là quyến rũ mê người, mềm mại e lệ như vậy khi ở trong lòng nàng, làm cho nàng thâm nghĩ càng phải thêm quý trọng hắn hơn nữa.

Nàng luôn bận tâm thói quen luyện thương mỗi sáng của hắn , ban đêm cũng luôn vừa phải mà thôi, sẽ không để cho hắn quá mức vất vả; Nhưng lại sẽ ở những ngày hắn nghỉ ngơi không tập luyện, trêu chọc hắn đến nổi vô lực tự giữ, ở trong lòng nàng trầm luân, không thể kiềm chế dục vọng.

Những ngày như vậy, ngọt ngào như mật.

Những ngày như vậy, hạnh phúc vô lo.

*** **

Những ngày này, Thiết Diễm luôn ở trong cung nhiều hơn trong phủ.

Hắn vừa đi vừa nghĩ đến những lời Hoàng Thượng vừa mới bảo hắn nói với Mị: “Khởi phong.”

Đây là ý gì? Hoàng Thượng không giải thích, hắn cũng không dám hỏi nhiều, chỉ là mang theo một lòng tràn đầy nghi hoặc cùng sầu lo, trở lại trong phủ.

Xa xa, nghe thấy tiếng đàn nhẹ nhàng từ bên hoa viên kia truyền đến , hắn liền biết Mị ở phương nào.

Đứng ở dưới cổng vòm hoa viên, Thiết Diễm thấy người yêu, nhi tử cùng người thân sắc mặt cực kỳ rực rỡ vui vẻ.

Mị tùy ý ngồi ở dưới tàng cây, cầm lại đặt ở trên đùi; Lạc Lạc ngoan ngoãn dựa vào bên phải cạnh người nàng, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, híp mắt, vui vẻ cười; Du Nhiên ôm Thiết Nhị ngồi ở trên ghế đá, Tiểu Mẫn cũng ngồi bên cạnh Lạc Lạc; Thiết Nguyệt cũng là mang theo Thiết Tĩnh ở một bên vui đùa âm ỉ.

Bỗng dung Thiết Tĩnh bỏ nhào vào bên người Mị, non nót hô, “Cửu bà nội, xướng khúc nghe đi.” (Sunny: cửu bà nội =))))))

“Nương, xướng” Lạc Lạc ngồi một bên nhìn nàng, hần chỉ mới nói rõ được hai từ là “Phụ thân cùng nương”, cái từ “xướng” cũng là học theo Thiết Tinh phát âm, có chút mơ hồ không rõ.

“Đúng vậy, tiểu mợ, xướng một khúc đi!” Thiết Nguyệt không hề giữ hình tượng, kéo cao váy, ngồi ở đối diện Mị.

Thiết Diễm thế này mới phát giác, quần áo của mình đều là do Mị chuẩn bị, lại đều là khổ trang*, chưa từng gặp qua cái váy áo nào. [Sunny: khổ trang là quần đây^^~ Mà Diễm ca mà mặc váy chắc dân tình xôn xao dữ lắm đây aaaa =]]]]

“A! A! A!” Thiết Nhị cũng ngồi ở trên đùi Du Nhiên, càng không ngừng “y y nha nha”, Du Nhiên bật cười nhìn về phía nữ nhi, ánh mắt chờ đợi nhìn Mị.

Tiểu Mẫn cười tùm tùm ngồi ở một bên, tiểu mợ xinh đẹp quý giá ngày ấy ở trên đài biểu diễn làm cho hần kinh ngạc không thôi, thanh âm cùng khúc nhạc hay như vậy, hần chưa bao giờ từng nghe qua. [Sunny: đài này là đài lúc sinh nhật Vương Quân ấy]

Mị cúi người hôn Lạc Lạc một cái, gương mặt nhìn về Thiết Diễm đứng dưới cổng vòm, mỉm cười nói, “Hào!”

Nàng biết, Thiết Diễm cũng rất là thích nghe nàng xướng khúc, lại chưa bao giờ từng yêu cầu quá.

Nàng hai tay đặt trên cằm, mở miệng ngâm xướng, làn điệu vui tươi, từ nghĩa ngắn gọn dễ hiểu.

『 Đón ánh sáng mặt trời , chúng ta bắt đầu mạo hiểm

Mặc kệ phía trước xa xôi cỡ nào, vẫy tay hướng ngày hôm qua rồi nói “hẹn ngày tái kiến”.

Ta muốn cho giấc mộng này cứ mãi như vậy.

Nào cùng ta dừng cảm tiến bước.

Không sợ hãi, không lui về phía sau, không dừng bước;

Phải kiên cường, phải tự tin, học cách độc lập;

Còn phải vì tình, vì tín, thành yêu;

Vì nghĩa, làm cho người ta sinh trần ngập kỳ tích;

Còn có thiên, còn có, còn có ta;

Còn có hần, còn có người, có lấy dũng khí;

Chờ mong sẽ có một ngày, ta đem khúc nhạc này truyền bá thế gian.』

[Sunny: ta chém bài này đây =)))]

Nàng, đây là đang dạy đạo lý làm người cho các oa nhi sao? Có phải hay không còn quá sớm đi. Thiết Diễm bật cười, rồi đi qua, phiền não trong lòng vừa rồi, tựa hồ phai nhạt rất nhiều.

Nàng, tựa hồ luôn tự tin, không bao giờ chịu khuất phục như vậy.

*** **

“Khởi phong ?” Mị cùng Thiết Diễm ngồi ở trong thư phòng, nghe được Thiết Diễm truyền lời, nàng thì thảo luận lại, trong lòng liền nghĩ, “Nói theo cách khác, câu này có nghĩa là ngày lành lại bắt đầu rồi.”

Dứt lời, ngẩng đầu nhìn Thiết Diễm đối diện, mày nhíu lại, biết hần trong lòng nghi hoặc, nàng liền nói, “Tiết gia muốn phản.”

Bốn chữ, lại làm cho thần sắc bình tĩnh của Thiết Diễm đột biến, trong triều đình âm thầm đấu đá, người lừa ta gạt thật sự không phải hần muốn là có thể ứng phó. Hần thuở nhỏ đã sống ở Bắc Cương, đi theo các tỷ tỷ bảo vệ ranh giới Đại Tổng bình an, cho dân chúng một cuộc sống yên ổn.

Nhưng trận chiến ở Hà Gian, từ khi di nương, các tỷ tỷ toàn bộ đã lấy thân báo quốc, hần liền lập chí chắc chắn sẽ kế thừa di chí của các nàng, cả đời không lấy thân, lấy hết sức lực cả đời, tuyệt không để cho Kim nhân đặt chân sang nước Tống nửa bước.

Năm ấy, vì hần, mà Thiết gia trên dưới đều phải chịu liên lụy, ác mộng ba năm ở Tiết phủ, hần xem đó như là sự trừng phạt của chính mình nên nhận. Trong lòng lúc ấy chỉ mong mình có thể lưu lại một mạng, một lần nữa đem ánh sáng đến Thiết gia.

Cũng không từng tưởng tượng, hần có thể lấy thân nam tử vào triều đường. Vào triều rồi, hần lại phát hiện chính mình không thích hợp với loại chiến trường như vậy, đúng là xứng với câu: “minh thương dễ tránh, ám tiễn nan phòng”. [Sunny: ta hoá câu này :X:> cái gì trước mắt thì dễ tránh, chứ sau lưng thì bó tay =]]

Nhưng người nhà Thiết gia trong triều không có thế lực gì, hẳn chỉ có thể ăn nhấm, cố gắng thích ứng.

Thiết Diễm ánh mắt phức tạp nhìn thê chủ đối diện, hẳn đến nay vẫn có thể vững vàng ở trong triều đình, nàng nhất định âm thầm giúp hẳn rất nhiều, sương mù trước kia che lấp trước mắt hẳn tựa hồ đã dần dần tiêu tán.

“Không cần lo lắng, Hoàng Thượng cũng đã sớm có chỉ sách ứng đối.” Mị thấy Thiết Diễm vẻ mặt phức tạp, sầu lo thật mạnh, liền nói lời an ủi. Nàng lại biết hẳn tất sẽ liên lụy trong đó, Hoàng Thượng nếu là phải đối kháng Tiết gia, chỉ có thể dựa vào ngự lâm quân trong tay hẳn.

*** **

Ngày ấy sau khi trong thư phòng nói chuyện, công việc của Mị liền bắt đầu lu bù lên, lúc nào cũng bị Hoàng Thượng chiêu vào cung “hiền nhạc”.

Nhưng hiện tại may mắn là do ngày đó Mị vì quá cuồng tín nên đã đánh gục cả vạn quân kim, tuy rằng tin này đã lưu truyền khắp nơi, nhưng, không người nào biết thân phận thật sự của người đã đánh bại ngàn vạn quân kim kia, ngay cả mẫu nữ Tiết gia cũng không biết tình hình, nếu không, tất đã sinh biến cố.

“Muội có đối sách nào không?” Triệu Lang đem tin tức tình báo đưa cho Mị. Từ lúc Mị ở trong phủ dưỡng thân, nàng đã sai ám vệ trực tiếp đem động thái của Tiết gia báo cho Triệu Lang, để nàng ứng đối.

Mị như trước dựa vào nhuyễn tháp, tay lật xem tình báo, thần thái tuy thư giãn, nhưng lại lộ ra một cổ mị thái dày đặc. Triệu Lang âm thầm lắc đầu, mấy ngày không thấy, nàng cư nhiên lại đẹp hơn trước vài phần, thật sự là càng ngày càng giống nam tử mà.

“Tay chân của các nàng thật đúng là không phải chậm bình thường a!” Mị xem hoàn xong liền lắc đầu, Tiết phủ thế nào đã từ hồ ly béo thành tinh a! Thật đúng là chu đáo, cư nhiên còn đồng ý với Nhật Bản, muốn “treo cổ” Đại Lý. Cứ như vậy, phòng chừng ngay cả kim nhân, Thổ Phiên các nàng cũng sẽ đi kết minh. Vậy, nàng phải chờ tới khi nào a? [Sunny: ôi mẹ ơi — ng ta cướp nước, thế mà Mị tỷ bảo phải chờ tới khi nào ngta mới tới cướp là sao =]] ngồi chờ nữa mới ghê =]]

Nàng còn muốn an nhàn sống tiếp cuộc sống hiện tại, nên sớm một chút đem tảng đá này đá văng ra đi!

“Hoàng Thượng, không bằng hạ chỉ thu binh quyền đi!” Mị cầm tình báo trong tay, ném tới một bên, nhắm mắt lại, miễn cưỡng nói. Có phải hay không nên để hoàng đế ra tay một chút, nàng vẫn là cảm thấy hoàng đế ra tay so với mình ra tay lúc nào cũng tốt hơn.

“Thu binh quyền?” Triệu Lang ngộ ra, nàng đây là muốn bức phản sao! Ngự lâm quân có thể địch trọng binh trong tay Tiết gia sao? Tuy nói Mị, một người có thể địch ngàn quân, nhưng rốt cuộc Tiết gia vẫn là binh lính của Đại Tổng, giết hết cũng không được a! Nhưng phản nghịch cũng không thể nuông chiều được.

“Hảo!” Triệu Lang vỗ bàn, cứ liều mạng đi, dù sao nàng cũng đang thực buồn chán mà.

*** **

Một ngày nay, Diễm canh phòng nghiêm ngặt khắp hoàng cung.

Này một đêm, ánh sáng mặt trăng, chiếu rọi khắp nơi.

Ngoài điện Phụng Thiên, việc canh gác tuần tra, hết thảy như thường.

Trong điện Phụng Thiên, Triệu Lang ngồi ngay ngắn ở sau phượng án, Hiền vương, Tể tướng cùng Trung Hiếu vương Thiết Dĩnh đứng ở trong điện, có chút nghi hoặc, không biết Hoàng Thượng vì sao tuyên các nàng vào cung giữa đêm khuya. Lại nhìn sang hướng trấn quốc tướng quân Thiết Diễm cùng nữ nhạc sĩ xinh đẹp kia, Mị đang đi vào, vì sao nàng cũng ở đây?

Thiết Dĩnh cũng là có biết một chút, dù sao nàng cũng đã nghe Thiết Loan nói lại khi Thiết Diễm bị thương, Mị đã giận dữ đánh chết cả vạn kim nhân, nàng lúc ấy giết mình không thôi. Sau lại nghe Thiết Loan miêu tả đội thân vệ mười tám kỵ kia, không khỏi làm cho nàng liên tưởng đến một cái lời đồn dãi thời viễn cổ, kia, sẽ là thật sự sao?

Nếu quả thực như thế, đứa con dâu này thân phận sẽ cao quý như thế nào đây? Nhưng nàng tuổi trẻ như vậy, lại có công lực cao thâm như thế, không ngờ đã luyện tới mức suất thần nhập hóa?

Mị nhìn trời tối đen, biết vẫn còn sớm, chẳng lẽ một đám người liền như vậy đứng ở chỗ này, mắt to trừng mắt nhỏ sao? Nàng xoay người đón lấy ngân thương trong tay Thiết Diễm, lôi kéo hẳn đi hướng nhuyễn tháp nàng thêm nhỏ dãi thật lâu này giờ.

Đem Thiết Diễm ấn xuống, ngồi ở trên nhuyễn tháp, nàng đặt thương tựa vào một bên, Mị không đợi Thiết Diễm phản ứng, liền xoay người ngồi lên nhuyễn tháp, nằm ở trên đùi hẳn, than thở, “Diễm, đừng nhúc nhích, để cho ta ngủ một lát, mệt mỏi quá!” Nàng là do mất máu, mới nghỉ vài ngày, liền lại vì công việc mà bận rộn, hôm nay, trời còn chưa sáng liền tiến cung, nàng thật lâu chưa từng được ngủ ngon rồi a, buồn ngủ quá!

Thiết Diễm nghe vậy có chút cứng ngắc, dừng lại động tác muốn đứng dậy. Ngủ một lát? Nàng thật đúng là..... Hoàng Thượng an vị ở một bên, Hiền vương cùng Tể tướng cũng đứng ở trong điện, nàng lại..... Nhưng là, những lời nàng mới vừa nói lộ ra ý mệt mỏi, làm cho hẳn chần chờ ngồi ở chỗ kia, không dám động.

“Không có gì đâu, để cho nàng ngủ đi, nàng đã nhiều ngày vất vả, cũng đủ mệt mỏi rồi.” Triệu Lang hướng Thiết Diễm vẫy vẫy tay, chường ngại vật trong ngoài hoàng cung, đều là do nha đầu kia thiết kế, sau đó giao cho Thiết Diễm an bài. Nhất cử nhất động của Tiết gia đều là do nha đầu kia theo dõi, nàng cũng nhất định rất mệt mỏi rồi, chắc chắn sẽ không để ý quang cảnh gì nữa đâu. Vẫn là để cho nàng nghỉ ngơi một chút đi!

Hiền vương cùng Tề tướng nhưng cũng trở mắt nhìn nữ nhân ngủ trên đùi của Thiết Diễm, nàng thật sự là..... Không biết nói gì nữa.....

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Trong điện Phụng Thiên là một mảnh yên tĩnh. Hiền vương, Tề tướng cùng Thiết Dũng ngồi ở phía dưới, thỉnh thoảng lại nhìn Triệu Lang ngồi ở sau phượng án, chỉ thấy nàng ngồi ở trên ghế, nhìn văn thư trên án, thật lâu không có biểu hiện gì.

Các nàng rốt cuộc là phải chờ cái gì đây?

Đột nhiên, Mị trên đùi Thiết Diễm có động tĩnh, nàng mở mắt ra, nhìn nhìn Thiết Diễm phía trên, khẽ cười cười, sau đó xoay người đứng lên, song chường đặt trên đùi Thiết Diễm, vận Hồn Nguyên Công, thay hẳn khơi thông huyết mạch. [Sunny: Mị tỷ đúng là chu đáo quá mà ^^]

Thiết Diễm chỉ cảm thấy một dòng nước ấm chạy cho kinh mạch, trên đùi không còn cảm giác tê tê như khi nãy nữa, đây, là lần đầu tiên nàng ở trước mặt hấn sử dụng nội công.

Triệu Lang nhận thấy được động tĩnh của Mị, quay đầu nhìn sang, hỏi, “Đến rồi?”

“Ân!” Mị một bên vận công, một bên đáp, “Đã đến cửa cung.”

Đã đến cửa cung? Triệu Lang trừng lớn mắt nhìn nàng, kia không phải còn có mấy tầng cung cấm nữa mới đến được Phụng Thiên điện sao? Nha đầu kia công lực thật đúng là đã tiến bộ, nhưng phương pháp đạt công lực như vậy, vẫn là nên quên đi. Sắc mặt nàng hiện tại, thủy chung không hồng nhuận bằng lúc trước a.

Thiết Diễm nghe các nàng đối thoại, lập tức đề thương đứng lên, Mị liền đưa tay giữ chặt hấn, “Chàng đi đâu?”

“Ta ra ngoài.” Thiết Diễm cúi đầu nhìn Mị, vẻ mặt nghiêm túc. Hoàng Thượng hôm nay bảo hấn đem ngự lâm quân phân bố tới những chỗ tối, nhìn thì tán loạn, kì thực là ngầm có huyền cơ. Xem ra Tiết gia hôm nay sẽ đến đây. Những lời Mị nói hi nãy, xem ra kẻ phản nghịch kia đã tiến cung rồi.

“Không cần, chàng ở trong này bảo vệ Hoàng Thượng thì tốt rồi, bên ngoài không cần chàng quan tâm.” Mị lôi kéo hấn về, có nàng ở trong này, như thế nào cũng sẽ không cho hấn đi xung phong. Tuy nàng biết Tiết Thống không phải đối thủ của hấn, nhưng bên trong loạn quân chuyện xấu thật là nhiều lắm, huống chi còn có lão hồ li Tiết Khả thâm tàng bất lộ kia.

Khi hai người nói chuyện, bên ngoài đã dần dần truyền đến tiếng binh khí đánh nhau. Triệu Lang nhú mày, như thế nào liền đến nhanh như vậy?

Mị cũng hiểu được có vài phần ngoài ý muốn. Tiết gia mẫu nữ này khi nào lợi hại như vậy? Nàng đứng lên, đối với Thiết Diễm nói, “Chàng hãy bảo vệ tốt Hoàng Thượng.” Không cho hấn cơ hội phản bác, nàng lập tức hướng cửa lớn đi ra.

*** **

Ngoài điện Phụng thiên, mẫu nữ Tiết gia mang binh vây quanh đại điện, trong cung, thị vệ đứng thành một hàng, ngăn ở dưới cầu thang.

Đột nhiên, cửa đại điện chậm rãi mở ra, một bóng dáng mảnh khảnh đi ra, trong điện, xa xa có thể thấy được Hoàng Thượng Triệu Lang ngồi ở chính giữa, Thiết Diễm nâng thương đứng ở trước bàn, cùng Hiền vương, Tề tướng, Trung Hiếu vương Thiết Dũng ở bên trong đại điện.

Trên khuôn mặt hòa ái dễ gần ngày thường của Tiết Khả, không còn đôi mắt nạt nhen nữa. Nguyên lai, Hoàng Thượng cũng không như nàng suy nghĩ, khoanh tay chịu chết. Nhìn Thiết Diễm đang nâng thương đứng kia, đôi mắt nhỏ của nàng chợt lóe tinh quang.

Nhìn bóng người tinh tế đi tới trước cầu thang, nàng đưa đuốc lại gần. Đứng là đệ nhất nhạc sĩ cung đình Thiết Mị, là cái nữ nhân ở rể kia sao?

“Ngươi như thế nào lại ở đây?” Câu hỏi kia không cần nói cũng biết là xuất phát từ ai, tất nhiên là Tiết Thống.

“Tiết gia mưu phản, kịch vui như vậy, ta lại như thế nào có thể bỏ qua?” Mị đáp thoải mái, một câu làm rõ ý đồ của Tiết gia, trong mắt Tiết Thống lại chợt lóe sát khí. Bộ dáng thương tích đầy mình của Thiết Diễm khi đấy, nàng chưa bao giờ từng quên, nhân tiện hôm nay, nàng muốn đòi lại tất cả.

“Ngươi muốn như thế nào?” Lần này đến phiên Tiết Khả mở miệng, nhìn tư thái thanh thần của Mị, trong lòng nàng chợt hơi run. Nữ tử này, từ đầu đến

cúi nàng cũng không từng nhìn thấu được. Bởi vậy, nàng mới có thể thận trọng, kiên nhẫn không phát tiết, lúc này nếu không phải đã bị bức đến đường cùng. Nàng cũng sẽ không trực tiếp tạo phản.

“Ta muốn như thế nào?” Mị cười quyến rũ, nhưng ý cười cũng không xuất hiện tron đôi mắt, “Từ xưa đến nay, đối phó với những người có mưu đồ tạo phản không phải chỉ có một từ “sát” sao!”

Đang nói đến đây, Mị đã đứng ở trước mặt Tiết Thống, một chưởng đánh ở vai trái của nàng, chỉ nghe “răng rắc!” một tiếng, xương vai của nàng đã vỡ nát.

“Ngươi.....” Tiết Thống căn bản không thấy rõ nàng khi nào đã đến trước mắt, khi trên vai cảm thấy đau đớn, định chặt vật lác mình tránh ra, tay trái cũng đã không thể nhúc nhích, chỉ cảm thấy đau đớn đến tận xương tủy.

Nàng ném roi da trong tay, đoạt trường kiếm trong tay binh sĩ đứng một bên, nghiêng người nghênh đón.

“Thống nhi,” Tiết Khả quát một tiếng, ngăn cản Tiết Thống. Trong lòng nàng không khỏi lo lắng, xem thân pháp nhanh như thiểm điện mới vừa rời của Mị, Tiết Thống căn bản là không phải đối thủ của nàng.

Mị rõ ràng có thể một chưởng lấy đi tánh mạng người kia, nhưng nàng cũng không nguyện để cho nàng chết dễ chịu như vậy. Phải từ từ đánh gãy các đốt ngón tay, sau đó là vai trái, tới khuỷu tay của tay trái, sau đó lại đến cổ tay tay trái, kế tiếp là đầu gối chân trái, cổ chân chân trái của nàng.

Tiết Thống đã đau đến cả người đầy mồ hôi lạnh. Cũng đã sáng tỏ chính mình không phải đối thủ của Mị. Nàng vốn muốn thối lui, nhưng lại bị Mị ngăn lại, lại tung ra một chưởng, nhưng Tiết Khả đã rút kiếm đâm tới, đem Tiết Thống kéo về.

Cúi người xem xét, mới phát giác Tiết Thống khớp xương toàn thân sớm đã nát, kinh mạch đứt đoạn, từ giờ chỉ có thể là phế nhân.

Tiết Khả trong lòng tức giận, rút kiếm tiến lên, cùng Mị đánh một trận sinh tử.

Cùng lúc đó, một đạo bóng dáng màu trắng mang theo ngân quang, như tên bắn lao vào bên trong đại điện, thẳng tới gần Triệu Lang, Thiết Diễm nâng thương, ngăn trở một kiếm kia. Đang định nghênh chiến, đã thấy bốn đạo bóng dáng từ tứ phía trực tiếp nghênh hướng người nọ.

Bốn người này đúng là thuộc hạ bên người Mị. Thiết Diễm sớm biết bốn người người này mang võ công, nhưng hôm nay thấy qua, mới biết đều là cao thủ hàng đầu, giấu mình trong điện cư nhiên cũng không bị ai phát hiện.

Lại nhìn Tiết Khả đối chiêu với Mị hướng ngoài điện. Thủ pháp của nàng mới vừa rồi đánh cho Tiết Thống bị thương thật là âm ngoan mau lẹ, nay đối phó với Tiết Khả, cũng là tư thái thật thoải mái, ứng phó tự nhiên, võ công cùng công lực của nàng cao thâm như vậy sao? Hẳn thật là không ngờ tới được a!

Nàng đem bốn người này đặt trong điện, tất là vì hộ vệ Hoàng Thượng. Bảo hấn ở trong điện thủ vệ Hoàng Thượng, nàng cũng là vì lo cho an nguy của hấn, trong lòng hấn không khỏi ám áp dị thường. Mặc dù là các tỷ tỷ có khi cũng sẽ quên hấn là thân nam nhi, nhưng chỉ có nàng, cho tới bây giờ cũng đều là xem hấn là nam nhi mà cẩn thận chăm sóc, bảo hộ.

Thiết Diễm cân nhắc, vẫn là gắt gao nhìn chăm chú vào mấy người chiến đấu trong điện. Thiết Dũng che chở Hiền vương cùng Tể tướng lui tới một bên, ánh mắt lo âu nhìn Triệu Lang ngồi ở chính giữa, thần sắc tự nhiên cũng không lo sợ. Các nàng thật không biết Triệu Lang như thế là vì đối với Mị tín nhiệm tuyệt đối, cũng tuyệt đối tin tưởng người cảm thương đứng ở trước mặt nàng, là bóng dáng kiên nghị của trấn quốc tướng quân.

Nàng tin tưởng, các nàng nhất định sẽ bảo hộ nàng chu toàn, kia, nàng lại có thể nào thất thủ trước mặt người khác được.

*** **

Vài tiếng đánh nhau xong, bóng trắng kia liền lui tới một bên đại điện, bốn người bọn Cốc Đông cũng đứng chắn trước người Thiết Diễm.

Mọi người thế này mới thấy rõ bóng trắng kia đúng là một nam tử áo trắng, nam tử có thể có công lực như thế vốn là rất hiếm, huống chi lại là một người xinh đẹp như hoa, đoan trang tú lệ, cái loại phong tư này thật là thể diện ít có. [Sunny: ôi mẹ ơi mỹ nam nào đâyyyyyyyyy :-ss]

Nhưng mỗi ngày, mọi người đã được nhìn thấy Mị họa thủy đến bậc này rồi, dù đẹp đến mấy trong mắt mọi người cũng không kinh hãi lắm nữa. Nhưng bọn họ cũng thực cảm thán công lực cao thâm của công tử này, tứ phương* hợp lực cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn trở hấn mà thôi. [Sunny: tứ phương là bốn ng Đông, Tây, Nam, Bắc ấy]

“Các ngươi chỉ thường thôi.” Nam tử mở miệng châm chọc, thanh âm lại giống như châu ngọc, thanh thúy động lòng người.

“Nha..... Kia, không bằng ta cùng ngươi đấu vài chiêu, thế nào?”

Đáp lời người kia, cũng là Mị đang đi vào đại điện. Mới vừa rồi thấy Thiết Diễm nâng thương chắn kiếm, lập tức trong lòng nàng quỳnh lên, liền không hề muốn cùng Tiết Khả đùa giỡn nữa, hạ mấy chiêu xuống dưới, lập tức chế trụ nàng, ném cho thị vệ, liền lác mình tiến vào trong điện.

Đáp lời là lúc, ánh mắt nàng lại ở trên người Thiết Diễm đánh giá qua lại. Thấy hấn mạnh khỏe, ánh mắt nàng mới phóng tới trên người nam tử áo trắng kia.

“Ngươi là người nào?” Nam tử có chút hồn giận, lấy tướng mạo của hắn mà so, khi nào không phải là tiêu điểm của mọi người chứ. Mà nữ tử này mới vào trong điện, ánh mắt lại dừng ngay tại trên người vị tướng quân một thân anh khí nữ tử kia, giờ phút này khi nhìn về phía hắn, trong đôi mắt nàng cũng không hề dao động.

“Thiệt Mị.” Mị đơn giản đáp, trong lòng cũng là nghĩ, Tiết Khả làm sao thành được cao thủ như vậy, thế nhưng có thể đánh lui bốn người Cốc Đông các nàng.

“Ngươi.....” Nam tử thấy nàng giọng điệu như có lệ, không khỏi tức giận, rút kiếm chỉ hướng Mị.

Mị cũng không đánh trả, chính là lắc mình tránh đi, cùng hắn chạy như thế, chỉ cảm thấy người này nội lực không đủ. Kiểm pháp tuy cũng là tinh diệu, nàng cũng không khỏi ý nghĩ muốn xem thử vài chiêu.

Nam tử lại bị sự thanh thản của nàng chọc giận, nàng cố tình để hắn không thể chạm vào một mảnh góc áo của nàng như vậy, trong lòng hắn cũng đồng thời bị chọc giận, vàng khơi dậy lòng hao thẳng trong hắn, kiếm chiêu đột nhiên trở nên phiền phức sắc bén, những chiêu thức kia cũng bù lại cho việc hắn không đủ nội lực. Mị lại càng có vài phần chật vật.

Hắn càng làm vậy càng khơi dậy sự hưng phấn của Mị, nàng không khỏi khẽ cười một tiếng, tay không cùng hắn đối chiêu. Qua vài chiêu, liền đoạt đi kiếm trong tay nam tử.

Nam tử có chút khiếp sợ đứng ở trong điện, không biết nàng rốt cuộc như thế nào có thể đoạt đi kiếm trong mình, trong lòng không khỏi ngạc nhiên.

Mị lại chính là hơi hơi đánh giá thân kiếm một chút, không sai, bất quá vẫn là không bằng hàng tồn kho trong hỗn nguyên cung a! Nàng cổ tay khẽ nhếch, đem kiếm trả lại cho nam tử áo trắng kia.

Nam tử áo trắng không nói hai lời, rút kiếm về, trên mặt tràn đầy thần sắc ảo não xấu hổ. Mị lại cảm thấy đã lâu chưa từng có người nào cùng nàng đối chiêu lâu như thế, nàng lập tức cũng không dừng được mà đối vài chiêu với hắn, thẳng đến khi lại thuận tay sờ qua kiếm của hắn.

Sau khi tiếp nhận thanh kiếm, nam tử kia vẫn là đứng tại chỗ, kinh ngạc nhìn Mị nửa ngày, thì thảo hời, “Ngươi, đến tột cùng là người phương nào?”

Mị nâng mi, cười nói, “Thiệt Mị, mới vừa rồi không phải đã trả lời rồi sao? Sao trí nhớ của công tử không tốt vậy a!”

Lời còn chưa dứt, một vị hồng y nữ tử chợt xuất hiện bên trong đại điện, tay cầm một thanh đao, đâm thẳng hướng Thiết Diễm.

Mị trong lòng nhảy dựng, nàng không ngờ lại chưa từng phát hiện ra người này có mặt ở đây. Thân hình nàng cực nhanh tiến lên, đem Thiết Diễm kéo lại trong lòng. Mị tức giận, hai ngón tay kẹp lấy thân kiếm, vận nội kinh, đem cây kiếm gãy thành mất đoạn. Thủ pháp kia, công lực kia, làm cho mấy người có ở đó đều kinh ngạc không thôi.

Hồng y nữ tử lại không muốn ham chiến, trực tiếp bỏ đoạn kiếm trong tay, quay người kéo nam tử áo trắng, hướng ngoài điện lao đi. Nam tử áo trắng quay đầu lại, hai mắt nhìn chằm chằm người Mị gât gao ôm trong lòng kia. Người được nàng ôm trong ngực kia, không có cái gì gọi là có một cái khí chất nam nhân. Nàng cùng hắn, là cái quan hệ gì?

Đó là ý niệm duy nhất trong lòng hắn lúc đó.....

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Trong điện Phụng Thiên đã khôi phục vẻ trang nghiêm và yên tĩnh trước kia. Triệu Lang đang cùng Hiền vương, Tể Tướng thảo luận xử trí việc Tiết gia. Hiền Vương và Tể Tướng thỉnh thoảng nhìn về hướng Mị nằm ở trên nhuyễn tháp ra vẻ đang ngủ.

Nữ nhân này chỉ là một nhạc sĩ nhưng lại có võ công cao thâm như vậy, khó trách nàng có thể dễ dàng chịu đựng được Bát Ký Từ Long Tiên. Lúc ban đầu còn hoài nghi nàng mê hoặc Hoàng thượng, cũng đều là bởi vì dung mạo nhu mì kia của nàng. Nhưng hôm nay nhìn đến nàng có ý trân trọng đối với Thiết Diễm, giữ gìn tình cảm với Thiết gia thì sợ là bọn họ đã hiểu lầm.

Thiết Diễm cùng Thiết Dũng đang quét sạch dư đảng Tiết gia, loại bỏ nội gian trong cung. Điều này làm cho Thiết Mị ở trong điện Phụng Thiên có thể tìm kiếm nhuyễn tháp rồi leo lên nhắm mắt liền ngủ. Thần sắc thật cứ như đang thoải mái như ở trong nhà mình vậy.

Hoàng Thượng thậm chí còn vẫy cung nhân đến lấy chăn gấm rồi đắp lên cho nàng, khi thảo luận cùng bọn họ thì cũng cố ý đề thấp thanh âm. Ai! Quan tâm sùng ái thành như vậy, có thể trách bọn họ loạn tưởng sao?

Ba người khe khẽ rời rầm thảo luận, triệu kiến vào giờ khuya như vậy thật đúng là kinh nghiệm thực mới mẻ đây! Thẳng đến lúc nói việc xử trí mẫu nữ Tiết gia, thì Mị vốn đang ngủ lại nói một câu “trong mộng”: “Giữ Tiết Thống lại.”

Trong điện lại tiếp tục yên tĩnh một lát.

Nàng, rốt cuộc lại ngủ thiếp đi sao? Ba người nhất trí nghĩ như thế.

Mị cũng không từng giải thích thành lời, nàng thật sự là quá mệt mỏi rồi. Mặc dù ở trong phủ để tỉnh dưỡng mấy ngày rồi, nhưng mấy ngày nay lại bồn ba, hơn nữa mới vừa rồi đánh nhau một phen làm cho tinh lực để dành của mấy ngày cũng dùng không còn bao nhiêu nữa rồi. Vốn đang mơ mơ màng màng nghe bọn họ thảo luận, cho đến lúc nói tới Tiết gia mẫu nữ thì nàng mới mở miệng. Tiết Thống, nàng như thế nào dễ dàng buông tha nàng ta như vậy. Nàng cũng muốn nàng ta nếm thử tư vị bị tra tấn. Có lẽ, còn có thể làm cho nàng ta nhảm nhí nhiều hơn nữa Nghĩ như vậy, nàng cuối cùng thả lỏng tâm thần, nặng nề ngủ.

Đợi cho Mị lại mở mắt ra, trong điện đã là hoàn toàn tối om, ánh trăng nhàn nhạt xuyên thấu qua song cửa sổ chiếu vào trong điện. Nàng nhìn thấy Thiết Diễm tay cầm ngân thương, nhắm mắt ngồi ngay ngắn ở bên cạnh nệm thấp của nàng.

“Diễm?” Vì sao hắn ngồi ở chỗ này?

“Nàng tỉnh rồi à.” Thiết Diễm mở mắt ra, quay đầu lại. Khi hắn đến thì nàng đang ngủ thật sâu, Hoàng Thượng thấy hắn đã đến liền về tẩm cung.

“Chàng như thế nào ngồi ở đây?” Lúc này Mị mới nhớ tới chính mình còn ngủ ở trong điện Phụng Thiên.

“Nàng ngủ thực say.” Đúng thế, thấy nàng ngủ say như vậy, nên hắn không muốn đánh thức nàng. Dù sao khi hắn đánh giấc thì cũng thường xuyên nghỉ ngơi như thế, chẳng qua là một đêm thì cũng có sao.

“Chàng.....” Mị không biết nói cái gì cho phải. Đứa ngốc này, nếu nàng ngủ một giấc thẳng hừng đông thì chẳng lẽ hắn liền ngồi đến hừng đông như vậy “Chàng cũng đi lên ngủ đi.”

“Nhưng mà.....” Thiết Diễm có chút do dự, nơi này là điện Phụng Thiên, là nơi Hoàng Thượng thiết triều, chỗ để bàn chính sự. Sao có thể nghỉ ngơi chốn này được chứ?

“Nhưng cũng chẳng sao, lên đây!” Mị vươn tay cời áo dài của hắn.

Thiết Diễm đưa tay giữ nàng lại nói nhỏ: “Ta tự làm.”

Thiết Diễm buông ngân thương, cời áo bào, chỉ còn vền vện áo đơn với khó leo lên nằm ở mé trong của nệm thấp. Ở trên người phủ chăn gấm còn ấm hơi cơ thể của nàng.

Mị xoay người đè lên Thiết Diễm gọi nhỏ “Diễm.”

Một tiếng gọi này lại làm cho cả người Thiết Diễm trong nháy mắt cứng ngắc lại. Mỗi lần khi nàng muốn hắn thì lại dùng loại ngữ điệu này để gọi hắn. Nhưng mà, hiện tại là ở trong cung, mà còn là trong điện Phụng Thiên. [Sunny =)] rồi hiểu =))]

“Mị, đừng.....” Âm thanh của Thiết Diễm cũng có chút gượng gạo “Nơi này, không được.”

“Vì sao không được?” Mị nhẹ nhàng đụng chạm bạc môi của hắn, còn hơi lạnh lạnh. Ban đêm mà ngồi như vậy chỉ vì không muốn làm nàng bực tình, Diễm như vậy lại làm cho lòng của nàng có nỗi đau quen thuộc.

Diễm của nàng, chính trực lại thiện lương, mỗi lần đối diện Tiết Thống thì ngay cả oán hận cũng không từng có, như thế chẳng qua lại càng làm nàng thêm phần hận.

Hắn có thể áp ủ ba năm đó, nhưng nàng thì không. Nỗi đau của hắn, vết thương của hắn đã sớm khắc sâu ở trong trí nhớ của nàng, không thể xóa nổi.

Bất cứ kẻ nào làm hắn bị thương, nàng cũng sẽ không nhân nhượng, cũng sẽ không buông tha. Ngoại lệ duy nhất trước mắt là Thiết Loan, đứa cháu gái mà hắn coi trọng.

Câu hỏi của nàng làm cho Thiết Diễm nghiêng người xoay lưng về phía nàng. Hắn nhắm mắt lại không có trả lời. Nàng biết rõ rồi mà còn cố hỏi. Mị thấy hắn như vậy chỉ cười cười, từ sau lưng ôm lấy hắn. Cách tắm áo đơn nàng bắt đầu tỉnh tề cần cần nhay nhay rồi hôn từ lưng hắn. Việc này tựa hồ đã biến thành sở thích của nàng, nàng thích hôn cần lưng hắn như vậy, bởi vì Cả người Thiết Diễm bắt đầu run rẩy, hắn muốn xoay người lại ngăn cản. Nhưng lại bị động tác áp chế của Mị làm không thể động. Hắn chỉ cảm giác tay nàng đã vươn đến trước ngực hắn, cời bỏ áo đơn của hắn, sờ lên ngực hắn, nhẹ nhàng xoa nắn hạt đồ trước ngực hắn. Thiết Diễm gắng sức cắn chặt môi, cương cứng người, trong đầu lại càng cảm thấy hỗn loạn; Mị đã cời quần áo hắn, hơn nữa dùng sức cần cái lưng trần cảm của hắn, hạt đồ trước ngực thì được hai tay của nàng thưởng thức. Hắn cảm giác con nóng trong cơ thể tăng vọt triệt để làm cho hắn suýt nữa nhịn không được mà rên rỉ trong miệng. Hắn càng kiềm chế thì Mị âu yếm lại càng kịch liệt, Thiết Diễm cuối cùng chịu khuất phục khoái cảm đang không ngừng dâng lên mà run run phát tiết.

Thiết Diễm có chút thờ dốt hỗn hển, ở trong đại điện hết sức im lặng lại có vẻ cực kỳ rõ ràng, Mị thấy hắn mặc dù đạt tới cao trào nhưng lại vẫn gắt gao đè nén rên rỉ thì không khỏi cười gian một tiếng. Nàng vươn ngón tay bôi nhiệt dịch lên bụng hắn, lại dùng chân nâng chân hắn lên. Thiết Diễm vẫn còn đang trong dư âm cao trào nên cả người vô lực, trong đầu choáng váng, căn bản không ý thức được động tác của Mị.

Khi một ngón tay của Mị thâm nhập vào trong người Thiết Diễm thì hần thấp giọng kinh hô, âm thanh bởi vì chịu áp lực mà trầm thấp rất nhiều “Mị..... Nàng, muốn làm gì?” Mị không có đáp lại lời hần hỏi nhỏ, cảm nhận hần tựa hồ chưa thấy đau đớn liền thử hướng chỗ cần tìm kiếm, tìm kiếm cái gọi là mẫn cảm của nam nhân* kia. [Sunny: trời ơi =)] sao giống đam mỹ vậy nè =))]

Ngón tay của Mị vừa đề lên mặt trong của hần thì Thiết Diễm bắt đầu co giật mạnh, trong miệng thốt ra rên rĩ “Mị..... Không cần..... Ta..... tuyệt..... Kỳ quái.....”

Mị chỉ xoa bóp vài cái, hần lại co rút mấy lần nữa rồi tiết, lần này cũng là kèm thêm tiếng thét chói tai vang dội làm cho Mị cũng không khỏi kinh ngạc cho sự mẫn cảm của hần. Dĩ nhiên, cứ như vậy.....

Lật hần nằm ngửa, nàng thấy Thiết Diễm vẫn còn đang trong kích tình, môi hơi hé mở, hô hấp dồn dập, trong mắt nhắm chặt đã có nước mắt chảy xuống.

“Diễm?” Hần làm sao vậy? Mị cúi người hôn môi nước mắt của hần. Đã bao giờ thấy nước mắt của hần đâu! Ngày thường mỗi khi hần cao trào thì cũng chỉ là mắt rung rung, nhưng lại chưa bao giờ giống như đêm nay.

Nụ hôn mềm mại của Mị cuối cùng cũng đưa được thần trí của Thiết Diễm trở về. Môi hần run rẩy, cuối cùng thốt ra nức nở “Nàng như thế nào..... Làm sao có thể.....”

Âm thanh ừy khuất của hần lại làm cho nàng bắt đầu cười quyến rũ “Đồ ngốc” Mị hôn hần “Thế này đã làm sao, không phải là chàng thực thoải mái sao?”

Thiết Diễm không thốt ra tiếng, chỉ là hơi hơi thở gấp. Cảm giác như vậy quá mức đáng sợ, bởi vì cực độ khoái hoạt mà cảm thấy đáng sợ. Đến giờ thân thể tựa hồ vẫn có từng trận dư âm, hần có thể tinh tường nghe thấy tiếng tim mình đập cuồng loạn, cảm giác được mạch máu mình dồn dập giật giật. Tựa hồ ngay cả huyết của hần cũng đang sôi trào.

Mị xoay người lên trên Thiết Diễm, thân thể trầm xuống. Thiết Diễm lập tức ản nhẫn không được đành rên rĩ. Hôm nay đúng là hần đã trải qua một chút đụng chạm không thể ngờ. Thân thể chưa từng bình phục không đợi thích ứng liền bắt đầu hướng về phía trên mà di động.

Mị thấy hần như thế thì ôm hần lật người lại, để cho hần ghé vào chính mình trên người “Diễm, muốn liền chính mình động.”

Thiết Diễm lúc này sớm dục hỏa đốt người, thân thể rõ ràng hư nhuyễn lại vẫn là tự mình di động. Trong mắt chỉ thấy phượng nhãn của Mị hip lại, dáng vẻ phong tình quyến rũ hiển hiện làm cho hần càng thêm điên cuồng mà dong đưa thất lung.

Mị gât gao ôm Thiết Diễm, nhận thức sự điên cuồng của hần, hưởng thụ sự mãnh liệt của hần cho đến khi lên tới đỉnh cao thì nàng hoảng hốt nghĩ, nguyên lai là chỗ đó của hần lại đúng là mẫn cảm như vậy a!

Kích tình qua đi, Thiết Diễm mềm ghé vào trên người Mị, chút xíu cũng đều không thể nhúc nhích, chỉ cảm thấy đầu ngón tay của mình run nhè nhẹ.

Tay nàng nhẹ vỗ về ở phía sau hần làm lắng lại kích tình đang lan tỏa tại da thịt hần. Hần thậm chí ngay cả nói cũng đều không nói được, còn nước mắt không cách nào ức chế mà chảy ra làm ướt hõm vai của nàng.

Cái này, đó là khoái hoạt đến cực điểm nước mắt sao? Thiết Diễm từ từ nhắm hai mắt, ngã vào trong ngực của nàng mà nghĩ lung tung. Vì sao rốt cuộc nàng có thể khiêu khích làm hần khác hần, hần chưa bao giờ biết chính mình nhưng lại cũng có thể cuồng loạn như thế.

Mị chưa từng di động, chính là kéo cái chần gắm phủ lên hai người, không ngừng nhẹ vỗ về Diễm đang gục vào nàng. Tối nay hần dị thường cuồng loạn, nhưng cũng dị thường gọi cảm, hần là hần mệt muốn chết rồi đây!

Nàng thỉnh thoảng nghiêng đầu hôn bạc môi mềm mại của hần, hôn những giọt nước mắt hần chảy xuống cho đến khi hô hấp của hần dần dần dịu đi, người cũng hoàn toàn thả lỏng trĩu nặng trong lòng nàng. Mị liền ôm lấy hần như vậy rồi lại ngủ.

Sáng sớm hôm nay Triệu Lang vừa bước vào điện Phụng Thiên liền thấy Mị đang ngồi ở bên cạnh nhuyễn tháp. Hần ra dấu ý bảo nàng chớ có lên tiếng rồi không khỏi bước thực nhẹ nhàng. Đi tới vài bước thì mới phát hiện ra Thiết Diễm vẫn vẹn có mỗi cái áo đơn đang ngủ say ở trên nhuyễn tháp. Trên cổ lộ ra khỏi chần gắm rõ ràng có dấu hôn.

Mặt Triệu Lang không khỏi có chút đen lại, hai người này đêm qua làm cái gì thì quá rõ ràng. Khó trách Trần Quốc tướng quân của hần hay vào triều sớm, nhưng hần đến canh giờ này mà vẫn còn đang ngủ say.

Nhìn lại Mị tinh thần sáng khoái, Triệu Lang cảm thấy làm hoàng đế thật sự là làm chả có ý tứ gì cả. Suốt đêm qua hần đều nghĩ đến như thế nào thu thập tàn cục.

Hôm nay lâm triều, trong triều đình lại loạn thành một mớ bòng bong, mỗi người đều cảm thấy bất an. Hần thì lại ra oai hoàng đế uy nghiêm hết mức, hơn nữa có Hiền vương cùng Tể tướng giúp đỡ nên cuối cùng là tạm thời bình ổn.

Nha đầu kia thì ngược lại, nhuyễn ngọc ôn hương (da thịt nhẵn nhụi thơm nức) mà cứ thoải mái như vậy.

Mị vô thanh vô tức (không một tiếng động) đi đến bên cạnh Triệu Lang, sau khi cúi đầu nói vài câu ở bên tai hần thì quay lại cuộn chần gắm nhẹ nhàng ôm lấy Thiết Diễm rồi phi thân ra khỏi điện. Thân hình tựa làn gió mát cứ như vậy mà vượt qua tường cung điện.

Triệu Lang sớm đã quen kiểu đi tới đi lui của nàng như vậy, trong lòng bỗng có chút đồng tình với Tiết Thống kia. Tiết gia cả nhà bị tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội, bản thân nàng ta đã là phế nhân lại bị Mị bắt sống sót một mình, còn muốn hấn hạ chi giáng nàng ta làm khát cái cả đời hành khát. Còn địa điểm: Đó là kinh thành này.

Tiết gia xưa nay ý thế hiếp người, Tiết Thống lại quen kiểu ngạo, cứ như vậy bị ném ra đầu đường thì không biết bao nhiêu người sẽ trừng trị tới cùng. Khi nào hấn rảnh rồi thì hấn là cũng nên cái trang đi xem, phỏng chừng cũng là một vở hay chốn kinh thành.

Nhìn ngân thương để bên cạnh nhuyễn tháp cùng y phục thống lĩnh toàn thân của Thiết Diễm, hấn thăm than một tiếng rồi đưa cho cung nhân.

Nha đầu kia không cần phải kết giao, muốn nàng tìm người đưa tới trong phủ sao? Nàng ta thật đúng là biết cách sai bảo người, nghĩ đến hôm nay vẫn bắt nha đầu kia đọc sử sách ở trong phòng ngủ của mình thì không khỏi lắc đầu. Hoàng đế ban cho bức tranh, nàng liền tùy ý treo ở nơi đó như vậy, thay người khác mà sắp xếp để dâng lên hương án.

Quên đi, nghĩ tới những thứ đó làm gì. Hấn đến phượng y ngồi xuống liền quyết định sẽ làm lụng vất vả cả đời cho giang sơn này. Cũng may còn có nha đầu thú vị như vậy ở cùng, nên thời gian thật sự cũng không đến nỗi vô vị!

Triệu Lang thành thành thật thật ngồi ở sau án mà phê duyệt đồng tấu chương vĩnh viễn phê không hết.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Bên này Hiền Vương giám trăm một nhà Tiết phủ, bên kia Tề tướng tịch thu gia sản của Tiết phủ, ngân khố quốc gia lập tức lại tràn đầy.

Tất cả đối với Mị, lại sớm không có bất cứ ý nghĩa gì. Chẳng qua là khi nhìn thấy Tiết Thống, thấy nàng mấy ngày không có được ăn no, nàng liền sai người đưa lên. Nàng muốn cho nàng ta hảo hảo mà còn sống, lĩnh hội được thế nào là sự ngăn ngại của đời người. Mà kể từ đêm ở đại điện hôm đó, Mị có khi sẽ dùng phương pháp đồng dạng trên chóc Thiết Diễm đến cuồng loạn, đắm chìm đến cực hạn trong khoái cảm.

Lạc Lạc sớm đã ngủ say cách vách trong phòng, thế nên Mị lại càng không kiêng nể gì. Thiết Diễm tuy rằng xấu hổ, lại phát hiện mình càng ngày càng không thể tự kiềm chế, chỉ cần nàng hơi hơi trên chóc, hấn liền chỉ có thể mặc cho nàng an bài, vô lực phản kháng. Thật sự là hấn không muốn phản kháng, như vậy, cũng không thể hoàn toàn trách Mị, là hấn tự làm tự chịu thôi.

Thiết diễm dần dần phát hiện, chính mình lại cũng có lòng độc chiếm nàng. Nàng ngày đó hứa với hấn: “Một đời một kiếp một đôi nhân”, hấn mặc dù khiếp sợ, cảm động, nhưng hấn cũng chưa từng chân chính tin tưởng lời nàng. Thế gian này lại có mấy người nữ tử có thể làm được như lời nói kia đây?

Phụ thân không phải là nguyên phối(vợ cả) của mẫu thân. Vì mẫu thân mang thân phận cao quý, cho nên phụ thân mới được gả vào nhà Thiết gia. Hơn nữa, mẫu thân mang theo các tỷ tỷ chinh chiến quanh năm, phụ thân chưa kịp gần gũi được với các tỷ tỷ bao lâu, các tỷ tỷ đã tử chiến xa trường lúc chống lại Kim nhân xâm chiếm.

Có thể, hiện giờ, hấn vui mừng vì lời hứa kia; nhưng hấn cũng lo lắng, thế sự vô thường, lòng người khó dò; mình có thể được nàng yêu thích bao lâu đây? Hấn, cũng là nam nhi, cũng phải có những suy nghĩ ưu sầu giữ cho riêng mình.

Hấn năm nay cũng đã ba mươi mốt tuổi, sớm đã không được như những nam tử còn ở tuổi thanh xuân nữa rồi. Tuổi hoa của hấn cũng đã qua, nhưng nàng lại luôn hào hoa phong nhã như vậy, quan tâm cung chầu có thể liên tục bao lâu đây.

Hấn không thể tưởng tượng, nếu có người cùng hấn chia nhau hưởng sự sủng ái của nàng, nếu thật sự là như thế... Nếu thật sự là như thế...

Thiết Diễm hưng hăng nắm chặt nắm tay, móng tay thật sâu móc vào bàn tay, đau đớn kia nhưng lại không bằng đau đớn đang tàn sát bừa bãi trong lòng.

Nghĩ đến đêm đó, nam tử áo trắng trong Phụng Thiên điện kia, hấn muốn nhìn rõ ánh mắt của Mị, cho nên mới mặc cho Mị ôm, không nhúc nhích. Vì cái gì hấn phải làm vậy, chẳng phải nàng đã là của hấn sao?

Hấn không mềm mại giống nam nhân kia, cũng không có được dung nhan như hoa của người nọ, lại càng không tao nhã xinh đẹp như người kia; Nhưng may mắn là, trong mắt của nàng chưa từng đối với người nọ tỏ ra chút kinh ngạc nào. May mắn là thời khắc đó, người nàng quan tâm nhất, vẫn là chính mình.

Nguyên lai, hấn, không ngờ lại yêu nàng nhiều như vậy, đã muốn... Yêu đến không thể mất đi nữa rồi.

Mị đi vào trong phòng, thấy Thiết Diễm ngồi yên như tượng, ánh mắt cầu hấn ánh lên vẻ phức tạp nàng chưa thấy qua bao giờ, phức tạp đến nỗi, nàng thế nhưng cũng đọc không hiểu hấn đang nghĩ gì.

“Diễm? Làm sao vậy?” Mị đưa tay, nhẹ nhàng xoa gương mặt của hấn, chậm rãi vuốt ve.

Thiết Diễm dang mạnh tay ôm chặt lấy eo mảnh khảnh của Mị, găt gao ôm, đem đầu mình chôn thật sâu ở trong ngực của nàng, để mặc cho mùi hương đặc biệt thanh nhã của nàng quay chung quanh mình, chỉ có như vậy... Chỉ có như vậy... Hấn mới có thể bình ổn sợ hãi cùng chua xót trong lòng mình. [Sunny: a Diễm dễ thương quá! Aaaa ta chết mất x :"]

“Diễm?” Mị nhú mào, tay lại ôn nhu thuận vổ về mái tóc đen của Thiết Diễm, hấn làm sao vậy? Buổi sáng không phải còn hảo hảo mà đi luyện công, tiến cung làm nhiệm vụ sao?

Mị thấp giọng nhẹ nhàng vổ về hấn, thế nhưng hấn lại không nói tiếng nào, chỉ ôm chặt nàng như vậy, biết tính tình quật cường của hấn lại tới nữa, nàng chỉ đành bất đắc dĩ đứng như vậy mặc hấn ôm, sùng nịch nhẹ vổ về lưng của hấn.

Nàng luôn luôn không biết Lạc Lạc tính cách giống ai, phụ thân lại nói giống Thiết diễm, nàng như thế nào cũng không thấy giống a. Thiết diễm không nhất gan, không làm nũng, không dính người, không thương khóc, tính khí cũng không hiền thực, có khi còn quật cường đến mức làm cho nàng phát điên; như vậy, làm sao mà giống?

Nhưng hôm nay, hấn dựa vào trong lòng nàng, như thế nào cũng không buông tay đang ôm chặt eo của nàng, đúng là rất giống với điệu bộ làm nũng của Lạc Lạc a.

Đêm đó, trong phòng, tình cảm mãnh liệt sinh sôi, Mị để mặc cho Diễm găt gao ôm lấy mình. Đã nhiều ngày nay, Diễm luôn làm cho Mị khó hiểu, ban đêm đều cuồng dã đón nàng, rõ ràng đã muốn một mối đến vô lực, nhưng vẫn là ngoan cường ôm lấy nàng, mặc cho nàng yêu cầu.

Hấn đến tốt cùng là làm sao vậy? Mị phát hiện mình thế nhưng càng ngày càng nhìn không thấu hấn, cũng càng ngày càng đoán không được tâm tư của hấn.

Hai tay Thiết diễm vô lực ôm lấy Mị, đem đầu của mình vùi vào vai của nàng. Hấn biết, mặc dù là tới gần bên nàng như vậy, nhưng tim của hấn vẫn không có cách nào có thể yên ổn, chỉ có thể ở lúc kích tình, mới có thể cảm giác được mình là thật sự có được nàng. Đây cũng là lần đầu tiên hấn để bản thân mình phóng túng như vậy, tùy theo lòng mình mà hành động, cho dù thân thể sớm đã mệt mỏi vô lực, cũng không muốn buông nàng ra.

Mỵ đột nhiên ngồi dậy, giúp đỡ Thiết Diễm nằm lại trên giường, dùng áo ngủ bằng gấm thay hấn cẩn thận đắp kín cả người, sau đó chính mình lại mặc vào quần áo, ngồi ở bên giường.

Thiết Diễm mới đầu khó hiểu, lát sau liền có thể nghe thấy ngoài viện có tiếng chân dồn dập bước đến, lúc này hấn mới biết vì sao.

Chỉ trong chốc lát, cửa phòng bị đập mạnh ra, Thiết Loan lỗ mãng xông vào, reo lên, “Tiểu mỵ, tiểu cậu, mau...”

Chưa kịp la xong, đã bị Mị dùng cặp mắt lạnh đĩnh nàng đĩnh ngay tại cửa, cách vách liền truyền đến tiếng khóc của Lạc Lạc, liên tục gọi “nương”

Chỉ một khắc sau, Cốc Tây liền ôm Lạc Lạc đang khóc rống xuất hiện ở cửa, Thiết loan vội vàng bước sang vài bước, để cho hấn tiến vào.

Mị tiếp nhận Lạc Lạc đang khóc rống, hơi ấm quen thuộc khiến Lạc Lạc dần dần ngừng khóc, hấn khe khẽ nức nở, kêu vài tiếng nương, sau đó ngay tại trong lòng Mị nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng lại tiếp tục ngủ.

Mị vỗ nhẹ Lạc Lạc, thanh âm trong trẻo ngày thường bởi vì áp lực mà trầm xuống, nhưng lại hàm chứa bức tức trong đó, hỏi, “Chuyện gì?” Đứa cháu gái này của Thiết Diễm đúng là có một cái tật xấu, chỉ cần là việc nhỏ một chút liền gào to như sét đánh, luôn làm Lạc Lạc hoảng sợ, nhắc bao nhiêu lần cũng không biết sửa đổi.

Thiết Loan nhìn thấy động tác nàng dỗ dành Lạc Lạc, một nữ nhân thế nhưng lại làm việc dỗ dành con mình tự nhiên như thế, cứ như là một việc đương nhiên; hại nàng mỗi lần nghĩ đến lại khiến nàng làm tưởng mình đang gặp ảo giác của sự giết chóc.

Bị Mị hỏi như vậy, nàng liền mới nghĩ đến vì sao mình lại đến đây, vừa muốn mở miệng, thấy ánh mắt Mị lạnh lùng cùng Lạc Lạc trong lòng nàng đang ngủ say, nàng liền vội giảm thấp xuống thanh âm, khó chịu nhỏ giọng nói, “Trong cung cho triệu gấp, muốn tiểu mỵ lập tức tiến cung.”

Mị im lặng không nói, này, lại đã xảy ra chuyện gì? Không phải biên cương lại có chiến báo chứ? Tuy nói biết Kim nhân sẽ không chịu để yên, nhưng tại sao lại không cho nàng được vài ngày lành a!

Mị xoay người, đem Lạc Lạc đang ngủ say đưa cho Cốc Tây, ý bảo hấn mang Lạc Lạc trở về ngủ, tiếp theo, xoay người đối Thiết diễm nói, “Diễm, chàng cứ nghỉ ngơi, ta đi xem thử rồi quay về.”

Nàng còn chưa kịp đứng dậy, liền bị Thiết diễm giữ chặt, “Ta cũng đi.” Thanh âm của hấn có chút khàn khàn trầm thấp, lộ ra nét mệt mỏi. Động tác của hấn làm chiếc áo ngủ bằng gấm trượt xuống, lộ ra nửa đầu vai mang theo những dấu hồng ngân.

Mị đảo mắt, trừng mắt liếc Thiết Loan, nàng bởi vì nghe được thanh âm cùng đầu vai hơi lộ ra của Thiết Diễm mà trừng lớn mắt, không thể tin được mà nhìn kỹ. Lúc này nàng mới phát, tiểu cậu hiện tại nguyên lai thật sự là một nam tử.

Mỵ trừng mắt nhìn Thiết Loan khiến nàng hoàn hồn, vội lui ra ngoài, miệng vẫn không quên thúc dục một câu, “Quan tuyền chỉ đang ở đại sảnh chờ, tiểu mỵ mau lên đó.”

Đợi đến khi cửa phòng vừa đóng, Thiết Diễm lập tức ngồi dậy, đưa tay qua lấy quần áo, Mị nhìn thấy tay hần khê run, nhưng về mặt lại lộ ra nét cương nghị mọi lần đánh than nhẹ một tiếng, tiếp nhận quần áo, từ tốn thay hần mặc vào, lúc này mới đỡ hần cùng đi ra phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Thiết Diễm được Mị bố trí ổn thỏa thoải mái mà dựa vào trên giường êm, còn mình thì ngồi ở bên giường, kéo qua tay hần, nhìn về phía Triệu Lang ngồi ở sau bàn, “Tỷ tỷ chuyện gì mà phải vội và như vậy? Không phải là Kim nhận lại tái xâm phạm chứ?”

“Không chỉ vậy...” Triệu Lang nhú chặt mày, “Kim nhân đại thống lĩnh đã lãnh binh, hợp lại với các dân tộc Thổ Phiên và nước Tây Hạ* cùng nhau xâm phạm, theo tình báo, hiện giờ binh lính quân Kim đang đóng quân ven bờ sông ở ngoài thành.”

(*)quốc gia của dân tộc Đảng Hạng, xây dựng năm 1038, bao gồm Ninh Hạ, miền bắc Thiểm Tây, tây bắc Cam Túc, đông bắc Thanh Hải và phía tây Nội Mông Cổ ngày nay. Năm 1227 bị nhà Nguyên tiêu diệt.

“Nha...” Mị nhú mày, như vậy thật đúng là không nề tình gì a. Tam quốc liên quân, Hà Châu, đó là địa bàn của Yên vương, đưa tay vỗ vỗ tay Thiết Diễm, nàng nắm chặt tay hần, hỏi, “Tỷ tỷ có toan tính gì chưa?”

Nhìn lửa giận trong mắt Triệu Lang, nói vậy, nàng đã có quyết định đi!

Triệu Lang nhìn nàng một cái, lửa giận trong mắt cũng hơi lui, nhìn thấy Mị, lộ ra nét tươi cười, từ lúc kết bạn với nàng đó, hai người hần là cũng có thể tính như tri kỷ, những đế vương thời thiên cổ, lại có bao nhiêu người có thể được có được một tri kỷ đây? Thật tốt là nàng không phải chịu sự cô độc kia a!

Một quyết định của mình sợ là sẽ lại làm cho triều đình nổi ra một phen tranh chấp đi? Có thể nếu được Mị tương trợ, mình thật đúng là cái gì cũng sẽ không sợ a!

Nhìn nhìn lại Thiết Diễm trong mắt tràn đầy lo âu bên người nàng, lần này, nha đầu kia sợ là như thế nào cũng muốn đi theo ra chiến trường đi, quyết định này của mình cũng có thể cho nàng danh chính ngôn thuận đi theo, không biết nàng có hay không cảm kích chính mình a.

Tam quốc liên quân, thật sự là tôn trọng Đại Tổng của nàng, hay là quá mức khinh thường Đại Tổng đây?

Triệu Lang nhìn ánh mắt kiên định của Mị, chậm rãi nói, “Trẫm, muốn ngự giá thân chinh!”

“Hoàng thượng!” Thiết Diễm hô lên, còn chưa mở miệng, chỉ cảm thấy trên tay bị nắm chặt, liền đưa mắt nhìn về phía Mị đang mỉm cười nhìn hần, liền thu lại lời khuyên giải vừa muốn ra miệng. Thật sự là làm cho người ta lo lắng a! Tam quốc liên quân, trận chiến này tất sẽ gian nan vô cùng, hoàng thượng sao có thể để bản thân dính vào nguy hiểm được a.

“Muội muội tự nhiên sẽ ủng hộ quyết định của tỷ tỷ.” Mị biết ý nghĩ trong lòng Thiết Diễm, nhưng đây là lần đầu tiên Triệu Lang ở trước mặt nàng xưng là “Trẫm”, cũng chỉ là vì muốn nói với mình, sự kiên định cùng quyết tâm của nàng.

Xâm lấn biên giới nước mình như vậy, nàng lại sao có thể ngồi yên làm ngơ được, nàng cũng từng chinh chiến nhiều năm, cũng có kiêu ngạo của nàng a.

“Muội muội sẽ bảo hộ được tỷ tỷ chu đáo.” Mị buông ra tay Thiết Diễm, đứng lên.

Triệu Lang cũng đi ra khỏi bản, đi tới trước mặt Mị, hai người nhìn nhau cười, đồng thời đưa tay nắm lại để trước ngực mình, cao giọng mà cười.

Nàng biết kiêu ngạo của nàng, nàng biết vương bản của nàng, đòi người được một tri kỷ, cũng đủ rồi!

Thiết Diễm ngồi nhìn hai người cầm tay nhau rồi cười, trong lòng liền nổi lên cảm xúc mênh mông sự tăng vọt, lần đầu tiên hần cảm giác được, các nàng, cũng không là vua tôi, mà, vốn là tỷ muội, là tri kỷ.

Tần đế đăng cơ, đặc xá cho Thiết gia, trảm Tiết gia, cách chức Tiết Thống, tịch thu tài sản Tiết phủ; hiện giờ, lại hạ chỉ, ngự giá thân chinh, đối kháng tam quốc là Kim quân, dân tộc Thổ Phiên cùng Tây Hạ xâm phạm.

Trung Hiếu Vương Thiết Dĩnh tiếp tục nắm giữ ấn soái ấn, dẫn trấn quốc tướng quân Thiết Diễm cùng tiên phong Thiết Loan đồng hành, Hiền Vương ở lại để coi sóc triều đình, Tề tướng trợ giúp.

Nhạc sĩ cung đình Thiết Mị cũng đi theo... Hoàng đế xuất chinh, long liễn* đi theo, chậm rãi đi trong đại quân còn có một cỗ xe ngựa màu xanh.

(*) xe vua ngồi

Mị dựa vào nệm êm trong xe, nhìn thấy bàn nhỏ đối diện, Triệu Lang đồng dạng thoải mái nằm trong nệm, có chút bất đắc dĩ, Long liễn của nàng không gian như thế nào cũng so với xe ngựa này lớn hơn rất nhiều, sao lại thích ở trong này cùng nàng chen chúc như vậy chứ.

Triệu Lang cũng tâm tình cũng đã khá lên nhiều, xe ngựa của nhà đầu kia, nhìn như không lớn, nhưng cái gì cần có đều có, thiết kế xảo diệu, thức ăn để khắp nơi, vurun tay một cái liền có; ngồi cũng không thấy được xóc nảy, so với Long liễn của nàng thoải mái hơn rất nhiều nha.

Nhìn về mặt bất đắc dĩ của Mị, Triệu Lang ha ha cười, “Chỉ có hai người ngồi trong xe không phải bằng có thêm một người sao, hơn nữa, ta ở trong này đối với muội chẳng phải rất có lợi sao...”

Triệu Lang lời còn chưa dứt, ngoài xe ngựa truyền đến thanh âm của Thiết Diễm, “Thiết Diễm phụng chỉ yết kiến.”

Thiết Diễm lách mình tiến vào bên trong xe, có chút bất đắc dĩ nhìn Mị dựa vào nệm về mặt vô tội nhìn hấn. Hoàng thượng tuyên hấn đến, còn không phải bởi vì nàng sao.

Ở kinh thành còn chưa tính, nhưng hôm nay, tại trong đại quân, làm như thế, hấn như thế nào phục chúng được đây? Thủ hạ của hấn phần lớn binh sĩ đều là từ Tiết gia vì muốn tạo phản mà thu nạp vào tổ chức, hấn tất nhiên là cần phải lấy mình làm gương rồi a.

“Không biết hoàng thượng tuyên vi thân yết kiến có chuyện gì?” Thiết Diễm cung kính quỳ một gối trong xe.

Triệu Lang nếu đã tuyên hấn đương nhiên là có chuẩn bị, từ trong tay áo lấy làm ra một bộ bản đồ da dê đặt trên bàn nhỏ, nói, “Trăm đối vùng địa hình Hà Châu không quen thuộc lắm, khanh gia có thể thay trăm giải thích một phen được không?”

Nàng ngẩng đầu đối Mị nháy mắt mấy cái, lại nói, “Đã ra khỏi triều đình, tục lễ có thể miễn liền miễn đi! Khanh gia cũng ngồi xuống đi.”

Thiết Diễm do dự một chút, nhưng vẫn là ngồi xuống bên Mị, nhưng vẫn là bảo trì khoảng cách với nàng. [Sunny: sợ ngồi gần Mị tỷ lại ăn đậu hủ Diễm ca trước mặt hoàng thượng đây mà =]]

Mị âm thầm lách đầu, người này thật sự là... Ngay thẳng a! Nàng đưa tay vào trong lòng lấy ra một bình sứ nhỏ, đổ ra một viên thuốc, ngửa đầu ăn vào, lại từ một bên xuất ra một cái túi nước bằng da, xoa bóp nút, xuất ra một cái chén, mỗi người rót một chén.

Lúc sau chính mình liền dựa vào nệm, chậm rãi nhắm mắt thưởng thức thuốc trà trong chén còn nóng hổi hấp, một câu cũng chưa từng nói, giả vờ như mình là trong suốt.

Thiết Diễm thế nhưng trong lòng có chút bật cười, nàng, đây là đang cùng hấn dối hay sao? Nhìn thấy thuốc trà trong tay nàng, cuối cùng cũng bùng chén của mình lên mà nhẹ nhàng nhắm mắt. Hấn biết, nàng mới vừa rồi ăn chính là viên thuốc bổ máu, uống cùng với trà thuốc này, được hiệu sẽ rất tốt.

Nàng nấu thuốc luôn luôn rất hữu hiệu, sắc mặt của nàng vì thế cũng dần hồng nhuận rất nhiều. Hấn là theo tiến độ này nàng có thể dần khôi phục thành bộ dạng trước kia, Thiết Diễm cảm thấy được nàng vẫn khỏe mạnh, tinh thần liền phấn chấn dần lên.

Triệu Lang cũng sớm bùng chén lên thưởng thức, tuy nói là thuốc trà, nhưng không có mùi dược thảo, uống vào trong miệng liền có hương cam, nàng là như thế nào làm cho thuốc trà đến bây giờ vẫn còn chút nóng a? Triệu Lang tò mò không thôi.

Đang định hỏi, Thiết Diễm dĩ nhiên đã uống xong, đem cái chén thả lại trên bàn nhỏ bên người Mị, bắt đầu giảng giải về bản đồ.

Triệu Lang mỉm cười lắng nghe lên, liền tiếp gật đầu, giống như thật sự chú ý.

Kỳ thật, nàng cũng từng chinh chiến một phương, như thế nào lại xem mà không hiểu bản đồ này, chỉ là lấy có mà thôi, Thiết Diễm cũng quá mức nghiêm túc rồi.

Mắt của nàng bắt gặp đảo qua Mị một bên, nàng, thế nhưng đã bắt đầu buồn ngủ, tựa vào trên nệm êm, đầu dần nghiêng một chút lại một chút, thật đúng là biết hưởng thụ.

Dần dần, nàng rốt cuộc cũng bị hấp dẫn bởi những gì Thiết Diễm giảng giải, tập trung tâm thần cùng hấn đàm luận, xem ra Bắc Cương Chiến thần không phải là hư danh nói chơi, một phen giảng giải, vừa rõ ràng lại còn mà sâu sắc, trật tự rõ ràng, cẩn thận tỉ mỉ.

Đang nghe mê say, thanh âm Thiết Diễm của đột nhiên ngừng hạ, Triệu Lang theo bản năng ngẩng đầu.

Đã thấy về mặt Thiết Diễm có chút bất đắc dĩ, có chút thương tiếc, có chút đau lòng nhìn về phía Mị đang ngủ gật, nghiêng người tới gần nàng, nhẹ nhàng điều chỉnh tư thế ngủ của nàng, đặt nàng vào giữa nệm êm, kéo qua áo ngủ bằng gấm bị nàng nhét ở sau nệm, thay nàng đắp kín.

Thiết Diễm không có thấy Mị hơi hơi nhếch lên khóe môi, xoay người tiếp tục cùng Triệu Lang thảo luận địa hình cùng binh lực quân địch có thể phân bố.

Tối ban đêm, Mị cũng cố chấp lôi kéo Thiết Diễm ngủ ở trong xe ngựa của nàng, xe ngựa của nàng hơn các lều trại chính là thoải mái hơn rất nhiều, khi ngủ tuyệt không thua gì giường gối mềm trong nhà đầu a.

Thiết Diễm xưa nay hành quân lúc nghỉ ngơi cũng đã quen với những giấc ngủ chập chờn, nhưng lần này không biết có phải hay không bởi vì có nàng tại bên người, mỗi khi ngủ hẳn đều cũng ngủ rất say.

Mà mỗi lần hẳn ngủ say rồi, Mị cũng đều mở mắt ra, đứng dậy, ở bên cạnh hẳn nhắm mắt ngồi thẳng, vận khí khai thông huyết mạch.

Không ngủ, là bởi vì vào ban ngày ngủ quá nhiều, mà là quanh mình luôn bị người khác thăm dò hơi thở, nếu là nàng không đoán sai, dọc theo đường đi, đi theo người của các nàng, đúng là một nam một nữ trong đại điện đêm đó, các nàng tuy rằng không cố ý che dấu hơi thở, nhưng hành tung cũng dĩ thường bí ẩn.

Có thể nàng càng ngày càng tăng công lực, nên nàng muốn không phát giác cũng không được, đặc biệt nàng phát hiện Thiết Diễm không ngờ lại là mục tiêu các nàng thăm dò; vị khác, tự nhiên là tỷ tỷ hoàng đế của nàng, Triệu Lang.

Bên người Triệu Lang có trùng điệp thị vệ, nàng đem mười tám kỵ cũng điều tới đó để thủ hộ lều lớn; Thiết Diễm liền do nàng tự mình coi chừng, Đông Nam Tây Bắc bốn người cũng luân phiên gác đêm.

Không đi chủ động thu thập các nàng, thứ nhất, vì các nàng không có sát khí; thứ hai, các nàng bắt quả chỉ là cá tôm nhỏ, cái nàng muốn biết, là người nào đứng sau gậy dài.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Từ khi rời khỏi kinh thành đến nay, Triệu Lang mỗi ngày đều dùng đến các cơ bất đồng để triệu kiến Thiết Diễm, có khi cũng sẽ triệu kiến Thiết Dĩnh hoặc là Thiết Loan tới gặp, từ chuyện nhỏ đến chuyện lớn trong quân, cũng cơ hồ đều là quyết định tại tiểu xe ngựa này, Long liễn kia của nàng cũng đã dùng để làm đồ trang trí.

Trong đại quân các tướng lĩnh cùng binh sĩ mặc dù biết hoàng đế thân chinh còn mang theo một nhạc sĩ, nhưng chưa từng chân chính gặp qua nữ nhạc sĩ nổi tiếng khắp kinh thành kia.

Thiết Diễm cũng phát giác chính mình mỗi ngày cơ hồ cũng đều ở trong xe ngựa, suốt đêm cũng là ngủ ở trong xe ngựa này; mà Mị không có gì phải ra ngoài, cũng sẽ không dễ dàng đi ra khỏi xe ngựa.

Xe ngựa của nàng vừa thoải mái lại còn vững vàng, ngay cả mẫu thân cùng Thiết Loan cũng nói xe ngựa này thiết kế tinh diệu, đối với việc hẳn luôn ở bên trong xe ngựa cũng chưa từng nhiều lời.

Hẳn mỗi lần ngồi vào xe ngựa, Mị cũng chỉ là thay hẳn thu xếp thức ăn ngon, sau đó liền đến cùng ngủ với hẳn, cũng không từng tham dự bất cứ cuộc thảo luận nào của hẳn cùng với hoàng thượng. Hoàng thượng chẳng biết tại sao càng ngày càng thích bảo hẳn thảo luận việc bài binh bố trận, ở phương diện này, hẳn cũng không tới nổi kém, cũng còn có thể cùng hoàng thượng đàm luận một phần.

Ngày hôm đó, khi cửa xe mở ra, người đi vào là Thiết Dĩnh, Thiết Diễm cùng Thiết Loan. Thật cũng không là các nàng khẩu dục* nặng, bất quá Mị ở nơi này làm trà bánh tinh xảo lại ăn rất ngon, trên đường hành quân liền càng thêm khó có được, các nàng thực bội phục Mị nha, nàng làm sao có thể chuẩn bị được hết nhiều đồ ăn như vậy để lót dạ chứ?

(*): Ý là hay thèm ăn ý

Trong xe ngựa đột nhiên ngồi vào thêm ba người, chen chúc một chút, Thiết Diễm cùng Mị lần lượt ngồi xuống, bên cạnh là Thiết Loan; Thiết Dĩnh ngồi ở một bên của hoàng thượng, có thể như vậy cùng hoàng thượng ngang vai ngang vế, các nàng cũng là phải thật lâu mới thích ứng được nha.

Mị nhìn những người này, thật sự hết chỗ nói rồi. Nàng đang ở nơi này, làm sao mà có nhiều đồ ăn tốt như vậy được! Nàng bắt đầu dĩ phải bảo Cốc Đông sai người đưa tới thuốc trà cùng đồ ăn để lót dạ, đây đều là do người của Hồn Nguyên cung ven đường đưa tới.

Bất quá Mị lần này cũng đã chuẩn bị kỹ càng. Nàng nâng tay đem mấy quyển sách ở giữa mặt bàn xóc lên, phía dưới lại là một tấm bản đồ địa hình của Hà Châu, một ngọn núi, một cảnh cây đều được vẽ lại tinh tế cực kỳ, bốn người không khỏi sợ hãi than thâm không thôi.

“Làm sao bây giờ muội mới lấy ra chứ?” Triệu Lang ngữ mang theo sự khiển trách, đồ tốt như vậy, mà nàng còn che giấu.

Mị trừng mắt nhìn nàng, liếc mắt một cái, “Muội tối hôm qua mới nhận được.” Đây là tối hôm qua Cốc Đông khi trở về Hồn Nguyên cung mang về, những người này nha, ngay cả khi người khác tặng quà mà cũng đòi hỏi sớm muộn a, không bằng đưa cho Thiết Diễm thì hơn.

Triệu Lang còn chưa nói chuyện, Thiết Dĩnh lại nhíu mày, người nào thế nhưng có thể ở trong quân doanh ra vào tự do như vậy nhưng nàng lại không biết chút nào.

”Là Cốc Đông đem trở về.” Mỵ bồi thêm một câu, mẫu thân đại nhân của nàng sắc mặt so với mới vừa rồi cũng đã khá nhiều.

Mị đem thức ăn thay các nàng thu xếp tốt, sau đó liền hướng một góc bên trong xe mà đi tới, nàng muốn tới bên vách xe, giống như thường ngày đi gặp Chu công*, nhưng lại bị Thiết Diễm nhẹ nhàng giữ chặt.

(*) Chu công là thần giấc mơ ấy >:)

Mị nhìn đôi mắt đen láy của Thiết Diễm, thấy hần ra hiệu, nàng liền biết hần là muốn nàng dựa vào hần mà ngủ; hần không phải không muốn tại lúc hành quân đánh giặc này cùng nàng thân cận sao? Sao lại thay đổi chủ ý rồi?

Bất quá, Mị cũng chưa từng muốn cự tuyệt, dựa vào hần như thế nào cũng so với dựa vào vách xe thoải mái hơn. Bốn người Triệu Lang nghiêng cứu tám bản đồ kia, thảo luận về cách phân bố binh lực, vận chuyển lương thảo; bản đồ này dù sao so với tám bản đồ da dê kia cũng biết rõ hơn.

Triệu Lang chỉ biết, mang theo nàng, thật đúng là một quyết định cực kỳ chính xác.

Thiết Loan cũng nhìn người bên người Thiết Diễm, liếc mắt một cái, liền mở to hai mắt ra mà nhìn, tiểu mợ đã ngủ, cả người đều úp vào trong ngực tiểu cậu; mà tiểu cậu của nàng thế nhưng hai tay lại vững vàng giúp đỡ nàng, giúp nàng điều chỉnh tư thế ngủ, để nàng ngủ được càng thêm thoải mái, ánh mắt của Thiết Diễm cũng ôn nhu như nước, mang theo ý cười thần nhiên.

Này, là tiểu cậu mạnh mẽ, oai phong nơi chiến trường, là Bắc Cương Chiến thần, Thiết Diễm sao?

Thiết Dũng nhìn thấy hai người kia cũng vừa vui lại vừa giận, vui chính là nhi tử thoát nhìn không giống với trước kia, vui tươi hơn rất nhiều; giận chính là đứa con dâu làm nàng vừa yêu vừa hận lại còn nhìn không thấu kia.

Rõ ràng có võ công cao cường, lại suốt ngày thích làm những chuyện của nam nhi, mỗi lần thấy tay Mị nắm kim khâu, may từng đường từng đường cẩn thận tỉ mỉ, nàng liền dị thường khó chịu; rõ ràng giúp hoàng đế làm nhiều chuyện như vậy, nhưng lại cự tuyệt không chịu làm đại thần. Mị cũng không tư danh lợi, suốt ngày chỉ muốn săn sóc phu quân cùng nhi tử; nàng cũng là dần dần phát giác, Mị thật sự không đem những thứ này để vào mắt, càng không nói là có thể để ở trong lòng.

Nếu nói là bề ngoài Thiết Diễm rất bình tĩnh, nhưng kì thực trong lòng lại có rất nhiều vướng bận, rất nhiều trách nhiệm; mà nàng lại ngược lại rất hồ hững, trong lòng của nàng trừ bỏ phu quân, nhi tử cùng người nhà, liền cái gì cũng chưa từng để ý qua, tất cả những gì nàng làm vì người khác, cũng đều là làm cho vui.

Tính tình như gió, nữ tử tiêu sái như vậy, lại chịu vì Thiết Diễm mà ở rể Thiết gia. Thiết dũng liền thở dài, đây đúng là phúc của nhi tử, là may mắn của Thiết gia.

Nếu không phải được nàng bảo hộ, nhi tử sao có thể như hôm nay, lấy thân nam tử đứng vững trong triều đình, nếu không có nàng tương trợ, Thiết gia làm sao có thể tiếp tục thực hiện di hấn của tổ tiên, bảo vệ quốc gia?

Đây là một buổi tối không có ánh trăng, ngay cả những ngôi sao xa xa cũng ẩn vào trong đêm đen.

Trong rừng cây quý dị sâu thẳm, hai đạo bóng dáng đỏ và trắng cấp tốc di chuyển, tốc độ cực nhanh, mặc dù là vào ban ngày, người bình thường cũng vô pháp thấy được thân hình của các nàng.

Hai đạo bóng dáng bay nhanh tới một sơn động trong rừng liền đồng loạt dừng lại, hai người mới vừa đứng lại, trong động liền có một giọng nữ trầm thấp truyền ra.

”Đến rồi sao?”

”Vâng thưa sư phụ.” Nữ tử áo hồng cung kính đáp.

”Ta muốn người tìm gì cũng đã tìm được rồi?”

”Dạ thưa sư phụ...” Nữ tử áo hồng bắt đầu trần thuật, bóng trắng kia ại chỉ đứng ở một bên, không nói được một lời.

”Kia, liền thử nàng một chút đi!” Trong động, truyền đến một giọng nữ vẫn mang theo ngữ điệu trầm tư, chậm rãi nói.

”Bản thân ta đúng là đối với vị tướng quân kia có chút tò mò!” Đây cũng là thanh âm của một nam tử, thanh âm quyến rũ đến tận xương, rồi lại trong trẻo như gió, vừa nghe liền biết là một người rất trẻ.

”Vâng thưa sư phụ.” Nữ tử áo hồng lên tiếng rồi, liền xoay người ẩn vào bóng tối trong rừng cây, bóng trắng kia cũng theo đuôi mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 50

Phủ Yến vương

Triệu Lang tọa trên ghế bành ở giữa đại sảnh, Yến vương cùng Thiết Dững đứng thẳng ở phía bên phải, phía sau là thủ hạ cùng quan uớng của Yến vương; Mị cùng Thiết Diễm, còn có Thiết Loan đứng ở bên trái, phía sau là các tướng lĩnh đi theo lần này.

Mị chậm rãi đưa tay dấn lên chỗ lưng eo Thiết diễm, truyền nội lực vào cho hắn. Nhìn Thiết Diễm ngoài mặt bình thường, nhưng nàng lại cảm giác được hắn tựa hồ thực sự rất mệt mỏi.

Thiết Diễm cảm giác được sau lưng lan tràn một dòng nước ấm, trong lòng liền cảm thấy ấm áp. Không biết có phải hay không ở kinh thành an nhàn lâu lắm rồi, hắn liền có cảm giác, chính mình tựa hồ không bằng như trước. Lúc trước cho dù có hành quân ba ngày ba đêm, hắn cũng sẽ không dễ dàng cảm thấy mệt mỏi như vậy.

Lần này, hắn thậm chí còn ngồi ở trong xe ngựa nhiều hơn ngồi trên lưng ngựa nha.

Mị cũng một bên vận công, một bên oán thầm lên Yến vương phía đối diện. Sảnh lớn như vậy, chỉ bày ra một cái ghế, thật đúng là phong phạm hoàng gia nha! Nàng dù sao cũng tốt, đã ở trên xe ngựa ngủ một ngày. Nhưng Thiết Diễm rõ ràng đã rất mệt mỏi, còn phải ở trong này cùng các nàng luận việc nghề chiến ngày mai.

Nếu không phải biết Thiết Diễm luôn nhớ tới việc này, nàng đã sớm đòi Triệu lang ban chỉ muốn cho hắn đi nghỉ ngơi; huống chi nơi này là địa bàn của Yến vương, quan tướng sau lưng nàng phía sau nàng nài cũng đều đối với nàng từng mắt quan sát, nàng vẫn là nên làm nàng bổn phận của một nhạc sĩ thi hơn.

Chỉ cần không phải chuyện của nàng, nàng cũng không muốn đụng tới làm gì.

Một phen thảo luận xong, cuối cùng cũng quyết định là ngày mai do Yến vương cùng Thiết Diễm ứng chiến, Triệu Lang cùng Thiết Dững ở trên tường thành chỉ huy.

Mị chỉ hơi hơi nhú mị, đợi cho đến hi Triệu Lang bảo tất cả mọi người đi xuống nghỉ tạm, liền kéo tay Thiết Diễm, đi theo hạ nhân của phủ Yến vương vào trong sân.

Đánh giá cái sân nhỏ Yến vương đặc biệt vì Thiết Diễm mà chuẩn bị một chút, Mị trực tiếp phân phó hạ nhân chuẩn bị nước ấm, không nhìn tới diện mạo hạ nhân kia không tình nguyện, nàng trực tiếp lôi kéo Thiết Diễm vào phòng.

“Mị, ta còn phải đi luyện công một lát mới nghỉ ngơi.” Thiết Diễm cảm ngân thương đứng ở cửa phòng, do dự một chút, vẫn là nói.

“Luyện cái gì mà luyện, chàng ngày thường ở trong phủ còn luyện chưa đủ sao.” Mị đưa tay túm lấy ngân thương trong tay hắn, đặt lại thương trên kệ, cũng chẳng muốn đi biết khách trong viện được phục vụ như thế nào, nàng liền kéo hắn qua ngồi vào trên ghế, thanh âm cũng dần nhu hòa đó, “Thương pháp của chàng đã muốn tốt lắm, không cần đến khi nước tới chân mới nhảy, vẫn là nên nghỉ ngơi thật tốt, dĩ dật dĩ lao* cũng tốt rồi.”

(*) dùng khoẻ ứng mệt; đợi quân địch mệt mỏi rồi tấn công (trong chiến đấu dùng thế thủ bồi dưỡng lực lượng chờ quân địch mệt mỏi, mới tiến đánh)

Thiết Diễm biết nếu là cứ tiếp tục kiên trì, nàng tất sẽ lại tức giận, mỗi lần nàng đối với hắn tức giận đều là bởi vì cảm thấy được hắn đang miễn cưỡng bản thân mình. Ngày động phòng, cùng với lúc mang thai Lạc Lạc lần đó, mỗi lần nhớ lại, Thiết Diễm đều cũng bởi vì nàng quan tâm hắn như vậy mà trong tim luôn hiện lên cảm giác ngọt ngào.

Mị thấy hắn không hề kiên trì, liền xoay người xuất môn, Đông Nam Tây Bắc đã đi tới trong viện, Cốc Tây Cốc Bắc mang theo bao quần áo vào phòng, thu thập giường, thay đệm chăn Mị vẫn quen dùng; Mị bảo Cốc Đông cùng Cốc Nam thúc giục hạ nhân đem nước ấm đưa tới nhân tiện bảo hai người đi nghỉ ngơi.

Không biết là Cốc Đông cùng Cốc Nam dùng nguyên nhân gì để thúc giục, nước ấm rất nhanh đã được đưa vào trong phòng, Mị kêu Thiết Diễm tiến đến tắm rửa, sau đó xoay người đi sang phòng kế bên thay quần áo, Cốc Đông thế nhưng thật ra càng ngày càng thông minh, biết tại vương phủ này, Thiết Diễm tuyệt đối sẽ không cùng nàng tắm rửa, liền giúp nàng chuẩn bị tốt một thùng nước tắm khác thật tốt.

Mị lại đi vào trong phòng, không thấy Thiết Diễm ở trên giường, hô hấp của hắn sau tắm bình phong thông thả ngân nga; nàng đi qua bình phong liền nhìn thấy đầu Thiết Diễm tựa vào thùng gỗ mà ngủ.

Mệt mỏi đến như vậy sao? Để tay mình trên tay hắn bắt mạch, mạch của hắn vẫn còn tốt lắm. Mị nghĩ nghĩ, liền cầm cái khăn lớn tới, bao lấy Thiết diễm đem ra bồn tắm, lau khô thân thể, khoác lên quần áo sạch sẽ cho hắn, sau đó liền ôm hắn lên giường.

“Mị” động tác của nàng tuy rằng mềm nhẹ, nhưng vẫn kinh động Thiết diễm, hơi thở quen thuộc, hắn không cần mở mắt cũng biết là nàng.

“Ân, chàng mệt mỏi rồi, nằm ngủ đi.” Mị thấp giọng đáp lời, nhìn nhìn hộp đựng thức ăn trên bàn, vẫn là hướng giường đi đến.

Mị kéo qua đệm cùng đệm chăn, ra hiệu cho Thiết Diễm dựa vào,liền ghé vào lỗ tai hắn nói, “Diễm, ăn một chút gì rồi ngủ tiếp.” Nàng vốn không muốn đánh thức hắn, nhưng mấy ngày nay hắn ăn rất ít.

“Ân.” Thiết Diễm mặt đến gần bàn mở mắt không ra, nhưng lại tưởng tượng đến cuộc chiến ngày mai, không có sức lực lại như thế nào ứng chiến, đồng ý với Mị, cố chấp mở mắt.

Mị nghe thấy hân lên tiếng, liền lập tức xoay người lấy ra hộp đựng thức ăn lại đây, mở ra nhìn vào, cũng đều là đồ ăn Thiết Diễm thích ăn. Việc buôn bán của Nhị hộ pháp các nàng đều đã mở rộng tới Hà Châu, nơi chiến trường như vậy, còn dám ở chỗ này mở cửa tiệm, thật là không biết sợ mệt.

Nàng lại không biết, một đám hộ pháp chính là biết chủ nhân của các nàng thương phu quân vào nhiều, tất nhiên là đoán được, nếu là có chiến tranh, nàng cũng nhất định đi sẽ theo, vì thế, trong trấn ở đâu cũng đều có chi nhánh của Hồn Nguyên cung, chỉ vì hầu hạ người cung chủ không xứng với chức vị này là nàng, ngay cả khẩu vị của phu quân bảo bối của nàng cũng tìm hiểu kỹ càng. Hồn Nguyên cung không phải chỉ có ám vệ mới biết được như thế nào là tìm hiểu tình báo đầu nhà.

Nhìn thấy Thiết Diễm đã mở mắt ra, ngồi ở chỗ kia, Mị mỉm cười, đưa đĩa lên, “Đều là món chàng thích, ăn nhiều một chút đi!”

Thiết Diễm nhìn nàng đem trong hộp cơm đồ ăn mang sang bàn, khi nàng để trên bàn nhỏ, hân nhận ra hình dạng tinh xảo của đồ ăn lại cùng những món nàng làm trong phủ cực kỳ giống nhau.

Nàng là làm sao làm được những thức ăn này, hân không cho rằng những món này là xuất thân từ phòng bếp trong Yến vương phủ.

Mị mở ra từng tầng của hộp đựng thức ăn, phía dưới cùng lại có thể đặt một cái canh chung cùng một bầu rượu, hai cái ly rượu, không khỏi âm áp nở nụ cười, những người này thật sự là... Nàng xuất ra một tô canh chia ra đựng hai chén, đưa cho Thiết Diễm một chén; tiếp theo, xuất ra một bầu rượu, sau lại lấy ra hai ly rượu.

Thiết Diễm không khỏi tròn mắt, như thế nào ngay cả rượu đều đã chuẩn bị, thấy nàng lại rót một chén để ở trước mặt mình, hân vội lắc đầu nói, “Không được, khi hành quân không thể uống rượu, đây là quân quy.”

“Chỉ một ly, không sao cả.” Cười – nụ cười quyến rũ, “Huống chi trong phòng chỉ có chàng cùng ta, nơi nào thì đến lượt quân quy. Một ly thôi, xem như chàng đang giúp ta đi.”

Nàng, căn bản là không cần hân bồi rượu; trong phủ, nàng sẽ thay hân chuẩn bị tốt trà lại, nói là có thể dưỡng sinh kiện thể. Lúc này muốn hân uống, là muốn hân ngủ thật ngon một giấc thôi.

Mị thấy Thiết Diễm ngơ ngẩn nhìn ly rượu đến gần người, trong mắt của hân tràn đầy tơ máu khiến nàng thật đau lòng, nàng liền thấp giọng nói, “Chàng cứ yên tâm ngủ, trời vừa sáng ta liền gọi chàng dậy, chắc chắn sẽ đúng giờ.”

“Hảo!” Mị còn chưa nói hết, Thiết Diễm liền thấp giọng đáp ứng, cầm lấy đĩa, ăn đồ ăn mà hân thích, thỉnh thoảng mím môi uống rượu trong chén của nàng rót cho hân.

Tuy rằng một môi cùng buồn ngủ lan tỏa khắp người hân, nhưng hân vẫn là chậm rãi ăn, mím môi, hân muốn phải nhớ kỹ nàng vì hân làm hết thấy tất cả những thứ này, nhớ kỹ càng nhiều, hân càng phát hiện mình làm cho nàng càng ít, đau đớn trong lòng cũng sẽ dần dần tăng, hân, muốn như thế nào, mới có thể làm cho nàng được như nàng đã làm cho hân đây?

Mị không phát hiện ra tâm tư của Thiết Diễm, cho là hân là một môi, liền thay hân gấp đồ ăn đặt ở trong đĩa, nói, “Mau ăn rồi ngủ đi!”

“Ân!” Thiết Diễm không dám nói chuyện, trong mắt hơi hơi chua xót, hân sợ nếu mở miệng không biết sẽ như thế nào, đành cúi đầu ăn đồ ăn nàng gấp vào chén.

Nhìn thấy Thiết Diễm uống cạn một ngụm rượu cuối cùng, để đĩa xuống, Mị liền đem đồ vật trên bàn thu xếp gọn gàng, trở lại thấy Thiết Diễm vẫn là ngồi yên như vậy nhìn nàng.

“Như thế nào còn không ngủ?” Mị đi trở về bên giường ngồi xuống, trong mắt của hân hồng hồng, một chết đi không phải sao? Như thế nào còn không ngủ?

“Nàng... Không nghỉ ngơi sao?” Thanh âm Thiết Diễm khàn khàn, không thể che giấu hết hân đang một môi, lại nhưng lòng bất an vẫn cứ tuôn trào, giống như ngày xưa, luôn muốn tới gần nàng, đặc biệt thời gian chỉ có nàng cùng hân.

Mị thấy hân đã muốn một đến che lấp không được cảm xúc nữa, nhưng vẫn là khẳng khái bước bình như thế, không khỏi có chút bất đắc dĩ, có chút buồn cười, hân dạng này thật đúng là càng lúc càng giống Lạc Lạc, dính nàng như vậy.

Vào ban ngày lại luôn cố lấy quân quy lễ nghi ra để muốn cùng nàng giữ khoảng cách.

Nàng duy nhất có thể làm thuận theo ý hân, ít nhất, buổi tối hân cũng sẽ dính nàng như vậy, cũng là chuyện tốt không phải sao?

Nàng quay đầu nhìn sang ngoài cửa sổ, tiếp theo, vén lên mền, leo lên giường, ôm hân nằm xuống, không hiểu sao cảm giác lo lắng lại ập tới. Ngày mai hân muốn ứng chiến, trong lòng nàng thực lo lắng, mặc dù biết thương pháp của hân tốt lắm, mặc dù biết cái tên Chiến thần không phải là vô nghĩa, nhưng mà, nàng không biết sao lại thực lo lắng, vì thế, vỗ về lưng của hân vài cái, sau đó liền mở miệng nói.

“Chàng ngày mai ra trận đừng tấn công nhanh quá, Thiết Loan là tiên phong, ước để cho nàng làm nhiệm vụ của mình là tốt rồi.”

“Ân.” Thiết Diễm từ từ nhắm hai mắt, ở trong lòng nàng cười, nàng vẫn là nhớ kỹ chuyện Thiết Loan để cho hấn bị thương, nên trong ngày thường cũng không có hoà nhã với nàng, lời lúc mặn lúc nhạt, làm hại Thiết Loan thấy nàng tựa như chuột thấy mèo.

“Không cần luôn liều mạng như bộ dạng của tam lang...”

“Ân.” Hảo dễ thương a! Trong lòng hấn cũng thật ấm áp, ngọt ngào.

“Phải nhớ tới ta cùng Lạc Lạc...”

“Ân.”

“Cần...”

“...”

Mị nghe thấy trong lòng không có thanh âm, hơi hơi nghiêng đầu, thấy hấn mang theo ý cười, mặt ngủ say, mơ thấy cái gì vậy, mặt cũng hệt rõ vẻ vui vẻ như vậy.

Nàng cũng cười, bởi vì hấn cười, hôn lên khóe môi hấn đang nhếch lên, nàng giờ tay, trong nháy mắt đã tắt ánh nến.

Đã trễ thế này cũng không ngủ, hai tên nhìn trộm ngoài kia thật là kỳ cục nha. Nàng còn không muốn bị người ta thấy vẻ mặt khi ngủ của Diễm nhà nàng đâu nha, bởi vì, hấn là của nàng.

Nàng ôm Diễm, nhắm mắt dưỡng thần. Nàng chờ đến khi hừng đông, liền đi phòng bếp Yến vương phủ nhìn xem có cái gì ăn được, thay Thiết Diễm chuẩn bị tốt đồ ăn sáng, lúc trở về vừa vận thì cũng đã đến lúc gọi hấn.

Muốn đi đánh nhau, đương nhiên phải ăn no rồi mới có khí lực.

Hoàng đế đích thân tới, thức ăn đúng là hông thiếu thứ gì. Bất quá, trong phòng bếp Yến vương phủ lúc này cũng thực khó coi nha.

Nàng ở trong này cân nhắc một hồi, ngoài phòng đã có người xem đến đồ cả mắt. Yến vương phủ, mái hiên đối diện phòng bếp có hai thân anh một trắng một đỏ đang núp, đều nhìn vào bóng dáng nữ tử bận rộn ở trong phòng bếp kia.

“Sư đệ, người thích nữ nhân như vậy?” Hồng y nữ tử vừa lạnh lùng lại vừa khinh thường nói, công phu giỏi thì lại như thế nào, có ai lại giống nam nhân như vậy chứ.

“Không nên gọi ta là sư đệ, ta và người không cùng một sư phụ.” Bạch y nam tử lạnh lùng quay người trở về, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm nữ nhân đối diện kia.

“Sư đệ đừng quên việc sư phụ giao cho là tốt rồi.” Hồng y nữ tử ạnh lòng nhắc nhở hấn, nàng nhìn thấy trong mắt của hấn có những đóa hoa lửa mơ hồ nhảy lên.

“Ta biết, không cần người nhắc nhở.” Bạch y nam tử cắn răng nói, mãnh liệt xoay người, lướt hướng bên ngoài phủ.

Hồng y nữ tử than nhẹ một tiếng, theo đuôi mà đi...

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Mặt trời chói chan nhô lên cao, phía trên cao nguyên màu xanh biếc, bụi đất tung bay.

Ngoài thành Hà Châu, bên kia con sông bảo vệ thành, hai quân đang giằng co.

Yến vương ngồi trên lưng ngựa đứng ở trước trận, chiến giáp màu đỏ, tay cầm Phụng Thiên Họa kích, thật là uy phong lẫm lẫm.

Thiết Diễm một thân áo giáp trắng ở bên cạnh người nàng, vạt áo cùng phía sau áo đều thêu ngọn lửa màu đỏ; tay cầm Tia Chớp ngân thương; dưới là Đạp Tuyết Vô Ngân.

Thiết Loan đi theo ở bên cạnh người Thiết Diễm, phía sau hai nàng, là mười tám kỵ thân vệ của Thiết Diễm, sau mới là mấy vạn Tổng binh.

Đối diện với các nàng có tam vị nữ tử cười kỳ mã đứng ở trước trận, ai cũng mặc chiến bào, uy vũ anh tuấn.

Phía sau của các nàng là năm vạn đại quân đông nghìn nghịt, mặc ba loại quân phục bất đồng, khí thế thật là uy nghiêm.

Trên tường thành, Triệu Lang ngồi ngay ngắn ở giữa ghế thái sư bằng gấm, Thiết Dững đứng thẳng một bên, hai người thần sắc nghiêm trang nhìn chăm chú vào chiến cuộc dưới thành.

Mị cũng ở cách đó không xa, song chương đan chéo vòng ở trước ngực, nghiêng người dựa vào trên tường thành, trong mắt chỉ có bóng dáng hiên ngang tư thế oai hùng quen thuộc trong trí nhớ của nàng.

Nàng thấy Thiết Loan đã bại trận, thúc ngựa đi tới bên trận của Thiết Diễm, nàng nhìn thấy Diễm cứ lần lượt vung lên ngân thương rồi hạ xuống tướng lĩnh quân địch, lần lượt từng người một; lông mày nàng càng lúc càng nhíu chặt, cái loại chiến trường này cứ như xa luân chiến*, Yến vương không phải tính toán cứ như vậy chờ xem chứ?

(*) là cách đánh khiến quân địch mỗi một, ko dc nghỉ ngơi, VD như chia làm 3 đội luân phiên tấn công 1 mục tiêu của địch. Khi đội này tấn công thì đội kia nghỉ. Anh Diễm của ta đang bị bọn kia làm tiêu hao thể lực đó :-D

Mị nhìn một hồi lại nhìn ra cuộc chiến này giống như luận võ giao đấu, thật sự thực không có chút thú vị, có thể, đây cũng là lần đầu tiên nàng nhìn thấy bộ dạng Thiết Diễm ở trên chiến trường, oai hùng bất phàm như vậy, làm trong mắt của nàng chỉ có hấn, rốt cuộc không nhìn thấy được người nào khác.

Chiêu thức của Thiết Diễm chưa từng có biến đổi, giống nhau nhanh như thiểm điện, chiêu nào chiêu nấy đều chế địch; chỉ có Mị luôn luôn chú ý hấn mới phát hiện, thân thể hấn so với trước cứng nhắc lại rất nhiều, hấn hấn là một mối rồi.

Đêm qua vì hấn quá mệt mỏi, làm hại nàng không có thay hấn bắt mạch, hấn ở trên đường đi so với lúc trước ngủ nhiều hơn rất nhiều, ăn uống cũng không được khá lắm, hấn sẽ không phải là...[Sunny: ôi ôi, ta nghỉ quá, không phải là lại có ... chứ ^^]

Mị bỗng dừng đứng thẳng thân hình, Thiết Diễm cũng vừa mới đánh địch nhân rơi xuống ngựa, quân địch phía sau đồng thanh la lên, quăng xuống một câu, “Hôm nay đến đây vậy, ngày mai lại đến lãnh giáo!” Đại quân liền đồng loạt lui lại. Thiết Diễm quay vào cửa thành, liền thấy Mị đứng dựa vào cổng thành. Thấy nàng như muốn lập tức tiến lên, hấn liền xuống ngựa đi đến trước mặt nàng, lại bị nàng đưa tay chế trụ mạch môn, tiếp theo, nàng liền dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn hấn, làm cho hấn không hiểu có chút bất an.

Mị đang muốn mở miệng, lại bị Yến vương thúc ngựa đi đến bên người hai người chặn lại.

“Thình tướng quân theo ta đi gặp hoàng thượng, thảo luận cuộc chiến ngày mai.” Yến vương liếc nhìn trên cổ tay Thiết Diễm, bàn tay trắng nõn thon dài của Mị, giọng điệu đều đều, nhưng trong lòng vẫn là thấy có chỗ không đúng, nữ nhân này làm sao lại giỏi như lời đồn được? Hoàng thượng nhìn với con mắt khác cũng không nói, nhưng ngay cả khi ngự giá thân chinh cũng muốn nàng bảo vệ, việc quân cơ đại sự cũng chưa từng kiêng dè mà đầu nàng; ánh mắt Thiết Diễm nhìn nàng cũng có được sự ôn nhu, nàng ở trong lòng Thiết Diễm khi nào lại quan trọng như vậy chứ.

Mị giận tái mặt, nàng hiện tại không có tâm tư cùng Yến vương phân cao thấp, nàng càng quan tâm chính là thân thể Thiết Diễm, hấn...

“Mị.” Thiết Diễm trái lại lại đưa tay nắm chặt tay Mị, không biết nàng làm sao vậy, chỉ nói, “Nàng cùng ta cùng đi đi.” Hấn biết hoàng thượng sẽ không để ý nàng nếu nàng ở đó.

Không đợi Mị đáp lời, Thiết Diễm liền dắt nàng lướt qua Yến vương, kéo Mị ngồi lên Đạp Tuyết Vô Ngân, hướng Yến vương phủ chạy đi, không phát hiện khuôn mặt Yến vương càng ngày càng đen.

Thiết Loan đi theo các nàng, ở trên ngựa ôm bụng buồn cười, Yến vương thật đúng là chưa từ bỏ ý định, tiểu cậu cũng thật sự là không hiểu phong tình, nhưng thật ra tiểu mợ nàng vẫn cho rằng lợi hại đến không bình thường lúc này còn bình thường hơn mức bình thường đó nha.

Vào trong phủ, đoàn người mới vừa tới hoa viên, một đạo bóng dáng màu đỏ cực nhanh từ trên trời phóng xuống dưới, Mị thân hình cực nhanh ôm Diễm xoay người sang một bên, trường kiếm đánh tới mặt đất, một chuỗi hoa lửa lóe lên.

Hồng ảnh mượn lực bắn ngược lên, nhảy tới không trung, xoay người lại đâm hướng Mị cùng Thiết Diễm.

Mị đưa tay sang thắt lưng Thiết Loan, rút ra trường kiếm của nàng, lại đem Thiết Diễm đẩy hướng cạnh người nàng bên, lạnh lùng nói, “Bảo vệ tốt tiểu cậu của ngươi.”

Trường kiếm đồng thời, nghênh hướng hồng ảnh, sau đó quay sang Yến vương quát, “Đi bảo hộ hoàng thượng.”

Hai người làm một chuỗi động tác liền mạch lưu loát như hành vân, chỉ trong nháy mắt, hai tiếng hét lớn mới vừa rồi của Mị làm bùng tình mọi người.

Yến vương nhìn thấy hồng y nữ tử lạ mặt kia cùng một người vận lam y, hai người đang giao đấu, trong lòng khiếp sợ cực kỳ, hai người kia trừ bỏ quần áo cùng nhan sắc ra, căn bản là thấy không rõ thân hình, người có thể đánh bại họ trên đời hiện có mấy người? Nhưng tiểu nhạc sĩ bình thường nàng vẫn không coi trọng kia lại là một trong số hai người đó nha!

Xem hai người giao đấu không chỉ có Yến vương, còn có các vị tướng lĩnh khác. Mọi người giờ mới biết được vì sao hoàng thượng lại cần nhạc sĩ nhỏ này ở bên cạnh.

Chỉ có Thiết Loan đã gặp qua bộ dạng càng khủng bố hơn của Mị, cũng là người thứ hai ở giữa sân trừ bỏ Thiết Diễm còn thanh tỉnh, hướng Yên vương hô, “Thịnh Yên Vương điện hạ đi bảo hộ hoàng thượng.”

Yên vương lúc này mới tỉnh từ trong mộng, ánh mắt rồi rảo nhìn chăm chú Thiết Diễm đang nhìn hai người kia đánh nhau, sau đó liền xoay người dẫn mọi người hướng vào phía trong viện chạy đi.

Thiết Diễm lúc này sớm đã quên hết thảy, chăm chú nhìn bóng dáng nho nhỏ kia. Hồng y nữ tử đến tột cùng là người nào? Tựa hồ cùng Tiết gia cũng không quan hệ, các nàng chưa bao giờ từng đề ý qua Tiết gia, khi Tiết gia bị tịch thu tài sản và xử trảm, các nàng cũng liền không thấy bóng dáng, nhưng lại là vì sao sẽ trợ Tiết gia bức vua thoái vị chứ? Lại vì sao luôn hướng về phía Mị cùng hần mà đến?

Trừ bỏ lần đó Mị giận dữ giết trên vạn người quân Kim, cũng chưa từng thấy qua nàng dùng qua binh khí nào khác. Hiện giờ nàng lại rút kiếm nghênh tiếp nhưng nữ tử kia vẫn còn có thể cùng Mị triển đấu thật lâu, người kia võ công thật cao nha, cũng không thể khinh thường rồi.

Xem hồi lâu, Thiết Diễm chợt cảm thấy một cỗ sát khí vây quanh, Thiết Loan bên cạnh cũng đã đưa thương đón nhận, ngăn kiếm đâm hướng Thiết Diễm, thương kiếm đụng nhau, cổ tay Thiết Loan vỡ toang, thương thân chấn động không ngớt, run rẩy như muốn rời khỏi tay, dưới sự kinh hãi của Thiết Loan, trường thương vẫn được gắt gao cầm.

Người này, nội kinh thật mạnh.

Chăm chú nhìn lại, đúng là áo trắng nam tử ngày ấy trong đại điện có ý đồ ám sát hoàng thượng, hần trùng mắt nhìn tiểu cẩu, trong mắt có khinh bỉ cùng oán hận, lại là vì sao vậy a?

Thiết Loan không kịp nghĩ nhiều, nỗ lực vùng thương che ở trước mặt tiểu cẩu, mặc kệ áo trắng nam tử kia đối nàng trêu chọc, dù có bảo mình một thân nữ nhi cây mạnh hiệp yếu hay không, nàng cũng chỉ biết là, tuyệt không thể để cho người này làm bị thương tiểu cẩu, không phải không cần quan tâm thể diện nữ nhi, mà là chính mình đột nhiên phát hiện, tiểu cẩu là một nam tử, nhưng nam tử đáng để nàng hâm phục, lại có mấy người chứ? Nam tử như tiểu cẩu vậy, không cần phải cùng nữ tử tranh cao thấp đâu.

Nàng từng nghe mẫu thân nói qua, tiểu cẩu tính khí bình tĩnh, không thích cùng người khác tranh dành, hiện giờ, có thể có thành tựu như vậy, sau lưng không biết đã chịu khổ bao nhiêu, lại còn không muốn người khác biết mình đã khổ như thế nào; huống chi, tiểu cẩu lại còn kiềm nén tính khí, miễn cưỡng chính mình, ở trong triều đình làm quan giúp Thiết gia được nơi sống yên ổn.

Nàng thuò nhỏ liền tôn sùng tiểu cẩu, lập chí cần phải giống như tiểu cẩu, giặc Kim vừa nghe tên đã sợ mất mật, cũng vì thế mà lại sớm đã quên tiểu cẩu cũng chỉ là một nam nhi thôi.

Nhưng tiểu mợ giống nam nhi mà nàng nghĩ không có bản lĩnh gì kia, lại từng bước một giáo nàng nhận rõ, tiểu cẩu cũng là nam nhi, tiểu cẩu cũng cần người bảo hộ, tiểu cẩu là Bắc Cương Chiến thần, nhưng dù sao cũng chỉ là một nam tử bình thường mà thôi.

Thiết Loan mặc dù khí lực lớn, nhưng nội kinh mạnh mẽ của nam tử kia có lẽ nàng cũng không có khả năng đánh bại, mắt thấy liền muốn ngăn không được kiếm sắp đâm tới này, bỗng một đầu thương bên cạnh đẩy ra một kiếm lao tới kia.

Người này thật sự là người nãy giờ đứng ở phía sau Thiết loan, Thiết diễm.

“Tiểu Loan, đứng ở một bên đi.” Thiết Diễm hai mắt chăm chú nhìn áo trắng nam tử, trong tay nắm chặt ngân thương, không dám hơi có chút lơ lửng, võ công của người này, sợ không thua nữ tử hồng y kia đâu.

Áo trắng nam tử hừ lạnh một tiếng, vùng kiếm, liền hướng Thiết Diễm công tới. Bên này Mị cùng hồng y nữ tử đánh nhau kỳ thật cũng không phải cần cố hết sức, nàng phát hiện nàng này võ công cùng chiêu thức tựa hồ là đặc biệt nhắm vào Hồn Nguyên cung võ công mà sáng chế ra chiêu thức phá giải, chiêu chiêu đều đánh tới chỗ sơ hở của Hồn Nguyên cung.

Mị nổi lên hưng trí, liền đem bí tịch võ công của Hồn Nguyên cung triển khai, Mị không muốn nàng lại đều có thể phá giải võ công của Hồn Nguyên cung.

Nàng này nội công mặc dù không bằng nàng, nhưng chiêu thức lại tinh diệu khó lường, bù lại có thể cùng nàng đối địch.

Đợi đến khi áo trắng nam tử xuất hiện, nàng liền tập trung tinh thần, Triệu Lang hẳn là tạm thời không nguy hiểm, nàng cũng không tin Yên vương chống đỡ được với một trong hai được người này.

Thiết Loan liều mạng che chở Thiết Diễm như vậy, cũng làm cho oán khí trong lòng Mị luôn luôn dâng trào tiêu tán không ít, mà khi Thiết Diễm chống lại áo trắng nam tử thì hưng trí lúc này của Mị liền cái gì cũng không còn.

Thương pháp của hần ra trận giết địch như là gió thổi cỏ rạp, nhưng nếu là trên giang hồ đánh nhau, cũng tuyệt đối không bằng áo trắng nam tử kia, huống chi, lúc này hần cùng quân địch giao chiến đã muốn tiêu hao không ít thể lực cùng tinh lực của hần, hơn nữa hần...

Mị trong lòng quýnh lên, không rảnh cùng cô gái này dây dưa, lắc mình tránh thoát một kiếm của nàng, cứ như vậy tà tà hướng Thiết Diễm cùng áo trắng nam tử bên kia, đẩy ra trường kiếm áo trắng nam tử, nàng liền ôm chầm Thiết Diễm.

“Diễm, có hay không làm sao không thoái mái?” Mị thấy sắc mặt Thiết Diễm có chút tái nhợt, vội vàng hỏi.

“Ta không sao.” Thiết Diễm thấy nàng vẻ lo lắng không dấu, mặc dù biết thân thể mình mệt mỏi, vẫn là mặt không đổi sắc an ủi nàng.

Biết ngoài miệng hần cứng rắn vậy thôi, Mị liền trực tiếp chế trụ mạch môn hần, hoàn hảo, chỉ là có chút mệt mỏi, nàng rốt cục cũng an tâm. Bộ dạng không coi ai ra gì của nàng lại chọc giận hai người bên kia, hai người liền rút kiếm đâm tới.

Mị một tay nắm eo Thiết Diễm, để cho hần dựa vào chính mình, giảm bớt mệt mỏi của hần, một tay nghênh hướng hai người, chiêu thức lại cùng lúc trước hoàn toàn bất đồng.

Phương pháp sử dụng kiếm, chưa ai từng gặp qua.

Đón đánh các chiêu của hồng y nữ từ lúc này đều là những chiêu thức không đáng nói, bây giờ Mị lấy công chế công, lấy công chế thủ; nếu nói là chiêu thức, vậy liền chỉ có một chiêu, công kích.

Hơn nữa nội lực của nàng sâu không lường được, chỉ mấy chiêu liền đem hai người bức đến không chịu nổi.”Tướng quân, hoàng thượng...” Yến vương cùng mọi người từ nội viện chạy ra, nói còn chưa nói xong, Mị liền cảm thấy một cỗ cực kỳ sắc bén tiếng xé gió đánh úp về phía Thiết Diễm, tốc độ kia khiến nàng không thể mang theo Thiết Diễm né tránh, nàng chỉ có thể đem hần đẩy hướng phía sau, giờ kiếm toàn lực nghênh đón.

“Tranh ~” vật đánh úp lại chỉ là cành khô nhỏ nhỏ, nhưng lực đánh xuống lại không nhỏ, khiến trong lồng ngực Mị khí huyết đảo lộn, trong lòng không khỏi kinh hãi đến cực điểm, nàng thậm chí không biết người nọ từ nơi nào ra tay, càng không nói thấy người này làm sao mà ra chiêu.

Mị đột nhiên cảm giác có người lướt qua, đột nhiên quay lại, cũng chỉ thấy trong nháy mắt một bóng dáng màu xanh lướt qua, Thiết Diễm cũng đã không thấy bóng dáng.

“Tiểu cậu ~ “

“Tướng quân ~ “

“Diễm ~” Mị kinh ngạc hô ra tiếng, phi thân đuổi theo, trước mặt lại truyền đến tiếng xé gió, bất đắc dĩ, nàng phải xoay người mượn lực hóa giải nội lực mạnh mẽ đánh tới. Đến khi đưa tay ra đỡ, nàng cũng chỉ thấy một phong thư hàm.

Phía trên phong thư chữ viết rồng bay phượng múa, cứng cáp mạnh mẽ, “Gửi Hồn Nguyên cung cung chủ.”

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Hôm đó, đợi đến khi Mị quay lại trong phủ thì nữ nhân áo đỏ cùng nam nhân áo trắng cũng đã biến mất, cả Yến vương phủ đã hoàn toàn rối loạn.

Hoàng thượng và Trần Quốc tướng quân cùng nhau mất tích, còn bọn họ thậm chí ngay cả “Bọn cướp” cũng không thấy đâu.

Sau khi Mị trở về thì không nói một lời liền trở lại vào trong phòng. Chỉ chốc lát sau, bốn người Cốc Đông ra khỏi cửa phòng rồi chia nhau đi bốn hướng.

Từ hôm đó trở đi Mị liền chưa từng ra khỏi cửa phòng, chỉ có đám người Cốc Đông cứ không ngừng đi ra đi vào phòng.

Cùng từ hôm đó, Thiết Loan liền canh giữ ở trong tiểu viện của Mị, một bước cũng không hề rời đi.

Cho đến sáng sớm ngày thứ ba thì Mị đi ra khỏi phòng, trong tay mang mấy cái túi da dài có ống trúc nhỏ ra. Nàng chia cho bốn người Cốc Đông mỗi người một túi, bản thân thì khoác chéo cái còn lại ở phía sau lưng.

Tiếp theo, nàng đi về phía Thiết Loan, khi đi qua bên người nàng thì nhấn lại một câu “Mười tám kỵ giao cho ngươi, hãy bảo vệ Hà Châu.”

Dứt lời, người đã bay về phía đầu tường rồi lao đi về hướng Phụng Khê Sơn. Phụng Khê Sơn là chôn giao nhau giữa ba nước Tống, Tây Hạ và Thổ Phồn, núi non sâu thẳm, rừng rậm mật mù. Đỉnh núi cao nhất trên dãy Phụng Khê có tên Triều Phụng Phong chìm ngập trong mây. Nghe nói Triều Phụng Phong quanh năm tuyết đọng lạnh buốt thấu xương, gần như không người nào có thể đặt chân lên đỉnh núi.

Mà lúc này Mị đang đứng dưới dãy Phụng Khê, ở một cây cổ thụ trên sườn núi, nàng nhìn đáy thung lũng kia cũng đơn giản như rừng cây.

Một bóng trắng từ trong rừng xuất hiện, hần hơi dừng lại rồi chuyển hướng đi tới trước mặt Mị, đúng là nam nhân áo trắng kia.

Về mặt kinh ngạc, hần mở miệng hỏi “Ngươi... Làm sao lại ở chỗ này?” Đúng là hần vâng lệnh người kia để đón nàng tới đây, nhưng chưa kịp đi thì đã thấy nàng đứng ở chỗ này. Làm thế nào mà nàng lại biết tới nơi này?

Mị lại giống như không phát hiện ra hắn, chỉ cúi đầu mở miệng nói một câu “Ra đi.”

Chỉ một khắc, lập tức có bảy người mặc áo đen dùng khăn đen che mặt roi cách chỗ Mị không xa, quỳ một gối.

“Đứng lên” Mị gật đầu “Là nơi này?” Kỳ thật nhìn thấy ánh mắt lảo liêng của nam nhân nhìn nàng là đủ biết tám phần không sai. Nhưng nàng vẫn còn phải xác nhận lại một lần nữa. Dù sao người cần tìm kia chính là Diễm.

“Vâng, Cung Chủ, Tướng quân cùng Hoàng thượng đều ở trong trận.” Nữ nhân áo đen đầu lĩnh trả lời “Thuộc hạ vô năng, không cách nào tiến vào trong trận.”

Nghe xong lời của nàng ta, Mị lúc này mới xoay người nhìn nam nhân áo trắng, âm thanh cực kỳ lạnh lùng “Vậy ngươi muốn cái gì?”

“Ta tên là Lăng Oanh.” Nam nhân tự xưng Lăng Oanh không e dè nhìn Mị, tình ý trong mắt quá mức rõ ràng. Mị tất nhiên vừa nhìn liền biết rõ ràng tâm tư của hắn.

“Vậy ngươi muốn cái gì?” Mị lại hỏi lần nữa. Tâm tư của hắn là tâm tư của hắn, không có nghĩa là nàng nhất định phải đón nhận, nàng cũng không còn tâm tình tìm cái loại đại phiến toái này mà dây vào, mỗi lần thấy hắn đều không có chuyện gì tốt.

“Ta tên là Lăng Oanh.” Trong mắt của hắn cũng nhuộm vẻ buồn bã.

“Hừ.” Mị hừ lạnh một tiếng, không hề để ý đến hắn nữa. Chính nàng cứ vào trận rồi lại hỏi sau vậy. Nàng đi sát bên người hắn đến trước rừng cây, bốn người Cốc Đông chia nhau đứng ở sau lưng nàng, phía sau bọn họ là bảy tên áo đen.

“Cốc Đông” Mị hô một tiếng, Cốc Đông lập tức dâng lên một thanh trường đao. Đao này đúng là thanh đao Nhật Bản mà lần đó Mị dùng để biểu diễn trên đại điện. Thanh đao này là do các vị sư phụ của Hồn Nguyên cung trong lúc rảnh rỗi đã phỏng chế theo vũ khí Đông Doanh (Nhật Bản), thân đao rất mỏng lại vô cùng sắc bén.

Hồi đó Mị mang theo bởi vì là mỗi lần thấy thanh đao này thì lại nhớ tới thời gian trước kia cùng cha luyện võ. Vì vậy giữ lại xem như làm kỷ niệm. Nhưng giờ người kia võ công cao thì làm sao nàng lại không mang theo vũ khí phòng thân. Huống chi, nàng còn mang theo không chỉ có cái này.

Mị trở tay rút đao, giờ tay chém xuống, một loạt cây cối trước mắt lập tức bị chém đứt thành một vệt thẳng mà đổ rạp xuống.

Phá trận? Nàng sẽ không phá trận, nhưng ai nói rằng nàng sẽ không hủy trận chứ? Nếu mấy thứ này đều phá thì cũng không tin còn có thể có trận pháp gì nữa.

Nàng bước về phía trước một bước, ánh đao vừa hiện lên thì cây cối cũng không còn may mắn tồn tại. Lăng Oanh theo ở phía sau, đôi mắt đẹp mở to.

Người kia đúng là muốn nàng phá trận để biết năng lực của Mị.

Nhưng phá trận như vậy thì hắn còn chưa từng bao giờ thấy, mà ngay cả sư phụ chỉ sợ cũng chưa từng thấy người phá trận pháp của mình như vậy đi?

Có điều, bây giờ là một trận, tiếp theo hắn là không phải chỉ dựa vào một thanh trường đao liền có khả năng hủy trận đâu.

Đợi sau khi tất cả cây cối trước mắt đổ xuống đất, trước mắt đám người của Mị xuất hiện một mảnh rừng đá.

Những người này thật đúng là có thể làm khổ nhau, có nhiều những cột đá cao như vậy, là lấy từ đâu ra? Trong lòng Mị bất mãn thầm mắng, đẩy mọi người đang đứng bên cạnh mình mà trầm giọng nói “Đứng xa một chút.”

Mị thò tay lấy ra một quả tạc lõi nho nhỏ. Suốt ba ngày này nàng giam mình ở trong phòng cũng không nhân rồi, chuẩn bị không ít đồ để đối phó. Quả tạc lõi hỏa đạn này chính là một trong số đó.

Cũng là cứ theo nguyên lý làm bom giản dị, có phân bộ Hồn Nguyên cung trong tay thì nàng lấy gì mà không được.

Mị châm hộp quẹt, châm vào dây dẫn rồi dùng hết nội kình trực tiếp ném vào giữa đám cột đá. Đến khi dây dẫn cháy đến tạc đạn thì trong nháy mắt phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc. Những cột đá cao lớn sau đó sụp xuống.

Không chỉ có Lăng Oanh, ngay cả bốn người Cốc Đông cùng bảy tên Hắc y nhân cũng nhìn mà tròn mắt há hốc mồm.

Đây là cái gì? Pháo? Có lẽ là đại pháo.

Mị thấy như vậy thì một mạch đi tới. Đến tận chỗ đằng trước, một tảng đá lớn cuối cùng bị nổ tung thì nàng trông thấy một căn nhà gỗ. Hai nam nhân, ba nữ nhân đều ngơ ngác đứng ở trước căn phòng xây trên mảnh đất trống nhìn Mị bên này.

Mị liền hành động lưu loát, không hề dừng lại mà phi thân lên, một chưởng thẳng đánh thẳng vào nữ nhân áo đỏ đứng ở bên cạnh Thiết Diễm và Triệu Lang. Thừa dịp nàng ta lắc người né tránh thì hai tay Mị mỗi tay ôm lấy Thiết Diễm cùng cánh tay của Triệu Lang. Rồi cả người thẳng tắp bật ngược về phía sau, bóng dáng cũng không bởi vì trong tay có thêm hai người mà chậm đi, trong chớp mắt liền đứng lại ở trước mặt bốn người Cốc Đông. [Sunny: ôm Thiết Diễm, Triệu Lang thì cánh tay =]]]

Bốn người Cốc Đông lập tức tiến lên vây ba người vào giữa, còn bảy người áo đen thì chia nhau vây quanh bốn người Cốc Đông, hết sức chăm chú nhìn bốn người đối diện.

Mị thì trước tiên ôm Thiết Diễm nhìn về phía Triệu Lang “Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Triệu Lang nhìn qua Thiết Diễm sắc mặt tái nhợt đang trong lòng Mị mà bảo “Nhưng hình như tướng quân đang bị điểm huyết đạo.”

“Ta không sao, chỉ là bị áp chế nội lực mà thôi.” Thiết Diễm thành thật dựa vào Mị. Ba ngày không thấy, nay lại nhìn thấy nàng thì cuối cùng đã khiến tảng đá lớn trong lòng hắn rớt xuống. Hắn vẫn luôn lo lắng liệu nàng có thể bị trận pháp này gây thương tích hay không, dù sao trận pháp kỳ diệu đến dường này thì hắn chưa từng thấy bao giờ. Nếu như để hắn phá trận thì hắn cũng không có nắm chắc toàn thân đi ra.

Nhưng phương pháp của nàng mặc dù hơi thô lỗ lại cũng là hữu hiệu nhất, trực tiếp nhất. Phương pháp như vậy thật đúng là cũng chỉ có nàng nghĩ ra được.

Mị trực tiếp bắt mạch cho Thiết Diễm, ngoại trừ huyết đạo bị chế trụ ra thì chỉ có khí huyết không đủ. Ngón trở tay phải của nàng gấp lại rồi điểm vài cái trên người Thiết Diễm. Toàn thân Thiết Diễm khẽ giật rồi lập tức cảm giác khí lực trong kinh mạch dần dần mạnh lên, nội lực dần dần khôi phục. Nhưng thân thể lại vẫn còn mệt mỏi. Ba ngày này hắn ăn không ngon, ngủ không yên; hiện tại có nàng bên người thì hắn lại cảm giác được hơi mệt mỏi.

“Nha đầu nhà ngươi quả là cũng có chút năng lực.” Âm thanh hùng hậu hàm chứa nội kinh vang vọng bốn phía, thật sự đó là từ nữ nhân trung niên kia.

Trong nữ nhân thì gương mặt của nàng cũng coi là có tướng mạo đẹp, mặt trắng như ngọc, mơ hồ có vẻ cao quý.

Đối với nàng ta thì Mị thật không hề có thiện cảm. Ở gần như vậy mà khi nói chuyện còn muốn dùng nội kinh sao? Triệu Lang bên người nàng cũng có hơi không chịu nổi, cảm giác được khí ở trong ngực cứ bốc lên.

Mà nội lực Thiết Diễm vừa hơi hồi phục bởi vì chống cự nội kinh trong lời nói của nàng ta nên sắc mặt càng tái nhợt hơn một chút.

Mị cảm bàn tay hai người, vận công để bình ổn chấn động trong cơ thể bọn họ. Khi cảm giác hô hấp hai người dần dần bình phục thì mới buông tay ra nhìn về phía nữ nhân áo xanh kia.

Mà vừa nhìn thì cũng thấy bên người áo xanh ngoài Lăng Oanh còn có nam nhân áo trắng khác.

Nam nhân kia thân hình thon dài, so với nam nhân thì hơi cao hơn. Nhưng đáng người lại lộ ra một vẻ quyền rũ hoàn toàn trời cho. Cho dù từ trên người áo trắng đó cũng không hề có một xiêu nghiêng chính, nhưng đáng tiếc dung mạo bị khăn che mặt bịt kín mít không lộ chút nào.

Nhưng Mị lại có thể cảm giác ánh mắt của hắn nóng bỏng chiếu lên trên người mình.

Đây đều là những thứ người gì đây hả? Làm sao mà nàng lại trêu chọc đến chúng chứ?

Bề ngoài như mình suốt ngày lượn quanh phu quân và nhi tử, làm sao có thời giờ đi gây chuyện thị phi đây?

Không phải là vị sư phụ đã thành tiên từ lâu đã trêu chọc họ chứ? Đây là điều duy nhất mà nàng có thể nghĩ. Dù sao trên đời này đã không có mấy người biết Hồn Nguyên cung.

Mà Lăng Oanh ở đối diện cũng nhìn chăm chăm vào Thiết Diễm được Mị từ đầu đến cuối ôm vào trong ngực. Sự đó kỳ lạ làm Thiết Diễm có không muốn phát hiện ra cũng không được.

Thế nhưng hắn lại chỉ là lẳng lặng để cho Mị ôm chặt, tương tự như một phần trọng lượng của mình đã giao cho nàng. Thấy nàng bình an, tinh thần hắn liền thư thái. Giờ phút này cũng hơi bất lực nên hắn chỉ ngoan cường chống đỡ để gắng đứng ở bên người nàng.

“Ngươi là người phương nào?” Mị mở miệng hỏi.

“Có nhân!” Nữ nhân áo xanh đáp.

Mị phần nộ ở trong lòng, ai là có nhân? Như thế nào mà các vị cao nhân đều có bộ dạng hừ hừ thực thực giống thế này chứ!

“Ngươi muốn cái gì?”

“Ha ha ha ha... Nha đầu nhà ngươi thật đúng là thẳng thắn. Ta thích...”

Mị có hơi không chịu được loại đối thoại vô bổ kiểu ông nói gà bà nói vịt.

“Nếu không còn chuyện gì thì chúng ta liền đi.” Mị cũng không phải nói thực lòng nói vậy, nhưng chuyện này rất đáng đùa bỡn sao?

Chuyện đó vào đúng đầu nàng, nếu không phải vì Hồn Nguyên cung thì chính là vì Hồn Nguyên thiết kỵ; Nếu mà nàng không đoán sai thì e là mấy người này cùng sư phó của nàng cũng có một quan hệ căng thẳng nào đó không rõ.

Nhưng với ân oán tình cừu của thế hệ trước thì một chút nàng cũng không có hứng thú. Năm đó sư phụ mặc dù thân bị trọng thương, nhưng cũng không

có nói tới là người phương nào gây thương tích, hoặc là muốn nàng thực thị chuyện báo thù, vậy tất đó là có nỗi khổ trong lòng.

Người trong cuộc cũng không có ý kiến thì nàng cũng không muốn nghĩ tới chuyện này nhiều hơn. Chỉ là dựa theo lời căn dặn của sư phụ là thay thế người coi chừng Hồn Nguyên cung thật tốt là được. Còn như thời gian khác thì nàng cũng chỉ muốn nghĩ tới cuộc sống gia đình thôi, tại sao chỉ như vậy mà cũng khó đạt như vậy đây!

“Người cho rằng thật sự là mọi chuyện đều tùy ý người, tự nhiên đi hay đến sao?” Nữ nhân áo xanh thấy nàng như thể trong mắt không có người nào thì trong lòng giận tái đi “Nếu mà chỉ có một mình người thì vẫn còn có khả năng gượng gạo thoát thân. Nhưng mang đi hai người này thì người cảm giác được chính mình có thể đỡ được mấy chiêu của ta đây?”

“Nếu như ta thoát thân được thì sao?” Mị kéo tay của Thiết Diễm mà nhìn vào mắt hắn. Ở trong mắt hắn nàng lại thấy sự bướng bỉnh đã sớm quen thuộc.

Hắn biết ý tứ của nàng muốn hắn đi trước. Nhưng hắn cũng không muốn bỏ lại nàng một mình, dù sao nữ nhân áo xanh này cũng có võ công hơn xa nàng.

Mị nháy mắt mấy cái “Tin ta đi.”

Thiết Diễm yên lặng nhìn lại “Không được.”

Mị có hơi bất đắc dĩ, tính tình bướng bỉnh của chàng lại tới rồi. Nàng đặt tay ở phía sau người hắn rồi vỗ vài cái trên người hắn làm cho Thiết Diễm tức giận trừng mắt.

Tức giận? Nàng còn chưa từng thấy hắn nổi giận, đặc biệt tức giận rõ ràng như vậy. Có điều nàng lại điểm huyết hắc làm hắn không thể động, cũng không thể nói.

Diễm, tin ta! Chờ ta!

Mị mỉm cười với Thiết Diễm, đẩy hắn đến bên cạnh Cốc Đông liên không quay đầu lại mà đi thẳng tới nữ nhân áo xanh ...

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Trên thành Hà Châu, Yên Vương và Trung Hiếu vương Thiết Dững đứng ở trên tường thành, nhìn Thiết Loan dưới thành thống lĩnh thập bát thân vệ của Thiết Diễm cùng một vạn Tổng binh, chống lại năm vạn đại quân địch nhân.

Thập bát kỵ tạo thành nửa vòng tròn, đem Thiết Loan vây ở trung tâm cùng nhau hướng phía trước xông lên, thủ pháp lưu loát dứt khoát, một chiêu trí mạng, tuyệt không lưu tình, cũng tuyệt không để sót một con cá nào không lọt lưới; đao thương cung tên như sóng biển cuộn cuộn, không một người nào có thể sống sót tránh được.

Kia một vạn Tổng quân cũng bị sát khí chỗ bọn họ làm cho kinh hãi, tự nhiên mà hò hét cổ vũ, khí thế theo đó liên tăng vọt, binh lính như có lòng tin, anh dũng giết địch.

Yên vương lần đầu tiên nhìn thấy đội ngũ dũng mãnh vô địch, sát chiêu dứt khoát như vậy. Đội thiết kỵ không biết sợ là gì như vậy, nếu mười tám người này nhập ngũ, chắc chắn đều là tướng tài, hôm nay sao lại cam nguyện chỉ là đội thân vệ của Thiết Diễm như vậy?

Thiết Dững lại là có chút hưng phấn, trong lòng kích động không thôi, không tưởng được hắn lại gặp được một đội Hồn Nguyên thiết kỵ. Thật sự là danh bất hư truyền a!

Đội khi Thiết Loan mang theo thập bát kỵ cùng chúng tướng sĩ ngẩng cao đầu trở lại trong thành, Yên vương thật kích động nhìn mười tám người hắc y kia, không biết bọn họ đồng ý nhập ngũ, vì nước góp sức hay không? Có bọn họ tương trợ, chẳng những Hà Châu được bảo vệ, còn nhất định có thể thu phục cả các nước lân bang.

Thiết Dững cùng Thiết Loan liếc mắt trao đổi, trong lòng là cùng ý nghĩ, không biết Mị cứu được Hoàng thượng cùng Thiết Diễm chưa?

*** **

Đã hai ngày trôi qua.

“Tướng quân, ” Cốc Đông ngăn ở trước người Thiết Diễm đang mang theo ngân thương chuẩn bị rời đi, liền lập tức chặn đường đi của hắn.

“Tránh ra!” Thiết Diễm về mặt âm trầm, đôi mắt bình thường thâm thúy bình tĩnh bây giờ tràn đầy áp lực và sóng dữ, nằng nặc . . Nằng nặc . .

Hôm đó nàng đem hân giao cho Cốc Đông, bốn người Cốc Đông cùng bảy tên hắc y nhân kia lập tức mang theo hân tự rời đi. Lúc đi mới phát hiện ngoài trận lại nổi lên một màn sương trắng nồng đậm, vì lo lắng sẽ có người đuổi theo, vì vậy, đành phải tiếp tục tìm đường đi một hồi, đợi đến khi sương mù tan đi, mới phát hiện họ vẫn đang ở trong núi Phượng Khê .

Thủ pháp điểm huyết của Mị, dù người khác dám giải cũng giải không được, suốt một ngày trôi qua, Thiết Diễm mới có thể hành động tự nhiên. Cảm thấy cơ thể đã bình thường trở lại, hân lập tức cảm thương muốn đi.

“Tướng quân xin bớt giận, chúng ta cứ quay về thành Hà Châu chờ, tiểu thư nhất định bình yên mà quay về thôi.” Cốc Đông tuy nói như vậy , nhưng trong lòng không chắc chắn lắm, bởi vì thanh y nữ nhân kia thân thủ rõ ràng giỏi hơn cung chủ.

Dù vậy nhưng vô luận như thế nào, các nàng nhất định phải bảo hộ được vị tướng quân này chu toàn, nếu không, cung chủ mà tức giận thì không ai có thể gánh nổi . Đối với cung chủ mà nói, an nguy của nam nhân này quan trọng nhất.

“Tránh ra!” Thiết Diễm bướng bỉnh nói, hân chỉ biết phải tìm được nàng. Hân không cho phép nàng cứ như vậy đem hân đẩy đi, hân tình nguyện cùng nàng cùng nhau chết, nàng không cần cứ mỗi khi gặp nguy hiểm liền chịu một mình.

“Thỉnh tướng quân cùng chúng ta quay về Hà Châu.” Thái độ của Cốc Đông vẫn như trước cung kính, nhưng lại kiên quyết, bộ dáng tuyệt không nhượng đường.

“Tránh ra!” Thiết Diễm lần này có chút nghiêng răng nghiêng lợi , tay nắm thật chặt ngân thương.

“Thỉnh tướng quân cùng chúng ta quay về sông châu.” Cốc Đông như trước vẫn là nói những lời này, nói thật, nàng trước kia thật sự không biết vị tướng quân này tốt ở chỗ nào, cứ giống như cái nữ nhân vậy, chuyện nhà của nam nhân cũng không biết gì cả.

Hơn nữa trong lòng lúc nào cũng chỉ có Thiết gia, chỉ có mạng binh đánh giặc, trong thư phòng cũng toàn là binh thư bản đồ gì gì đó.

Chuyện cung chủ vì hân làm thật đếm không hết. Trong mắt Cốc Đông, hân thực sự không đáng để cung chủ làm vậy..

Nhưng dần dần , sau khi tiểu thiếu gia xuất thế, vị tướng quân này cũng chậm rãi thay đổi, mà hân thay đổi, lại làm cung chủ vui sướng.

Nàng cũng dần dần rõ ràng, cung chủ thích, chỉ sợ sẽ là cái tính tình không giống với nam nhi của tướng quân; nhưng đối với nàng, tướng quân này một chút cũng không đáng yêu.

Hân hôm nay nghĩ đến an nguy của cung chủ như vậy, nàng có thể thông cảm, nhưng cũng không thể để hân đi tìm cung chủ được, bởi vì chuyện cung chủ giao cho thật không thể làm trái.

Cốc Đông tiếng nói vừa dứt, trước mắt ngân quang chọi lóe, Thiết Diễm ngân thương đâm tới, nàng liền lách mình tránh thoát.

Thiết Diễm không có ý thương tổn nàng, chỉ là hân muốn bức nàng tránh ra, Cốc Đông biết vậy nên không hoàn thủ, đứng lùi ra một chút. Thiết Diễm bướng bỉnh như vậy cũng đã khơi dậy lửa giận trong lòng Cốc Đông.

Người này chẳng lẽ cũng không có thể thông cảm nỗi khổ tâm của cung chủ sao?

“Tướng quân, chỉ cần Cốc Đông còn sống, liền sẽ không để tướng quân quay đầu lại nơi đó đâu. Thỉnh tướng quân không nên phụ nỗi khổ tâm của tiểu thư .” Cốc Đông né tránh được, âm thanh lại là có chút kích động , “Năm đó, tiểu thư mất chết sáu con ngựa, hơn mười ngày không ngủ không nghỉ chạy tới thành Tương Dương, mới cứu được tánh mạng tướng quân; năm đó, tiểu thư biết được tướng quân nhập Tiết phủ làm thị nô, suốt ba năm, ngày đêm dò hỏi tin tức của người, đêm đêm thì tìm cách cứu người ; năm đó, ba năm ở Tiết phủ, đồ ăn của người đều là do tiểu thư đích thân điều chế; năm đó, tướng quân ăn, mặc, ở, đi lại, loại nào đều không phải do tiểu thư tỉ mỉ thu xếp, cẩn thận phòng bị? Tướng quân còn muốn gì nữa chứ? Năm đó, tiểu thư dùng thuốc để tướng quân chết giả, giúp người thoát ly Tiết phủ; năm đó, tiểu thư vì giúp tướng quân điều dưỡng, thường xuyên suốt đêm không ngủ, nghiên cứu chế tạo thuốc tại Dược phòng, tuyển dụng dược liệu; năm đó, tiểu thư vì khôi phục công lực của tướng quân, sắp xếp ám vệ đi tìm võ công tâm pháp thích hợp với võ công của tướng quân ở mọi nơi; năm đó, tiểu thư vì tâm nguyện của tướng quân , không tiếc hành thích hoàng đế. . .”

“Cốc Đông!” Cốc Tây hét lớn một tiếng, ngăn trở thanh âm Cốc Đông càng nói càng kích động động, nàng như thế nào liền ngay cả chuyện cung chủ cố ý dấu diếm cũng dám nói ra.

Cốc Đông lúc này mới chú ý tới, Thiết Diễm đã sớm ngừng công kích, liền như vậy đứng yên ở chỗ kia, toàn thân kịch liệt run rẩy, miễn cưỡng dựa vào ngân thương mới có thể trụ vững, mà trong đáy mắt lại chìm ngập sự kinh hoàng . .

Thiết diễm kinh hoàng không thôi, nguyên lai, chuyện hân nhớ kỹ còn chưa đủ nhiều; nguyên lai, nàng lại đã sớm ở bên cạnh hân; tâm hân không thể kìm nén nỗi đau lớn dần, Cốc Đông còn chưa nói hết, có nghĩa là còn có càng nhiều chuyện hân không biết đến.

Thời gian dài như vậy, mười năm bên hân tất cả đều là một người nàng; mà hân, cứ một mực cho là chỉ có mỗi mình hân cô đơn, không ngờ còn có nàng bên cạnh.

Tâm hân thật đau, là vì nàng mà đau. Nàng, quan tâm, che chở hân; mà hân, cứ nhiên lại từng hoài nghi nàng ở rể Thiết gia là có mục đích, tâm tư xấu xa như vậy, hân lại dựa vào cái gì mà được nàng yêu thương như vậy.

Thiết Diễm hiện tại ý muốn duy nhất là được gặp Mị, nhìn thấy nàng, hân, muốn gặp nàng. . . Hân, muốn nàng. . . Nói cho nàng nghe tình cảm của hân. .

Nhưng hân biết, hân không thể. . . Không thể liên như vậy tùy hứng đi gặp nàng. . . Nàng, muốn hân bình an, muốn hân an toàn.

Hân cũng biết, võ công của nàng rất cao, nàng lại là người cơ trí, một mình một người còn có cơ hội thoát thân; nếu hân quay lại, hân sẽ liên lụy nàng.

Nghĩ tới đây, Thiết Diễm cũng không thể gắng sức nữa, hai đầu gối mềm nhũn, ngồi chồm hổm tại chỗ, ngán thương ngã xuống đất. Hai tay của hân chống đỡ, đầu gục xuống, hai vai run rẩy. Bộ dạng như vậy của hân thật làm mọi người không đành lòng.

“Tướng quân an tâm, cung chủ nhất định sẽ bình yên trở về!” Đây một câu lại là đến từ bảy tên hắc y nhân kia.

Thiết diễm cũng là ngẩng đầu, thanh âm này. . . Hân nhớ kỹ. . . Một mực đều nhớ kỹ, hân là. . .

Hai tên hắc y nam tử từ từ trong bảy người kia đi ra, đi tới bên cạnh Thiết Diễm quì một gối, lấy xuống khăn che mặt màu đen.

“Là, các người. . .” Thiết Diễm vẻ thoáng ngạc nhiên, lẩm bẩm nói. Hai người này, một người là thiếu niên áo xám trong Tiết phủ chiếu cố hân ba năm, một người vận áo lam, là trong tiểu viện ở Kinh thành làm bạn hân hai năm.

“Tướng quân xin bảo trọng!” Lần này mở miệng cũng là áo xám thiếu niên, nguyên lai, hân không phải cảm kích, “Tướng quân, năm đó trong Tiết phủ đề phòng nghiêm mật, nếu không có giả trang cảm kích, Thanh thật không cách nào gần bên cạnh người.”

“Các người, đến tốt cùng là. . .” Thiết Diễm thoáng hoàn hồn, hạ xuống nỗi đau đớn thấu xương trong lòng, nàng vì hân làm chỉ sợ không chỉ có những điều Cốc Đông nói này, hân lại càng muốn biết nhiều, để nỗi đau lan tỏa, mới có thể dễ chịu một chút.

“Thuộc hạ Diễm Ảnh Xích, ra mắt tướng quân. Bọn ta bảy người là “bóng đen” bên cạnh tướng quân, được tuyển thành các ám vệ hộ pháp, được cung chủ tự mình huấn luyện, Diễm Ảnh.” Nữ tử kia giống như đầu lĩnh của các hắc y, đi tới trước người Thiết Diễm, quì một gối. [Sunny: Diễm Ảnh. . . cái bóng của Diễm ca. . . Mị tỷ à, mị thật là. . không biết nói gì. .]

“Thuộc hạ Diễm Ảnh Xanh. .”

“Thuộc hạ Diễm Ảnh Hoàng.”

“Thuộc hạ Diễm Ảnh Lục.”

“Thuộc hạ Diễm Ảnh Thanh.”

“Thuộc hạ Diễm Ảnh Lam.”

“Thuộc hạ Diễm Ảnh Tử.”

“Tham kiến tướng quân.” Bảy người báo qua danh tính xong, trăm miệng một lời nói.

Thập bát kỵ đội thân vệ tại sáng, bảy tên Diễm Ảnh ở trong tới; Diễm Ảnh. . . Diễm Ảnh a! Tâm tư cùng sự chu toàn của nàng dành cho hân, khiến trong mắt Thiết Diễm hiện lên thủy quang. Nàng đem hân bảo hộ nghiêm mật như thế, thế mà hân cứ tưởng từ đến đầu cuối hân đều là độc lai độc vãng.

Triệu Lang nhìn một màn này, trong lòng vừa buồn lại vừa lo, vui chính là, tâm tư muội muội thật không có uổng phí, Trần Quốc tướng quân trong lòng sợ là sớm đã có nàng, nếu không như thế nào mất lý trí đến nỗi muốn phải đi tìm nàng như thế? Buồn là, việc hành thích vua. . . Theo bản tính, như thế nào buông tha như vậy, sợ là sẽ một mực tự trách đi!

“Tướng quân, tâm tình muội muội đối đãi người, mong rằng tướng quân trân trọng.” Nàng không đành lòng thấy hân như vậy, mất đi sự bình tĩnh ngày xưa, hân như vậy thật khiến mọi người không biết làm sao, nếu là muội muội biết, tất sẽ càng phiền lòng; “Muội muội làm những chuyện này, đều là xuất phát từ tình ý với tướng quân. Muội muội từng nói, nàng không cầu tướng quân báo đáp, cho nên chưa bao giờ từng đề cập với tướng quân; muội muội cũng từng nói, nàng hy vọng tướng quân thật sự yêu nàng, mà không phải là yêu vì muốn báo đáp; muội muội cũng từng nói, tướng quân là điều hân chao liệng phía chân trời, không thích bị nhốt chỗ nước cạn, chuyện nàng cần làm là, chỉ cần vì tướng quân tạo ra một mảnh bầu trời. Tướng quân, muội muội chưa bao giờ từng cầu xin ta, trừ một việc.”

Triệu Lang dừng một lát, thấy trong mắt Thiết Diễm thần thái trấn tĩnh, nhìn thẳng nàng, mới mở miệng lần nữa nói, “Trừ lúc hành thích vua một chuyện ra, muội muội cầu ta vĩnh viễn không đề cập tới, muốn chuyện này trở thành vĩnh viễn bí mật. Nàng không muốn người khác nhắc, sợ người tự trách, vì muốn có thể tiếp tục ở lại bên người phụ tử các người, nàng cam tâm tình nguyện chịu tám roi Từ Long tiên. Cho nên, vẫn thỉnh tướng quân nên trân trọng nàng a!”

Thiết Diễm trừng mắt nhìn, nên đi thủy quang trong mắt, hân như thế nào quên, mỗi lần nhớ ra, tiếng roi xẹt qua không khí liên phảng phất tại bên tai, cũng không từng tiêu tán.

Nàng vì hân, không tiếc hành thích vua, chỉ là vì cho hân một mảnh bầu trời, cho Thiết gia một người minh quân; trong lòng của nàng chưa từng có thiên hạ chúng sinh, chỉ có phụ tử bọn hân, khổ tâm của nàng, hân cuối cùng cũng sáng tỏ. .

Chỉ là, vì hấn, nàng làm nhiều như vậy thật khiến hấn đau lòng, mà hấn, cũng muốn vì nàng làm gì đó.

Mà hiện tại, việc duy nhất hấn có thể làm, chính là cố bảo hộ chính mình, bình an quay về Hà Châu, chờ nàng trở về.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Dạ minh nguyệt (Đêm trăng sáng)

Địa phận Phụng Khê sơn, bên dòng suối, một bóng dáng bạch y nam tử đang ngồi, mi mục thanh tú. Bóng trắng in xuống mặt nước, chiếu vào mắt hấn, tạo thành những tinh quang lập lòe.

Nửa ngày sau, hấn chậm rãi ngừng đầu, hai mắt dừng ở bầu trời đêm tối đen, thì thào tự hỏi ” Mị... nàng đang ở nơi nào?”

” Diễm...” Trong không gian tĩnh lặng bỗng truyền đến tiếng gọi của nàng, bạch y nam tử Thiết Diễm bật dậy, theo hướng tiếng gọi nhìn lại, chỉ thấy những bóng cây lắc lư trong đêm

Là ảo giác sao? Vì sao tiếng kêu lại rõ ràng như vậy? Thiết Diễm đi lên hai bước, miễn cưỡng chính mình đứng tại chỗ, dồn ép khát vọng trong lòng.

Từ hôm qua, sau khi nghe xong những lời Hoàng thượng nói, Thiết Diễm thu lại sự kích động, cường ép bản thân khôi phục lại vẻ bình tĩnh ngày xưa, nhưng lại không cách nào bình tĩnh được. Hôm nay, đoàn người tại rừng rậm đi một ngày nhưng không có cách nào ra ngoài, coi như bị nhốt ở trong rừng.

Tuy biết rằng chính mình phải bình an để hộ tống Hoàng thượng về Hà Châu, chỉ có thể chờ nàng ở trong núi nhiều nhất là một ngày, nhưng hấn lại cảm thấy chính mình gần nàng hơn một chút, trong lòng lại có chút may mắn khi không thể đi ra khỏi khu rừng rậm này.

“ Diễm...” Thiết Diễm bỗng ngừng thở, là nàng sao? Tiếng gọi ấy hình như phát ra từ trong đêm, là...nàng sao?

Thiết Diễm không thể kiềm chế được mà nương theo tiếng gọi ấy chạy đi....

Lại nói ngày ấy, Mị đem Thiết Diễm giao cho Cốc Đông, chính mình nghênh hướng lam y nữ tử, nàng có thể cảm giác được ánh mắt phần nộ không cam lòng của Thiết Diễm, nhưng nàng biết chính mình không thể quay đầu, an nguy của hấn mới là quan trọng nhất.

Xác định được các nàng đã an toàn rồi đi, nàng mới đưa lược chú ý lên bốn người trước mặt.

Tuy biết rằng lam y nữ nhân mới là chủ nhân nơi này, nhưng ánh mắt của nàng không tự chủ được lại bị bạch y nam tử bên cạnh lam y nữ nhân hấp dẫn, chỉ vì ánh mắt phức tạp của hấn dừng trên người mình quá mức chăm chú, là cho nàng không thể bỏ qua.

Mị thu hồi ánh mắt đặt trên người nam tử nọ, tay trái đưa ra phía sau lưng mình, tay phải cầm đao, tà tà chỉ về phía trước “ Muốn đánh thì đánh, bớt sàm ngôn đi.”

“ Ngươi, nha đầu cuồng vọng.” Lam y nữ tử hừ lạnh nói, khi nói chuyện liền đã xuất hiện ở trước người Mị.

Mị thậm chí ngay cả bóng dáng nàng cũng chưa thấy rõ, liền bị một chưởng của nàng đánh bay, xa xa rơi trên mặt đất, làm cho khí huyết trong lòng ngực cuộn cuộn.

“ Shit!” Mị trong lòng thầm mắng, cổ họng đề xuống huyết tinh, lại xoay người đứng lên, đi tới.

Lam y nữ tử dương dương tự đắc lại một chưởng đánh bay Mị, Lăng Oanh ở một bên muốn động lại bị hồng y nữ tử giữ chặt.

Mị gất gao mím môi, lau đi tơ máu dính ở khóe miệng, lại đứng dậy, cước bộ có chút lảo đảo đi đến, ánh mắt càng không kiềm chế được mà nhìn nữ nhân lam y.

“ Ha ha ha.... Người có thể tiếp của ta một chưởng không nhiều lắm, không nghĩ nha đầu ngươi cũng có chút năng lực.” Lam y nữ nhân lại đánh ra một chưởng, chưởng này dùng chừng mười thành công lực.

Mị lại rơi xuống đất, phun ra một ngụm tiên huyết, đầu cúi xuống không hề động, cứ như vậy ngồi, vẫn không nhúc nhích.

“ Hừ, nha đầu ngươi là muốn giúp các nàng kéo dài thời gian, đi xa hơn phải không?” Lam y nữ nhân phát tay áo, đem hai tay cho ra phía sau lưng, về

mặt ngạo nghễ

“Mùa này, Phượng kê sơn có nhiều “vụ”, nếu các nàng cứ tiếp tục xông loạn vào rừng rậm kia, có thể sẽ...”

Mị vô thanh vô tức ngồi, thân thể hơi chấn động, chậm rãi đứng lên, tóc bay tán loạn, che đi nửa khuôn mặt của nàng, làm cho người ta nhìn không được vẻ mặt của nàng lúc này.

Nàng thực thông thả đi tới trước người lam y nữ nhân, hướng đao xuống đất, hai mắt khép lại, đem tư duy của bản thân tập trung lại, vận hành nội tức chạy khắp kinh mạch toàn thân, nàng sẽ làm theo bản năng, không cần phải hồi hân, không cần cảm thụ đau đớn.

“Người nếu trợ giúp ta xưng bá thiên hạ, ta liền giúp người tìm phu quân về, như thế nào?” Lam y nữ nhân trong mắt tràn ngập khinh thường, người này và sư phụ nàng thật giống nhau, trong mắt chỉ có chữ tình mà thôi.

“Hừ.. hãy bớt sàm ngôn đi, phu quân của ta tự ta đi tìm, không tới phiền người.” Mị thanh âm khinh thường vang lên, rõ ràng rành mạch.

Lam y nữ nhân giận tái mặt, cười lạnh nói: “Người đây là tự tìm đường chết, muốn đánh thắng ta, võ công của người còn kém xa, dù là sư phụ Đoàn Trân của người còn trên đời, cũng bắt quá đánh ngang tay với ta mà thôi.”

“Sợ là người chỉ có công phu khua môi múa mép là lợi hại hơn sư phụ ta mà thôi. Muốn đánh liền đánh!” Mị cố gắng chịu đựng khí huyết trong lồng ngực đang tán loạn, chưởng lực của nữ nhân này không hề lưu tình, sư phụ ơi là sư phụ! Người đây là chọc phải cái gì đây chứ? Theo như nàng nghĩ, tám phần là vì tình a...

Vẫn cứ nói lời khiêu khích, làm cho sắc mặt Lăng Oanh thay đổi, nàng rõ ràng đánh không lại, vì sao vẫn cứ làm như vậy... Hắn không kiềm chế được mà đặt toàn bộ lực chú ý đến trên người nữ tử cuồng ngạo này...

”Hừ” Lam y nữ tử phi thân bay lên, một chưởng bổ a, ngân quang trước mắt nàng chợt lóe, một cổ sát khí lạnh thấu xương cứ thế mà theo đến. Sau đó nàng liền thu chưởng, thân hình lại nhanh chóng quay ngược trở lại, rồi thối lui.

Nhưng nha đầu kia cũng không có để ý tới chưởng pháp của mình mà vẫn đi lên phía trước, chưa từng lùi bước, khiến nàng cảm thấy kinh hãi, nha đầu kia vì sao biết được bóng dáng cùng bộ pháp của nàng mà lại có thể tránh được như vậy ...

Vài cái qua lại, hai mắt Mị thủy chung không có mở ra, chính là bằng vào bản năng thân thể phản ứng mà ứng chiến; Thắng đến khi lam y nữ nhân lại thêm một chưởng, thì mũi đao hiện lên, nghiêng diện mà đến.

Lam y nữ nhân lần này xem mắt phượng của Mị mở ra, sát khí ở giữa nhưng lại lộ ra một tia giảo hoạt, nàng không có tránh một chưởng kia của nàng, mà là một đao đón nhận, đao ấy sử dụng nội kinh cực mạnh, đâm thật sâu đầu vai nữ nhân vận lam y, mà Mị cũng bị nàng một chưởng đánh bay.

Mị nhưng là không có rơi xuống đất, mà là bằng vào một chưởng kia, thúc giục nội tức, thân thể bắn về phương hướng Thiết Diễm và mấy người ly khai, nháy mắt biến mất khỏi tầm mắt của các nàng.

Lam y nữ nhân hung hăng rút đao ở đầu vai xuống, âm thanh lạnh lùng nói: ” Truy cho ta...” Trong lòng sát khí lan tràn, nha đầu này không thể giữ lại, có thể từ trong tay nàng đào thoát, thiên hạ này được mấy người, nàng tuổi còn nhỏ mà võ công, tâm kế đã khó dò như vậy, nếu cứ để yên tất sẽ trở thành hậu họa.

Mị vừa tiến vào rừng liền bắt đầu tìm kiếm tung tích mấy người Thiết Diễm, mà lúc nàng nghiêng chiến với lam y nữ nhân biến thái kia, nội tức sớm đã đại loạn, mới vừa rồi lại mượn chưởng lực phát nội lực còn tại để chạy trốn nên nội tức càng loạn hơn.

Hiện giờ, khí huyết trong lồng ngực nàng đang bốc lên, một đường chạy không ngừng mà học máu, nàng lòng nóng như lửa đốt, biết chính mình đang tiến dần vào hôn mê, mà trước đó, nàng nhất định phải tìm được Thiết Diễm, nhất định phải xác định hân bình an. (Từ Yên: Oa... Sunny nàng ơi... sao mà chỗ này thương chị Mị quá vậy.. hức hức...) (Sunny: huhu, ta cũng thương tỷ ấy nữa ...hức hức...)

” Diễm.. Chàng ở nơi nào? Diễm.....” Mị không ngừng ở trong rừng rậm mà tìm kiếm, trong lòng càng không ngừng gọi tên hắn.

Cứ bay nhanh như vậy làm cho nội tức của Mị loạn đến cực hạn, máu của nàng đã sớm thấm đẫm vạt áo, nàng biết sắp không được, hành động lại càng gấp gáp.

Nàng sợ, sợ chính mình sẽ không kịp tìm được hắn, sợ tỉnh lại, lại không biết đi nơi nào tìm hắn, “Diễm, chàng trăm ngàn lần không thể xảy ra việc gì!”

Mị cảm thấy mắt của mình có chút mờ hồ, cũng không dám dừng lại, sợ một khi dừng lại sẽ ngã xuống, nàng chỉ có thể dựa vào cảm giác ở trong rừng rậm mà xuyên qua.

” Mị...” Nàng giống như nghe thấy được thanh âm của Thiết Diễm, Mị theo bản năng theo hướng thanh âm kia mà đi, xa xa thấy được một bóng trắng mờ hồ, nàng cố gắng ngưng thần nhìn lại, ở xa kia chính là người mà nàng luôn thương nhớ, Thiết Diễm.

Hắn thoạt nhìn không tốt lắm, nhìn Thiết Diễm đang vội vã hướng nàng chạy đến, nàng chính là nghĩ, đừng chạy, hắn không thể chạy như vậy.... [Sunny: sắp xỉu còn lo cho Diễm ca ...]

Nàng sớm đã không thể thốt ra tiếng, chỉ cảm thấy hai đầu gối mềm nhũn, trước mắt là một khoảng đen, liền ngã vào một cái ôm quen thuộc, nàng, rốt cuộc đã tìm được hân.

Thiết Diễm đem Mị ôm chặt vào trong ngực, là nàng, thật là nàng, hân không có nghe lầm. Nàng đã trở lại, đã trở lại, ở trong lòng hân, hân chậm rãi vòng nhanh cánh tay đem nàng giấu vào thật sâu trong lòng mình, vừa kích động lại vui sướng.

Nửa ngày sau, Thiết Diễm mới phát giác Mị ở trong lòng hân tựa hồ có điểm lạ, nàng chính là mềm nhũn tựa vào trong lòng hân, trầm mặc không nói tiếng nào.

Hân buông lỏng cánh tay, Mị liền theo thân hình hân trượt xuống, Thiết Diễm hoảng sợ, vội ôm lấy nàng, quỳ rạp xuống đất, làm cho nàng nằm ở trên cánh tay của hân, thế này mới thấy rõ gương mặt nàng.

Sắc mặt của nàng tái nhợt khác thường, tái nhợt đến mức có thể thấy những mạch máu cùng gân xanh, khóe miệng có vết máu, vạt áo cũng thấm đẫm máu, bộ dáng của nàng thật khiến Thiết Diễm sợ hãi.

Hân nắm lấy vai nàng, tay kia nhẹ vỗ mặt nàng, cố gắng lay gương mặt đang mất dần hơi ấm kia.

”Mị, Mị, nàng tỉnh tỉnh, đừng dọa ta, Mị...”

Thiết Diễm nhìn nàng như vậy lẳng lặng nằm ở trong lòng hân, đầu tựa vào ngực hân, cánh tay cũng vô lực buông thõng bên người; Tay hân chậm rãi run run đưa lên mũi của nàng, một lần, hai lần, ba lần...

”Không cần... không cần... Sẽ không... Sẽ không...” Thiết Diễm nói năng lộn xộn, tay chân bối rối ôm lấy Mị, cúi người dùng tai áp lên ngực Mị, không có, thanh âm gì cũng không có.

“Mị... Mị... Mị...” Thiết Diễm run rẩy lắc Mị ở trong lòng, càng không ngừng vỗ vào mặt nàng, cuối cùng đem nàng gắt gao ôm vào trong ngực ”Không cần... Mị... Không cần đối với ta như vậy... không cần...”

”Không cần... Không cần...” Thanh âm Thiết Diễm nghẹn ngào, hai hàng lệ dọc theo gò má gầy yếu tái nhợt của hân mà chảy xuống, rơi vào khuôn mặt của Mị.

Không cần, không cần như vậy bỏ lại hân, hân còn chưa có nói cho nàng biết, hân đã biết hết thảy; Hân còn chưa có nói với nàng, hân vĩnh viễn sẽ không đem nàng làm ân nhân; Hân còn chưa có nói với nàng, hân kỳ thật đã yêu nàng thật lâu; Hân còn chưa có nói với nàng, hân muốn cùng nàng cả đời nhất thế một đời nhân; Hân còn chưa có nói với nàng, hân yêu nàng, đời đời kiếp kiếp.

Vì sao lại như vậy? Hân muốn cùng nàng nói lời xin lỗi, xin lỗi vì đã từng dùng tâm tư xấu xa đối với chân tình của nàng; Thực xin lỗi vì cứ như vậy không biết mà tránh né nàng; Thực xin lỗi vì trẻ như vậy mới phát hiện chính mình đã sớm yêu thương nàng.

Hân cứ như vậy ngu ngốc, nàng lại tình nguyện không hối hận chờ đợi; Của nàng thù hận, của nàng trả giá, của nàng tình ý, của nàng quyết đoán, một màn lại một màn ở trong đầu Thiết Diễm hiện ra, ngày càng rõ ràng.

Vì hân, nàng một phen nhiễm bụi hồng trần; vì hân, nàng giết tiên vương, phò tá Hoàng Thượng; Vì hân, tại triều đình, nàng thay hân che gió che mưa; Vì hân, nàng quan tâm người nhà của hân; Vì hân, nàng đưa cho hân mười tám thiết kỵ vô địch thiên hạ; Vì hân, nàng tự mình huấn luyện Diễm Ảnh; Nàng biết hết thảy về hân, nàng biết hết thảy sở thích của hân, nàng sùng hân, thương hân; Mà hân lại đối với nàng biết rất ít, hân...

Lệ của Thiết Diễm không tiếng động mà rơi xuống, tâm cũng từng chút từng chút trầm xuống, theo nhiệt độ cơ thể Mị trong lòng mà dần dần lạnh lẽo theo.

Không cần bỏ lại hân một người, không có nàng, hân phải vượt qua những ngày còn lại như thế nào; Không cần như vậy bỏ lại hân, ông trời sao thật bất công, mang đến cho hân hạnh phúc, lại như vậy tàn nhẫn cướp đi; Không cần bỏ lại hân! Mị, không cần bỏ lại hân! Không có nàng, hân một cái chớp mắt cũng không làm được. [Sunny: ý ảnh là điều tự nhiên nhất trong cuộc sống là chớp mắt, mà không có Mị ảnh cũng làm hồng ęc...]

Mị.....Mị.....Mị..... Trong lòng Thiết Diễm bây giờ chỉ có cái tên này, đến khi thân thể Mị đã hoàn toàn lạnh đi, hân chỉ có thể áp ngực vào hai má của nàng, gắt gao ôm nàng, không cho nàng...Hồn tiêu... [Sunny: ý là hồn bay phách tán thì phải... hức hức.. buồn quá...]

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55

Ánh trăng dần khuất sau mây, trong núi Phượng Khê, loang lổ bóng cây lay động, càng thêm quỷ dị làm cho người ta sợ hãi.

Trong rừng, trên một mảnh đất trống, một vị nam nhân áo trắng si ngốc ngồi chồm hổm, trong lòng gấu gao ôm một vị áo lam nữ tử, hai người mặt dán mặt, vẫn không nhúc nhích, tư thái dựa sát vào nhau kia, giống như tượng đá được khắc vào trong bóng đêm.

Cốc Đông đi đến, nhìn thấy cảnh tượng như vậy liền tận lực tăng thêm cước bộ, đi tới bên cạnh bọn họ. Nam nhân áo trắng kia phảng phất giống như không nghe thấy tiếng người đến, chỉ là ngơ ngác duy trì tư thế kia không thay đổi.

Nàng nhìn sang khuôn mặt Mị tái nhợt cùng y phục dính đầy máu, đã đại khái đoán được chuyện gì xảy ra, nhưng nàng không lo lắng cho Mị, người mà nàng lo lắng chính là nam nhân trước mắt này. Ánh mắt hắn trống rỗng, phảng phất như hết thấy đều đã vô nghĩa với hắn, không có bất cứ thứ gì tồn tại, hình như liền ngay cả linh hồn cũng đều biến mất theo vậy.

“Tướng quân... Tướng quân...” Cốc Đông thấp giọng gọi hắn, quỳ một gối xuống tại trước mặt của hắn, nhưng hắn vẫn là phảng phất giống như không nghe thấy.

Vì vậy, nàng đưa tay ra muốn tiếp nhận Mị trong lòng hắn, lúc này hắn mới xống như bị xúc động, càng xiết chặt hơn, ôm người trong lòng, ánh mắt trống rỗng cực thông thả chuyển hướng sang Cốc Đông.

Cốc Đông cũng không dám làm kinh động nam nhân trước mắt, nàng sợ chỉ cần đụng nhẹ một cái, hắn cũng sẽ có phản ứng dữ dội. Thế nên nàng chờ hắn thật chậm thật chậm quay sang nhìn nàng.

“Cốc... Đông...” Thiết Diễm cố gắng phát ra hai chữ này, đôi môi lay động, cũng rút cuộc nói không ra lời thêm một chữ nào.

“Tướng quân,” Cốc Đông chưa từng ôn nhu nói chuyện với ai như vậy, thế nhưng bây giờ giọng điệu lại cố gắng nhỏ xuống, sợ sẽ hù dọa đến hắn, “Tướng quân an tâm, tiểu thư không có việc gì.”

“Sao... Sao... Lại... Nàng... Đã... Đã...” Thiết Diễm vẫn là một bộ dáng cực thống khổ, thanh âm khàn khàn, yếu ớt kỳ vọng nhìn trong mắt Cốc Đông.

“Tiểu thư không có việc gì, Hồn Nguyên công của tiểu thư rất kỳ lạ, chắc là đã cùng nữ nhân kia động thủ đã làm rối loạn nội tức, mới có thể thổ huyết chết giả thôi.” Cốc Đông chậm rãi vừa nói, để Thiết Diễm chậm rãi nghe rõ mỗi một chữ nàng nói, “Chỉ cần một đêm, tiểu thư sẽ tỉnh dậy.”

Một lúc lâu, một lúc lâu, lâu đến khi Triệu Lang mang theo Cốc Nam, Cốc Tây, Cốc Bắc còn có bảy tên Diễm Ảnh chạy tới thì Thiết Diễm mới như là hiểu rõ lời Cốc Đông như đã nói, trong mắt lóe ra lệ quang, “Ngươi... Ngươi là nói... Nàng sẽ... Sống lại? Sẽ... Sống sao?”

“Đúng vậy,” Cốc Đông đáp.

“Chỉ cần... Một... đêm...?”

“Đúng vậy, chỉ cần một đêm.”

“Một đêm, chỉ cần một đêm.” Thiết Diễm lại lần nữa thiếp trên mặt Mị, không nói thêm câu nào, khôi phục lại tư thái dựa sát vào nhau mới vừa rồi.

Hai người như vậy khiến Triệu Lang và mọi người trong mắt chột chưa xót, quay đầu mà đi, không đành lòng nhìn nữa.

Cốc Đông thấy hắn không hề còn bộ dạng dọa người hồi nãy nữa, nhưng chỉ là hắn hông có ý lý khai cung chủ. Nàng liền ý bảo mọi người nhóm lửa, canh chừng xung quanh.

Mọi người mới phát hiện Thiết Diễm không thấy, liền đồng loạt sợ hãi. Diễm Ảnh vừa chuyển ám sang mình liền mất tung tích Thiết Diễm, càng là tự trách không thôi.

Cũng may, hắn không có việc gì, hắn đã đụng phải cung chủ, bọn họ chỉ sợ hắn gặp chuyện gì không may. Mà sau khi cung chủ tỉnh lại, mặc dù gương mặt mất máu tái nhợt, nhưng công lực lại sẽ tăng rất nhiều.

Hiện tại, việc họ có thể làm, chỉ có chờ đợi. Khi ánh mặt trời đầu tiên xuyên thấu qua bóng cây thật dày, chiếu vào trong rừng thì thân thể Thiết Diễm đột nhiên rung động một phen, ngẩng đầu, mắt nhìn xuống Mị trong lòng sắc mặt tái nhợt, hai mắt vẫn nhắm nghiền. Hắn cũng không dám nháy mắt, chỉ là yên lặng nhìn nàng.

Một lúc lâu, hàng lông mi dài của nàng nhẹ nhàng lay động, mi mắt từ từ nâng lên, đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn khuôn mặt tái nhợt của Thiết Diễm, phượng mắt quen thuộc kia như mời gọi nước mắt của Thiết Diễm, trong nháy mắt liền ngưng tụ nước mắt, nhanh chóng chảy xuống.

Trên mặt ướt sũng, Mị mới tỉnh táo hơn rất nhiều, thấy bản thân được hắn ôm trong ngực, cảm giác quen thuộc lại tràn ngập trong tim. Nhưng Thiết Diễm không tiếng động rơi lệ lại khiến tâm nàng đau đớn rất nhiều.

“Diễm...” Mị lẩm bẩm nói, cố gắng ngồi dậy, đưa tay lau đi lệ trên gương mặt hắn, nhưng lệ cứ chảy mãi, lau như thế nào cũng không hết, “Diễm...”

Là chính mình hù dọa đến hắn sao? Liền như vậy ngã vào trong lòng hắn, tất là hù dọa đến hắn, nếu là mình lúc đó cố chống đỡ chỉ chốc lát, giải thích rõ cho hắn, hắn cũng sẽ không thương tâm như vậy đi?

Trước mắt ngơ ngác nhìn nàng rơi lệ không chỉ có mỗi Thiết Diễm.

Mị thật đau đớn khi thấy hấn khóc, nàng liền đưa tay đem hấn ôm vào trong lòng.

Sau một khắc, Thiết Diễm liền gắt gao ôm lại nàng, tại trong lòng nàng lên tiếng khóc lớn; Mị ôm cánh tay của hấn bỗng dưng xiết chặt nàng, hấn trước giờ cũng không rơi lệ, trừ ra lúc... ban đêm cảm xúc mãnh liệt cuồng loạn thì có, nhưng bình thường mặc dù kích động hoặc là thương tâm, cũng chỉ là đỏ hốc mắt; bây giờ khóc lớn ra tiếng như vậy, lại chưa từng có.

Mị trong bụng tự trách không thôi, nguyên lai là nàng sợ hấn lo lắng, mới chưa từng nói cho hấn sự thật; Nhìn hấn bây giờ, hiển nhiên là sợ đến mất hồn, Cốc Đông bọn họ chẳng lẽ không có giải thích cho hấn nghe?

Mị ôm Thiết Diễm đang khóc rống, nhẹ vỗ về lưng hấn, nghĩ muốn cho hấn bình tĩnh trở lại, sợ hấn khóc như vậy, sẽ làm bị thương đến thân thể, dù sao hiện tại thân thể hấn cũng không giống bình thường.

Mà dạo này Thiết Diễm cũng chưa từng được ngủ yên giấc, ăn càng ngày càng ít đi, hai ngày này càng khiến hấn hoảng sợ, ăn không ngon, ngủ không yên; đêm qua bị Mị hù dọa như vậy lại càng khiến hấn suy sụp. Mới vừa rồi khi thấy nàng mở mắt, trong lòng mừng như điên, trút hết tâm tình trong lòng. Hấn từ nhỏ đến chưa bao giờ có cảm xúc như vậy, khiến hấn cuối cùng kinh chịu không nổi, liền như vậy khóc to ở tại trong lòng Mị.

Mị thay hấn bắt mạch chẩn đoán bệnh, chỉ là thân thể hư nhược một chút, cái khác cũng không có gì đáng lo ngại, liền thả lỏng tâm thần, lúc này mới ôm hấn vào lòng, dỗ hấn ngủ yên.

“Tỷ tỷ, không có việc gì chứ?” Mị nhìn về phía Triệu Lang.

“Những lời này hấn là ta hỏi ngươi đi?” Triệu Lang nhìn nàng một sắc mặt gần như tái nhợt của nàng, thật là muốn biết được rốt cuộc nàng luyện đây là cái gì quái dị võ công gì.

“Ta không sao.” Nàng chẳng những không có việc gì, mà trong cơ thể công lực vẫn còn tăng vọt lên rất nhiều, chỉ là mất máu quá nhiều mà thôi, nàng móc ra một bình sứ trong lòng, bỏ vào miệng rất nhiều viên thuốc, cũng may mấy viên thuốc bổ máu nàng có mang theo, “Hiện tại phải nhanh một chút đưa tỷ tỷ trở lại Hà Châu.”

Hà Châu mặc dù có thập bát ky, tuyệt đối không có việc gì, nhưng dù sao Hoàng thượng thân chinh, mọi người đều biết, nếu là mất tích quá lâu, sợ sẽ dao động lòng quân.

“Muội...” Triệu Lang thấy sắc mặt nàng mặc dù khác với xưa, có khả năng khi nói chuyện phải cố điều hòa mùi phần khí huyết, dĩ nhiên là nói không nên lời, nàng dù sao cũng rất quan tâm chiến sự ở Hà Châu, dù sao chuyện kia cũng quan hệ đến sinh linh thiên hạ, đất đai Tổng thất.

Nghĩ đến đây Triệu Lang trong lòng liền thấy xấu hổ, nếu không phải là nàng, muội muội cùng phu quân hai người lại như thế nào rơi vào hoàn cảnh này.

Như đã hiểu tâm tư Triệu Lang, Mị chỉ là mỉm cười, nói, “Tỷ tỷ không cần như thế, muội muội biết tâm ý của ngươi.” Một người đế vương có thể làm được như Triệu Lang, nàng làm sao lại không thể thông cảm. Nàng à tỷ tỷ của mình, là tri kỷ của mình; lúc mất đi người tri kỷ này, các nàng càng hiểu được tình nghĩa quý báu hiện tại.

“Mị...” Triệu Lang vẻ mặt kích động, không biết như thế nào hỏi báo nàng. Hai người bỗng nghe thấy Thiết Diễm đang dựa vào trên đùi Mị ngủ say lên tiếng gọi.

Mị cúi đầu nhìn, mắt của hấn không mở, dưới mí mắt mỏng, con mắt liên tiếp chuyển động, lông mày xiết chặt, trên trán chảy đầy mồ hôi lạnh, giống như ngủ cực không yên ổn.

“Diễm... Diễm...” Mị nhẹ nhàng lau đi mồ hôi lạnh trên mặt hấn, hấn gấp con ác mộng sao? ,

“Mị!” Thiết Diễm khàn khàn hô to một tiếng, mãnh liệt ngồi dậy, dọa Mị nhảy dựng, nghe thấy tiếng gọi tuyệt vọng kia của hấn, lại nói không ra lời câu nào.

Thiết Diễm trong mộng một lần lại một lần lặp lại nhìn thấy bóng dáng Mị ngã xuống, thân hình bất động, cái loại tuyệt vọng giống như dây leo này cứ gắt gao cuốn lấy tâm hấn, khiến hấn vô lực hô hấp, sau khi đột nhiên bị đánh thức, phản ứng đầu tiên của hấn chính là tìm kiếm người mà hấn thương yêu nhất...

“Diễm...” Phía sau, một thanh âm quen thuộc vang lên, khiến Thiết Diễm mãnh liệt xoay người, đập vào mắt là phượng mắt quen thuộc khiến hấn lại lần nữa ướt hốc mắt, nỗi sợ lại nhiều hơn lúc này, sợ giấc mộng kia sẽ thành sự thật.

“Mị... Mị...” Thiết Diễm giơ tay lên, tại mặt nàng dừng lại hồi lâu, chậm rãi xoa mặt của nàng, nhẹ nhàng vuốt phẳng, thì thầm gọi tên nàng.

Thiết Diễm như vậy, Mị là chưa từng thấy. Ánh mắt ướt át, quần quít một cái dè dặt kỳ vọng, run rẩy vỗ về bàn tay lạnh lẽo của nàng, môi hấn giống như vừa muốn khóc lại muốn cười, trên mặt tái nhợt không có một tia huyết sắc; hấn như vậy, khiến Mị cũng không cầm lòng mà đỏ hốc mắt.

“Là ta, ta ở chỗ này.” Mị đưa tay cầm tay hấn phủ trên mặt nàng, đem hấn ôm lại gần hơn.

Hai người nhìn nhau ánh mắt đau buồn triền miên, khiến người bên ngoài nhìn mà lòng chua xót, tất cả xoay người, đem nơi hữu tình này cho hai người.

“Mì... Ta cho là... Cho là...” Thiết Diễm vụng về nói, hấn muốn nằng, nói cho nằng nghe hấn có bao nhiêu sợ hãi, hấn có bao nhiêu lo lắng, hấn có bao nhiêu tuyệt vọng, nhưng mà cái gì cũng nói không ra lời, liền không khỏi hận chính mình ăn nói vụng về.

“Ta biết, thật xin lỗi, hấn là nên sớm nói cho chàng.” Mị nhẹ nhàng xoa bàn tay hấn, thấp giọng nói, “Thật xin lỗi, để cho chàng lo lắng.”

“Không phải... Ta...” Thiết Diễm muốn nói không cần thật xin lỗi, không cần nói xin lỗi, người nên nói đúng là ta, nên nói xin lỗi chính là ta.

Thiết Diễm kỳ thật muốn nói cho nằng, hấn yêu nằng, yêu nằng, yêu nằng nhiều lắm, lại như thế nào cũng nói không ra lời, trong lòng lo lắng, tay đặt ở trong tay Mị không khỏi gấu gao phản thủ cầm tay nằng, mồ hôi thấm sang cả tay nằng.

“Diễm, chàng...” Hấn muốn nói cái gì? Sao lại khấn trương như vậy.

“Ta... Ta...” Thiết Diễm có chút khẩn cấp, tại sao chính mình lại ngốc như vậy? Tại sao cái gì cũng nói không ra lời?

“Diễm... Đừng kích động... Chàng... Chàng cần dưỡng hảo thân thể.” Mị thấy hấn lại có chút kích động, không khỏi khuynh thân ôm cả người hấn, “Chàng hiện tại mang bầu, không thể kích động như thế.”

“Ta... Mang bầu?” Thiết Diễm ngây ngẩn cả người, hấn lại lại có bầu? Hấn vốn tưởng rằng, có thể có Lạc Lạc đã là hạnh phúc nhất rồi, không ngờ còn...

Hấn đưa tay xoa bụng của mình, cúi đầu nhìn một hồi, ngẩng đầu, trong mắt có chút vui sướng cùng nóng bỏng, “Thật sự? Ta... Thật sự...”,

“Àn.” Mị nhìn hấn, bên môi không tự giác mỉm cười, nhẹ nhàng cười, nằng đã biết hấn sẽ thích, rõ ràng đối với tiểu hải tử của mình thì cả một biện pháp đồ nó cũng hông có, nhưng lại thích con cái như vậy, “Chờ khi trở về hảo hảo bồi bổ thân thể.”

“Hảo!” Thiết Diễm mỉm cười đáp, trong lòng là tràn đầy vui sướng, đây là con của nằng cùng hấn a! Hấn lại như thế nào không mừng rỡ được!

“Hừ! Các người tưởng có thể dễ dàng quay về sao?” Một giọng nói lạnh lùng của nữ tử từ không trung truyền đến, tiếp theo bốn đạo nhân ảnh liền xuất hiện ở khu đất trống

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Đứng ở trong sân đứng là người theo dõi Mị mấy ngày nay: Thanh Y nữ nhân cùng Bạch Y nam nhân, còn có đồ đệ của bọn họ, Lăng Oanh cùng Hồng Y nữ tử.

Mấy cái người này thật đúng là âm hồn không tiêu tan a! Mị có chút đau đầu nhìn bọn họ. Nằng hiện tại trong cơ thể đã có thất thành công lực của sư phó, hơn nữa chính mình cũng đã mạnh hơn lúc trước, giọng gào cũng có khả năng cùng Thanh Y nữ nhân này liều mạng.

Bạch Y nam nhân tựa hồ cũng không muốn xuất thủ, mà hai người còn lại kia trái lại không có để trong mắt, bốn người Cốc Đông cùng bảy người Diễm Ảnh, muốn che chở Triệu Lang, đối phó với hai người bọn họ thật là quá dư rồi.

Bên nằng nườì đông, tuy nằng không có nắm chắc có thể thắng Thanh Y nữ nhân này, nhưng chỉ cần họ được Thiết Diễm chu toàn cũng đủ rồi.

Mị dưới đáy lòng cân nhắc một hồi, người cũng là lời kéo Thiết Diễm đứng lên, nhanh như vậy liền nhảy ra, làm hại Thiết Diễm liền ngay cả đồ ăn sáng vẫn còn không kịp ăn đây. Nằng oán hận nghĩ, đem Thiết Diễm ôm vào trong ngực, lạnh lùng nhìn bốn người kia, mặt lộ vẻ bất mãn...

Nằng rõ ràng là đang cố duy trì tư thái thanh tĩnh, khiến mắt Lăng Oanh nhìn hai người co rút lại, một đôi mắt thẳng tắp đánh giá Thiết Diễm.

Cái... này nam nhân có gì tốt? Mi rất thô, mắt rất sắc, cái mũi thẳng tắp như nữ tử, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, nếu là thân nữ tử còn có thể xem như hảo tướng mạo, nhưng vừa vặn là nam nhân lại có anh khí quá nặng, thân thể càng là không có một tia mềm mại, thẳng thắn cứng ngắc. Đây sẽ là loại nam nhân nằng thích? Nam nhân anh lãng kiên cường như vậy?

Nam nhân thể gian thiếu gì người mềm mại, nằng lại xem một nam nhân anh khí bừng bừng như nữ tử nâng niu như trân bảo, tư thế che chở của nằng rõ ràng như thế....

Hấn nơi nào không bằng nam nhân kia? Hấn mặc dù không sánh bằng mạo mỹ của sư phụ, nhưng cũng tự biết mình phong tư trác tuyệt*, hơn nam tử kia gấp trăm lần; trong chốn võ lâm cũng có thể nói là đệ nhất mỹ nhân, nằng tại sao cũng không từng nhiều hơn liếc hấn một cái?

(*) phong thái xuất sắc

Nàng đối với hắn luôn thờ ơ, nam nhân được bên người nàng kia chẳng lẽ là biết biểu hiện ôn nhu rất giỏi?

Bất đồng đãi ngộ như thế, khiến trong lòng hắn ghen ghét như độc xà gắt gao vùng vẫy, hận không thể tiến lên đem hai người tách ra thật xa .

Thiết Diễm nhìn kỹ Lăng Oanh ...một chút cũng không phát giác có gì lạ, trái tim hắn đều đặt bên người nữ tử ôm hắn này, mắt ở khuôn mặt lạnh lùng của nàng, bên hông là cánh tay nàng che chở hắn. Nàng, một mực đều là như vậy che chở hắn, một mực đều cho là đây là chuyện đương nhiên mà che chở hắn.

Nàng xem hắn là phu quân, nàng xem hắn là nam nhân, nàng đem hắn đặt ở trong tâm, nàng đem hắn nâng niu trên tay; hắn dù dấn độn cũng biết nam nhân trên thế gian cầu một đời cũng không được thế chủ như thế, vốn tưởng rằng cuộc đời này sẽ cô độc sống quãng đời còn lại, thế nhưng lại may mắn được có nàng gần bên, may mắn được có nàng làm bạn, hắn nhờ nàng mới biết như thế nào là yêu, như thế nào là tình, mới biết cái gì gọi là hạnh phúc, cái gì gọi là sung sướng...

Hôm đó trong rừng, nghe được Cốc Đông nói rõ hết tất cả lật những chuyện của nàng làm vì hắn, nàng làm nhiều như vậy, khiến hắn có thể nào không thích nàng đây; đêm qua khi cho là đã mất đi nàng thì nản lòng thoái chí, khiến hắn chỉ nghĩ đến muốn đi theo nàng; hôm nay thấy nàng mờ mắt thì vui mừng quá mà ứa nước mắt, khiến hắn lại cũng không cách nào thừa nhận nỗi đau khi mất đi nàng; đan vào nội tâm phức tạp đan vào hoàn cảnh hiện tại, tất cả đều trở thành một câu nói.

Thiết Diễm tựa đầu nhẹ nhàng để trên đầu vai Mị, cúi đầu nỉ non nói, “Mị, ta yêu nàng.”

Thanh Y nữ nhân cùng Mị nghe thấy tiếng Thiết Diễm nói thì toàn thân chấn động; mà mọi người giữa sân chỉ thấy nàng thần sắc đột nhiên đại biến; nội lực trong lòng bàn tay Thanh Y nữ nhân chậm rãi tập hợp lại .

Lại chỉ thấy Mị quay đầu, nâng đầu Thiết Diễm đang tựa vào đầu vai nàng, nhìn ánh mắt ôn nhu lưu luyến của hắn, nhất thời lại sa vào nhu tình tràn đầy say đắm.

“Diễm, chàng... Mới vừa rồi nói gì đó?” Mị gắt gao dò xét nhìn mắt hắn, mặt của hắn, môi hắn, hết sức chăm chú, chung quanh tất cả cũng không thêm chú ý, trong mắt nàng hôm nay chỉ có hắn.

Mới vừa rồi một câu, như có như không, nhưng cũng làm Mị chấn động tâm hồn, nàng cũng không từng nghĩ tới có thể nghe một câu như thế từ Thiết Diễm; nam nhân dấn độn này, ngay cả thích cũng chỉ là để ở trong lòng, cũng chưa bao giờ sẽ tuyên bố ra miệng như vậy, nhưng, vừa rồi, nàng rõ ràng... Rõ ràng... Nghe thấy...

Thiết Diễm nhìn gương mặt Mị lộ vẻ không thể tin, trong lòng càng là mềm mại dị thường, mình như vậy là lần đầu tiên nàng thấy đi? Minh như vậy khiến nàng rất ngạc nhiên đi? Hắn vừa mới mở miệng tùy tâm mà nói, nếu lại phải nói thêm một lần, tựa hồ tất nhiên là không khó khăn...

“Mị, ta yêu nàng.” Ánh mắt Thiết Diễm ôn nhu, bên môi là những lời ôn nhu vui vẻ, hắn nhìn nàng, muốn hắn nói ra bao nhiêu lần, hắn cũng đều sẽ vui vẻ mà làm.

Mị nhìn Thiết Diễm, phượng mắt hí lại, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, kích động không biết phải nói gì, nàng duy nhất có thể làm, nàng duy nhất muốn làm chính là...

Mị đột nhiên ôm quá Thiết Diễm, hôn lên môi hắn, cái lưỡi ôn nhu mà nóng rực quấn quanh môi hắn, lưỡi hắn, rồi lại giống như đối với trân bảo quý báu nhất tí mảy mảy che chở, triền miên lưu luyến.

Thiết Diễm lại cảm giác được chính mình giống như hôm đó bồi nàng uống loại rượu ngon nàng thích nhất, trong đầu hôn mê một mảnh, duy nhất cảm giác được chính là những lời lẽ mang theo ôn nhu của nàng, mang theo tình yêu, mang theo sự quan tâm hắn, hắn tựa hồ đều... từ từ cảm nhận, hòa tan ở trong lòng, khiến hắn chỉ có thể im lặng choáng váng dựa trong lòng Mị, đáp lại nàng hôn hắn.

Triệu Lang có chút dở khóc dở cười quay đầu đi, nàng dù sao đã thói quen, Mị chẳng phân biệt trường hợp, tùy tâm tùy tính như vậy, thật khiến cho người ta hâm mộ a! Duy nhất nàng không biết đến là, không tưởng được Trần Quốc tướng quân lúc nào cũng nghiêm túc của mình lại cũng biết nói ái ngữ, lực ảnh hưởng từ Mị thật đúng là không gì sánh kịp a!

Đột nhiên đang nỉ non nói chuyện, hai người liền hôn nồng nhiệt, khiến mọi người không khỏi thấy ngượng.

Bốn người Cốc Đông cùng Diễm Ảnh chỉ là không mở mắt, nhưng lại vẫn là âm thầm cảnh giới bốn người đối diện.

Lăng Oanh cùng Hồng Y nữ tử tròn to mắt nhìn hai người coi như bên cạnh không người kia, bọn họ thật sự là không biết xấu hổ a! Đây là Hồng Y nữ tử ý nghĩ; Lăng Oanh nhìn hai người hôn nồng nhiệt kia, cũng là tâm tình phức tạp, trong lòng lại đau thêm vài phần.

Từ người Bạch Y nam nhân dưới lớp lụa mỏng giống như truyền đến một tiếng cười khê, cũng không rõ ràng, cũng không có người nghe rõ.

Thanh Y nữ nhân mặt đen lại, nha đầu kia... Lại... Như vậy không thêm để ý nàng...

Mị rốt cục cũng buông ra Thiết Diễm, nhìn trong mắt của hắn phủ một tầng sương, lúc này mới nghĩ, nàng tựa hồ cũng chưa bao giờ từng nói yêu hắn. Nghĩ đến tâm tình vui sướng mới vừa rồi của chính mình, nàng ôm lấy hắn, cúi đầu nói, “Diễm, ta cũng yêu chàng, từ năm sáu tuổi kia, đã một mực yêu chàng.”

Thiết Diễm tựa đầu chôn ở đầu vai nàng, trong nháy mắt nước mắt tràn mi, trong lòng cảm xúc mãnh liệt quay cuồng, đúng vậy, nàng yêu hắn đã thật lâu, hẳn cũng nhất định sẽ yêu nàng thật lâu thật lâu.

Mị dựa vào vai Thiết Diễm, nghiêng đầu nhìn bốn người đứng ở một bên, bọn họ thật đúng là vừa nghiêm trọng hóa vấn đề lại còn rất chững chạc, quay đầu lại, nàng tiếp tục tại bên tai Thiết Diễm thấp giọng nói, “Diễm, chúng ta cùng nhau sống tới đầu bạc, cùng nhau trăm năm hạnh phúc, cháu con đầy đàn có tốt không?”

“Ân.” Thiết Diễm chôn ở hõm vai nàng gật đầu, hẳn cũng rất chờ mong có thể cùng nàng sống lâu, con đàn cháu đống.

Mị cầm tay Thiết Diễm, nắm chặt, sau đó đem hắn hộ ở phía sau, chính mình thẳng tắp đối mặt Thanh Y nữ nhân, vì tâm tình sung sướng nên khi nói chuyện cũng dễ dàng rất nhiều, “Tốt lắm, người đuổi theo ta như vậy, rốt cuộc muốn như thế nào? Thừa dịp ta tâm tình hảo, nói mau!”

“Ha ha ~” một tiếng cười khê tự dưới miếng lụa mỏng truyền ra, tiếng cười nhu mì đến tận xương, rồi lại từ từ chìm đắm vào lòng người, rất là dễ nghe. Tiếng cười khê kia đúng là của Bạch Y nam nhân.

Thanh Y nữ nhân nhíu mày nhìn một chút Bạch Y nam nhân bên người, sau đó chuyển hướng Mị, “Ta muốn Hồn Nguyên thiết kỵ của ngươi.”

Mị nhún nhún vai, “Cái gì Hồn Nguyên thiết kỵ? Ta không có.”

Lần này thay đổi, là Triệu Lang cười khê, đúng vậy, đích thật là đã không có, đã đưa cho bảo bối phụ quân của nàng làm đội thân vệ rồi.

Thanh Y nữ nhân tròn mắt nhìn Triệu Lang cười khê liếc mắt một cái, lại trừng mắt nhìn Mị, “Ngươi cho ta Hồn Nguyên thiết kỵ, ta bảo đảm ngươi một đời vinh hoa phú quý.”

Ánh mắt Mị lúc này nhìn nàng lộ ra một chút quái dị, “Ngươi nhìn ta như là người ăn ít thiếu mặc hay không? Hơn nữa ta nói rồi, không có Hồn Nguyên thiết kỵ là không có. Thế gian này, từ nay về sau đã không có Hồn Nguyên thiết kỵ nữa.” Nàng muốn vinh hoa phú quý, tỷ tỷ tuyệt đối vô điều kiện dâng tặng, hà tất nàng phải đánh đổi nhọc công.

Thiết Diễm nghe vậy, ở phía sau gắt gao nắm lấy tay Mị, nàng lại cứ như vậy đem thập bát kỵ kia cho hắn, hẳn mặc dù không biết cái gì là Hồn Nguyên thiết kỵ, nhưng là theo lời Thanh Y nữ nhân này, kia tất là thập bát kỵ không tầm thường đi, nàng thật quá sùng bái a... Hắn cảm giác được, trong lòng chính mình, hôm nay, tràn đầy đều là hình ảnh nữ tử che ở trước người hắn này, cũng không có dung mạo một ai khác.

Thanh Y nữ nhân nghe thấy giọng nói của nàng kiên định, cúi đầu do dự, nhớ lại ngày đó sơ chiến dưới thành Hà Châu, kia thập bát kỵ là luôn ở... Nàng lập tức ngừng đầu, ánh mắt xuyên thấu qua Mị, nhìn về phía thiết diễm sau nàng, nói, “Ngươi đem Hồn Nguyên thiết kỵ cho hắn?”

Mị nhìn nàng mưu đồ trong mắt nàng ta, cười lạnh một tiếng, “Cái gì gọi là “cho hắn”? Hắn là phụ quân ta, của ta tự nhiên chính là của hắn, gì mà phải phân biệt lẫn nhau? Thế gian này vốn là không hề...nữa có Hồn Nguyên thiết kỵ, ngươi nghĩ muốn chẳng lẽ là đội thân vệ của phụ quân ta?”

Thiết Diễm đằng sau nàng run nhè nhẹ tay, nàng liền trấn an hắn tâm tình kích động. Tay kia cũng là âm thầm vẫn nội kinh, nàng mới vừa rồi tỉnh dậy, trong cơ thể nội lực mặc dù dư thừa, lại còn chưa từng vận thử khí tức, không biết nếu sử dụng sẽ có cái hậu quả gì.

Tình huống hiện tại cũng không để nàng suy nghĩ nhiều, nữ nhân này rõ ràng là người có tính tình dễ nóng giận, sao nàng khích nàng ta hồi lâu, vẫn còn trầm tĩnh như vậy?

“Ngươi nha đầu kia háo không biết tốt xấu, đã như vậy, hôm nay liền để lại tánh mạng đi!” Nếu nàng không chiếm được, kia sẽ phá hủy đi, người thứ nhất muốn giết chính là cái nha đầu kiêu ngạo này.

Thanh Y nữ nhân lời còn chưa dứt, người cũng đã phi thân ra, nhưng vai trái liền mơ hồ cảm nhận được sát khí nồng đậm, có thể gây tổn thương cho đến nàng, vài chục năm nay, nàng ta là người thứ hai.

Mị chờ được khi nàng ta nói những lời này, thấy nàng phi thân mà đến, cũng một chương đón nhận, song chương tấn công, ầm ầm nổi lên, Mị sợ gây tổn thương đến Thiết Diễm, cố gắng ổn định hai chân, toàn lực tiếp một chương này, nàng cũng lập tức đã biết nếu quá sức sử dụng nội lực, hậu quả sẽ như thế nào.

Bởi vì trong cơ thể nàng lại một lần nữa huyết khí cuộn cuộn, nàng phải lập tức rời đi.

Thanh Y nữ nhân cũng bị một chương này của nàng chấn lui về tại chỗ, bàn tay gân xanh nổi đầy, run rẩy không thôi.

“Thái sư phó...” Hồng Y nữ tử chạy vội tới bên người nàng, đưa tay muốn đỡ, lại bị Thanh Y nữ nhân huy tay áo ngăn cản.

Nàng trong lòng kinh hoàng, sắc mặt lại vẫn là bình tĩnh, nha đầu kia bị nàng đánh tam chương, chẳng những không hề có dấu hiệu nội thương, công lực dĩ nhiên còn tăng nhiều, này cũng là vì sao chứ?

Mị thừa dịp nàng kinh hoàng do dự, bàn tay tại trong tay áo khê thay đổi, ngón tay mang theo vài tiểu thiết đạn màu đen, cổ tay khê nhếch, hướng trước mặt bốn người kia, Cốc Đông cũng là tại lúc cổ tay Mị thay đổi thì liền kéo qua Triệu Lang, hướng về phía sau phi thân đi.

Thiết đạn rơi xuống đất, Thanh Y nữ nhân ánh liền nhắm mắt, sau đó là tiếng Mị tà tà cười; thiết đạn rơi xuống đất, tiếng nổ mạnh vang lên, trong nháy mắt đá và bụi bay khắp nơi.

Đội sau khi tất cả ổn định lại, trừ ra bốn người bọn họ, những người khác đều đã biến mất không thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Mị lôi kéo Thiết Diễm cấp tốc xuyên qua không gian ở trong rừng. Đám người Cốc Đông đi sát theo sau. Cốc Đông có hơi lo lắng nhìn gương mặt tái nhợt của Mị, nàng phát hiện tốc độ của nàng kém xa trước đây.

Mị thấy khe hở xa xa giữa rừng rậm thấp thoáng hình dáng quả núi thì biết bọn họ đã đi ngược hướng. Đây không phải đường về Hà Châu, mà là tới núi Phụng Khê. Nàng xoay người lại ôm chặt Thiết Diễm rồi hạ xuống giữa rừng.

Đội sau khi mọi người tề tụ, Mị hạ lệnh cho Diễm Ảnh đi xem liệu có chỗ nghỉ chân hay không, sau đó liền buông Thiết Diễm ra đi tới dưới gốc cây khoan chân mà ngồi. Nàng vận khí, bình ổn dòng khí lưu cực nóng và huyết khí chảy nhanh trong người.

Trong lòng nàng thầm nhắc cố chống đỡ một hồi. Chỉ cần một lúc thôi, chỉ cần có thể đưa Thiết Diễm và tỷ tỷ bình an trở về Hà Châu thì mặc dù lập tức thổ huyết đến chết cũng không sao. Vậy mà giờ phút này cũng không chịu được rồi, lão bà kia lúc nào cũng đều có thể đuổi kịp, mà đám người Cốc Đông cũng không đánh lại bà ta.

Nàng càng lo lắng hơn khi hơi thở trong lồng ngực càng hỗn loạn, cuối cùng nàng chỉ cảm thấy luồng nhiệt khí lưu qua lại trong kinh mạch bắt đầu khởi động, giống như muốn phá ra ngoài.

Thiết Diễm lẳng lặng khoan chân ngồi ở bên cạnh Mị, nhìn từ trên trán nàng chảy ra từng giọt mồ hôi lạnh, càng ngày càng nhiều, nỗi lo trong đôi mắt hần cũng theo đó mà dần dần tích lũy.

Cho đến cuối cùng, hi Mị áp chế không nổi mà phun ra một ngụm máu tươi, Thiết Diễm vội vàng tiến lên ôm lấy nàng, đưa tay dùng tay áo lau những giọt mồ hôi lạnh chảy thành dòng cùng vết máu đỏ sẫm bên môi trên mặt nàng.

“Mị . . . Nàng . . .” Thiết Diễm không hề che dấu sự đau lòng khiến Mị thoáng mỉm cười.

“Không sao ” Nàng ngược mắt nhìn về phía Diễm Ảnh đi dò đường trở về nhưng lại không dám quấy rầy hai người mà hỏi “Có tìm được chỗ nghỉ chân không?”

“Bẩm Cung Chủ, tìm được một cái hang nhỏ trên núi, nhưng vөн vẹn chỉ có thể chứa bốn năm người thôi.”

“Đưa chúng ta đi xem.” Mị kéo Thiết Diễm cùng nhau đứng dậy, cùng với Diễm Ảnh đi tới trước hang núi.

Hang núi này ẩn phía sau cây cổ thụ, xem ra cũng khá kín đáo. Mị do dự một lát rồi hạ lệnh “Tiểu Nam, Tiểu Tây, tiểu Bắc, mỗi người các ngươi mang theo vài tên Diễm Ảnh đi dò đường các nơi, tìm kiếm lối về Hà Châu. Sau khi tìm được mau chóng hồi báo.”

“Nhưng. . .” Triệu Lang nhìn gương mặt nhợt đến cùng cực của Mị, nghĩ tới bộ dáng vừa rồi của nàng mà hơi lo lắng.

“Không sao, tỷ tỷ.” Mị nhìn dáng vẻ lo lắng của Triệu Lang mà nhẹ nhàng cười một tiếng “Cho dù bọn họ đến thì muội cũng có biện pháp chấn được một lúc.”

Cốc Nam im lặng một lát rồi lấy túi đeo sau lưng nhét vào trong tay Cốc Đông, quỳ một gối nói “Thuộc hạ lĩnh mệnh.” Dứt lời liền xoay người dẫn hai tên Diễm Ảnh rời đi.

Cốc Tây cùng Cốc Bắc liếc nhau rồi cũng quỳ xuống lĩnh mệnh mà đi.

Mị bảo Triệu Lang, Thiết Diễm cùng Cốc Đông đi vào động trước, chính mình ở ngoài động dừng lại một lát rồi đi vào bên trong động, đưa cho ba người mỗi người một viên thuốc.

Cùng lúc ba người ngửa đầu ăn viên thuốc thì thân hình Mị đột nhiên rũ xuống, một đầu gối khụy xuống đất mà lại phun ra một ngụm máu tươi lần nữa. Hai lần phát tác của nàng quá mức gần nhau nên chính nàng cũng không biết liệu có còn nhiều huyết để có thể phun như vậy hay không, chỉ hy vọng bọn họ có thể nhanh chóng tìm được đường.

“Mị . . .” Thiết Diễm ngồi xổm bên cạnh người Mị, lại lần nữa lau đi vết máu bên môi nàng, trong mắt mờ hồ có vẻ sắp khóc.

Mị nhìn sóng mắt hần lóe chớp chòn mà không nói một lời, chỉ nghiêng người dựa vào trong lòng hần. Từ lúc hần rơi lệ, thì hai ngày này đều là vì nàng mà rơi. Nếu như có thể, nàng không muốn phải nhìn những giọt lệ đau lòng lo lắng của hần, nhưng nàng lại chỉ có thể không ngừng tìm hần mùi tanh bắt đầu

bốc lên trong yết hầu, càng áp chế thì nó càng mãnh liệt. Nửa ngày trôi qua, bốn người dựa vào vách núi ngồi dưới đất, phía dưới trải ra tấm thảm trong túi Cốc Nam.

Mị tựa vào trong lòng Thiết Diễm, người nhũn ra vô lực. Suốt nửa ngày này nàng liên tiếp thổ huyết, trước mắt từ lâu đã hoàn toàn mờ mịt. Nàng biết, chỉ sợ là không qua được.

Thiết Diễm nhìn gương mặt xanh mét của Mị mà trong lòng tràn ngập sợ hãi, chỉ không ngừng run rẩy. Thân thể của nàng càng ngày càng lạnh toát, bất luận hân ôn nàng chặt tới đâu thì đều không giữ nổi nhiệt độ cơ thể của nàng, khiến nó dần lạnh đi.

Nhìn ý thức của nàng trong lòng mình tựa hồ cũng dần dần mờ muội, trong lúc bối rối Thiết Diễm chợt nghĩ ra điều gì. Hắn vội vàng nhìn về phía Cốc Đông “Cốc Đông, ngươi . . có biết cách truyền máu?”

Sự áy náy trên mặt Cốc Đông làm hy vọng trong mắt Thiết Diễm cũng từ từ tan đi “Cung Chủ mặc dù có truyền lại pháp thuật truyền máu, nhưng không phải ngài cũng có thể nhận được máu của bất kỳ ai. Huống chi, chúng ta không có dụng cụ.”

Thiết Diễm ngẩng người nhìn Mị nằm ở trong lòng như không hề còn sự sống, làm sao bây giờ? Nàng ói ra quá nhiều máu, nếu là . . . Nếu là . . . Cũng không biết có thể khiến nàng tỉnh lại hay không. Chính nàng hẳn là biết cũng không có cách, cho nên mới khiến nàng tận lực gắng sức như vậy. Nàng muốn thấy hân bình an trở lại Hà Châu.

Hắn đã có thể hiểu được ý tưởng của nàng, nhất cử nhất động của nàng, suy nghĩ của nàng đều nhằm cứu hắn.

Nhưng hắn có thể nào để nàng bỏ lại hắn, cũng không có thể để nàng bỏ lại Lạc Lạc, bỏ lại đứa con chưa chào đời. Bọn họ đều không thể không có nàng.

Nghĩ đến đây, Thiết Diễm trở tay rút chủy thủ giấu trong gài ra cửa vào cổ tay một cái.

Một dao kia cũng khá là sâu, hạ thủ không một chút do dự. Còn hắn vội về mặt bất động, bỏ chủy thủ trong tay xuống rồi mở miệng của Mị ra, nhỏ những giọt máu vào trong miệng nàng.

“Tướng quân. . .” Cốc Đông cùng Triệu Lang đều đứng vụt dậy đi tới bên cạnh hắn, nhưng lại bị khí thế của Thiết Diễm chấn kinh nên không cách nào ngăn cản, chỉ có thể nhìn những giọt huyết của hắn chảy vào trong miệng của Mị.

Mùi tanh trong miệng gọi ý thức của Mị trở về, hơi thở quen thuộc khiến nàng biết được người bên cạnh là Thiết Diễm. Từ từ ý thức được động tác của Thiết Diễm, nàng vô lực giãy dựa một lát, yếu ớt mà mơ hồ cự tuyệt “Không. . . muốn. . . Diễm. . .”

“Không nên như vậy, Diễm, vô dụng, không nên mà! Diễm. . .” Trong lòng Mị không ngừng hô nhưng không cách nào cử động, chỉ có thể để mặc dòng huyết của hắn chảy vào trong, tròn tuồn tuột mà chui xuống bụng. Trước mắt nàng dần dần tối sầm, khi bóng tối hoàn toàn bao trùm thì ý thức duy nhất của nàng là “Diễm, dừng lại. . . Dừng lại. . . Diễm. . . Chờ ta. . . Diễm. . . Chờ ta. . .”

Cho đến Triệu Lang tiến lên, xiết chặt cánh tay Thiết Diễm, không để ý đến hân giãy dựa mà dùng vải quần chặt xung quanh vết thương trên cổ tay hắn.

“Đủ rồi, quá nhiều.” Nàng quát, ngăn Thiết Diễm đang giãy dựa “Muội muội cũng không muốn ngươi làm như vậy.”

Tiếng quát nặng của Triệu Lang đã kìm được Thiết Diễm đang giãy dựa, hân chậm rãi dừng ngo nguẩy, lúc này mới phát hiện Mị ở trong lòng đã không còn thở. Bên môi, trên gương mặt là một giọt máu tươi của hân.

Thiết Diễm rút cánh tay đang bị Triệu Lang kiềm chế mà run rẩy dùng ống tay áo lau đi vết máu bên môi và trên gương mặt của Mị. Từng chấm từng chấm căn thận giống như đối đãi với báu vật thân yêu nhất. Hân biết nàng yêu sạch sẽ, nếu như trang phục bị nhiễm vết bẩn thì cũng lập tức phải thay ngay. Hân dè dặt khẽ lau, chỉ sợ làm nàng đau.

Mặc dù biết nàng chỉ là chết giả, mặc dù biết nàng có thể còn tỉnh lại lần nữa, nhưng hân vẫn không kìm chế nổi nỗi đau đớn trong lòng sợ mất đi nàng, không ngừng sợ hãi vì cảm giác bị bỏ lại.

Hân ôm nàng vào trong lòng như đêm đó, dùng má mình nhẹ nhàng vuốt ve mặt Mị, khe khẽ thốt lên bên tai nàng “Mị. . Không được bỏ lại chúng ta, mau tỉnh lại đi; Mị. . .”

Hắn không am hiểu ngôn từ nên chỉ có thể một mực, một mực lặp lại như vậy những lời này, lặp đi lặp lại. Hai người Triệu Lang cùng Cốc Đông nghe mà cảm thấy trong lòng chua xót. Có thể miễn nhau, yêu nhau như hai người này e là thế gian này khó tìm được.

Thân là đế vương, Triệu Lang biết chính mình vĩnh viễn không có khả năng làm được. Có được một người tri tâm ước hẹn đến đầu bạc, lần đầu tiên nghe Mị nói một câu đó mà nàng chỉ cười cười. Nàng dù tìm khắp nơi trên thiên hạ thì tất cả nam nhân trên đời vốn đều là cỏ hoa, nữ nhân vốn là phong lưu thiên hạ, không ai được như Mị.

Nhưng, khi nàng liên tiếp nhìn Mị bảo vệ nam nhân này, nhìn Mị từng bước từng bước giành được trái tim hân thì nàng không phải không xúc động. Thế gian thật sự có nữ nhân, biến tình ba nghìn dặm mà chỉ mức một gáo.

Mà dọc theo đường đi, nàng cũng thấy bản tính của Thiết Diễm, thấy Thiết Diễm trong lòng chính trực, thấy Thiết Diễm có tài tướng soái, thấy Thiết Diễm một khi thực lòng nỗ lực thì cũng sinh tử cùng nhau tới chết không thôi; Bọn họ như vậy khiến nàng hân mộ, Thiết Diễm như vậy làm nàng phải

thốt lên rằng không phải ánh mắt của Mị nhìn nam nhân khác thường mà là tầm nhìn của nàng ta đủ sâu để nhận ra một viên minh châu giữa biển cát trắng.

Cốc Đông cũng thực sự tiếp nhận vị tướng quân này, Cung Chủ nỗ lực cũng không phải không đáng giá, Cung Chủ chờ đợi cũng không phải uổng phí, Cung Chủ thổ lộ tình cảm rồi cũng không còn cô đơn. Vị tướng quân này tình ý không thua Cung Chủ, chỉ là hẩn giấu quá sâu, không dễ giải bày. Hôm nay, nàng tin tưởng, nếu như Cung Chủ thật sự gặp bất trắc thì vị tướng quân này sợ cũng không cách nào chịu sống một mình.

Lần này nàng là chân chân chánh chánh thừa nhận vị này là chánh quân, từ đó cũng coi hẩn là chủ nhân để dâng lên sự trung thành trọn đời.

“Hừ, các người cho là bằng chừng này độc phần là có thể ngăn chúng ta bao lâu?” Từ bên ngoài động truyền đến âm thanh bọn họ đã quen thuộc, có điều đúng là loại âm hôn không tan.

Triệu Lang cùng Cốc Đông nhìn nhau rầu rĩ, làm sao bây giờ? Đúng là độc phần kia đích xác không thể ngăn chặn bao lâu, Mị một giờ nữa khác cũng không tỉnh lại được. Mà hai người các nàng với nữ nhân áo xanh kia thì giống như châu chấu đá xe.

Lại cũng không có thể để cho nữ nhân kia trông thấy Mị như vậy, phải làm như thế nào đây?

Thiết Diễm cũng chậm rãi buông Mị ở trong lòng ra, nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống, cẩn thận lướt ngón tay trên má của nàng. Lúc mở miệng thì âm thanh rất bình tĩnh, nhưng lời nói ra để trấn an Triệu Lang và Cốc Đông có thể nói lại làm cho hai người thêm bất an.

“Cốc Đông, người coi chừng dùm Mị và Hoàng thượng. Ta đi đối phó bà ta.”

“Chánh quân. . .” Cốc Đông vừa mở miệng liền bị Thiết Diễm vẫy tay dừng lại.

Một tiếng “Chánh quân” kia lại làm cho trong lòng Thiết Diễm chấn động, nàng ta cuối cùng đã thừa nhận hẩn, công nhận hẩn sao? Biết rằng nàng ta một mực kêu oan cho Mị, vì Mị chọn hẩn, một nam nhân vô dụng. Một tiếng này là rốt cục cũng thừa nhận rằng hẩn có tư cách đứng ở bên người Mị sao?

Thiết Diễm nhìn về phía hai người với ánh mắt kiên định mà dứt khoát. Khí thế đó khiến cho hai người lúc này mới ý thức được, hẩn là Trần Quốc tướng quân của Đại Tổng, là Chiến Thần Đại Tổng Bắc Cương tiếng tăm lừng lẫy.

“Bà ta chỉ muốn Thập Bát Kỵ, mà Thập Bát Kỵ ở trong tay ta. Nếu như ta đi thì nhất định bà ta sẽ không gây tổn thương cho ta. Ta chỉ có thể dẫn dắt bà ta rồi đi một lúc, các người phải gấp rút mang Mị đi khỏi đây, người kia tất sẽ đi một hồi rồi quay lại.”

Thiết Diễm lại lần nữa chăm chú ngắm Mị một hồi rồi đứng lên, hẩn đang muốn chạy ra ngoài động thì lại bị Triệu Lang ngăn cản.

“Trẫm đi cùng.” Triệu Lang kiên định nhìn Thiết Diễm rồi dùng cách xưng hô để nói cho hẩn, đây là lệnh của nàng.

“Không được, an nguy của hoàng thượng liên quan đến giang sơn Đại Tổng, sao có thể mạo hiểm được?” Thiết Diễm quả quyết cự tuyệt.

“An nguy của trẫm liên quan đến giang sơn Đại Tổng, an nguy của tướng quân sao lại không phải? Nếu là tướng quân có sơ xảy gì, khi muội muội tỉnh lại thì nhất định sẽ làm thiên hạ đại loạn.” Triệu Lang có thể nào để hẩn mạo hiểm một mình, cho dù như thế nào thì cũng muốn thay muội muội trong chừng dùm hẩn. Nếu không, nàng thật sự không dám cam đoan nha đầu kia sẽ làm gì.

Lời này của Triệu Lang làm Thiết Diễm không cách nào phản bác. Mị sẽ làm gì thì không ai biết. Điều duy nhất có thể khẳng định chính là, trong lòng của nàng không có gì gọi là thiên hạ chúng sinh, không có gì là lấy đại cục làm trọng. Trong lòng của nàng chỉ có phụ quân và người thân. Mặc cho ai cũng không thể gây làm tổn thương một tẹo nào, nếu không, nhất định phải trả lại gấp đôi.

Thiết Diễm không nói được gì làm cho tâm tình của Triệu Lang dễ dàng hơn rất nhiều. Muội muội vì nàng mà làm nhiều như vậy, nàng cũng nên vì Mị bảo đảm sinh mệnh người mà Mị yêu. Vì vậy mà lạnh nhạt cười một tiếng “Chúng ta chỉ cần cố gắng trì hoãn, khi muội muội tỉnh lại thì nhất định sẽ đến cứu thôi.” Điều này là sự tin tưởng giữa bọn họ; điều này là ngầm hiểu giữa bọn họ.

Nói xong, liền xoay người đi ra ngoài động.

“Cốc Đông bảo vệ Mị cho tốt, mau chóng mang nàng rời đi.”

“Vâng, chánh quân.”

Thiết Diễm nghe thấy Cốc Đông trả lời mà cũng không quay đầu lại, chỉ cùng với Triệu Lang đi ra ngoài động.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Núi Triệu Phụng, tuyết phủ trắng ngần, gió lạnh trập trập (hết đợt này tới đợt khác có xen kẽ lúc ngừng).

Trên tảng đá lớn ở lưng chừng núi, Thiết Diễm mặc một bộ chiến giáp trắng, trong tay là một cây thương. Hắn nâng thương bảo vệ cho Triệu Lang ở phía sau, khăn vải cột trên cánh tay thấm máu, sắc mặt xám như chì, môi tím ngắt. Nhưng bóng dáng che chở ngang tàng kia cũng thật kiên quyết, không cho phép ai xâm phạm (Sunny: tưởng tượng cảnh này thấy ca mạnh mẽ ghê ^^)

Trước mặt của hắn có mấy thi thể của quân Kim, còn đối diện chính là nữ nhân áo đỏ. Đứng phía sau nữ nhân áo đỏ là một đám quân Kim, mà cách đó không xa là thầy trò nam nhân áo trắng và nữ nhân áo xanh đang ở chung một chỗ.

Triệu Lang tay cầm đơn đao, đứng ở phía sau Thiết Diễm, trong mắt nàng hiện rõ dáng người cứng cỏi của hắn, tính tình người này vốn là quật cường như vậy. Ý chí người này đúng là kiên cường như vậy. Trấn quốc tướng quân như thế, e là nữ nhân đương thời cũng không mấy người có thể có được.

Cuối cùng nàng cũng hiểu được những xúc động bất ngờ của Mị, cảm động vì phu quân nhà nàng thật quật cường, cảm động với sự kiên nhẫn của phu quân nhà nàng, cuối cùng nàng cũng lí giải được việc phu quân nhà nàng tại sao lại mạnh mẽ như vậy.

Vào thời khắc mấu chốt, hắn căn bản cũng không nghe mệnh lệnh của nàng. Hắn chỉ chăm chăm bảo vệ nàng, bởi vì nàng là quân, hắn là thần. Nhìn lớp vải bó trên cánh tay hắn thấm máu, muội muội oi, đã một ngày một đêm mà muội vẫn còn chưa tỉnh lại sao?

Hãy mau đến đây sớm hơn đi! Nếu không đến, nàng thực sự sợ rằng muội muội sẽ hối hận cả đời.

Nhớ lại hôm đó đi ra ngoài động thì thấy trước mắt chính là bốn người của nữ nhân áo xanh kia cùng một đội quân Kim.

Liên ngay sau đó Thiết Diễm cười nhạt “Thì ra các vị là chó săn của quân Kim.”

Nữ nhân áo xanh sa sầm mặt “Hừ, tiểu tử nhà ngươi thì biết cái gì. Nha đầu kia đâu?” Nàng thấy bên tay áo của Thiết Diễm có một vết máu thì mừng thầm trong lòng. Một chương kia cuối cùng cũng đã thương nha đầu đó , nếu như hiện tại có thể nhỏ có tận gốc . . .

”Ngươi muốn Thập Bát Kỳ?” Thiết Diễm đã thấy sự tàn nhẫn trong mắt à thì rừng mình trong lòng “Ta có thể lập tức đi theo ngươi.”

”A. . .” Thiên Kỳ mắt nhìn chăm chú Thiết Diễm cùng Triệu Lang mà nghĩ thầm, dựa vào việc nha đầu kia quan tâm với nam nhân này thì đích xác có thể dùng nam nhân này để cản trở nàng ta.

Hơn nữa, còn có hoàng đế này, dù sao cũng được lợi không ít.

Sau khi cân nhắc xong, Thiên Kỳ gật đầu đồng ý. Nhưng trong lòng vẫn còn một tính toán khác không nằm ngoài dự đoán của Thiết Diễm.

Ban đêm, Thiết Diễm thừa dịp sau khi Thiên Kỳ bố trí người trở về sơn động thì đã giết quân canh, đoạt lấy một cây thương rồi mang theo Triệu Lang chạy trốn, trong khi bỏ chạy đã giúp Triệu Lang cản được một mũi phi tiêu độc của nữ nhân áo đỏ Minh Phong.

Thiết Diễm lo lắng cho Mị, sợ Cốc Đông mang theo Mị đi trốn không đủ xa, vì vậy mang theo Triệu Lang bỏ chạy về hướng lên núi, hy vọng có thể chống đỡ được tới khi Mị tìm đến.

Đúng vậy, Thiết Diễm tin tưởng, Mị nhất định sẽ tỉnh lại, nhất định sẽ tìm đến hắn, nàng nhất định sẽ không bỏ hắn. Hắn tin nàng.

Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm hành quân, cho dù võ công của Thiết Diễm không bằng Minh Phong, nhưng có khả năng che giấu tung tích, nhiều mưu kế nhỏ tránh né mà lần nào cũng đúng nên cũng giúp cho bọn họ chạy trốn được đến núi này.

Cuối cùng Thiên Kỳ mang theo thầy trò nam nhân áo trắng chạy tới, dồn ép bọn họ đến trên tảng đá lớn này ở lưng chừng núi. Đằng sau tảng đá lớn là vực sâu không thấy đáy.

Thiết Diễm múa cây thương giết cho quân Kim không cách nào tới gần người. Triệu Lang thì đoạt đơn đao, sóng vai cùng hắn chiến đấu. Thiết Diễm vẫn thảnh thơi giúp đỡ, hết sức bảo vệ nàng. Hắn vốn là như vậy, có lẽ không chỉ là che chở cho quân vương của hắn, hơn thế còn là che chở cho chiến hữu kẻ vai chiến đấu. Có như vậy hắn mới vượt qua được thân phận nam nhân, mới làm được Trấn Quốc tướng quân, làm chỗ dựa cho lòng quân.

Mặt của hắn bởi vì ăn uống thất thường, ngủ không đủ giấc và mất máu nên tái nhợt gần như đen lại, môi hơi bị khô nứt lại bởi vì độc tố lan ra mà xanh tím. Dù thế hắn vẫn kiên cường như vậy mà ngang nhiên chống cự lại quân Kim. Thương múa tới đâu, máu bắn tung tới đó, giống như Chiến Thần trông cực kỳ kinh hoàng.

Thương pháp can đảm như vậy, ý chí kiên cường như vậy đã thuyết phục sâu sắc Triệu Lang.

Thiên Kỳ thấy nhiều người như vậy mà lại không bắt được chỉ hai người, đang muốn tiến lên thì lại bị nam nhân áo trắng này giờ đang im lặng kia lại ngăn cản đường đi.

”Sư diệt có gì mà cản ta?” Thiên Kỳ một mực chưa từng để ý đến sư diệt này, chỉ là vừa ý với thuật bày trận cam bẫy nên mời hắn hỗ trợ. Mà hắn cũng nể tình đồng môn nên không cự tuyệt. Mà đối với mệnh lệnh của nàng thì hắn cũng chưa từng cự tuyệt, đối với quyết định của nàng cũng chưa bao giờ can thiệp, nghe theo ngoài ý muốn nên rất có ích. Nhưng, hôm nay vì sao lại cản đường nàng?

“Sư diệt thỉnh sư cô buông tha cho hai người này được không?” Giọng nói dễ nghe của nam nhân áo trắng ở trên đỉnh núi trông trải này cực kỳ rõ ràng,

làm cho Thiết Diễm đang đối kháng với Minh Phong không khỏi âm thầm thấy may mắn trong lòng.

Mặc dù không biết vì sao hắn lại giúp đỡ bọn họ, nhưng có thể cản được Thiên Kỳ lúc nào hay lúc đó. Mị . . Mị . . Hắn không biết có thể chống đỡ cho tới khi nàng tìm đến hay không.

”Sư diệt đang nói giỡn phải không? Biết rõ thân phận hai người này rồi thì ta quyết định sẽ không bỏ qua.”

”Nếu là sư diệt ta cố ý giúp họ?”

”Vậy thì đừng trách ta trở mặt vô tình.”

Vừa nói chuyện, hai người vừa cuốn lấy nhau đấu chung một chỗ, Lăng Oanh đứng một bên thấy sư phụ đối phó đã hơi có hết sức, còn chính mình thì càng đã sớm không quen nhìn Thái sư cô luôn cậy già lên mặt nên tất nhiên nàng kiểm soát được.

Mà Thiết Diễm đang so chiêu cùng Minh Phong chú ý thấy Triệu Lang bị quân Kim vây quanh. Nay thấy phía sau Triệu Lang có quân Kim bắt ngờ đánh tới thì vội vàng múa thương tới, lúc mình tương trợ nên không nhìn ra Minh Phong ở phía sau đang tung chưởng phong chí mạng.

Cùng lúc thương đẩy lui quân Kim thì Thiết Diễm cũng bị chưởng lực của Minh Phong chấn bay thật xa.

”Tướng quân. . .” Triệu Lang khàn giọng hét lớn, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn thấy Thiết Diễm bị đánh bay ra bên ngoài tảng đá lớn rơi xuống vực sâu . . .

Trong rừng rậm Phụng Khê Sơn, sắc mặt Mị tái nhợt nhưng hai mắt như thần. Mị tỉnh táo xem xét những dấu vết trên mặt đất.

Nàng nhớ kỹ cảm giác ẩm áp vừa ngọt vừa tanh trong miệng lúc đó. Có lẽ là bởi vì huyết của Thiết Diễm đích xác đã bù đắp cho huyết khí không đủ của nàng, có lẽ là bởi vì là nàng rốt cục tới lúc thần công đại thành.

Khi phía chân trời mờ sáng thì nàng liền tỉnh lại, mà điều đầu tiên khi nàng mở mắt ra là tìm kiếm bóng dáng quen thuộc mà khiến nàng quyến luyến kia.

Nhưng bên cạnh nàng chỉ có một mình Cốc Đông. Sau khi nghe Cốc Đông giải thích xong, Mị lẳng lặng không nói gì mà chỉ ngồi xếp bằng vận khí điều hòa nghỉ ngơi.

Bởi vì nàng biết, hắn đang đợi nàng; nàng biết, hắn tin nàng sẽ hồi tỉnh lại; nàng biết, hắn biết nàng sẽ không bỏ hắn; cho nên, hắn dùng chính bản thân để đổi lấy an toàn của nàng.

Cuối cùng, Mị mang theo Cốc Đông bắt đầu truy tìm dấu vết bọn họ để lại trong rừng. Lần này tỉnh lại Mị không bị yếu đi như hai lần trước đây. Mặc dù sắc mặt bởi vì mất máu mà tái nhợt, nhưng nội lực bên trong vận chuyển không thôi khiến cho tinh thần nàng hăng gấp trăm lần, thể lực so với bình thường càng thêm dồi dào.

Cứ như vậy, hai người đi từng bước một trong rừng theo dõi dần dần tới gần núi Triều Phụng.

Đi đến dưới chân núi Triều Phụng, Mị bỗng dừng ngừng bước, ngăn cản động tác dò tìm của Cốc Đông. Chỉ chớp mắt một cái, bóng dáng của Mị giống như bỗng nhiên biến mất trước mặt Cốc Đông, trong không khí chỉ còn tiếng của Mị “Lên núi.”

Trong lúc Mị bay nhanh thì thấy rõ từ xa có đám người tranh đấu, nhưng cũng đồng thời nhìn thấy bóng dáng Thiết Diễm bị đánh bay. Nàng cực kỳ lo sợ, lập tức thúc dục nội tức như làn khói nhẹ bỏ qua mọi người mà tới. Không ai nhìn thấy thiếu nữ áo lam kia làm thế nào mà xuất hiện ở giữa không trung, không ai phát hiện thiếu nữ áo lam xuất hiện ở trong trận này từ khi nào.

Mọi người chỉ nghe thấy Triệu Lang quát to một tiếng, nhìn về phía hình bóng của Thiết Diễm bị đánh lên cao trong không trung, sau một khắc liền nhìn thấy thiếu nữ xinh đẹp xuất hiện đột ngột đã đón được Thiết Diễm rồi bay trở về trên tảng đá lớn. Tay áo lam vung lên, quân Kim vây quanh người Triệu Lang liền đồng thời bay về đủ hướng khác nhau, sau khi rơi xuống đất thì không gây ra một tiếng động nào nữa, đúng là đã bị mất mạng ngay lập tức. (Sunny: đã man....)

Thiếu nữ xinh đẹp áo lam này đúng là Mị, giờ phút này nàng ôm Thiết Diễm mà hai tay vẫn hơi run rẩy. Nàng không dám nghĩ nếu như đến chậm một bước thì sẽ ra sao.

”Mị . . .” Từ khóe môi Thiết Diễm tràn ra huyết hồng, vào đúng lúc được nàng ôm lấy kia thì hắn liền biết đó là nàng. Trong lòng đột nhiên thả lỏng khiến trước mắt của hắn hoàn toàn mờ hồ không nhìn rõ thứ gì, chỉ có thể khẽ gọi một tiếng để chờ mong được nàng đáp lại.

”Là ta, Diễm, là ta.” Mị để hắn dựa vào trên người nàng, đầu tựa vào vai nàng, giờ tay lau đi khóe môi đỏ sẫm của hắn rồi bắt đầu kiểm tra vết thương cho hắn. Nhìn thấy tám vết trên cánh tay hắn dính máu, nàng cẩn thận gỡ ra, vết máu đen sẫm thấm qua ống tay áo trắng của hắn.

Mị cúi đầu ngửi ngửi, có độc. Nàng lần theo chỗ Thiết Diễm bị trúng mũi tên độc rồi nàng đưa cổ tay lướt qua đầu mũi thương đưa tới bên môi Thiết Diễm “Diễm. . .”

Trong mũi Thiết Diễm tràn ngập mùi máu tanh khiến hắn ý thức được đó là gì liền khẽ lắc đầu. Hắn không muốn, không thể . . .

”Diễm, có thể giải độc. Chỉ là chút chuyện vặt, không có việc gì đâu.” Mị dụ dỗ hắn, chính mình đã như vậy nhưng vẫn không quên Thiết Diễm đau lòng vì nàng từng khiến trái tim khép kín của nàng dần mở ra. Lúc này mới cảm giác được trong lòng Thiết Diễm là đích thật yêu nàng, nàng ôm hắn vào trong ngực .

Thiết Diễm nghe thấy nàng nói khẽ thì đồng thời rót nước mắt, sau đó cũng ghé môi lên cổ tay của nàng, nhẹ nhàng hút một cái liền buông ra.

Mị hơi dờ khóc dờ cười, một ngụm nhỏ như vậy thì có thể làm được chuyện gì? Dùng ngón tay lau đi vết lệ trên má hắn, nàng nói ảm áp “Diễm, uống thêm hai ngụm.” Nàng dừng một chút rồi nói “Nếu vẫn không được thì ta lại cắt sâu hơn.”

Thiết Diễm vừa nghe lời này liền cúi đầu lại mút hai cái rồi tựa đầu vào vai nàng, không chịu hút thêm.

Mị thấy hắn đã bình thường nên cũng không ép buộc hắn, mà chỉ nói “Diễm, chịu khó chút.” Nàng ngẩng đầu nhìn thấy Cốc Đông đã chạy tới che chở cho Triệu Lang, liền đi tới bên người bọn họ.

”Đau đấy.” Mị rạch ống tay áo của Thiết Diễm để lộ ra vết thương của hắn, nhẹ nhàng nói với Thiết Diễm ”Diễm, nhịn đau một chút.”

Nàng lấy kim châm từ trong ngực ra, nhấc cổ tay lên rồi cầm kim châm vào giữa. Như vậy có thể làm giảm bớt sự đau đớn của hắn.

Nàng cầm lưỡi dao đã được Cốc Đông dùng lửa hơ để cắt hết chỗ thịt ở vết thương đã bị độc xâm nhập hoàn toàn. Nghe được Thiết Diễm thảm rên trong lòng, Mị xuống tay càng thêm lưu loát, rắc thêm Kim Sang Dược (thuốc trị thương) lên trên rồi dùng vải băng bó lại thật kỹ.

Lúc này mới nhìn về phía Thiết Diễm trong lòng thì thấy hắn cắn đến rách môi dưới bên đau lòng lau đi vết máu trên môi hắn, cúi đầu bảo “Diễm, đau thì cắn ta, không nên gây tổn thương chính mình.”

Thiết Diễm không nói một tiếng, loại cự tuyệt không tiếng động này thì nàng đã sớm quen thuộc; Mị than nhẹ một tiếng, giả vờ đỡ hắn rồi cứ như vậy trước mắt bao người, song chường dần trên lưng hắn để giúp hắn vận công loại trừ chất độc còn lại trong cơ thể nhằm chữa trị tổn thương nội tạng do một chương vừa rồi gây ra.

Chỉ trong thời gian một nén hương, Mị thu hồi chương đưa tay kéo Thiết Diễm vào trong lòng. Đồng thời cũng ngược mắt nhìn về phía Minh Phong mà lạnh lùng hỏi “Chất độc này là người hạ? Hắn, là người làm bị thương?”

”Vậy thì sao?” Minh Phong ngoài miệng cứng rắn, nhưng trong lòng thầm suy đoán, võ công của nữ nhân này dường như lại mạnh lên, rốt cuộc nàng ta luyện loại công phu nào?

Còn không chờ nàng nghĩ xong thì chỉ cảm thấy ngực đau nhức, cả người bay văng ra ngoài được Thiên Kỳ phi thân tiếp đỡ. Vừa rơi xuống đất nàng liền phun huyết ra.

Mị xuất thủ ra sao thì không người nào nhìn thấy. Khi Minh Phong bay ngược ra thì nàng vẫn đang ôm Thiết Diễm tựa vào trong lòng mình, như thể cũng chưa từng chuyển động quá.

”Mị . . .” Mị vừa đến thì tâm thần Thiết Diễm rốt cục có thể hoàn toàn thả lỏng, cả người cũng không xuất nổi một chút khí lực. Máy ngày nay hắn lo lắng hãi hùng, hơn nữa hắn trong thời gian mang bầu, nếu không phải hắn là người có ý chí sắt đá thì làm sao sống nổi đến bây giờ.

Hôm nay thấy nàng vô sự thì mới lo lắng nặng nề nhất trong lòng đã được yên tâm hơn, nhưng hắn lại có cảm giác không rõ ràng lắm.

Mị xiết chặt cánh tay hắn, ghé vào tai hắn nhẹ nhàng nói “Là ta, Diễm, ta không sao.” Biết hắn lo lắng, biết hắn nhớ mong nên nàng nhẹ nhàng lên tiếng trấn an sự không yên tâm của hắn.

Vẫn âm thanh đó nhưng mà lại khác xa với sự lạnh lẽo khi vừa rồi hỏi Minh Phong.

Mị kiên định ôm lấy cánh tay hắn để nỗi bất an của Thiết Diễm tiêu tan đi thật nhiều, còn Mị lại lo lắng thân thể của hắn, vừa rồi lúc bắt mạch cho hắn thì nàng phát hiện thân thể của hắn đã đến cực hạn. Lúc trước sợ hắn cây mình còn mạnh chống đỡ giống như lúc bình thường, nhưng cũng không ngờ hắn đồng ý thả lỏng như vậy mà tựa vào trong lòng nàng. Điều này làm cho Mị an tâm rất nhiều, nàng đau lòng vì hắn, đồng thời cũng vui mừng khi thấy hắn ý lại nàng.

”Hư . . .” Thiết Diễm bởi vì được mùi hương quen thuộc thanh nhã của nàng mà khẽ cười. Rốt cục nàng đã trở về; ánh mắt mơ hồ, ý thức hỗn độn làm hắn dần dần mất đi ý thức trong lòng nàng, chỉ nhớ rõ đây là sự ảm áp quen thuộc, có thể ngủ say, liền ôm nó vào trong ngực.

a

”Diễm?” Thấy Thiết Diễm trong lòng đột nhiên nặng trĩu, Mị kinh ngạc một lát rồi lại thăm dò mạch ở cổ tay cho hắn lần nữa. Phù, chỉ là một nhọc quá độ, thân thể suy yếu nên hôn mê mà thôi.

Mị bảo Cốc Đông đỡ Thiết Diễm đang hôn mê đứng dậy, đối mặt với Minh Phong đang trị thương, sau đó nhìn về phía Thiên Kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Dãy Phụng Khê Sơn, đỉnh Triều Phụng Phong

Trên bầu trời, từng tầng mây nặng nề đen sì dày đặc có những bông tuyết từ từ bay xuống. Gió lạnh đột nhiên nổi lên làm áo bào của mọi người tung bay phấp phới.

Mị cởi áo bào ngoài ra, bao bọc thật chặt cho Thiết Diễm đang nằm hôn mê, từ phía sau vang lên tiếng hừ khinh thường của Thiên Kỳ “Ngươi thật giống như Đồng sư phó của ngươi, chỉ là một kẻ đa tình vô dụng mà thôi.”

Thân hình của Mị thoáng dừng một chút, nàng lại nhìn lần nữa về phía Thiên Kỳ, trong mắt mơ hồ có sát khí. Nữ nhân này thật sự rất phiền toái, nàng đã mất đi kiên nhẫn.

Nhưng mà . . . nàng nhìn về hướng thầy trò nam nhân áo trắng, rốt cuộc bọn họ là người phương nào? Vì sao vừa rồi lại đấu cùng Thiên Kỳ?

“Đề giúp hân?” Mị không để ý đến Thiên Kỳ, loại người mờ mắt vì danh lợi thì nàng đã không còn kiên nhẫn đối phó. Chỉ là thập bát ký mà cũng lại có thể được người ta nhớ đến như vậy, cái ghế kia của Triệu Lang thì có cái gì tốt. Một khi bị ràng buộc thì cả đời đều bị nhốt trong nhà giam trắng lè kia. Cho dù có tiền cũng không còn chỗ mà tiêu, nghĩ muốn nghỉ ngơi thì ngay cả một buổi dài dài đều tìm không được, muốn lấy chồng còn phải mang ra triều đình để thương nghị. Một chút tự do trong đời cũng không có, nên nàng thật sự là không nhìn ra có gì tốt.

Nàng hỏi một câu này chính là đối với nam nhân áo trắng đứng ở chính giữa. Dù sao, ánh mắt hân đằng sau cái khăn che mặt chưa từng rời khỏi người nàng, chẳng lẽ hân biết nàng? Ánh mắt nóng bỏng như vậy thực khó lòng mà bỏ qua .

Nhưng, kẻ gây tổn thương cho Thiết Diễm thì nàng sẽ không bỏ qua, người giúp Thiết Diễm thì Diễm thị nhà nàng nhất định sẽ tri ân báo đáp. Xác định như thế thì nàng dứt khoát giúp hân.

“Giúp người còn phải có lý do sao?” Âm thanh mềm mòng của nam nhân áo trắng mang theo sự vui vẻ mơ hồ.

“Không có lý do gì mà ngươi lại làm?” Nam nhân này tựa hồ không có ác ý gì mới giúp bọn nàng.

“Nói như ngươi thì giống như ngươi thật sự biết rõ về ta lắm vậy.” Thanh âm này, ngữ điệu này, người nghe được sẽ cho rằng đây là chuyện dĩ nhiên.

“Không tồi!” Mị nhìn sắc mặt dần dần xanh mét của Thiên Kỳ, tâm tình thoải mái, nàng sẵn lòng tranh cãi vô ích cùng bà ta.

“Sư diệt, đừng quên ngươi từng đã đồng ý với ta.” Thiên Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hai người kia giống như đang nói chuyện phiếm. Trong lòng hận cực vì nàng chưa từng bị người ta coi nhẹ như thế. Ngoại trừ nha đầu đáng ghét này ra , thì hân cũng hết lần này tới lần khác vô lễ không để ý tới nàng như thế.

“Ta không nhớ rõ đã đáp ứng điều gì!” Giọng điệu lười biếng của nam nhân lại có vài phần tương tự như Mị.

“Ngươi . . Ngươi đồng ý giúp ta thống nhất thiên hạ.” Trong giọng nói của Thiên Kỳ có sự tức giận bị kìm nén, căn bản là không ngừng che giấu.

“Ta đã thay đổi chủ ý .” Vẫn là kiểu nói miễn cưỡng nhưng lại nói thẳng ra như vậy.

Thấy Thiên Kỳ tức giận đến mức nhất phát xuất thế, nhị phát thăng thiên (chết đi sống lại), Mị khẽ cười ra tiếng. Âm thanh nhẹ nhàng kia cùng với những bông tuyết phiêu bạt làm cho người ta có thể dễ dàng phát hiện nàng đang có tâm tình thật là tốt.

“Ngươi . . Vì sao?” Thiên Kỳ cố nén lửa giận sắp phun trào mà hỏi một câu cuối cùng.

“Ha ha. . .” Nam nhân kia nở nụ cười, trong âm thanh lại mơ hồ lộ ra sự đau thương.

Nam nhân áo trắng chậm rãi đưa tay tháo lớp lụa mỏng che mặt. Lụa mỏng rơi xuống theo gió bay đi, dung mạo đó làm tất cả mọi người ở đây âm thầm giật mình la lên một tiếng.

Lăng Oanh cũng ngơ ngác nhìn mặt sư phụ, nàng từng nghe sư tổ tán thưởng vẻ đẹp của sư phụ nhưng lại chưa từng thấy tận mắt, Không nghĩ tới . . . Dĩ nhiên. . .

Đó là một vẻ đẹp cũng như Mị, đều là có một không hai, có điều là sự quyến rũ của ông ta còn hơn nàng ba phần. (Sunny: *hội hủ nữ và sắc nữ đâu, nhào ra*)

Mị sững sờ nhìn ông ta, điều này thật là tiện lợi cho nàng nha. Bỏ qua chuyện hai người có quan hệ, thì ngay cả cơ hội không thừa nhận ông ta nàng cũng không có. Hơn nữa, nam nhân này cũng chẳng hề bắt nạt, vì ông ta chính là cha nàng.

Từ lúc tới đây, tiếp nhận thân thể này thì Mị đã dần dần tiếp nhận tất cả những gì của thân thể đó. Nhưng lại không hề nghĩ tới rằng thân thể này cũng có cha mẹ.

Mị chưa kịp phản ứng lại thì Thiên Kỳ cũng đã phản ứng, bà ta cười lạnh mà nói “Thì ra là thế, Mai Thư Nhã, người thật sự là lừa ta thật thâm!”

Đang nói chuyện thì không hề có một dấu hiệu nào báo trước bà ta đã trực tiếp xuất một sát chiêu tấn công thẳng vào nam nhân áo trắng được bà ta gọi là Mai Thư Nhã. Nhưng chiêu thức chưa đến thì đã không thấy bóng dáng của ông ta đâu. Lúc này mới phát hiện, không ngờ ông ta đã được Mị kéo lại phía sau để bảo vệ.

Thiên Kỳ trong lòng kinh ngạc, nàng xuất thủ ra sao? Ra tay như thế nào? Không ngờ bà ta không thấy rõ cách nàng ra chiêu, võ công của Mị chẳng lẽ lại tiến bộ thêm sao? Hồn Nguyên công, rốt cuộc là dạng võ công gì?

Trong lòng bà ta nổi lên con thèm muốn, nghĩ muốn lại được nhìn loại võ công này nhiều hơn. Vì vậy thân hình không ngừng mà trực tiếp một lần nữa tấn công về hướng Mị.

Lần này Mị cũng không lùi bước, dù sao mục đích của nàng cũng là muốn trực tiếp giải quyết nữ nhân này. Hai người liền bắt đầu đấu với nhau ở trên tảng đá lớn này, kéo theo kinh khí cùng với gió lạnh xẹt qua không khí.

Mị lo lắng kinh khí sẽ lan đến mấy người Thiết Diễm bèn nhảy lên cao vừa hướng tới đỉnh núi xông lên, vừa ứng phó cùng Thiên Kỳ.

Càng gần đỉnh núi, gió lạnh lại càng thấu xương giống như những mảnh băng lạnh lẽo xẹt qua hai gò má. Nhưng hai người này lại hoàn toàn không phát giác ra, Thiên Kỳ kinh hãi với việc nàng đối phó rất tự nhiên. Tuổi còn nhỏ như thế mà đã có công lực cao thâm như vậy, hỏi bà ta làm sao mà không sợ.

Vừa nghĩ ngợi vừa tích lũy toàn bộ công lực đánh ra một chiêu. Mị không dám phớt lờ cũng toàn lực ứng phó.

Một tiếng nổ rung trời, Thiên Kỳ lại bị chiêu kinh của Mị đánh văng ra nện mạnh lên vách núi. Một búng máu tươi lớn rơi trên vạt áo trước ngực.

Mị lại chỉ dùng một tay bám vào mỏm đá trên vách núi. Trong khi nàng âm thầm vận khí bình phục thì khí huyết bốc lên, chỉ trong chốc lát liền cảm thấy kinh mạch đã thông thoát. Nàng liền sáng tỏ công lực của mình bây giờ đã cao hơn nữ nhân này nên tâm tình không khỏi tốt hơn.

Trong lúc hai người yên lặng nhìn nhau thì từ đỉnh núi đột nhiên truyền đến tiếng nổ làm mọi thứ văng tung tóe. Trong lòng Mị chấn động, những bụi tuyết tự bay xuống càng thêm dày đặc làm cộm mắt, nàng ngẩng đầu nhìn lên rồi ngưng thần lắng nghe.

Đột nhiên vẻ mặt Mị biến đổi, thân hình bỗng dưng lao thẳng tấp xuống phía dưới, thậm chí còn vận hành nội tức để tăng nhanh tốc độ rơi xuống.

Thiên Kỳ thấy thân hình nàng đang rơi khẩn cấp, lại biết rõ đây là Phượng Khê Sơn nên bà ta lập tức ý thức được chuyện gì đang xảy ra, vội nỗ lực chế trụ thương thể bay xuống phía dưới. Trên tảng đá lớn ở lưng chừng núi Triều Phượng Phong, Thiết Diễm đã tỉnh dậy. Thì ra thật sự chỉ có được nàng ôm trong ngực mới có thể làm hấn ngu yên, khi nàng rời đi thì hấn giống như bình thường, ngu chấp chòn nên dễ dàng tỉnh dậy.

Giờ phút này Thiết Diễm gượng gạo vịn vào Cốc Đông đứng ở trên tảng đá lớn. Hấn vừa tỉnh liền nhìn thấy dung mạo có một không hai của Mai Thư Nhã giống hệt như Mị. Hấn cũng không thể nhận lầm, không phải chỉ bởi vì gương mặt kia đã khắc vào trong tim, hơn nữa nam nhân kia còn có dáng vẻ đặc biệt của nàng cùng đôi mắt phượng hòa nhã.

Nghe thấy Cốc Đông kể về Mị đang đánh với Thiên Kỳ thì hấn liền ngẩng đầu nhìn chăm chú vào ngọn núi cao ngất trong mây từ đầu đến cuối, hy vọng có thể nhìn thấy bóng dáng nàng bình an trở về.

Đột nhiên, tay Thiết Diễm đang vịn vào Cốc Đông căng thẳng. Cốc Đông lập tức ngẩng đầu nhìn lên thì chỉ thấy một bóng dáng mờ hồ đang từ trên lao xuống dưới, thẳng tấp rơi xuống. Tốc độ rơi xuống nhanh đến mức làm người khác kinh hãi, nhưng cách mặt đất ba trượng thì bỗng dưng thay đổi hướng mà bay nhanh mà đến chỗ bọn họ.

Người mới đến đứng là Mị, phía sau nàng cách đó không xa là Thiên Kỳ có hơi chật vật, mà mọi người lúc này cũng đã nghe thấy được tiếng nổ ầm ầm theo sau, đó là cái gì?

“Mị.” Thiết Diễm sốt ruột gọi Mị đang khẩn cấp đến trước người hấn. Sắc mặt của nàng có vẻ hơi lo lắng, trong mắt của hấn chỉ có nàng, loại bất an và sợ hãi bị mất nàng cho tới bây giờ cũng chưa thể hoàn toàn tiêu tan trong lòng hấn.

Mị chỉ vội dùng một tay nắm lấy Thiết Diễm nhắc ngược lên, gắt gao ép chặt hấn vào trong lòng mà bảo “Diễm, nắm chặt ta.” Nói xong xoay người lại nhìn về phía trận tuyết đang cuộn cuộn đổ xuống mà quay đầu lại hô “Đông Đông, người mang theo tỷ tỷ, người. . .” Mị chuyển sang Mai Thư Nhã hô tiếp “Mang đồ đệ của người.” Tiếp theo, nàng nhìn một qua vực sâu không thấy đáy kia mà trầm giọng nói “Chúng ta phải nhảy xuống thôi.”

Trận tuyết lớn đã bịt kín đường xuống núi, Thiên Kỳ cũng mang theo Minh Phong nhảy lên tảng đá lớn. Mị chỉ liếc mắt nhìn qua bọn họ, đứng trước loại sống chết như hôm nay thì nàng cũng không còn có thể để ý tới bọn họ, nàng còn phải chăm lo cho nhiều người lắm.

Mị thu chặt cánh tay ôm Diễm thật chắc vào trong ngực rồi phi thân nhảy xuống trước; Cốc Đông mang theo Triệu Lang cùng thầy trò Mai Thư Nhã không chút do dự nhảy xuống vực sâu theo Mị.

Thiên Kỳ do dự một chút, nhìn qua phía sau. Cách đó không xa trong nháy mắt tất cả đã bị trận tuyết cuộn cuộn nuốt chửng, cuối cùng bà ta mang theo Minh Phong cũng tung người rơi vào vực sâu.

*** **

Thành Hà Châu, phủ Yến vương.

Thiết Dững cùng Thiết Loan ngồi ở trong phòng lòng đầy lo lắng.

Mị đi đã mấy ngày nhưng toàn bộ tin tức không hề có, không biết đã ra sao.

Nay Hà Châu bị đại quân mười vạn người của địch vây khốn gắt gao, tuy có Thập Bát Ky dũng mãnh thiện chiến nhưng lại cũng chỉ có thể đảm bảo Hà Châu không bị mất. Đến hôm nay, Hoàng thượng lâu ngày không thấy mặt khiến cho lòng đồn đãi lan tràn mọi nơi, bọn họ sợ lòng quân sẽ tan rã.

“Nguyên soái, Yến vương mời Nguyên soái mau mau vào đại sảnh.” Gia nhân của Yến vương phủ đứng ở ngoài cửa bẩm báo.

Thiết Dững cùng Thiết Loan liếc nhìn nhau rồi lập tức đứng dậy đi theo gia nhân đến trước đại sảnh.

Vừa vào đại sảnh liền nhìn thấy Cốc Tây đứng ở trong sảnh, Thiết Dững không khỏi vội vàng hỏi “Hoàng thượng có về cùng theo các người không?”

Trong lòng Cốc Tây có hơi không vui, những người này chẳng lẽ chỉ quan tâm đến Hoàng thượng của bọn họ, uống cho Cung Chủ vì Thiết gia bọn họ mà hao hết tâm tư, chăm sóc chu toàn.

Nhưng hần thấy người mới đến nghiêm túc hỏi nên cố đè nén sự không vui, đơn giản chỉ nói Hoàng thượng cùng Thiết Diễm đã bị một cao nhân võ lâm cướp đi, định dùng điều này để đe dọa quân ta. Bọn họ được Mị phân phát đi tìm kiếm đường ra, khi quay lại thì đã không thấy bóng dáng đám người của Mị. Khi theo dõi đến khu vực gần Triều Phụng Phong mới phát hiện lờ tuyết trên Triều Phụng Phong, tất cả đường lên núi bị phong tỏa.

Hơn nữa thời tiết quá xấu, bão tuyết không ngừng nên căn bản không cách nào lên núi. Cho nên Cốc Nam phái Cốc Tây vội vàng chạy về Hà Châu, định xin Yến vương mấy người quen thuộc địa hình Phụng Khê Sơn để giúp đỡ.

Nghe xong Cốc Tây kể lại, Yến Vương lập tức phái người đi thăm định người quen thuộc địa hình lại can đảm can trọng trong quân để đi giúp đỡ. Thiết Dững cùng Thiết Loan cuối cùng cũng không nhận được bèn lôi kéo Cốc Tây để hỏi tình hình của Thiết Diễm và Mị.

Cốc Tây lúc này mới thả lỏng trong lòng, chậm rãi nói lại mọi thứ từ đầu, nhưng lại dấu đi việc Mị bị chết giả. Thiết Dững nghe xong thì mừng vui bất ngờ với việc Thiết Diễm không ngờ lại có bầu. Nhưng cũng lo lắng một nhọc như vậy thì cần bảo toàn cho con cái.

Thiết Loan lại biết, mọ chắc chắn đảm bảo cho cậu bình an. Dù sao, mái tóc dài cùng y phục màu xanh tung bay kia đã khắc ghi quá sâu vào tâm trí nàng, nàng sợ là một đời cũng không cách nào quên được.

Sau hai canh giờ, Cốc Tây mang theo ba tên quân sĩ ra khỏi thành đi vòng qua quân địch rồi chạy thẳng tới Phụng Khê Sơn. ...

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Con cuồng phong mang theo những bông tuyết dày đặc gầm rú tàn phá bừa bãi, gió quét vào mặt mọ hồ làm đau.

Mị dùng ống tay áo che kín đầu cho Thiết Diễm rồi ôm thật chặt. Nàng neho mắt tìm tòi trên vách núi đá. Dựa vào Hỗn Nguyên Công hùng hậu trong cơ thể, thị lực của nàng mạnh hơn rất nhiều. Mặc dù gió tuyết mạnh như vậy cũng không ngăn cản được tầm nhìn của nàng.

Khi nhìn thấy ở phía dưới cách đó không xa có những chấm đen nhỏ, Mị một tay ôm chặt Thiết Diễm, cánh tay kia vung lên, vận khí làm ống tay áo căng phồng. Tiếp theo, rung tay áo phát ra một chưởng.

Cốc Đông cùng Mai Thư Nhã cảm giác đột nhiên bị một đạo kinh khí nâng lên đem bọn họ hướng về phía chỗ hõm trên đài cao chỗ vách núi đá. Vừa mới đứng vững, Mị liền đã ôm Thiết Diễm bước lên đài cao.

Cái đài cao nhỏ này vừa mới đủ để bốn người bọn họ chen chúc, về hướng vách núi bên cạnh có một cái cửa động đen đen.

“Đông Đông, đi xem qua một chút.” Mị hạ lệnh cho Cốc Đông, còn chính mình lại nửa quỳ trên mặt đất để xem xét Thiết Diễm. Mới vừa rồi hần vẫn luôn có hơi giật giật cứng ngắc, một câu cũng không nói nổi.

“Diễm . . .” Mị phẩy ống tay áo, để lộ ra gương mặt của Thiết Diễm tái nhợt khác thường. Chỉ vừa gọi một tiếng thì Thiết Diễm trong lòng nàng dường như cũng không nhận được nữa, toàn thân ngoẹo sang một bên rồi bắt đầu nôn mửa.

Lần nôn này thực sự là lần nôn vô cùng đau khổ của Thiết Diễm, không cách nào ngừng lại được. Mấy ngày nay tới giờ vốn là hán không ăn nhiều lắm nên cuối cùng chỉ có thể nôn khan, vô lực xụi lơ trong tay Mị mà không còn có chút sức lực nào.

“Diễm” Mị ôm lấy Thiết Diễm đang phun sạch sẽ, còi tui nước bên hông rồi vận khí để hơi tăng nhiệt độ ghé sát vào môi Thiết Diễm “Nào, súc miệng đi.”

Thiết Diễm hơi ngẩng đầu lên uống xong một ngụm, ngâm trong miệng rồi một lát sau lại phun ra. Chỉ cảm thấy ngực buồn nôn, yết hầu khô run rẩy. Hán gắng gượng định thần, cổ đê cảm giác muốn ói xuống.

Thiết Diễm cực kỳ yếu ớt như vậy làm cho Mị lo lắng, hán đang bị nội thương lại trúng độc. Mặc dù nàng đã thay hán chữa độc thương, nhưng thân thể đã bị thương tổn thì làm sao có thể so sánh với mức trước đây.

Hôm nay không ngờ bắt đầu nôn oẹ, dạng như vậy xem ra đem so với Du Nhiên khi đó thì còn nghiêm trọng hơn. Lại còn bị nhốt ở trong hang đá trên vách núi. Nàng thực sự sợ hán không chống đỡ nổi, cũng sợ tính tình quật cường kia của hán nên cho dù khó chịu cũng cạy mạnh mà không nói.

“Diễm, khó chịu thì phải nói, không nên tự mình chịu đựng.” Mị lo lắng nhìn mặt Thiết Diễm trắng bệch so với trước đây còn thảm hại hơn, trong giọng nói không giấu nổi sự lo lắng.

“Ừ.” Thiết Diễm nhận ra nàng lo lắng, nhìn thấy nàng nhủ này, mắt đầy lo lắng thì trong lòng cực kỳ ảm áp “Ta cảm giác rất buồn nôn.” Nếu nàng muốn biết thì hán liền thành thật nói ra cảm nhận của mình.

Mị lòng tràn đầy lo lắng thoáng chốc trở nên dờ khóc dờ cười. Con người này dùng vẻ bình tĩnh tái nhợt như vậy để nói cho nàng rằng hán rất khó chịu. Sự thành thực của hán khiến nàng cảm thấy ảm áp, nhưng sự kiên nhẫn của hán lại làm cho nàng đau lòng.

Lúc này Triệu Lang đã mệt mỏi không chịu nổi, nàng sớm biết rằng mọi người này yêu phu quân như mạng, nay lại được thấy vị Trấn Quốc Tướng quân này cứng cỏi không lay chuyển thì ngoài sự bội phục trong lòng ra thì nàng đã không còn sức lực nói gì khác.

Mai Thư Nhã nhìn bộ dáng của Thiết Diễm thì trong mắt hiện lên cả kinh ngạc lẫn hiểu rõ. Nhìn dáng vẻ che chở triu mến kia của Mị thì ánh mắt lại hết sức tối tăm phức tạp làm cho không người nào có thể lý giải nổi.

Lăng Oanh chỉ là người chăm chú nhìn Mị, không biết đang suy nghĩ điều gì.

“Cung Chủ, thuộc hạ đã thu xếp thỏa đáng, có thể vào động nghỉ ngơi.” Cốc Đông từ trong động đi ra, tiếng nói vừa dứt thì lại có hai bóng người thật sự chen vào trên đài cao này. Đúng là Thiên Ki bị thương nặng cùng Minh Phong.

Mị liếc mắt nhìn bọn họ mà không để ý đến, chỉ nghĩ cách thu xếp tốt cho Thiết Diễm trong lòng bèn trực tiếp đi vào trong động.

Hang động này cũng không lớn, nằm ở trên vách núi đá nên sạch sẽ lại thông gió. Cốc Đông đã sớm lấy thảm lông từ trong túi của mình và Cốc Nam trải tại góc duy nhất tránh được gió bên trong động.

Mị đặt Thiết Diễm trên thảm lông, cởi áo bào xanh rồi đắp ở trên người hán, lại cởi bạch y chiến giáp cho hán để hán có thể thoải mái hơn, rồi đem áo bào xanh của mình mặc cho hán.

“Mị, ta không cần.” Thiết Diễm đã tỉnh táo hơn nhìn thấy trên người mình được chỉnh tề, còn trên người nàng chỉ có quần áo mỏng manh làm hán lo lắng “Ta không lạnh, nàng...”

“Ta có nội công hộ thể, không có việc gì.” Mị vừa nói, đem áo giáp bị gãy rời của hán đặt ở trên thảm lông, thu xếp cho hán nằm xong xuôi. Nàng lấy từ trong túi phía sau lưng mình ra một tấm thảm lông khác trùm lên người hán “Diễm, chẳng mệt mỏi rồi thì ngủ một lát?” Nàng nhẹ nhàng gạt những sợi tóc hai bên gò má hán rồi dùng bàn tay ảm áp vào gương mặt lạnh toát của hán.

“Ừ.” Thiết Diễm xác thật cảm giác thấy mệt mỏi đã sớm lử đừ không chịu nổi. Nếu không phải liên tiếp phát sinh các chuyện cùng sự lo lắng về Mị thì e là hán đã sớm gục ngã rồi. Bây giờ được bàn tay ảm áp của Mị tiếp xúc nhẹ như vậy thì mí mắt cũng bắt đầu thấy trĩu nặng.

Liền tại lúc Thiết Diễm như đang ngủ gà ngủ gật thì từ phía sau Mị vọng đến tiếng bước chân, Triệu Lang cùng thầy trò Mai Thư Nhã cũng đi vào trong động rồi tự động đi tới một tấm thảm khác mà Cốc Đông đã trải ra để ngồi xuống.

Thiên Ki mang theo Minh Phong cũng đi vào trong động, tự động tìm một góc rồi cũng ngồi xuống nghỉ ngơi. (Sunny: sao ta thấy mấy người này mặt dày ghê ==)

Ngoài động làn sóng tuyết cuộn cuộn đổ xuống mang theo trận gió lạnh mãnh liệt cùng những bông tuyết bay dày đặc mãi không thôi. Sau khi Thiết Diễm ngủ, Triệu Lang, Mai Thư Nhã, thầy trò Lăng Oanh, còn có Thiên Ki cùng Minh Phong đều trở mắt nhìn động tác bận rộn không ngừng của Mị cùng Cốc Đông.

Cốc Đông ở bên góc của mình dùng tảng đá vây quanh thành cái vòng tròn rồi hán lấy từ trong túi ra một túi than. Trời ạ, ai đi ra khỏi nhà lại mang theo cái này?

Hán đem than đổ một phần vào trong vòng đó, cũng không lập tức đốt than lên mà tiếp theo lại lấy ra một số thanh côn sắt kết nối lại với nhau. Không ngờ lại ghép thành một cái nồi.

Triệu Lang nhìn Cốc Đông càng không ngừng lấy từ trong túi ra các loại dụng cụ, phía sau vẫn còn gác lại những cái túi khác thì nàng rất muốn mở ra xem rốt cuộc hán giấu bao nhiêu đồ ở bên trong.

Mị cũng trước hết lấy ra từ trong túi một cái lò than sưởi ấm tay, dùng cái cặp gấp một ít than đặt vào bên trong rồi đẩy lại. Nàng dùng một cái túi vải lớn sắp xếp xong xuôi thì bỏ vào dưới thảm của Thiết Diễm.

Tiếp theo, cảm nôi ra khỏi động, chỉ chốc lát sau đã xách một nôi tuyết trắng đi vào, đặt lên trên bếp than.

Triệu Lang cẩn thận đánh giá những dụng cụ này. Có nôi, có bát, có chén, có đĩa, có thìa, hơn nữa được chế tạo rất cẩn thận, như là đặc biệt là chế cho hành quân dã ngoại. Nàng không thể không khỏi cảm thán về suy nghĩ cẩn thận của mọi người mình, vì phu quân thật đúng là chuẩn bị chu toàn nhà!

Cũng may là nàng chuẩn bị vẹn toàn. Nếu không, bị khốn ở chỗ này thì muốn nhóm lửa cũng không biết tìm củi chỗ nào!

Nàng nào biết đâu rằng, Mị chỉ là lo lắng cho Thiết Diễm lúc hành quân thì khó tránh khỏi cần phải giữ bí mật tung tích, không thể để phát sinh tình huống đột ngột lửa nên mới cố ý chuẩn bị cho hán. Lần này mang theo cũng là để phòng ngừa vạn nhất, không nghĩ tới thật đúng là lại dùng tới.

Bên này sau khi Mị đợi cho tuyết tan hết thì múc ra một phần, lại lấy từ trong túi ra một túi gạo nhỏ. Nàng lấy một vốc thả vào trong nôi rồi treo trên bếp. Sau khi bảo Cốc Đông thỉnh thoảng khuấy thì nàng mượn Kim Sang Dục ngồi xuống bên người Thiết Diễm vẫn ngủ say.

Mị tay chân nhẹ nhàng nâng cánh tay Thiết Diễm, nhẹ nhàng hùi đi lớp vải bọc vết thương rồi mới dùng nước tuyết vừa đun xong rửa sạch vết thương cho hán, thay lại thuốc với động tác mềm mại, cẩn thận không làm kinh động hán.

Xử lý tốt vết thương ở cánh tay của hán, Mị tay chậm rãi đưa tay xuống xoa bóp vài chỗ cổ tay hán. Nàng dừng lại một hồi rồi mới cời ra, nhìn vết sẹo vẫn đang đỏ sẫm ở cổ tay hán mà có hơi sửng sốt.

Khi đó hán giữ chặt lấy tay nàng rồi liền lĩnh đem huyết nhỏ vào trong miệng nàng với khí thế kiên định đã sớm ngấm vào trong trí nhớ của nàng, suốt đời sẽ không quên. Cho tới nay, nàng đều nỗ lực muốn có được trái tim hán, tình cảm của hán và sự thừa nhận lẫn nhau của hán.

Hôm nay, hán cho nàng tình yêu của hán, trái tim của hán, cả thân xác hán, thậm chí cả tính mạng của hán. Nhưng nàng lại hy vọng hán có thể yêu nàng ít đi một chút, bởi vì nam nhân gốc gác này một khi yêu thì sẽ yêu đến cốt tủy, sống chết có nhau. (Sunny: aaaaaaaaaa~~~~ cảm động quá =(ta muốn khóc a~~~~)

Hán như vậy khiến cho nàng đau lòng; nàng hy vọng hán có thể bình an, sáng khoái vui vẻ. Nàng hy vọng hán có thể hạnh phúc trải qua cuộc sống vô lo bình thường mà hán kỳ vọng.

Như vậy, nàng hy vọng hán có thể yêu nàng ít đi một chút, thương yêu chính mình nhiều hơn một chút. Những người nàng phải bảo vệ đã có rất nhiều rồi, nàng không muốn lại phải có thêm một người như hán.

Nhẹ nhàng xoa thuốc cho hán, vuốt ve vết thương này làm cho nàng đau lòng như dao cắt. Tâm tình Mị vô cùng phức tạp. Thương hán nhưng lại không muốn hán quá yêu nàng; yêu hán nhưng lại sợ hán yêu nàng quá mức mà không để mắt đến chính mình. Dù sao, trong tim của hán thì chỗ để cho mình đã là quá ít quá ít. Nếu là nàng chiếm hơn nữa thì hán còn góc nào cho chính mình?

Sau khi nàng giúp hán rửa sạch sẽ rồi lấy vải băng bó xong xuôi thì cứ như vậy lẳng lặng ngồi ở bên cạnh hán, nhìn gương mặt hán đang ngủ yên tĩnh.

Đã lâu lắm rồi nàng không có dịp lẳng lặng nhìn hán như vậy, trông chừng hán. Mấy ngày nay chia lìa đều là vội vàng như vậy, nàng nhớ tới những ngày có thể ở cùng hán, cũng yên bình nhẹ nhàng như bây giờ vậy.

Lần này lại để hán chịu khổ, sắc mặt thật tiêu tụy, nếu lúc trước nàng gắng bồng bả cho hán hồng hào thì hôm nay, hán lại hoàn toàn tái nhợt như cũ. Gương mặt vốn gầy gò hôm nay đã hơi trũng xuống. Bàn tay hán được nàng nắm ở lòng bàn tay cũng lạnh như băng, có làm như thế nào cũng chỉ hơi ấm ảm, không cách nào ấm áp nổi.

Lăng Oanh ngồi ở một bên nhìn nữ nhân xinh đẹp này có khí thế cao ngạo cùng hơi thở lạnh lùng. Xem nàng ôn nhu như vậy mà đối xử với nam nhân bị thương kia, đó là phu quân duy nhất của nàng ta. Lăng Oanh thấy được ánh mắt của nàng, thương tiếc mà triền miên. Đúng là chỉ khi ngồi ở bên cạnh người nam nhân kia thì quanh thân nàng mới là hơi thở bình tĩnh mà êm dịu.

Nhìn bóng hình nàng ta ngồi kề bên cạnh người hán làm cho trong lòng Lăng Oanh khổ sở, ẽ ảm. Hán không biết nữ nhân này làm thế nào mà đựng vào trong tim mình. Nay thấy nàng xiết chặt tay nam nhân kia, ôm chặt vào trong lòng thì đã sáng tỏ chính mình đổ kỵ với hán bao nhiêu, sáng tỏ tình cảm của mình.

Vì sao hán lại khẳng khái thích nữ nhân này, người mà trong mắt chưa từng có hán? Mà Lăng Oanh, vì sao lại cứ cố thích một nữ nhân không giống người thường như vậy?

Nàng đã gặp qua Mị, đã nghe nàng nói tất cả, biết Mị sẽ cùng nam nhân kia suốt đời suốt kiếp chỉ có hai người; lời hứa hẹn như vậy là điều bao nhiêu nam nhân trên thế gian truy tìm. Nàng biết Mị vì nam nhân kia ở rể, cho hán một hôn lễ với vô vàn quang vinh; Nàng biết Mị sẽ vì nam nhân kia mà làm rất nhiều rất nhiều, nhiều hơn đến mức khiến cho người ta đổ kỵ và hâm mộ.

Nữ nhân như vậy thì Lăng Oanh biết đến càng không có bao nhiêu, vì thế hán càng càng không cách nào buông tay. Hôm nay, điều may mắn duy nhất

chính là Mị không phải kẻ địch của hắn. Cho nên, hắn sẽ cố gắng, cố gắng để trong mắt Mị có sự hiện hữu của mình.

Mai Thu Nhã cũng là nhìn Mị đang ôn nhu nhìn chăm chú vào Thiết Diễm, cùng Lăng Oanh đang si ngốc nhìn Mị rồi than nhẹ gần như không ai có thể nghe thấy. Duyên phận như vậy là phúc hay là họa?

Tất nhiên ông ta đã sớm từ trong miệng đồ đệ mà biết được tất cả về con gái mình, bao gồm cả lời hứa hẹn của nàng làm kinh ngạc thế gian, bao gồm việc nàng đồng ý ở rể. Mới đầu, chỉ là kinh ngạc vì thế gian lại có nữ nhân kỳ lạ như thế, nên tò mò nam nhân tuyệt đại tao nhã như thế nào mà có thể được nữ nhân kia xiêu lòng như thế.

Trong một khắc nhìn thấy nàng thì hắn kinh ngạc không thôi với dung nhan không cách nào nhận sai được. Điều khiến ông ta kinh hãi nhất là khi nhìn thấy Mị đối đãi ôn hòa và che chở cho nam nhân kỳ lạ kia, tâm tư của ông ta đã mười phần nhiễu loạn.

Ông ta đã từng cho là, kiếp này của mình đã vô duyên cùng con gái, ông ta cho là sinh mệnh nhỏ nhỏ kia đã sớm biến mất tại thế gian này. Nhưng, khi lại lần nữa nhìn thấy nàng thì suy nghĩ phức tạp đã khiến ông ta không biết phải làm như thế nào cho phải.

Rõ ràng đã hối hận nhiều năm như vậy, rõ ràng loại tiếc nuối vì đánh mất con gái luôn nằm dưới đáy lòng. Bây giờ, có thể gặp được nàng, thì tim ông ta vẫn rơi vào trong nỗi đau đớn và chấn động quen thuộc.

Chậm rãi, ông ta nhìn Mị dịu dàng che chở tới nam nhân bên người nàng, một nam nhân mạnh mẽ, không có mùi son phấn chút nào, cũng không có dáng điệu mềm mại. Hắn là người duy nhất phá vỡ sự trấn định cùng bình tĩnh của nàng. Hắn múa ngân thương như tia chớp, dáng người cùng khí thế như rồng bay phượng múa, thật khiến Mai Thu Nhã cũng không khỏi xúc động trước ánh mắt kỳ lạ của con gái.

Cuối cùng ông ta đã ra tay, chỉ vì thay Mị bảo vệ nam nhân này, người mà nàng yêu như sinh mệnh của mình.

Nhìn gương mặt xinh đẹp kia lẳng lặng ngồi ở bên cạnh phu quân, trong lòng ông ta than nhẹ. Thì ra, cốt nhục tình thâm thật sự không cách nào mất đi được.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

“Mị. . .” Trong giấc mộng Thiết Diễm phảng phất cảm nhận được tâm tình quán quít của Mị. Hắn cau mày khẽ khàng gọi tên của nàng, tay trái được Mị nắm ở trong lòng bàn tay, hắn chậm rãi mở ra mắt.

“Diễm, làm sao vậy? Không thoải mái ở đâu vậy?” Mị thấy Thiết Diễm mở mắt ra, vội vàng cúi người xem xét, hắn chỉ ngủ được một lát, cháo vẫn còn chưa nấu xong mà.

“Ta muốn nôn.” Thiết Diễm vừa mới dứt lời liền nôn mửa, Mị chỉ kịp đưa tay ôm lấy hắn để hắn phục ở trên đùi của mình.

Nhưng trong dạ dày của Thiết Diễm đã sớm không còn gì để nôn. Lúc này chỉ là nôn khan, bộ dáng kia thật giống như ngay cả tim gan đều sẽ nôn ra hết. Mị nhìn hắn như vậy thì ngoài đau lòng ra vẫn chỉ có đau lòng. Vì vậy, trong lòng bàn tay ẩn chứa Hồn Nguyên công nhẹ nhàng vuốt ve trên sống lưng Diễm, tận dụng mọi khả năng để làm hắn thoải mái một chút.

Đến khi rốt cục Thiết Diễm có thể không chế được cơn buồn nôn trong bụng thì chỉ có thể phục ở trên đùi Mị mà thở dốc. Mị đỡ hắn lên, móc ra một túi nước rồi dùng nội công để tăng nhiệt độ nước để cho hắn súc miệng. (Hồn nguyên công, lẽ nào chỉ là để làm ấm nước cho Diễm ca súc miệng thôi à :O huhuhuhuhu)

Sau đó, nàng lại lấy ra từ trong bao một túi nhỏ quả khô. Thiết Diễm nhìn thấy nàng đưa quả khô vào miệng thì kim lòng không được lại ướm hóc mắt. Loại quả khô này là thứ mà khi mang thai Lạc Lạc hắn thích ăn nhất. Quả khô lúc hắn cảm thấy buồn chán thì sẽ ăn nó để giải sầu, không ngờ nàng lại nhớ được, vẫn còn mang tới đây. . .

Thiết Diễm ngậm quả khô đồng thời quay đầu đi, vùi vào trong lòng Mị, giấu giọt lệ vào vạt áo của nàng. Nhưng thân thể của hắn run nhẹ lại bán đứng hắn.

Mị thấy hắn như thế thì chỉ ôm lấy hắn nhẹ nhàng vỗ về, giống như khi trấn an Lạc Lạc khóc vậy. Nàng biết, mỗi lần được đối xử như vậy thì hắn đều sẽ bình tĩnh trở lại. (Anh như con nít haha)

Cảm giác Thiết Diễm rốt cục đã thả lỏng ra mà dựa vào nàng, không hề còn run rẩy nữa. Lúc này Mị mới dịu dàng chậm rãi nằm xuống, bảo hắn ôm lờn than nhỏ. Vừa rồi ôm lấy hắn thì chỉ cảm thấy thân thể của hắn lạnh lạnh, trước đó rốt cuộc hắn trút cho nàng bao nhiêu huyết đầy a.

“Diễm, đợi ăn một chút gì đó rồi ngủ tiếp.” Mị giúp hắn dịch cái thảm, nói nhẹ nhàng.

“Ừ.” Thiết Diễm cảm thấy trong lòng ấm áp, hần nhìn Mị quay người đi kiểm tra cháo trong nồi; nhìn gương mặt chăm chú của nàng đang từ từ khuấy cháo, hần chợt thấy yên lòng, cô nàng bên người thật là tốt.

Thiết Diễm mỉm cười, ánh mắt rời đi thì nhìn thấy Thiên Kỳ cùng Minh Phong ngồi ở góc đối diện. Hai người ngồi xếp bằng dưới đất, gió lạnh ngoài động thổi vào hất quần áo của bọn họ lên nên trông bọn họ có vẻ rất lạnh.

“Thiên Kỳ tiền bối nếu không chê thì mời vào ngồi chung đi!” Thiết Diễm gắng gượng chống tay nhòm dậy.

Mọi người nghe vậy đều nhìn về phía nam nhân mặt tái nhợt đang chống tay ngồi dưới đất, hần không có làm chứ? Hai kẻ này hần là xem như đầu sỏ hại hần thể thảm đến thế, dù thế nào thì lời này cũng không tới phiên hần nói chứ.

Mà ngay cả Thiên Kỳ cùng Minh Phong đều trông quái dị khác thường .

Mị chỉ nhìn qua hần đang chống tay trên mặt đất mà cánh tay hơi hơi phát run. Nàng để cái thìa trong tay xuống rồi xích vào ngồi ở phía sau hần để hần tựa vào trên người nàng.

“Mị ” Thiết Diễm ngẩng đầu hơi ngửa ra sau nhìn vào mắt phượng đen tuyền của Mị “Mọi người mặc dù lập trường khác nhau, nhưng hôm nay cùng đang trong khó khăn thì nên giúp đỡ lẫn nhau, không nên lại bỏ đá xuống giếng.”

Mị chỉ nhìn mắt hần đen như viên ngọc trong suốt, con người này luôn chính trực như vậy, tấm lòng như vậy nữ nhân cũng không theo kịp hần nha. Còn như nàng, chưa từng bỏ đá xuống giếng đã là may mắn cho bọn họ chứ đừng nghĩ nàng sẽ lấy ơn báo oán.

Nhưng, tấm lòng của nam nhân ngay thẳng này lại làm cho nàng không cách nào cự tuyệt, chỉ vì trong mắt của hần mơ hồ có sự chờ mong. Hần cần gì phải chờ mong cái gì? Chỉ cần hần muốn, nàng làm sao không chấp nhận được ?

Mị im lặng làm cho sự mong chờ trong mắt Thiết Diễm hơi từ từ mất đi. Cho tới bây giờ nàng chưa từng bỏ qua cho kẻ nào gây tổn thương tới hần. Làm thế nào mà hần có thể kỳ vọng nàng sẽ ủng hộ được?

“Tỷ tỷ, ngồi vào bên này.” Mị nói với Triệu Lang, sau đó cũng tự mình đặt cái túi thức ăn sau lưng, lại đem y giáp của hần đặt ở bên trên, đỡ Thiết Diễm dựa vào để ngồi cho thoải mái, giúp hần sửa lại tấm lòng.

“Mị ” Thiết Diễm kéo tay Mị, nàng, lại . . .

“Chỉ cần chàng thích là tốt rồi.” Mị nhếch môi cười yếu ớt làm cho Thiết Diễm một câu cũng nói không ra lời. Chỉ kéo tay nàng rồi dần dần xiết chặt. Nàng như vậy làm sự thỏa mãn trong lòng hần tăng lên, giống như sắp có cái gì phun trào.

Nụ cười của nàng, ánh mắt chăm chú thủy mị của nàng tựa hồ muốn nói rằng chỉ cần hần thích thì nàng sẽ luôn ủng hộ hần, phải không? Cho nên nàng đã giúp hần phục hồi nguyên chức, hỗ trợ hần đặt chân vào triều đình, đưa cho hần Thập Bát Ky, nàng lại còn huấn luyện Diễm Ảnh; Nàng làm tất cả đều vì ủng hộ hần, để cho hần thực hiện được tâm nguyện bảo vệ quốc gia của mình.

Nàng làm tất cả vì hần? Vậy thì tâm nguyện của nàng là cái gì đây?

Mị vỗ vỗ cánh tay đang lôi kéo của Thiết Diễm, ý bảo hần buông tay. Nàng hơi xấu hổ trước sóng mắt triền miên kia của hần tựa hồ nhìn thấu nàng. Tay kia thì kéo Triệu Lang còn chưa lấy lại được tinh thần sau câu nói của Diễm kia ngồi lên thảm, rồi thu xếp cho nàng ngồi sát vào ở giữa Thiết Diễm cùng vách núi bên cạnh.

Sau đó ý bảo Cốc Đông đem trái một tấm tấm lòng khác gần hơn, mời thầy trò Mai Thục Nhã ngồi vào phía bên cạnh phía khác của Thiết Diễm. Lúc này mới xoay người nói với Thiên Kỳ và Minh Phong “Mời, lại đây.”

Loại giọng điệu nghiêng rằng nghiêng lợi này làm cho Thiên Kỳ nghe được vừa sợ vừa giận lại vừa buồn cười. Người này không ngờ lại có thể quá mức sùng ái phụ quân đến thế. Rõ ràng nàng không muốn để ý tới bọn họ, rõ ràng Mị không muốn chia tay giúp đỡ với hai người, rõ ràng nàng hận không thể đem bọn họ xử thiên đao vạn quả (băm thành muôn mảnh); Nhưng chỉ vì một câu nói của nam nhân kia lại có thể cần rằng nói ra chữ ” mời” kia, thật sự là khiến cho bản thân muốn tức giận lại chỉ kìm không nổi buồn cười đang trào lên từ đáy lòng.

Minh Phong cũng là quái dị nhìn nữ nhân kia đang trừng mắt cổ gồng nói thật khách khí. Suốt dọc trên đường đi, nàng đã nhìn hết mọi việc Mị cố hết sức có thể để sùng phụ quân của mình. Cả đường hành quân mà nàng lại khiến cho Diễm giống như là đi du lịch, ăn mặc cùng vật dụng cái gì cũng đều thu xếp ổn thỏa cho hần. Đến bây giờ lại còn gượng gạo đón ý nói đùa cùng hần như vậy, người này thật sự là sùng nam nhân kia đến tận trời.

Người duy nhất lên tiếng chính là Mai Thục Nhã đã ngồi vào bên cạnh Thiết Diễm. Nụ cười trong trẻo của ông ta nhẹ nhàng quanh quẩn ở bên trong hang núi nhỏ này càng làm Mị thêm xấu hổ.

Nam nhân này cười cái gì chứ, có gì mà buồn cười a! Trong lòng Mị không kiên nhẫn nữa, giọng điệu cũng bắt đầu vô cùng lỗ mãng “Còn không lại đây, chẳng lẽ muốn ta đến mời tận nơi?” Nàng trừng mắt nhìn hai người, trong mắt có mơ hồ bốc lửa.(Sunny: haha tỷ xấu hổ cũng dễ thương ghê nha, lần đầu tiên thấy tỷ trước mặt người khác lại “nhược” như vậy =>)) Diễm ca dạy vợ tốt ghê =>)

Sau khi trúng một chưởng của nàng thì Thiên Kỳ lại đột nhiên kinh ngạc phát hiện công lực của nha đầu kia đã tăng lên cực nhanh. Chính mình dĩ nhiên có chút khó hiểu, suy nghĩ mãi vẫn không ra lý do nên chỉ đành yên lặng kéo Minh Phong đến đó ngồi.

Trọng thương rất nặng nên hai người cũng đích xác không còn nhiều nội lực để chống cự với cái lạnh. Mới ngồi ở trên thảm lông liền cảm giác được cái ẩm của bếp than, ngửi mùi cháo thơm lượn lờ trong không khí mà cảm giác được cái đói trong bụng.

Mị thấy hai người đã ngồi lại đây, liền tiếp nhận từ tay Cốc Đông bát cháo đã nấu xong. Nàng móc bình sứ trong người ra lấy một viên thuốc bóp nát bỏ vào trong cháo rồi từ từ khuấy, mùi thơm của thuốc dần dần tản ra.

Viên thuốc này là viên thuốc giữ thai mà Mị mất ba ngày để luyện chế, Thiết Diễm nôn mửa ác liệt như thế, nếu uống thuốc không cũng sẽ nôn ra nên nàng liền trộn vào cháo, có thể ăn được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu.

“Diễm” Mị ngồi vào bên cạnh Thiết Diễm “Cố gắng chịu đựng, không nên nôn ra.” Mặc dù cô ép hần như vậy thì hần chắc chắn nghe lời mà cố sức nín nhịn, nhưng nôn như vậy thì nàng càng thêm đau lòng.

“Ừ.” Thiết Diễm ngửi thấy mùi thơm trong chén thuốc thì biết tất là để an thai cho mình. Vì hần, rốt cuộc nàng chuẩn bị bao nhiêu đây?

Đồng thời với việc Mị bón từng thìa cháo cho Thiết Diễm, Cốc Đông theo lời Mị căn dặn cũng xé nhỏ thịt khô cho vào cháo, bỏ thêm chút lương khô và nước lại nấu một hồi. Lúc này mới cầm chén múc thêm một chén nữa cho Triệu Lang, tiếp theo mới nhất loạt chia cho những người khác bao gồm cả Thiên Kỳ và Minh Phong, sau đó vẫn còn giữ một chén cho Mị.

Triệu Lang cầm bát cháo liền húp, thiếu chút nữa bị bỏng đầu lưỡi, thấy vậy Mị cười quỵên rũ “Tỷ tỷ, tỷ đói quá nên sốt ruột không được?”

“Đúng vậy, hai ngày nay cũng không ăn thứ gì, lại còn chạy ngược chạy xuôi đánh nhau như vậy. Nhưng thật sự là đã lâu không có thứ gì nóng hằm hập, thơm ngào ngạt như vậy.” Triệu Lang mặc dù đói, nhưng việc ăn cơm thuộc về tao nhả của hoàng gia thì lại không vứt bỏ.

Mị quay đầu lại nhìn Thiết Diễm, hần vừa mới húp xong chỗ cháo Mị đưa. Hần thấy nàng đau lòng thì chỉ là cười khẽ. Cái này không tính cái gì, khi hành quân đánh giặc thì không đáng kể chút nào. Huống chi, hôm nay có nàng ở bên cạnh chăm sóc hần cẩn thận như thế, ngay cả luyện chế viên thuốc cũng dốc hết khả năng loại trừ vị cay đắng trong thuốc, đơn giản là vì biết hần không thích vị cay đắng này.

Mai Thư Nhã nhận bát cháo, đầu tiên là ngửi ngửi, tiếp theo húp một miếng nhỏ rồi nhướn mày, cũng không tệ lắm! Ông ta liếc mắt nhìn nữ nhân đang ngồi xếp bằng trước Thiết Diễm và nói chuyện với Triệu Lang, vừa cẩn thận chăm lo cho Thiết Diễm. Không nghĩ tới nàng lại vẫn còn tinh thông nấu nướng như vậy.

Khẩu vị của ông ta rất kén chọn, trong ngày thường thì hay soi mói bắt bẻ. Giờ không nghĩ rằng một chén cháo nho nhỏ này trái lại rất hợp với khẩu vị của mình. Vì vậy, ông ta liền bắt đầu nho nhả húp từng miếng cháo.

Lăng Oanh cũng ăn rất cẩn thận, muốn nhắm nháp món cháo này xem như do Mị tự tay nấu. Hần cúi đầu nhìn xuống, không muốn thấy sự thương hại khi bọn họ nhìn mình.

Thiên Kỳ cùng Minh Phong cũng chỉ hóp vài hóp đã ăn xong, cuối cùng Minh Phong cùng Cốc Đông lại dùng một cái chậu nhỏ đem tuyết đã hòa tan vào trong hang để rửa bát mà hai người ăn, tiếp theo lại vận khí chữa thương .

Thiết Diễm sắc mặt bình tĩnh ăn từng miếng một, nhưng, kỳ thật hần ăn rất vất vả. Mỗi lần ăn một miếng thì cảm giác buồn nôn trong ngực lại làm hần muốn ói. Hần chỉ có thể liều mạng nén xuống cho đến khi qua được một hơi thì mới có thể ăn một thìa tiếp theo.

Mị chưa từng thôi thúc hần, ngược lại đút hần ăn rất chậm. Nàng luôn cho hần thời gian để hần từ từ nuốt, lại còn thỉnh thoảng lau miệng cho hần.

Triệu Lang thấy hai người ẩm cứng như vậy thì bắt đầu nghĩ tới chúng mỹ nam trong hậu cung của mình. Có lẽ vì vừa ăn no xong nên cảm thấy buồn ngủ, suốt thời gian dài thế này nàng cũng không được ngủ ngon nên thật đúng là quá mệt nhọc.

“Tỷ tỷ an tâm ngủ đi! Nghỉ ngơi cho thật tới!” Triệu Lang nghe thấy âm thanh mềm mại của Mị, trong lòng bị nhét vào một bếp lò nóng hằm hập thì mơ hồ trong mắt nàng hiện lên nụ cười khẽ. Đúng vậy! Có Mị ở đây thì nàng có thể ngủ một giấc thật say.

Một chén cháo, sau khi Thiết Diễm ăn xong một nửa thì thật sự là không cách nào húp được nữa. Hần không khỏi nhìn Mị, trong mắt có vẻ cầu xin. Nhìn tư thế này của hần với vẻ mềm yếu khó thấy, Mị thở dài để bát cháo ở một bên rồi cầm một quả khô để hần ngậm trong miệng. Nàng cũng biết là không thể ép hần quá mức.

Tiếp theo, nàng cầm nửa bát cháo kia húp hai ba hơi liền giải quyết xong.

Nhìn bầu trời lờ mờ bên ngoài hang, Mị ôm lấy Thiết Diễm để hần tựa vào trong lòng mình. Hần ngồi ở giữa hai chân nàng, nàng lại trải thảm ra cho thẳng rồi cùng ăn cháo với Mai Thư Nhã và Lăng Oanh ở một bên.

Thiết Diễm được nàng ôm như vậy mà vẫn không nói một câu. Cảm giác nôn nao trong ngực làm hần đặc biệt khó chịu. Sau một khắc liền cảm giác có một bàn tay ấm áp chậm rãi xoa nắn trên ngực hần, cố gắng làm hần thả lỏng một chút.

Thiết Diễm khẽ nhếch môi yên lặng mà dựa. Nhận thấy sự quan tâm của nàng, quả khô trong miệng cũng thấy chua chua chát chát rồi tan ra chảy xuống bụng làm hần cảm giác được dễ chịu hơn.

“Mị.” Thiết Diễm rốt cục có thể mở miệng, liền nhẹ nhàng mà gọi được tên nàng, âm thanh trầm trầm ở trong hang núi nhỏ này nghe rất rõ ràng. . .

Chương 62

Triệu Lang vừa nghe Mị nói, lập tức ngồi dậy, trơ mắt nhìn Thiên Kỳ, cả người phát ra một loại sức ép.

“Người lại làm sao biết là ta?” Thiên Kỳ hừ lạnh, không thèm để ý Triệu Lang, chỉ là trơ mắt nhìn Mị, nàng không có chứng cứ, dựa vào cái gì nhận định chính là nàng làm.

Mị nhìn Thiên Kỳ như đang nhìn người ngu dốt nhất, “Chỉ bằng Tiết gia, có thể nhanh như vậy tiến vào trong cung, và lại lúc đó còn có Lăng Oanh Minh Phong ở đó, không cần nghĩ cũng đoán được.”

Đoán được? Nàng lại đoán. Thiên Kỳ liền như vậy trơ mắt nhìn Mị, đờ đẫn người này không biết làm bằng gì, đoán hay như vậy.

Triệu Lang nhún nhún vai, cảm giác được mình làm hoàng đế thật không có chút uy nghiêm nào, đi chỗ nào cũng không được người coi trọng a! Cũng may nàng là người rộng rãi, không thích so đo, nếu không... một mình Mị cũng đã khiến nàng điên rồi, tính tình, vẫn là nàng nên ngu thôi.

“Này, hỏi người một vấn đề.” Trầm mặc nửa ngày, Mị mở miệng hỏi Thiên Kỳ.

“Ác? Vấn đề gì? Nói thử xem.” Thiên Kỳ tò mò nói, có cái gì nàng đoán không được mà lại hỏi mình.

“Nam nhân đó bao nhiêu tuổi? Sư phụ lại là bao nhiêu tuổi?” Mị chỉ cảm giác được cùng sư phụ ở chung mấy ngày, trên người của nàng có một loại tịch tịch khó hiểu, trước kia chưa từng để ý quá, nhưng, hôm nay... .

Thiên Kỳ có chút kỳ quái liếc mắt nhìn nàng, nàng như thế nào biết mình biết a, “Người như thế nào xác định được ta biết mấy thứ này?” Dứt lời, nàng mới phát định ý vừa nghĩ đã vụt khỏi miệng.

“Người không phải nói có thể đánh cùng sư phụ ta lưỡng bại câu thương sao?” Người này luôn nói mình khi yêu giống sư phụ, chính mình không phải tốt hơn rất nhiều sao. Ít nhất mình còn dám theo đuổi Diễm, còn sư phụ a? Sợ là chỉ biết dẫu ở trong lòng đi! Thật sự là người này chỉ biết mạnh miệng... .

“Ồi ời...” Thiên Kỳ ho nhẹ hai tiếng, ai nói bọn họ là vì Dạ Huy mà đánh nhau, ” Sư phụ người khi đó hai mươi ba, Dạ Huy mười sáu, Dạ Huy qua đời khi sáu mươi sáu tuổi.” (Sunny: Dạ Huy là người tinh sư phụ tỷ =)))))

Mị ở trong lòng thầm nghĩ, sư phụ qua đời thì là một trăm tám mươi ba tuổi, nói cách khác, nàng một mình cô đơn hơn một trăm năm, hơn một trăm năm tương tư, khó trách lại có dáng vẻ tịch tịch như vậy.

Mị âm thanh trầm thấp đi rất nhiều, “Người lại là như thế nào có thể trường thọ như thế?” Tuổi Thiên Kỳ sợ là cùng sư phụ không sai biệt lắm đi!

“Vô công sư phụ ta cùng Hồn Nguyên công cùng một mạch mà ra, tất nhiên cũng có công hiệu ngang nhau.” Nàng rút cuộc nghĩ muốn hỏi cái gì? Thiên Kỳ suy nghĩ, chờ nàng tiếp tục đặt câu hỏi, nhưng, Mị lại yên lặng, một mực đều không nói gì thêm.

Mị chỉ là suy nghĩ, Thiết Diễm vốn là lớn hơn nàng mười tuổi, nếu nàng giúp hắn bồi dưỡng cơ thể cũng nhiều nhất chỉ sống tới trăm tuổi, hơn nữa, người cha ngoài ý muốn kia, Mai Thư Nhã cùng Thiên Kỳ đều cùng một môn phái, cho dù có nội công tâm pháp gì đi đó, Diễm cũng không cách nào tu luyện được, chẳng lẽ... Chẳng lẽ... Nàng không dám nghĩ tới, chỉ là không tự giác ôm chặt người trong lòng.

Mị tăng lực tay làm động Thiết Diễm, “Mị...” Hắn mơ mơ màng màng gọi nàng, nàng làm sao vậy?

“Không có việc gì, chàng ngủ tiếp đi.” Mị vỗ tay hắn, trấn an hắn.

“Nàng thì sao? Như thế nào còn không ngủ?” Thiết Diễm như trước từ từ nhắm hai mắt, buồn ngủ mòng lung, chỉ cảm thấy nằm trong lòng nàng rất ấm áp, rất thoải mái.

Mị nghe thấy hắn lẩm bẩm tại trong miệng, mang theo thanh âm nồng đậm buồn ngủ, trong lòng bất giác thả lỏng một chút, khẽ cười nói, “Ta lập tức liền ngủ.”

“Ấn.” Liền như vậy một tiếng, hắn lập tức liền lại ngủ thiếp đi, khi có bầu hân vốn rất hay ngủ, hai ngày nay là vì cố chịu đựng, chưa từng ngủ yên, hôm nay tại trong lòng nàng, rốt cục có thể yên tâm ngủ say.

Mị dựa vào vách núi, suy nghĩ, nhìn khuôn mặt khi ngủ của Thiết Diễm, trong đầu trống rỗng, nàng không cách nào tưởng tượng không có hắn làm sao nàng sống được, gương mặt mỉm cười của sư phụ trước khi đi khắc sâu vào trong tâm trí, đó là một nụ cười rất thoải mái, rất cực, không cần lại một mình một người, tịch liêu tại thế gian này nữa rồi.

Như vậy, muốn như thế nào mới có thể giúp hân cùng nàng sống bên nhau dài lâu? Trong đầu Mị, tất cả, chỉ có một cái ý niệm như vậy. Mị nữ ngủ nửa tỉnh, nghe được Cốc Đông đứng dậy; nghe được nàng bắt đầu thu xếp trong ngoài động; nghe thấy bên cạnh Triệu Lang đứng dậy, đi tới ngoài động, đối với băng tuyết dày đặc như trước than nhẹ; nghe được Thiên Kỳ Minh Phong vận khí thổ nạp hô hấp; chỉ có Mai Thư Nhã cùng Lăng Oanh bên người nàng như trước an tĩnh, chỉ có tiếng hít thở làm cho nàng biết bọn họ đã tỉnh táo, cũng chỉ có Thiết Diễm trong lòng như trước ấm áp ngủ.

Mị mở mắt ra, nhìn thấy Cốc Đông chiếu theo phương pháp nàng chỉ bắt đầu nấu nướng, chỉ là gạo khô đổi thành lương khô, dù sao gạo khô cũng có hạn, trận gió tuyết cũng không biết liên tục đến khi nào, tất nhiên phải để dành cho Thiết Diễm.

Sau một hồi, mùi hương ở trong động phiêu tán, mọi người nghe mùi thơm, ngồi lại cùng nhau, mỗi người một chén, ăn sạch sẽ, xem như đồ ăn sáng; chỉ trừ Mai Thư Nhã, hân chỉ là uống một cái miệng nhỏ, liền đem chén đặt ở bên người Lăng Oanh.

Lăng Oanh nhìn sư phụ, trong lòng thở dài, sư phụ đối với đồ ăn thật là kén chọn bướng bỉnh y như trẻ con.

Mị nhìn thoáng qua Mai Thư Nhã để bát xuống, vẫn không nhúc nhích, không muốn đánh thức Thiết Diễm đang ngủ ngon, tay nàng từ đầu đến cuối đều đặt trên lỗ tai hân, thay hân ngăn chặn thanh âm.

Có khả năng trong không khí mùi hương làm ảnh hưởng Thiết Diễm, hân mơ mơ màng màng hừ một tiếng, cúi đầu nói, “Ta muốn ới.” Đầu để trên đầu vai Mị, cổ gồng nhún nạy.

Mị thấy thế, ôm lấy hân, hướng ngoài động đi tới, vừa ra động, gió lạnh thấu xương mang theo bông tuyết hướng hai người bay đến.

Mị vội vàng chuyển quá thân, thay hân ngăn trở gió lạnh, ôm hân, nửa quỳ tại vách núi, nói, “Diễm, không nên nhìn...”

Nàng nói chưa hết, Thiết Diễm nửa người dựa vào cánh tay của nàng cong người, tê tâm liệt phế ới ra.

Đôi khi Mị lại lần nữa ôm Thiết Diễm tiến vào bên trong động thì, Thiết Diễm chỉ có thể vô lực dựa vào nàng, khó chịu thở; lông mày cũng là nhíu chặt, thật sự là rất khó chịu mà.

Để Thiết Diễm dựa tường ngồi đằng hoàng rồi, Mị đang muốn xoa người lại bị hân kéo vạt áo, “Mị, nàng đi đâu vậy?” Hân liền ngay cả ánh mắt đều không mở ra được, chỉ là theo bản năng nghĩ muốn nàng lưu lại.

Mị nhìn bộ dáng vô lực của hân kia, cầm tay hân lôi kéo áo nàng, nói, “Ta đi thay chàng nấu đồ ăn, sau đó sẽ quay lại với chàng, có được hay không?” Thiết Diễm dính nàng như vậy, nàng thật đúng là có điểm không thích ứng được, liền nhớ tới Lạc Lạc.

“Ân.” Thiết Diễm suy nghĩ một hồi, mới lên tiếng rồi thả tay.

Mị tay chân lạnh lẽo chạy ra ngoài, cuối cùng, dùng dao từ trên vách núi khայ ra một phiến đá, lại dùng đá để trên than lửa.

Đem bánh bao lạnh như băng ban đầu cắt thành từng miếng nhỏ, để thịt khô kẹp ở chính giữa, đặt ở trên miếng đá, sau đó từ túi lấy ra các loại bình nhỏ, như là đồ gia vị, cùng với động tác của nàng, mùi thơm thực vật lại lần nữa phiêu đảng tại bên trong động, mà ngay cả bọn họ những người vừa mới ăn xong này đều lại cảm thấy đói bụng.

Mị chuẩn bị tốt xong, mới lấy thêm một cái bánh nữa ra ngoài, lại cầm một phần bánh bao kẹp thịt kia đưa cho Mai Thư Nhã; Mai Thư Nhã nhìn nàng một hồi, đưa tay tiếp lấy, nếm thử một cái, nhãn tình sáng lên, từ từ mà ăn hết.

Lại lấy một phần cho Triệu Lang, nhìn bộ dáng nàng lập tức tươi cười rạng rỡ, nàng liền cảm giác được vị tỷ tỷ này có thể thích ứng với mọi hoàn cảnh nha.

Mị cười cười, lại lấy thêm một cái bánh kiadùng dao nhỏ cắt thành tiểu khối, căn dặn Cốc Đông làm còn lại, sau đó liền ngồi trở lại bên người Thiết Diễm.

“Diễm, ăn chút lại nghỉ ngơi.”

Thiết Diễm nỗ lực mở mắt ra, nhìn một chút chén cháo có mùi thuốc trong tay Mị, thứ duy nhất hấp dẫn nàng là cái bánh bao trong tay nàng, mùi vị vừa nghe qua liền muốn ăn a.

Mị theo tầm mắt của hân nhìn lại, cười yếu ớt, về một khối nhỏ bánh bao, đặt ở bên môi hân, “Nếm thử đi.”

Thiết Diễm há mồm ăn, mùi hương hấp dẫn lại khiến hân ăn thêm được vài miếng, lúc này mới cảm giác được tựa hồ có chút thêm ăn, Mị liền bắt đầu đút hân ăn cháo. Ngoài động gió tuyết đã dần dần nhỏ hơn, trong túi than cũng càng ngày càng ít, lương khô, thịt khô cùng gạo cũng sắp ăn xong.

Triệu Lang nhíu mi, càng ngày càng lo lắng, không biết qua mấy ngày, con bão tuyết này mới có thể ngừng? Khi nào mới có thể nhìn thấy trời xanh? Thành Hà Châu như thế nào rồi? Trong lòng quẩn quít quá nhiều chuyện, quá nhiều thắc mắc.

Mị đem phản ứng của nàng nhìn vào trong mắt, nhưng cũng chịu bó tay, có Thập Bát Kỳ, nàng tuyệt không lo lắng Hà Châu sẽ thất thủ, nhưng, quá nhiều chuyện xảy ra gần đây, khiến nàng cũng không có thể chắc chắn cái gì nữa, duy nhất có thể làm cũng là hy vọng trận bão tuyết này mau mau trôi qua.

Có khả năng để cho Mị lo lắng chính là Thiết Diễm trong lòng càng ngày càng an tĩnh , khẩu vị của hắn càng ngày càng kém, năng cho dù nghĩ biện pháp như thế nào, hắn cũng chính là càng ngày càng ăn ít .

Nhưng số lần nôn mửa lại dần dần nhiều hơn, hắn đã dần dần hôn mê nhiều hơn , mỗi ngày sau khi nôn toàn thân sẽ như nhũn ra, khí lực toàn bộ tiêu tán.

Hơn nữa khi nàng muốn rời đi hắn, hắn liền ngủ không yên ổn, toàn thân lạnh như băng, vẫn còn thì thào những lời vô nghĩa.

Hắn như vậy Mị chỉ có thể tận khả năng ôm chặt hắn, cho hắn ấm áp, giúp hắn ít nhất có thể có được cảm giác yên ổn, thật tốt mà nghỉ ngơi.

Mị cũng đã vài lần đi lên chòm đá cao nhất ngoài hang hướng ra phía ngoài quan sát địa hình một phen , trên vách núi đá băng kết thật dày, trơn nhẵn không có nơi nào có thể đặt chân, mà nàng cũng chỉ có thể mang theo một người lên đỉnh núi mà thôi.

Ngày đó mặc dù công lực đã dần hồi phục, lại cũng không có thể khinh thường, cũng chính bởi vì nàng công lực chưa hoàn toàn hồi phục nên cũng không thể mạo hiểm lên trên đỉnh núi.

Hơn nữa, coi như bọn họ đều đã trên đỉnh núi, lại phải như thế nào trở lại Hà Châu, Thiên Kỳ có chỉ đường không? Mai Thư Nhã biết đường không?

Nàng kỳ thật là hy vọng Cốc Nam bọn họ có thể mau chóng tìm tới nơi này, có người tiếp ứng cũng yên tâm rất nhiều, dù sao mang theo Thiết Diễm cùng tỷ tỷ, nàng một chút cũng qua loa không được.

Mị nhìn chăm chú vào bầu trời đêm màu đen ngoài động, mơ hồ có bông tuyết bay vào trong động, nơi này chỉ là một cái động lạnh lẽo để tránh gió, bởi vì than hỏa yếu ớt mà ấm áp một chút, trong lòng nàng nghĩ, nếu là trận bão tuyết này cứ rơi không ngừng nghỉ, nàng phải như thế nào mau chóng đưa tỷ tỷ quay về Hà châu, Thiết Diễm cũng không có thể tiếp tục sống ở chỗ này, mặc dù là trở lại Hà châu, nàng cũng muốn hết sức thay hắn bồi bổ cơ thể.

“Mị a, hảo... Khó chịu, nghĩ muốn... nôn...” Thiết Diễm rên rỉ những lời vô nghĩa, lại đã sớm đã không có khí lực nôn, chỉ là dựa vào Mị mà nôn khan, mặc dù đã ăn vài bữa quả cũng không thể khiến hắn nôn được gì.

“Muội muội, tướng quân lại như vậy, thật không ổn a!” Triệu Lang nhìn lò than đang từ từ tắt lửa, cũng có thể thấy vẻ tái nhợt của Thiết Diễm theo đó mà tăng dần, trong mắt có đồng dạng lo lắng.

“Đừng vậy! Chúng ta phải nhanh một chút đi ra ngoài mới là tốt!” Mị nhìn Thiết Diễm mà đau lòng, là lo lắng, là vô lực, chỉ có thể không ngừng vỗ về hắn, nghĩ muốn giảm bớt cảm giác thống khổ của hắn. Sau một ngày, tất cả mọi người đều miễn cưỡng ngủ, Mị đang tựa vào trên vách núi đá nhắm mắt dưỡng thần bỗng dưng mở mắt ra, mở miệng kêu, “Đông Đông...”

Cốc Đông lập tức mở mắt ra, đứng dậy đi tới trước mặt Mị, đưa tay tiếp nhận gói đồ Mị ném đến, nhãn tình sáng lên, lại nhìn ánh mắt khẳng định của Mị, lập tức xuất động.

Một đạo thanh âm mang theo tiếng ”Xẹt” cùng khói lửa xẹt qua bông tuyết bay đầy bầu trời màu xám, tại phía chân trời lóe sáng...

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63

Mị thu xếp hảo cho Thiết Diễm, đứng ở chỗ mỏm đá cao bên ngoài, lắng nghe, sau đó liền xoay người trở lại trong động.

“Đông Đông, người coi chừng dùm Diễm” Mị căn dặn Cốc Đông, ánh mắt cũng là nhìn Mai Thư Nhã.

Nàng có thể tin tưởng hắn, phải không?

Mai Thư Nhã cùng Mị nhìn nhau một hồi, sau đó nhẹ gật đầu.

Mị cũng gật đầu cảm tạ, tiếp theo, nhìn Triệu Lang nói, “Tỷ tỷ, ta trước mang tỷ lên.”

“Ta?” Triệu Lang có chút kinh ngạc, “Trước mang tướng quân đi không phải tốt hơn sao?”

“Bên trên lạnh như vậy, còn không bằng nơi này ấm áp, ” Mị thân nhiên nói, “Hơn nữa, tỷ tỷ phải về Hà Châu trước đi.”

“Nhưng...” Triệu Lang như thế nào yên tâm liền đi như vậy , nàng nhìn một chút Thiên Kỳ cùng Minh Phong.

“Yên tâm đi, chúng ta đi.” Mị định lôi kéo nàng hướng ngoài động đi tới, nàng lo lắng Thiên Kỳ sẽ làm bị thương Thiết Diễm, cho nên mới nhờ vả Mai Thư Nhã, hắn là người duy nhất có thể cùng Thiên Kỳ chống lại nếu không có nàng, huống chi, Thiên Kỳ hôm nay trọng thương chưa lành, nếu là còn có hắn, Thiên Kỳ hiển nhiên không có chút cơ hội nào.

Mị lưng còng Triệu Lang, nắm ngón tay cong lại, dễ dàng cắm vào trong băng, mượn lực hướng về phía trước lao đi, vừa đứng trên tảng đá lớn trên đỉnh núi, liền nhìn thấy Cốc Nam, Cốc Tây, Cốc Bắc cùng bảy tên Diễm Ảnh, còn có thêm ba binh lính.

“Cung Chủ.” Cốc Nam đang chờ Mị, lập tức xông tới, nửa mừng nửa lo, bọn họ tỏa ra tìm trong trận bão tuyết, nhiều ngày như vậy, cuối cùng cũng tìm được rồi.

“Hoàng thượng vạn tuế!” Ba tên binh lính gặp thấy Triệu Lang nhảy xuống từ trên lưng Mị, lập tức quỳ trên mặt đất.

“Hắc! Cuối cùng còn có người nhớ kỹ trẫm là hoàng đế.” Triệu Lang vui vẻ một phen, huy vẫy tay, “Đứng lên đi!” Uy nghiêm đế vương của nàng cuối cùng cũng hiển lộ. (Cuối cùng có đất dụng võ rồi hén tỷ =)))

Mị buồn cười nhìn một chút nữ nhân hay sĩ diện kia, nhiều ngày ở dưới như vậy, bây giờ được lên trên thật thoải mái nha.

“Cốc Nam, Cốc Bắc, các ngươi mang theo Diễm Ảnh, che chở cho Hoàng thượng đi trước chạy về Hà Châu đi.” Mị hạ chỉ thị, Cốc Nam cùng Cốc Bắc lập tức quì một gối lĩnh mệnh, có thể lại lần nữa nghe được mệnh lệnh của Cung Chủ, bọn họ tất nhiên mừng rỡ phục mệnh.

“Muội muội, ta chờ muội cùng nhau đi.” Triệu Lang tiến lên một bước, bắt lấy cánh tay của Mị, nàng như thế nào sẽ lưu lại bọn họ chứ.

“Tỷ tỷ, ngươi đã mất tích mấy ngày, Hà Châu nơi đó cũng không có thể chống đỡ lâu nữa, chờ ta đánh xong Thiên Kỳ sẽ trở về.” Mị kiên định nhìn Triệu Lang, “Yên tâm, ta sẽ không có việc gì.”

“Cái...kia Thiên Kỳ muội tính toán như thế nào?” Triệu Lang hỏi.

“Kỳ thật, theo ta nghĩ, hình như là sư phụ ta có lỗi với nàng trước. Hơn nữa, một chương kia của ta cũng gây tổn thương rất nặng cho nàng rồi.” Mị dừng một chút, “Huống chi, nàng cùng Mai Thư Nhã là đồng môn, chỉ cần nàng không muốn gây sự, ta liền tha nàng một đường sống cũng không sao.”

“Tỷ tỷ, vẫn còn là lập tức đi thôi!” Mị đem Triệu Lang đẩy hướng Cốc Nam bọn họ, ý bảo bọn họ chạy mau, chính mình hạ lệnh cho Cốc Tây bọn họ chuẩn bị một sợi dây.

Cũng may Cốc Tây bọn họ coi như là đã chuẩn bị chu toàn tất cả, tổng cộng có hai cây sợi dây, chiều dài đều có khả năng tới sơn động, Mị đem hai sợi quần quanh tay, tung người nhảy xuống.

Lát sau liền trở lại cửa động, nàng liền đem sợi dây giao cho Cốc Đông chờ ở cửa động, chính mình trực tiếp đi vào bên trong động.

Thiệt Diễm đã tỉnh, ngồi ở một bên, Mị đi tới bên cạnh hắn, ngồi xổm xuống đem hắn ôm lấy, nói, “Diễm, ta mang chàng về nhà.”

“Ân.” Thiệt Diễm suy yếu nói, chỉ có thể phát ra giọng mũi nhẹ nhàng.

Mị nhìn về phía mọi người trong động, “Sợi dây có hai cây, đều cùng đi đi!” Dứt lời liền trực tiếp đi ra ngoài động.

Bọn họ đều là cao thủ đứng đầu trong chốn võ lâm, chỉ chớp lát, liền đều tới đỉnh núi.

Mị ôm Thiệt Diễm đứng ở nơi đó, nâng mi nhìn Thiên Kỳ, kia ý tứ rất rõ ràng, “Ngươi còn muốn như thế nào?”

Thiên Kỳ không vì nàng khiêu khích mà sinh khí, chỉ là cười nhạt, “Ngươi tốt nhất vẫn là nhanh lên một chút chạy đi Hà Châu đi!” Nàng nhìn Mị một chút, cười có chút đắc ý, “Không biết vị hoàng đế kia có thể vào thành không đây.”

Mị vẻ mặt không thay đổi, lạnh lùng hỏi, “Ngươi có ý tứ gì?”

“Lần này tam quốc liên binh, hai mươi vạn lính, chúng ta ở chỗ này mấy ngày, bọn họ sợ là đã sớm chiếm thành rồi.” Thiên Kỳ khẩu khí có chút thành thạo, dù sao nàng cũng muốn trước chữa thương, quay về cũng không muốn nhúng tay vào chuyện này nữa.

Mị nhìn bộ dáng nàng có chút hả hê, đột nhiên cảm giác được nữ nhân này cũng thuộc về cấp bậc ngậy thơ, tổ tông nàng muốn phục quốc, nàng liền dùng một đời muốn nhất thống thiên hạ; để nam nhân mình yêu chạy mất, trong lòng rất quan tâm, nhưng ngoài miệng còn nói cứng: rõ ràng hận sư phụ không biết quý báu nam nhân mình thích kia, lại muốn dùng chuyện nhất thống thiên hạ làm lý do để đánh các nàng.

Y theo võ công của nàng, cần Hồn Nguyên thiết kỵ để làm chi? Nhìn nàng trước đây đối với mình muốn giết lại không giết, căn bản là không cần Hồn Nguyên thiết kỵ, nữ nhân này, muốn làm cái gì, mình còn không rõ ràng sao.

Mị lại chuyển hướng Mai Thư Nhã, do dự một hồi cũng không biết muốn nói như thế nào, Thiệt Diễm trong lòng mờ mịt, âm thanh có chút yếu ớt, “Mai tiên bối quay về kinh thành không? Ngày vẫn còn chưa từng thấy Lạc Lạc đi?”

Mị đem Thiệt Diễm ôm chặt một phen, nàng đích xác không biết nên quyết định như thế nào, nam nhân kia là phụ thân của thân thể này, chuyện này không thể nghi ngờ, nhưng, nàng tạm thời còn không muốn nhận hắn là cha.

Còn nữa, nam nhân này mỗi lần nhìn hắn, trong mắt hắn ngoài sự lạnh lùng ra, trên người cũng là chỉ tỏa ra oán hận cùng bi thương mãnh liệt.

Như vậy, nàng nhất định là người mà hắn tìm kiếm đã lâu, mà nàng đối việc gọi lại vết sẹo của người khác cũng không chút hứng thú.

Hắn nếu là nguyện ý đi theo nàng, nàng sẽ đem hắn coi như là phụ thân cẩn thận chiếu cố, dù sao, hắn từng cố gắng thay nàng bảo vệ Thiết Diễm; hắn nếu là không muốn, nàng cũng có thể cử ám vệ âm thầm tương trợ.

Mai Thụ Nhã ánh mắt nhìn Mị, sau đó lại không biết nhìn về phía nào, có chút mờ ảo, có chút trầm lắng, cuối cùng, nhẹ nhàng mà gật đầu, kỳ thật, hắn cũng không biết chính mình còn có nơi nào để đi, trước mắt nữ nhi khiến hắn nhớ nhung mười mấy năm này, hắn đột nhiên giống như sống dậy lần nữa, hắn còn muốn nhìn cháu hắn nữa nha.

“Hảo, chúng ta đi.” Mị thấy hắn gật đầu, lập tức quay đầu xuống núi, trong lòng chỉ lo lắng cho Triệu Lang.

Đi theo sư phụ, Lăng Oanh không nhìn thấy ánh mắt thống khổ vạn phần của Minh Phong.

Trên thành Hà châu, Thiết Dũng vẻ mặt lo lắng đứng ở trên lầu, cẩn thận chú ý động tĩnh dưới thành, cách đó không xa là địch nhân đông chân chặt, hai mươi vạn đại quân.

Dưới thành Hà châu, Yên vương, Thiết Loan, phía sau là thập bát kỵ, phía sau chỉ có là mười vạn tổng binh.

Mà Triệu Lang bọn họ lại bị quân địch ngăn ở bên ngoài, không cách nào tới gần dưới thành Hà Châu, được Cốc Nam Cốc Bắc cùng Diễm Ảnh che chở, chống cự lại địch binh công kích.

Mị ôm Thiết Diễm chạy tới, nhìn tình hình xa xa. Nàng đem Thiết Diễm đặt ở bên người Mai Thụ Nhã, Mai Thụ Nhã liền đỡ hắn đứng thẳng.

“Mị,” Thiết Diễm đưa tay kéo Mị, “Nàng... phải cẩn thận!”

Mị khuyh thân ôm hắn, tại môi hắn nhẹ nhàng hôn, “Không có việc gì, yên tâm đi.” Nói xong, phi thân chạy thẳng tới phía Triệu Lang, trong nháy mắt liền xuất hiện ở bên người Triệu Lang.

“Muội muội?” Triệu Lang bị Mị đột nhiên xuất hiện dọa cho hoảng sợ, lập tức yên lòng, nàng không có việc gì.

“Tỷ tỷ không có việc gì đi?” Mị huy tay áo rung lên, địch nhân vây quanh ở bên cạnh bọn họ lập tức bị chấn bay ba trượng, rơi xuống đất không tiếng động.

Một cái phát tay nhẹ nhàng này, không chỉ có hù dọa địch nhân, cũng hù dọa luôn cả Triệu Lang. Từng nghe nói nàng lấy một địch vạn, nhưng cũng không từng thấy tận mắt quá, nhưng như vậy cũng quá kinh khủng đi!

Mị không để ý đến Triệu Lang đang suy nghĩ cái gì, trực tiếp kéo Triệu Lang, liền như vậy nhảy lên, hướng về dưới thành Hà châu mà lao đi, mà Diễm Ảnh cũng là nghe chỉ thị của Mị, chạy về phía sau sườn núi, bảo vệ Thiết Diễm.

Yên vương trở mắt nhìn Mị mang theo Triệu Lang liền như vậy trực tiếp chạy qua hai mươi vạn đại quân, cũng không từng đặt chân xuống đất lần nào, liền trực tiếp rơi tại bên người nàng, đây là cái gì dạng công lực gì a?

Mị buông ra Triệu Lang, chậm rãi đi tới trung tâm hai quân giằng co, tư thái hiên ngang, đối diện với ba tên tướng lĩnh lửa giận ngút trời, nữ tử nho nhã mảnh khảnh như nam nhân kia, cư nhiên khinh thường bọn họ như thế.

Ba tên tướng lĩnh vẫn còn không còn chưa mở miệng, quân Kim bên kia lại bắt đầu xôn xao, rất nhiều vũ khí trong tay binh lính lách cách rơi xuống, trận hình dĩ nhiên cũng rối loạn.

Nguyên lai, trong bộ phận quân Kim lần này là những binh sĩ trong chiến dịch lần trước, bọn họ lại như thế nào dám quên sát thân trăm năm khó gặp kia, nữ tử áo lam đầm máu kia đã sớm trở thành ác mộng của bọn họ.

Kim Quốc tướng lĩnh thấy binh sĩ tự loạn bỏ trận, định quay ngựa khiển trách, lại tại lúc phó tướng nói nhỏ bên tai mà thay đổi sắc mặt, khi lần nữa trở lại trước trận thì nhìn Mị với nỗi sợ hãi không che giấu.

Mị cười nhạt, trong lòng nhớ đến bên ngoài trời giá rét, Thiết Diễm sẽ chịu không nổi, vẫn còn là thật sớm đuổi bọn họ đi, đưa hắn vào thành.

Nàng giương giọng nói, “Cho các ngươi một cơ hội, tốc tốc lui binh, trả lại gian sơn cho chúng ta, gửi thư xin hàng, nếu không...” Nàng lạnh lùng cười một tiếng, một tay vung lên, trường thương trong tay binh lính Tây Hạ bên cạnh, tất cả vì chưởng mà gãy đôi, đinh đinh đang đang rơi rụng trên mặt đất.

Chiêu thức ấy làm kinh hãi mọi người, không thấy nàng sử dụng binh khí gì, không thấy sử dụng bất cứ chiêu thức gì, chỉ là nhẹ nhàng vẩy tay mà thôi, dĩ nhiên...

Nữ tướng Kim Quốc lập tức quay đầu ngựa, giương giọng nói, quân Kim lập tức đội hình chỉnh tề lui về phía sau, để cho hai vị tướng lĩnh còn lại sợ run, đó là một tình huống nào chứ? Bọn họ không phải liên binh sao?

Vị tướng lĩnh Kim Quốc đem ngựa giục oái trước mặt Mị, nói, “Ta Ô Nhĩ Kỳ nguyện lui binh, không muốn nữ nhân quốc gia ta hy sinh vô ích, nếu là ngày khác có cơ hội, sẽ đến lãnh giáo, thỉnh danh tước của cô nương.”

“Thiết Mị, đệ nhất nhạc sĩ cung đình.” Mị đối với vị thống lĩnh thông minh thẳng thắn của Kim Quốc Ô Nhĩ Kỳ trái lại có vài phần kính trọng, tất nhiên liền báo danh hiệu.

Tên vừa nói ra, không khỏi khiến Ô Nhĩ Kỳ cùng hai tên thống lĩnh kia nghiêng ngả; Triệu Lang cùng đám người Yên Vương cũng đầu đầy hắc tuyến, người này... thật phúc hắc....

“Hạnh ngộ! (Chúc may mắn)” Ô Nhĩ Kỳ cũng là người trấn tĩnh, sắc mặt cứng ngắc một chút, liền bình tĩnh nói, “Sau này còn gặp lại!”

Nàng xoay người đi tới hai tên thống lĩnh còn lại, giương giọng nói, “Hai vị vẫn là lui binh đi, miễn vô cớ hao binh tổn tướng, người một mình giết hai vạn quân kim của ta chính là người này.”

Ô Nhĩ Kỳ không phải không muốn đánh, không phải không muốn cùng nữ nhân này so tài một phen, chỉ là sát tính này chỉ trong một đêm liền giết hai vạn quân của mình, khiến nàng cũng không muốn vô cớ mà hy sinh binh sĩ vô ích.

Lần chiến dịch kia mặc dù nàng không tự mình lãnh binh, lại nghe các tướng sĩ miêu tả xong, len lén đi ra chiến trường, vết máu cùng tàn cốt dưới sườn núi kia, khiến nàng kinh hoàng không thôi, cái này là do một người làm? Đây là hạng người gì a? Có như thế nào công lực lại cao thâm như vậy?

Hôm nay gặp mặt, nàng ta đúng là như lời đồn, xinh đẹp tuyệt luân, bộ dáng như vô hại kia khiến nàng càng là không cách nào tin nổi, công phu mới vừa rồi nàng triển lộ, lại làm cho lòng khiêu khích trong mình rụt xuống.

Sát tính như vậy, vẫn là tị là tuyệt vời, tẩu vi là thượng sách. (trốn là tuyệt vời, chạy là thượng sách)

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64

Một hồi chiến tranh, bởi vì một người phát phát tay áo mà kết thúc, này sợ là thiên cổ tới nay duy nhất chỉ có một lần.

Mà người thần bí trong truyền thuyết diệt địch hai vạn kia, dĩ nhiên chính là một tiểu nhạc sĩ nhìn rất nhu nhược .

Kết quả như vậy , khiến Yên vương không cách nào đón nhận nhưng cũng không thể không chấp nhận.

Hà châu, Yên vương phủ

Đêm đã khuya, Mị lại vẫn đang ngồi ở bên giường, nhìn Thiết Diễm đang ngủ say trên giường.

Hắn gầy đi rất nhiều, lần này lại ngoài ý muốn, hơn nữa lần này mang thai bệnh trạng thật quá lợi hại, căn bản không cách nào ăn cơm, nên thân thể của hắn kém đi rất nhiều, không biết lại phải bồi bổ bao lâu mới có thể dường khỏe mạnh như xưa.

Tại trong son động mấy ngày, hàn khí nhập thể, không biết có thể bị bệnh gì không, nàng thật sự rất lo lắng, cứ liên tục như vậy, đến khi sinh con thì hẳn lại như thế nào chống đỡ được đây.

Nàng hôm nay đem công lực của su phụ hoàn toàn hòa chung với công lực bản thân, công lực của mình cũng bạo tăng rất nhiều, nhưng nàng lại sợ, nàng sợ là sẽ như sư phụ vậy, dung nhan sẽ càng ngày càng xấu hơn .

Dung nhan sao? Đó cũng không phải là cái nàng quan tâm, Mi đặt tay lên gương mặt Thiết Diễm, tình tế vuốt phẳng, cứ coi như là nàng da nhẵn tóc bạc, hắn vẫn là Diễm của nàng, ôn nhu trong đáy mắt hắn vẫn sẽ vĩnh viễn cho nàng, hắn vẫn nam nhi một thân anh khí, đôi mắt ôn nhu.

Nhưng, nàng cảm giác được chính mình tựa hồ càng ngày càng tham , trước kia chỉ nghĩ bảo vệ hắn là tốt rồi, bất luận như thế nào, chỉ cần hắn có thể đạt được thứ hắn muốn, có thể hạnh phúc là tốt rồi; Nhưng dần dần, được hắn đáp lại, hắn cố gắng, nàng cũng hiểu được tình yêu của nàng đã tốt đẹp hơn nhiều; ở mấy ngày trong độn, nàng lo lắng hắn yêu nàng quá nhiều, lo lắng hắn mong nhớ nàng quá nhiều; sợ hắn cũng không đem bản thân để ở trong lòng thì sẽ như thế nào, nàng có thể đem nén lại tình cảm, sau đó tất cả đều đưa cho hắn, cả đời chỉ cần mình hắn.

Nàng chỉ cầu, hắn có thể ở cùng nàng; nàng chỉ cầu, có thể cùng hắn sống đến già; nàng chỉ cầu, có thể sinh cùng nhau, chết cùng nhau.

Nhưng hôm nay, nhìn hắn như vậy, nàng có thể làm những thứ gì, hắn khổ cực, nàng một chút cũng không có cách nào chia sẻ.

Thiết Diễm đang hôn mê cảm giác được trên gương mặt một bàn tay ấm áp khẽ vuốt, cố gắng mở mắt, nhìn thấy Mị đang nhìn hắn, trong mắt nàng lo lắng thâm trầm tựa như biển, ánh trắng nhàn nhạt chiếu vào trên mặt của nàng, dĩ nhiên có chút đau thương.

Thiết Diễm biết nàng lại lo lắng cho mình, mỗi lần hắn nôn đến vô lực, bị nàng ôm thì, hắn đều cảm giác được nàng buộc chặt thân thể, mặc dù nàng động

tác mềm nhẹ, vẻ mặt như thường, nhưng hần lại biết nàng đang rất lo lắng, chính hần cũng biết, cứ tiếp tục như vậy, có thể chống đỡ đến lúc sanh cũng không thể sanh được nữa. (Ý ca là chống tới lúc sắp sanh, mà sanh thì không đủ sức đó)

Hần có thể làm cũng chỉ là an ủi nàng không nên lo lắng quá, nhìn bộ dáng nàng có chút bất lực, trong lòng Thiết Diễm có chút đau đớn, này, không phải là bộ dáng nàng nên có.

Nàng, lúc nào cũng hưng phấn; nàng, lúc nào cũng khinh cuồng bừa bãi; nàng, lúc nào cũng tự tin cao ngạo.

“Mị, ” không đành lòng thấy nàng có bộ dáng như vậy, Thiết Diễm mở miệng gọi nàng.

Một tiếng này, vừa vào tai Mị, ánh mắt nàng lập tức dừng trên đôi mắt ôn nhu của Thiết Diễm, thấy trong nháy mắt nàng thu hồi vẻ đau thương, đối hần cười yếu ớt, Thiết Diễm thở dài, hướng nàng vươn tay, “Mị cũng lên giường ngủ đi!”

“Hào, ” Mị phát hiện, hần nếu là thân thể khó chịu, liền đặc biệt dính nàng, thấy hần như thế, cho là thân thể của hần không khỏe, nhưng cứng đầu không nói, vì vậy, không nhận được hỏi, “Vậy chàng có khát nước không? Có đói bụng không?”

Thiết Diễm biết nàng lo lắng, mặc dù thật sự không muốn ăn, vẫn còn là gạt đầu, nhìn thấy ánh mắt nàng lập tức liền sáng lên, hần cũng cong môi, vì nàng, hần cũng muốn bồi bổ thân thể một chút. (Mọi người đọc khúc này thấy anh Diễm cũng yêu Mị dữ dội quá :-

Mị lập tức đứng dậy, đem tay Thiết Diễm bỏ vào trong chăn, sửa lại tốt góc chăn, “Chàng chờ, ta lập tức trở về.” Nói xong liền vội vã lao đi, khó được lúc hần muốn ăn, nàng nhất định phải chuẩn bị thật tốt.

Thiết Diễm nhìn nàng lao đi, trong lòng ẽ âm đau, nhắm mắt lại, giấu đi chua xót trong mắt, hần cảm giác được, cả đời này, có thể làm tri kỷ của nàng, hần thật may mắn.

Hần nỗ lực khởi động thân thể, dựa vào gối ở đầu giường, tay vươn tới túi giặt bên hông, tách ra một đồng tiền; đồng tiền này, hần một mực đều mang ở trên người.

Ngón tay cái của Thiết Diễm chà sát viền của đồng tiền, bên môi mỉm cười, đây xem như là vật đính ước đi.

“Thiết Diễm, chờ ta mười sáu tuổi sẽ lấy chàng.” Giọng nói non nớt kia vẫn còn vang vọng bên tai hần.

Nhớ tới lại khiến Thiết Diễm cười hạnh phúc, hần đã từng không đem lời nói của tiểu hài đồng khi đấy cho vào lòng, lại nhớ tới tâm ý của nàng, nếu hần phải cô độc sống quãng đời còn lại, cũng sẽ nhớ kỹ, có một thiếu nữ, muốn lấy hần, một nam nhân nam giả trang nữ trang.

Nàng vì hần làm tất cả, từng tí một hần đều tạc trong lòng, không thể lại khiến nàng lo lắng, nhớ ra vẻ mặt bất lực mới vừa rồi, ánh mắt mang theo đau thương của nàng, hốc mắt Thiết Diễm lại có một chút nóng, là bởi vì mang thai nên tâm tình của hần cũng yếu đuối hơn rất nhiều.

Mị bụng khay, nắm đi vào thì, liếc mắt liền nhìn thấy Thiết Diễm dựa vào gối ở đầu giường, cùng đồng tiền trong tay của hần.

Nàng đem khay, nắm đặt ở đầu giường, ngồi vào bên giường, nâng lên mặt của Thiết Diễm, nhìn mắt thấy hần ửng đỏ, “Diễm, làm sao vậy?”

“Không có việc gì, ” Thiết Diễm thu hồi đồng tiền, khẽ mỉm cười, “Ta đói bụng.”

“Hào, ” Mị thấy hần không có gì không khỏe, liền đem qua khay, nắm. Bên trên là thức ăn đủ màu rực rỡ, nhìn rất ngon miệng, còn có một cái bánh kem hình con bướm nhỏ ánh vàng rực rỡ cùng một chén cháo gà nhỏ.

Này, sẽ không bắt hần ăn toàn bộ đi! Thiết Diễm nhìn một khay, nắm tràn đầy thức ăn, trong lòng liền cảm thấy áy náy, nàng trong một lát liền đặt mua nhiều thức ăn như vậy, xem ra phòng bếp vương phủ thật quen biết nàng, có thể chủ nhà ai lại như thế a!

Trong ngực khó chịu cũng không biến mất, hần vẫn cảm lấy chiếc đĩa, bắt đầu gấp thức ăn.

Thấy hần động tay, Mị vui vẻ ra mặt, “Diễm, thử xem cái... này. . . Cái... này cũng không sai. . . Còn có. . .”

Thiết Diễm mỉm cười, hạ cảm giác muốn ói xuống ngực, Thử các món ăn nàng đề cử, mùi vị thơm ngon này lại càng khiến hần muốn ăn hơn.

Nhiều ngày nôn ọe, trong miệng sớm đã khô khốc không chịu nổi, ăn cái gì cũng không có mùi vị, những món ăn trước mắt tự nhiên lại giúp hần muốn ăn, hần không biết nàng lại mất bao nhiêu tâm tư.

Thiết Diễm mỗi món đều ăn một chút, múc một muỗng cháo gà, nuốt xuống, không có mùi khó chịu, không quá nóng, hương thơm nhàn nhạt thật vừa miệng.

Những thức ăn này thật đúng là khiến hần thèm nă, dè nặng cảm giác muôn nôn, ăn nhiều một chút.

“Diễm, không cần cố, nếu là khó chịu, cũng đừng ăn nữa.” Thấy hần ăn thông thả, tựa hồ rất khỏe, Mị có chút không đành lòng.

“Sẽ không” Thiết Diễm ngẩng đầu cười cười, “Ăn ngon lắm.” Hần lại ăn bánh kem, ăn xong cháo gà, lúc này mới để xuống chiếc đĩa, chậm rãi dựa vào hướng đầu giường, thở sâu.

Nhìn trên bàn không còn mấy thức ăn, Mị biết, hẳn sợ cô phụ tâm ý của nàng, cố gắng ăn hết, mặc dù là bình thường, hẳn cũng không từng ăn nhiều như vậy.

“Điểm, chiều nay ánh trăng không tẻ, ta cùng chàng đi bộ trong sân một chút?” Ăn nhiều như vậy, hẳn chỉ sợ rất khó chịu đi.

“Tốt!” Hẳn đích xác ăn rất nhiều, khó chịu trong ngực cũng tăng lên.

Mị cảm quá quần áo một bên,.... Thay hẳn mặc, lại cảm qua một cái áo khoác ngoài, đem hẳn gói kỷ lưỡng, lúc này mới ôm hẳn đi tới trong viện, sau khi, buông hẳn xuống liền nâng cánh tay hẳn, đỡ lưng hẳn, cùng hẳn tại viện trong chậm rãi đi lại.

Trong trời đêm trong treo lạnh lùng, tinh thần Thiết Điểm run lên, suy nghĩ trong lòng cũng dễ chịu một chút, mặc dù hai chân có chút như nhũn ra, nhưng dựa vào Mị đang đỡ, vẫn có thể từ từ đi lại.

“Mị, Hoàng thượng khi nào quay về kinh?” Thiết Điểm cũng biết trận chiến này kết thúc có chút hoang đường, bất quá, có thể như thế bình ổn một hồi chiến tranh, cũng không phải không là chuyện tốt.

“Còn muốn mấy ngày đi, nói là có quân vụ muốn cùng Yến Vương và mẫu thân thương lượng.” Mị tùy ý đáp, những chuyện này không cần nàng quản, nàng cho tới bây giờ cũng không quan tâm, nàng hiện tại duy nhất rầu rĩ chuyện tình chính là như thế nào có thể làm cho Thiết Điểm ăn nhiều một chút, sợ nhất chính là bộ dáng hẳn nôn ọe, phun đến vô lực .

“Àn.” Đây đích thật là tác phong của nàng, làm xong chuyện nàng muốn làm, cái khác một mực sẽ không để ý tới .”Chúng ta đây cũng có thể sớm một chút thấy Lạc Lạc .”

Mị trầm mặc , nàng biết hẳn tưởng niệm lạc lạc, nàng làm sao thường không phải chứ? Nhưng, hẳn chịu được trên đường xóc nảy sao? Nếu là thật sự muốn đi,nàng vẫn nên thu xếp tốt một chút. (Trời tỷ thu xếp tốt lắm rồi, còn muốn tốt hơn nữa hả .?>)

“Mị?” Thiết Điểm thật lâu không thấy nàng nói chuyện, có chút không quá thích ứng, trong trí nhớ, mỗi lần đều là Mị nói nhiều hơn, hẳn không thể nào chủ động cùng người khác bắt chuyện.

“Không có việc gì, chàng thế nào rồi? Có mệt hay không? Có muốn ... hay không trở về phòng đi?” Mị để hẳn dựa vào nàng, dùng ống tay áo lau đi mồ hôi trên trán hẳn, kéo áo khoác lại, sợ hẳn cảm lạnh.

“Ta còn nghĩ muốn lại đi.” Nằm nhiều ngày như vậy, có thể đi một chút cũng rất thoải mái.

“Hảo, lát nữa mời một liên trở về phòng.”

“Hảo.”

Đêm khuya, ở trong sân, một đôi phu phụ dựa sát vào nhau, dưới ánh trăng tản bộ, thỉnh thoảng còn vang lên vài tiếng cười, sự ấm áp từ hai người lan tỏa trong khoảng sân.Lúc hai người lại lần nữa trở lại phòng thì, Mị trực tiếp cởi áo ngoài của cả hai, ôm Thiết Điểm nằm ở trên giường, sợ hẳn lại bị cảm lạnh.

Mị ôm hẳn khiến thân thể hẳn ấm lên, liền muốn ngủ, hẳn cũng đưa tay ôm Mị, hàm hồ nói, “Lạc Lạc của chúng ta, không biết hẳn thế nào rồi .”

Mị nhìn bộ dáng của hẳn, hẳn cũng không phải người tham ngủ, thời gian rồi giường mỗi ngày y như một cái chuông báo thức, trừ phi bị nàng “quần quít” quá ...không rời giường được, nếu không, sẽ sáng sớm bắt đầu luyện công, tuyệt không bao giờ bỏ tập; rất ít có thể nhìn thấy bộ dáng ham ngủ như vậy của hẳn.

Mị nhẹ tay vuốt mái tóc đen của hẳn, theo lời của hẳn cùng hẳn trò chuyện, hai người cùng nhớ lại tiếng cười của Lạc Lạc, tiếng khóc, cùng tính tình hay nhõng nhẽo của hẳn. . .

Một mực cho tới khi Thiết Điểm chống cự không nổi, ngủ thật say, Mị lúc này mới tiếp tục nghĩ kế hoạch gián đoạn ban này.

Hẳn nhớ Lạc Lạc như vậy, nếu là để hẳn ở lại dưỡng thai, hẳn sẽ không phản đối, sẽ chỉ có một chút buồn mà thôi; nàng cũng phát hiện, hẳn lần này mang thai, tính tình càng lúc càng miễn cảm, hẳn không nói, lại không có nghĩa là không phải.

Như vậy, không bằng giấu lại nên như thế nào có thể làm cho hẳn thoải mái mà về nhà.

Mị nhắm mắt lại, vừa nghĩ nên như thế nào thu xếp, vừa nghĩ được ngày mai nên làm gì cho hẳn ăn nhiều một chút, nếu là ngày ngày hẳn đều có khẩu vị tốt như hôm nay, nàng cũng có thể an tâm một chút, Suy đi nghĩ lại, nàng bắt đầu có chút mong lung, bên tai tựa hồ vang lên tiếng Lạc Lạc trong treo nhõng nhẽo vang lên, “Nuơng. . .”

“Lạc lạc. . .” Mị mỉm cười nhớ tới tên nhi tử, cùng Thiết Điểm chìm vào mộng đẹp. .

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Mặt trời mới mọc, lại là một ngày mới

Mị sáng sớm liền tại trong phòng bếp Yến vương phủ bận việc , đầu bếp trong phủ Yến vương đều tự nhường bếp lại cho nàng nấu, còn cam tâm tình nguyện theo ở phía sau trợ bếp, mắt ai nấy sáng như sao nhìn nàng nấu ăn, âm thầm ghi nhớ cách thức ở trong lòng.

Mai Thụ Nhã đứng ở cửa phòng bếp, nhìn một hồi, từ từ đi vào, tự động ngồi xuống một cái ghế sạch trong phòng bếp, một tay nâng cầm, phượng mắt hẹp dài chuyển động theo bóng dáng của Mị, cả người toát ra phong tình quyến rũ, khiến tất cả người ở đây, trừ Mị ra ai cũng nhìn hẩn không rời.

Mị nhìn nam nhân im lặng mới xuất hiện ở phòng bếp kia, thờ dài, cái bộ dạng này chắc chắn là chờ ăn đồ ăn sáng, miệng cong thành như vậy, còn không chịu xuống bếp, cái . . này nam nhân là như thế nào sống đến bây giờ a?

Nàng nhìn một chút cháo trong nồi, hình như vẫn còn đủ, liền bới thêm một chén cháo, lấy ra vài đĩa thức ăn, dù sao món này cũng là vì khẩu vị của Diễm nhà nàng mà làm, nàng bỏ thêm một cái trứng vào chén cháo, sau đó đẩy tới trước mặt hẩn.

Mai Thụ Nhã đầu tiên là đánh giá chén cháo một phen, gật đầu, nhìn cũng không tệ lắm, lúc này mới chậm rãi cầm lấy thìa, múc một muỗng, ăn một chút, cuối cùng, lại cầm lấy chiếc đũa, mỗi chén thức ăn trên bàn đều thử một miếng, sau đó nhìn về phía Mị, “Tài nấu nướng của con thật đúng là khá tốt.”

Âm thanh trong trẻo mềm mại đáng yêu, phong tình tứ tán cùng nụ cười yếu ớt, khiến các vị đầu bếp trong phòng bếp cứng đờ ,toàn bộ hoá đá. Bản thân hẩn lại hồn nhiên như không có cảm giác gì, tao nhã bắt đầu hưởng dụng đồ ăn sáng .

Mị bị vị phụ thân miệng dẻo như đường này khiến cho dở khóc dở cười, coi như hẩn là khen nàng làm tốt lắm, vì vậy, để hẩn tiếp tục dùng bữa, nàng tiếp theo thu xếp đồ ăn sáng cho Thiết Diễm .Khi Mị bụng khay,mâm trở lại trước cửa viện thì vừa vặn gặp Triệu Lang cùng Yến vương.

“Tỷ tỷ đến có chuyện gì sao?” Bọn họ không phải bề bận nhiều việc sao? Sao lại nhằm lúc tướng công nhà nàng chuẩn bị ăn sáng mà tới a!

“Không có gì, lúc này rảnh, tới thăm trấn quốc tướng quân một phen .”

“A, Diễm không biết có tỉnh chưa, cùng nhau vào đi.” Mị vừa nói vừa xoay người, đột nhiên, thân hình lập tức bay vào phòng.

Triệu Lang cùng Yến vương chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, liền mất đi bóng dáng của Mị, Triệu Lang nhún nhún vai, tự giác đi về phía bên trong viện , Yến vương đi cùng ở phía sau, bọn họ thật vẫn là không cách nào quen tốc độ di chuyển của nàng nha.

Hai người mới tiếp cận cửa phòng, liền nghe thấy được thanh âm ôn dừ dỗi của Thiết Diễm, Triệu Lang lắc đầu, thờ dài, nguyên lai nam nhân khi mang thai vất vả như vậy, nàng vẫn là lần đầu tiên mới biết, mặc dù nàng đã có mấy hoàng nữ cùng hoàng tử, trong lòng liền muốn về hoàng cung thăm bọn chúng nhanh nhanh một chút.

Nhìn nhìn lại Yến vương bên người liền tiếp nhìn về phía nội thất, thần sắc có chút lo âu , Triệu Lang cúi mắt, hoàng đế vẫn không chịu hết hy vọng sao?

Nàng lần lướt tiếc, tình ý đối với hẩn, thật hiếm thấy, nhưng nếu là cùng so sánh với Mị, cũng là thật không bì kịp a! Huống chi, hôm nay tâm trấn quốc tướng quân đã sớm dành cho Mị, sợ là lại càng không hiểu rõ tâm tình của hoàng đế rồi.

Đợi khi nội thất lý dần dần an tĩnh lại, Cốc Tây liền đi ra mời vào, hai người lúc này mới đứng dậy, tiến vào nội thất.

Đi vào nội thất, thấy Mị ngồi ở bên giường, Thiết Diễm sắc mặt tái nhợt tựa vào đầu giường, thấy mặt Triệu Lang liền muốn đứng dậy, “Thần...”

Mới nói một tiếng, liền bị Mị bác bỏ, “Thần cái gì mà thần, chàng hảo hảo nằm cho tốt, tỷ tỷ sẽ không để ý đâu.”

“Đúng vậy, tướng quân thân thể không khỏe, những lễ tiết nào thể miễn liền miễn .” Triệu Lang đã sớm biết thảm trạng nôn ọe của Thiết Diễm, tất nhiên không nỡ để hẩn chịu khổ.

Yến vương chưa từng thấy bộ dáng yếu ớt của Thiết Diễm như vậy, vì vậy, liền tròn mắt nhìn tên đầu sỏ gây nên kia liếc mắt một cái.

Mị trực tiếp nhìn thẳng vào bạch nhân của nàng, Thiết Diễm là phu quân của nàng, tự nàng có cách giúp hẩn, không cần nàng kia làm bộ đến bệnh vực kẻ yếu.

Ánh mắt hai nữ nhân đấu nhau kia, Thiết Diễm không có phát hiện, thân thể không khỏe khiến hẩn cực kỳ hư nhược rồi, ý thức hẩn gần như đã mơ hồ, hẩn cố nén cảm giác khó chịu, trong lòng chỉ là nghĩ không muốn để nàng lo lắng.

Thiết Diễm tìm kiếm bàn tay của Mị đặt trên giường, trong bụng có chút áy náy, hẩn cũng không muốn như vậy, nhưng... Nhìn một chút đồ ăn trên khay,mâm do nàng sáng sớm rời giường thay hẩn đi chuẩn bị, mà rõ ràng nàng lại là người không thích dậy sớm.

Mị quay lại cầm tay hắn, không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, chỉ nói, “Tỷ tỷ bọn họ là đến xem chàng.”

Thiết Diễm mỉm cười, hướng Triệu Lang cùng Yến vương ngồi ở bên cửa sổ gạt đầu, cung kính nói, “Thần tạ ơn Hoàng thượng quan tâm, tạ ơn Yến Vương điện hạ quan tâm.”

“Tướng quân không cần phải khách khí...” Triệu Lang còn chưa có nói xong, chỉ thấy Thiết Diễm sắc mặt đột nhiên chuyển biến, một tay để lên ngực, gấp gáp thở.

“Diễm...” Mị thấy hắn cực lực ăn năn, trong lòng không đành lòng, “Muốn phun liền phun đi, nôn ọe vốn là như thế, không nên nhịn.”

Thiết Diễm khẽ lắc đầu, lại cuối cùng vẫn không chịu nổi, nghiêng thân ới ra, cả người phục ở trên đùi Mị.

Yến vương thấy vậy có chút giật mình, này, cũng quá quá khoa trương đi, mấy lao dịch trong phủ nàng, cho tới bây giờ cũng không gặp ai vất vả như Thiết Diễm a.

Mị chỉ là vỗ về lưng hắn, đợi được hắn đuối sức phục ở trên đùi nàng mà thở, lúc này mới đem hắn đỡ lên, tiếp nhận nước do Cốc Tay đưa sang để hắn súc miệng.

Thiết Diễm vô lực đem cái trán để tại đầu vai của Mị, cúi đầu thì thậm chí có mị mới có thể nghe rõ, “Mị, không có việc gì, ta nghỉ ngơi một chút là tốt.”

“Ân.” Biết hắn cứng đầu, Mị cũng không nói nhiều, chỉ là vỗ về hắn, một lần lại một lần.

Nhìn hai người đối diện, Triệu Lang nhẹ nhàng đứng lên, “Hoàng di, hai người kia, sợ là không muốn có người thứ ba chen vào đâu.”

Khi nói chuyện, nàng liền nghĩ tới Lăng Oanh bên người Mai Thư Nhã, cái...kia nam nhân kia ánh mắt nhìn Mị đồng dạng là loại dây dưa đau khổ a! Không biết muội muội phải như thế nào xử lý a? Nàng sẽ không phải là mắc kẹt chứ?

Trăng treo trên ngọn cây, lại là một đêm khuya.

Mị một mình một người ngồi ở bàn đá trong viện, nàng đã ở cùng Thiết Diễm, cho đến khi hắn ngủ, mới tới trong viện, uống rượu một mình, nghĩ như thế nào mới có thể đem thân thể Thiết Diễm dưỡng hảo, đây thật là một vấn đề nan giải.

Cho đến khi trước mặt một người ngồi xuống, lúc này nàng mới cảnh giác ngẩng đầu, nàng cứ nhiên suy nghĩ đến quá mức nhập thần, không có chú ý, người ngồi đối diện đúng là Mai Thư Nhã.

“Như thế nào lại một người uống rượu?” Mai Thư Nhã nâng tay, lấy bầu rượu, tay vừa chuyển, liền lấy ra một cái chén bạch ngọc trong suốt từ trong áo ra, “Có muốn tâm sự không?”

Mị nhìn hắn trực tiếp rót một chén, nhấp một ngụm, nhìn đôi mắt phượng hẹp dài của hắn nâng lên, cực kỳ giống như một con mèo, nàng không khỏi cười ra tiếng, hắn lại nhấp một ngụm, thật sự bộ dạng cùng chính mình rất giống đi, nếu không phải kiếp trước tất cả nàng đều nhớ rõ, nàng sẽ tuyệt đối tin tưởng hắn là phụ thân của mình, dù sao, hắn cùng nàng cũng là giống nhau như vậy.

Bất quá, nàng sẽ không để ý nhiều như vậy, mặc dù cho tới bây giờ hắn mới nhận thức nàng là nữ nhi của hắn, nàng cũng sẽ không truy cứu.

“Ném thử cái này.” Mị tránh né vấn đề hắn hỏi, đem thức ăn trước mặt đẩy tới trước mặt hắn, đưa qua chiếc đĩa.

“Lo lắng tướng quân phụ quân của con sao?” Mai Thư Nhã cũng không khách khí mà ăn, lại cũng không có buông tha nàng, “Chuyên hắn có bầu đúng không?”

“Ân.” Mị chậm rãi uống cạn rượu trong chén, lại châm tiếp một chén.

“Minh Phong đánh một chưởng sợ là động thai khí của hắn, mới có thể nôn ọe như thế.” Mai Thư Nhã uống rượu, thần nhiên nói, “Độc dược kia còn ảnh hưởng tới hắn nữa. Nếu là không muốn hắn như thế, con nấu vài liều thuốc cho hắn ngủ là tốt rồi.”

“Thân thể của hắn đối kháng thuốc, lượng thuốc quá lớn, sẽ bị thương cực nặng, sau này còn khổ hơn.” Mị rót cực thở dài, lầm bầm nói. Hắn nói đều là tình hình thực tế, lại cũng đều là việc nàng khó giải quyết nhất.

“Kia, cũng chỉ có thể dựa vào chính hắn.” Mai Thư Hùng rất có hứng thú, nha đầu kia thức ăn làm thật sự là không tệ, cái miệng của hắn sau này sợ là càng muốn ăn không ngừng a.

Mị trầm mặc, uống một hơi cạn sạch rượu, đúng vậy, chỉ có thể dựa vào chính hắn, nàng biết, nàng cũng tin tưởng, lấy ý chí của hắn, hắn là có thể chống đỡ được thôi.

Nhưng nhìn hắn khổ cực cùng gượng gạo bản thân như vậy, cố gắng ăn tất cả thực vật, uống xong tất cả chén thuốc, càng khiến nàng đau lòng hơn.

Trước kia là sợ hắn khẩu vị không tốt, luôn tận khả năng chuẩn bị các loại thức ăn nhỏ để ăn cho hắn, hy vọng hắn ăn nhiều một chút; hiện tại, nàng đã có thể đo lường được khẩu vị của hắn, đã có thể chuẩn bị lượng thức ăn vừa phải, chỉ là sợ hắn vì không muốn cô phụ tâm tư nàng, lại khổ cực đều phải ăn sạch, cái nam nhân ngốc kia a!

“Người thương nam nhân kia như vậy , có thể hay không rất kỳ quái.” Mai Thư Nhã âm thanh bình thường, nghe không ra đầu mối.

“Nơi nào kỳ quái?” Mị liếc hẩn một cái, hẩn hỏi cái dạng vấn đề này mới kỳ quái a.

“Nam nhân bất quá chỉ dùng để nói dối tông đường mà thôi, không phải sao?” Mai Thư Nhã cầm chén bạch ngọc, ánh mắt có chút mộng lung.

Mị không biết hẩn nghĩ tới điều gì, bất quá hẩn nói cứ như... Chẳng lẽ hẩn trước kia...

“Nam nhân của ta là người ta yêu cùng sùng nhất, huống chi, cha cảm giác được nói dối tông đường hữu dụng với hài nhi sao?”

“Ha hã, trái lại, cha quên mất con đã ở rề.” Mai Thư Nhã nhẹ nhàng mà cười, nhưng sâu bi vẫn tràn ngập quanh hẩn , “Con không sợ có lỗi với tổ tông, cũng không muốn nhận tổ quy tông?”

“Ta từ khi sinh ra đã tự làm chủ cuộc đời mình, tổ tông cũng không liên quan nữa rồi.” Mị không muốn nói quá nhiều, nhìn bộ dáng của hẩn không biết đang nghĩ cái gì, nàng thật không quá thích bộ dáng hẩn tinh thần sa sút như vậy , vẫn là bộ dáng của yêu nghiệt tương đối thích hợp với hẩn hơn.

Huống chi, tổ tông tựa hồ không có gì ảnh hưởng gì tới nàng, không phải đều chết hết rồi đi đâu thai rồi sao, nàng tại sao phải nhận chứ?

“Ta từ khi sinh ra đã tự làm chủ cuộc đời mình... Ta làm chủ...” Mai Thư Hùng có chút sợ sệt.

“Hai ngày sau cha cùng ta quay về kinh đi, đi gặp Lạc Lạc.” Mị nói sang chuyện khác, nàng thật không muốn đụng vào vết thương lòng của nam nhân này.

“A... Tốt!”

“Nói đến Lạc Lạc...” Mị thấy hẩn vẫn đang có chút phiền muộn, liền bắt đầu chậm rãi nói về Lạc Lạc , vừa nói buông lỏng mị, khóe mắt ôn nhu cùng vui vẻ tràn miên, giọng điệu nàng càng ngày càng ôn nhu, hấp dẫn Mai Thư Nhã chú ý, nghe nàng tự thuật, nhìn vẻ mặt nàng thỏa mãn kiêu ngạo , hẩn ở trong lòng hỏi chính mình, hẩn, có phải hay không đã bỏ lỡ rất nhiều điều...

Hai ngày này, ban ngày Mị cùng Thiết Diễm, cùng hẩn ăn cơm, cùng hẩn giải buồn, khi thì cùng hẩn tản bộ; ban đêm, nàng cũng không lại ngồi một mình, nàng sẽ làm vài món nhắm, chờ Mai Thư Nhã đến đây đối ẩm.

Nam nhân có thể làm cho nàng lo lắng mà xuống bếp, hẩn là người thứ ba, hai người kia tự nhiên là phu quân của nàng cùng nhi tử bảo bối .

Qua một đêm, Mai Thư Nhã đang đối ẩm nhân nhạ nói một câu, “Tâm tư đồ nhi của cha, hẩn là con hiểu?”

“Thì sao?” Mị cũng nhân nhạ đáp, nàng không thêm đề ý tâm tư người khác , trong lòng của nàng không có chỗ cho nam nhân nào khác.

“Không có gì, chỉ là, không nên gây tổn thương hẩn nữa, hẩn cũng là người có số khổ thôi.” Mai Thư Nhã tựa hồ hiểu được nàng rất cố chấp, hẩn không bắt buộc nàng đón nhận, chỉ hy vọng nàng có thể khuyên hẩn một chút, không nên gây tổn thương cho đồ đệ của hẩn nữa.

Mị trầm mặc, nàng kia phải như thế nào, nếu không có chút hi vọng nào, không bằng hung hăng cự tuyệt, cho hẩn rút lui, nhưng... Aiz! ... Nàng thờ dài nói, “Ta sẽ cố gắng.”

Chuyện như vậy, nàng cũng không dám cam đoan...

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

Hoàng thượng chiến thắng quay về kinh, thanh thế tất nhiên có chút đồ sộ, dọc đường dân chúng tràn ra khắp các đường hẻm mà hoan nghênh.

Nhưng Triệu Lang đang ngồi trong long xa lại vô cùng nhớ chiếc xe ngựa nhỏ nhắn kia a.

Nhớ tới lúc lên đường, Mị nói sẽ mang theo Thiết Diễm cùng thầy trò Mai Thư Nhã từ từ theo sau, nàng không thể đi theo hướng của đại quân mà phải chọn con đường ít gồ ghề hơn, sợ Thiết Diễm chịu không được xóc nảy trên đường.

Nàng cũng biết Mị yêu phu quân đến nghiện, mà bộ dáng thâm trầm của Thiết Diễm nàng cũng gặp qua, thật sự không được tốt lắm; lại nhìn thập bát kỳ đi theo bên cạnh long xa, nàng trong lòng vẫn là có chút cảm khái(bùi ngùi), bởi vì lo lắng cho an nguy của mình, Mị đã để thập bát kỳ hộ tống mình dọc đường, còn nàng thì nói là bên cạnh mình có Diễm Ảnh cùng ám vệ, vậy là đủ rồi.

Aiz, Mị đi chậm như vậy, mà nàng lại cũng không biết Mị đi đường nào, không có nàng làm bạn thật đúng là nhàm chán a!

Trên đường, một chiếc xe ngựa chậm rãi mà đi, xe ngựa bề ngoài mặc dù đơn giản, nhưng vừa nhìn liền biết là xe ngựa của nhà giàu, không phải loại bình thường

Người lái xe đúng là Cốc Đông, cùng cười kị mã đi theo, là Cốc Nam, Cốc Tây cùng Cốc Bắc.

Trong xe ngựa rộng rãi, Mị ngồi dựa vào tấm đệm mềm mại, nằm trong lòng là Thiết Diễm mơ màng ngủ say. Ở giữa là một cái bàn, bên trên là đồ ăn vặt cùng các loại trái cây rực rỡ muôn màu.

Mai Thư Nhã dựa vào đệm, vừa thong thả ăn đồ ăn vặt, vừa đánh giá chiếc xe ngựa, trong xe còn có một giá sách, trong lòng không khỏi kêu lên, người này thật đúng là biết hưởng thụ, trong xe có sách, có bàn cờ, vừa có thức ăn lại còn cả thức uống.

Bên trong xe ngựa này không giống các xe ngựa khác, cửa vào trong xe cũng đã được thay bằng cửa gỗ có thể chắn gió, bên trong bày đệm chăn đủ loại dày mỏng, xung quanh đều đặt đệm ngồi, ở giữa lại còn có một cái bàn ăn lớn.

Phía dưới xe ngựa có thiết kế kiên cố, lại bỏ thêm một cái hỏa lò, mặc dù xe ngựa có xóc nảy cũng sẽ không rót than ra ngoài, bên trong xe lúc nào cũng ấm áp thoải mái, không có một chút gió lạnh nào có thể xâm nhập.

Chỉ là loại sách này, Mai Thư Nhã thật không hứng thú, trả lại vào chỗ cũ của giá sách, hần nhìn sơ qua một lần, aiz, đều là binh thư mưu lược, hần không có có hứng thú. Nhìn nhìn lại đồ đệ Lăng Oanh bên người, đôi mắt nhìn chăm chú Mị ngồi đối diện đến gần người, không khỏi thờ dài, lại là một người si tình a.

Mị nhìn Mai Thư Nhã đang chán chường nhìn giá sách, thăm dò nhìn mặt hần, cũng không muốn làm phiền hần, trong lòng là Thiết Diễm toàn thân vô lực vừa nôn mửa cháo gà mới ăn xong đang ngủ say.

Như vậy cũng tốt, nàng vốn lo lắng xe ngựa xóc nảy sẽ làm tăng thêm bệnh trạng nôn ọe của hần, thân thể hần dựa vào trong lòng của nàng cũng là gầy đi không ít, bụng cũng đã to lên, hần cũng đã mang thai ba tháng, tuy nói là bởi vì bị một chương của Minh Phong làm động thai khí, mới có thể nôn ọe, nhưng bị nặng như vậy thật làm nàng lo lắng.

Đứa con sắp chào đời này không nhu thuận như Lạc Lạc, khiến Thiết Diễm chật vật như thế, nếu là nữ nhi, nhất định phải bồi dưỡng thật tốt một phen, Mị oán hận nghĩ, nếu nàng không phải là một nữ nhân tài ba xuất chúng sau này, làm sao chưa ra đời đã âm ỉ hờn oán như vậy? Nếu là người tài ba, cũng không thể lãng phí, nàng nhất định sẽ hào hào mà đem nàng “khó luyện” thành tài.

Rốt cục, sau khi Mai Thư Nhã nhìn hết tựa sách trên giá xong, dần dần bắt đầu cảm giác được nhàm chán, hần chán chường nằm dài trên bàn. Bộ dáng phong tình vạn chủng kia, khiến Mị cảm giác có chút quái dị, dù sao khuôn mặt kia cùng mình quá mức giống nhau, khiến nàng thật nhìn không quen lắm.

“Nhàm chán như vậy, đánh cờ đi.” Mị chỉ chỉ bàn cờ đặt trên kệ.

“Ta không biết.” Mai Thư Nhã mặt nhăn mày nhíu, chán ghét nói, tiện tay lấy một miếng điểm tâm, cắn một miếng nhỏ, tiếp theo mới lại cắn một miếng lớn.

Mị đã biết thói quen của hần, ăn cái gì cũng vậy, miếng đầu tiên luôn cắn nhỏ để nếm thử, nếu thích thì mới tiếp tục ăn.

“Vậy, để hài nhi dạy cho phụ thân chơi trò này rất đơn giản nha?” Mị đưa tay thay hần rót một chén trà, tay nghề điều khiển xe của Cốc Đông càng ngày càng tốt, bình ổn vững vàng.

“A, rất đơn giản sao?” Mặt Mai Thư Nhã sáng rực lên, hần chán ghét nhất là làm mấy chuyện phức tạp khó khăn nha.

“Ân, vô cùng đơn giản.” Mị ý bảo hần lấy ra bàn cờ vậy, trải ra xong, liền bắt đầu giảng cách chơi cờ ca rô, tất cả là do nàng trước kia nhìn mẹ chơi trên internet mà học lóm được vài chiêu.

“Cứ như vậy?” Mai Thư Nhã ngẩng đầu, có chút kinh ngạc hỏi lại, “Nam cái này cứ đặt vậy là thắng?”

“Đúng vậy, tùy tiện người muốn đặt như thế nào liền đặt như vậy, ngang cũng được, thẳng cũng được, xéo cũng được.” Mị nhường hần quân trắng đi trước.

Mai Thư Nhã hứng trí bùng bùng đi bước đầu tiên, hai người liền như vậy chơi tiếp, Lăng Oanh cũng xích lại gần một chút, hứng thú nhìn. (Giống một đại gia đình quá a :>)

“Dì? Tại sao có thể như vậy? Ta không phát hiện a.” Mai Thư Nhã ảo não ném cờ vào hộp, than thở nói, “Không được, chơi thêm ván nữa.” (Haha, bác này cũng có tính hiếu thắng của con nít này =))

“Hào!” Nhìn bộ dáng của phụ thân giận dữ như trẻ con, Mị cười vui vẻ, liền bồi hần chơi đùa vài ván nữa.

“Mị...” Thiết Diễm vốn vẫn ngủ ở trong lòng nàng tựa hồ bị đánh thức, mơ mơ màng màng gọi người đang ôm hần.

“Diễm” Mị bỏ xuống con cờ trong tay, cúi đầu kiểm tra Thiết Diễm trong lòng đang từ từ mở mắt ra, “Lại khó chịu sao?”

“Không, ta tốt lắm.” Thiết Diễm nắm tay Mị ngồi dậy, “Các người chơi cờ vậy?” Hắn nhìn cờ trên bàn, kinh ngạc hỏi, hắn chưa bao giờ từng thấy nàng chơi cờ bao giờ.

“Không phải, chúng ta chơi cờ năm quân(cờ ca rô đó)” Mai Thu Nhã xếp cờ vào trong hộp, thay Mị trả lời hắn, sau đó lại giục Mị, “Tiếp đi, tiếp đi.”

“Ác? Đó là cái gì?” Thiết Diễm khuyếch thân nhìn về phía mặt bàn, có chút tò mò, hắn chưa từng nghe qua cái gì là cờ năm quân.

“Chàng thích? Ta dạy cho chàng.” Mị diu hắn ngồi đằng hoàng, sửa lại đệm chân, chính mình liền ngồi xếp bằng tại một bên, có cái gì có thể giúp hắn quên cũng tốt.

“Hào.” Thiết Diễm cười, trong mắt có chờ mong, tình tứ nghe Mị giảng giải một lượt, liền cùng Mai Thu Nhã chơi thử.

Thiết Diễm dù sao cũng có đã từng chơi cờ vậy, sau một ván liền mò lấy bí quyết, qua vài ván, thua ít, thắng nhiều hơn, bộ dáng càng ngày càng buồn bực bộ của Mai Thu Nhã càng khiến Mị cùng Lăng Oanh không nhịn được cười.

Bên trong xe truyền ra tiếng cười, khiến cho Cốc Đông đang đánh xe cũng vui vẻ cười một tiếng, Cốc Tây cùng Cốc Bắc cũng bên nhìn nhau cười, hy vọng từ đây sẽ mãi mãi yên bình như vậy. Nơi dừng chân của đám người Mị không phải là dịch quán như Triệu Lang, mà là một khách điểm của Hồn Nguyên cung.

Đám người Mị ở một viện riêng, tất cả đồ bên trong phòng đều đầy đủ, tất cả đều cố gắng sắp xếp tốt nhất, chủ tử nhà mình khó có dịp đi thăm, tất nhiên bọn họ là phải chuẩn bị chu toàn.

Thiết Diễm uống thuốc bổ do nàng nấu mỗi ngày, bắt đầu cuộc sống hằng ngày bình thường, Cốc Đông cùng ám vệ từ som đã đi chuẩn bị, những khách điểm sẽ nghỉ ngơi dọc đường cũng đều kêu người bắt đầu chuẩn bị, để chờ khi chủ tử tới liền an tâm mà nghỉ ngơi.

Mà mỗi lần Mị cùng Mai Thu Nhã cùng nhau đi vào trong điểm thì đều sẽ khiến mọi người chú ý, trình độ hai người này giống nhau không thua gì sanh đôi, huống chi sự môn của Mai Thu Nhã võ công quá dị, khiến gương mặt của hắn tựa như chỉ có hai mươi tuổi, càng là giống nhau đến dị thường.

Lăng Oanh mỗi lần đối với việc như vậy đều sẽ thờ ơ, yên lặng đứng bên hai người đứng bên hai người như đóa hồng lạnh lùng buổi sớm.

Mà đương sự hai người cũng dường như không thấy có việc gì, cho dù bị người ta đánh giá.

Mai Thu Nhã cũng là vừa lòng mặt mày hơn hờ, nhiều năm như vậy, lần đầu tiên đi xa liền được sống tốt như vậy; chẳng những có mỹ vị món ngon, còn có giường cao gối mềm.

Ở trên xe, Thiết Diễm thường hay chơi cờ năm quân với Mai Thu Nhã, mỗi lần Mai Thu Nhã không thắng, liền ném con cờ không chịu chơi với Thiết Diễm, Mị sẽ lại cùng hắn đánh cờ.

Mị đánh cờ, cũng đơn giản là bởi vì rèn luyện suy nghĩ, trò chơi này, trước kia cha nàng cũng đã từng mời đệ nhất kỳ thủ tới, dốc lòng truyền thụ cho nàng.

Mà tâm tính của Mị lại rất tùy ý không thích bị bó buộc, hạ kỳ toàn là tùy theo ý mình, không hề có chiến lược gì, sư phụ dạy kỳ cho nàng cũng không cách nào bình luận được thuật đánh cờ của nàng, chỉ có thể nói câu “Tâm tính trẻ con nên mới như thế.”

Nhưng cùng với Thiết Diễm đánh cờ Mị cũng không thể quá mức tùy ý, nam nhân này làm mọi việc đều rất chăm chú, nếu là thuật đánh cờ của chính mình quá mức tùy ý, khiến hắn lo lắng mình đánh quá tệ sẽ không tốt.

Vì vậy, nàng liền cùng với Thiết Diễm đánh cờ, hạ xuống hạ xuống, trong lòng nàng liền kêu lên, quân cờ của hắn tha hồ mà tung hoành xâm nhập, đến khi sắp tàn cuộc mới lộ ra ý đồ, mỗi một quân cờ đều ẩn chứa binh pháp bày trận a.

Mị hạ kỳ lại chỉ là tùy tâm mà tới, tìm kiếm nhược điểm, sau đó đánh vào đó, dù trận pháp có chu toàn cỡ nào cũng sẽ có chỗ yếu.

Hai người đánh cờ, cũng có thua có thắng, chẳng phân biệt được cao thấp, Thiết Diễm lại biết Mị lo cho thân thể của hắn, không có đem hết toàn lực, mà thuật đánh cờ của nàng cũng là hắn chưa bao giờ từng gặp qua, vì vậy, hắn tựa như võ lâm cao thủ rốt cục lại tìm được một quyền bí tịch mà mình tha thiết ước mơ, mà nàng, nhạc sĩ lại như có được một quyền nhạc phổ đã sớm thất truyền, hắn cuối cùng cũng tìm được một người không giống người thường đối thủ.

Từ đó, mỗi lần ở trên xe, Thiết Diễm đều sẽ lôi kéo Mị cùng hắn đánh cờ, bộ dáng hứng thú của hắn, khiến Mai Thu Nhã thực lấy làm kỳ lạ, nam nhân trầm mặc ít nói kia, khi hắn đánh cờ thì y như nhập sa trường, đánh cờ thì y như gặp đại địch, có lúc thì lại vẫn mơ hồ lộ ra một cô sát khí a.

Nhìn nam nhân này đem bàn cờ tướng thành hai quân đang đấu trận, Mai Thu Nhã âm thầm lắc đầu, nam nhân bề ngoài hùng hực anh phi như vậy thực hiếm thấy, tuy nói hôm nay sắc mặt có tái nhợt chút, nhưng địch nhân nào gặp khí thế áp đảo kia, làm sao có thể đem hắn cùng các tiểu nam nhân yếu ớt khác so sánh được.

Nhưng nhìn Mị ngồi ở bên cạnh hắn, thấy hắn nhíu mi trầm tư, liền đưa qua một chút điểm tâm, hoặc là một chén thuốc trà, khiến hắn tại lúc bất tri bất giác (không có ý thức) kia ăn, ánh mắt êm dịu của nàng, khiến Lăng Oanh một bên không thể rời mắt.

Hắn kỳ thật cũng là dị thường mâu thuẫn, nàng hấp dẫn hắn ở tình yêu của nàng đối với nam nhân kia, tình yêu của nàng khiến hắn đau lòng, hắn cũng muốn tình yêu của nàng chỉ dành cho hắn; hắn đến tốt cùng muốn như thế nào cho phải?

Ánh mắt phức tạp của hắn, Mị không phải không có cảm giác, nhưng hôm nay nàng nếu nói cái gì cũng đều sẽ không hợp, vì vậy, lựa chọn phớt lờ, hiện tại, còn không phải thời cơ a!

Lăng Oang quái dị như vậy, coi như Thiết Diễm có ngốc, cũng không có khả năng phát hiện không được, mà nhiệt tình đánh cờ của hắn, cũng tùy thời dần dần mất đi, bệnh trạng nôn ọe vốn đã chuyển biến tốt đẹp, dĩ nhiên trở nên thường xuyên hơn.

Thiết Diễm thay đổi lại làm cho Mị lại lần nữa lòng tràn đầy sầu lo, cách kinh thành càng ngày càng gần, nhưng Thiết Diễm lại bởi vì nôn ọe mà vô lực ăn cơm, càng ngày càng suy yếu.

Hắn là làm sao vậy? Đến khi đặt chân vào khách điểm, Mị liền ngồi một mình trong viện tĩnh tế tự đánh giá, nàng thay hắn bắt mạch, trừ thân thể hư nhược, thì tâm thần của hắn không được tốt lắm, đây là mạch tượng do ưu tư quá nặng. Hắn đang lo lắng cái gì?

Đột nhiên, Mị đặt ly rượu xuống, đứng dậy đi vào trong phòng.

Cũng lúc đó, Thiết Diễm tỉnh, đang cố gắng muốn ngồi dậy, Mị bước nhanh tiến lên, giúp hắn đứng lên.

“Làm sao vậy?” Mị nhẹ giọng hỏi, tĩnh tế dò xét mặt mày hắn, hắn trước đây dù có khổ cực đến mấy cũng có thể ngăn chặn cơn ói, cố gắng ăn cơm, hôm nay, chuyện gì khiến hắn tâm thần đại loạn?

“Mị, ” Thiết Diễm không biết vì sao không ngủ yên, trong lòng hoảng hốt, tĩnh lại không thấy nàng tại trong phòng, lúc này mới nghĩ muốn đứng dậy tìm nàng, “Như thế nào còn không ngủ?”

Hắn không biết muốn như thế nào mở miệng hỏi nàng, hắn còn nhớ rõ ban đầu trên đại điện, nàng sống lưng thẳng tắp, ngẩng cao đầu, nói với hắn cả đời chỉ cùng hắn một đời, nhớ kỹ đêm thành thân đó, bóng đêm yên lặng vẫn không che được vẻ tươi cười sang rõ trên mặt nàng; hắn nhớ kỹ mỗi lần hoan ái, nàng đều ghé vào lỗ tai hắn mềm mại đáng yêu gọi tên của hắn.

Nàng từ lâu đã ở trong lòng hắn, hắn bắt đầu không xác định, bắt đầu lo lắng, lo lắng nàng cuối cùng sẽ không còn yêu nam nhân đã sớm không còn trẻ như hắn nữa, lo lắng nàng vẫn thích những nam nhân mềm mại đáng yêu hơn hắn.

Hắn...

“Diễm? Diễm?” Mị thấy hắn cái gì cũng không nói, chỉ là ngơ ngác nhìn nàng sững sờ như vậy, vẻ mặt dĩ nhiên có chút đau khổ, hắn rút cuộc làm sao vậy?

“Mị...” Chỉ khi nhẹ giọng gọi nàng như vậy, trong lòng vẫn còn vương vấn cảm giác hoảng hốt khi vừa tĩnh lại không gặp nàng, Thiết Diễm phát hiện nước mắt chính mình dĩ nhiên không chế không được, hai dòng lệ chậm rãi chảy xuống, nhất thời khiến Mị khiếp sợ...

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67

“Diễm, “ Thấy hắn rơi lệ, Mị vội vàng khuynh người trước mặt hắn, cũng đồng thời đưa tay lau đi nước mắt của hắn, “Làm sao vậy? Gặp ác mộng sao?”

Thiết Diễm không nói, để mặt tựa vào đầu vai nàng, cố gắng hít sâu, bình ổn chính mình.

Mị cũng không biết hắn là làm sao vậy, chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ về mái tóc đen của hắn, suy nghĩ một chút, chậm rãi nói, “Diễm, có cái gì không thể nói với ta sao?” Nàng dừng một chút, lại nói tiếp, “Ta thật sự đoán không ra chàng đang phiền não cái gì, không biết chàng đang lo lắng cái gì, nhưng, ta lo lắng cho chàng lắm, ta...” Nàng ôm cánh tay đang buộc chặt của hắn, cũng không biết phải như thế nào nói ra nỗi lòng của bản thân.

Nếu như không thể thật sự bạch đầu giai lão cùng hắn, nàng cũng muốn thời gian bên nhau, hắn tin tưởng chính mình.

Nàng từng cho rằng mình vô công cái thế không cần sợ bất cứ thứ gì, nhưng nàng phát hiện, nàng vẫn còn biết sợ, những chuyện liên quan tới hắn, nàng đều sẽ sợ, sợ đến nỗi không dám nghĩ, nếu mất đi hắn, nàng phải như thế nào mà sống...

Thiết Diễm đưa tay ôm nàng, nàng nói như vậy khiến hắn cảm giác tâm an, nàng vẫn luôn quan tâm hắn, không phải sao?

Kỳ thật hắn biết, biết nàng lo lắng cho hắn nhiều bao nhiêu, tất cả lòng của nàng cơ hồ đều đặt trên người hắn, bởi vì hắn thường hay nôn ọe, nên lại khiến nàng lo lắng không thôi.

Vốn đường quay về kinh chỉ cần đi một tháng, mà bởi vì cố kỵ hấn, còn là thường xuyên không cách nào đúng hạn chạy tới khách sạn kế tiếp là vì mới giữa trưa Mị liền bảo dừng xe để hấn nghỉ ngơi. Kết quả, gần hai tháng, bọn họ mới sắp tới Kinh thành.

Mà bụng của hấn lúc đầu còn nhỏ, hôm nay đã lớn hơn gấp vài lần, nếu là một bào thai, thì bụng của hấn so với bình thường lớn hơn rất nhiều, Mai Thu Nhã từng nghĩ có lẽ là hấn sẽ sinh đôi. (Vâng, sinh đôi :>)

Chỉ có nàng, nàng lo lắng thân thể của hấn không thể chịu đựng được.

Lăng Oanh cố gắng tiếp cận , nàng tựa hồ cũng không từng để ý, cũng không từng đáp lại, hơn phân nửa thời gian của nàng đều ở cùng hấn nói chuyện.

Nhưng hấn vẫn lo lắng, dù sao, nam nhân phong hoa tuyệt đại giống như Lăng Oanh như vậy , lại có mấy nữ nhân có thể cự tuyệt đây? Nếu cự tuyệt, lại có thể cự tuyệt bao lâu chứ?

Nàng có thể vẫn yêu hấn như vậy bao lâu chứ? Suy nghĩ miên man như vậy một hồi, cho đến khi bỗng thấy trên gương mặt ấm áp, gọi trở về suy nghĩ của hấn, lúc này hấn mới cảm giác được hai gò má chính mình ấm áp mà trơn ướt, hấn, cư nhiên lại rơi lệ sao? Hấn, cư nhiên không chút nào phát giác.

Nhìn Mị thay hấn lau đi nước mắt mị, nhìn trong mắt nàng tràn đầy nhu tình cùng lo lắng, Thiết Diễm nghiêng người, hôn môi nàng, thờ dài, vẫn là loại mềm mại ấm áp trong trí nhớ ; giống như qua khứ, hấn chỉ có như vậy mới có thể cảm giác được chính mình là có được nàng, nàng là thuộc về hấn.

“Diễm” Mị đỡ lấy Thiết Diễm, ngửa người ra sau, nhìn hấn chảy nước mắt mà hôn chính mình, môi của hấn khô nứt, hấn tại trên môi nàng mà thờ dài, đều khiến tâm nàng co quắp đến phát lạnh.

Vì sao phải như vậy hôn nàng, vì sao phải chảy nước mắt, thờ dài mà hôn nàng, vì... Mị thân thể chấn động, trong đầu hiện lên một cái ý niệm, chẳng lẽ là... Bởi vì... Lăng Oanh?

“Diễm” Mị đỡ lấy hấn, muốn lại lần nữa hôn Thiết Diễm, thấy rõ trong mắt của hấn bất an, thấy rõ hấn xấu hổ, thấy rõ hấn khát vọng, nàng thờ dài , lại lần nữa kêu một tiếng “Diễm.”

Mị buông lỏng tay đang ôm hấn, mặc hấn lại lần nữa hôn lên môi nàng, tay trượt xuống phía dưới, nâng lưng hấn, ổn định hơi thở không yên của hấn, hưởng thụ được cảm giác chủ động khó có của hấn.

Thiết Diễm mút môi Mị, thử thăm dò đưa đầu lưỡi vào, Mị phối hợp mở miệng, mặc hấn thăm dò đi vào, hấn có chút ngập ngừng dừng lại, lại thăm dò sâu thêm một chút, liền dừng lại, không biết phải như thế nào tiếp theo .

Mị quần quanh lưỡi hấn, càng gia tăng sự ngọt ngào của nụ hôn, nàng hình như đã lâu rồi không có hôn hấn như vậy a!

Thiết Diễm mềm nhũn tựa vào trên người Mị, ôm lấy tay Mị , bắt đầu có chút vụng về cời trang phục của thê chủ.

“Ngô... Diễm... Ngô...” Mị lùi lại một chút, nghĩ muốn ngăn cản động tác của Thiết Diễm , hấn hiện tại thân thể hư nhược, như thế nào có thể...

Nhưng, Thiết Diễm bướng bỉnh không chịu thối lui, lại lần nữa để môi lên môi của nàng, tay không có chút khí lực lại kiên định cời ra ngoại bào của nàng, mò mẫm tìm cách thoát dây lưng của nàng.

Hấn bướng bỉnh như vậy , khiến Mị nghĩ tới đêm đó động phòng , hấn bướng bỉnh muốn cùng nàng hoàn thành đêm động phòng hoa chúc, thật là một người bướng bỉnh, không đạt mục đích sẽ không bỏ qua.

Mặc hấn hôn, hơi thở của hấn quay chung quanh nàng, khiến thân thể của nàng cũng dần dần nóng lên, “Diễm... Không được... Thân thể của chàng...” Mị vỗ về mặt của hấn, hồ hấp dôn dập, đôi mắt van xin nhìn Thiết Diễm.

Thiết Diễm hạ xuống cảm giác hỏa thiêu trên mặt , cố gắng cời dây lưng của nàng, nhưng ngón tay vẫn vô lực cứng đờ không làm gì được, hấn giờ lên đôi mắt vẫn đang ướt át nhìn phía Mị.

Ánh mắt xin giúp đỡ của hấn khi Mị hoàn toàn rơi vào tay giặc , nàng thoát giày, nghiêng người trên giường, hạ màn.

Thiết Diễm lẳng lặng ngồi ở trong giường, đưa mắt nhìn tâm màn buông xuống đem nơi này cách biệt hoàn toàn với bên ngoài, bên trong chỉ có hai người, bờ môi hơi mở như kêu gọi, đôi mắt do vừa khóc nên còn hơi đỏ, tuần mỹ tuyệt luân, tất cả càng khiến Mị bị mê hoặc đến khó kìm chế.

“Mị...” Thiết Diễm nhìn Mị, cố gắng mỉm cười, bất an trong lòng khi Mị ôm hấn vào lòng, tất cả đều tiêu tán .

Nhẹ nhàng mà gát gao ôm lấy Thiết Diễm, Mị ôn nhu hôn hấn, Thiết Diễm bởi vì mang thai mà thân thể càng miễn cảm hơn trước vô lực để nàng hôn.

Cách lớp quần, Mị đụng chạm đến phần thân bồng bồng phần chân của hấn , “Mị...” Thiết Diễm bởi vì nàng đụng chạm mà run rẩy, hôn lên mặt của nàng.

Mị ôm thân thể nóng bỏng của hấn, một bên hôn, một bên rút đi quần áo hấn , một tay xoa cái bụng tròn xoe của hấn, Thiết Diễm đỏ mặt, thờ gấp gáp, khuôn mặt nóng hồng chôn vào hõm vai nàng.

“Đề chàng chịu khổ cực rồi .” Mị thương tiếc cúi người hôn cái bụng tròn tròn của hấn.

“Sẽ không, ta rất vui về mà.” Rất vui về vì có hài tử của nàng, rất vui về, vì nàng đã cho ta có được những hài tử đáng yêu như vậy.

“Đưa ngốc...” Mị cười quyến rũ, cúi đầu hàm trụ hạt đậu đỏ trước ngực hắn, nhẹ nhàng trêu chọc. (Á =)) *đỏ mặt*)

“Ngô...” Thiết Diễm lại bởi vì động tác của nàng mà khẽ ngẩng đầu lên, thân thể đổ hướng cánh tay của nàng, hắn cảm thấy một dòng khí nóng chạy loạn khắp người, trong nháy mắt, hắn đưa tay cầm tay còn lại của Mị đặt trên ngực mình, ý bảo nàng khiêu khích một khóa đậu đỏ khác, khi mang thai không ngờ thân thể hắn lại mẫn cảm như vậy a.

Thiết Diễm giờ phút này trừ ra cảm giác khó chịu mềm nhũn dựa vào nàng, cái gì cũng không làm được, chỉ có thể cùng phối hợp với môi lưỡi của nàng cùng đầu ngón tay có chút bá đạo trước ngực.

Cảm giác được hắn động tình, cảm giác được hắn cho dù đã ý thức hôn mê, vẫn bướng bỉnh ôm cánh tay của nàng, trong cơ thể Mị trừ ra khoái cảm vô tận, liền dâng lên thương tiếc thật sâu.

Nhẹ nhàng kéo Thiết Diễm vào trong lòng, khiến hắn nằm nghiêng ở trên giường, sau đó kéo qua đệm chăn lót dưới hạ thân hắn, nàng không muốn đụng vào bụng của hắn, sau đó liền nhẹ nhàng xả hết y phục của mình.

Mị trèo lên trên người Thiết Diễm, cúi đầu thở hổn hển mà hôn hắn, từ cánh môi mềm đến hai đầu sưng đỏ phập phồng trước ngực, trong đầu nhớ đến biểu tình mời gọi của hắn với nàng, không khỏi càng chìm sâu vào tình dục, mút, cắn đến nơi đỏ đến sưng đỏ.

Thiết Diễm thở gấp, đứt quãng khẩn cầu nàng, “Không nên... Mị... Nơi đó... Không... Ân...” Âm thanh cầu xin liền im bặt khi Mị chuyển sang khóa đậu đỏ khác.

Mị một tay dao động trên cái lưng mẫn cảm của hắn, khẽ vuốt, trước sau công kích khiến Thiết Diễm thống khổ, đôi mắt lại dần ngấn nước.

Đến khi Mị thẳng người lên, ngồi xuống thì Thiết Diễm bỗng dưng run rẩy kịch liệt, tứ chi cũng có chút co quắp, thút thít mà rên khóc. (Ai biểu anh “mời” chị =))

Mị khuyên thân nhìn Diễm kích động đến sắp ngất, nhìn xuống ý muốn tiếp tục làm, cúi người sát tai hắn, nói nhỏ, “Diễm sợ cái gì?” Phải sử dụng phương thức quen thuộc, thanh âm quen thuộc ép hỏi hắn, khiến Mị trong lòng có một chút cay đắng.

Nàng cũng không muốn dùng thủ đoạn như vậy buộc hắn nói ra, nhưng càng lo lắng cho tính tình ngang bướng của hắn, nàng đành phải dùng thôi a.

“Sợ nàng... Không... yêu... ta... nữa..., hảo... sợ... a...” Cùng với giọng nói nghẹn ngào của hắn, nước mắt lại lần nữa lăn xuống.

“Diễm, không khóc,” Mị vội vàng lau nước mắt của hắn, “Sẽ không đâu, ta như thế nào sẽ không thích chàng, trừ Diễm ra, ai ta cũng không thích.”

“Thật sự?” Thiết Diễm ánh mắt mơ hồ không rõ nhìn nàng, bướng bỉnh như trẻ con mà hỏi, “Kia... Lãng oanh thì sao? Hắn... đẹp... như vậy... lại còn... Aaa...”

Tiếng chất vấn của Thiết Diễm biến mất, Mị khiêu khích được điểm mẫn cảm của hắn, nàng lại muốn rồi. Nhưng động tác lại rất ôn nhu, sợ sẽ làm bị thương đến hắn cùng đứa con.

Nhìn khuôn mặt thon gầy tuấn tú tái nhợt nhiễm đỏ ửng, trong lòng Mị lại bắt đầu khởi động ham muốn, đứa ngốc này, ghen cũng ngốc như vậy, chỉ biết làm khổ chính mình, cứ để ở trong lòng, liền ngay cả thân thể của mình cũng không quan tâm, chỉ biết dùng loại phương pháp ngốc nghếch kia dày vò bản thân.

Thiết Diễm cảm giác được thân mình chính mình phảng phất như muốn bốc cháy, huyết dịch cũng sôi trào, hỏa diễm trong cơ thể hình như muốn hắn bị đốt thành tro, chất chùng cùng với khoái cảm tăng vọt, ý thức hắn dần dần mờ hồ, nhưng bên tai vẫn còn văng vẳng câu vừa rồi của Mị, “Trừ Diễm ra, ai ta cũng không thích.”

Cảm giác ngọt ngào thâm nhập nội tâm, khiến hắn càng thêm kích động, càng thêm mẫn cảm, càng thêm không cách nào tự kiềm chế, trong đầu trừ những lời này của nàng thì chỉ còn tình dục...

Đến khi tất cả kết thúc thì, Thiết Diễm đã sớm ý thức lẫn lộn, mơ mơ màng màng cố gắng xích tới gần hơi thở đã sớm quen thuộc kia, bên tai nghe thấy lời nói mềm nhẹ của nàng, “Đưa ngốc, tin ta được không? Diễm là phu quân duy nhất của ta, người yêu duy nhất, sẽ không có Diễm thứ hai đâu, ta chỉ muốn cùng Diễm, sống đến đầu bạc giai lão.”

“Ân.” Hắn mơ mơ hồ hồ đáp lời, trong lòng thả lỏng, chỉ cảm thấy buồn ngủ nặng nề, lắm lắm nói, “Hảo, sống đến đầu bạc giai lão.” Lập tức liền tiến vào mộng đẹp. Ngày hôm sau, Mị tại ánh mắt chế nhạo của Mai Thư Nhã ôm Thiết Diễm còn ngủ gật lên xe ngựa, để hắn an an ổn ổn ngủ ở bên cạnh chính mình, sau đó dặn dò Cốc Đồng đi chậm một chút.

Mà chính Mị cũng dựa vào vách tường xe, nhắm mắt dưỡng thần. Tối hôm qua cùng hắn ngủ muộn, cũng không thấy hắn có bệnh trạng nôn ọe nữa, vẫn còn ngủ thật sự an ổn, xem ra là tâm bệnh mà thành.

Giống như bình thường, Mị theo thường lệ làm lơ ánh mắt của Lãng Oanh, về mặt như thường, nhưng trong tâm lại có chút phiền não, hắn không có nói cái gì, nàng cũng không thể làm gì a. Nam nhân kia rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì a?

Liên im lặng một hồi, Mị bị Thiết Diễm bên người kinh động, thấy hân từ từ mờ mắt ra, hân nhìn Mị, mặt có chút đỏ, nhẹ giọng hỏi, “Mị, có... gì ăn không?”

Mị vừa nghe đến lời của hân, nhãn tình sáng lên, “Chàng đói bụng?”

“Ân.” Thiết Diễm gật đầu, không biết vì sao, vừa tỉnh, dĩ nhiên liền cảm giác được bụng đói khó nhịn, mấy tháng qua, đây vẫn là lần đầu tiên cảm giác được con đói a.

“Có, có đây.” Mị vội vàng đỡ hân ngồi dậy, từ trong tủ lấy ra thức ăn, dọn xong thức ăn, liền lấy ra vài cái chén.

Thiết Diễm vẫn thật là đói bụng, cầm lấy chiếc đĩa liền bắt đầu ăn, Mị thấy hân khẩu vị tốt như vậy, ý cười trong mắt nồng đậm, đổ ra một chén cháo gà, hai tay cùng cầm, vận hành nội lực, chỉ chớp lát sau chén cháo liền nóng hổi hổi. (Võ công cao chỉ dùng để... hâm cháo ==)

Nhìn hân ăn sạch tất cả thức ăn, uống hết canh, cuối cùng, tựa vào trên vách xe, ánh mắt khép hờ, tựa hồ lại mệt rồi, Mị lắc đầu thờ dài, đỡ hân nằm xuống. Một lát sau, hân liền hô hấp trầm ổn mà ngủ thiếp đi.

Tự ngày hôm đó, khẩu vị của Thiết Diễm dị thường tốt, cho dù là cái gì đều sẽ ăn hết, nhưng sau đó liền ngủ say đến kỳ lạ.

Cho đến ba ngày sau, hân sau khi ăn no rồi, ngồi ở bên trong xe cùng Mị nói chuyện phiếm, mỗi lần thấy hân vẻ mặt hoảng hốt nhìn hướng Lăng Oanh, Mị sẽ chủ động ôm hân, kéo lại thần trí của hân, khiến hân không có thời gian suy nghĩ miên man.

Liên lại đi như vậy nửa tháng, xe ngựa rốt cục đã vào thành, nhìn ngã tư đường và đường cái hai bên phồn hoa, hai người rốt cục cũng có cảm giác về đến nhà.

Khi xe ngựa chậm rãi chạy nhanh đến gần Thiết phủ, một tiếng la tinh tế ôn nhu truyền đến, “Nương... Phụ thân...”

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68

“Là Lạc Lạc.” Thiết Diễm kích động cầm tay Mị, đưa tay vén lên màn xe, nghĩ muốn ra ngoài xem thử, bộ dáng run rẩy kia hù dọa Mị vội vàng dịu hân ngồi xuống.

“Chàng ngồi đằng hoàng đi, ta đi xem một chút.” Mị vừa nói, vừa đi ra khỏi xe, thật xa liền nhìn thấy một tiểu bóng dáng xiêu xiêu vẹo vẹo hấp tấp chạy tới.

Mị trong lòng vừa nhảy lên một cái, liền phi thân lên, rơi tại bên tiểu bóng dáng cách đó không xa, ngồi xổm xuống, giang hai tay ôm bóng dáng kia, trực tiếp để tiểu oa nhi kia dựa vào mình.

Tiểu oa nhi Lạc Lạc nhào tới trong lòng nàng, lập tức ôm Mị lên tiếng khóc lớn, vừa khóc vừa nói, “Nương hừ lắm... Ô ô... Không được bỏ rơi Lạc Lạc... Ô ô... Lạc Lạc rất nhớ nương...”

Bộ dáng ủy khuất của hân khiến trong lòng Mị phát lạnh, nàng dùng sức ôm hân, nâng lên khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn, “Nương không phải không cần Lạc Lạc, nương cũng rất nhớ Lạc Lạc, Lạc Lạc đừng khóc có được hay không? Nương thương Lạc Lạc lắm.”

Lạc Lạc khóc thút thít đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong lòng Mị, đem nước mắt nước mũi đều cọ tại y phục của nàng, bàn tay nhỏ bé nắm vạt áo Mị, nghẹn ngào nói, “Lạc Lạc cũng muốn phụ thân...”

“Nương mang người đi tìm phụ thân được không?” Mị đẩy hân ra, cọ cọ cái mũi nhỏ của hân.

“Hào.” Lạc Lạc nở nụ cười, cánh tay nhỏ bé vòng qua cổ Mị.

Mị ôm lấy tiểu thân thể của hân, bảo theo An thúc đi về trước, sau đó xoay người, tung người trở về bên xe ngựa, hạ thấp người tiến vào trong xe, đem Lạc Lạc đặt ở bên người Thiết Diễm.

“Phụ thân.” Lạc Lạc ngã vào trong lòng Thiết Diễm, tại trong lòng hân giống như một con chó nhỏ mà cọ cọ, “Phụ thân xấu lắm... Ô ô... Cả người cũng không cần Lạc Lạc... Ô ô... Lạc Lạc nhớ phụ thân lắm...”

Mị mỉm cười, tiểu gia hỏa này, liền ngay cả lời kịch cũng không thay đổi, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt rùng rùng của hân, tựa hồ gầy đi một chút, cái miệng nhỏ nhắn của hân cũng đã bị thức ăn của nàng dưỡng đến nếu không phải thức ăn do nàng nấu liền không chịu ăn, trước kia vốn đã ăn ít, bây giờ còn kén ăn, về nhà phải hảo hảo bồi dưỡng phụ tử hai người a.

Nhìn Thiết Diễm ôm Lạc Lạc, trong mắt ngấn lệ, nàng không khỏi thở dài; nhìn bộ dáng hần dè dặt ôm lạc lạc, tuyệt không để ý tiểu nhân nhi kia tại trên người hần xoa nước mắt nước mũi; rõ ràng thương hải tẩu như vậy, nhưng lại cái gì cũng không nói được.

Thiết Diễm chỉ là ôm tiểu thân thể mềm nhũn của nhi tử, gương mặt ôn nhu cọ cọ vào đỉnh đầu nhi tử, trong lòng vô cùng mềm mại, vô hạn thỏa mãn.

Thấy Lạc Lạc tiểu gia hỏa này càng cọ càng hăng say, Mị lập tức ôm lấy hần, “Đừng ép sát người phụ thân quá.”

Lạc Lạc lúc này mới nhìn chăm chú bụng của Thiết Diễm, một hồi lâu sau, mới quay đầu hỏi Mị, “Nurong, là muối muối sao?”

“Làm sao người biết?” Mị cùng Thiết Diễm nhìn nhau, kinh ngạc nhìn tiểu nhân nhi.

“Cùng Tiểu Mãn ca rất giống nhau mà.” Tay nhỏ bé của Lạc Lạc xoa xoa trên bụng Thiết Diễm, tò mò nhìn, “Muối muối, muối muối...”

Mị nhìn Lạc Lạc, lau khô nước mắt trên mặt hần, chỉnh lại trang phục bị hần làm nhăn, sau đó, ấm hần đối mặt với Mai Thư Nhã.

“Lạc Lạc, gọi ngoại công.” Hình như là phải kêu ngoại công đi? Mị cũng không muốn suy nghĩ nhiều, bởi vì từ lúc Lạc Lạc đi vào, ánh mắt của Mai Thư Nhã liền không có rời đi quá tiểu nhân nhi này.

“Ngoại công?” Tiểu Lạc Lạc nhìn chăm chú Mai Thư Nhã, dung nhan cùng Mị có một không hai kia, khiến Lạc Lạc cảm giác được rất thân thiết, không còn cảm giác nhát gan sợ người lạ, nhào vào trong lòng Mai Thư Nhã, gọi, “Ngoại công.”

Mai Thư Nhã mềm yếu nhu nhược, phong tình vạn chủng, bị Lạc Lạc một tiếng “Ngoại công” này mà mắt ngấn ngấn nước, chảy xuống hai bên gò má. Khi Mị từ trên xe ngựa đỡ Thiết Diễm xuống thì đám người Vương quân bị cái bụng to tướng của Thiết Diễm dọa cho hoảng sợ.

Mà tiểu Lạc Lạc nhìn Mị đỡ Thiết Diễm, cũng nhu thuận ôm cổ Mai Thư Nhã, dựa vào trong ngực của hần, tha thiết mong chờ nhìn nurong cùng phụ thân.

Mị ôm lấy Thiết Diễm đi vào trong phủ, Thiết Diễm giấu mặt vào ngực nàng, né qua ánh mắt chế nhạo chính mình của phụ thân cùng các tỷ phụ, còn có Thiết Nguyệt tiểu tử kia đang cười trộm.

Vào phủ, Mị nhìn thấy trò Mai Thư Nhã bên người, đối với đám người Vương quân nói một câu, “Bọn họ sẽ ở trong phủ, làm phiên phụ thân cho người thu xếp một phen.”

Dứt lời, liền đi vào trong phủ, mọi người thấy dung mạo của Mai Thư Nhã, trong lòng đã đoán ra một hai, mà Mai Thư Nhã lại bởi vì Mị tự nhiên như vậy gọi Vương quân một tiếng “Phụ thân”, trong mắt có chút buồn bã.

“Ngoại công” Tiểu Lạc Lạc ôm Mai Thư Nhã lắc lắc, Mai Thư Nhã giật mình, phượng mắt chuyển sang đôi mắt hắc bạch phản minh của Lạc Lạc, lúc này mới cười nhạt, đuổi kịp cước bộ của Mị.

Mị đem Thiết Diễm trực tiếp ôm vào trong viện, Cốc Tây Cốc Bắc đã sớm đi trước một bước trở về, thu thập sạch sẽ chờ bọn người nàng.

Lạc Lạc bị Mai Thư Nhã ôm vào trong phòng, vừa nhìn thấy Mị, liền duỗi thẳng tiểu cánh tay, trong miệng càng không ngừng la hét, “Nurong, ôm một cái, nurong, ôm.”

Mị vừa đưa tay định ôm tiểu tử kia, Lạc Lạc liền ôm nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở trong lòng nàng, bộ dáng như thế nào cũng không chịu buông tay. Lạc Lạc như vậy lại khiến tâm Mị đau thêm vài lần.

Lạc Lạc dính nàng như vậy, mấy tháng không gặp, hần đã biết chạy, Mị nhớ ra mới vừa tiểu thân thể xiên xiên vẹo vẹo lao tới xe ngựa, bắt giắc liền buộc chặt cánh tay, ôm chặt tiểu nhân nhi trong lòng, hôn nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của hần giấu ở trong lòng nàng, nói, “Lạc Lạc để cho phụ thân tắm rửa đã, buổi tối sẽ cùng nurong và phụ thân cùng nhau ngủ, có được hay không?”

“Hào.” Lạc Lạc ngẩng đầu, nhìn Mị, lộ ra nét tươi cười hài lòng, cái miệng nhỏ nhắn chu ra, tại trên mặt Mị hôn “chụt” một cái, Mị cũng cúi đầu hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của hần, húng chơi đùa bắt đầu nổi lên, người hôn ta một cái, ta liền hôn lại người một cái.

Thiết Diễm nhìn bọn họ, trong mắt hạnh phúc tràn ngập, khóe môi là nụ cười sùng nịch mà bất đắc dĩ.

Mai Thư Nhã nhìn hai người kia đứng ở trong phòng chơi đùa, ánh nắng mặt trời chiếu vào trong phòng như chi vậy quanh mẩu tử bọn họ, trong mắt của hần nổi lên một tầng rung động, trong tim của hần tràn đầy cay đắng...

Cùng Lạc Lạc chơi đùa, Mị một mực đều âm thầm chú ý nam nhân này, mới vừa rồi khuôn mặt buồn bã của hần, nàng không phải không có phát hiện, hiện tại trong lòng hần ẩn tàng cay đắng nàng cũng hiểu rõ vì sao.

Nhưng, hần mỗi lần nhớ lại quá khứ thì cả người bị thương phảng phất là từ trong cốt nhục lan tràn ra, khiến nàng không đành lòng đi xé rách vết thương của hần, khiến thương thế của hần càng thêm tổn thương.

Nàng cho hần thời gian cùng không gian, cho hần làm ra lựa chọn, nàng sẽ không buộc hần nhận thức nàng, nàng sẽ chậm rãi chờ quyết định của hần.

Mị một tay ôm Lạc Lạc, đi tới bên người Mai Thư Nhã, ôm vai hân, tự nhiên mà tùy ý nói, “Đi nghỉ ngơi đi, nghỉ ngơi tốt sau đó cùng nhau dùng bữa tối, ta sẽ ra sau.”

Mai Thư Nhã cười cười, còn không trả lời, tiểu Lạc Lạc cũng là nghe hiểu, dựa vào bả vai Mị, cười híp mắt, “Hảo, ngoại công, thức ăn nướng làm Lạc Lạc thích nhất đó.”

Mị cúi đầu dùng cái mũi cọ cọ khuôn mặt nhỏ nhắn của hân, đau lòng nói, “Tiểu tham miêu, nướng khúat mặt, có phải hay không không có ăn cơm thật ngon, người gây đi nhiều đó.”

“Lạc Lạc có ăn.” Lạc Lạc nhỏ giọng nói, đầu lại giấu vào hõm vai Mị.

“Ta đây đi nghỉ ngơi.” Nụ cười của Mai Thư Nhã lại lần nữa mềm mại đáng yêu hiện lên trên mặt, âm thanh dễ nghe khiến Lạc Lạc quay đầu, nhìn về phía hân.

“Lạc Lạc, hôn nhẹ ngoại công một cái.” Mị lắc lắc tiểu nhân trong lòng.

Lạc Lạc nghe lời khuyh thân tại trên mặt Mai Thư Nhã hôn một cái, thanh tú hướng Mai Thư Nhã cười.

Mai Thư Nhã sờ sờ hân khuôn mặt nhỏ nhắn của hân, xoay người đi ra ngoài, đứng ở cửa mà cười thầm, nàng khiến Lạc Lạc gọi hân là ngoại công, kỳ thật, ...Nàng không phải... không nhận hân. Mị để Lạc Lạc cùng Thiết Diễm ngủ một lát, Lạc Lạc trái lại nằm bên cạnh bên người Thiết Diễm, cách bụng Thiết Diễm, đưa tay nhỏ bé xoa xoa trên gương mặt gầy gò của Thiết Diễm, “Phụ thân, gầy.”

Một câu nói, mắt Thiết Diễm liền có chút ươn ướt, đứa con trai này, không được gấp hân lâu như vậy, thật rất nhớ; khi nhìn thấy thì, lại nghĩ muốn cũng giống như Mị, ôm hân hôn nhẹ như vậy, sau đó nói rất nhớ hân. Nhưng, chính mình từ... ra ôm hân, cái gì cũng nói không ra lời.

Lạc Lạc bò đến trước mặt Thiết Diễm, thăm dò hôn nhẹ trên gương mặt hân, “Lạc Lạc hảo nhớ phụ thân.”

Thiết Diễm một tay ôm chầm Lạc Lạc, nhẹ nhàng mà xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của hân, cuối cùng cúi đầu nói, “Phụ thân cũng nhớ Lạc Lạc a!”

“Phụ thân, ngủ.” Lạc Lạc dùng tay nhỏ bé vỗ bả vai Thiết Diễm, thật giống như khi Mị vỗ vai hân khi dỗ hân ngủ.

Thiết Diễm cười, nguyên lai những cử chỉ thương yêu của Mị hân vẫn nhớ kỹ, hân nhớ kỹ nương là như thế nào dỗ hân, hôm nay lại dùng để dỗ phụ thân của mình.

Cùng nhau ngủ, đầu dựa sát vào nhau, hai cánh tay quàng sang người nhau, đây sẽ lại là một hình ảnh Mị không bao giờ quên được.

Nàng không một tiếng động ngồi vào bên giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nhi từ đó bụng, nhìn bên môi mỉm cười của Thiết Diễm, đây sẽ là tất cả của nàng a.

Nàng đưa tay giúp hai người nằm hảo dưới chăn, lẳng lặng nhìn khuôn mặt gầy gò của Diễm, yên lặng nhìn một hồi, xoay người ra ngoài, nàng hiện tại muốn làm chính là dưỡng mập phụ tử hai người. Bữa tối, Thiết phủ trên bàn lại ngồi đầy người, là vì có cả thầy trò Mai Thư Nhã.

Nhìn một bàn thức ăn đầy đủ màu sắc hương vị, Mai Thư Nhã nhìn về phía Mị, ánh mắt quái dị đi rất nhiều, nữ nhân này không chỉ thích ở trong nhà bếp, mà còn rất có tài nấu nướng, đặc biệt là thức ăn bày ở trước mặt Thiết Diễm, Tiểu Mãn, Lạc Lạc cùng một tiểu tử khác, càng là tinh xảo không thể phản đối.

Thiết Dững sau khi gấp miếng đầu tiên, mọi người nhao nhao hưởng tới thức ăn mình thích mà gấp, mà Mị cũng chỉ gấp mấy thứ tại đĩa trước mặt mình cho Mai Thư Nhã.

Mai Thư Nhã chỉ là yên lặng thưởng thức, không nói gì. Lại là một cái đĩa nữa đưa tới, đều là món ăn hân thích, hân có chút mơ hồ, chỉ có thể hít sâu, cố gắng ăn, ánh mắt liêu mạng mà nhìn thức ăn, những thức ăn này đều là mỹ vị, nước mắt cố gắng kiềm nén cũng là muốn chảy xuống rồi.

Hân sai lầm rồi, hân thật sự làm sai rồi, nhưng cái gì mất đi đã mất rồi, hân, vẫn còn có cơ hội đền bù sao? Hân, vẫn còn có cơ hội có được lại hạnh phúc sao?

Nụ hôn của Lạc Lạc ẩm ướt vẫn còn phảng phất ở trên mặt của hân, trên đầu vai còn có thể cảm giác được độ ấm khi Mị ôm ấp, nàng, có trách hân không? Tại sao? Nàng cho tới bây giờ cũng không hỏi gì. Chẳng lẽ nàng thật sự không thêm quan tâm như vậy?

Nhưng, hân thật sự sợ, sợ sẽ nhìn thấy ánh mắt thất vọng của nàng, về mặt thương tâm của nàng, sợ nàng sẽ khơi dậy nỗi đau đó của hân, khiến cho hân mất đi cảm giác ấm áp cuối cùng...

“Ngoại công, ăn đi.” Tiếng nói thanh tú tinh tế cắt đứt suy nghĩ rối loạn của Mai Thư Nhã, gương mặt lên liền nhìn thấy tiểu cánh tay kia đưa tới trước mặt hân một miếng thịt.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy chờ mong kia, Mai Thư Nhã há mồm ăn thức ăn trước mặt, cười cười nhìn Lạc Lạc, “Ân, ngon lắm”

Nhìn nét tươi cười thanh tú của Lạc Lạc, nhìn tiểu thân thể nhào vào trong lòng hân, Mị cười đến ôn nhu, Mai Thư Nhã cảm giác được, có lẽ, hân có thể

thử xem, có lẽ, cũng không khó khăn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69

Trở lại Thiết phù ngày hôm sau, Mị đi gặp Triệu Lang, liền bị nàng chế nhạo một phen, đường đi một tháng mà nàng đi gần ba tháng, nếu không phải Thiết gia già trẻ vẫn còn ở kinh thành, nàng còn tưởng rằng nàng mang theo Thiết Diễm bỏ trốn a!

Bỏ trốn? Hừ, Diễm bị bệnh như vậy, nàng còn có thời gian suy nghĩ cách bỏ trốn hay sao?

Mị càng ngày càng bận rộn, mỗi ngày đều ra ngoài tìm được vật về bồi bổ cho một lớn một nhỏ ở trong phủ, Lạc Lạc luôn dán nàng do mấy tháng không gặp, nên bây giờ càng tranh thủ dính nàng hơn, lúc nào cũng theo sau lưng nào bị bi bô bô.

Thiết Diễm cũng là càng bồi bổ càng ốm, khẩu vị của hắn trái lại rất tốt, so sánh ngày thường ăn cũng hơn rất nhiều, nhưng không biết vì sao, bụng càng lúc càng lớn, mà người lại gầy xuống.

Mới đầu Mị mỗi bữa tối đều sẽ cùng hắn đi tản bộ, đỡ sống lưng thon gầy của hắn mà trong lồng ngực nàng không ngừng đau lòng.

Thiết Diễm cũng là nghe theo thu xếp của Mị, ăn cơm, tản bộ, ngủ, bởi vì hắn biết nàng đau lòng hắn, biết nàng lo cho hắn.

Đến khi hắn có mang tám tháng, thân thể Thiết Diễm liền đã nặng hơn, không cách nào xuống giường, Mị xin nghỉ ở trong nhà cùng hắn, cùng Lạc Lạc ở bên giúp hắn giải buồn; Vào đông, bên ngoài gió lạnh đến thấu xương, bên trong phòng lại luôn ấm áp hoà thuận vui vẻ, có phu cùng hài nhi, khiến Mị cảm giác được cuộc đời như thế này đã rất hạnh phúc rồi.

Còn có một người, cũng khiến Mị quan tâm, là Mai Thư Nhã.

Tự khi trở về phòng bữa tối đêm đó, hắn lúc nào cũng tâm sự nặng nề, gương mặt mang nét tươi cười phong tình vạn chủng không còn nữa, thay thế chính là vẻ mặt lúc nào cũng ủ rũ cau mày; tiếng nói như chuông bạc, trong trẻo mềm mại đáng yêu không còn nữa, thay thế chính là lúc nào cũng trầm mặc.

Trừ khi đối với Lạc Lạc, hắn sẽ cười, cũng thường đi gặp mặt Lạc Lạc nói chuyện, nhưng mỗi khi Lạc Lạc cùng mình chơi đùa, hắn sẽ yên lặng nhìn Lạc Lạc đến ngẩn người.

Đêm nay, Mị đợi khi Thiết Diễm cùng Lạc Lạc ngủ rồi, đem một mâm thức ăn cùng mỹ tửu (rượu ngon), đi vào viện phòng thầy trò Mai Thư Nhã.

Nhìn thấy dưới ánh trăng, một bóng dáng màu trắng đang múa kiếm, ngân quang (ánh sáng bạc) theo gió thổi bay bay, người kia, đúng là Lăng Oanh.

Nói thật, Mị kỳ thật cảm giác được kiếm pháp Lăng Oanh rất tinh diệu, thân pháp lại tuyệt đẹp thướt tha, ở trong bóng đêm càng thêm mờ ảo như tiên; không biết là người như thế nào, có thể sáng chế ra kiếm pháp linh động mờ ảo như thế.

Lăng Oanh dừng múa, thu kiếm, quay người lại, liền nhìn thấy một bộ lam bào, là người hắn luôn luyện tiếu trong lòng nhưng không cách nào tiếp cận, lúc này, nàng, ở ngay trước mắt của hắn.

Mắt đẹp lưu động, nhìn thấy khay trong tay Mị, đáy mắt liền buồn bã, mặt không chút thay đổi nói, “Nàng là đến tìm sư phụ?”

“Ân.”

Tựa như mặt trăng treo trên bầu trời, thanh nhã mà thuần khiết, mặt nhũ bạch ngọc, môi như hoa anh đào, thân thể thon dài, Mị muốn không thừa nhận cũng không được, nam nhân này, bất luận là ở thế giới này hay thế giới kiếp trước của nàng, đều là đại mỹ nhân phong hoa tuyết đại, gió lạnh ban đêm thổi bay vạt áo hắn, theo gió lay động, càng giống nhũ tiên từ lạc chốn phàm trần.

Lăng Oanh không muốn nhìn nàng mặt không chút thay đổi như vậy, không muốn nhìn nàng mà im lặng không nói gì, nhưng, hắn cùng nàng tựa hồ như chưa bao giờ nói chuyện, cũng không có giao dịch gì; hắn cũng không biết trong lòng mình tình cảm càng lúc càng nồng đậm với nàng hơn.

Mị cũng chỉ là yên lặng đứng, không có chủ động mở miệng, không muốn cho hắn bất kỳ hy vọng gì, nàng quyết định duy trì tình trạng này, không phải không muốn cự tuyệt, chỉ là nhớ ra hắn là đồ đệ duy nhất của Mai Thư Nhã, nhớ ra hôm đó Mai Thư Nhã thỉnh cầu, cho nên, nàng lựa chọn trầm mặc.

“Chi nha ~” Thanh âm mở cửa thanh phá vỡ không gian tĩnh mặc giữa hai người, Mai Thư Nhã nhìn Lăng Oanh một chút, đối với Mị thờ dài nói, “Vào đi.” Bên trong phòng, bên ánh nến, Mai Thư Nhã cùng Mị ngồi đối diện nhau, Mị tay cầm bạch ngọc hồ (bình bạch ngọc), một dòng nước chảy vào trong chén, thoáng chốc mùi rượu bay bốn phía.

Phượng mắt xinh đẹp của Mai Thụ Nhã có chút nheo lại, Mị cũng là mỉm cười, đã biết rượu này có thể khiến hắn có được niềm vui.

“Đây chính là rượu tiến cống do hài nhi hôm nay từ chỗ hoàng thượng lấy đến.” Mị giọng điệu mang chút đắc ý.

Mai Thụ Nhã nâng chén, uống một hơi cạn sạch, đoạt qua bầu rượu trong tay Mị, lại lần nữa thay chính mình rót đầy.

Mai Thụ Nhã cứ như vậy một chén lại một chén uống hết, cho đến khi Mị đưa tay tiếp nhận bầu rượu, thờ dài nói, “Như vậy sẽ hại đến thân thể đó.”

“Con biết, biết rất rõ ràng...” Mai Thụ Nhã mở ra đôi mắt đỏ ửng, nhìn phượng mục của Mị vẫn bình tĩnh nhìn hắn, hơi thở của hắn có chút hỗn loạn, “Con vì sao không hỏi? Vì sao không thêm đề ý? Con không muốn biết sao? Ai là... của con...”

“Hài nhi thật sự không muốn biết, cũng không cần biết, con chỉ biết là, con hiện tại có một người phụ thân, như vậy cũng đủ rồi không phải sao?” Mị thay hắn gấp chút thức ăn vào chén.

Bất quá người phụ thân trước mắt này, nàng thật sự không thể không quan tâm được, chẳng lẽ đây là cốt nhục tình thâm sao

“Đúng vậy, con còn có một người phụ thân, còn có cả phu quân, nhi tử. Con...” Mai Thụ Nhã cười cay đắng, trong mắt nổi lên một tầng rung động

Nhìn dáng vẻ của hắn, Mị đã biết, nam nhân này sợ là căn bản không biết lại nghĩ linh tinh cái gì, nghĩ muốn giúp hắn, không khỏi lại lần nữa thật sâu thờ dài, “Hài nhi là nói, con chỉ biết là, con hiện tại có một người phụ thân tên Mai Thụ Nhã thôi.”

Mai Thụ Nhã mãnh liệt ngẩng đầu, lệ đã ở trong nháy mắt này chảy xuống, nàng nói cái gì? Nước mắt mơ hồ, chỉ thấy ánh nến đối diện lấp lóe, nữ tử nhìn hắn cười đến bất đắc dĩ

“Con...” Mai Thụ Nhã kinh ngạc nhìn Mị lau đi lệ của hắn, nhưng không biết nên nói gì.

“Nếu như chuyện quá khứ khiến người thống khổ, cũng không cần lại... nhớ tới nữa, con cũng không phải thật muốn biết đâu. Chỉ là khuôn mặt của người, bắt con không nhận người, cũng thật là trái đạo lý đi?” Mị nhìn bộ dáng ngốc ngốc của hắn, trừu nói.

“Hừ...” Mai Thụ Nhã chụp tay nàng, tự mình lau khô nước mắt, trên mặt nở một nụ cười, giờ khắc này, hắn lại là Mai Thụ Nhã, nam nhân chân thành đầy phong tình, “Con dám không nhận thử xem.” Phượng mắt khẽ chuyển, bạch nhãn quyền rũ khẽ cười.

Cười – quyền rũ, năng lực khôi phục của phụ thân thật tốt, người khi này nước mắt chảy dài, đầm đìa đáng yêu, lập tức liền biến mất.

“Bất quá, con không trách ta sao?” Mai Thụ Nhã vẫn là hỏi ra nỗi lòng quanh quẩn chính mình trong lòng nhiều ngày, không cách nào xóa bỏ.

“Trách người cái gì?” Mị hạ mắt, nhìn chính chén thứ đầu tiên này giờ của mình, hắn mới vừa rồi một mạch liền uống hết không sai biệt lắm nửa bình, xem ra đây đúng là rượu ngon rồi.

“Con thật sự không hiểu sao?” Mai Thụ Nhã cũng để nàng rót đầy ly rượu một lần nữa, giọng điệu có chút buồn bã.

“Người hối hận sao?” Mị thưởng thức rượu trong chén, nhàn nhạt hỏi han.

“Hối hận...” Mai Thụ Hùng mắt buồn bã, nhìn chén bạch ngọc gần ngay trước mắt, “Ta có quay lại đi tìm con, nhưng... cũng không thấy.” Hắn ngẩng đầu cười khổ một phen, “Đây là lão Thiên phạt ta, phạt ta như vậy vứt bỏ con.”

“Nếu lão Thiên đã phạt qua, con còn cần gì phải hận người nữa.” Mị lúc này mới nhìn Mai Thụ Nhã nói

“Nếu như ta nói, ta là người giết nương của con thì sao?” Mai Thụ Nhã thần sắc nghiêm túc, nhìn chăm chú Mị, mơ hồ có chút quyết tuyệt.

“Thì sao? Người có lý do của mình không phải sao?” Mị liền ngay cả mày cũng không động một phen, nếu không phải từng trải qua đau khổ, hắn lại như thế nào trong mắt hàm chứa tang thương nhưng vẫn cố cười quyền rũ, phong tình vạn chủng, bất quá chỉ là một tầng áo giáp bằng đồng, cố che chở vết thương toác hoác bên trong.

“Con...” Mai Thụ Nhã trộn to phượng mắt, hắn không ngờ nàng lại đón nhận chuyện này một cách quá mức đương nhiên, hắn lẩn lộn khó ngủ, không cách nào nói ra được, nàng liền một câu nói như vậy, toàn bộ đón nhận.

Hạ xuống ngạc nhiên trong lòng bắt đầu khởi động, hắn cuối cùng cũng là thần nhiên cười một tiếng, giọng điệu dễ dàng mang chút trêu chọc, “Nếu là nương con biết con ở rê, đòi đòi con cháu từ đó thừa kế huyết mạch của người khác, không biết sẽ tức giận như thế nào đây!”

“Con mặc kệ nàng, hướng chỉ nàng đã sớm không biết đi nơi nào đầu thai rồi, quân không được con đâu.” Mị nhìn nam nhân đang nở nụ cười đầy lực sát thương này, giọng điệu cũng hòa nhã hơn nhiều, rốt cục nói ra, nàng cũng không cần luôn quan tâm hắn đạo này luôn khác thường, xem ra, yêu nghiệt lại đã trở về.

Một đêm này, phụ tử hai người nâng cốc cười nói vui mừng, tiếng cười liên tục truyền ra.

Lăng Oanh ngủ ở bên cạnh, nghe trộm tiếng cười truyền đến, trong lòng cũng thay sự phụ vui mừng; dù sao sự phụ nuôi dưỡng hắn từ nhỏ lớn lên, hắn đã sớm coi là người như phụ thân của mình.

Hắn nhắm mắt lại, trong đầu tất cả đều là bóng dáng nữ tử xinh đẹp mềm mại kia, không khỏi cười khổ, chẳng lẽ, ngay cả trong mộng cũng không cách nào chạy thoát sao?

Kể từ đêm đó, sau khi giải được khúc mắc trong lòng Mai Thục Nhã, hắn đều bảo Lăng Oanh đến viện của Mị mời nàng sang đối ẩm. Cái miệng kia của hắn cũng chỉ có tay nghề nấu ăn của Mị là thỏa mãn được mà thôi.

Mị cũng rất chiều theo ý hắn, dù sao hôm nay Thiết Diễm đi ngủ rất sớm, nàng cũng đã làm tốt ăn khuya, đi tìm Mai Thục Nhã đối ẩm, mà Mai Thục Nhã cũng đã dần dần phát giác, nữ nhi này đối với hắn có một chút quen thuộc, cũng có được một chút xa lạ lạnh nhạt.

Hắn cũng phát hiện, chính mình tựa hồ cũng có quyền luyến nàng, có cảm giác như mình có thân nhân, có... nhà.

Mai Thục Nhã cũng thường thấy mị xuống bếp cùng Thiết Diễm, hắn kỳ thật một mực không biết rõ lựa chọn của Mị, theo hắn biết, nam nhân này so sánh với đại đa số nữ nhân trên thế gian đều mạnh hơn rất nhiều, khí thế hắn che chở cho hoàng đế lúc đó, trong trí nhớ của hắn mãi mãi khắc sâu.

Cuối cùng, hắn càng quan sát thật lâu, càng cảm thấy được nam nhân này rất đàn ông, lại ít nói, cũng không biết cách biểu đạt, đầu óc cứng nhắc, tính tình cũng có chút bướng bỉnh, nữ nhi của mình rốt cuộc coi trọng hắn chỗ nào chứ?

Nhưng, đối với Mị thì, nam nhân này từ đáy mắt đến đuôi lông mày đều tràn đầy ôn nhu, cái loại ôn nhu có thể khiến lòng nàng êm dịu, mỗi lần ôm nhi tử thì đáy mắt tràn đầy sung nịch, triu mến, vàng sáng tình thương của một người phụ thân khiến hắn cũng có được nhu trường của nam nhi.

Mỗi lần nhìn nam nhân khó đoán này, hắn đều phát hiện một chút ưu điểm, cũng rõ ràng hơn một chút, cũng hiểu rõ hơn một chút về hắn.

Một ngày kia, Mai Thục Nhã theo thường lệ ôm Lạc Lạc, cùng Thiết Diễm, trong phòng chỉ có tiếng cười ‘khanh khách’ của Lạc Lạc, non nớt nói bi bô, cùng tiếng cười mềm mại đáng yêu của Mai Thục Nhã. Thiết Diễm chỉ là nằm bên cạnh ở trên giường, Mị có nói cho hắn khúc mắc của Thục Nhã phụ thân, cũng có nói cho hắn, Thục Nhã phụ thân cần tình cảm gia đình nhiều như thế nào.

Nam nhân đẹp, tốt như vậy, là ai không tiếc thương mà thương tổn hắn chứ? Nụ cười trước mắt xinh đẹp như vậy, hắn không cách nào tưởng tượng bộ dáng rơi lệ của hắn.

Suy đi nghĩ lại, hắn đột nhiên cảm giác được trong bụng mơ hồ có chút đau đớn, giữa hai chân cũng có chút khó chịu, hắn ần ần cảm nhận đau đớn từ từ tăng lên, bình tĩnh nhìn Mai Thục Nhã nói, ‘Làm phiền phụ thân đi nói cho Mị một tiếng, ta... sắp sinh.’

Mai Thục Nhã đang đùa với Lạc Lạc bỗng dừng ngẩng đầu, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Thiết Diễm, có chút không tưởng tượng được tại sao giọng điệu của hắn lại bình tĩnh như vậy, nhưng đôi mắt phủ một tầng nước của Thiết Diễm, lại làm cho hắn đang ôm Lạc Lạc lập tức phi thân ra khỏi phòng...

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Trên bầu trời từ từ bay xuống những bông tuyết, bay là tà theo gió.

Thiết phủ, trong sân, có mấy người tới tới lui lui trong một tiểu viện, bận rộn không ngớt.

Bên trong phòng, Mai Thục Nhã ôm Lạc Lạc ngồi ở ngoại thất, Thiết Dũng, Vương Quân tất cả cũng ngồi ở một bên, trên mặt thần sắc lo âu, Thiết Diễm đã đau đớn một ngày một đêm, nội thất lại im lìm, không có một tiếng vang, khiến mọi người không khỏi lo lắng.

Tiểu Lạc Lạc tựa hồ cũng biết những thứ gì, chỉ là ngồi ở trong lòng Mai Thục Nhã, trong tay gắt gao nắm ống tay áo Mai Thục Nhã, như thế nào cũng không chịu rời đi.

Trong nội thất, Mị quỳ ngồi ở trên giường, trên trán đầy mồ hôi, ánh mắt lo lắng nhìn hai mắt nhắm chặt của Thiết Diễm, mặt hắn trắng như tờ giấy, hai chân mở rộng ra nằm ở trên giường, một ngày một đêm đau bụng sinh đã sớm đem hắn hành hạ đến không có khí lực, hai tay đặt bên người vô lực nhúc nhích, liền ngay cả khí lực nhúc nhích đều đã biến mất hầu như không còn.

Trước đây, hắn gắt gao cắn răng nhịn xuống đau đớn, thật sự đau đến không chịu được, mới có thể cúi đầu rên vài tiếng, lúc này hắn ý thức mơ hồ, nhưng không có khí lực lên tiếng, chỉ có thể hé miệng phát ra hơi thở không tiếng động.

Mặc dù nàng dùng kim châm phong huyết đạo của hắn, cũng không cách nào ngừng đau đớn của hắn, ngược lại thì, nàng càng lo lắng Kim Châm sẽ làm bị thương đến hắn hơn, nên cuối cùng đều toàn bộ rút... ra.

Mị phát hiện bụng của hắn, là do thai nhi quá lớn, mà sản đạo của hắn lại quá nhỏ, sẽ khó sanh; nàng cố gắng lấy tay mở lớn sản đạo cho hắn, cái loại... xé rách đau nhức này đem Thiết Diễm đang gần như hôn mê tỉnh lại, hừ nhẹ một tiếng.

“Diễm. . . Diễm. . .” Mị ôn nhu gọi hân, nhưng động tác cũng không có dừng lại, nàng thật sự lo lắng, hân suy yếu như vậy, muốn như thế nào đem cục cung sinh hạ đây. Mặc dù nàng đã bảo Cốc Tây chuẩn bị tốt công cụ, nhưng, không đến bước cuối cùng, nàng vẫn không muốn động đao.

“Diễm, chàng có thể nghe được lời nói của ta sao?” Mị một tay cố gắng chống đỡ mở to hậu đình, tay kia tại trên bụng của hân nhẹ nhàng lưu động, điều chỉnh thai vị.

“Ân.” Thiết Diễm hừ nhẹ, suy yếu cơ hồ đều nghe không được, Mị khuyh thân, dùng tay đặt trên bụng hân, vận khí vào trong cơ thể hân, ước chừng trong chốc lát, thấy hân mở ra đôi mắt phủ một tầng sương, tựa hồ đã có chút tinh thần.

“Diễm, đến khi ta bảo chàng dùng sức, chàng nhất định phải dùng sức nhé.” Mị thấy hân gật đầu, dùng một chút, ánh mắt nhìn vào mắt hân, trịnh trọng nói, “Diễm, nếu là phải chọn chọn, ta sẽ bảo trụ chàng. . .” Nhìn thấy trong mắt của hân trong nháy mắt dâng lên câu xin cùng lo lắng, nàng cứng rắn nói tiếp, “Chàng nếu là muốn đứa bé này, nhất định phải chống đỡ, nhưng đối với ta, chàng mới là là tối trọng yếu, hiểu không?”

Thiết Diễm trong mắt lóe ra lệ quang, trong chớp mắt chảy xuống, hân gật đầu sau đó nhắm mắt lại, yên lặng cắn môi, không lên tiếng nữa.

Mị lật tay lại lần nữa lấy ra kim châm, nghĩ muốn chậm lại nỗi thống khổ của hân, tiếp theo, tay nàng bắt đầu tại trên bụng của hân thôi động, đồng thời quát, “Diễm, . . .”

Thiết Diễm thân hình mãnh liệt rung động, mặc dù có kim châm giúp đỡ, nhưng vẫn là có thể cảm giác được đau đớn đến tận xương tủy, hân nhớ cho kỹ mới vừa rồi Mị hình như đã nói, dùng hết tất cả khí lực đè ép thai nhi trong bụng, hân muốn đứa bé này, đây là con cái của bọn họ, bất luận là đứa nào, hân cũng không thể bỏ được.

Hân cố gắng tập trung tinh thần, cùng với mệnh lệnh của Mị mà hô hấp, dùng sức muốn đem đứa con đẩy ra bên ngoài cơ thể.

Có khả năng do đau đớn quá lớn lên cùng thời gian, đã sớm làm hân hao hết thể lực, đến khi trước mắt lại một lần nữa tối sầm lại, hân vịn vịn chỉ có thể theo phản xạ mà hô, “Ta muốn con, không nên. . .” Lời còn chưa dứt, liền hôn mê bất tỉnh.

Thiết Diễm đem hết toàn thể lực kêu to một tiếng, nghe vào trong tai Mị chỉ là một tiếng vô lực rên lên, nhưng nàng vừa nghe đã hiểu hân lo âu, nàng đè ép bụng của hân, tay kia định tiếp tục hướng thân thể của hân ở chỗ sâu trong tìm kiếm, nhưng đau nhức như vậy cũng không cách nào làm cho Thiết Diễm tỉnh táo, chỉ là thân thể theo bản năng run rẩy mà thôi.

Ngồi ở một bên, Cốc Tây trong mắt khó nén lo lắng, không ngừng đưa tay lau đi mồ hôi lạnh trên mặt Thiết Diễm.

Mị rút cục mò được đầu cầu thai nhi, nàng chậm rãi lực lợi đến cánh tay thai nhi, bả vai, ngẩng đầu nhìn Thiết Diễm hơi thở yếu ớt, nàng hít sâu, bắt đầu đem thai nhi từ trong sản đạo kéo, hướng ra phía ngoài chậm rãi kéo ra, đến khi thai nhi rút cục toàn bộ đã ra ngoài, nằm ở trong tay Mị.

Mị mới vừa rồi thật dài thở ra một hơi, nhìn thoáng qua, là nữ nhi, nữ nhi này thật là một con ma tinh mà! Nàng hung hăng đánh trên mông tiểu oa nhi một cái.

“Oa “

Âm thanh tiếng khóc mạnh mẽ vang lên, trong phòng ngoài phòng mọi người đều thở dài một hơi.

Mị đem nữ oa giao cho Cốc Tây, để hân thay nàng tẩy trừ, mặc quần áo, sau đó ôm đi ra ngoài cho Trung Hiếu vương phụ phu cùng Mai Thư Nhã nhìn.

Sau đó nàng tự mình giúp Thiết Diễm tẩy rửa, trong lòng không khỏi càng đau lòng vì thân thể gầy gò của hân, tất cả sức nặng trước kia đều là của tiểu ma tinh kia.

Đợi khi tất cả đều xong, Thiết Diễm vẫn không có tỉnh táo, Mị căn dặn Cốc Bắc coi chừng dìu hân, chính mình đi tới ngoại thất, nhìn thấy mọi người vây quanh tiểu oa nhi kia, ngay cả Lạc Lạc cũng gơ ra cánh tay nhỏ bé, hô to muốn ôm muội muội.

Nhưng vừa thấy Mị đi ra, tiểu tử kia lập tức sửa lại phương hướng, quơ tiểu cánh tay; Mị tiếp nhận hãV, ôm vào trong ngực, lúc này mới nhìn về phía oa oa mũm mĩm trong lòng Vương Quân.

“Nữ oa này hào khôe nha.” Vương quân nhìn nữ oa trong lòng, tiểu ý ngập tràn, mặc dù Cốc Tây có nói Thiết Diễm đang ngủ, nhưng hân vẫn là hỏi một câu, “Diễm nhi như thế nào?”

“Còn chưa tỉnh, thân thể của hân yếu lắm.” Nhìn một chút tiểu nữ oa kia, đều là tại nàng hao ăn, mập mạp như vậy, hèn gì ra không được.

Thiết Dững cũng rất vui vẻ, đưa tay đùa với nữ oa hai mắt nhắm nghiền bộ dạng muốn ngủ kia, nhìn thoáng qua Mị, hỏi, “Tên của nó. . .”

“Tự nhiên là do mẫu thân đặt đi, tên của Lạc Lạc cũng không phải do mẫu thân đặt sao.” Mị cảm giác được Lạc Lạc trong lòng dần dần yên tĩnh, tiểu nhân nhi nằm ở trên vai nàng ngủ thiếp đi.

Lạc Lạc không chịu quay về phòng ngủ của mình, chết sống cũng muốn ở trong lòng Mai Thư Nhã, lúc này nhìn thấy Mị, cuối cùng không nhận được mà buồn ngủ.

“Có phải vẫn mang... họ Thiết?” Thiết Dũng nhìn một chút Mai Thụ Nhã một bên, hỏi có chút do dự.

“Đương nhiên,” Mị đem Lạc Lạc ôm vào trong ngực, khiến tiểu tử kia ngủ thoải mái chút, “Con nói rồi, đòi đòi con cháu sẽ thừa kế huyết mạch Thiết gia.”

“Vây, gọi kêu Thiết Ý tốt không?” Thiết Dũng nói ra cái tên đã sớm nghĩ ra, tên của nam hài cùng nữ hài, nàng thật sớm đã nghĩ tốt lắm, chỉ là không biết phụ thân Mị có hay không muốn nàng nhận tổ quy tông, dù sao lần này cũng là một nữ nhi.

“Hảo.” Mị đáp lời, lại bị Lạc Lạc trong lòng dù đã ngủ thiếp đi vẫn còn mở miệng gọi một tiếng “Nurong” mà nở nụ cười.

Nàng ngẩng đầu nhìn Mai Thụ Nhã, thấy hẳn chỉ là thăm dò nhìn Thiết Ý, căn bản không có để ý tới bọn họ nói gì; Vương Quân thấy hẳn thích, liền đem Thiết Ý bỏ vào trong ngực của hẳn, Mai Thụ Nhã như có niềm vui bất ngờ, liền ôm Thiết Ý, nhìn Vương Quân một chút.

“Đây chính là ngoại tôn của người a.” Vương Quân cười nói, tiếp theo hai người liền thấu đáo cùng nhau đánh giá Thiết Ý, nói nàng lớn lên sẽ giống như Mị, nói nàng tướng tá rất tốt, nói nàng... Hai nam nhân tìm được đề tài chung, trò chuyện liên tục.

“Tiểu Mẫn nơi đó như thế nào?” Mị thấy Thiết Dũng chen vào giữ hai nam nhân đang ôm cháu gái không lọt, vẻ mặt bất đắc dĩ, liền chủ động cùng nàng bắt chuyện.

“Àn, Thiết Loan coi chừng dùm nì, Thiết Sâm cũng rất tốt.” Nói tên cháu cố gái, Thiết Dũng liền cười tươi.

“Thiết Loan có làm được không? Nếu không con sẽ bảo Cốc Bắc đi hỗ trợ.” Mị thật đúng là có điểm lo lắng, nha đầu Thiết Loan kia nào biết chiều có người khác, làm sao mà chú ý tới một đứa bé chưa đầy tháng được.

“Kia không cần, phụ thân người đã bảo Đại ngọc, Tiểu ngọc quá đi hỗ trợ rồi.” Đại ngọc Tiểu ngọc là hai tiểu thị bên người Vương Quân, “Trời không còn sớm, các người dùng đồ ăn rồi nghỉ ngơi đi!”

Thiết Dũng nhìn một chút sắc trời tối dần ngoài phòng, nghĩ bọn họ lo lắng, bận rộn từ tối hôm qua đến giờ, liền ngay cả điểm tâm sáng cũng không từng dùng quá; nói xong, liền mang theo Vương Quân lưu luyến không rời trở về phòng.

Mai Thụ Nhã cũng đưa Thiết Ý cho Cốc Tây, nói là phải đi về nghỉ ngơi thật tốt, trước khi đi vẫn còn nói với Mị một câu, “Nhớ làm nhiều thức ăn một chút.” Hai ngày này, hẳn đều là cùng những người khác trong vương phủ cùng nhau dùng cơm, mặc dù so với bên ngoài ngon hơn rất nhiều, nhưng so với Mị làm vẫn còn kém một chút. Mị lại lần nữa tiến vào trong phòng thì liền đặt Lạc Lạc tới giường bên cạnh, cài hảo áo ngủ bằng gấm cho hẳn; lại tiếp nhận Thiết Ý trong tay Cốc Tây, khiến nàng ngủ ở bên cạnh người Thiết Diễm.

Sau đó chính mình ngủ ở bên cạnh, đem thân thể lạnh như băng của Thiết Diễm ôm vào lòng, lần này có thai, hẳn là càng ăn càng ốm, hôm nay ôm vào trong ngực cũng chẳng thấy mập nữa. Người, tự khi đau bụng sinh bắt đầu, liền tay chân lạnh như băng. Từ bây giờ bắt đầu hảo hảo cho hẳn bồi bổ, tiểu Lạc Lạc đã bị nàng bồi bổ đến mập mập trắng trẻo, phụ thân hẳn lại như thế nào có thể bỏ qua.

“Ngô, Mị.” Trong lòng, Thiết Diễm tựa hồ bắt đầu khôi phục ý thức, âm thanh rất yếu ớt, thân thể đột nhiên run lên, “Con...”

“Con thật tốt, đừng lo lắng.” Mị vỗ về hẳn, nói, “Là nữ oa, ngủ ở bên cạnh chàng đó!”

Biết hẳn nhớ đến lúc trước khi hôn mê nàng đã nói những lời lạnh lùng kia với hẳn, liền có chút tự trách lúc ấy đừng làm vậy để buộc hẳn.

“Nữ oa?” Thiết Diễm thì thào.

“Àn, mẫu thân đã đặt tên, gọi Thiết Ý.” Thân thể hẳn không kiềm chế mà run rẩy, mềm nhũn, nhưng cũng đã không còn cảm giác lạnh như băng lúc đầu.

“Thiết Ý... Ý...” Thiết Diễm an tâm, âm thanh có chút mơ hồ, dường như là lại muốn ngủ.

“Diễm, chàng có đói bụng không?” Mị thấp giọng hỏi, mặc dù biết hẳn mệt chết đi, nhưng hai ngày nay hẳn cũng không ăn cái gì cả.

“Không a, hảo mệt...”

“Vây uống điểm cháo gà đi?” Trong bếp chắc cũng còn cháo gà đi! Mị không đợi Diễm đáp lời, phiến thân xuống giường, động tác nhanh nhẹn đi đem bát cháo gà lại đây.

Mị đem chén đặt trên đầu giường, đỡ Thiết Diễm, khiến hẳn đang nửa ngủ nửa tỉnh dựa vào mình, từ từ giúp hẳn uống, cho đến khi chén cháo gà hết, mới buông tha cho Thiết Diễm đang mơ màng màng.

Trở lại trên giường, Mị lại ôm Thiết Diễm, sau khi uống cháo gà nóng, hẳn hình như ấm lên rất nhiều.

“Hảo muốn nhìn một chút Ý.” Thiết Diễm nói.

“Ngày mai nhìn, Tiểu Ý cũng đang ngủ mà.” Mị có chút buồn cười ôm hẳn.

Thiết Diễm thật lâu cũng không có lên tiếng, tại lúc Mị cho là hẳn đã ngủ, lại nghe thấy hẳn nói thật nhỏ, “Hảo.” Thân thể lập tức mềm nhũn xuống, ngủ

say.

Nàng cười duyên rĩ , nhắm mắt lại, giăng co hai ngày, nàng cũng hơi mệt rồi .

Đêm đó, trên cái giường thật to trong phòng, có phu quân của nàng, một đứa bé được chiều chuộng cùng nữ nhi vừa mới ra đời của nàng...

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Thiết Diễm sáng sớm ngày thứ hai vừa mở mắt, câu nói đầu tiên là muốn nhìn nữ nhi.

Mị thấy hân tinh thần tốt hơn nhiều, bảo Cốc Tây ôm Thiết Ý đến, bỏ vào trong ngực của hân.

Sau khi sinh, thân thể Thiết Diễm có chút ốm không nói tiêu oa oa mập mạp, nặng trĩu này, Mị ôm Thiết Ý ngồi ở bên người Thiết Diễm , để hân tinh tế đánh giá Thiết Ý.

Thiết Diễm tinh tế tại trên mặt oa oa dò xét, một lần lại một lần, ôn nhu mà vui mừng nói, “Mị, nàng lớn lên với nàng sẽ giống nhau như đúc a!”

Mị nghe vậy cúi đầu nhìn hồi lâu, như thế nào cũng không nhìn ra nơi nào giống như nàng, nàng nơi nào có mập mạp đô con như vậy chứ, “Có sao? Ta nhìn thế nào không ra.”

Lại lần nữa đánh giá thì, oa oa trong lòng đột nhiên mở ra mắt, đó là một đôi phượng mắt Mị quen thuộc, hắc bạch phân minh y như nàng, một giây sau, oa oa lại lần nữa lớn tiếng khóc nỉ non, đê-xi-ben cao đến nỗi khiến Mị nhú mày, nha đầu kia thật sự là nháo mà.

“Nàng như thế nào lại khóc rồi.” Thiết Diễm có chút kinh hoàng, bất luận hân lâm trận đối địch như thế nào đều luôn trấn định, tinh táo; Nhưng mỗi lần tiêu tử nhà mình vừa khóc, hân sẽ luống cuống tay chân.

“Không có việc gì, hân là là đói bụng.” Mị ôm oa oa nhẹ nhàng mà vỗ vỗ, chậm rãi đem nàng đặt ở trong lòng Thiết Diễm , Thiết Diễm cũng tự giác giải khai quần áo.

Tiểu oa nhi tự giác tìm được đầu đỏ của Thiết Diễm , lập tức dùng khóc, dùng sức mút vào; khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên , khiến Thiết Diễm không khỏi mỉm cười.

Mị ngồi ở một bên, ánh mắt lom lom nhìn bọn họ, phượng mắt ngăm đen thâm thúy, nhìn không rõ, đoán không ra; nói không rõ, nét không rõ.

Đợi đến khi tiêu tử kia ăn no ,ngậm đầu đỏ của phụ thân ngủ, Thiết Diễm rốt cục phát hiện Mị này giờ cũng không tới gần mình, vừa nhắc đầu, liền nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm của nàng, trong mắt nàng như thay đổi bất ngờ, sương mù dày đặc bao phủ, hân cố cách nào cũng không nhìn thấy được gì, nàng như vậy, hân, chưa bao giờ từng gặp qua.

“Mị...” Thiết Diễm mở miệng gọi nàng, bộ dáng nàng phảng phất như tùy thời đều sẽ theo gió biến mất khiến hân hoảng hốt, nàng làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?

Mị bởi vì hân kêu mà hoàn hồn, khuyển thân ôm Thiết Ý, thuận tay chỉnh hảo quần áo cho Thiết Diễm; tránh né ánh mắt tìm kiếm của Thiết Diễm , đem Thiết Ý đang ngủ say bỏ vào trong nôi, sau đó lấy một miếng vải tơ tằm đắp lên người tiểu oa oa.

Miếng vải tơ tằm này là do hộ pháp của Hồn Nguyên cung đưa, mềm nhẹ giữ ấm, sẽ không đè nặng cục cựa; ám vệ đưa tơ tằm tới chính là nói như vậy.

“Mị...” Thiết Diễm lại lần nữa hô, Mị lại hướng hân cười một tiếng, nhìn như tự nhiên hỏi han, “Diễm, ăn vải thứ đi! Thân thể chàng cần phải bồi bổ vải thứ mới tốt.”

Thiết Diễm yên lặng nhìn nàng nửa ngày, chậm rãi gật đầu, nàng không muốn nói, như vậy, hân sẽ chờ đến khi nàng muốn giải bày.

Mị vội vàng đi ra phòng, căn dặn Cốc Tây Cốc Bắc chuẩn bị cháo gà, đồ ăn sáng, chỉ chốc lát sau, đem vào trong phòng, đặt tại trên giường, bàn nhỏ trước mặt Thiết Diễm để đầy thức ăn.

Thiết Diễm nhìn đồ ăn trước mắt rực rỡ muôn màu, tinh xảo mỹ vị thực vật, kinh ngạc không thôi, nàng như thế nào lại chuẩn bị nhiều như vậy, coi như chính mình muốn cần tiến bổ, nhưng này so với ngày thường thật không biết hơn bao nhiêu lần, hân, như thế nào có thể ăn được hết chứ.

Mị tựa hồ nhìn ra hân sầu lo, múc một chén cháo, chậm rãi thổi, thử lại độ ấm, lúc này mới đưa tới bên môi Thiết Diễm.

Thiết Diễm há mồm uống xong, ánh mắt khóa lại trước mắt Mị, tổng cảm giác được nàng có chút không giống bình thường, có chút tâm sự, không chừng là mệt mỏi cũng nên; hắn cố gắng muốn đọc được gì đó trong mắt nàng, cố gắng tìm đáp án, lại như thế nào cũng không thể được, miệng cũng là theo bản năng uống xong cháo gà Mị đưa tới, ăn thức ăn Mị đưa đến bên môi.

Chờ hắn lấy lại tinh thần, nhìn thấy chính là mắt Mị đã có lại sự vui vẻ, mà thức ăn trên bàn cũng cơ hồ gần hết, hắn lúc này mới cảm giác được trong bụng phồng lên, tựa hồ là ăn nhiều lắm.

Mị hài lòng khiến hắn nuốt xuống lời từ chối trên môi, hắn thích nhìn bộ dáng nàng hoan hỉ không lo; hắn mặc dù ngốc, nhìn không ra tâm sự của nàng, nhưng nếu hắn có thể giúp nàng giải ưu, hắn liền cố gắng ăn hết để giúp nàng vui.

Biết nàng kỳ thật rất lo lắng, lo lắng hắn gầy gò, lo lắng hắn suy yếu; kia hắn liền cố gắng dưỡng hảo chính mình, khiến nàng an tâm cũng tốt lắm. Thời gian trải qua rất bình thản, mỗi ngày đều cơ hồ đều giống nhau, nhìn thấy đều là cùng một người; nhưng thời gian này lại làm cho mỗi người đều nhận thức ra hạnh phúc nhân nhạ quanh quần xung quanh, không muốn rời xa.

Thiết Diễm rốt cục có thể đi ra ngoài phòng, mỗi ngày tiến bộ mặc dù không khiến hắn đẩy đà hơn, nhưng đã có khí lực ôm Thiết Ý tại trong viện đi lại, phía sau là Lạc Lạc lung lay lúc lắc đi theo hô muốn xem muội muội.

Mị cũng trở lại cung đình, gần cuối năm, các loại quan yến, tư yến nhạc thiếp ào ạt mà tới, mặc dù đã sơ tuyển rất nhiều, vẫn còn là không cách nào từ chối hết được.

Còn có trước đây, bữa tiệc mừng tháng trăng tròn của Thiết Ý, nghe Lục tỷ phụng chỉ quay về kinh nói, quy mô bữa tiệc đã vượt qua của hoàng nữ rồi; hôm đó những người ra đón khách là Lục tỷ, Thiết Loan cùng Mị.

Đã bao lâu không thấy nàng nhân nhạ đánh đàn, hắn hỏi tại sao thì nàng sẽ nói hôm nay sẽ cùng Thụ Nhã phụ thân cùng nhau đối ẩm.

Thiết Diễm biết chính mình đối với tình cảm rất dằn dặt, không cách nào nói hắn rốt cục có bao nhiêu yêu nàng, không cách nào làm cho nàng biết, nàng đối với mình lại rất quan trọng; tự hôm đó nàng ngã vào trong lòng hắn, không một tiếng động, cái loại đau đớn đến cực hạn đó đã khắc vào cốt nhục của hắn, không cách nào quên lãng; hắn cùng với nàng hàng đêm làm bạn, hắn như thế nào thấy nàng khác thường lại không phát hiện..

Mỗi khi nửa đêm tỉnh lại, không cần mở mắt, là có thể cảm giác được ánh mắt của nàng, cảm nhận được nàng run rẩy vỗ về tay của hắn; mỗi khi hắn cố nén cảm giác no căng trong bụng, ăn sạch tất cả thực vật, nàng sẽ thở phào nhẹ nhõm, hài lòng đứng lên; nàng như vậy, khiến hắn mê hoặc, cũng khiến hắn lo lắng.

Tâm sự của nàng, nàng sầu lo, thân là phu quân nàng, hắn cái gì cũng không biết, cái gì cũng không thể làm.

Nhìn một chút sắc trời, Thiết Diễm biết, Mị đã trở về, nàng mỗi ngày đều sẽ rất đúng lúc hồi phủ để hắn chuẩn bị thức ăn, hắn từ trong lương đình trong viện đứng dậy, ôm Thiết Ý, nắm tay Lạc Lạc, trở lại trong phòng, nàng không thích hắn ngồi ở ngoài viện, sợ hắn bị nhiễm phong hàn.

Thiết Diễm vốn không cho là đúng, nhưng sau khi sinh xong, tới thời kỳ kinh nguyệt, hắn đau bụng như xé, không cách nào đứng dậy được, Mị mới bắt đầu nói cho hắn, từ sau khi ở phía sau núi Phượng Khê, hắn bởi vì mang thai nên thân thể suy yếu, hàn khí nhập thể, mới có thể làm cho hắn đau đớn như thế.

Nhớ tới lúc ấy, nàng dùng Hồn Nguyên công một lần đã thông huyết mạch khắp nơi tại trong cơ thể của hắn, giảm bớt đau đớn; hắn ngược lại cảm giác được không có gì, nếu không có những khoảng thời gian ở Phượng Khê son, hắn lại như thế nào sẽ biết chính mình lại yêu nàng đến sinh tử không rời như vậy, hắn lại như thế nào sẽ biết, vì yêu hắn, nàng đã hy sinh không biết bao nhiêu thứ.

Trong lòng, Thiết Ý đột nhiên oa oa khóc lên, kéo về Thiết Diễm đang suy nghĩ thất thần, cúi đầu nhìn thấy Lạc Lạc phục ở trên đùi hắn mà ngủ gục.

Hắn biết Thiết Ý vì sao khóc, lúc này, phỏng đoán là đói bụng. Thiết Diễm bảo Cốc Tây một bên hỗ trợ ôm đi Lạc Lạc, chính mình giải khai quần áo, cho tiểu oa nhi trong lòng khóc nháo uống sữa.

Hắn sữa tươi cũng không nhiều, căn bản là không đủ no cho nữ nhi, cũng may Mị tìm tới sữa trâu, khiến nàng có thể uống tới no căng.

Nhìn nữ nhi mút vào, cái loại... này cảm giác quen thuộc, khiến Thiết Diễm nhớ ra Mị, nữ nhân khiến hắn lo lắng nhất.

Đột nhiên, trong lòng hắn tuôn ra một loại cảm giác kỳ quái, khiến hắn không tự chủ được ngẩng đầu, đứng ngoài cửa, là nữ nhân hắn đang mong nhớ, hôm nay nàng nhìn hắn, trong mắt ôn nhu như nước, nhưng lại mơ hồ mang theo vài phần mệt mỏi.

Thiết Diễm quay đầu đi, cái loại... này ánh mắt, hắn cũng không xa lạ, hắn thủy chung không cách nào tự nhiên trả lời ánh mắt tràn đầy của nàng, mặc dù, hắn cũng khát vọng nàng tới gần, hắn rất nhớ cảm giác được nàng ôm vào lòng.

Mị ôm Thiết Ý trong lòng Thiết Diễm bởi vì mút vào không được sữa tươi mà bắt đầu khóc, đi ra nội thất giao cho Cốc Bắc, sau đó, liền xoay người trở lại trong phòng, nhìn thấy Thiết Diễm đang chỉnh lại quần áo.

Mị đứng bên giường, ngăn lại tay đang kéo vạt áo của Thiết, thấp giọng khẽ gọi, “Diễm...”

Một tiếng này, khiến Thiết Diễm mặt đỏ ửng, nhìn hướng Mị, lại thấy một sự chân thật đáng tin “Mị... Hiện tại... Trời còn sớm...”

Này một câu giống như cự tuyệt, lại khiến Mị muốn cười, nàng ngả vào lòng Thiết Diễm, bả vai lay động, một loại tiếng cười như chuông bạc tại bên trong phòng vang lên.

Thiết diễm có chút không rõ, nàng làm sao vậy? Cười vui như vậy, nhưng cánh tay hấn vòng qua eo nàng lại không cảm thấy được gì, hấn kiên định đem nàng áp vào trong ngực.

Cười cười, Mị tại trong ngực của hấn dần dần yên tĩnh trở lại, chỉ cần một câu nói, hấn liền đã hiểu ý tứ của nàng, chỉ cần một câu nói... Hấn như thế, nàng như thế nào có thể mất đi hấn đây, hấn như vậy, nàng như thế nào có thể rời xa.

Mị đưa tay quay về ôm hấn, rúc vào trong ngực của hấn, tham lam hít sâu hơi thở thuộc về hấn, tâm tư lộn xộn dần dần lắng đọng xuống, cuộc đời này có thể làm bạn với hấn, có lẽ, nàng cũng không mong gì hơn.

Sinh cũng vui, tử cũng không sao! Nếu kiếp này tất cả hạnh phúc của nàng đều quanh quẩn tại trên người của hấn, như vậy, nàng sẽ không cần gì thêm, tình này, thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền (Bích lạc: bầu trời, hoàng tuyền: dòng sông dưới địa phủ. Nôm na là tình này sống cùng trời và chết cùng đất), hấn vĩnh viễn là phu quân của nàng.

Nguyên lai, nàng không ngờ được nàng lại thương hấn đến như vậy, nàng, kiếp trước là một người từ xã hội hiện đại, đã từng cho rằng sẽ không có nam nhân nào đáng để nàng yêu, hiện tại dĩ nhiên sẽ bởi vì một người đàn ông mà liều mình bảo vệ.

Nguyên lai, tình yêu vượt qua sinh của cha mẹ, vẫn còn khắc vào linh hồn của nàng, khiến nàng cũng đã yêu nam nhân ngốc nghếch này đến tận xương tủy; mặc dù không được tự nhiên, cũng là dĩ thường khả ái.

Thiết Diễm ôm Mị an tĩnh khác thường trong lòng, có chút thấp thòm, nàng làm sao vậy? Sinh khí sao? Hay là... Hấn đoán không ra tâm tư thông minh cơ xảo khéo léo của nàng; hấn quay đầu đi, cúi mắt, nghĩ muốn thấy rõ vẻ mặt của nàng, lại vừa đúng lúc nàng ngẩng đầu lên.

Trong mắt nàng lưu chuyển sự quen thuộc ôn nhu cùng thương tiếc, ánh mắt của nàng rõ ràng rất thoải mái, bờ môi vui vẻ có cực hạn ôn nhu, gương mặt tú trí có một loại khí chất siêu thoát, dùng từ xinh đẹp không đủ để hình dung nàng bây giờ.

Thiết Diễm bị sự nhu mì của nàng mê hoặc, có chút không cách nào kiềm chế mà nhìn nàng dần dần tới gần tầm mắt, quên lãng tất cả, trong mắt của hấn chỉ có một mình nàng.

Mị nhìn nam nhân ở trước mắt, nam nhân của nàng, hấn có bề ngoài rất kiên cường, nhưng lại có một tâm hồn ôn nhu; hấn tuy ở chiến trường hắc ám, nhưng lại có một linh hồn thuần khiết nhất; hấn là tướng quân tốt nhất, thần tử tối trung thành, cũng là tối vụng về phụ thân; hấn là phu quân trung thành nhất đáng tin nhất, cũng là người không kém biết biểu đạt nhất... Một người đàn ông như vậy, tại thế giới nữ tôn này, là sự tồn tại mâu thuẫn nhất.

Ý thức hiện đại của nàng, khiến nàng yêu vẻ ngoài anh tuấn của hấn, yêu nét kiên cường, yêu cách hấn ăn nhấm, yêu khí chất hiên ngang của hấn; mà dù từ nhỏ hấn đã không bị luật lệ nữ tôn quốc ăn nhập đến tận xương, nhưng hấn vẫn rất ôn nhu, nhu thuận, trong lòng của nàng, hấn rất quyến rũ.

Ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua dung nhan gầy gò của hấn, trong mắt hấn có chút mơ hồ, nàng chậm rãi tiến gần bạc môi mềm mại mà bản thân luôn lưu luyến...

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72

Thiết Diễm bị môi Mị mê hoặc, quên đi thời gian, quên đi tất cả, chỉ có thể cảm giác được nàng tại môi hấn mà hôn, cảm giác được hơi thở nóng rực của nàng phun tại trên da thịt của mình, toàn thân khẽ run lên.

Thiết Diễm tất cả chú ý đều tập trung ở tại trên môi cùng đầu lưỡi của nàng, cùng với động tác nàng thăm dò đi vào của nàng, thân thể hấn dần dần như nhũn ra, chậm rãi nhắm mắt lại, gắt gao ôm lấy nàng trong lòng.

Thiết Diễm vô ý thức tùy ý để đầu lưỡi của mình quán quanh Mị, trước ngực bị tay nàng mon trớn, hấn tại bên môi Mị rên một tiếng, lúc này mới phát hiện quần áo của mình vẫn chưa được kéo lại.

Mà Mị cũng là chăm chăm nhìn ngực của hấn, nheo lại phượng mục ngập tràn hơi nước, mới vừa rồi rõ ràng đã không còn sữa tươi, bây giờ đậu đỏ lại chảy ra chút sữa tươi, dính ướt đầu ngón tay của nàng. (*Phun máu*)

Mị chậm rãi đem ngón tay vân vê nơi đó, trong nháy mắt gương mặt Thiết Diễm chuyển sang màu mặt chín, nhắm mắt lại, quay đầu đi, không dám nhìn nữa động tác mập mờ kia, sau một khắc lại thở gấp mở to mắt, thân thể buộc chặt về phía sau, hai tay nắm chặt.

Nàng dĩ nhiên... Dĩ nhiên... Giống như tiểu hài tử mút vào đậu đỏ của hấn, cái loại cảm giác này không giống với cảm giác lúc Lạc Lạc và Tiểu Ý mút, mà giống như kinh mạch toàn thân trong nháy mắt nóng lên, khiến trong cơ thể không cách nào kiềm chế mà dâng lên xúc động quen thuộc.

“Mì...” Cùng với một tiếng kêu gọi của Thiết Diễm, thân thể hắn bỗng nhiên mềm nhũn xuống, cái loại cảm giác phảng phất như hòn phách đều phải bị mủt vào khiến hắn cả người đều vô lực ngã vào lòng Mị, không động đậy, trong đầu trống rỗng.

Mị cũng không cách nào suy nghĩ được, mê muội mủt vào, cái loại hương vị ngọt ngào này khiến nàng không cách nào dừng lại, mủt vào liên tục, trong tai tựa hồ chảy xuôi tiếng rên quỵên rũ của Thiết Diễm, nàng ôm chặt hắn, liếm cắn, không có ý thức đến người trong lòng thỉnh thoảng co rút, cùng không cách nào ngăn chặn tiếng thét chói tai cũng dần dần biến thành tiếng rên rỉ.

Đợi đến khi nàng rốt cục thỏa mãn, hai khóa đậu đỏ từ lâu đã sưng đỏ dị thường, mà Thiết Diễm đã sớm liền ngay cả tiếng rên cũng phát không ra, yếu ớt thở hào hển, cả người sớm bị nàng hành hạ không có chút phản kháng khí lực nào.

Thiết Diễm toàn thân tăn ra một loại trí mạng dụ dỗ, quần áo nửa mở giống như một sợi dây bó buộc dây dưa ở phía sau, lộ ra ngực cùng tiểu phúc, dây đai rơi một bên, tiết khổ đã sớm bị cỡi, đôi chân thon dài dưới trường bào như ẩn như hiện.

Mị khuynh thân hôn lên đôi môi đang thờ dốc của hắn, lại lần nữa đem hắn hôn đến thờ hồng hộc, toàn thân nóng lên; nàng đưa tay thăm dò dưới thân hắn, liền mở to mắt, nơi đó đã sớm đứng thẳng từ khi nào.

“Mì... Mì... Mì...” Thần trí mơ hồ, Thiết Diễm duy nhất nhớ kỹ chỉ có cái tên này, cũng chỉ có thể gọi tên nàng, nghĩ muốn nàng thương tiếc ôn nhu một chút, nghĩ muốn thuộc về tất cả của nàng.

Lần này đây, Mị thể hiện tất cả ôn nhu, ôn nhu hôn, từ môi lan tràn đến toàn thân của hắn, hai tay ôn nhu nhẹ vỗ về thân thể hắn run rẩy như lá mùa thu rụng.

Thiết Diễm bởi vì nàng ôn nhu mà tim đập nhanh, bởi vì nàng ôn nhu mà thiếu đốt, bởi vì nàng ôn nhu mà nước mắt lưng tròng, khàn khàn âm thanh, cuối cùng ôn nhu của nàng khiến hắn toàn thân tê liệt.

Cảm giác hòa trộn như vậy khiến hai người đều thờ dốc; cơ thể gần nhau như vậy, khiến hai người cảm giác được tựa như tâm hai người cũng dán vào nhau; da thịt ma sát, mùi hương cơ thể quện vào nhau, tiết tấu đều đặn..

Cực Lạc tuyệt đẹp đến không cách nào hình dung như vậy, khiến hai người đều quỵên luyến không thôi, không muốn tách ra; vì vậy, trong phòng, hai người tại hạnh phúc, thật lâu thật lâu sau, ôm nhau cùng nhau rơi vào mộng đẹp. Tự hôm đó, Mị đã trở lại như trước kia, nàng vẫn rất sùng Lạc Lạc, cũng thỉnh thoảng trên cọt Tiểu Ý mập mập, mỗi lần đều chọc đến khi Tiểu Ý nước mắt lưng tròng, lại ôm nàng cười giòn chơi đùa, khiến Tiểu Ý tại trong lòng nàng “Khanh khách” cười.

Mặc dù mỗi lần đều sẽ bị nướng chọc đến khóc òa, nhưng Tiểu Ý vẫn thật là thích Mị; mỗi lần gặp nàng đều sẽ triển lộ tươi cười ngọt ngào, chò nướng cùng nàng cùng nhau chơi đùa.

Ban đêm, nàng so với trước kia càng thêm như lửa nóng, mỗi lần đều sẽ thiếu đốt toàn bộ ý thức của hắn, tùy nàng điên cuồng; Thiết Diễm mỗi lần tỉnh lại đều sẽ ngượng đến nỗi không dám nhìn mặt nàng.

Bởi vì nàng, Thiết Diễm không cách nào lại dậy sớm như trước đây, luyện võ tựa hồ biến thành một chuyện rất khó, bắt đắ dĩ, hắn không thể làm gì khác hơn là đến trường luyện võ muộn mà luyện thương; đối với quyết định của hắn, Mị cũng không có phản đối, chỉ là dặn dò hắn một vừa hai phải, không nên luyện quá mức là tốt rồi.

Vì vậy, hắn mang theo thương, nhìn Lạc Lạc xa xa cùng Mị cùng nhau đùa với Thiết Ý, cũng mới nghĩ ra dạo này nàng hình như lại có sở thích mới.

Mị trước kia mặc dù cũng thường hay thay hắn nấu nướng, nhưng không đam mê phải giống như hiện tại, nàng nói, cái này gọi là dưỡng sinh.

Nàng tìm khắp mọi nơi, vơ vét các loại sách thuốc hiếm quý, sau đó sẽ tiến vào thư phòng, tập trung nghiên cứu; đồ ăn hôm nay của hắn càng thêm phong phú, mà ngay cả khi hắn trở lại quân doanh, mỗi ngày Cốc Tây Cốc Bắc cũng sẽ dâng lên đặc chế đồ ăn do Mị làm, còn muốn hắn nhất định đều ăn xong mới được về.

Mặc dù mỗi tháng hắn cần nằm trên giường tĩnh dưỡng ba ngày, hắn cũng không phải bệnh gì nặng lắm, nhưng phụ thân nói, nam nhân mỗi tháng đến 3 ngày đó đều phải tĩnh dưỡng, rất bình thường.

Nhưng nàng tại sao lại quá mức đề ý? Luôn nói thân thể của hắn quá mức đối kháng thuốc, luôn muốn nghiên cứu ra biện pháp có thể làm cho hắn hấp thu thuốc tốt một chút, luôn bởi vì thân thể hắn không cách nào đẩy đà hơn mà nhũn mảy; tại sao bởi vì thế nào cũng vẫn gầy như cũ?

“Muốn biết nàng đang lo lắng cái gì sao?” Phía sau vang lên âm thanh tựa như chuông bạc, rất dễ nghe, còn không xoay người, Thiết Diễm đã biết người đó là Lăng Oanh.

Nam nhân dung mạo tuyệt đẹp, phong hoa tuyệt đại, vẫn còn là lần đầu tiên chủ động cùng hắn nói chuyện, hắn luôn trầm mặc, lạnh lùng không để người khác tiếp cận; nhưng lúc nhìn Mị, trong mắt lại có một cỗ lửa nóng khó nén, hòa tan tất cả thái độ lạnh như băng trước kia.

Biết hắn quan tâm thể của mình, biết hắn yêu Mị, nhưng Mị lại từ chối nam nhân khiến bao nữ tử trong thiên hạ mê đắm này; đồng tình cũng chỉ là đồng tình, hắn cũng không cách nào nhượng Mị cho hắn được, bởi vì hắn cũng rất yêu thể của hắn, yếu đến mặc dù có “hạ hoàng tuyền” cũng chỉ muốn người đi theo Mị là một mình hắn.

Thiết Diễm trầm mặc nhìn Lăng Oanh, ở dưới bầu trời này, đồng dạng là hai nam nhân vận bạch y nhưng khí chất hoàn toàn không giống nhau, liền như vậy yên lặng nhìn nhau, giống như đánh giá, giống như giảng co.

Gió thổi động bọn họ vạt áo, một người một thân trang phục tỏa ra ánh khí bức người, bóng dáng cao ngất như cây tùng; một người quần áo tung bay, sợi tóc khẽ lay động theo làn gió.

“Nàng, đang lo lắng cái gì?” Thiết Diễm thân nhiên hỏi nghi hoặc trong lòng, hẳn không che giấu, không kiên dè, khiến trong mắt Lăng Oanh có một chút buồn lòng.

Nam nhân này nguyên lai thành thật như vậy ! Lăng Oanh về mặt không thay đổi, nam nhân này đích thật là không giống người thường, hẳn cũng khâm phục sự kiên cường của người kia, nhưng lại không thích cách hẳn ẩn nhẫn, không thích cách sống áp lực của hẳn, còn muốn liên lụy Mị thay hẳn chống đỡ tất cả, chỉ vì trong lòng hẳn có nhà cùng nước.

Tại trong mắt hẳn, Mị rất ủy khuất, tình yêu của nàng rất không đáng giá, nữ tử như vậy tại sao lại phải vì một nam nhân như vậy mà hy sinh bản thân; hẳn không hiểu, tại sao một người như nam nhân kia lại có thể nhận được tình yêu của nàng, hẳn không cam tâm, hẳn luôn hỏi chính mình một vấn đề, “Nếu là nàng gặp hẳn trước, như vậy, tất cả có thể hay không không giống với bây giờ?”

“Đi hỏi sư phó, có lẽ hẳn sẽ nói cho người.” Lăng Oanh nhìn một chút ba bóng dáng ở xa xa kia cười đùa, trong mắt ánh lên vẻ cực kỳ hâm mộ, hẳn thật lâu ngắm nhìn, đem nó khắc ở trong lòng, sau đó xoay người rời đi, hẳn sẽ không nói cho hẳn, nhưng là hẳn nghĩ muốn nhìn hẳn vì nàng làm một chuyện gì đó. Trong viện, một bóng dáng cao ngất mang theo một cây ngân thương đứng ở giữa trời gió lạnh lạnh thấu xương, trên mặt của hẳn tình tế nổi da gà, nhưng dáng người vẫn oai phong, kiên định như đá.

Thiết Diễm cùng với Lăng Oanh đi tới trong viện, bởi vì không muốn quấy rầy Mai Thư Nhã luyện công, lại cũng không có cùng Lăng Oanh cùng nhau vào phòng; chỉ là như vậy yên lặng đứng yên cùng đợi.

“Chi ~” Thanh âm mở cửa khiến Thiết Diễm xoay người, nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Mai Thư Nhã hướng hẳn thở dài.

“Vào đi!” Mai Thư Nhã nghiêng thân, mời Thiết Diễm đi vào phòng ấm áp.

“Tọa đi!” Mai Thư Nhã có chút buồn cười nhìn nam nhân như bức tượng nghe theo khẩu lệnh mà hợp tác này, như thế nào thành thật thành như vậy a, khó trách Mị xem hẳn như bảo bối mà che chở, nếu không thì có lẽ ai cũng sẽ khi dễ hẳn được a. (S: chưa chắc a~ haha)

“Tìm ta có việc?” Mai Thư Nhã cầm cái chén, rót trà nóng đưa qua, “Uống đi cho ấm thân thể, nếu như con bị đông lạnh, ta cũng không có cách nào giải thích với thể chủ của con đâu.”

Mai Thư Nhã trêu chọc khiến mặt Thiết Diễm có chút phồng hồng, hẳn cầm chén trà, vài hớp liền uống xong, sau đó bình tĩnh nhìn về phía Mai Thư Nhã, hỏi, “Phụ thân biết Mị làm sao không?”

Ánh mắt thân nhiên, thuần tình khiết tịnh, vô cùng trong suốt; nhưng hẳn là thật sự lo lắng, thật sự sầu lo; không nói, không có nghĩa là sẽ không làm; Mai Thư Nhã do dự, nên nói cho hẳn sao?

Ánh mắt sáng quắc, kiên định kia khiến hẳn đau đầu, nam nhân này tính tình bướng bỉnh, hẳn cũng từng thấy quá, tâm tư của Mị hẳn cũng là biết đến.

“Hảo!” Mai Thư Nhã cắn cắn môi, nhìn lại Thiết Diễm, “Con có biết Mị luyện loại công phu gì không?”

Thiết Diễm ngần ra, này có cái gì quan hệ sao? Hẳn lắc đầu, hẳn chỉ biết là công lực của Mị dị thường cao thâm, nhưng cũng chưa bao giờ chủ động hỏi quá, Mị cũng tựa hồ chưa bao giờ từng muốn nói cho hẳn.

“Nàng luyện Hồn Nguyên công.” Mai Thư Nhã thở dài, chậm rãi nói, “Sau khi công lực đại thành, dung nhan sẽ mãi không thay đổi, cho đến khi công lực tự tiêu tán mà chết.”

Thiết Diễm nhìn Mai Thư Nhã, nửa ngày sau, trong mắt có chút hiểu, nhớ ra lúc nửa đêm hôm đó, ánh mắt quán quít cùng run rẩy của nàng, rốt cục rõ ràng vì sao nàng lại tâm sự nặng nề, rốt cục rõ ràng vì sao nàng luôn muốn mình ăn hết mới hài lòng.

Nguyên lai, này, lo lắng, sầu lo của nàng, rồi rầm một đời, là làm sao cả đời có thể bên hẳn...

Thiết Diễm trong mắt thoáng hiện các loại đầu mối khiến Mai Thư Nhã thấy không rõ lắm, sau đó, bình tĩnh trở lại, trong mắt của hẳn có rõ ràng chờ mong.

“Có cái gì là con có thể làm không?”

“Con muốn cái gì?”

“Con muốn tâm nguyện của nàng có thể đạt thành.”

“... Con... Xác định không?”

“Ân!”

Mai Thư Nhã không nói, nếu như hấn ngăn người này, kết quả có như thế nào, hấn cũng không biết, dù sao, phương pháp kia chưa từng có người thử nghiệm quá.

Nhưng, đối diện nam nhân trong mắt cầu xin cùng kiên định lại làm cho hấn dao động, tình yêu của hấn, nguyên lai cũng là thâm trầm như vậy, nhưng, có đủ cho hấn thành công sao?

“Con có lẽ cũng rõ hậu quả đi!” Mai Thư Nhã cảnh cáo hấn một câu, chậm rãi đem phương pháp nói ra.

“Giúp con, gạt nằng.” Thiết Diễm sau khi nghe xong, chỉ nói một câu, hấn rất rõ ràng, nếu là nằng biết, là tuyệt đối sẽ không cho phép...

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73

Thời gian trôi qua, đảo mắt đã ba năm.

Năm đó, Lạc Lạc bốn tuổi, Tiểu Ý ba tuổi.

Người hai tiểu oa nhi yêu nhất là Mị, sợ nhất cũng là Mị, người tôn kính nhất chính là phụ thân Thiết Diễm; bởi vì nếu chỉ cần phụ thân bắt đầu nghiêm giọng, nương sẽ liền hung hăng phạt bọn họ.

Lạc Lạc bị nương đánh vào tay, Tiểu Ý bị nương phạt ở trong sân chạy bộ, Tiểu Ý mới ba tuổi, chân rất ngắn, chạy không tới vài bước liền thở hồng hộc, nước mắt lưng tròng, vẻ mặt đáng thương, nhưng cũng không dám khóc, cũng không dám ngừng.

Cho đến khi Thiết Diễm tiến lên ôm lấy nằng, bắt đầu nhìn Mị, lúc này mới miễn phạt cho nằng; vì vậy hai tiểu tử kia cũng biết, nơi trốn tránh mẫu thân trừng phạt tốt nhất, chính là được phụ thân ôm trong ngực. (S: chẹp, 2 đứa nhóc này có tương lai đó nha =>)

Một ngày kia, Mị từ trong cung trở lại Thiết phủ mang về đến một tiểu cô nương toàn thân đều bị thương, đưa cho Cốc Đông bảo nằng thay nằng kia tắm rửa sạch sẽ.

Đến khi Cốc Đông mang một nữ oa gương mặt sáng sủa tiến vào trọng viện, khoảng chừng mười tuổi, nằng có một đôi mắt quật cường cùng gương mặt lạnh như băng (S: có khi nào sau này làm người yêu của bé LL không ta :>))

Mị ôm Lạc Lạc ngồi ở một bên, nhìn tiểu cô nương trên mặt không chút thay đổi kia, nói, “Hấn chính là chủ tử của ngươi, cũng là người ngươi phải liều mình bảo vệ người, rõ ràng rồi sao?”

“Vâng” Thiếu nữ lạnh lùng đáp, đánh giá ngồi ở Lạc Lạc trước mặt nằng cách đó không xa.

“Ngươi sau này kêu hấn là Lạc Lạc đi!” Mị mắt nằng nghiêm túc mà ngưng trọng, “Cho dù ngươi quá khứ như thế nào đi nữa, hôm nay, người ngươi phải bảo vệ, chỉ có một, chính là hấn, Thiết Lạc.”

Lạc Lạc bởi vì sinh non, kinh mạch bị hao tổn, không thể tập võ; Mị đã bảo Diễm Ảnh bắt đầu thể hấn huấn luyện ám vệ, hôm nay tại trên đường gặp tiểu cô nương này, ánh mắt quật cường không chịu khuất phục của nằng hấp dẫn Mị, khiến nằng cứu nằng, mang về trong phủ; nằng muốn đích thân đem nằng huấn luyện thành thiếp thân thị vệ của Lạc Lạc; dù sao, nằng cũng không cách nào một đời đều coi chừng hấn được.

Nằng muốn, là chờ khi nằng cùng Thiết Diễm bạc đầu răng long, bọn nhỏ có thể hạnh phúc không lo; nằng làm những chuyện nằng nên làm, còn lại liền xem tạo hóa của bọn họ như thế nào.

“Nương, của ta đâu? Tiểu Ý cũng muốn!” Tiểu Ý ba tuổi ngã đến trên đùi Mị kêu lên.

“Con nha!” Cười quyền rũ, nằng đánh đánh cái mũi nhỏ của tiểu oa nhi trên đùi, “Chính mình tự học giỏi, sau này bảo vệ ca ca đi!”

“Hảo...” Tiểu Ý “Khanh khách” cười, gior cánh tay nhỏ bé lên nắm lấy tay của Lạc Lạc “Tiểu Ý bảo vệ ca ca!” (S: aaaa dễ thương quá)

Lạc Lạc nhìn thiếu nữ xa lạ trước mắt, có chút rụt rè dựa vào trong lòng Mị, khi nghe muội muội non nớt hô lại mỉm cười, đối với muội muội gật đầu.

Thiết Diễm hỏi phủ sau khi gặp Lạc Lạc, con ngươi đen thâm thúy mang theo chút hiểu rõ, nhìn Mị liếc mắt một cái, liền không có nói cái gì nữa, chỉ là căn dặn Thiết Mạnh (tiểu cô nương mới tới thì phải) hảo hảo chiếu cố Lạc Lạc. Ba năm qua, đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Lăng Oanh đi, rồi đi Thiết phủ, nói là muốn xông xáo giang hồ, tận tình sơn thủy; hấn rồi đi làm cho Mị thở dài một hơi.

Thiệt Nguyệt cũng lập gia đình , người này là chính hấn chọn, tự nhiên cũng nữ nhân bị hấn khi dễ đến đáng thương.

Thiệt Quảng cùng Thiệt Loan cũng bị điều trở lại kinh thành, huấn luyện tân binh.

Này ba năm, phát triển nhanh nhất cũng là tình cảm của Thiệt Diễm cùng Mai Thư Nhã, Thiệt Diễm không có việc gì lúc nào cũng thường đi trong phòng Mai Thư Nhã nói chuyện phiếm, hai người bọn họ có thể trò chuyện chung một chỗ, Mị cũng vui vẻ rất nhiều.

Này ba năm thời gian, bình bình nhàn nhạp, nhưng cũng rất ám áp, khiến Mị dị thường thỏa mãn, liền ngay cả nàng cũng không tin chính mình có thể như vậy dễ dàng nhàn nhạp mà sống, thời gian cực khổ trước kia tựa hồ đã qua rất lâu rồi .

Bất quá, xem ra cùng với Tiểu Ý từ từ lớn lên, nàng vẫn còn phải nhớ lại đến, Thư Nhã phụ thân nói, xương cốt của nha đầu kia thật đúng là kỳ tài luyện võ, mà trí thông minh của Tiểu Ý cũng thật phi thường tốt, có thể thật tốt bồi dưỡng một phen.

Thiệt Diễm thân thể đã khôi phục , nhưng lại vẫn còn là một bộ gầy gò bộ dáng, những... này thuốc bổ thật sự là không biết đi nơi nào. Nhưng thân thể như vậy lại được Thiệt Nguyệt lòng tràn đầy khâu phục, hấn luôn lo lắng thân mình mập ra, biến dạng thì trông rất khó coi.

Mị lúc ấy nghe xong sùng sốt thật lâu, lúc này mới phản ứng lại, nàng dĩ nhiên không có cảm giác được quái dị, xem ra, nàng đã sớm thích với thể giới nữ tôn nam tử này ; cho nên mới hội như vậy sùng phu quân cùng nhi tử, nghĩ muốn được huấn luyện nữ nhi.

Nguyên lai, tại trong của ý thức, nữ nhân không phải là kẻ yếu thế; lại còn biết sùng ái nam nhân nhà mình ; nàng thật đúng là ở nơi nào cũng đều gặp người tốt a!

Bất quá, da thịt của Thiệt Diễm, cùng với thời gian trôi qua, cũng là ngày càng mịn màng, hơn nữa hấn lại lần nữa trở về quân doanh, dầm mưa dãi nắng, khiến da thịt của hấn hiện màu tiểu mạch, lộ ra sự khỏe mạnh sáng bóng, mỗi lần Thiệt Diễm như vậy đều sẽ khiến Mị mê luyến đến không khống chế được; nàng vui mừng hơn rất nhiều, càng thêm mê muội, tại trong mắt nàng cũng chỉ là hơi thở gọi cảm hấn. Một ngày kia, Mị lại là thật sớm trở lại trong phủ, cùng Lạc Lạc, Tiểu Ý chơi một hồi, liền mang theo hai tiểu tử kia vào trong phòng bếp chuẩn bị bữa tối .

Hai cái tiểu tử kia không muốn rời đi bên người nàng, quần quít lấy nàng đòi phải giúp nàng, Mị liền cho hai người một cái tiểu bồn, hai cái tiểu ghế, mời hai tiểu tử kia tọa ở nơi này rửa thức ăn, kết quả hai người vui cười, quần áo ướt nhẹp, bị Mị giao cho Cốc Tây cùng Cốc Bắc mang đi tắm và thay quần áo.

Nhưng, bữa tối ở trên bàn, Nguyệt Nhi chống tay ngáp dài, hai tiểu tử kia đã ăn xong nên ngủ say, lại vẫn là không thấy bóng dáng Thiệt Diễm hồi phủ, đã xảy ra chuyện gì ?

Mị thấp thỏm lo âu , có chút bất an tại trong phòng ngồi đợi, hấn rất ít về muộn như vậy, mặc dù có việc, cũng sẽ sai người trở về cho nàng biết một tiếng.

Mị trong lúc vô tình liếc liếc mắt trên giường, một phong thư lòi ra dưới gối, nàng xông đến bên giường, nhìn thấy bên ngoài phong thư đề tên của Mị, nét chữ mạnh mẽ hữu lực kia , đúng là của Thiệt Diễm.

Nàng vội vàng mở ra, bên ngoài phong thư cùng bên trong cùng một nét chữ, lại chỉ có sáu chữ: “Ít ngày nữa gặp lại, đừng chờ!”

Thiệt Diễm biết được thời gian làm việc và nghỉ ngơi của nàng, nên đem giấy viết thư để ở chỗ này, hấn đã đoán chắc canh giờ nàng phát hiện , hấn muốn gì chứ? Nếu không phải có chuyện gì nguy hiểm, lại như thế nào sẽ tận lực gạt nàng?

Nghĩ tới đây, Mị vội vàng vọt ra cửa, trong lòng suy nghĩ, còn có Diễm Ảnh; nhưng vừa ra khỏi cửa phòng, liền nhìn thấy bảy tên Diễm Ảnh quỳ gối trong viện.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Mị âm thanh trầm xuống, Diễm Ảnh vì lại ở chỗ này?

Xích căn bản không dám ngừng đầu, đồng dạng trầm giọng đáp, “Tướng quân tại trong quân trường tính kế, tìm người giả trang, đã lừa gạt chúng ta, sau đó liền biến mất .”

“Thình Cung Chủ trách phạt.” Bảy người trăm miệng một lời nguyện lĩnh phạt, đều tự trách do chính mình thất trách.

“Phạt?” Mị âm thanh có chút trong trẻo lạnh lùng, liễu mạng nói cho bản thân trước tiên phải tỉnh táo lại, cố gắng bình ổn khuynh hoảng trong lòng, “Hào, ta phạt các người lập tức tìm trở về cho ta .”

“Vâng” Bảy người đồng thanh lên tiếng, lời còn chưa dứt, trong viện liền chỉ còn lại có Mị một mình một người.

Hấn là đi nơi nào? Mị tinh tế tự đánh giá, hấn có chuyện gì trọng yếu, lại muốn dùng kế tránh né Diễm Ảnh; tránh né Diễm Ảnh chính là không muốn làm cho nàng biết; không muốn làm cho nàng biết, nhất định không phải việc nhỏ rồi.

Mị tới lo lắng nhất, chính là đứa ngọc này sẽ tự thương tổn chính mình, nhưng đến tốt cùng là chuyện gì sẽ làm hấn thận trọng như thế ?

Lòng tràn đầy những dấu chấm hỏi khiến Mị tâm tư càng thêm rối loạn , nàng định trở lại trong phòng, ngồi xếp bằng ở trên giường, nhắm mắt, ngồi xuống, yên lặng vận khí tịnh tâm; một lát sau, rốt cục tâm tư cũng dần dần bình tĩnh trở lại, não cũng chậm rãi yên tĩnh trở lại.

Nàng không ngừng suy nghĩ, nghĩ muốn tìm ra dấu vết, suy nghĩ mãi, cho đến phía chân trời trắng bệch từ từ chuyển sang phiếm hồng, nàng đột nhiên tự trên giường đứng lên, đi thẳng vào viện phòng Mai Thư Nhã, gõ cửa, không có ai đáp lại, nàng liền đẩy cửa mà vào.

Đập vào mắt, là suốt một gian phòng sạch sẽ, nàng trực tiếp xông vào nội thất, trên giường đệm chăn chỉnh tề, không có một bóng người; lấy tay sờ thử, một mảnh lạnh lẽo.

Nói cách khác, Thư Nhã phụ thân cũng là một đêm không về, hai người dĩ nhiên cùng nhau mất tích.

Nàng đã tổng cảm giác được vì sao kỳ quái, trong ngày thường luôn đúng hạn đến ăn cơm, Mai Thư Nhã hôm qua dĩ nhiên không có xuất hiện, nàng chuyên tâm nhớ tới Thiết Diễm, lại không có phát hiện hán cũng mất tích.

Nhớ ra ba năm này, hai người bọn họ hòa hợp, có phải hay không xảy ra cái gì nàng không biết đến chuyện? Nam nhân đơn thuần kia dĩ nhiên cũng lừa gạt nàng, một lần dấu điểm đến ba năm.

Mị trong lòng từ từ dấy lên lửa giận, ánh mắt nàng lại dần dần quy về bình tĩnh, lại lần nữa mở ra giấy viết thư trong tay, đừng chờ? Đừng chờ? Hán lừa gạt nàng như vậy, bảo nàng như thế nào đừng chờ?

Mị chậm rãi bước đi thông thả ra khỏi phòng, thấp khẽ gọi, “Cốc Đông.”

Cốc Đông từ một bên hiện ra, khom người nói, “Tiểu thư.”

” Tất cả ám vệ đều đi tìm người, phải nhanh!” Mị bộ dáng bình tĩnh khiến Cốc Đông thay Thiết Diễm chảy mồ hôi, tiểu thư như vậy đã thật lâu chưa từng gặp qua, không biết nam nhân kia có thể thừa nhận lửa giận của nàng hay không.

Thiết Diễm đã mất tích gần một tháng, liền ngay cả ám vệ đều không thể tìm được, hán là phi thiên, hay là độn thổ đây? Liền ngay cả Thư Nhã phụ thân cũng cùng nhau mất tích một tháng.

Mị ngồi ở trong viện, mấy ngày liền tiếp ăn không vô, ngủ không được, khiến ánh mắt của nàng có chút tiêu tụy, trong mắt tơ máu gần đầy; lửa giận trong lòng sớm đã bị lo âu lo lắng mà thay thế.

“Nurong.” Tiếng nói ôn nhu tinh tế kéo lại thần trí của Mị, trong lòng ngã vào một tiểu thân thể ôn nhu mềm mại, nàng cúi đầu, nhìn thấy Lạc Lạc trong mắt lo lắng.

Mị cười cười, cúi người ôm lấy hán, vỗ vỗ, nhìn thấy Tiểu Ý núp ở một bên, nàng quay đầu, hướng nàng giơ tay.

Tiểu Ý lập tức vui mừng nhảy vào trong lòng nàng, Mị đem nàng cũng đặt trên đùi, hôn nhẹ, nhìn nàng càng ngày càng giống như mình, nhớ ra bộ dáng Tiểu Ý mập mạp, khi đó, Thiết Diễm thường nói Tiểu Ý lớn lên sẽ giống như nàng, nàng đã không cho là đúng.

Nguyên lai, tiểu nha đầu này cơ hồ đã thành phiên bản của nàng, không biết sau khi trưởng thành, cùng nàng, còn có Thư Nhã phụ thân đứng chung một chỗ sẽ thành cảnh tượng gì.

Trong lòng hai tiểu nhân trái lại khiến Mị thư giãn một chút, Lạc Lạc rụt rè ngẩng đầu nhìn Mị, nhỏ giọng hỏi han, “Nurong, phụ thân đâu? Lạc Kạc cùng Ý rất nhớ phụ thân.”

“Nurong, phụ thân là tướng quân, không có việc gì đâu.” Tiểu Ý vừa nói lại làm cho Mị kinh ngạc, tiểu gia hỏa này dĩ nhiên biết nàng lo lắng cái gì? Lại là một nha đầu tâm tư linh động.

Ôm chặt hai tiểu tử kia, Mị ôn nhu nói, “Đúng vậy, phụ thân là tướng quân, không có việc gì. Hán chỉ là xa nhà một thời gian, rất nhanh sẽ trở về.”

Có bọn họ làm bạn, Mị cảm giác được thời gian tựa hồ đi nhanh một chút; thu xếp hảo hai đứa con ngủ một chút, nàng không hề buồn ngủ tại trong viện chậm rãi đi lại.

Ban đêm gió mát lồng lộng, nâng lên vạt áo nàng, Mị đột nhiên dừng lại cước bộ, một đạo nhân ảnh rơi tại trước người nàng.

“Bầm Cung Chủ, tìm được chánh quân.”

“Ở nơi nào?” Mị trong thanh âm khó có thể che dấu kích động.

“Tại...”

Trong nháy mắt, bóng dáng Mị liền biến mất ở trong viện, biến mất tại trong màn đêm...

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 74

Nơi này, rừng cây che phủ, ngọn núi cao ngất, thác nước tự đỉnh núi trút xuống trắng nõn, xuống dưới hồ liền vấy ra bọt nước, hơi nước nặng nề bao phủ xung quanh, tựa như Tiên Cảnh.

Bên hồ, một bóng dáng bạch y nhẹ nhàng lay động, nam nhân dung nhan nhu mì ngồi xếp bằng nhắm mắt, ngồi thẳng trên tảng đá lớn; gió vừa động, hai ống tay áo tung bay, tựa như tiên nhân trên chín tầng trời, như tinh linh trong rừng biển ảo, cùng cảnh đẹp nơi này như hòa vào nhau, cảnh đẹp ý vui.

Hắn mặc dù ngồi xếp bằng tại trên tảng đá lớn bên suối, nhưng những bọt nước văng trúng người hắn đều bị dội trở về, đúng là không có dính một giọt nước nào trên áo.

Nam nhân đúng là cha của Mị, Mai Thư Nhã.

Đột nhiên, một đạo bóng dáng màu lam xuất hiện giữa không trung, bên trên tảng đá lớn, bên cạnh Mai Thư Nhã, người này đúng là Mị cả đêm vội vàng chạy tới.

Nàng tóc tai bừa bộn, sắc mặt tiều tụy, cũng không thèm che giấu âu lo, lửa giận tràn ngập trong mắt; phượng mắt lạnh lùng ngắm hướng Mai Thư Nhã, trầm giọng nói, “Hắn đâu?”

Mai Thư Nhã chậm rãi mở mắt ra, nhân nhật nhìn lướt qua Mị, thật đúng là chưa bao giờ gặp qua bộ dáng mạnh mẽ như vậy của nàng, nhân nhật nói, “Bây giờ còn không phải lúc!”

“Hắn, đâu?” Mị âm thanh cao vút, nói năng cũng sắc bén hơn nhiều, dày vò quá lâu khiến nàng đã sớm hoàn toàn biến mất kiên nhẫn.

“Nhỏ giọng chút.” Mai Thư Nhã liếc mắt nhìn nàng, nói tiếp, “Nếu không sợ quấy nhiễu hắn, khiến hắn tẩu hỏa nhập ma, con có thể lại hét lên.”

Mị mặt âm trầm xuống, hai tay nắm thành quyền để tại bên người, phượng mắt tại bốn phía đánh giá, nhìn thấy tảng đá lớn đối diện màu đen có một cái động khẩu, mở miệng hỏi, “Hắn ở chỗ kia?” Mặc dù trong lòng đã sớm bị lửa giận thiêu đốt, nhưng thanh âm của nàng vẫn là dè dặt rất nhiều.

“Phải “

“Hắn luyện công gì? Tại sao muốn luyện công?” Đây mới là chuyện Mị muốn biết nhất, thương pháp của Thiết Diễm liền ngay cả Thiết Quảng cũng không cách nào địch được, mà hắn cũng không phải người trong giang hồ, còn muốn luyện công gì đây?

Mai Thư Nhã tao nhã đứng lên, xiêm áo bị gió thổi bay loạn, ánh mắt rơi tại bọt nước không ngừng vấy ra, chậm rãi nói, “Hắn luyện chính là một bộ tâm pháp sư phó của ta tự nghĩ ra khi lâm chung, người luyện tâm pháp này nếu không phải người trong bốn môn, thì có khả năng tập tâm pháp này, có thể đem công lực vốn có chuyển hóa thành công lực của bốn môn, tu luyện lâu dài có thể trẻ mãi không già.”

Mị nghe được hắn nói đến “trẻ mãi không già”, lòng mày dần dần càng nhú càng chặt, nàng đã sớm đã nghĩ rằng, sẽ không để hắn một người lạc hoàng tuyền, nàng tự cho là trước đây che giấu rất tốt, chưa từng biểu lộ ra, hắn dĩ nhiên phát hiện, lại còn vững vàng ghi tạc trái tim.

“Tại sao sẽ tẩu hỏa nhập ma?” Mị âm thanh bình thản xuống.

Mai Thư Nhã bên môi vương lên một nụ cười khó bắt đắc dĩ, “Bởi vì không có người từng tu luyện quá, hắn là người đầu tiên, ta cũng không biết có thành công hay không, nhưng hắn vẫn là nguyện ý thử một lần.”

“Thử một lần?” Mị lặp lại ba chữ này, hắn nếu là không nói, Thiết Diễm lại như thế nào sẽ biết có một bộ tâm pháp như vậy.

” Cho hắn biết, là bởi vì là ta biết chân tình của hắn; truyền cho hắn tâm pháp, là bởi vì là cảm động thâm tình hắn đối với con; nam nhân quật cường kia, thật đúng là làm cho người ta không thể không khuất phục.” Mai Thư Nhã vui vẻ nói.

“Hắn bắt đầu luyện từ lúc nào?” Mắt Mị nhìn hướng động khẩu đen ngòm kia, tựa hồ nghĩ muốn vọt thẳng vào trong động, nhìn thấy nam nhân nàng quan tâm cả tháng nay.

“Ba năm trước đây.” Mai Thư Nhã đáp, dừng một chút, lại nói, “Mới đầu là uống thuốc khống chế nội tức vốn có trong cơ thể hắn, cuối cùng là tu luyện tâm pháp, gần nhất tâm pháp của hắn đã có chút thành tựu, mà giai đoạn tiêu công là tối trọng yếu, ta thật vất vả tìm chỗ yên lặng này để hắn tiêu công, hắn vì tránh né con, quả thực mất không ít tâm tư a!”

Nói tới đây, Mai Thư Nhã nhẹ giọng nở nụ cười, cũng là bởi vì là hắn, nữ nhân khôn khéo này mới không có phát hiện hắn lừa gạt, tiếng cười sau khi biến mất, hắn thu hồi ánh mắt nhìn về phía Mị, khóe môi vui vẻ vẫn còn nguyên, “Đã biết là con vẫn sẽ tìm tới nơi này mà.”

Bỗng dưng, hắn đột nhiên dừng lại lời nói, một lát sau, chậm rãi nói, “Thành rồi, hắn luyện thành rồi, nam nhân nhà người này nghị lực thật đúng là làm cho người ta bội phục a!” Nhìn một chút Mị đang nửa tin nửa ngờ, liền sẵn giọng, “Ta giúp hắn tu tập tâm pháp, đã sớm mượn công lực của hắn để thông suốt tâm ý hai người, chỉ cần hắn tu thành, ta cũng có thể có cảm ứng, giờ con có thể đi tìm hắn rồi.”

Mị một câu cũng không nói, thân hình bất động, cả người liền di chuyển đến cái động khẩu, công lực xuất thần nhập hóa như vậy khiến Mai Thư Nhã cũng không khỏi kinh ngạc.

“Diễm!” Mị đứng ở động khẩu khẽ gọi một tiếng, Mai Thư Nhã nói như vậy, nàng thà rằng tin là có, sợ sẽ quấy nhiễu hấn, cẩn thận gọi nhỏ một.

Một lúc lâu không thấy đáp lại, Mị định đi vào bên trong động, mới chỉ bước vào một bước, liền nghe thấy Thiết Diễm quát khẽ, “Không nên đi vào!”

Mị đang dương dương tự đắc, nghe âm thanh của hấn mui phần khỏe mạnh, xem ra hấn là vấn đề không lớn, nhưng cũng không thấy tận mắt hấn, nàng như thế nào cũng không kiên định được, “Vây, chàng ra đi.”

“...” Đáp lại nàng, là sự trầm mặc của Thiết Diễm.

“Nếu chàng không đi ra, thì ta vào, Diễm, chàng chọn đi!” Giọng điệu của Mị khiến Diễm không cách nào cự tuyệt cự tuyệt, có chút nôn nóng, hấn làm sao vậy? Có cái gì không ổn sao? Hấn vì sao do dự như vậy?

Lại là một đoạn tĩnh mặc, Mị đứng thẳng lưng, thẳng tắp nhìn chăm chú vào trong động, một bóng người mơ hồ đứng ở nơi đó.

“Mị.” Thiết Diễm cúi đầu gọi tên nàng, nàng lại nghe ra trong giọng nói của hấn có lo lắng cùng e ngại, hấn sợ cái gì? Nàng chỉ muốn biết, hấn rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nàng muốn nhìn hấn, nếu như không thể bạch đầu giai lão; cũng nhất định sẽ cùng nhau tử.

“Diễm, lại đây.” Mị âm thanh kiên định bất dung cự tuyệt.

Nhưng, khi Thiết Diễm dần dần tới gần, cả người đi vào trong ánh sáng thì, phượng mắt của Mị cũng là dần dần mở to, tất cả lo lắng, lo âu, tức giận, toàn bộ biến thành hơi nước nồng đậm, tại trong chớp mắt nàng nhìn thấy hấn, từ từ chảy xuống.

Anh tuấn phong độ như trước, đôi mắt thâm thúy như mực, sóng mũi thẳng thắn cương nghị, bạc môi đậm sắc, màu da tiểu mạch sáng bóng; nhưng là, sợi tóc theo gió phiêu diêu cũng đã chuyển màu bạc trắng, mái tóc đen bóng của hấn, toàn bộ đều hóa thành màu bạc.

“Mị, đừng nhìn.” Thiết Diễm xoay mặt, có chút buồn bã, chính mình vốn là đã xấu, hôm nay, sợ là càng xấu đi!

Lời của hấn vừa dứt, trong lòng lại hung hăng bị một người ôm lại, người kia gắt gao ôm cổ hấn, trên cổ liền cảm giác được một hơi thở nóng rực.

Nàng, đang khóc? Khi Thiết Diễm phản ứng lại, vội vàng trở tay ôm lấy nàng trong lòng, bối rối nói, “Mị, nàng... Như thế nào... Nàng... Đừng khóc... Đừng...”

Mị gắt gao ôm nam nhân khiến nàng đau lòng như cắt này, nước mắt không cách nào đình chỉ rơi xuống, nghe thấy hấn vụng về kinh hoàng an ủi, tại trong ngực của hấn nói, “Đứa ngốc, chàng là đứa ngốc, tại sao muốn như vậy? Có biết hay không ta sẽ lo lắng? Có biết hay không ta sẽ đau lòng? Tại sao ngu như vậy?”

Cánh tay Thiết Diễm ôm nàng càng ngày càng gấp, đem nàng cả người đều giấu vào trong lòng, tại bên tai nàng cúi đầu nói một câu, “Ta chỉ là muốn cùng nàng sống trọn đời.”

Một câu nói, khiến Mị càng thêm không cách nào ngừng nước mắt, nam nhân này không chỉ là một nam nhân ngu ngốc bình thường, tấm lòng của hấn, nàng làm sao không thương hấn đây?

Đợi đến khi Mị rốt cục dừng lại nước mắt, ngẩng đầu, nhìn thấy Thiết Diễm bộ dáng thờ dài một hơi, nàng không khỏi buồn cười, đưa tay thay hấn chỉnh lại mái tóc bạc rối tung, một sợi rồi một sợi, tỉ mỉ, sau đó xé một mảnh y phục của mình thành dây cột tóc, thay hấn buộc chặt.

Mị mắt tỉnh tề dò xét suy nghĩ trên mặt Thiết Diễm, tay nhẹ nhàng vỗ về da thịt bóng loáng đi rất nhiều của hấn, lại cười nói, “Diễm nhà ta như thế nào lại trở thành một đại soái ca thế này.”

Thiết Diễm bị nàng nói một câu mà đỏ mặt, ánh mắt hấn nhưng không cách nào đem thương tiếc cùng tình yêu nồng đậm trong trong phượng mắt kia dời đi, cho đến khi Mị ghé vào lỗ tai hấn hỏi một câu, “Trong thạch động này có giường không? Phu nhân của chàng rất nhớ chàng nha.”

Hấn bên tai nóng rần lên, chỉ có thể khẽ gật đầu, liền bị nàng lôi kéo, đi vào trong động. Đó là một thạch động rộng rãi sạch sẽ, ánh sáng mặt trời hắt vào trong động, đem hai người bao phủ trong ánh sáng nóng ấm.

Mị thoải mái mà hí híp, toàn thân vô lực ngã vào lòng Thiết Diễm, hưởng thụ ánh nắng ấm áp.

“Mị, nàng không hỏi vì sao sao?” Thiết Diễm tựa vào bên gáy nàng, âm thanh có chút khàn khàn.

“Không hỏi...” Mị cời ra áo ngoài của hai người, đẩy ra hai bên tóc bạc của Thiết Diễm, để ở trong tay vân vê thưởng thức, “Chỉ cần chàng đáp ứng ta, sau này sẽ không lại làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa.”

Thiết Diễm dừng một chút, không có lên tiếng, Mị lại thờ dài một hơi, đã biết hấn sẽ không đáp ứng, tình cảnh như vậy xuất hiện vô số lần, nhưng, nàng chưa từng bắt hấn hứa qua.

Đang nghĩ ngợi muốn như thế nào buộc hấn đáp ứng chính mình, Thiết Diễm đang giả vờ ngủ say dựa vào nàng lại đột nhiên phục ở bên giường mà nôn khan.

Cuối cùng, hai người chăm chăm nhìn nhau một hồi, Mị vội vàng kéo tay Thiết Diễm tay, để trên mạch môn... Đây là... Hi mạch! Hắc, lại có cục cưng sao?

Thiết Diễm mới đầu kinh ngạc, sau đó là đón nhận, tiếp theo, đáy mắt đã không cách nào che dấu vui sướng, khiến Mị cũng không tự chủ được cùng với hân hỉ lòng mà đứng lên.

*** **

Mấy tháng sau, Thiết phủ.

Trong tiểu viện lại là một phen bận rộn.

Ngoại thất là Trung Hiếu vương phụ phu, Mai Thư Nhã nắm tay Lạc Lạc cùng Tiểu Ý, Thiết Nguyệt cùng Thiết Loan phụ phu cùng lúc về nhà mẹ đẻ.

Bên trong phòng, Thiết Diễm vẫn là hai chân mở rộng ra, mặt trắng như tờ giấy.

“Diễm, ... Lại... Đúng... Cứ như vậy... Ra rồi, ra rồi...”

“Oa...” Một tiếng khóc hữu lực vang lên, “Là nhi tử, Diễm, chúng ta lại có nam tử...”

“A...” Thiết Diễm nhìn trong bụng đau đớn, rên một tiếng, mặc dù đã sinh, hắc vẫn còn là dị thường khó chịu.

“A...” Cùng với tiếng hô đau của Thiết Diễm, Mị lại lần nữa cúi người nhìn vào, “Còn có một đứa... Diễm...”

Nhiều lần gây sức ép, Thiết Diễm lại lần nữa sinh một nữ nhi.

Thiết Diễm vô lực cử động, cho dù Mị đem hắc thanh lý sạch sẽ rồi, để hắc dựa vào ngói ở trên giường, bên người là long phượng thai nhi nữ vừa mới được Thiết Dĩnh đặt tên, nhi tử gọi Thiết Tinh, nữ nhi gọi Thiết Tuệ. (S: 4 đứa con~)

Mị ngồi ở bên cạnh người hắc, bên người là Lạc Lạc cùng Tiểu Ý quần quít lấy không chịu đi, bọn họ muốn nhìn thành viên mới nhà mình.

Mị đưa tay kéo tay Thiết Diễm, chậm rãi nói, “Diễm, cảm ơn chàng, cho ta nhiều người nhà như vậy, cho ta, một ngôi nhà đúng nghĩa.”

Thiết Diễm chỉ là cười nắm chặt tay Mị, hai người bèn nhìn nhau cười, trong mắt không che giấu nổi niềm hạnh phúc...

Đôi phu phụ truyền kỳ, từ thiên cổ đến nay có một không hai, truyền kỳ Mị cùng Thiết Diễm, chuyện xưa của bọn họ lại như trước được tiếp tục mãi mãi...

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Bất Hối* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.